

*Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!*

# LENIN

TEOKSET

30



**JULKAISTAAN  
VKP(b):n IX EDUSTAJAKOKOUKSEN  
JA SNTL:n NEUVOSTOJEN  
II EDUSTAJAKOKOUKSEN  
PÄÄTÖKSEN PERUSTEELLA**

ИНСТИТУТ МАРКСИЗМА-ЛЕНИНИЗМА  
при ЦК КПСС

# В. И. ЛЕНИН

СОЧИНЕНИЯ

*Издание четвертое*

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО  
ПОЛИТИЧЕСКОЙ ЛИТЕРАТУРЫ  
МОСКВА

NKP:n KK:n MARXISMIN-LENINISMIN  
INSTITUUTTI

# V. I. LENIN

TEOKSET

*Suomennos neljännestä  
venäjänkielisestä painoksesta*

VIERASKIELISEN KIRJALLISUUDEN  
KUSTANNUSLIIKE  
MOSKOVA — 1962



# V. I. LENIN

30  
OSA

*Syyskuu 1919 – huhtikuu 1920*





## ESIPUHE

Kolmaskymmenes osa sisältää ne V. I. Leninin tuotteet, jotka hän on kirjoittanut vuoden 1919 syyskuun ja vuoden 1920 huhtikuun välisenä aikana, ulkomaisten sotilaallisen interventio ja kansalaissodan voimistumisen kaudella sekä Koltshakin ja Denikinin murskaamista seuranneen lyhyehkön hengähdystauon aikana.

Kolmanteenkymmenenteen osaan sisältyvät tuotteet kuvaavat Leninin monipuolista toimintaa bolshevistisen puolueen ja Neuvostovaltion johdossa.

Tämän osan sisältö koostuu enimmäkseen sellaisista kirjoituksista, selostuksista ja puheista, jotka Lenin on omistanut sosialistisen isänmaan puolustukselle, Neuvostovaltion rakentamiselle ja bolshevistisen puolueen rivien lujittamiselle.

Huomattava sija tässä osassa on Leninin puheilla työläisten ja puna-armeijalaisten puoluejaottomissa konferensseissa, vesiliikenne-, vuori- ja tekstiiliteollisuuden ammattiliittojen edustajakokouksissa sekä työtätekevien kasakkojen edustajakokouksessa. Näissä laajoille työtätekeville joukoille osoittamisissaan puheissa Lenin kehottaa lujittamaan rintaman ja selustan yhtenäisyyttä, tukemaan Punaista Armeijaa, osallistumaan aktiivisesti kansantalouden jälleenrakentamiseen ja valtion hallintaan. Lenin kasvattaa joukkoja kestävyuden, sankaruuden, itseuhrautumisen ja rautaisen kurin hengessä juurruttaen niihin uskoa omiin voimiinsa ja voittoonsa.

Useissa tässä osassa julkaistuissa artikkeleissa Lenin kehittää oppia proletariaatin diktatuurista, joka on sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen väline. Lenin asettaa

vastakkain neuvostodemokratian ja näennäisen porvarillisen demokratian; paljastaa sosialismin peittureiksi ja imperialismin lakeijoiksi länsieurooppalaiset sosialistit, menshevikit ja eserrät, jotka puolustivat imperialistisen porvariston diktatuuria pitäen sitä „puhtaana demokraattiana”. Näihin artikkeleihin kuuluvat: „Proletariaatin diktatuurista”, „Talous ja politiikka proletariaatin diktatuurin kaudella”, „Perustavan kokouksen vaalit ja proletariaatin diktatuuri”, „Publisistin kirjoituksia” y.m.

Tuotteissaan „Kirje Ukrainan työläisille ja talonpojille Denikinistä saavutettujen voittojen johdosta”, „Turkestanin kommunistitovereille”, „Selostus Idän kansojen kommunistien järjestöjen II yleisvenäläisessä edustajakokouksessa” marraskuun 22 p:nä 1919, „Ukrainan Neuvostovaltaa koskeva VKP(b):n Keskuskomitean päätösehdotus” Lenin selittää Neuvostovaltan kansallisuuspolitiikan luonnetta ja korostaa, että voitto ulkomaiden sotilaallisesta interventiosta ja sisäisestä vastavallankumouksesta voidaan saavuttaa vain sillä ehdolla, että aikaisemmin sorretussa asemassa olleet kansat liittoutuvat tiiviisti Venäjän kansan kanssa.

„Puheessa maanviljelyskommuunien ja maatalousarttien I edustajakokouksessa” joulukuun 4 p:nä 1919, „Alustuksessa talkotoiminnasta VKP(b):n Moskovon kaupunkikonferenssissa” joulukuun 20 p:nä 1919 sekä kirjoituksessa „Ikivanhan yhteiskuntamuodon hävittämisestä uuden luomiseen” valaistaa maan sosialistista uudistamista sekä uusien, sosialististen työmuotojen luomista teollisuudessa ja maataloudessa. Helmikuun 2 p:nä 1920 pitämässään „Selostuksessa Yleisvenäläisen TpKK:n ja Kansankomissaarien Neuvoston työstä Yleisvenäläisen TpKK:n VII kokouksen ensimmäisellä istuntokaudella”, joka julkaistaan ensi kerran täydellisenä, Lenin perustelee Venäjän sähköistämisuunnitelman laatimisen välttämättömyyttä.

Tähän osaan liitetyissä tuotteissa Lenin kiinnittää suurta huomiota talouden johtamisen järjestelyyn, valtiokoneiston muuttamiseen työläisvaltaiseksi, ammattiliittojen osallistamiseen taloudelliseen rakennustyöhön ja virkavaltaisuutta vastaan käytävään taisteluun. „Kirjeessään VKP:n järjestöille puolueen edustajakokoukseen valmistautumisesta” ja VKP(b):n IX edustajakokouksessa, Ammattiliittojen III yleisvenäläisessä edustajakokouksessa y.m. kokouksissa

pitämässään selostuksissa ja puheissa Lenin puolustaa yksilöllisen johtovallan ja työkurin lujittamisen välttämättömyyttä sekä henkilökohtaisen vastuuvellisuuden lisäämistä teollisuuslaitosten johtamisessa. Lenin antaa päättävän vastaiskun puoluevastaisen „demokraattisen sentralismin” ryhmän kannattajille, jotka pyrkivät juurruttamaan vastuuttomuutta teollisuuden johtamisessa.

Puheessaan „Työläisnaisliikkeen tehtävistä Neuvostotasavallassa” ja kirjoituksissaan „Neuvostovalta ja naisten asema”, „Työläisnaisille”, „Kansainvälisen työläisnaisten päivän johdosta” Lenin kuvaa naisen raskasta ja oikeudetonta asemaa kapitalismin vallitessa, selittää, miten paljon Neuvostovalta on antanut naiselle, ja kehottaa naisia osallistumaan aktiivisesti maan taloudelliseen sekä yhteiskunta-poliittiseen elämään.

Kirjoituksissaan „Kuinka porvaristo käyttää luopioita”, „Tervehdys Italian, Ranskan ja Saksan kommunisteille” sekä laatimassaan asiakirjassa „Luonnos (eli teesit) VKP:n vastaukseksi Saksan riippumattoman sos.-dem. puolueen kirjeeseen” kansainvälisen työväenliikkeen johtaja Lenin opettaa kommunistisia puolueita olemaan uskollisia proletariaatin diktatuurin ja proletaarisen internationalismin periaatteille, yhdistää vallankumouksellisen proletariaatin parhaita edustajia Kommunistisen Internationalen ympärille.

Kolmannessakymmenennessä osassa julkaistaan 14 sellaista asiakirjaa, jotka on otettu V. I. Leninin Teoksiin ensimmäisen kerran.

Osa asiakirjoista — vastaukset „The Chicago Daily News”, „New York Evening Journal” ja „Daily Express” lehtien kirjeenvaihtajien kysymyksiin — on omistettu pääasiassa Neuvostovaltan ulkopoliittikan kysymyksille. Vastauksissaan Lenin korostaa Neuvosto-Venäjän järkkymättömyyttä pyrkimystä rauhaan ja kauppasuhteiden solmimiseen kaikkien kapitalistimaiden kanssa ja paljastaa imperialistit sodan lietsojiksi.

Teoksissa julkaistaan ensimmäisen kerran kaksi puhetta — „Puhe vuoden 1905 joulukuun kapinan muistopäivälle omistetussa joukkokokouksessa Presnjan kaupunginosassa” joulukuun 19 p:nä 1919 ja „Puhe kuvernementtien kansanvalistusosastojen vapaata kansansivistystyötä ohjaavien jaostojen johtajien III Yleisvenäläisessä neuvottelu-

kokouksessa” helmikuun 25 pnä 1920, tervehdyskirje „Pietarin kuvernementin naisten edustajakokouksen toimikunnalle”, „Päätösehdotukset ja ohjeet osuustoiminnasta”, neljä sähkettä J. V. Stalinille ja sähke G. K. Ordzhonikidzelle.

Kirjeessään „Kommunistitovereille, jotka ovat kuuluneet yhteiseen „Saksan kommunistiseen puolueeseen” ja muodostaneet nyt uuden puolueen” ja keskeneräisessä kirjoituksessaan „Kompromisseista” Lenin antaa ohjeita kommunististen veljespuolueiden taktiikan kysymyksissä.

---



V. I. LENIN

*1920*



**PUHE**  
**BASMANNAJAN, LEFORTOVON, ALEKSEJEVSKIN**  
**JA SOKOLNIKIN KAUPUNGINOSIEN**  
**PUOLUEJAOTTOMASSA TYÖLÄISTEN**  
**JA PUNA-ARMEIJALAISTEN KONFERENSSISSA**  
**SYYSKUUN 3 pnä 1919**

Toverit! Sallikaa minun tervehtiä teidän puoluejaotonta työläisten ja puna-armeijalaisten konferenssianne ja samalla myös punaisten tykistökomentajain kurssien päästökkäitä. Tämä kokous on kutsuttu koolle käsittelemään valtiojärjestelmämme ja valtiokoneistomme lujittamiseen liittyviä kysymyksiä.

Kaikissa maissa työläisjoukot ovat sorretussa asemassa. Ne eivät voi käyttää kapitalistisen kulttuurin hyvyiksiä, vaikka juuri työtätekevien joukkojen pitäisi olla kaiken valtioelämän perustana. Toverit, työtätekevät joukot muodostavat meillä Neuvostotasavallan perustan ja maaperän. Kun työtätekevät olivat saaneet voiton helmikuussa 1917, perustettiin kautta Venäjän heti Neuvostoja. Neuvosto-aate syntyi ensi kerran jo 1905 eikä 1917. Jo silloin oli olemassa työläisten edustajain Neuvostoja. Lokakuun kumouksen jälkeen kaikkien maiden työläiset ottivat Neuvostovallan vastaan myötätuntoisesti. Se johtui syvistä sisäisistä syistä.

Toverit, sallikaa minun pysähtyä tarkastelemaan Neuvosto-Venäjän valtiollisen elämän tärkeimpiä perustoja. Minulla ei ole tarkkaa aineistoa valaistakseni tasavaltamme taloudellista tilaa; tätä kysymystä ja varsinkin työläisten ja talonpoikain hallituksen elintarvikepolitiikkaa tulevat kaiketi käsittelemään toiset selostajat; minä koskettelen ainoastaan sen poliittista puolta.

Saadaksemme paremmin selville Neuvostovallan perusolemuksen, meidän täytyy katsahtaa menneisyyteen, kiinnittää huomiomme vallankumouksemme kulkuun alkaen vuodesta 1917. Vallankumouksessamme on ollut kaksi

vaihetta: toisena oli Neuvostovaltaa edeltänyt Kerenskin aika ja Kornilovin kapinaliike<sup>1</sup> ja toisena — Kaledinin, Koltshakin ja Denikinin kapinaliikkeen vaihe<sup>2</sup>, jolloin pyrittiin hävittämään Neuvostovaltaa. Puolueeseen kuulumattoman, mutta työtä tekevän työläisen ratkaistavaksi herää pakostakin kysymys, mistä syystä meillä nämä kaksi vaihetta muodostuivat ja miksi ne liittyivät toisiinsa.

Toverit! Harkitkoon jokainen työläinen, jokainen puna-armeijalainen, jokainen työtätekevä sitä, miksi Neuvostovaltaamme syytetään terrorista, miksi sanotaan, että bolshevikit ovat diktaattoreja, että bolshevikit ovat hurjumuksia. Toisaalta jokainen työtätekevä kysyköön itseltään, minkä vuoksi Kerenskin, Kaledinin ja Koltshakin valta kaatui niin helposti. Te kaikki tiedätte, että Kerenskin valtan aikana kautta Venäjän oli työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostoja, mutta samanaikaisesti koko valta oli porvariston käsissä. Porvaristoa tukivat liittolaiset, jotka tahtoivat, että Venäjä jatkaisi sotaa, ja Venäjän porvaristo itse oli halukas jatkamaan sotaa saadakseen Dardanellit. Juuri siksi menshevikkien ja eserrien tukema Kerenskin porvarillinen hallitus ei halunnut eikä voinutkaan julkaista Nikolai Verisen hallituksen ja sen liittolaisten kesken solmittuja salaisia sopimuksia. Siten porvaristo menshevikkien ja eserrien avustamana piti petoksella työtätekeviä joukkoja valtansa alla.

Te kaikki muistatte, että vuoden 1917 vallankumouksen alussa Neuvostoissa oli vähän bolshevikkeja. Muistan että kesäkuussa, Neuvostojen I edustajakokouksen päivinä bolshevikkeja ei ollut edes seitsemättä osaa. Bolshevikit voivat vaikuttaa työtätekeviin turmelevasti,— sanoivat meistä porvaristo ja niin sanotut sosialistiset menshevikki- ja eserräpuolueet. Mutta mitä teki sillä välin Kerenskin porvarillinen hallitus? Se ruokki työtätekeviä joukkoja pelkillä lupauksilla, joita ei kuitenkaan toteutettu käytännössä. Maalakia ei annettu. Kun sitten maakomiteat yrittivät ottaa tilanherroilta maan jakaakseen sen köyhille talonpojille, niin nämä maakomiteat vangittiin. Työtätekeville alkoi selvitä, ettei tuo valta anna heille mitään. He alkoivat käsittää, että vain heidän oma valtansa, työläisten ja talonpoikaisköyhälistön valta, voi antaa heille jotain.

Samaan aikaan Kornilov aloitti sotaretkensä Pietariin. Kornilovin sotaretki ei ollut satunnainen: sen aiheutti



petospolitiikallaan Kerenskin hallitus, joka kaiken aikaa pyrki sovittamaan tilanherrat ja talonpojat, työtätekevät ja riistäjät, työn ja pääoman. Ja juuri silloin tilanherrat, upseerit ja kapitalistit päättivät ottaa lopullisesti kaiken vallan käsiinsä. Sen vuoksi Kornilov aloittikin sotaretkenensä. Neuvostot oivalsivat vaaran ja liittyivät yhteen Kornilovia vastaan. Mutta kun Kerenskin porvarillinen hallitus jatkoi tämänkin jälkeen petospolitiikkaansa, niin työväenjoukkojen valveutuneisuus alkoi nopeasti kasvaa ja samanaikaisesti jo ennen Lokakuun vallankumousta alkoi lisääntyä nopeasti bolshevikkien lukumäärä Neuvostoissa. Kun sitten Lokakuussa otimme vallan käsiimme, niin Smolnassa<sup>3</sup> maleksivat menshevikit ja eserrät uhkailivat meitä, että rintamajoukot tulevat ja pyyhkäisevät meidät pois maanpinnalta. Vastaukseksi me vain nauroimme heille vasten kasvoja, sillä tiesimme, että työtätekevät joukot käsittävät selityksemme ja kannattavat työtätekevien valtaa, siis Neuvostovaltaa. Ja todellakin, kun Pietariin saapui lukuisia edustajistoja rintamalta ja kun me selitimme niille asiaintilaa, ne siirtyivät kaikki meidän puolellemme. Teille — työtätekeville, puolueeseen kuulumattomille — se on havainnollinen opetus. Jokaisen työtätekevän, jokaisen työläisen, jokaisen puna-armeijalaisen on otettava oppia Kerenskin hallituksen historiasta, hallituksen, joka — toistan sen — tahtoi sovittaa tilanherrain ja talonpoikain, työläisten ja isäntien, työn ja pääoman edut.

Tuntui kuin Kerenskin hallituksen olisi pitänyt olla voimakas, koska sitä olivat luvanneet tukea liittolaismaiden porvarilliset hallitukset, mutta se hajosi. Kerenskin hallitus hajosi, koska se pysytteli pystyssä petoksen voimalla eikä sillä ollut maaperää jalkainsa alla. Kerenskin hallitus lupasi työtätekeville toimittaa yleiskansalliset vaalit, mutta vain sokaistakseen näillä vaaleilla työtätekevien joukkojen silmät ja kääntääkseen niiden huomion pois todellisesta asiaintilasta. Sen vuoksi Lokakuun kumouksen jälkeen, kun proletariaatti itse otti vallan käsiinsä, se järjesti ensi vuorossa omat hallintaelimensä — työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostot.

Työläisten ja talonpoikain hallitus kieltäytyi heti jatkamasta Kerenskin porvarillisen hallituksen petospolitiikkaa. Ensi työkseen Kansankomissaarien Neuvosto julkaisi ne salaiset sopimukset, jotka Nikolai Verisen hallitus oli

solminut entisten liittolaistemme kanssa. Työläisten ja talonpoikain hallitus julisti avoimesti, ettei se halua enää jatkaa sotaa porvariston etujen vuoksi, ja piittaamatta mistään porvariston palkkarenkien, menshevikkien ja eserrien keksimistä parjauksista ehdotti kaikille sotaikäyville maille rauhanneuvottelujen aloittamista. Kaikkien maiden työläiset näkivät silloin, ettei Neuvostovalta halua jatkaa sotaa. Solmittiin Brestin ryöstörauha <sup>4</sup>, johon saksalaiset saalistajat pakottivat aseettoman Venäjän. Kaikkien maiden valvutu-neissa työläisjoukoissa kasvoi ja levisi yhä laajemmalle myötätunto Neuvostovaltaa kohtaan. Ja kun Ententen porvarilliset hallitukset pakottivat saksalaiset ryövärit allekirjoittamaan vielä raskaamman ryöstörauhan <sup>5</sup>, niin kaikkien maiden työläiset käsittivät, että heitä oli koko ajan petetty. Työläiset alkoivat yhä enemmän kohottaa ja voimistaa ääntään niitä vastaan, jotka olivat pettäneet heitä koko ajan. He alkoivat vaatia työtätekevien joukkojen — työläisten ja talonpoikain — vallan, Neuvostojen vallan pystyttämistä.

Juuri sen vuoksi menshevikkien ja eserrien tukemien Kerenskin ja Koltshakin porvarillinen valta kaatui niin pian. (Tehän kaikki tiedätte, että menshevikki Maiski kuului Siperian hallitukseen <sup>6</sup>.) Niin menshevikit, eserrät kuin tshekkoslovakialaisetkin <sup>7</sup>, jotka saivat tukea ulkomaiselta porvaristolta, — kaikki ne liittoutuivat ensin taistelemaan bolshevikkeja vastaan ja sitten rakentamaan yleiskansallista demokraattista valtiovaltaa. Entä mitä me kuitenkin näemme? Koltshakin tyyppiset upseerit ovat hajottaneet Perustavan kokouksen Siperiassa ja pystyttäneet upseerien, kapitalistien ja tilanherrain vallan. Näin siis Siperian työtätekevät joukot ovat tulleet kokemuksen perusteella huomaamaan, että heitä petetään, ja juuri sen vuoksi Punaisen Armeijan onnistuikin niin lyhyessä ajassa vallata koko Siperia, sillä Siperian työläiset ja talonpojat tulivat nyt itse auttamaan Punaista Armeijaa.

Toverit, nyt pitää ajatella, miksi bolshevikkien sanotaan harjoittavan väkivaltaa, miksi heitä sanotaan diktaattoreiksi. Miksi kaikki ne, jotka kulkivat menshevikkien, eserrien, tshekkoslovakialaisten ja Koltshakin mukana, kohta loittonivat heistä? Miksi Siperian hallitukseen kuuluneet tilanherrat, kapitalistit ja upseerit, heti kun olivat saaneet vallan käsiinsä Siperiassa, ajoivat menshevikit ja

eserrät tiehensä ja panivat heidän tilalleen Koltshakin? Miksi tämä hallitus, joka sai tukea kaikilta tahoilta, hajosi niin pian? Siksi että sen kaikki sanat, kaikki teot olivat pelkkää valhetta ja petosta. Siksi että tämän hallituksen jäsenet eivät pitäneet sanaansa, eivät antaneet kansalle Perustavaa kokousta eivätkä kansanvaltaa enempää kuin mitään muutakaan demokraattista valtaa; he pystyttivät hallinta-alueellaan tilanherrain ja upseerien diktatuurin.

Toverit, porvariston täytyi luokkaetujensa vuoksi valehdella ja pettää työtätekeviä. Työläiset ja talonpojat ymmärsivät tämän kaiken. He oivalsivat, että vasta sitten kun valta tulee kuulumaan työtätekeville, ei tule olemaan valhetta, ei tule olemaan petosta eikä myöskään niitä kauhuja, joita proletariaatti ja talonpoikaisköyhälistö ovat joutuneet ja joutuvat kokemaan nyt, neljä vuotta kestäneen sodan jälkeen, porvariston vallassaolon aikana. Proletariaatti on käsittänyt, että on olemassa vain yksi ulospääsy — kapitalistien vallan kukistaminen, että työn ja pääoman kesken ei voi olla mitään sovintoa, josta menshevikit ja eserrät alituisesti puhuvat. Siperian työläiset ja talonpojat ovat todellakin maksaneet herkkäuskoisuudestaan kalliin hinnan — kymmeniä tuhansia ammuttuja ja kuoliaaksi piestyjä. Siperian työläisten ja talonpoikien veren vuodatus on ollut meille raskas kokemus, mutta me tiedämme, että tuo kokemus on opiksi heille. Tuo kokemus opettaa työläisille ja talonpojille parhaiten bolshevismia. Sen koettuaan työtätekevät joukot käsittävät, ettei keskitietä ole. Valinnan varaa ei ole: joko työläisten ja talonpoikien valta — Neuvostojen valta — tai kapitalistien ja tilanherrain valta. Porvaristo pyrkii voimalla ja petoksella sumentamaan työtätekevien tietoisuuden, mutta kaikki sen yritykset luhistuvat kuin korttitalo proletariaatin ja talonpoikaisköyhälistön tietoisuuden kasvaessa.

Denikinin sotaseikkailu, joka on Koltshakin antaman opetuksen toistumista Ukrainassa, panee Ukrainan työläiset ja talonpojat käsittämään virheen, jonka he nyt tekevät, koska eivät ryhdy riittävän tarmokkaasti taisteluun Denikiniä vastaan. Me tiedämme, että Denikinin isännöimisestä Ukrainassa ukrainalaiset työläiset ja talonpojat selviytyvät voimistuneina ja tulevat jo teoissa eivätkä enää vain sanoissa puolustamaan työläisten ja talonpoikain valtaa, samoin kuin nyt tekevät meidän siperialaiset veljemme.

Työläisten ja talonpoikain valta sanoo talonpojille ja kaikille työtätekeville: „Tulkaa kanssamme, rakentakaa omaa proletaarista valtiotanne. Katsokaa Koltshakin ja Denikin antamaa kokemusta, niin näette, millaista on elämä, kun ei ole Neuvostovaltaa”. Meille tuo kokemus on mitä parhainta agitaatiota.

Voimakas työläisten ja talonpoikain valta nujertaa kaikki tätä valtaa vastaan järjestetyt valkokaartilaisten salaliitot. Se lakaisee rautaluudalla petturit riveistään. Työläisten ja talonpoikain valta on rakentanut Punaisen Armeijan, on lähettänyt sinne spesialisteja ja ympäröinyt nämä specialistit komissaari-kommunisteilla. Olemme heittäneet pois Punaisen Armeijan riveistä kymmeniä pettureiksi osoittautuneita spesialisteja, mutta työläisten ja talonpoikain Punaisen Armeijan riveissä palvelee edelleenkin tuhansia, kymmeniä tuhansia sotilasspesialisteja, jotka täyttävät rehellisesti velvollisuutensa. Se on tärkein ja perusteellisin kokemus, jonka työtätekevien joukkojen poliittinen orjuudesta vapautuminen on antanut.

Toverit, kaikki mistä tänään teille puhuin, selviää jo muidenkin maiden työtätekeville. Kaikkialla kasvaa ja laajenee Neuvostojen valtaa vaativien työläisjoukkojen liike. Te tiedätte, että Saksan hallituksen johdossa ovat nykyään menshevikit, että Ententen asevoimat tukevat heitä, mutta siitä huolimatta saksalaiset työläiset vaativat Neuvostojen valtaa. Ja Saksan hallitus on pakotettu liittämään lähi päivinä perustuslakiinsa pykälän, joka laillistaa kaikkialla Saksassa työläisten edustajain Neuvostot. Näillä Neuvostoilla ei kuitenkaan ole oikeutta käsitellä maan poliittisen elämän kysymyksiä. Sosialipettureiden perustuslain mukaan Saksan Neuvostoilla on oikeus käsitellä ainoastaan maan taloudellista asemaa. Muista Länsi-Euroopan valtioista meille saapuu sangen vähän tietoja, sillä viholliset ympäröivät meitä joka puolelta, mutta ne tiedot, joita meille kuitenkin saapuu, puhuvat bolshevikille myötämielisen liikkeen laajenemisesta ja voimistumisesta. Kerron teille erään pienen tapauksen, joka sattui Ranskassa ja joka kaunopuheisemmin kuin mitkään sanat todistaa oikeiksi päätelmäni ja sanoo teille hyvin paljon. Ranskassa ilmestyy kaksi bolshevistista sanomalehteä. Toinen niistä aikoi ottaa nimekseen „Bolshevikki”, mutta sensuuri (demokraattisessa Ranskassa on sensuuri!) ei hyväksynyt tätä nimeä,— sil-

loin lehti otti nimekseen „Kielletty Nimitys”. Ostaessaan tuon lehden ja nähdessään sen nimen työläinen lisää siihen „Bolshevikki”. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Toverit, sallikaa minun lopuksi tutustuttaa teitä tiedotukseen, jonka sain tänään tov. Zinovjeviltä, Pietarin työläisten ja puna-armeijalaisten edustajain Neuvoston puheenjohtajalta. Tov. Zinovjev tiedottaa minulle, että Pietariin on tuotu sata eestiläistä vankia, jotka ovat kertoneet hänelle seuraavaa. Valkoisessa Eestissä on pidetty työväen ammattiliittojen puoluejaoton konferenssi. Konferenssiin osallistui 417 edustajaa, joista vain 33 menshevikkiä, kaikki muut bolshevikkeja! (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Konferenssi vaati rauhan solmimista Venäjän kanssa. Kun sen saivat tietää englantilaiset, heidän edustajansa saapui konferenssiin ja ehdotti Eestin valkokaartilaishallituksen kukistamista<sup>8</sup>, mutta vastaukseksi työläiset ajoivat hänet tiehensä ja vaativat rauhan solmimista Venäjän kanssa sekä paluuta rauhanomaiseen elämään. Silloin konferenssi ajettiin hajalle. Sata henkeä lähetettiin Venäjälle „bolshevismmin hakuun”; 26 henkeä pidätettiin ja heidät aiotaan ampua. Sellaisiin valkoisen Eestin edesottamuksiin me vastasimme esittämällä vetoomuksen Eestin työläisille ja väestölle, ja heidän hallitukselleen ilmoitimme, että ammuimme kaikki meillä olevat panttivangit. (Suosionosoituksia.) Mutta siellähän menshevikit ja eserrät tukivat hallitusta!

Pieni Eesti antoi puoluejaottomassa ammattiliittojen konferenssissaan asiaankuuluvan vastauksen voimakkaalle Englannille, Englannille, joka uhkaili meitä neljäntoista valtion liitolla.

Sallikaa minun puheeni päätteeksi ilmaista varmuuteni siitä, että Neuvosto-Venäjä, joka on kahden vuoden ajan niittänyt voittoja omassa maassaan,—voittaa kohta porvariston vallan kaikkialla maailmassa. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

## KUINKA PORVARISTO KÄYTTÄÄ LUOPIOITA

Meidän radioasemamme sieppailevat Carnarvonin (Englanti), Pariisin ynnä muiden Euroopan keskustien radiosanomaa. Pariisi on nykyään imperia istien maailmanliiton keskus, ja siksi sen radiosanomien ovat usein sangen kiinnostavia. Hiljattain, syyskuun 13 päivänä hallituksen radio tiedotti tuosta maailmanimperialismin keskuksista kaikille maille, että on ilmestynyt tunnetun luopion, II Internationalen johtajan Karl Kautskyn uusi, bolshevisminvastainen kirja.

Miljonäärit ja miljardöörit eivät käytä tarkoituksettomasti hallituksensa radiota. Heistä tuntui välttämättömältä tiedottaa kaikille Kautskyn uudesta sotaretkestä. Taistellakseen uhkaavaa bolshevismia vastaan heidän on pakko tarttua kaikkeen, jopa oljenkorpeen, jopa Kautskyn kirjaankin. Kiitämme kaikesta sydämestämme herroja Ranskan miljonäärejä siitä, että he niin mainiosti auttavat meitä bolshevismien propagoinnissa! he auttavat suuresti meitä saattaessaan naurunalaisiksi Kautskyn poroporvarilliset ja filisterimäiset hyökkäilyt bolshevikkeja vastaan!

Tänään, syyskuun 18 päivänä minulle tuotiin K. Liebknechtin ja R. Luxemburgin murhaajain, saksalaisten sosialishovinistien „Vorwärts” \* lehden syyskuun 7 pn numero, jossa on tätä Kautskyn uutta kirjaa („Terrorismi ja kommunismi”) koskeva Friedrich Stampferin artikkeli ja useita sitaatteja tästä kirjasta. Vertailllessamme Stampferin artikkelia Pariisin radiolähetykseen huomaamme, että jälkimmäinen on kaikesta päättäen laadittu edellisen perusteella. Herrat Scheidemannit ja Nosket, Saksan porvariston

\* — „Eteenpäin”. *Toim.*

henkivartijat ja Saksan kommunistien pyövelit, kehuvat Kautskyn kirjaa ja liittoutuvat Ententen imperialistien kanssa taistellakseen kansainvälistä kommunismia vastaan. Näkymä on sangen opettavainen! Meidän menshevikkimme, nuo Bernin keltaisen Internationalen<sup>9</sup> tyypillisimmät edustajat eivät ole löytäneet kylliksi sanoja ilmaistakseen suuttumuksensa sen johdosta, että olen sanonut Kautskya (kirjassani: „Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky”) porvariston lakeijaksi.

Se on tosiasia, herrat, vaikka te kuinka suuttuisitte! Eiväthän toki „Vorwärtsin” scheidemannilaiset<sup>10</sup> ja Ententen miljonäärit ole ryhtyneet salaisesta sopimuksesta kanssani kehuaan Kautskya ja nostamaan häntä esille maailmanbolshevismia vastaan käytävän taistelun välikappaleena. Porvariston suhteen Kautsky osoittautui tosiasiallisesti, vaikkapa tietämättään ja tahtomattaan juuri siksi, miksi häntä nimitin.

Osoittaaksemme kuinka pitkälle on mennyt tuo marxilaisuuden nimellä verhottu sosialismista ja vallankumouksesta luopuminen mainitsemme muutamia Kautskyn esittämiä mitä „ankarimpia” syytöksiä bolshevikkeja vastaan.

...„Kautsky osoittaa seikkaperäisesti, kirjoittaa Stampfer, että bolshevikit päätyvät loppujen lopuksi aina päinvastaiseen kuin ovat pyrkineet: he vastustivat kuolemanrangaistusta, mutta toimivat ampumalla joukoittain ihmisiä”...

Ensinnäkin se on suoranainen valhe, että bolshevikit olisivat kuolemanrangaistuksen vastustajia vallankumouskaudella. Puolueemme II edustajakokouksessa, vuonna 1903, jolloin bolshevismi syntyi, laadittiin puolueen ohjelma, ja edustajakokouksen pöytäkirjoissa sanotaan, että yritys merkitä ohjelmaan kuolemanrangaistuksen poistaminen aiheutti vain pilkallisia huudahduksia: „myöskö Nikolai II suhteen?”. Menshevikitkään eivät vuonna 1903 uskaltaneet asettaa äänestykseen ehdotusta kuolemanrangaistuksen soveltamisen kieltämisestä tsaariin nähden. Ja vuonna 1917 Kerenskin aikana kirjoitin „Pravdassa”, ettei yksikään vallankumouksellinen hallitus tule toimeen ilman kuolemanrangaistusta ja kysymys on vain siitä, *mitä luokkaa vastaan* kyseinen hallitus käyttää aseenaan kuolemanrangaistusta. Kautsky on siinä määrin unohtanut vallankumouksellisen ajattelutavan, siinä määrin vajonnut poroparilliseen opportunistiin, ettei hän voi edes kuvitellakaan,

kuinka vallankumouksellinen proletaarinen puolue saattoi jo kauan ennen voittoa tunnustaa avoimesti kuolemanrangaistuksen välttämättömyyden vastavallankumouksellisten suhteen! Senpä vuoksi „rehellinen” Kautsky rehellisenä miehenä ja rehellisenä opportunistina kirjoittaakin kainostelematta valheita vastustajistaan.

Toiseksi jos tämä mies ymmärtäisi edes hieman vallankumousta, hän ei voisi unohtaa, että kysymys ei ole nyt vallankumouksesta yleensä, vaan sellaisesta vallankumouksesta, joka kehittyi suuren imperialistisen kansojen teurasituksen tuloksena. Onko tällaisen sodan tuloksena kehittyvä proletaarinen vallankumous ajateltavissa ilman tilanherrojen ja kapitalistien luokkaan kuuluvien kymmenien ja satojen tuhansien upseerien salaliittoja ja vastavallankumouksellisia väkivallantekoja? Onko ajateltavissa sellainen työväenluokan vallankumouksellinen puolue, joka ei tuomitsisi tällaisista teoista kuolemanrangaistukseen kautena, jolloin on käynnissä mitä ankarin kansalaissota ja porvaristo järjestää salaliittoja kukistaakseen ulkolaisten joukkojen maa-hanhyökkäyksen avulla työväenhallituksen? Kukaan, paitsi aivan toivottomat ja naurettavat pedantit, ei voisi vastata näihin kysymyksiin muuten kuin kielteisesti. Mutta Kautsky, joka ennen osasi asettaa kysymykset konkreettisten historiallisten olosuhteiden pohjalta, on unohtanut tuon taidon.

Kolmanneksi. Jollei Kautsky osaa tutkia huomionsa kohdetta, vaan kirjoittaa bolshevikeista pötyä, kun Kautsky ei osaa ajatella eikä kykene edes asettamaan kysymystä nelivuotisen sodan tuloksena kehittyvän vallankumouksen erikoisuuksista, niin saattaisihan Kautsky edes silmäillä ympärilleen. Mitä todistaa upseerien suorittama Karl Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin murha Saksan demokraattisessa tasavallassa? Mitä todistaa niiden upseerien pako, jotka sitten tuomittiin tästä murhasta naurettavan lievään rangaistukseen? Herra Kautsky ja koko hänen „riippumaton” (proletariaatista riippumaton, mutta suuresti riippuvainen pikkuporvarillisista ennakkoluuloista) puolueensa koettaa kuitata nämä kysymykset voivottelulla, paheksunnalla ja filisterimäisellä valittelulla. Mutta juuri sen vuoksi kaikki vallankumoukselliset työläiset luopuvat kaikkialla maailmassa yhä päättäväisemmin Kautskyista, Longuet’ista, MacDonaldeista, Turateista ja siirtyvät kommunistien



puolelle, sillä vallankumoukselliselle proletariaatille on tarpeen *voitto* vastavallankumouksesta eikä sen voimaton „paheksuminen”.

Neljänneksi. „Terrorismi”-kysymys on nähtävästi Kautskyn kirjasen tärkein kysymys. Sen huomaa kirjan otsikosta. Se näkyy myös Stampferin sanoista: „...Kautsky on epäilemättä oikeassa väittäessään, ettei Kommuunin pääperiaatteena ollut terrorismi, vaan yleinen äänioikeus”. Kirjassani „Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky” olen esittänyt riittävästi aineistoa todistaakseni, millaista marxilaisuuden pilkkaamista on moinen jaarittelu „pääperiaatteesta”. Tällä hetkellä tehtäväni on toinen. Osoittaakseni, minkä arvoisia ovat Kautskyn jaarittelut „terrorismista”, ketä, *mitä luokkaa* nämä jaarittelut *hyödyttävät*, esitän täydellisesti erään pienen *liberaalisen* kirjoituksen. Tämä kirjoitus on kirje liberaalisen amerikkalaisen aikakauslehden „Uusi Tasavalta” („The New Republic”, June 25-th 1919) toimitukselle. Tämä aikakauslehti, joka kannanotoissaan on yleensä pikkuporvarillinen, eroaa edukseen herrojen Kautskyn sepustuksista siinä, ettei se nimitä kantaansa enempää vallankumoukselliseksi sosialismiksi kuin marxilaisuudeksiikaan.

Tässä tuo toimitukselle osoitettu kirje täydellisenä:

### „MANNERHEIM JA KOLTSHAK

Herra toimittaja! Liittolaisvaltojen hallitukset ovat kieltäytyneet tunnustamasta Venäjän Neuvostohallitusta, kuten he itse sanovat, seuraavista syistä:

1. Neuvostohallitus on — tahi oli — germanofiilinen (pro-german, Saksan puolella oleva).
2. Neuvostohallitus pystyy pystyssä terrorismin avulla.
3. Neuvostohallitus on epädemokraattinen eikä edusta Venäjän kansaa.

Kuitenkin liittolaisvaltojen hallitukset ovat jo aikoja sitten tunnustaneet Suomen nykyisen valkokaartilaishallituksen, jonka diktaattorina on kenraali Mannerheim, vaikka on päivänselvää seuraava:

1. Saksalaiset sotajoukot auttoivat valkokaartilaisia nujertamaan Suomen sosialistisen tasavallan, ja kenraali Mannerheim lähetti keisarille useita sähkösanomia, joissa ilmaisi myötätuntonsa ja kunnioituksensa häntä kohtaan. Neuvostohallitus sen sijaan kaivoi tarmokkaasti maata Saksan hallituksen jalkain alta Venäjän rintamalla toimivien sotajoukkojen keskuudessa harjoittamallaan propagandalla. Suomen hallitus oli paljon germanofiilisempi kuin Venäjän hallitus.

2. Valtaan tultuaan Suomen nykyinen hallitus teloitti kylmäverisesti muutamassa päivässä 16.700 entisen sosialistisen tasavallan jäsentä ja lisäksi sulki vankileireihin 70.000 henkeä syösten heidät nälkäkuolemaan.

Sitä vastoin Venäjällä, marraskuun 1 p:nä 1918 päättyvän vuoden aikana teloitettiin virallisten tietojen mukaan kaikkiaan 3.800 henkeä, siinä luvussa useita lahjottuja neuvostotoimihenkilöitä samoin kuin vastavallankumouksellisiaakin. Suomen hallitus oli paljon terroristisempi kuin Venäjän hallitus.

3. Murhattuaan ja vangittuaan noin 90.000 sosialistia ja karkotettuaan lisäksi noin 50.000 rajan taa, Venäjälle, — Suomi on pieni maa, jossa on kaiken kaikkiaan noin 400.000 valitsijaa, — valkokaartilaishallitus katsoi tilanteen riittävän vaarattomaksi suorittaakseen vaalit. Kaikista varokeinoista huolimatta sosialistit saivat enemmistön, mutta kenraali Mannerheim, samoin kuin liittolaiset Vladivostokissa toimitettujen vaalien jälkeen, ei vahvistanut yhdenkään sosialistin valtakirjaa. Neuvostohallitus sitä vastoin epäsi äänioikeuden kaikilta niiltä, jotka eivät tee hyödyllistä työtä toimeentulonsa hankkimiseksi. Suomen hallitus oli huomattavasti vähemmän demokraattinen kuin Venäjän hallitus.

Ja samoin on asianlaita demokratian ja uuden järjestyksen suurmestarin amiraali Koltshakin suhteen Omskissa, mutta tätä amiraalia liittolaisvaltojen hallitukset ovat tukeneet, muonittaneet, varustaneet ja nyt aikovat tunnustaa hänet virallisesti.

Näin ollen kaikkia niitä argumentteja, joita liittolaiset ovat esittäneet Neuvostojen tunnustamista vastaan, voidaan paljon tehokkaammin ja rehellisemmin käyttää Mannerheimiä ja Koltshakia vastaan. Nämä viikoksi mainitut on kuitenkin tunnustettu, mutta näikään nääntyvän Venäjän ympärillä tiukkenee saartorengas.

Washington.

*Stuart Chase*”.

Tämä porvarillisen liberaalin pieni kirjoitus paljastaa mainiosti herrojen Kautskyjen, Martovien, Tshernovien, Brantingien ja muiden keltaisen Internationalen, Bernin Internationalen sankareiden koko kataluuden ja petollisuuden sosialismia kohtaan.

Kautsky ja kaikki nämä sankarit ensinnäkin puhuvat valheita Neuvosto-Venäjistä mitä tulee terrorismiin ja demokratiaan. Toiseksi he eivät arvostele tapahtumia todellisen koko maailmaa käsittävän ja mitä kärkevimmän luokkataistelun kannalta, vaan poroporvarien, filisterien kannalta, jotka huokailevat, että miten kävisikään, jollei olisi yhteyttä porvarillisen demokratian ja kapitalismin väliillä, jollei maailmassa olisi valkokaartilaisia ja jollei maailman porvaristo tukisi heitä j.n.e. y.m.s. Kolmanneksi verrattamme amerikkalaisen kirjoitusta Kautskyn ja kumppanien järkeilyihin näemme selvästi, että *objektiivisesti* Kautsky esittää porvariston lakeijan osaa.

Maailman porvaristo tukee Mannerheimiä ja Koltshakeja ja pyrkii tukahduttamaan Neuvostovallan kuvaten valheellisesti sen terroristiseksi ja epädemokraattiseksi.

Sellaisia ovat tosiasiat. Ja Kautsky, Martov, Tshernov ja kumpp. säästävät vain porvaristoa veisatessaan terrorismi- ja demokratismivirttään. Juuri tämän virren tahtiin, juuri tämän virren avulla maailman porvaristo pettää työläisiä ja tukahduttaa työläisten vallankumousta. Niiden „sosiaalistien” oma rehellisyys, jotka veisaavat tätä virttä „vilpittömästi”, t.s. rajattomassa tylsäjärkisyydessään, ei lainkaan muuta tämän virren objektiivista merkitystä. „Rehelliset opportunistit” Kautskyt, Martovit, Longuet’t ja kumpp. ovat muuttuneet „rehellisiksi” (rajattoman selkärangattomuutensa vuoksi) *vastavallankumouksellisiksi*.

Sellainen on tosiasia.

Amerikkalainen liberaali on käsittänyt — ei teoreettisen valmeutuneisuutensa vuoksi, vaan yksinkertaisesti sen vuoksi, että hän on huolellisesti tarkkaillut tapahtumia riittävän laajassa mitassa, t.s. juuri maailman mitassa, — on käsittänyt, että *koko maailman porvaristo järjestää ja käy kansalaissotaa vallankumouksellista proletariaattia vastaan* ja tukee siitä syystä Koltshakia ja Denikiniä Venäjällä, Mannerheimiä Suomessa, porvariston lakeijoita, gruusialaisia menshevikkejä Kaukasiassa, puolalaisia imperialisteja ja puolalaisia Kerenskejä Puolassa, saksalaisia scheide-mannilaisia Saksassa, vastavallankumouksellisia (menshevikkejä ja kapitaalisteja) Unkarissa j.n.e. j.n.e.

Ja ehta taantumuksellisen poroporvarin tavoin Kautsky voivottelee edelleenkin kansalaissodan tuottamien onnettomuuksien ja kauhujen johdosta! Nyt ei ainoastaan katoa viimeinenkin vallankumouksellisen tietoisuuden häivä, viimeinenkin historiallisen realismin häivä (sillä lopultakaan ei ole synty ymmärtää, että imperialistinen sota muuttuu kiertämättömästi kansalaissodaksi), vaan nyt suorastaan säästetään porvaristoa, *autetaan sitä*, nyt Kautsky on *tosiasiallisesti porvariston puolella* kansalaissodassa, jota kaikkiällä maailmassa joko jo käydään tahi aivan ilmeisesti valmistellaan.

Teoretikkona Kautsky salaa kansalaissodan johdosta nostamallaan hälinällä, huudolla, itkulla ja hysterisellä kiihtymyksellä sen, että hän on kärsinyt vararikon. Oikeassa olivat juuri bo’shevikit, jotka syksyllä 1914 julistivat koko maailmalle, että *imperialistinen sota muuttuu kansalaissodaksi*. Kaikenkarvaiset taantumusmiehet purkivat kiukkuun tai naureskelivat, mutta bolshevikit olivat kuitenkin

*oikeassa*. Oman täydellisen tappion, järjettömyyden ja lyhytnäköisyyden salaamiseksi on koetettava pelotella pikkuporvareita kansalaissodan kauhuilla. Poliitikkona Kautsky tekeekin niin.

Sen, miten naurettaviin järjettömyyksiin hän tällöin puheissaan päätyy, näkee seuraavasta. Maailmanvallankumoustoiveet ovat perusteettomia, vakuuttaa Kautsky, ja kuinka luulette, mikä on hänen argumenttinsa? Venäjän vallankumouksen tyyppinen vallankumous Euroopassa olisi näkkääs „*kansalaissotien sytyttämistä*” (Entfessellung, kahleista päästämistä) *kaikkialla maailmassa kokonaisen sukupolven ajaksi*” ja sitäpaitsi se ei olisi oikean luokkataistelun, vaan „*veljessodan sytyttämistä proletariien keskuudessa*”. Nämä kursiivilla ladotut sitaatit Stampfer esittää nimenomaan Kautskyn sanoina ja on tietenkin haltioissaan niistä.

Voisivatko Scheidemannin roistot ja pyövelit olla olematta haltioissaan näistä sanoista! „Sosialistien johtaja” pelottelee kansaa vallankumouksella ja säikyttelee sitä loitommalle vallankumouksesta! Mutta hupaista kyllä, Kautsky ei huomannut tällöin erästä seikkaa: maailman mahtivoima Entente käy jo lähes kaksi vuotta sotaa Venäjää vastaan ja lietsoo siten vallankumousta omissa maisaan. Jos vallankumous olisi nyt vaikkapa vasta alkamassa, vaikkapa vasta sovitteluvaiheessaan, vaikkapa vain yhdessä tai kahdessa Ententen suurvallassa, niin se tekisi *heti* lopun Venäjän kansalaissodasta, vapauttaisi *heti satoja miljoonia* ihmisiä siirtomaissa, sillä siellä kiehuu viha ja suuttumus, ja niitä hillitsee vain Euroopan harjoittama väkivalta.

Paitsi sitä, että Kautsky on tuonut koko imperialistisen sodan mittaan ilmi konnamaisen lakeijasielunsa ihanuuksia, hän pitää nyt ilmeisesti toimintaohjeenaan seuraavanlaista motiivia: hän *on säikähtänyt* Venäjän kansalaissodan pitkistymistä. Pelästyksissään hän ei ole tullut ajatelleeksi, että Venäjää vastaan taistelee *koko maailman porvaristo*. Vallankumouksen puhkeaminen yhdessä tai kahdessa Euroopan suurvallassa lamaannuttaisi porvariston voimat yleensä *lopullisesti*, porvariston herruus kukistuisi *juurta myöten*, eikä porvaristolle jäisi suojapaikkaa *missään maan päällä*.

Itseasiassa maailman porvariston kaksi vuotta kestänyt sota Venäjän vallankumouksellista proletariaattia vastaan

*herättää toiveikkuutta* vallankumouksellisissa kaikkialla maailmassa ja *todistaa*, että *voitto koko maailman mitassa* on hyvin lähellä ja helposti saavutettavissa.

Mitä tulee kansalaissotaan „proletaarien keskuudessa”, niin sellaisia argumentteja olemme jo kuulleet Tshernoveilta ja Martoveilta. Antaaksemme oikean arvon tämän argumentin koko pohjattomalle halpamaisuudelle otamme havainnollisen esimerkin. Ranskan suuren vallankumouksen aikana osa talonpojista, nimittäin vendéelaiset taistelivat kuninkaan puolella tasavaltaa vastaan. Kesäkuussa 1848 ja toukokuussa 1871 osa työläisistä oli vallankumousta tukahduttaneiden Cavaignac'in ja Galliffet'n sotajoukoissa. Mitä te ajattelisitte henkilöstä, joka sanoisi: minua surettaa „kansalaissota, jota käytiin Ranskan *talonpoikien keskuudessa* vuonna 1792”, — „työläisten keskuudessa vuosina 1848 ja 1871”? Te sanoisitte, että hän on mitä ulkokultaisin taantumuksen, monarkian ja Cavaignac'ien puolustaja.

Ja te olisitte oikeassa.

Vain täysidiootti voinee vielä nytkin olla ymmärtämättä, että Venäjällä on käynnissä (ja koko maailmassa alkaa tai kypsyy) proletariaatin kansalaissota *porvaristoa vastaan*. Milloinkaan ei ole ollut eikä milloinkaan voi olla sellaista luokkataistelua, jossa *osa* edistyksellisestä luokasta ei jäisi taantumuksen puolelle. Sama koskee myös kansalaissotaa. Osa takapajuisista työläisistä auttaa ehdottomasti, lyhyemmän tai pitemmän ajan, porvaristoa. Vain heittiöt saattavat puolustella *sillä siirtymistään* porvariston puolelle.

Teorian kannalta katsoen me näemme tässä, ettei ole halua käsittää sitä, josta koko maailman työväenliikkeen historian kaikki tosiasiat puhuvat painokkaasti jo vuodesta 1914 alkaen. Poroporvarillisuuden ja opportunistin turmelmissa työväenluokan *huippukerroksissa*, jotka porvaristo *on lahjonut* „hyvätuloisilla virkapaikoilla” ja muilla lahjuksilla, alkoi ilmetä hajaannusta maailman mitassa syksyllä 1914, ja ne hajaantuivat lopullisesti vuosina 1915—1918. Kun Kautsky ei näe tätä historiallista tosiasiaa ja syyttää kommunisteja hajaannuksesta, niin hän vain tuhanennen kerran todistaa suorittavansa porvariston lakeijan tehtävää.

Marx ja Engels puhuivat 40 vuoden mittaan, vuodesta 1852 vuoteen 1892, että Englannin siirtomaaetusuuksista ja monopolioikeuksista *johtuen* osa Englannin työläisistä

(nimenomaan huippukerros, johtajat, „aristokratia”) *porvarillistuu*. On päivänselvää, että imperialistiset monopolit saavat XX vuosisadalla aikaan monissa maissa samanlaisen ilmiön kuin Englannissa. Kaikissa kehittyneimmissä maissa näemme *työväenluokan johtajien* ja tämän luokan *huippukerrosten* turmeltuneisuutta, lahjottavuutta ja siirtymistä porvariston puolelle, joka jakaa lahjuksia, antaa näille johtajille „hyvätuloisia paikkoja”, antaa näille huippukerroksille muruja liikevoitoistaan, säilyttää huonopalkkaisimpien ja likaisimpien töiden taakan muualta tuotujen takapajuisten työläisten kannettavaksi ja suurentaa „työväenluokan aristokratian” etuoikeuksia joukkojen oikeuksiin verrattuna.

Vuosien 1914—1918 sota todisti lopullisesti, että proletariaatin *johtajat ja huippukerrokset*, kaikki sosialistohvinistit, Gompersit, Brantingit, Renaudelit, MacDonaldit, Scheidemannit y.m.s. ovat kavaltaneet sosialismin, siirtyneet porvariston puolelle, ja sitä paitsi osa työläisjoukoista tietenkin vanhasta tottumuksesta kulkee jonkin aikaa tämän porvarillisen roskaväen mukana.

Huysmansien, Vanderveldien, Scheidemannien Bernin Internationale on nyt täysin konstituoitunut näiden sosialismin pettureiden keltaisena Internationalena. Ei voi olla edes puhetta mistään *todellisesta* sosialismista, mistään *vilpittömästä* työstä sosialistisen vallankumouksen hyväksi, ellei taistella heitä vastaan, erota heistä.

Koettakoot saksalaiset riippumattomat istua kahdella tuollilla, sellainen on heidän kohtalonsa. Scheidemannilaiset suutelevat ja syleilevät Kautskya „omana” miehenään. Stampfer toitottaa siitä, ja Kautsky on todellakin Scheidemannien kunnan toveri. Hilferding, joka myös on riippumaton ja Kautskyn ystävä, ehdotti Luzernissa Scheidemannit erotettavaksi Internationalalesta. Keltaisen Internationalen todelliset johtajat tietenkin vain nauroivat Hilferdingille. Hilferdingin ehdotus oli joko äärimmäistä tyhmyyttä tai äärimmäistä ulkokultaisuutta: päästä työläisjoukkojen keskuudessa „vasemmistolaisen” maineeseen ja samalla säilyttää paikka porvariston palvelijain Internationalaessa! Mutta selitettäneen erään johtajan, Hilferdingin, menettelyä miten tahansa, varmaa on ainakin se, että niin „riippumattomien” selkärangattomuus kuin Scheidemannien, Brantingien, Vanderveldien kataluuskin saavat välttämättömästi proletaari-

joukot pyrkimään yhä voimakkaammin *erilleen kavaltaja-johtajista*. Imperialismi saattaa joissakin maissa pitää työläiset melko kauan hajallaan, mistä Englanti on näkyvä esimerkki, mutta vallankumouksellisten *yhteenliittyminen*, joukkojen yhtyminen heihin ja keltaisten häätäminen edistyy jatkuvasti kautta koko maailman. Sitä todistavat Kommunistisen Internationalen suuret saavutukset: Amerikassa on jo muodostettu kommunistinen puolue<sup>11</sup>, Pariisissa Kansainvälisten yhteyksien ennallistamiskomitea ja Yhteispuolustuskomitea<sup>12</sup> ovat siirtyneet III Internationalen kannalle. Pariisissa on siirtynyt III Internationalen kannalle kaksi sanomalehteä: Raymond Péricat'n „Internationale”<sup>13</sup> ja Georges Anquetil'in „Kielletty Nimitys” („Bolshevikki”?). Englannissa on muodostumassa kommunistinen puolue, jonka kanssa on solidaarinen myös Britannian sosialistisen puolueen<sup>14</sup>, „tehtaanvanhinten komiteoiden” (Shop Stewards Committees)<sup>15</sup>, vallankumouksellisten industrialistien parhaimmisto y.m. Ruotsin vasemmistolaiset, Norjan sosialidemokraatit, Hollannin kommunistit, Sveitsin<sup>16</sup> ja Italian sosialistiset puolueet ovat jo samassa rivissä Saksan spartakistien<sup>17</sup> ja Venäjän bolshevikkien kanssa.

Kommunistinen Internationale on v. 1919 kasvanut muutamassa kuukaudessa yleismaailmalliseksi Internationaleksi, joka on joukkojen johdossa ja Bernin ja Luzernin koplakunnan „keltaiseen” Internationaleen pesiytyneiden sosialismin pettureiden ehdoton vihollinen.

Tarkastelkaamme lopuksi erästä sängen opettavaista tiedotusta, joka valaisee opportunistijohtajien osuutta. Kuluvan vuoden elokuussa Luzernissa koolla olleen keltaisten sosialistien konferenssin istuntojen aikana ilmestyi eri kielillä geneveläisen sanomalehden „La Feuille” („Lehtinen”)<sup>18</sup> erikoinen selostus- ja tiedonantojulkaisu. Englanninkielisessä julkaisuussa (№ 4, Wednesday, August 6-th \*) oli Hollannin opportunistisen puolueen tunnetun johtajan Troelstran haastattelu.

Troelstra kertoi seuraavaa:

„Saksan marraskuun 9 pn vallankumous aiheutti suurta kiihtymystä meidän (hollantilaisten) poliittisten ja ammattiliittojohtajiemme keskuudessa. Vallassa olevat ryhmät olivat Hollannissa useita päiviä paniikin

\* — keskiviikkona, elokuun 6 pnä. *Toim.*

vallassa, semmitenkin kun samaan aikaan syntyi miltei yleistä levottomuutta armeijassa.

Rotterdamin ja Haagin pormestarit koettivat saada kokoon omat järjestönsä vastavallankumouksen avuksi. Entisistä kenraaleista — heidän joukossaan oli eräs Kiinan boksarikapinan tukahduttamisella ylpeillyt vanha upseeri — muodostettu komitea yritti saattaa tolaltaan joitain tovereita ja aseistaa heidät vallankumousta vastaan. Heidän ponnistuksillaan oli tietenkin päinvastainen vaikutus, ja Rotterdammassa tuntui eräänä hetkenä siltä, että muodostetaan työläisten Neuvosto. Mutta poliittisen järjestön ja ammattiliittojärjestöjen johtajat olivat sitä mieltä, ettei vielä ollut aika käyttää sellaisia menetelmiä ja rajoittuivat työläisten vaatimuksia sisältävän minimiohjelman esittämiseen ja joukoille osoitetun palavan vetoomuksen julkaisemiseen”.

Näin puhui Troelstra. Hän kehuskeli lisäksi itseään: kuinka hän oli pitänyt vallankumouksellisia puheita, kuinka hän oli kannattanut jopa vallan valtaamista, kuinka hyvin hän käsittää, että parlamentit ja puhtaasti poliittinen demokratia ovat riittämättömiä, kuinka hän myöntää, että siirtymiskautena ovat tarpeellisia sekä „illegaaliset taistelumenetelmät” että „proletariaatin diktatuuri” y.m. y.m.s.

Troelstra on esimerkki itsensä myyneestä opportunistijohtajasta, joka palvelee porvaristoa ja petkuttaa työläisiä. Kuten huomaatte, hän hyväksyy sanoissa *kaiken*, sekä Neuvostot että proletariaatin diktatuurin ja mitä vain haluatte. Teoissa Troelstra on mitä katalin työläisten petturi, porvariston asiamies. Teoissa hän on niiden samojen Hollannin „poliittisten ja amatillisten työväenjärjestöjen johtajien” *johtaja*, jotka *pelastivat Hollannin porvariston* siirtymällä ratkaisevalla hetkellä porvariston puolelle.

Troelstran esittämät tosiasiat ovat täysin selviä ja määriteltyjä. Hollannissa mobilisoitiin armeija. Proletariaatti aseistautui ja liittyi armeijassa yhteen koko kansan köyhimpien kerrosten kanssa. Saksan vallankumous aiheutti työläisten nousun ja „miltei yleistä levottomuutta armeijassa”. Onhan selvää, että vallankumouksellisten johtajien velvollisuus oli ohjata joukot vallankumoukseen *eikä päästää* ohi tilaisuutta, jolloin työläisten aseistautuminen ja Saksan vallankumouksen vaikutus saattoivat kerralla ratkaista asian.

Petturijohtajat siirtyivät Troelstra etunenässäan porvariston puolelle. Työläisiä ruokittiin reformeilla ja sitäkin enemmän reformilupauksilla, heitä tyydynnetyttiin „palavilla vetoomuksilla” ja vallankumouksellisilla korulauseilla ja petettiin heidät. Nimenomaan herrat Troelstrat ja hänen



kaltaisensa „johtajat”, joista Bernin ja Luzernin II Internationale koostuu, auttoivat porvaristoa kotiuttamaan armeijan ja pelastivat kapitalistit.

Työväenliike on edistynyt raivaten tieltään petturit ja kavaltajat, Troelstrat ja Kautskyt ja vapautuen siitä porvarillistuneesta huippukerroksesta, joka pettää joukkoja ajaen itseasiassa kapitalistien politiikkaa.

Syyskuun 20 päivänä 1919.

*N. Lenin*

---

P. S.\* Stampferin esityksestä päätellen Kautsky on pysynyt vaiti neuvostovaltiojärjestelmästä. Olisikohan hän luopunut kannastaan tässä peruskysymyksessä? Olisiko hän ehkä lakannut puoltamasta niitä typeryyksiä, joita hän tästä asiasta kirjoitti „Proletariaatin diktatuuria” *vastaan* tähtäämässään kirjassessa? Olisiko hän katsonut ehkä paremmaksi siirtyä *pääasiasta* toisarvoisiin asioihin? Näihin kysymyksiin saamme vastaukset, kun tulee tilaisuus tutustua tähän Kautskyn kirjaseen.

*Julkaistu syyskuussa 1919*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan,*

## AMERIKAN TYÖLÄISILLE

Toverit! Noin vuosi sitten elokuun 20:ntenä 1918 päivämässäni „Kirjeessä Amerikan työläisille” kerroin teille Neuvosto-Venäjällä vallitsevasta asiaintilasta ja Neuvosto-Venäjän tehtävistä. Tein sen siis jo ennen Saksan vallankumousta. Sittemmin maailman tapahtumat vahvistivat oikeaksi arvion, jonka bolshevikit antoivat vuosien 1914—1918 imperialistisesta sodasta yleensä ja varsinkin Ententen imperialismista. Ja Neuvostovalta on siitä lähtien tullut ymmärrettäväksi ja läheiseksi maailman työläisjoukoille. Vanhojen shovinismin ja opportunistin läpitunkemien johtajien vaikutuksesta huolimatta työläisjoukot vakuuttuvat kaikkialla porvarillisten parlamenttien mädännäisyydestä ja siitä, että Neuvostovalta, työätekevien valta, proletariaatin diktatuuri, on välttämätön ihmiskunnan vapauttamiseksi pääoman ikeestä. Ja Neuvostovalta voittaa kaikkialla maailmassa, riehukoon ja raivotkoon kaikkien maiden porvaristo miten paljon tahansa. Porvaristo hukuttaa Venäjän vereen käyden sotaa meitä vastaan, yllyttäen kimppuumme vastavallankumouksellisia, pääoman ikeen palauttamisen kannattajia. Saarron avulla ja tukemalla vastavallankumousta porvaristo tuottaa ennenkuulumattomia kärsimyksiä Venäjän työätekeville joukoille, mutta me olemme lyöneet Koltshakin ja käymme täysin varmoina voitosta sotaa Denikiniä vastaan.

23. IX. 1919.

*N. Lenin*

\* \* \*

Minulta kysytään usein, ovatko oikeassa ne amerikkalaiset — eivät ainoastaan työläiset, vaan ennen muuta myös

ne porvarit —, jotka suhtautuvat kielteisesti sotaan Venäjää vastaan ja odottavat meiltä rauhan solmimisen tapauksessa ei ainoastaan kauppasuhteiden palauttamista, vaan myös mahdollisuutta tiettyjen toimilupien saamiseen Venäjällä. Toistan, että he ovat oikeassa. Kestävä rauha helpottaisi niin suuresti Venäjän työtätekevien joukkojen asemaa, että nämä joukot suostuisivat epäilemättä tiettyjen toimilupien myöntämiseen. Järkevillä ehdoilla myönnetyt toimitukset ovat meillekin toivottavia keinona saada teknillistä apua Venäjälle teknillisesti edistyneemmiltä mailta aikana, jona sosialistiset ja kapitalistiset valtiot tulevat olemaan rinnakkain.

23. IX. 1919.

*N. Lenin*

*Julkaistu englannin kielellä  
joulukuun 27 pnä 1919  
aikakauslehti „Soviet Russian“  
30. numerossa*

*Venäjän kielellä  
julkaistu ensi kerran  
marraskuun 7 pnä 1930  
„Pravda“ lehdessä 308. numerossa*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

## TYÖLÄISNAISLIIKKEEN TEHTÄVISTÄ NEUVOSTOTASAVALLASSA

PUHE PUOLUEJAOTTOMASSA MOSKOVAN TYÖLÄISNAISTEN  
IV KAUPUNKIKONFERENSSISSÄ  
SYYSKÜÜN 23 pnä 1919

Toverit, tervehdin ilomielin työläisnaisten konferenssia. Rohkenen olla koskettelematta niitä aiheita ja niitä kysymyksiä, jotka nykyään tietenkin eniten kiinnostavat jokaista työläisnaista ja jokaista työtätekevien joukkoon kuuluvaa tietoista ihmistä. Tarkoitin erittäin ajankohtaisia kysymyksiä — kysymystä viljasta ja sotatilanteestamme. Mutta kokouksianne koskevista lehtiselostuksista tiedän, että näistä kysymyksistä ovat täällä tehneet seikkaperäisesti selkoa tov. Trotski — sotatilanteen osalta — ja toverit Jakovleva ja Sviderski — viljakysymyksen osalta, joten sallikaa minun olla kajoamatta näihin kysymyksiin.

Tahtoisin sanoa muutaman sanan työläisnaisliikkeen yleisistä tehtävistä Neuvostotasavallassa, niin niistä tehtävistä, jotka yleensä liittyvät sosialismiin siirtymiseen, kuin myös niistä, jotka nousevat nykyään erittäin pakottavina etualalle. Toverit, kysymyksen naisen asemasta on asettanut alun perin Neuvostovalta. Minusta tuntuu, että jokaisen sosialismiin siirtyvän työläisvaltion tehtävä tulee olemaan kahtalainen. Ja tämän tehtävän ensimmäinen osa on verrattain yksinkertainen ja helppo. Se koskee niitä vanhoja lakeja, jotka asettivat naisen oikeudellisesti eriarvoiseen asemaan mieheen verrattuna.

Jo kauan sitten, kymmenien ja jopa satojenkin vuosien ajan on kaikkien Länsi-Euroopan vapausliikkeiden edustajien vaatimuksena ollut näiden vanhentuneiden lakien kumoaminen ja naisen julistaminen lailla tasa-arvoiseksi miehen kanssa, mutta yksikään Euroopan demokraattinen valtio, yksikään edistynyt tasavalta ei ole onnistunut sitä toteuttamaan, koska siellä, missä vallitsee kapitalismi,

missä säilyy maan, tehtaiden yksityisomistus, missä säilyy pääoman valta, etuoikeudet ovat edelleenkin miehillä. Venäjällä tämä tasa-arvoisuus on onnistuttu viemään läpi vain sen vuoksi, että vuoden 1917 lokakuun 25 päivästä täällä on ollut työläisten valta. Neuvostovalta asetti alun perin tehtäväkseen olla kaikkea riistoa vastustavana työtätekevien valtana. Neuvostovalta asetti tehtäväkseen tilanherrain ja kapitalistien harjoittaman työtätekevien riiston mahdollisuuden hävittämisen, pääoman herruuden hävittämisen. Neuvostovalta on pyrkinyt siihen, että työtätekevät rakentaisivat elämänsä ilman maan yksityisomistusta, ilman tehtaiden yksityisomistusta, ilman sitä yksityisomistusta, joka kaikkialla maailmassa, jopa täydellisenkin poliittisen vapauden vallitessa, jopa demokraattisimmissakin tasavalloissa, on tosiasiallisesti saattanut työtätekevät kurjuuden ja palkkaorjuuden tilaan ja naiset kaksinkertaisen orjuuden tilaan.

Työtätekevien valtana Neuvostovalta suoritti heti olemassaolonsa ensi kuukausina mitä jyrkimmän mullistuksen naisia koskevassa lainsäädännössä. Niistä laeista, jotka asettivat naisen alistettuun asemaan, ei Neuvostotasavallassa ole jäänyt kiveä kiven päälle. Puhun nimenomaan niistä laeista, joissa varta vasten käytettiin hyväksi naisen huonompaa asemaa ja asetettiin hänet oikeudellisesti eriarvoiseen ja usein vieläpä nöyryytettyynkin asemaan, t.s. avioerolaista sekä niistä laeista, jotka koskevat avioliiton ulkopuolella syntynyttä lasta ja naisen oikeutta nostaa lapsen isää vastaan kanne elatusvelvollisuuden määräämisestä.

On sanottava, että nimenomaan tässä suhteessa edistyneimpienkin maiden porvarillinen lainsäädäntö käyttää hyväkseen naisen huonompaa asemaa tehden hänet oikeudellisesti eriarvoiseksi ja nöyryytetyksi. Ja nimenomaan tässä suhteessa Neuvostovalta ei ole jättänyt kiveä kiven päälle vanhoista, työtätekeville joukoille epäoikeudenmukaisista, sietämättömistä laeista. Ja me voimme nyt ylpeinä ja liioittelematta sanoa, että paitsi Neuvosto-Venäjä, maailmassa ei ole ainoatakaan maata, jossa nainen olisi täysin tasa-arvoinen ja jossa naista ei olisi saatettu nöyryytettyyn asemaan, mikä on erittäin tuntuva jokapäiväisessä elämässä, perhe-elämässä. Se oli ensimmäisiä ja tärkeimpiä tehtäviämme.

Jos joudutte kosketuksiin bolsheveikeille vihamielisten puolueiden kanssa tai jos käsiinne sattuu sanomalehtiä, joita julkaistaan venäjän kielellä Koltshakin ja Denikinin valtaamilla alueilla, tahi jos joudutte keskustelemaan näiden lehtien näkökannalla olevien ihmisten kanssa, niin saatte usein kuulla heidän syyttävän Neuvostovaltaa demokratian loukkaamisesta.

Meitä Neuvostovallan edustajia, bolshevikki-kommunisteja ja Neuvostotasavallan kannattajia, moititaan alinomaa siitä, että olemme muka loukanneet demokratiaa, ja todisteeksi esitetään se tosiasia, että Neuvostovalta on hajottanut perustavan kokouksen. Me vastaamme noihin syytöksiin tavallisesti tähän tapaan: me emme anna arvoa sille demokratialle ja sille perustavalle kokoukselle, jotka syntyivät silloin kun maa oli yksityisomistuksessa, kun ihmiset eivät olleet keskenään tasa-arvoisia ja kun isäntä oli se, jolla oli omaa pääomaa, ja muut tekivät työtä hänen hyväkseen, olivat hänen palkkaorjiaan. Sellainen demokratia oli orjuuden verhona jopa edistyneimmissäkin valtioissa. Me, sosialistit, kannatamme demokratiaa vain sikäli, mikäli se helpottaa työtätekevien ja sorrettujen asemaa. Sosialistinen liike asettaa tehtäväkseen taistella kaikkialla maailmassa kaikkinaista ihmisen harjoittamaa toisen ihmisen riistoa vastaan. Meistä on todellista merkitystä sellaisella demokratialla, joka palvelee riistettyjä, niitä, jotka on saatettu oikeudellisesti eriarvoiseen asemaan. Jos sellaiselta, joka ei tee työtä, riistetään äänioikeus, niin juuri se on ihmisten todellista tasa-arvoisuutta. Joka ei tee työtä, ei hänen syömänkään pidä.

Vastaukseksi näihin syytöksiin me sanomme, että on asetettava kysymys siitä, kuinka tässä tai tuossa valtiossa toteutetaan demokratiaa. Me näemme kaikissa demokraattisissa tasavalloissa julistettavan tasa-arvoisuutta, mutta siviililaeissa ja niissä laeissa, jotka koskevat naisen oikeuksia, hänen asemaansa perheessä, avioeroa, me kuitenkin havaitsemme joka askeleella naisen oikeudellista eriarvoisuutta ja nöyryyttämistä, ja me sanomme, että se on demokratian loukkaamista ja nimenomaan sorrettujen suhteen. Neuvostovalta on kaikkia muita, edistyneimpiäkin maita laajemmin toteuttanut demokratiaa, koska se ei ole jättänyt lakeihinsa vähäisintäkään jälkeä naisen oikeudellisesta eriarvoisuudesta. Toistan, yksikään valtio, yksikään

demokraattinen lainsäädäntö ei ole tehnyt naisen hyväksi puoltakaan siitä, minkä Neuvostovalta teki jo olemassaolonsa ensi kuukausina.

Pelkät lait eivät tietenkään riitä, emmekä me millään muotoa tyydy yksistään dekreetteihin. Mutta lainsäädännön alalla olemme tehneet kaikki, mitä meiltä vaaditaan naisten ja miesten aseman tasa-arvoistamiseksi, ja me voimme olla siitä oikeutetusti ylpeitä. Naisen asema Neuvosto-Venäjällä on nykyään edistyneimpienkin maiden naisten asemaan verrattuna ihanteellinen. Mutta me sanomme, että se on tietenkin vasta alkua.

Koska nainen hoitaa kotitaloutta, on hänen asemansa edelleenkin raskas. Naisen täydellinen vapauttaminen ja hänen ja miehen todellinen tasa-arvoisuus vaativat yhteiskunnallista taloutta, naisen osallistumista yhteiseen tuotannolliseen työhön. Silloin naisellakin tulee olemaan samanlainen asema kuin miehellä.

Tässä ei tietenkään ole kysymys siitä, että nainen saatettaisiin samaan asemaan työn tuottavuuden, työn määrän, työajan pituuden, työehtojen kannalta j.n.e., vaan kysymys on siitä, ettei nainen mieheen verrattuna olisi taloudellisen asemansa sortama. Te kaikki tiedätte, että täydellisenkin tasa-arvoisuuden vallitessa nainen pysyy yhä tosiasiallisesti alistetussa asemassa, sillä hänen hartioilleen säilytetään koko kotitalous. Tämä kotitalous on useimmiten mitä tuottamattominta, kovinta ja raskainta työtä, jonka nainen suorittaa. Tämä työ on kovin pientä eikä siinä ole mitään, mikä edistäisi edes hieman naisen kehitystä.

Sosialistista ihannetta tavoitellessamme me tahdomme taistella sosialismin täydellisen toteuttamisen puolesta, ja tässä suhteessa naiselle avautuu sangen laaja työsarja. Me varustaudumme nyt toden teolla raivaamaan perustaa sosialistiselle rakennustyölle, mutta sosialistisen yhteiskunnan varsinainen rakentaminen alkaa vasta sitten, kun me, saavutettuamme naisen täydellisen tasa-arvoisuuden, ryhdymme uuteen työhön yhdessä naisen kanssa, joka on vapautunut tuosta pienestä, tylsistävästä ja tuottamattomasta työstä. Tätä työtä riittää meille hyvin moniksi vuosiksi.

Tämä työ ei voi antaa pikaisia tuloksia eikä sillä ole näkyvää efektiivisyyttä.

Me perustamme mallilaitoksia, ruokaloita, lastenseimiä, jotka vapauttavat naisen kotitaloudesta. Ja kaikkien näiden laitosten järjestämistyö lankeaakin suurimmalta osaltaan juuri naisten hartioille. Tulee tunnustaa, että Venäjällä nykyään on vielä kovin vähän sellaisia laitoksia, jotka auttaisivat naista pääsemään pois kotiorjan asemasta. Niitä on tavattoman vähän, ja tilanne, johon Neuvostotasavalta on nykyään joutunut,—sekä sota— että elintarviketilanne, joista toverit ovat teille täällä seikkaperäisesti kertoneet,—haittaa tätä työtämme. Mutta kuitenkin on sanottava, että näitä laitoksia, jotka vapauttavat naisen kotiorjan asemasta, syntyy kaikkialla, missä siihen on pieninkin mahdollisuus.

Me sanomme, että työläisten vapauttamisen tulee olla työläisten oma asia, ja aivan samoin myös työläisnaisten vapauttamisen tulee olla itsensä työläisnaisten asia. Itsensä työläisnaisten pitää huolehtia noiden laitosten perustamisesta, ja tämä naisten toiminta johtaa heidän entisen, kapitalistisessa yhteiskunnassa olleen asemansa täydelliseen muuttumiseen.

Politiikan harjoittaminen vanhassa kapitalistisessa yhteiskunnassa vaati erikoisvalmennusta, ja sen vuoksi nainen osallistuminen politiikkaan edistyneimmissäkin ja vapaimmissakin kapitalistisissa maissa oli kovin vähäistä. Tehtävämme on saada aikaan se, että jokainen työtätekevä nainen voisi osallistua politiikkaan. Siitä hetkestä lähtien, jolloin hävitettiin maan ja tehtaiden yksityisomistus ja kukistettiin tilanherrain ja kapitalistien valta, politiikan tehtävät alkavat käydä työtätekeville joukoille ja työtätekeville naisille ymmärrettäviksi, selviksi ja kaikille täysin mahdollisiksi. Kapitalistisessa yhteiskunnassa nainen on sellaisessa oikeudettomassa asemassa, että hänen osallistumisensa politiikkaan on mitättömän vähäistä mieheen verrattuna. Tämän tilanteen muuttamiseksi tarvitaan työtätekevien valtaa, ja silloin politiikan perustehtävänä on kaikki se, mikä koskee välittömästi itsensä työtätekevien kohtaloa.

Ja tällöin työläisnaisten, eikä vain puolueeseen kuuluvien ja valveutuneiden, vaan myös puolueeseen kuulumattomien ja valveutumattomimpien naisten, osallistuminen on välttämätöntä. Tässä Neuvostovalta avaa työläisnaiselle laajan toimintasaran.



Me kohtasimme suuria vaikeuksia taistellesamme niitä voimia vastaan, jotka ovat vihamielisiä Neuvosto-Venäjälle ja ovat aloittaneet sotaretken sitä vastaan. Me olimme lujilla taistellesamme sotilaallisella alalla niitä voimia vastaan, jotka ovat ryhtyneet sotaan työtätekevien valtaa vastaan, ja samoin elintarvikealalla keinottelijoita vastaan, sillä riittämätön on vielä sellaisten ihmisten, sellaisten työtätekevien lukumäärä, jotka uhrautuvaisella työllään tulevat avuksemme. Ja tässä Neuvostovalta ei voi pitää mitään muuta niin suuressa arvossa kuin puolueeseen kuulumattomien työläisnaisten laajojen joukkojen apua. Tietäkööt he, että vanhassa porvarillisessa yhteiskunnassa poliittiseen toimintaan osallistuminen ehkä vaati monipuolista valmennusta, ja siihen ei naisella ollut mahdollisuutta. Mutta Neuvostotasavalta asettaa poliittisen toimintansa tärkeimmäksi tehtäväksi taistelun tilanherroja ja kapitalisteja vastaan, taistelun riiston hävittämiseksi, ja sen vuoksi Neuvostotasavallassa työläisnaiselle tarjoutuu mahdollisuus osallistua poliittiseen toimintaan auttaakseen järjestelytaidollaan miestä.

Meidän ei ole suoritettava ainoastaan miljoonien mitassa organisatorista työtä. Meidän on suoritettava hyvin pienenäkin mitassa organisatorista työtä, joka antaa naisillekin työskentelymahdollisuuden. Nainen voi tehdä työtä sotaoloissakin, kun kysymys on armeijan auttamisesta, agitaatiotyöstä sen keskuudessa. Kaikkeen tähän on naisen osallistuttava aktiivisesti, jotta Punainen Armeija näkisi, että armeijasta pidetään huolta, että sitä autetaan. Nainen voi uurastaa niinikään elintarvikealalla — ruokatarpeiden jaoksen ja yleisen ruokailun parantamiseksi, sellaisten ruokaloitten kehittämiseksi, joita Pietariin on järjestetty nyt hyvin paljon.

Näillä aloilla tapahtuvalla työläisnaisen toiminnalla on todella organisatorinen merkitys. Naisen on oltava myös mukana järjestämässä suuria koetalouksia ja valvomassa niiden toimintaa, ettei sekään asia olisi meillä yksilöiden varassa. Tämä tehtävä jää suorittamatta, elleivät työtätekevät naiset tule mukaan suurin joukoin. Työläisnainen on täysin sopiva tähän työhön siinä mielessä, että hän valvoo tuotteiden jakelua ja huolehtii siitä, että tuotteita saataisiin helpommin. Tämä tehtävä on epäilemättä puolueeseen kuulumattoman työläisnaisen voimien mukainen ja samalla

tämän tehtävän suorittaminen tulee myötävaikuttamaan ennen muuta sosialistisen yhteiskunnan lujittumiseen.

Lakkautettuaan maan yksityisomistuksen ja lakkautettuaan miltei täydellisesti myös tehtaiden yksityisomistuksen Neuvostovalta pyrkii saamaan kaikki työtätekevät, puolueeseen kuulumattomatkin eivätkä vain puolueen jäsenet, naisetkin eivätkä vain miehet, mukaan tähän taloudelliseen rakennustyöhön. Tätä Neuvostovallan aloittamaa työtä voidaan viedä eteenpäin vain siinä tapauksessa, kun satojen naisten asemesta sen suorittamiseen osallistuvat miljoonat ja miljoonat naiset kautta Venäjän. Olemme varmoja, että sosialistinen rakennustyö on sujuva silloin nopeammin. Silloin työtätekevät todistavat, että he voivat elää ja isännöidä ilman tilanherroja ja kapitalisteja. Silloin sosialistinen rakennustyö on Venäjällä oleva niin hyvällä tolalla, että Neuvostotasavalta ei pelkää mitään ulkoisia vihollisia, joita on sekä muissa maissa että Venäjällä.

„Pravda” № 213,  
syyskuun 25 pnä 1919

Julkaistaan Moskovassa v. 1919  
ilmestyneen V. I. Len'in  
kirjasten: „Puhe työläisnaisten  
edustajakokouksessa” tekstistä,  
joka on tarkistettu  
„Pravda” lehden tekstin mukaan

## PIETARIN TYÖLÄISTEN ESIMERKKI

Lehdet ovat jo tiedottaneet, että Pietarin työläiset ovat aloittaneet parhaiden työntekijäin voimaperäisen mobilisoinnin ja lähettämisen Etelärintamalle.

Denikinin suorittama Kurskin valtaus ja eteneminen kohti Orelia selittävät täydellisesti tämän Pietarin proletariaatin toimekkuuden kasvun. Muidenkin teollisuuskeskusten työläisten on seurattava Pietarin proletariaatin esimerkkiä.

Denikiniläiset luulevat saavansa aikaan paniikkia riveisämme ja pakottavansa meidät ajattelemaan vain puolustusta, vain kyseistä suuntaa. Ulkomaiden radiolähetykset osoittavat, kuinka uutterasti Ranskan ja Englannin imperialistit auttavat tässäkin Denikiniä, kuinka suuresti he auttavat häntä aseistuksella ja sadoilla miljoonilla ruplilla. Ulkomaiden radioasemat huutavat koko maailmalle, että tie Moskovaan on avoinna. Siten kapitalistit tahtovat säikyttää meitä.

Mutta heidän ei onnistu säikyttää meitä. Joukkomme on sijoitettu harkitun ja johdonmukaisesti noudatetun suunnitelman mukaisesti. Hyökkäyksemme vihollisen tärkeintä voimanlähdetä vastaan jatkuu keskeytymättä. Hiljattain saamamme voitot — 20 tykin kaappaus Bogutsharin seu-duilla ja Veshenskaja-stanitsan valtaus — ovat osoituksena sotajoukkojemme menestyksellisestä etenemisestä kasakka-alueen keskustaan, joka yksin vain on antanut ja antaa Denikinille mahdollisuuden olla huomattava voima. Denikin nujerretaan samoin kuin Koltshak. Me emme säikähdä ja viemme asiamme voittoisaan loppuun.

Kurskin valtaus ja vihollisen eteneminen Orelin suuntaan asettavat tehtäväksemme lisävoimien lähettämisen

vihollisen hyökkäyksen torjumiseksi siellä. Pietarin työläiset ovat todistaneet teoillaan, että he ovat käsittäneet tehtävän oikein. Salaamatta itseltämme vaaraa ja lainkaan sitä aliarvioimatta me sanomme: Pietari on todistanut, että meillä on lisävoimia. Torjuaksemme hyökkäyksen Orelin suunnalla ja voidaksemme siirtyä vastahyökkäykseen Kurskin ja Harkovin suuntaan, meidän on sen lisäksi, mitä käytettävissämme on, mobilisoitava parhaat työntekijät proletariaatin keskuudesta. Kurskin menetys muodostaa vakavan vaaran. Vihollinen ei ole vielä milloinkaan ollut näin lähellä Moskovaa. Torjuaksemme tämän vaaran me lähettämme entisten sotavoimien lisäksi uusia eturivin työläisten osastoja, jotka kykenevät saamaan aikaan kääntein peräntyvien joukko-osastojen mielialassa.

Etelässä olevien sotajoukkojemme keskuudessa oli huomattava määrä armeijan riveihin palanneita sotakarkureita. He palasivat enimmäkseen vapaaehtoisesti, agitaation vaikutuksesta, kun heille selitettiin heidän velvollisuutensa, selitettiin miten vakava on tilanherrain ja kapitalistien vallan palauttamisen uhka. Mutta karkurit eivät kestäneet, heillä ei riittänyt mielenlujuutta, he alkoivat tuon tuostakin perääntyä antautumatta taisteluun.

Sen vuoksi armeijan tukeminen uusilla proletaarisilla voimilla saakin ensiarvoisen tärkeän merkityksen. Horjuvat ainekset saadaan lujemmiksi, mieliala korkeammaksi ja tapahtuu käänne. Kuten vallankumouksessamme on aina ollut, proletariaatti tukee ja ohjaa työtätekevän väestön horjuvia kerroksia.

Pietarin työläiset ovat joutuneet kantamaan jo pitkän aikaa paljon suurempaa taakkaa kuin muiden teollisuuskeskusten työläiset. Sekä nälänhätä että sodanvaara ja parhaiden työläisten lähettäminen neuvostotoimiin ympäri Venäjää — kaikki tämä on rasittanut Pietarin proletariaattia enemmän kuin muiden paikkakuntien proletariaattia.

Ja kuitenkin näemme, ettei Pietarin työläisten keskuudessa ole havaittavissa vähimmässäkään määrässä massennusta, vähäisintäkään voimien ehtymistä. Päinvastoin. He ovat karaistuneita. He ovat koonneet uusia voimia. He lähettävät keskuudestaan uusia sotureita. He täyttävät erinomaisesti etujoukon tehtävää lähettäen apua ja tukea sinne, missä sitä eniten tarvitaan.

Kun näillä vereksillä voimilla lujitetaan asemistaan pe-  
rääntyneitä armeijamme joukko-osastoja, niin silloin työtä-  
tekevät joukot, talonpojista lähtöisin olevat sotamiehet saa-  
vat uusia johtajia oman väkensä keskuudesta, kehittyneem-  
pien, tietoisempien ja lujamielisempien työtätekevien  
keskuudesta. Sen vuoksi tämä talonpoikaisarmeijamme  
saama apu antaa meille ratkaisevan ylivoiman vihollisesta,  
sillä vihollinen lähettää talonpoikaisarmeijansa „tueksi”  
vain tilanherrain poikia, mutta mehän tiedämme, että sellai-  
nen „tuki” tuhosi Koltshakin ja tuhoaa myös Denikinin.

Toverit työläiset! Käykäämme käsiksi uuteen työhön Pie-  
tarin työläisten esimerkkiä seuraten! Enemmän voimia toi-  
mintaan sotaväen keskuudessa, enemmän aloitteellisuutta  
ja rohkeutta, enemmän kilpailua, että saavuttaisimme pie-  
tarilaiset, silloin työtätekevät pääsevät voitolle ja tilan-  
herrain sekä kapitalistien vastavallankumous tulee lopulli-  
sesti tukahdutetuksi.

*N. Lenin*

P. S.\* Vastikään sain tietää, että Moskovasta on lähtenyt  
rintamalle muutamia kymmeniä luotetuimpia tovereita. Pie-  
tarin jälkeen on lähtenyt liikkeelle Moskova. Moskovon jäl-  
keen alkaa liikehtiminen muuallakin.

*N. L.*

Lokakuun 3 pnä 1919.

„Pravda” № 221,  
lokakuun 4 pnä 1919

Julkaistaan „Pravda” lehden  
tekstin mukaan

---

\* — Postscriptum — jälkikirjoitus. *Toim.*

**VASTAUS**  
**AMERIKKALAISEN „THE CHICAGO DAILY NEWS”**  
**LEHDEN KIRJEENVAIHTAJAN KYSYMYKSIIN**

5/X 1919.

Pyydän anteeksi huonoa englannintaitoani. Vastaan mielelläni Teidän kysymyksiinne:

1. Minkälainen on Neuvostohallituksen nykyinen politiikka rauhan-kysymyksessä?

2. Minkälaisia ovat pääpiirteissään Neuvosto-Venäjäen esittämät rauhanehdot?

Rauhanpolitiikkamme on entinen, t.s. olemme hyväksyneet hra Bullittin rauhanehdotuksen<sup>19</sup>. Emme ole milloinkaan muuttaneet rauhanehtojamme (toinen kysymys), jotka on muotoiltu yhdessä hra Bullittin kanssa.

Ehdotimme monta kertaa virallisesti rauhaa Ententelle ennen hra Bullittin saapumista.

3. Onko Neuvostohallitus valmis takaamaan ehdottoman sekaantumattomuuden ulkovaltojen sisäisiin asioihin?

Olemme valmiit takaamaan sen.

4. Onko Neuvostohallitus valmis todistamaan, että se edustaa Venäjän kansan enemmistöä?

Kyllä, Neuvostohallitus on maailman demokraattisin hallitus. Olemme valmiit todistamaan sen.

5. Minkälainen on Neuvostohallituksen asenne Amerikan kanssa solmittavaan taloudelliseen sopimukseen nähden?

Kannatamme päättäväisesti taloudellista sopimusta Amerikan kanssa,— kaikkien maiden kanssa, mutta *erityisesti* Amerikan kanssa.

Jos on tarpeen, niin voimme esittää Teille rauhanehtojemme täydellisen tekstin, jonka hallituksemme on muotoillut yhdessä hra Bullittin kanssa.

*Vl. Uljanov (N. Lenin)*

*Julkaistu lokakuun 27 pnä 1919  
„The Chicago Daily News” lehden  
257. numerossa*

*Venäjän kielellä julkaistu v. 1942*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan  
Venäjännös englannista*

## TERVEHDYS ITALIAN, RANSKAN JA SAKSAN KOMMUNISTEILLE

Ulkomailta saamamme tiedot ovat tavattoman niukkoja. Imperialistipetojen järjestämä saarto on tehokasta, maailman mahtavimmat valtakunnat painostavat meitä voimakkein palauttaakseen riistäjien vallan. Tätä Venäjän ja koko maailman kapitalistien petomaista vihaa peitellään tietenkin puhumalla kauniisti „demokratian” suuresta merkityksestä! Riistäjien leiri pysyy uskollisena itselleen: se esittää porvarillisen demokratian yleensä „demokratiana”, ja kaikki filisterit, kaikki pikkuporvarit, kaikki aina herroja Friedrich Adleria, Karl Kautskya ja Saksan „riippumattoman” (toisin sanoen vallankumouksellisesta proletariaatista riippumattoman, mutta pikkuporvarillisista ennakkoluuloista riippuvaisen) sosialidemokraattisen puolueen johtajien enemmistöä myöten säestävät tuota leiriä.

Mutta mitä harvemmin saamme Venäjälle tietoja ulkomailta, sitä enemmän riemuitsemme nähdessämme, että kommunismilla on jättiläismäistä, yleistä menestystä maailman kaikkien maiden työläisten keskuudessa, että nämä joukot menestyksellä kääntävät selkensä rappeutuneille petturijohtajille, jotka Scheidemannista Kautskyyn saakka ovat siirtyneet porvariston puolelle.

Italian puolueesta olemme saaneet tietää vain sen, että tämän puolueen kongressi on hyväksynyt suurella äänen enemmistöllä III Internationaleen liittymisen ja proletariaatin diktatuurin ohjelman<sup>20</sup>. Näin muodoin Italian sosialistinen puolue on todella liittynyt kommunismiin, vaikka valitettavasti se onkin säilyttänyt vielä entisen nimityksensä. Tulinen tervehdys Italian työläisille ja heidän puolueelleen!



Ranskasta me tiedämme vain sen, että yksistään Pariisissa on jo kaksi kommunistista sanomalehteä: Raymond Péricat'n toimittama „Internationale” ja Georges Anquetil'in toimittama „Kielletty Nimitys”. III Internationaleen on jo liittynyt useita proletaarisia järjestöjä. Työläisjoukkojen myötätunto on ehdottomasti kommunismin ja Neuvostovallan puolella.

Saksan kommunisteista tiedämme vain sen, että useissa kaupungeissa on olemassa kommunistinen lehdistö. Noiden lehtien nimenä on usein „Punainen Lippu”. Berliinin „Punaista Lippua”<sup>21</sup> julkaistaan illegaalisesti ja se käy sankarillista taistelua pyöveleitä Scheidemanneja ja Noskeja vastaan, jotka palvelevat porvaristoa teoilla samoin kuin „riippumattomat” palvelevat sitä sanoilla ja „aatteellisella” (pikkuporvarillisella aatteellisella) propagandallaan.

Berliinissä ilmestyvän kommunistien „Punaisen Lipun” sankarillinen taistelu herättää todellista ihastusta. Vihdoinkin Saksassa on rehellisiä ja vilpittömiä sosialisteja, jotka ovat pysyneet lujina ja järkkymättöminä kaikista vainoista huolimatta, parhaimpien johtajien katalista murhista huolimatta! Vihdoinkin Saksassa on työläiskommunisteja, jotka käyvät sankarillista taistelua, jota voidaan ansaitusti nimittää todella „vallankumoukselliseksi” taisteluksi! Vihdoinkin Saksan proletaarijoukkojen keskuudesta on noussut voima, jolle sanat „proletaarinen vallankumous” ovat *totuutta!*

Tervehdys Saksan kommunisteille!

Scheidemannit ja Kautskyt, Rennerit ja Friedrich Adlerit, niin suuresti kuin nämä herrat eronnevatkin toisistaan rehellisyytensä puolesta, ovat osoittautuneet samanlaisiksi pikkuporvareiksi, mitä häikäilemättömimmiksi sosialismin pettäjiksi ja kavaltajiksi, porvariston kannattajiksi, sillä olivathan he kaikki vuonna 1912 mukana laatimassa ja allekirjoittamassa Baselin manifestia<sup>22</sup>, jossa puhuttiin lähenevästä imperialistisesta sodasta, ja puhuivathan he kaikki silloin „proletaarisesta vallankumouksesta”, mutta he kaikki ovat osoittautuneet todellisuudessa pikkuporvarillisiksi demokraateiksi, poroporvarillis-tasavaltalaisten, porvarillis-demokraattisten illusioiden ritareiksi, vastavallankumouksellisen porvariston apureiksi.

Saksan kommunisteihin kohdistuvat vimmatut vainotoimenpiteet ovat karaisseet heidät. Tämä todistaa heidän

liikkeensä laajuutta ja joukkoluontoisuutta, työläisjoukkojen syvimmistä kerroksista versovan kommunismin kasvuvoimaa, jos kohta he nyt ovatkin jossain määrin hajallaan. Hajanaisuus on kiertämätöntä liikkeessä, jota vastavallankumouksellinen porvaristo ja sen palvelijat Scheidemannit ja Nosket vainoavat niin vimmatusti ja jonka on pakko järjestäytyä illegaalisesti.

Samoin on luonnollista, että niin nopeasti kasvava ja niin hillittömien vainotoimenpiteiden kohteeksi joutunut liike synnyttää hyvinkin kärkeviä erimielisyyksiä. Siinä ei ole mitään pelättävää. Ne ovat kasvun synnyttämiä vaikeuksia.

Ikkukoot vain Scheidemannit ja Kautskyt „Vorwärts” \* ja „Freiheit”<sup>23</sup> lehdissään kommunistien keskinäisten erimielisyyksien johdosta. Näiden mädän poroporvarillisuuden sankareiden ei auta muu kuin peitellä mädännäisyyttään viittaamalla kommunisteihin. Mutta jos puhutaan asian olemuksesta, niin ainoastaan sokeat voivat enää olla näkemättä totuutta. Ja tuo totuus on siinä, että scheidemannilaiset ja kautskylaiset *ovat kavaltaneet* mitä häpeällisimmin Saksan proletaarisen vallankumouksen, *pettäneet sen* ja *ovat todellisuudessa* vastavallankumouksellisen porvariston puolella. Heinrich Laufenberg on osoittanut ja todistanut sen erittäin voimakkaasti, havainnollisesti, selvästi ja vakuuttavasti mainiossa kirjassaan „Ensimmäisen ja toisen vallankumouksen välillä”. Scheidemannilaisten ja kautskylaisen sisäiset erimielisyydet ovat hajoavien ja kuolevien puolueiden erimielisyyksiä, puolueiden, joissa johtajat jäävät ilman joukkoja, kenraalit ilman armeijoita. Joukot hylkäävät scheidemannilaiset ja siirtyvät kautskylaisen puolelle, koska niillä on olemassa vasemmistosiipi (se näkyy mitä hyvänsä joukkokokousta koskevasta selostuksesta), mutta tämä vasemmistosiipi yhdistää toisiinsa — aatteettomasti, pelkurimaisesti — parlamentaarista demokratiaa koskevat pikkuporvariston vanhat ennakkoluulot ja proletaarisen vallankumouksen, proletariaatin diktatuurin, Neuvostovallan kommunistisen hyväksymisen.

„Riippumattomien” rappeutuneet johtajat hyväksyvät joukkojen painostuksesta kaiken tuon *sanoissa*, mutta käytännössä he pysyvät pikkuporvarillisina demokraatteina,

\* — „Eteenpäin”. *Toim.*

Louis Blanc'in ja muiden v. 1848 tompelien kaltaisina „sosialisteina”, joita Marx niin armottomasti pilkkasi ja jotka hän leimasi häpeällä.

Nuo erimielisyydet ovat todellakin sovittamattomia. Sel- laisten pikkuporvarien, jotka kumartelevat vuoden 1848 pikkuporvarien tavoin porvarillista „demokratiaa” käsittä- mättä sen porvarillista luonnetta, ja proletaaristen vallan- kumousmiesten välillä ei voi vallita rauha. He eivät voi työskennellä yhdessä. Haase ja Kautsky, Friedrich Adler ja Otto Bauer voivat hyöriä kuinka tahansa ja kirjoitella kokonaisia paperiröykkiöitä, pitää loputtomia puheita, mutta he eivät voi kieltää sitä tosiasiaa, että *itse asiassa* he eivät näy ymmärtävän lainkaan proletariaatin diktatuuria eivätkä Neuvostovaltaa, että *itse asiassa* he ovat poropor- varillisia demokraatteja, Louis Blanc'in ja Ledru-Rollinin kaltaisia „sosialisteja”, että *itse asiassa* he ovat parhaim- massa tapauksessa porvariston leikkikaluja ja pahimmassa tapauksessa sen suoranaisia apureita.

„Riippumattomat”, kautskylaiset, itävaltalaiset sociali- demokraatit *näyttävät* yhtenäiseltä puolueelta; todellisuudessa niiden puolueiden jäsenjoukot *eivät ole* yhtä mieltä johtajien kanssa siitä, mikä on perustavaa laatua, tärkeintä, oleellisinta. Joukot *lähtevät* proletaariseen vallankumous- taisteluun Neuvostovallan puolesta heti kun alkaa uusi kriisi, kun taas „johtajat” jäävät silloin, samoin kuin nykyäänkin, vastavallankumouksellisiksi. Kahdella tuolilla istuminen on helppoa sanoissa, ja Hilferding Saksassa sekä Friedrich Adler Itävallassa esittävät parasta esimerkkiä tässä jalossa taidossa.

Mutta ne, jotka yrittävät sovittaa sovittamatonta, osoit- tautuvat vallankumoustaistelun palossa saippuakupliksi. Siitä ovat esimerkkinä kaikki vuoden 1848 „sosialistiset” sankarit, siitä ovat esimerkkinä heidän veljensä, menshevi- kit ja sosialistivallankumoukselliset Venäjällä vuosina 1917—1919, siitä ovat esimerkkinä kaikki Bernin eli keltaisen II Internationalen ritarit.

Kommunistien erimielisyydet ovat toista laatua. Tämä perinpohjainen ero voi jäädä huomaamatta ainoastaan niiltä, jotka eivät halua sitä huomata. Nuo erimielisyydet ovat tavattoman nopeasti kasvaneen joukkoliikkeen edus- tajiin erimielisyyksiä. Nuo erimielisyydet ovat erimieli- syyksiä, jotka pohjaavat samaan yhteiseen, kallionlujaan

perustaan, jona on proletaarisen vallankumouksen sekä porvarillis-demokraattisia illuusioita ja porvarillis-demokraattista parlamentarismia vastaan käytävän taistelun hyväksyminen, proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovaltan hyväksyminen.

*Tällaiseen* perustaan pohjaavat erimielisyydet eivät ole pelottavia: ne ovat kasvusta johtuvia vaikeuksia eivätkä vanhuuden tuomaa raihnaisuutta. Tämän luontoisia erimielisyyksiä on kokenut usein myös bolshevismi, se on kokenut myös tuollaisten erimielisyyksien aiheuttamia lyhyitä kah-tiajakaantumisia, mutta ratkaisevalla hetkellä, vallan valtaamisen ja Neuvostotasavallan perustamisen hetkellä bolshevismi on osoittautunut yhtenäiseksi, se on vetänyt puolelleen kaikki parhaat ainekset sille läheisistä sosialis-tisista aatevirtauksista ja yhdistänyt ympärilleen proleta-riaatin *koko* etujoukon ja työtätekevien *valtaenem- mistön*.

Samoin tulee tapahtumaan myös Saksan kommunisteihin nähden.

Scheidemannilaiset ja kautskylaiset juttuavat yhä „demo-kratiasta” yleensä, he elävät yhä vuoden 1848 aatteiden lumoissa, he ovat marxilaisia sanoissa ja Louis Blanc’ea teoissa. He puhuvat „enemmistöstä” luullen, että äänestys-lippujen samanarvoisuus merkitsee riistetyn ja riistäjän, työläisen ja kapitalistin, köyhän ja rikkaan, nälkäisen ja kylläisen samanarvoisuutta.

Scheidemannilaisten ja kautskylaisten mielestä asia on niin, että hyväntahtoiset, rehelliset, jalomieliset ja rauhaa-rakastavat kapitalistit eivät ole koskaan turvautuneet rik-kauden voimaan, rahan voimaan, pääoman valtaan, byro-kratian ja sotilasdiktatuurin harjoittamaan sortoon, vaan ovat ratkaisseet asiat todella „enemmistön tahdon mu-kaan”!

Scheidemannilaiset ja kautskylaiset (osaksi ulkokultai-suudessaan, osaksi tavattomassa tylsäjärkisyysessään, mitä kymmenien vuosien reformistinen toiminta on heissä kehittänyt) *kaunistelevat* porvarillista demokratiaa, porvarillista parlamentarismia, porvarillista tasavaltaa, kuva-ten asiat siten, että kapitalistit muka ratkaisevat valtiollisia asioita enemmistön tahdon mukaan eivätkä pääoman tahdon mukaan ja rikkaiden köyhiin nähden käyttämien petkutus-, sorto- ja väkivaltakeinojen avulla.

Scheidemannilaiset ja kautskylaiset ovat valmiit „hyväksymään” proletaarisen vallankumouksen, mutta vain ehdolla, että pääoman ja rikkauten voiman, vallan, sorron ja erioikeuksien *säilyessä* enemmistö ensin äänestää (porvarillisen valtiovaltakoneiston toimittaessa vaalit) „*vallankumousta*”!! On vaikea käsittää sitä ääretöntä poroporvarien tylsäjärkisyyttä, joka käy ilmi tuosta mielipiteestä, sitä ääretöntä poroporvarien luottavaisuutta (Vertrauensduselei) kapitalisteihin, porvaristoon, kenraaleihin ja valtiiovallan porvarilliseen koneistoon.

Itse asiassa juuri porvaristo on aina teeskennellyt, sillä se sanoo muodollista tasa-arvoisuutta „demokratiaksi”, mutta harjoittaa todellisuudessa väkivaltaa köyhälistöä, työtätekeviä, pientalonpoikia ja työläisiä kohtaan käyttäen lukemattomia petkus-, riisto- y.m. menetelmiä. Imperialistinen sota (jota Scheidemannit ja Kautskyt ovat häpeämättä kaunistelleet) on paljastanut sen miljoonille ihmisille. Proletariaatin diktatuuri on työtätekevien *ainoa* suojakeino pääoman sortoa, porvariston väkivaltaista sotilasdiktatuuria ja imperialistisia sotia vastaan. Proletariaatin diktatuuri on ainoa tie tasa-arvoisuuteen ja demokratiaan *käytännössä*, ei paperilla, vaan elämässä, ei poliittisessa sanahelinän muodossa, vaan taloudellisessa todellisuudessa.

Koska Scheidemannit ja Kautskyt eivät ole ymmärtäneet tätä, heistä on tullut halpamaisia sosialismin kavaltajia ja porvarillisten aatteiden puolustajia.

\* \* \*

Kautskylainen (eli „riippumaton”) puolue on tuhoutumassa ja kiertämättä kohta tuhoutuu ja hajoaa tämän puolueen vallankumouksellisten jäsenjoukkojen ja vastavallankumouksellisten „johtajien” välisten erimielisyyksien takia.

Kommunistinen puolue lujittuu ja karaistuu ja sen riveissä on juuri samanlaisia (olennaisesti samanlaisia) erimielisyyksiä kuin on ollut bolshevikkien keskuudessa.

Sikäli kuin kykenen päätelemään Saksan kommunistien keskeiset erimielisyydet koskevat „legaalisten mahdollisuuksien käyttämistä” (kuten bolshevikit sanoivat vuosina 1910—1913), porvarillisen parlamentin ja taantumuksellisten ammattiliittojen käyttämistä, scheidemannilaisten

ja kautskyalaisten turmelemia „neuvostoja” koskevaa „lakia” (Betriebsratgesetz), ja sitä, onko osallistuttava tämän kaltaisiin laitoksiin vai boikotoitava niitä.

Meillä, Venäjän bolshevikeilla, oli vuosina 1906 ja 1910—1912 juuri samanlaisia erimielisyyksiä. Ja me näemme selvästi, että monilla nuorilla Saksan kommunisteilla ei yksinkertaisesti ole kylliksi vallankumouksellista kokemusta. Jos heillä olisi kokemusta edes parista porvarillisesta vallankumouksesta (1905 ja 1917), he eivät julistaisi niin ehdottomasti boikottia eivätkä tekisi toisinaan syndikalistien virheitä.

Ne ovat kasvusta johtuvia vaikeuksia. Ne voitetaan liikkeen kehittyessä, liikkeen, joka kasvaa mainiosti. Näitä ilmeisiä virheitä vastaan on taisteltava julkisesti pyrkimättä liioittelemaan erimielisyyksiä, sillä kaikille lienee selvää, että taistelu proletariaatin diktatuurin, Neuvostovallan puolesta poistaa lähitulevaisuudessa suurimman osan noista erimielisyyksistä.

Niin marxilaisen teorian kuin myös kolmen vallankumouksen (1905, helmikuu 1917 ja lokakuu 1917) kokemuksen kannalta katsoen pidän ehdottomasti virheenä sitä, että kieltäydytään osallistumasta porvarilliseen parlamenttiin, taantumukselliseen (Legienin, Gompersin y.m.) ammattiliittoon, mitä taantumuksellisimpaan scheidemannilaisten turmelemaan työläisten „neuvostoon” y.m.s.

Joskus erillisessä tapauksessa, jossain maassa boikotti on paikallaan, niin kuin esimerkiksi oli paikallaan bolshevikkien harjoittama tsaristisen Duuman boikotti 1905. Samat bolshevikit osallistuivat kuitenkin paljon taantumuksellisempaan ja suorastaan vastavallankumoukselliseen vuoden 1907 Duumaan. Bolshevikit osallistuivat porvarillisen Perustavan kokouksen vaaleihin vuonna 1917, mutta sitten v. 1918 me hajotimme sen pikkuporvarillisten demokraattien, Kautskyjen ynnä muiden sosialismin luopioiden kauhuksi. Me olemme kuuluneet mitä taantumuksellisimpiin, aito menshevistisiin ammattiliittoihin, jotka eivät jää missään suhteessa (vastavallankumouksellisuudessaan) jälkeen Legienin ammattiliitoista, Saksan katalimmista ja taantumuksellisimmista ammattiliitoista. Nytkään, kahden vuoden kuluttua valtiovallan valtaamisesta, me emme ole vielä päättäneet taistelua menshevikkien (t.s. Scheidemannien, Kautskyjen, Gompersien y.m.) ammattiliittojen jäännöksiä

vastaan: niin pitkälinen prosessi se on! Niin voimakas on eräillä paikkakunnilla tai eräillä ammattialoilla pikkuporvarillisten aatteiden vaikutus!

Me olimme ennen vähemmistönä Neuvostoissa, vähemmistönä ammattiliitoissa sekä osuuskunnissa. Pitkäaikaisella työllä ja taistelulla — sekä *ennen* poliittisen vallan valtaamista että sen valtaamisen *jälkeen* — me saimme enemmistön *kai*kissa työväen järjestöissä, sitten myös muissakin järjestöissä, pientalonpoikaistonkin järjestöissä.

Vain heittiöt tai hölmöt saattavat luulla, että proletariaatin on päästävä ensin enemmistöksi äänestysten kautta, jotka suoritetaan *porvariston ikeessä, palkkaorjuuden ikeessä*, ja vasta sitten vallattava valta. Se on tylsäjärkisyiden tai ulkokultaisuuden huippu, se on luokkataistelun ja vallankumouksen vaihtamista vanhan järjestelmän, vanhan vallan vallitessa tapahtuviin äänestyksiin.

Proletariaatti käy luokkataisteluaan eikä odota äänestystä aloittaakseen lakon, vaikka lakon täydellistä menestystä varten tarvitaankin työtätekevien enemmistön (ja siis myös väestön enemmistön) myötätuntoa. Proletariaatti käy luokkataisteluaan ja kukistaa porvariston odottamatta tällöin mitään ennakoita tapahtuvaa (ja porvariston toimeenpanemaa, sen ikeen alla suoritettua) äänestystä, vaikka proletariaatti kyllä tietää mainiosti, että oman vallankumouksensa menestystä, porvariston menestyksellistä kukittamista varten *tarvitaan ehdottomasti* työtätekevien enemmistön (ja siis myös väestön enemmistön) myötätuntoa.

Parlamenttikretiinit ja nykyiset Louis Blanc'it „vaativat” ehdottomasti äänestystä ja ehdottomasti porvariston toimeenpanemaa äänestystä tämän työtätekevien enemmistön myötätunnon selville saamiseksi. Mutta se on pedanttien, vainajien tai ovelien petkuttajien näkökanta.

Elävä elämä, todellisten vallankumousten historia osoittaa, että „työtätekevien enemmistön myötätunnon” todistuksena ei useinkaan voi olla mikään äänestys (puhumattaakaan riistäjien toimeenpanemista äänestyksistä riistäjien ja riistettyjen „tasa-arvoisuuden” vallitessa!). Hyvin usein „työtätekevien enemmistön myötätunnon” todistuksena *ei ole* lainkaan äänestys, vaan jonkin tietyn puolueen kasvu tai tämän puolueen jäsenten lukumäärän lisääntyminen

Neuvostoissa tai erinäisen ja jostain syystä suuren merkityksen saaneen lakon menestys tahikka kansalaissodassa saavutettu menestys j.n.e., y.m.s.

Vallankumuksemme historia on osoittanut esimerkiksi, että Uralin ja Siperian äärettömillä lakeuksilla asuvien työtätekevien enemmistön myötätunto proletariaatin diktatuuria kohtaan ei käynyt ilmi äänestyksistä, vaan siitä kokemuksesta, joka saatiin tsaarin kenraalin Koltshakin vuotuisesta vallanpidosta Uralilla ja Siperiassa. Sitä paitsi Koltshakin valta alkoi myös scheidemannilaisten ja kautskylaisten (venäjäksi: „menshevikkien” ja „sosialistivallankumouksellisten”, Perustavan kokouksen kannattajien) „koalition” vallasta, samoin kuin Saksassa herrat Haaset ja Scheidemannit raivaavat nykyään „koalitiollaan” tietä von der Goltzin tai Ludendorffin vallalle ja verhoavat ja kaunistelevat tuota valtaa. Suluissa huomautettakoon, että Haasen ja Scheidemannin hallituskoalitiosta on tullut loppu, mutta näiden sosialismin kavaltajien poliittinen koalitio on säilynyt. Sitä todistavat Kautskyn kirjat, Stampferin kirjoitukset „Vorwärtsissa”, kautskylaisten ja scheidemannilaisten kirjoitukset „yhdistymisestään” ja niin edelleen.

Proletaarinen vallankumous on mahdoton, ellei työtätekevien valtaenemmistö kannata ja tue etujoukkoaan, proletariaattia. Mutta tätä kannatusta, tätä tukea ei saada heti eikä äänestyksillä, vaan se *hankitaan* pitkällisellä, vaikealla ja raskaalla luokkataistelulla. Proletariaatin luokkataistelu työtätekevien enemmistön *kannatuksesta ja tuesta* ei pääty siihen, että proletariaatti valtaa poliittisen vallan. Vallan valtaamisen *jälkeen* tämä taistelu *jatkuu*, mutta *muissa* muodoissa. Venäjän vallankumouksessa olosuhteet muodostuivat erittäin otollisiksi proletariaatille (sen taistellessa diktatuurinsa puolesta), sillä proletaarinen vallankumous tapahtui silloin, kun koko kansa oli aseistettu, kun koko talonpoikaisto halusi tilanherrain vallan kukistamista ja kun koko talonpoikaistoa kuohutti sosialipetturien, menshevikkien ja sosialistivallankumouksellisten „kautskylainen” politiikka.

Mutta jopa Venäjälläkin, jossa proletaarinen vallankumous tapahtui poikkeuksellisen otollisessa tilanteessa ja muodostui heti koko proletariaatin, koko armeijan ja koko talonpoikaiston huomattava yhteenliittymä, jopa Venäjälläkin diktatuuriaan toteuttavan proletariaatin taistelu työtä-



tekevien enemmistön kannatuksen ja tuen voittamiseksi vaati kuukausia ja vuosia. Kahdessa vuodessa tämä taistelu on pääpiirteissään viety päätökseen, mutta se ei ole vielä päättynyt kokonaan proletariaatin hyväksi. Kahdessa vuodessa olemme hankkineet lopullisesti vain Iso-Venäjän — Ural ja Siperia mukaan luettuina — työläisten ja työtätekevien talonpoikien valtaenemmistön kannatuksen ja tuen, mutta emme ole vielä hankkineet lopullisesti Ukrainan työtätekevien talonpoikien (erotukseksi riistäjätalonpojista) enemmistön kannatusta ja tukea. Meidät *saattaa* nujertaa (eikä kuitenkaan nujerra) Ententen sotilasmahti, mutta Venäjän rajojen *sisällä* me nautimme *nyt* niin suuren työtätekevien enemmistön niin yksimielistä kannatusta, ettei maailma ole ennen nähnyt sen demokraattisempaa valtiota.

Kun syvennytään ajattelemaan tätä proletariaatin valta-taistelun monimutkaista, vaikeaa, pitkällistä kehitystä, joka on tapahtunut harvinaisen moninaisissa muodoissa ja jossa on ollut erittäin runsaasti jyrkkiä muutoksia, käänteitä ja siirtymisiä taistelumuodosta toiseen, niin käsitetään, että väärässä ovat ne, jotka tahtovat „kieltää” osallistumisen porvarilliseen parlamenttiin, taantumuksellisiin ammattiliittoihin, tsaristisiin tai scheidemannilaisiin työväenvaltion komiteoihin tai tehdasneuvostoihin j.n.e., y.m.s. Tämä erehdys johtuu siitä, ettei työväenluokan mitään vilpittömimmillä, vakaumuksellisimmilla ja sankarillisilla vallankumousmiehillä ole vallankumouksellista kokemusta. Sen vuoksi Karl Liebknecht ja Rosa Luxemburg olivat tuhannesti oikeassa, kun he tammikuussa 1919 nähdessään tuon virheen huomauttivat siitä, mutta siitä huolimatta pitivät parempana olla samoissa riveissä proletaaristen vallankumousmiesten kanssa, jotka kylläkin ovat erehtyneet, mutta vähemmän tärkeässä kysymyksessä, kuin sosialismin kavaltajien, scheidemannilaisten ja kautskylai-isten kanssa, jotka eivät erehtyneet porvarilliseen parlamenttiin osallistumista koskevassa kysymyksessä, mutta ovat lakanneet olemasta sosialisteja ja muuttuneet pikkuporvarillisiksi demokraateiksi, porvariston apureiksi.

Virhe on kuitenkin virhe ja sitä on arvosteltava, on taisteltava, että se tulisi korjatuksi.

Socialismin kavaltajia, scheidemannilaisia ja kautskylaisia vastaan tulee käydä armotonta taistelua, mutta ei

tietenkään sitä linjaa, osallistutaanko vai ei osallistuta porvarilliseen parlamenttiin, taantumuksellisiin ammattiliittoihin y.m. Se olisi ehdottomasti virhe ja sitäkin suurempi virhe olisi peräännyä marxilaisuuden aatteista ja marxilaisuuden käytännölliseltä linjalta (luja, sentralisoitu poliittinen puolue) syndikalismin aatteisiin ja käytäntöön. On pyrittävä siihen, että puolue osallistuisi niin porvarillisiin parlamenteihin, taantumuksellisiin ammattiliittoihin kuin myös scheidemannilaisittain työstettyihin ja steriloituihin „tehdasneuvostoihinkin”, osallistuisi kaikkialla, missä on työläisiä, missä on mahdollista puhua työläisille ja vaikuttaa työläisjoukkoihin. Hinnalla millä hyvänsä on yhdistettävä illegaalinen ja legaalinen työ ja samalla saatava aikaan se, että illegaalinen puolue ja sen *työläisjärjestöt* valvoisivat järjestelmällisesti, jatkuvasti ja tarkasti legaalista toimintaa. Se ei ole helppoa,— mutta proletaarisella vallankumouksella ei yleensä ole eikä voikaan olla „helppoja” tehtäviä, „helppoja” taistelukeinoja.

Tämä vaikea tehtävä on ratkaistava hinnalla millä hyvänsä. Me emme eroa scheidemannilaisista ja kautskylaisista vain siinä (emmekä pääasiassa siinä), että he eivät hyväksy aseellista kapinaa, jota vastoin me hyväksymme sen. Tärkein ero, perusero on siinä, että he harjoittavat *kaikilla* toiminta-aloilla (sekä porvarillisissa parlamenteissa että ammattiliitoissa, sekä osuuskunnissa että lehdistötyössä y.m.s.) epäjohtonmukaista, opportunistista ja jopa suorastaan petollista ja katalaa politiikkaa.

Sosiaalipettureita vastaan, reformismia ja opportunismia vastaan — tätä poliittista linjaa voidaan ja tulee noudattaa poikkeuksetta *kaikilla* taistelutantereilla. Ja silloin me voitamme työläisjoukot puolellemme. Yhdessä työläisjoukkojen kanssa proletariaatin etujoukko, sentralisoitu marxilainen poliittinen puolue johtaa varmaa tietä kansan voittoisaan proletariaatin diktatuuriin, proletaariseen demokratiaan porvarillisen asemesta, Neuvostotasavaltaan, sosialistiseen järjestelmään.

Kolmas Internationalale on saavuttanut muutamassa kuu-kaudessa useita loistavia, ennennäkemättömiä voittoja. Se kasvaa ihmeteltävän nopeasti. Erinäiset virheet ja kasvusta johtuvat vaikeudet eivät pelota. Arvostelemalla suoraan ja avoimesti niitä me saavutamme sen, että kaikkien kulttuurimaiden marxilaisesti kasvatetut työläisjoukot ajavat

pian luotaan *kaikkien* kansakuntien scheidemannilaiset ja kautskylaiset, jotka ovat kavaltaneet sosialismin (näitä tyyppejä on kaikkien kansakuntien keskuudessa).

Kommunismmin voitto on kiertämätön. Kommunismi on voittava.

*N. Lenin*

Lokakuun 10 pñä 1919.

*Julkaistu lokakuussa 1919*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

---

## TYÖVÄEN VALTIO JA PUOLUEVIIKKO

Puolueviikkoa<sup>24</sup> pidetään Moskovassa Neuvostovallalle tukalana ajankohtana. Denikinin menestykset ovat saaneet tilanherrat, kapitalistit ja heidän ystävänsä järjestämään entistä kiihkeämmin uusia salaliittoja ja porvariston ponnistelemaan entistä kovemmin paniikin kylvämiseksi ja Neuvostovallan mahdin horjuttamiseksi kaikin keinoin. Epäröivät, horjuvat ja tiedottomat pieneläjät ja heidän mukanaan intelligentit, eserrät ja menshevikit ovat alkaneet tapansa mukaan horjua entistä enemmän ja he ovat ensimmäisinä antaneet kapitalistien pelästyttää itsensä.

Mutta olen sitä mieltä, että Moskovan puolueviikon sattuminen tukalaksi ajankohdaksi on meille pikemminkin edullista, sillä siitä on hyötyä asialle. Me emme tarvitse puolueviikkoa paraatia varten. Näennäisiä puolueen jäseniä emme tarvitse ilmaiseksikaan. Meidän puolueemme, vallankumouksellisen työväenluokan puolue, on maailman ainoa hallituspuolue, jonka pyrkimyksenä ei ole jäsenmäärän lisääminen, vaan jäsenistön laadullinen parantaminen, puolueen puhdistaminen „mukanakulkijoista”. Olemme jo moneen otteeseen suorittaneet puolueen jäsenten uudelleenrekisteröinnin<sup>25</sup> ajaaksemme pois nuo „mukanakulkijat” ja jättääksemme puolueeseen vain tietoiset ja kommunismille vilpittömän uskolliset jäsenet. Olemme käyttäneet sekä rintamalla mobilisointia että talkoiden järjestämistä puhdistaksemme puolueen niistä, jotka mielivät vain „käyttää hyväkseen” hallituspuolueen jäsenten asemasta johtuvia etuisuuksia, niistä, jotka eivät halua tehdä kommunismin hyväksi antaumuksellista työtä.

Ja nyt, kun on käynnissä voimaperäinen mobilisointi rintamalla, puolueviikkoa on hyvä pitää siksi, ettei se viekoittele puolueeseen mukana kulkijoita. Me kutsumme puolueeseen sankoin joukoin vain tavallisia työläisiä ja köyhiä talonpoikia, työtätekeviä talonpoikia *emmekä* keinottelijatalonpoikia. Näille rivijäsenille emme lupaa emmekä anna mitään etuisuuksia puolueeseen liittymisestä. Päinvastoin, puolueen jäsenten on nyt suoritettava tavallista raskaampaa ja vaarallisempaa työtä.

Sitä parempi. Puolueeseen liittyvät vain vilpittömät kommunismin kannattajat, vain ne, jotka ovat todella uskollisia työväen valtiolle, vain rehelliset työtätekevät, vain ne, jotka todella edustavat kapitalismin aikana sorrettuja joukkoja.

Vain sellaisia puolueen jäseniä me tarvitsemmekin.

Me tarvitsemme uusia puolueen jäseniä tosiyötä emmekä mainostusta varten. Tällaisia tosiyötä tekeviä jäseniä me kutsumme puolueeseen. Työtätekeville me avaamme puolueen ovet selkoselälleen.

Neuvostovalta on työtätekevien valta, joka taistelee pois-taakseen lopullisesti pääoman ikeen. Tähän taisteluun on noussut ensimmäisenä kaupunkien ja tehdaskeskusten työväenluokka. Se on saanut ensimmäisen voittonsa ja valloittanut valtiovallan.

Työväenluokka liittää mukaansa talonpoikain enemmistön. Sillä pääoman puolelle, porvariston puolelle pyrkii vain kaupustelija- ja keinottelijatalonpoika, mutta ei työtätekevä talonpoika.

Kehittyneimmät ja valveutuneimmat työläiset, Pietarin työläiset, ovat antaneet eniten voimia Venäjän hallintaan. Mutta me tiedämme, että tavallisten työläisten ja talonpoikain joukossa on hyvin paljon työtätekevien joukkojen eduille uskollisia ja johtavaan työhön pystyviä henkilöitä. Työläisten ja talonpoikain keskuudessa on hyvin paljon organisatorisia ja hallinnollisia kykyjä, joille kapitalismi ei antanut kehitysmahdollisuuksia, mutta joita me autamme ja joita meidän on autettava kaikin keinoin nousemaan ja käymään käsiksi sosialismin rakentamiseen. Nuo uudet, vaatimattomat, näkymättömät kyvyt eivät ole helposti löydettävissä. Ei ole helppoa saada valtiolliseen työhön mukaan tavallisia työläisiä ja talonpoikia, joita tilanherrat ja kapitalistit ovat polkeneet ja pelotelleet satoja vuosia.

Mutta juuri tätä vaikeaa työtä meidän on tehtävä, tehtävä ehdottomasti, että voisimme ammentaa enemmän uusia voimia työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston riveistä.

Liittykää puolueeseen, toverit puolueeseen kuulumattomat työläiset ja työtätekevät talonpojat! Me emme lupaa teille etuisuuksia puolueeseen liittymisestä, me kutsumme teitä vaikeaan työhön, valtiolliseen rakennustyöhön. Jos te olette vilpittömän kommunismin kannattaja, niin käykää rohkeammin käsiksi tähän työhön, älkää pelätkö sen uutuutta ja vaikeutta, älkää välittäkö vanhoista ennakkoluuloista, joiden mukaan tämä työ on muka voimienmukaista vain niille, jotka ovat saaneet virallisen sivistyksen. Se ei ole totta. Tavalliset työläiset ja työtätekevät talonpojat voivat ja heidän pitää yhä suuremmassa määrässä johtaa sosialismin rakennustyötä.

Työtätekevien joukot ovat puolellamme. Siinä on voimamme. Siinä on maailman kommunismin voittamattomuuden lähde. Enemmän uusia työntekijöitä joukoista puolueen riveihin, osallistumaan itsenäisesti uuden elämän rakentamiseen,— sillä tavalla me taistelemme kaikkia vaikeuksia vastaan, sitä tietä saavutamme voiton.

11. X. 1919.

„Pravda“ № 228,  
lokakuun 12 pnä 1919  
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan

**PUHE ASEISIIN KUTSUTUILLE  
KOMMUNISTITYÖLÄISILLE, PIDETTY  
MOSKOVAN TYÖLÄISTEN JA PUNA-ARMEIJALAISTEN  
EDUSTAJAIN NEUVOSTON PARVEKKEELTA  
LOKAKUUN 16 pnä 1919**

**LEHTISELOSTUS**

(Leninin astuessa esille häntä tervehdittää myrskyisin suosionosoituksin.) Toverit! Sallikaa minun tervehtiä Jaroslavlin ja Vladimirin kuvernementtien työläisiä, jotka ovat jälleen vastanneet kutsumme ja lähettäneet parhaat voimansa puolustamaan työläisten ja talonpoikien tasavaltaa. Te tiedätte sanomalehdistä, joissa me julkaisemme koko totuuden mitään salaamatta, millaisen uuden ja pelottavan vaaran aiheuttavat tsaarin kenraali Denikin Orelin valloituksella ja Jude-nitsh uhkaamalla punaista Pietaria. Mutta me katsomme tuota vaaraa silmiin ja taistelemme sitä vastaan kuten aina: me vetoamme tietoiseen proletariaattiin ja työtätekevään talonpoikaistoon kehottaen niitä puolustamaan miehuullisesti sitä, mitä ne ovat taistellen saavuttaneet.

Tilanne on tavattoman vaikea. Mutta me emme joudu epätoivoon, sillä tiedämme, että joka kerta tilanteen käydessä Neuvostotasavallalle tukalaksi työläiset osoittavat ihmeteltävää urheutta, rohkaisevat ja innoittavat omalla esimerkillään sotajoukkoja ja johtavat niitä uusiin voittoihin.

Me tiedämme, että vallankumousliike kasvaa kaikkialla maailmassa, poikkeuksetta kaikissa maissa, vaikkakin hitaammin kuin haluaisimme, mutta kasvaa varmasti. Ja tiedämme, että työväenluokan voitto kaikkialla maailmassa on taattu.

Niin raskaita uhreja kuin Venäjä joutuukin antamaan, niin nääntynyt ja raadeltu kuin se onkin, se taistelee sitkeästi kaikkien työläisten asian puolesta. Imperialistit voivat vielä murskata yhden tahi parikin tasavaltaa, mutta

he eivät kykene pelastamaan maailman imperialismia, koska se on tuomittu perikatoon, koska tuleva sosialismi on lakaiseva sen pois.

Ja siksi tervehdin teitä Vladimirin ja Jaroslavlin kuvernementtien työläisiä siinä varmassa uskossa, että tulette mieskohtaisella esimerkillänne ylläpitämään Punaisen Armeijan moraalia ja autatte Punaista Armeijaa voittamaan.

Kunnia työläisille ja talonpojille!

Eläköön koko maailman työväentasavalta!

*„Pravda“ № 232,  
lokakuun 17 pnä 1919*

*Julkaistaan „Pravda“ lehdessä  
tekstin mukaan*

---



## PIETARIN TYÖLÄISILLE JA PUNA-ARMEIJALAISILLE

Toverit! On koittanut ratkaiseva hetki. Tsaarin kenraalit ovat taaskin kerran saaneet varusteita ja sotatarvikkeita Englannin, Ranskan ja Amerikan kapitalisteilta ja yrittävät jälleen tilanherrojen nulikoista koottujen rosvojoukkojen voimalla valloittaa Punaisen Pietarin. Vihollinen aloitti hyökkäyksensä juuri kun Eestin kanssa neuvoteltiin rauhasta, se hyökkäsi puna-armeijalaistemme kimppuun, jotka uskoivat noiden neuvottelujen vilpittömyyteen. Vihollisen nopea eteneminen johtuu osaltaan tämän hyökkäyksen salakavaluudesta. Vihollinen on vallannut Krasnoje Selon, Hatsinan, Vyritsan. Kaksi Pietariin johtavaa rautatietä on katkaistu. Vihollinen pyrkii katkaisemaan kolmannen, Nikolain radan, ja neljännen, Vologdan radan, kukistaakseen Pietarin nälällä.

Toverit! Te kaikki tiedätte ja näette, mikä suunnaton vaara uhkaa Pietaria. Muutamassa päivässä ratkeaa Pietarin kohtalo, ja se merkitsee puoliksi Venäjän Neuvostovallan kohtalon ratkaisemista.

Minun on tarpeetonta puhua Pietarin työläisille ja puna-armeijalaisille heidän velvollisuudestaan. Kaksi vuotta jatkunut ennen kuulumattoman vaikea ja ennen kuulumattoman voitokas Neuvostojen taistelu koko maailman porvaristoa vastaan on näyttänyt meille, että Pietarin työläiset eivät ole ainoastaan täyttäneet esimerkillisellä tavalla velvollisuuttaan, vaan ovat myös osoittaneet mitä suurinta sankaruutta, maailmassa ennen näkemätöntä vallankumouksellista intomielisyyttä ja uhrivalmiutta.

Toverit! Pietarin kohtalo on vaakalaudalla! Vihollinen koettaa yllättää meidät. Sen voimat ovat vähäiset, jopa

mitättömät, koko sen voima on nopeudessa, upseerien häikäilemättömyydessä, huollon ja aseistuksen teknillisessä laadussa. Apuvoimat ovat jo lähellä Pietaria, me olemme panneet ne liikkeelle. Olemme paljon voimakkaampia kuin vihollinen. Taistelkaa viimeiseen veripisaraan, toverit, pitäkää kiinni jokaisesta vaaksanalasta maata, pysykää lujina loppuun asti, voitto on lähellä! voitto on oleva meidän!

*V. Uljanov (Lenin)*

17/X

„Petrogradskaja Pravda“ № 237,  
lokakuun 19 pnä 1917

*Julkalstaan  
käsikirjoituksen mukaan*

---

## TOVEREILLE PUNA-ARMEIJALAISILLE

Toverit puna-armeijalaiset! Tsaarin kenraalit — Jude-nitsh pohjoisessa ja Denikin etelässä — jännittävät vielä kerran voimiaan saadaksesen voiton Neuvostovallasta, palauttaakseen tsaarin, tilanherrojen ja kapitalistien vallan.

Me tiedämme jo, miten päättyi Koltshakin samanlainen yritys. Hänen ei onnistunut pettää kauan Uralin työläisiä ja Siperian talonpoikia. Huomattuaan petoksen, saatuaan kokea loputonta upseerien, tilanherra- ja kapitalistinulkoisten harjoittamaa väkivaltaa, pieksämistä ja rosvousta, Uralin työläiset ja Siperian talonpojat auttoivat Punaista Armeijaamme lyömään Koltshakin. Orenburgin kasakat siirtyivät suoraan Neuvostovallan puolelle.

Juuri sen vuoksi uskomme varmasti voittavamme myös Judenitshin ja Denikinin. Heidän ei onnistu palauttaa tsaarin ja tilanherrojen valtaa. Sitä ei tule tapahtumaan! Talonpojat nousevat jo kapinaan Denikinin selustassa. Kaukasiassa leimuaa kirkkaana Denikiniä vastaan puhjenneen kapinan liekki. Kubanin kasakat napisevat ja liikehtivät tyytymättöminä denikiniläisten harjoittamiin väkivallantekoihin ja rosvoukseen tilanherrojen ja englantilaisten hyväksi.

Kestäkäämme lujina, toverit puna-armeijalaiset! Työläiset ja talonpojat asettuvat yhä lujemmin yhteenliittyneinä, yhä tietoisemmin, yhä päättäväisemmin Neuvostovallan puolelle.

Eteenpäin, toverit puna-armeijalaiset! Taisteluun työläisten ja talonpoikain vallan puolesta, tilanherroja vastaan, tsaarin kenraaleja vastaan! Voitto on oleva meidän!

*N. Lenin*

19. X. 1919.

*Julkaistu v. 1919*

*Julkaistaan  
käsikirjoiuksen mukaan*

---

## MOSKOVAN PUOLUEVIIKON TULOKSET JA MEIDÄN TEHTÄVÄMME

Puolueviikon aikana Moskovassa kirjoitettiin puolueeseen 13.600 henkeä.

Tämä menestys on suurenmoinen, täysin odottamaton. Koko porvaristo ja varsinkin kaupungin pikkuporvaristo, siinä luvussa myös etuoikeutetun, „herra”-asemansa menetystä surevat specialistit, virkamiehet ja toimihenkilöt — koko tuo väki on nimenomaan viime aikoina, nimenomaan Moskovon puolueviikon aikana tehnyt kaikkensa levittääkseen paniikkia, ennustanut pikaista tuhoa Neuvostovallalle, pikaista voittoa Denikinille.

Ja millä suurenmoisella taidolla tuo „intelligentti” väki osaakaan käytellä tällaista paniikin levittämistä aseenaan! Se näet on toden teolla muodostunut porvariston aseeksi sen luokkataistelussa proletariaattia vastaan. Nykyisen ajankohdan kaltaisina hetkinä pikkuporvaristo yhtyy suurporvariston kanssa „yhdeksi taantumukseksi massaksi” ja tarttuu „kiihkeästi” tähän aseeseen.

Tavattoman soveliaan maaperän porvariston juoruille, porvariston ilkeämielisille huhuille, porvariston kylvämälle paniikille tarjosi juuri Moskova, missä kauppiasainekset olivat erikoisen voimakkaita, minne oli keskittynyt eniten riistäjiä, tilanherroja, kapitalisteja, koroillaeläjiä, minne kapitalistinen kehitys oli kerännyt joukoittain porvarillista sivistyneistöä ja minne valtion keskushallinnosta johdettua oli kasaantunut erittäin runsaasti virkamieskuntaa. „Momentti”, jolloin tapahtui Denikinin ja Judenitshin onnistunut hyökkäys, myötävaikuttanut tavattomasti tämän porvariston aseeseen „menestyksiin”.

Ja kuitenkin proletaarijoukoista, jotka ovat nähneet Denikinin „menestykset” ja ovat tietoisia kaikista juuri

tällä hetkellä kommunistin nimeen ja asemaan liittyvistä vaikeuksista, rasituksista ja vaaroista, on noussut tuhansia ja taas tuhansia kommunistien puolueen täydennykseksi, ottaakseen harteilleen niin uskomattoman raskaan taakan kuin valtion johtamisen.

Neuvostovallan menestys, puolueemme menestys on suorastaan suurenmoinen!

Tämä menestys on pääkaupungin väestölle ja edelleen koko tasavallalle ja koko maailmalle todistuksena ja havainnollisena osoituksena siitä, että juuri proletariaatin syvissä riveissä, juuri työtätekevien joukkojen aitojen edustajien keskuudessa on Neuvostovallan luotettavin voiman ja lujouden lähde. Tällä menestyksellä, uusien jäsenten vapaaehtoisella kirjoittautumisella puolueen riveihin proletariaatin diktatuuri toi suurimpien vaikeuksien ja vaarojen hetkellä esille käytännössä *sen puolensa*, jota viholliset härkäpäisesti kieltäytyvät näkemästä ja jota eniten arvostavat ne, jotka todella toivovat työn vapautumista pääoman ikeestä, nimittäin sen erikoisen voimakkaan *moraalisen* (sanan parhaassa merkityksessä) vaikutuksen, joka proletariaatilla (valtiovaltaa hallussaan pitävällä proletariaatilla) on joukkoihin, se toi esille tuon moraalisen vaikutuksen *keinot*.

Proletariaatin tietoisimmat kerrokset, joiden käsissä on valtiovalta, ovat toiminnallaan näyttäneet työtätekeville joukoille, näyttäneet kahden vuoden kuluessa (mikä on suunnattoman pitkä aika, kun otetaan huomioon poliittisen kehityksemme tavaton nopeus) niin *esikuvallista* uskollisuutta työtätekevien eduille, niin suurta tarmokkuutta taistellessaan työtätekevien vihollisia (ylipäänsä kaikkia riistäjiä ja muun muassa „omistajia” sekä keinottelijoita) vastaan, niin suurta lujutta raskaimpien koettelemusten hetkinä, niin rajatonta urhoollisuutta torjuessaan maailman imperialismin saalistushyökkäyksiä, että *pelkästään* työläisten ja talonpoikien *myötätuntokin* omaa kärkijoukkoaan kohtaan on kyennyt *tekemään ihmeitä*.

Sillä ihme se on, kun työläiset, jotka ovat kärsineet tavatonta nälkää ja vilua, kokeneet taloudellisen hävityksen rasituksia ja kurjuutta, säilyttävät kaiken henkisen reippautensa, kaiken uskollisuutensa Neuvostovallalle, kaiken sankarillisen tarmokkuutensa ja uhrivalmiutensa, eikä siinä kyllin, he ottavat kaikesta harjaantumattomuudestaan

ja kokemattomuudesta huolimatta harteilleen vielä valtiolaivan ohjaamisen raskaan taakan! Ja tämä tapahtuu hetkellä, jolloin myrsky on yltenyt pahimpaan raivoonsa...

Proletaarisen vallankumouksemme historia on täynnä tällaisia ihmeitä. Tällaiset ihmeet johtavat varmasti ja ehdottomasti yleismaailmallisen Neuvostotasavallan täydelliseen voittoon, olkoot erilliset koettelemukset kuinka raskaita tahansa.

Meidän on nyt huolehdittava siitä, että uusia puolueen jäseniä käytetään *oikein*. Tälle tehtävälle on omistettava erityisen suurta huomiota, sillä tämä tehtävä on vaikea, se on uusi eikä sitä käy ratkaiseminen vanhojen kaavojen mukaan.

Kapitalismi on tukahduttanut, polkenut ja murskannut joukoittain työväen ja työtätekevän talonpoikaiston keskuudesta lähtöisin olleita lahjakkaita ihmisiä. Nuo lahjakkaat ihmiset sortuivat puutteen ja kurjuuden, ihmisarvoa häpäisevän pilkanteon murtamina. Velvollisuutemme on nyt osata löytää nuo lahjakkaat ihmiset ja asettaa heidät työhön. Useimmat uudet jäsenet, jotka liittyivät puolueeseen puolueviikon aikana, ovat tietenkin kokemattomia, ja heiltä puuttuu valtion hallinnassa tarvittavaa taitoa. Mutta varmaa on sekin, että he ovat mitä uskollisimpia, vilpittömiä ja kyvykkäimpiä ihmisiä niistä yhteiskuntakerroksista, jotka kapitalismi piti luonnonvastaisesti *alhaalla*, teki „alhaiso”-kerroksiksi, esti kohoamasta ylemmäksi. Ja voimaa, reippautta, välittömyyttä, karaistuneisuutta ja vilpittömyyttä heissä on *enemmän* kuin muissa.

Tästä seuraa, että kaikkien puoluejärjestöjen on erityisesti harkittava näiden uusien puolueen jäsenten käyttämistä. On *rohkeammin* annettava heille mahdollisimman monipuolisia valtiollisia tehtäviä, kokeiltava pikemmin heitä käytännössä.

Rohkeutta ei tietenkään pidä käsittää siten, että vasta-alkajille uskotaan *oitis* vastuunalaisia toimia, vaikka heiltä puuttuu niiden hoitamiseen tarvittavaa asiantuntemusta. Rohkeutta tarvitaan byrokratian vastustamisen mielessä, sillä puolueohjelmamme ei ole suotta asettanut täysin selvästi kysymystä tietynlaisen byrokratian uudestisyntymisen syistä ja vastatoimenpiteistä sen voittamiseksi. Rohkeutta tarvitaan ensiksikin siinä mielessä, että uudet puolueen jäsenet, jotka tuntevat mainiosti kansanjoukkojen aseman,

niiden tarpeet ja niiden vaatimukset, järjestetään *valvo-*  
*maan* toimihenkilöitä, virkamiehiä ja asiantuntijoita. Roh-  
keutta tarvitaan siinä mielessä, että näille vasta-alkajille  
on annettava *viipymättä* tilaisuus kykyjensä soveltamiseen,  
taitonsa näyttämiseen *laajalla* työkentällä. Rohkeutta tarvi-  
taan tavanomaisten kaavojen murtamiseen (meilläkin on  
havaittavissa — valitettavasti useinkin! — ylenpalttista  
arkuutta silloin kun pitäisi rikkoa säädettyjä neuvostolaisia  
kaavoja, vaikka niiden „säätäjät” eivät aina olekaan tietoi-  
sia kommunisteja, vaan entisiä virkamiehiä ja toimihengi-  
löitä); rohkeutta tarvitaan siinä mielessä, että ollaan val-  
miita siirtämään vallankumouksellisella ripeydellä uusia  
puolueen jäseniä uuteen työhön, jotta voitaisiin nopeammin  
kokeilla heitä ja pikemmin löytää heille parhaiten soveltuva  
paikka.

Monissa tapauksissa uusia puolueen jäseniä voidaan  
asettaa sellaisiin toimiin, joissa nämä puolueen jäsenet,  
valvoessaan sitä, kuinka tunnollisesti vanhat virkamiehet  
toimittavat tehtäviään, perehtyvät nopeasti asioihin ja voi-  
vat ryhtyä itsenäisesti hoitamaan niitä. Toisissa tapauk-  
sissa heidät voidaan asettaa sellaisiin toimiin, että saa-  
daan uudistumaan ja elpymään yhdyssiteet yhtäältä työläis-  
ja talonpoikaisjoukkojen ja toisaalta valtiokoneiston välillä.  
Meidän teollisissa „pää- ja keskushallinnoissamme”, mei-  
dän maataloutta harjoittavilla „neuvostotiloillamme” on  
paljon, vielä liian paljon sabotiojia, naamioituneita tilan-  
herroja ja kapitalisteja, jotka vahingoittavat kaikin tavoin  
Neuvostovaltaa. Kokeneiden puolueyöntekijäin taidon  
tulee ilmetä sekä keskuksessa että maaseudulla siinä, että  
he käyttävät mahdollisimman tehokkaasti uusia vereksiä  
puoluevoimia päättäväisessä taistelussa tätä pahaä vas-  
taan.

Neuvostotasavallan täytyy muodostua yhtenäiseksi soti-  
lasleiriksi, sen on jännitettävä äärimmilleen voimansa, käy-  
tettävä niitä mahdollisimman säästeliäästi, supistettava  
mahdollisimman vähiin kaikkalainen kansliakankeus, kaik-  
kinaiset tarpeettomat muodollisuudet, yksinkertaistettava  
virastokoneistoa mahdollisimman paljon ja tuotava se mah-  
dollisimman lähelle joukkojen tarpeita, ja myös saatava  
aikaan, että joukot oppivat ymmärtämään tämän koneiston  
toimintaa, oppivat itsenäisesti osallistumaan tämän koneis-  
ton toimintaan.



Vanhoja puolueen jäseniä mobilisoidaan voimaperäisesti työhön sotilasalalle. Tätä työtä ei saa millään muotoa hellittää, vaan sitä on tehostettava tehostamasta päästyäkin. Mutta saavuttaaksemme menestystä sodassa meidän on samalla parannettava, verestettävä ja yksinkertaistettava siviilihallintokoneistoamme.

Sodassa voittaa se, jolla on enemmän reservejä, enemmän voimavaroja, enemmän kestävyyttä kansan syvissä riveissä.

Meillä on kaikkea tätä enemmän kuin valkoisilla, enemmän kuin „maailman mahtavimmalla” englantilais-ranskalaisella imperialismilla, tuolla savijalkajättiläisellä. Meillä on tätä kaikkea enemmän, sillä me voimme ammentaa ja tulemme vielä kauan ammentamaan voimia yhä syvemältä työläisten ja työtätekevien talonpoikien keskuudesta, niiden luokkien keskuudesta, jotka olivat kapitalismin sortamia ja muodostavat kaikkialla väestön valtaenemistön. Me voimme ammentaa tästä mitä laajimmasta säiliöstä, sillä se antaa meille kaikkein vilpittömimpiä, elämän koettelemusten karaisemia, työläisille ja talonpojille läheimpiä johtajia, jotka ohjaavat heitä sosialismin rakentamisessa.

Meidän vihollisillamme, niin Venäjän porvaristolla kuin maailman porvaristollakaan, ei ole mitään, mikä muistutaisi edes kaukaisesti tätä voimasäiliötä, maaperä huojuu yhä enemmän niiden jalkojen alla, niiden entiset kannattajat työläisten ja talonpoikien joukosta kääntävät yhä laajemmin joukoin niille selkänsä.

Juuri siksi on viime kädessä koko maailman Neuvostovaltion voitto taattu ja väistämätön.

Lokakuun 21 pnä 1919.

„Izvestija TsK RKP(b)” № 7,  
lokakuun 22 pnä 1919  
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan  
„Izvestija, TsK RKP(b)” lehtisen  
tekstin mukaan

**PUHE RINTAMALLE LÄHTEVILLE  
SVERDLOVIN YLIOPISTON OPISKELIJOILLE  
LOKAKUUN 24 pnä 1919**

Toverit! Te tiedätte, että syynä, joka on saanut meidät kokoontumaan tänään yhteen, ei ole pelkkä halu juhlia sitä, että useimmat teistä ovat päättäneet neuvostokoulun oppikurssin, vaan myös se seikka, että noin puolet koko teidän päästöstänne on päättänyt lähteä rintamalle antaakseen uutta, erittäin kiireellistä ja oleellista apua rintamalla tais-televille joukoille.

Toverit! Me tiedämme mainiosti, miten suuresti vaikeut-taa kokeneiden, asioihin perehtyneiden toverien puute koko hallintotyötämme sekä kaupungeissa että erikoisesti maa-seudulla. Me tiedämme mainiosti, että ne Pietarin, Mosko-van, Ivanovo-Voznesenskin ja muiden kaupunkien valveutu-neimmat työläiset, ne valveutuneimmat toverit, jotka ovat tähän saakka kantaneet harteillaan, voimmepa sanoa, pää-osan maan hallinnon raskaasta taakasta ennen kuulumatto-man vaikeissa olosuhteissa, suorittaneet raskaimman osan työläisten ja talonpoikien yhdistämisen ja johtamisen vai-keasta tehtävästä, me tiedämme mainiosti, että he ovat kovin uupuneita niistä, toisinaan yli-inhimillisistä vaatimuk-sista, joita Neuvostotasavallan puolustus heille asettaa. Sen vuoksi mahdollisuus koota tänne muutamia satoja työläisiä ja talonpoikia, antaa heille tilaisuus opiskella järjestelmälli-sesti muutamia kuukausia, käydä läpi neuvostotietouden kurssi, jotta he voisivat lähteä täältä yhdessä, järjestyneesti, yksimielisesti ja tietoisesti hoitamaan hallintotehtäviä, kor-jaamaan niitä suunnattomia epäkohtia, joita vielä on ole-massa,— tämä mahdollisuus on meille suunnattoman arvo-kas, ja olemme äärimmäisin ponnisteluin, äärimmäisen vastahakoisesti ja pitkällisen epäröinnin jälkeen päätyneet

siihen, että annamme noin puolet tästä päästöstä rintamatyöhön. Tilanne rintamalla on kuitenkin muodostunut sellaiseksi, ettei meillä ole ollut valinnan varaa. Ja olimme sitä mieltä, että päätös, joka on tehty vapaaehtoisesti ja jonka tarkoituksena on lähettää rintamalle vielä joukko parasta väkeämme, vaikka se olisi erittäin suureksi hyödyksi kaikessa hallinnollisessa rakennustyössämme, että tämä päätös on ehdottoman välttämättömyyden sanelema.

Toverit, sallinette kosketella lyhyesti eri rintamilla nyt muodostunutta tilannetta saadaksenne käsityksen siitä, miten kiireellistä laatua tuo välttämätön toimenpide on.

Hyvin monilla rintamilla, jotka aikaisemmin olivat erittäin merkityksellisiä ja joihin vihollinen asetti suuria toiveita, on tilanne juuri viime aikana kehittymässä meidän täydelliseksi ja kaikista merkeistä päätellen lopulliseksi voitoksemme. Pohjoisella rintamalla, missä hyökkäys Muurmanniin lupasi viholliselle erityisen suuria etuja, minne englantilaiset olivat jo kauan keskittäneet suuria ja oivallisesti aseistettuja voimia, missä meidän oli muonan ja varusteiden puutteessa äärettömän vaikea taistella,— siellä olisi luullut Englannin ja Ranskan imperialisteilla olevan loistavia näköaloja. Ja juuri siellä on vihollisen koko hyökkäys mennyt lopullisesti myttyyn. Englantilaisten on ollut pakko viedä joukkonsa takaisin, ja me näemme nyt, kuinka täydellisesti pitää paikkansa se, että Englannin työläiset eivät halua sotia Venäjää vastaan, vaan kykenevät nykyäänkin, kun vallankumoustaistelu Englannissa on vielä etäisen tulevaisuuden asia, vaikuttamaan niin suuresti omaan rosvojen ja ryövärien hallitukseensa, että sen on pakko poistaa sotajoukkonsa Venäjältä. Englantilaisten oli pakko jättää tämä rintama, joka oli erikoisen vaarallinen sen vuoksi, että vihollisella oli siellä meritien ansiosta erittäin edullinen asema. Sinne on jäänyt mitättömän vähäisiä venäläisiä valkokaartilaisjoukkoja, joilla ei ole juuri mitään merkitystä.

Ottakaamme toinen — Koltshakin — rintama. Te tiedätte, että silloin kun Koltshakin joukot hyökkäsivät Volgan varrelle, Euroopan kapitalistinen lehdistö kiiruhti kuuluttamaan koko maailmalle sanoman Neuvostovallan kukistumisesta ja Koltshakin tunnustamisesta Venäjän ylimmäksi hallitsijaksi. Mutta tämän tunnustuksen vahvistukseksi annettu virallinen asiakirja ei ehtinyt edes saapua perille

Koltshakin itsensä luettavaksi, kun joukkomme jo ryhtyivät ajamaan häntä Siperiaan, ja te tiedätte, että me etenimme Petropavlovskiin ja Irtyshille, ja Koltshakin oli ryhmitettävä voimansa toisin kuin hän oli aikonut. Oli aika, jolloin meidän täytyi perääntyä, koska paikalliset työläiset ja talonpojat myöhästyivät liikekannallepanossaan. Tiedot, joita saamme Koltshakin rintaman selustasta, kertovat kuitenkin, että siellä vallitsee ilmeinen sekasorto ja että koko väestö yksinpä vauraat talonpojatkin nousevat kapiinaan häntä vastaan. Ja nyt olemme murtamassa Koltshakin voimien viimeisen suojamuurin ja päätämme siihen tämän vallankumousvuoden, jonka aikana koko Siperia oli Koltshakin vallassa ja häntä auttoivat sekä eserrät että menshevikit, jotka ryhtyivät jälleen sovitteluihin porvarillisen hallituksen kanssa. Te tiedätte, että koko Euroopan porvaristo antoi apua Koltshakille. Te tiedätte, että Siperian ratalinjan suojana oli sekä puolalaisia että tshekkiläisiä, oli italialaisia ja oli vapaaehtoisia amerikkalaisia upseereja. Kaikki, mikä voi tyrehdyttää vallankumousta, tuli Koltshakin avuksi. Ja kaikki se raukesi, koska talonpojat, Siperian talonpojat, jotka ovat vähiten alttiita kommunismin vaikutukselle, sillä he ovat vähiten joutuneet näkemään sitä, saivat Koltshakilta sellaisen opetuksen, sellaisen tilaisuuden vertailla *käytännössä* (talonpojathan tekevät mielellään käytännöllisiä vertailuja), että voimme sanoa: Koltshak antoi meille miljoonia Neuvostovallan kannattajia teollisuuskeskuksista kaukaisilla syrjäseuduilla, missä meidän olisi ollut vaikea saada heitä puolellemme. Sellainen oli Koltshakin vallan loppu, ja siksi tunnemmekin asemamme tällä rintamalla erittäin vankaksi.

Länsirintamalla näemme puolalaisten hyökkäyksen lähestyvän loppuaan. He ovat saaneet apua Englannilta, Ranskalta ja Amerikalta, jotka pyrkivät yllyttämään Puolan vanhaa isovenäläisiin sortajiin kohdistunutta vihaa yrittäen suunnata Venäjän työläisiin ja talonpoikiin sen satakertaisesti ansaitun vihan, jota Puolan työläiset tuntevat tilanherroja sekä tsaareja kohtaan, tyrkyttäen Puolan työläisille käsitystä, että bolshevikit haaveilevat venäläisten shovinistien lailla Puolan valloituksesta. Jonkin aikaa tällainen petos on heille onnistunut. Mutta meillä on selviä merkkejä siitä, että aika, jolloin moinen petos menestyi, on menemässä ohi, että puolalaisten sotajoukkojen keskuudessa

alkaa jakautuminen. Myös amerikkalaisista lähteistä tulleet tiedot, joita ei mitenkään voida epäillä kommunistille myötämielisiksi, vahvistavat todeksi sen, että Puolan talonpoikaiston keskuudessa vaaditaan yhä voimakkaammin lopettamaan sota hinnalla millä hyvänsä lokakuun alkuun mennessä ja että näitä pyrkimyksiä tukevat tekemällä yhä voimistuvaa vastarintaa hallitukselleen jopa kaikkein isänmaallisimmatkin ainekset puolalaisten sosialishovinistien (PPS:n) leiristä, jotka vastaavat meidän menshevikkejämme ja eserriämme. Puolalaisten mieliala on tänä aikana suuresti muuttunut.

Jäljelle jää kaksi rintamaa — Pietarin rintama ja Etelärintama, missä sotatoimet ovat huomattavimpia. Mutta sielläkin kaikki merkit viittaavat siihen, että vihollinen kokoaa viimeisiä voimiaan. Meillä on tarkkoja tietoja siitä, että sotaministeri Churchill ja kapitalistien puolue ryhtyivät Englannissa tähän sotaseikkailuun Pietaria vastaan näyttääkseen, että Neuvosto-Venäjä voidaan kukistaa nopeasti, ja että Englannin lehdistö pitää tätä seikkailua shovinistien ja ministeri Churchillin viimeisenä pelipanoksena, jonka he ovat asettaneet vastoin väestön enemmistön ilmeistä tahtoa.

Me voimme tulkita tämän Pietariin suunnatun sotaretken toimenpiteeksi, jonka tarkoituksena on Denikinin auttaminen. Sellaisen johtopäätöksen voimme tehdä Pietarin rintamalla vallitsevasta tilanteesta.

Te tiedätte, että niin Latvian, Liettuan kuin Eestinkin hallitukset vastasivat myöntävästi ehdotukseemme rauhanneuvottelujen aloittamisesta. Ja luonnollisestikin nämä tuoreimmat uutiset aiheuttivat epäröintiä meidän joukoissamme, herättivät niissä toivoa sodan päättymisestä. Neuvottelut olivat jo käynnissä. Samaan aikaan Englanti kokosi loputkin laivoistaan ja laski maihin muutamia tuhansia valkokaartilaisia, jotka oli varustettu erinomaisilla teknillisillä välineillä. Mutta Englanti ei voi tuoda niitä tänne meille tyynnyttämättä kansaa petoksella, sillä Englannissa ja Ranskassa on jo ollut tapauksia, että yritykset lastata sotaravvikkeita laivoihin ovat epäonnistuneet, koska satamatyöläiset ovat panneet toimeen lakkoja ja sanoneet, etteivät he salli lähetettävien laivoja, jotka vievät hävitysaseita Neuvosto-Venäjälle. Ja Englannin imperialistien oli pakko hankkia näitä varusteita muista maista, pettäen omaa kansaansa. Sen vuoksi ei ole ihme, että he ovat päästäneet

muutamia satoja tai tuhansia venäläisiä valkokaartilaisupseereja Neuvosto-Venäjän kimppuun. Englannissa on leirejä, joissa näitä valkokaartilaisupseereja pidetään, joissa heitä ruokitaan ja koulutetaan Venäjän sotaretkeä varten, ja sitten sanotaan, että tämä on bolshevikkien terrorista aiheutuvaa sisällissotaa. Leirit, jotka olivat ennen täynnä meikäläisiä sotavankeja, ovat nyt täynnänsä venäläisiä valkokaartilaisupseereja. Siitä johtuukin, että sillä välin, kun me odotimme Liettuan ja Latvian taholta aselepoa, vihollinen saavutti ensi päivinä niin suunnatonta menestystä siirrettyään nämä voimat Pietarin rintamalle. Nyt te tiedätte, että Pietarin rintamalla on tapahtunut käänne. Te tiedätte Zinovjevin ja Trotskin raporteista, että menetykset on jo korvattu, että entinen epäröinti on loppunut, että joukkomme hyökkäävät ja hyökkäävät menestyksellisesti murtaen mitä epätoivoisimman vastarinnan. Nämä taistelut ovat tavattoman ankaria. Tov. Trotski tiedotti minulle puhelimitse Pietarista, että Detskoje Selossa, jonka hiljattain valtasimme, valkokaartilaiset ja paikoilleen jääneet porvarit ampuivat yksityisistä taloista, tehden mitä sitkeintä vastarintaa, sitkeämpää kuin missään aikaisemmassa taistelussa. Vihollinen tajuaa, että koko sodan kulussa on tapahtumassa käänne ja että Denikinin asema on sellainen, että häntä pitää auttaa ja on houkuteltava muualle meidän voimamme, jotka ovat häntä vastassa. Voidaan sanoa varmasti, että siinä he eivät ole onnistuneet. Kaikki Pietarille antamamme apu on hankittu heikentämättä vähääkään Eteläistä rintamaa. Ainoatakaan joukko-osastoa ei ole siirretty Pietarin rintamalle etelästä, ja se voitokas taistelu, jonka olemme panneet alulle ja jonka me viemme päätökseen, tullaan käymään heikentämättä vähimmässätkään määrin Etelärintamaa, jolla ratkaistaan tilanherroja ja imperialisteja vastaan käytävän sodan päättyminen. Ratkaisu on tapahtuva lähitulevaisuudessa siellä, Etelärintamalla.

Toverit, te tiedätte, että Etelärintamalla vihollinen on toisaalta nojannut etupäässä kasakoihin, jotka taistelevat etuoikeuksiensa puolesta, mutta toisaalta siellä on muodostettu eniten vapaaehtoisen armeijan rykmenttejä, jotka taistelevat suuttumusta ja raivoa uhkuen oman luokkansa etujen puolesta, tilanherrojen ja kapitalistien vallan palauttamiseksi. Sen vuoksi meillä on siellä edessämme ratkaiseva taistelu, ja me näemme siellä samaa, mitä näimme

Koltshakin tapauksessa, kun hän saavutti aluksi suuria voittoja, mutta mitä pitemmälle taistelut jatkuivat, sitä enemmän harvenivat Koltshakin päävoiman muodostaneiden upseeriston ja tietoisien kulakiston rivit, ja sitä enemmän hän joutui ottamaan työläisiä ja talonpoikia. He osavat panna toiset sotimaan puolestaan, he eivät mielellään uhraudu itse ja pitävät parempana, että työläiset panevat henkensä alttiiksi heidän etujensa puolesta. Ja kun Koltshak joutui laajentamaan armeijaansa, tuo laajentaminen johti siihen, että sadattuhannet siirtyivät meidän puolellemme. Kymmenet Koltshakin puolelta loikanneet valkokaartilaisupseerit ja kasakat kertoivat vakuuttuneensa siitä, että Koltshak myy Venäjää tukussa sekä vähittäin, ja siirtyneensä Punaisen Armeijan puolelle, vaikka eivät olleetkaan omaksuneet bolshevikkien katsomuksia. Niin tuli loppu Koltshakista, niin tulee loppu Denikinistäkin. Tänään teillä oli tilaisuus lukea iltalehdistä Denikinin selustassa puhjenneista kapinoista — palo leviää Ukrainassa. Kaukasian tapahtumista olemme saaneet tiedon, että siellä ovat epätoivon partaalle saatetut vuoristolaiset lähteneet hyökkäykseen ja höyhentäneet Shkuron rykmenttejä, ottaneet niiltä kiväärejä ja varusteita. Saimme eilen ulkomaisen radiosanomana, jossa myönnetään väkinäisesti, että Denikinin asema on tukala: hänen on pakko lähettää parhaat voimansa taisteluun, sillä Ukraina kuohuu ja Kaukasiassa on kapina. Lähestyy hetki, jolloin Denikinin täytyy panna peliin kaikkensa. Milloinkaan aikaisemmin ei ole käyty niin verisiä, niin ankaria taisteluja kuin Orelin edustalla, missä vihollinen heittää tuleen parhaat valiorykmenttinsä, niin sanotut „kornilovilaiset” rykmentit, joissa kolmasosa miehistöstä on kaikkein vastavallankumouksellisimpia ja parhaiten koulutettuja, työläisiä ja talonpoikia tavattomasti vihaavia upseereita, jotka taistelevat suoranaisesti oman valtansa, tilanherrojen vallan ennallistamiseksi. Tämän vuoksi meillä on täysi syy olettaa, että ratkaisun hetki Etelärintamalla on nyt tulossa. Voitto Orelin ja Voronezhin edustalla, missä vihollisen takaa-ajo jatkuu, osoittaa käänteen tapahtuneen myös siellä samoin kuin Pietarin rintamallakin. On kuitenkin välttämätöntä, että hyökkäyksemme saadaan laajenemaan vähäisistä osahyökkäyksistä valtavaksi joukkovyöryksi, joka varmistaa lopullisen voiton.

Siksipä olemme kaikesta huolimatta suostuneet teidän toivomukseenne, niin raskas kuin meille onkin tämä uhraus — satojen tänne koottujen kurssilaisten lähettäminen rintamalle, kurssilaisten, joita tarvittaisiin kipeästi työssä Venäjän maaseudulla. Siellä, Etelärintamalla ja Pietarin rintamalla, ratkaistaan sodan kohtalo, ellei lähiviikkoina, niin ainakin lähikuukausina. Tällaisena ajankohtana jokaisen tietoisien kommunistien täytyy sanoa itselleen: minun paikkani on siellä, muiden etunenässä rintamalla, missä jokainen tietoinen, koulunsa käynyt kommunisti on erittäin tarpeen.

Kun joukoissa ilmeni horjuntaa, niin se johtui siitä, että kansa on väsynyt sotaan. Te tiedätte erinomaisesti, milaista nälänhätää, sekasortoa ja kärsimyksiä työläiset ja talonpojat ovat joutuneet kokemaan näiden kahden vuoden aikana taistellessaan koko maailman imperialisteja vastaan. Te tiedätte, että väsyneimmät eivät kestä pitkälistä jännitystä, ja tätä seikkaa käyttää hyväkseen vihollinen, jolla on paremmat viestiyhteydet ja päällystöaines eikä ole pettureita,— ja iskee kaikella voimallaan. Juuri tämä on ollut syynä vastoinkäymisiin Etelärintamalla. Senpä vuoksi työläisten ja talonpoikain tietoisimpien edustajien, jotka ovat saaneet koulutusta sotilaallisilla ja sellaisilla kursseilla kuin teidän kurssinne ovat, tulee nyt lähteä rintamalle järjestyneesti, yksimielisesti, suurempiin tai pienempiin ryhmiin jakautuneina sotilasviranomaisten osoituksen mukaisesti, määräten jokaiselle omat velvollisuutensa, lähteä rintamalle auttamaan joukkojamme, joiden keskuudessa on alkanut ilmetä tiettyä horjuntaa siellä, missä vihollinen rynnistää kovimmin. Me olemme pyytäneet apua kaupunkilaisproletariaatin järjestyneimmältä osalta näinä kahtena Neuvostovallan olemassaolon vuotena joka kerta, kun olemme havainneet tiettyä horjuntaa talonpoikaisjoukoissa, jotka eivät ole nähneet eivätkä tunne neuvostotyötä, ja olemme saaneet proletariaatilta mitä sankarillisinta tukea.

Tapasin tänään ivanovovoznesenskilaisia työläistovereita, jotka ovat vapauttaneet tehtävistään noin puolet kaikista vastuunalaisista puoluetyöntekijöistä lähettääkseen heidät rintamalle. Eräs näistä tovereista kertoi tänään minulle, millä intomielisyydellä kymmenettuhannet puolueeseen kuulumattomat työläiset saattoivat heitä matkalle ja



kuinka heidän puheilleen tuli eräs puolueeseen kuulumaton vanhus ja lausui: „Älkää olko huolissanne, lähtekää, teidän paikkanne on siellä, me kyllä selviydymme täällä teidänkin edestänne”. Juuri silloin kun puolueeseen kuulumattomien työläisten keskuudessa syntyy tuollainen mieliala, kun puolueeseen kuulumattomat joukot, jotka eivät vielä ole täydellisesti selvillä poliittisista kysymyksistä, näkevät meidän lähettävän proletariaatin ja talonpoikaiston parhaita edustajia rintamalle, missä he ottavat täyttääkseen vaikeimmat, vastuullisimmat ja raskaimmat velvollisuudet, missä he joutuvat eturiveissä antamaan eniten uhreja ja kaatumaan epätoivoisissa taisteluissa — silloin kannattajiemme lukumäärä kehittymättömien, puolueeseen kuulumattomien työläisten ja talonpoikien keskuudessa kasvaa kymmenkertaiseksi, ja horjuvissa, heikentyneissä ja uupuneissa sotajoukoissa tapahtuu suorastaan ihmeitä tekeviä muutoksia.

Toverit, tämä on se suuri, raskas ja vaikea tehtävä, joka lankeaa teidän harteillenne. Niillä, jotka lähtevät rintamalle työläisten ja talonpoikien edustajina, ei voi olla muuta vaihtoehtoa. Heidän tunnuksenaan tulee olla — kuolema tahi voitto. Jokaisen teistä pitää osata lähestyä kaikkein takapajuisimpia, kehittymättöimpiä puna-armeijalaisia, jotta kykenisitte selittämään heille tilanteen kaikkein ymmärrettävimmällä kielellä, työtätekevän ihmisen näkökannalta, jotta voisitte auttaa heitä vaikealla hetkellä, poistaa kaikkinaisen epäröinnin, opettaa heitä taistelemaan lukuisia sabotaasin, velttouden, petoksen tai petturuuden ilmauksia vastaan. Te tiedätte, että sellaista ilmenee vielä paljon riveissämme ja päällystön keskuudessa. Tässä asiassa tarvitaan niitä, jotka ovat käyneet läpi tietyn oppikurssin, käsittävät poliittisen tilanteen ja osaavat auttaa työväen ja talonpoikaiston laajoja joukkoja niiden taistelussa petturuutta tai sabotaasia vastaan. Neuvostovalta odottaa teiltä paitsi henkilökohtaista urhoollisuutta myös sitä, että te annatte kaikinpuolista apua näille joukoille, että teette lopun kaikesta horjunnasta niiden keskuudessa ja näytätte, että Neuvostovallalla on voimia, joiden apuun se turvautuu aina vaikean hetken tullen. Noita voimia meillä on riittävästi.

Nyt meidän on, toistan vielä, pakko suostua tähän suureen uhraukseen vain siksi, että se on tärkein ja viimeinen rintama, jolla kaikista merkeistä päätellen koko kansalais-

sodan ratkaisu tulee tapahtumaan lähimpinä viikkoina tai kuukausina. Siellä voimme antaa viholliselle sellaisen iskun, josta se ei enää milloinkaan kykene toipumaan. Ja sen jälkeen kun verinen taistelu valkokaartilaisia vastaan, taistelu, johon he pakottivat meidät, on päättynyt, me voimme vihdoinkin vapaampina ja kymmenkertaisella tarmolla siirtyä omiin tehtäviimme, todellisen rakennustyön tehtäviin. Ja siksi, toverit, tervehdin niitä teidän joukossanne, jotka ottavat nyt täyttääkseen tämän mitä vaikeimman ja ylevimmän tehtävän taistella loppuun saakka rintaman eturiveissä, ja hyvästelen heitä täysin varmana siitä, että he tuovat meille täydellisen ja lopullisen voiton.

*„Pravda“ n:t 240 ja 241;  
lokakuun 25 ja 28 pntä 1919*

*Julkalstaan „Pravda“ lehden  
tekstin mukaan*

---

**TOVERI LORIoT'LLE  
JA KAIKILLE III INTERNATIONALEEN YHTYNEILLE  
RANSKALAISILLE YSTÄVILLE**

28. X. 1919.

Kallis ystävä! Kaikesta sydämestäni kiitän Teitä kirjeestänne, joka on meille sitä arvokkaampi, mitä harvemmin saamme teiltä viestejä.

Ranskassa kuten Englannissakin voittoisa imperialismi ei ainoastaan ole antanut tietylle määrälle pikkuporvareita rikastumismahdollisuutta, vaan se voi myös antaa „almuja” työväen huippukerrokselle, tuolle työväenluokan aristokratialle, lahjoa sen, herättää sen kiinnostuksen lupaamalla murusia imperialistisista liikevoitoista, siirtomaarousvoiksen tuottamista tuloista j.n.e.

Mutta sodan aiheuttama kriisi on niin suuri, että työtätekevät joukot ovat yksinpä voittajamaissakin tuomitut kiertämättömästi hirvittävään kurjuuteen. Tämä selittää kommunismin nopean kasvun, myötätunnon kasvun Neuvostovaltaa kohtaan, III Internationalea kohtaan.

Tietenkin te joudutte vielä kauan taistelemaan ranskalaista, longuetlaisittain erikoisen hioutunutta opportunismia vastaan. „Kokeneet” parlamentaarikot ja politikoitsijat yrittävät vielä monen monta kertaa selviytyä asiasta tunnustamalla sanoissa vallankumouksellisen taktiikan ja proletariaatin diktatuurin, samalla kun he pettävät käytännössä proletariaattia keksimällä uusia juonia ja verukkeita, kuten Longuet, Merrheim ja kumpp. pettivät sitä heinäkuun 21 pnä<sup>26</sup>, jatkavat vanhaa opportunistista politiikkaa, häiritsevät ja vahingoittavat vallankumousta sen sijaan että auttaisivat sitä. Niin Ranskassa kuin Englannissakin vanhat, rappeutuneet työväenjohtajat tulevat tekemään tuhansia sellaisia yrityksiä.

Me kaikki olemme kuitenkin varmoja siitä, että kommunistien, jotka työskentelevät kiinteässä yhteydessä proletariijoukkoihin, onnistuu torjua ja tehdä tyhjäksi kaikki sellaiset yritykset. Mitä lujemmin ja päättäväisemmin kommunistit esiintyvät, sitä pikemmin he saavuttavat täydellisen voiton.

Kommunistisin tervehdyksin

*N. Lenin*

*Julkaistu englannin kielellä  
tammikuun 3 pnä 1920  
„The Workers' Dreadnought” lehdessä  
41. numerossa*

*Venäjän kielellä julkaistu  
ensi kerran v. 1932*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

---

**KIRJE SAKSAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN  
KESKUSKOMITEALLE  
KAHTIAJAKAUTUMISEN JOHDOSTA <sup>27</sup>**

**TOVEBEILLE PAUL LEVILLE, KLARA ZETKINILLE, ERERLEINILLE  
JA KAIKILLE SAKSAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN  
KESKUSKOMITEAN JÄSENILLE**

28. X. 1919.

Kalliit ystävät! Lähetin Teille lehdistöä varten 10. X. 1919 päivätyyn kirjeen: „Tervehdys Ranskan, Italian ja Saksan kommunisteille” ja koskettelin siinä muun muassa teidän ja boikotin kannattajain, puolisyndikalistien j.n.p. välisiä erimielisyyksiä. Tänään sain Saksan hallituksen radiosanomasta (Nauenista) tietää Teidän puolueenne jakautumisesta: vaikka uutislähde onkin likainen, on se tässä tapauksessa luultavasti oikeassa, sillä ystäviltämme Saksasta tulevat kirjeet kertovat kahtiajakautumisen mahdollisuudesta.

Tuon radion tiedotuksesta on vaikea uskoa vain sitä, että te *olette erottaneet* 25 äänellä kahdeksaatoista vastaan puolueesta vähemmistön, joka sitten olisi muka perustanut oman puolueensa. Tiedän hyvin vähän tuosta irtilohjennesta oppositiosta, olen nähnyt vain muutamia berliiniläisen „Rote Fahne” lehden \* numeroita. Erittäin kyvykkäitä agitaattoreita, kokemattomia, nuoria, samanlaisia kuin meikäläiset vuoden 1918 „vasemmistokommunistit” (kokemattomuutensa ja nuoruutensa puolesta) — sellainen on saamani vaikutelma. Silloin kun ollaan yksimielisiä *pääasiasta* (Neuvostojen vallan puolesta porvarillista parlamentarismia vastaan), on yhdistyminen mielestäni mahdollista ja välttämätöntä — yhtä välttämätöntä kuin välien katkaiseminen kautskylaisiin. Jos kahtiajakautuminen on osoittautunut väistämättömäksi, pitää koettaa varoa lietsomasta erimielisyyttä, kääntyä III Internationalen Toimeen-

---

\* — „Punainen Lippu”. *Toim.*

panevan komitean puoleen pyytäen sitä toimimaan sovittajana, pitää pakottaa „vasemmistolaiset” formuloimaan eriävät mielipiteensä teeseissä ja kirjasessa. Internationalistiselta kannalta katsoen Saksan kommunistisen puolueen yhtenäisyyden palauttaminen on sekä mahdollista että välttämätöntä. Olisin erittäin iloinen saadessani Teiltä tätä asiaa koskevan kirjeen. Liitän mukaan myös eronneille osoitetun kirjeen — toivon Teidän toimittavan sen perille samanaikaisesti kuin julkaisette artikkelini, jossa tunnustan teidän olevan täysin oikeassa, artikkelin, joka on kirjoitettu *ennen* kuin saimme tiedon kahtiajakautumisesta.

Puristan lujasti kättänne ja toivon lämpimästi menestystä vaikeassa työssänne. Kommunistinen liike kasvaa kaikkialla maailmassa erinomaisesti — hitaammin kuin haluaisimme, mutta laajana, voimallisena, syvänä ja voittamattomana. Samoin kuin Venäjälläkin, on kaikkialla hahmottunut „menshevikkien ja sosialistivallankumouksellisten” („II Internationalen”) herruuden vaihe. Tätä herruutta seuraa kommunistien herruus ja proletariaatin diktatuurin sekä Neuvostovallan voitto.

Kommunistisin tervehdyksin

*N. Lenin*

*Julkaistu ensi kerran v. 1932*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

**KOMMUNISTITOVEREILLE,  
JOTKA OVAT KUULUNEET YHTEISEEN  
„SAKSAN KOMMUNISTISEEN PUOLUEESEEN”  
JA MUODOSTANEET NYT UUDEN PUOLUEEN**

28. X. 1919.

Kalliit toverit! Vasta tänään sain Saksan hallituksen lyhyestä radiosanomasta (Nauenista) tietää kahtiajakautumisesta. Artikkelini „Tervehdys Ranskan, Italian ja Saksan kommunisteille” olin kirjoittanut ennen kahtiajakautumista koskevien tietojen saapumista.

Artikkelissani koetin kansainvälisen kommunismin näkökannalta arvioida asennettanne sikäli kuin olen voinut perehtyä siihen berliiniläisen „Rote Fahne” lehden \* erillisten numeroiden perusteella. Vakaumukseni mukaan kommunistit, jotka ovat yhtä mieltä pääasiasta — taistelusta proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan puolesta, leppymättömiä vihassaan kaikkien kansojen scheidemannilaisia ja kautskylaisia kohtaan —, voisivat ja heidän pitäisi toimia yhtenäisinä. Erimielisyydet vähemmän tärkeissä kysymyksissä voivat mielestäni hälvetä ja hälvänevät ehdottomasti: siihen johtaa yhteisen taistelun logiikka, taistelun, jota käydään todella pelottavaa vihollista, porvaristoa vastaan, sen suoranaisia (scheidemannilaiset) ja sen naamioituneita (kautskylaiset) palvelijoita vastaan.

En kuulu III Internationalen Toimeenpanevaan komiteaan, mutta uskon sen tarjoavan Saksan kommunisteille palveluksiaan Saksan kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden palauttamiseksi. Ei ole ihme, että hillittömät vainotoimenpiteet, jotka ovat tehneet puolueesta maanalaisen, ovat vaikeuttaneet puolueen toimintaa, vaikeuttaneet normaalia ajatustenvaihtoa ja yhteisen taktiikan luomista. Asiallinen

---

\* — „Punainen Lippu”. *Toim.*

erimielisyyksien käsittely ja mielipiteiden vaihto kansainvälisessä mitassa voisivat olla avuksi Saksan kommunistisen liikkeen asialle ja sen voimien yhteenliittämiseksi.

Ollisin erittäin iloinen, jos voisimme vaihtaa mielipiteitä näistä kysymyksistä.

Kommunistisin tervehdyksin

*N. Lenin*

*Julkaistaan ensi kertaa,  
käsikirjoituksen mukaan*

---



## TOVERI SERRATILLE JA ITALIAN KOMMUNISTEILLE YLEENSÄ

28. X. 1919.

Kallis ystävä! Italiasta saamamme tiedot ovat tavattoman niukkoja. Vain ulkomaisista (ei kommunistisista) sanomalehdistä saimme tietää Teidän puolueenne Bolognassa pidetystä edustajakokouksesta ja kommunismin loistavasta voitosta. Tervehdin kaikesta sydämestäni Teitä ja kaikkia Italian kommunisteja sekä toivotan Teille parhainta menestystä. Italian puolueen antamalla esimerkillä on oleva sangen suuri merkitys koko maailmalle. Niinpä edustajakokouksenne päätös osallistumisesta porvarillisen parlamentin vaaleihin on mielestäni aivan oikea ja auttaa, niin toivon, saavuttamaan yhtenäisyyden vastikään samasta syystä jakautuneessa Saksan kommunistisessa puolueessa.

Ei ole epäilystä, että avoimet ja naamioituneet opportunistit, joita Italian puolueessa on niin paljon parlamentaarikkojen joukossa, yrittävät kiertää Bolognan edustajakokouksen päätöksiä, tehdä ne tyhjiksi. Taistelu sellaisia virtauksia vastaan ei ole läheskään päättynyt. Mutta Bolognan voitto tekee tulevien voittojen saavuttamisen helpomaksi.

Italian proletariaatilla on maansa kansainvälisen aseman vuoksi edessään vaikeita tehtäviä. Englanti ja Ranska yrittävät ehkä Italian porvariston kanssa provosoida Italian proletariaatin ennenaikaiseen kapinaan voidakseen helpommin nujertaa sen. Mutta provokaatio ei heiltä onnistu. Italian kommunistien loistava toiminta on takeena siitä, että kommunistien onnistuu yhtä hyvällä menestyksellä valloittaa puolelleen koko teollisuus- ja koko maatalousproleta-

riaatti plus pientalonpoikaisto, ja silloin, mikäli valitaan kansainvälisen tilanteen kannalta oikea ajankohta, proletariaatin diktatuurin voitto Italiassa muodostuu kestäväksi. Siitä ovat takeena myös kommunistien menestykset Ranskassa, Englannissa ja koko maailmassa.

Kommunistisin tervehdyksin

*N. Lenin*

*Julkaista Italian kielellä  
joulukuun 5 p:nä 1919  
„Avanti!“ lehdessä (Rooma)  
332. numerossa*

*Venäjän kielellä julkaistu  
ensi kerran v. 1932*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

---

## PROLETARIAATIN DIKTATUURISTA

*Kirjoitettu syys-—lokakuussa 1919*

*Julkaistu ensi kerran v. 1925*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*



Kysymyksen erittely tapahtuu kirjasessa 4 suuressa osassa:

- A)) Proletariaatin diktatuuri proletariaatin luokkataistelun uusina muotoina (toisin sanoen: sen uusi vaihe uusine tehtävineen).
- B)) Proletariaatin diktatuuri porvarillisen demokratian hävittämisenä ja proletaarisen demokratian luomisenä.
- C)) Proletariaatin diktatuuri ja imperialismiin (eli kapitalismiin imperialismivaiheen) erikoisuudet.
- D)) Proletariaatin diktatuuri ja Neuvostovalta.

Näiden 4 osan erittelemisen suunnitelma:

#### I (A) PROLETARIAATIN DIKTATUURI PROLETARIAATIN LUOKKATAISTELUN UUSINA MUOTOINA

1. Perussyynä siihen, että „socialistit” eivät ymmärrä proletariaatin diktatuuria, on se, että he eivät vie loppuun saakka luokkataisteluaatetta (cf. \* Marx 1852)<sup>28</sup>.

Proletariaatin diktatuuri on proletariaatin luokkataistelun *jatkamista uusissa* muodoissa. Tämä

---

\* — confer — vertaa. *Toim.*

on asian ydin, tätä ei ymmärretä.

Yksinomaan proletariaatti, joka on *erikoinen* luokka, *jatkaa* luokkataisteluaan.

2. Valtio on ainoastaan = proletariaatin *välikapale* sen luokkataistelussa. Erikoislaatuinen *nuija*, rien de plus! \*.

Vanhat ennakkoluulot valtion nähden (cf. „Valtio ja vallankumous”). Valtion uudet muodot = osaan *B* kuuluva teema; tässä vain *johdatus* siihen.

3. Proletariaatin luokkataistelun muodot sen diktatuurin vallitessa eivät voi pysyä entisinä. *Viisi* uutta (tärkeintä) tehtävää ja respective \*\* uutta muotoa:

4. ((1)). *Riistäjien vastarinnan nujertaminen*. Opportunistit ja „sosialistit” unohtavat tyystin, että tämä on *aikakauden* tehtävä (ja sisältö).

Tästä seuraa:

(α) luokkataistelun erikoinen (äärimmäinen) ankaruus

(β) kapitalismia ja sen korkeinta vaihetta vastaavat uudet vastarinnan muodot (salaliitot + sabotaasi +

Riistäjien vastarinta alkaa *ennen* heidän kukistumistaan ja *kärjistyy* sen jälkeen *2:lta* puolen. Tais-telu *loppuun* asti tahi „asian kuittaaminen jaarittelulla” (K. Kautsky, pikku-porvaristo, „sosialistit”).

\* — ei muuta! *Toim.*

\*\* — vastaavasti. *Toim.*

vaikutus pikkuporvaristoon  
etc. etc.\*)

ja muun muassa

5. ((2)) (γγ) *Kansalais-*  
*laissota.*

Vallankumous yleensä ja kansalaislissota (1649.1793.)  
cf. *K. Kautsky* 1902 „Yhteiskunnallisessa vallankumouksessa”.

Kansalaislissota kapitalismin kansainvälisten yhteyksien aikakaudella.

Imperialistisen sodan muuttaminen kansalaislissodaksi. („Sosialistien” tietämättömyys ja halpamainen pelkuruus.)

cf. Marx 1870<sup>29</sup>: opettaa proletariaattia käyttämään aseita. *Aikakausi* 1871—1914 ja kansalaislissotien *aikakausi*.

6. ((3)) *Pikkuporvariston, varsinkin talonpoikaiston „neutralisointi”.*

Kommunistinen manifesti (taantumuksellinen ja vallankumouksellinen „sikäli mikäli”)<sup>30</sup>.

*K. Kautsky* „Agrarfrageissa” \*\* neutralisointi—sama ajatus verballhornt \*\*\*.

Kansalaislissota ja puolueen „tuhoaminen” (*K. Kautsky*).

Terrori ja kansalaislissota.

- { a) Venäjä, *Unkari*,  
*Suomi*, *Saksa*.  
β) Sveitsi ja Amerikka.

+Kansalaislissodan ja vallankumouksellisten sotien väistämätön yhdistyminen (cf. VKP:n ohjelma).

„Vallassaoleva luokka”. Vallassaolo eliminoi „vapauden ja tasavertaisuuden”.

Käsitteiden „johdattaa”, „ohjata”, „saada mukaansa” luokkasisältö.

\* — et cetera — ja niin edelleen. *Toim.*

\*\* — „Agraririksymyksessä”. *Toim.*

\*\*\* — huononnettu näennäisellä korjauksella. *Toim.*

„Neutralisointi” käytännösä

{ ehkäisy väkivalloin  
(Engels 1895)  
esimerkki  
vakuuttelu etc. etc.  
mukaanvetäminen + ehkäisy,  
„sikäli mikäli”.

NB \*

Talonpoika ja työ-  
mies. Talonpoika työ-  
tätekevänä ja talon-  
poika riistäjänä (kei-  
nottelija, yksityis-  
omistaja). „Sikäli mi-  
käli”. Horjuvaisuus  
taistelun kulussa.  
Taistelun antama *ko-  
kemus*.

„Pelkkää taantumuksellis-  
ta massaa”: Engels 1875  
viittaa *Kommuniin*<sup>31</sup>.

7. ((4)). *Porvariston  
„hyväksikäyttö”.*

„Spesialistit”. Ei ainoas-  
taan vastarinnan tukahdut-  
taminen, ei ainoastaan  
„neutralisointi”, vaan työ-  
hön ottaminen, pakottami-  
nen palvelemaan proleta-  
riaattia.

Cf. VKP:n ohjelma. „Soti-  
lasspesialistit”.

8. ((5)). *Uuden ku-  
rin kasvattaminen.*

(α) Proletariaatin dikta-  
tuuri ja ammattiliitot.

(β) Palkkiot ja urakka-  
palkka.

(γ) Puolueen puhdistus ja  
sen merkitys.

(δ) „Kommunistiset tal-  
koot”.

\* — Nota bene — huomaa. *Toim*



II (B) PROLETARIAATIN DIKTATUURI  
 PORVARILLISEN DEMOKRATIAN HÄVITTÄMISENÄ  
 JA PROLETAARISEN DEMOKRATIAN LUOMISENA

9. Diktatuuri ja demokra-  
 tia „yleisinä” (K. Kautskyn  
 mukaan „puhtaina”) käsit-  
 teinä.

Diktatuuri demokratian  
 kieltämisenä. Kenen suh-  
 teen?

Abstraktinen (pikkupor-  
 varillinen) demokraattinen  
 katsantokanta ja marxilai-  
 suus (luokkataistelu).

Definiointi \*. Väkivaltta  
 (Engels).

10. „Vapaus”. = Tavarano-  
 mistajan.

Reaalinen vapaus palkka-  
 työläisille; — talonpojille.

Vapaus riistäjille.

Vapaus kenelle?

„ kenestä? mistä?

„ missä suhteessa?

11. „Yhdenvertaisuus”. En-  
 gels Anti-Dühringissä (en-  
 nakkoluuloa, jos mennään  
 luokkien hävittämistä pitem-  
 mälle)<sup>33</sup>.

Riistetyn ja riistäjän yh-  
 denvertaisuus.

Nälkäisten ja kylläisten  
 yhdenvertaisuus.

Työmiehen ja talonpojan  
 yhdenvertaisuus.

Kenen yhdenvertaisuus  
 kenen kanssa? missä suh-  
 teessa?

Valtio ja „vapaus” (cf. En-  
 gels 1875)<sup>32</sup>.

*Tavaranomistajain yhden-  
 vertaisuus.*

\* — Määrittely. Toim.

## 12. Enemmistö päätös.

Sen ehdot: tosiasiallinen  
yhdenvertaisuus (kulttuuri)  
tosiasiallinen vapaus

Cf. lehdistö, kokoukset etc.

Kaikki ovat yhdenvertaisia, *lukuunottamatta* rahaa, pääomaa, maata...

13. Enemmistö päätös. Sen toinen ehto = „tunnollisuus” alistumisessa.

Reformismin utopia.

Kapitalismin kaunistelu.

Aluksi kukistetaan rahan  
ies, pääoman valta, yksityis-  
omistus, sitten „tunnollisuu-  
den” *aikaa vaativa kehitty-*  
*minen tässä* uudessa  
maaperässä.

14. *Porvarillis-*demo-  
kraattisen tasavallan reaali-  
suus.

Engels hallituksen yhteyk-  
sistä pörssiin ja *pääomaan*<sup>34</sup>.

Lahjonta  
lehdistö petkutus

kokoukset

parlamentti

tottumus

pääoman painostus (ylei-  
nen mielipide etc.).

Muodollinen yhdenvertai-  
suus porvariston harjoitta-  
man sorron, pääoman ikeen,  
palkkaorjuuden säilyessä.

15. Imperialistinen sota  
1914—1918 porvarillisen de-  
mokratian „viimeisenä sa-  
nana”.

Vuosien 1918—1919 „rau-  
ha”.

Ulkopolitiikka.

Armeija ja laivasto.

16. Byrokratia. Oikeuslaitos. Militarismi.

Parlamentaarisilla muodoilla verhottu porvariston diktatuuri.

17. Enemmistö päätös ja enemmistön *voima*. 51% „proletariaattia”.

}	imperialisti-	} versus *
	nen vaikutus,	
}	pikkuporvaris-	} 20 pr. + 40?
	ton asema etc.	
}	„puoliprole-	} 1/2 pr.
	tariaatti”	

18. Rauhallinen äänestys ja kärjistynyt luokkataistelu.

Luokkataistelun kärjistymisen taloudelliset ja poliittiset syyt.

19. Demokratismien reaalisuus *proletaarisen* demokratian vallitessa.

Demokratismien saavutukset: kongressit, kokoukset, lehdistö, uskonto, naiset, sorretut kansakunnat.

20. Historiallinen käänne porvarillisesta demokratias-  
ta proletaariseen demokra-  
tiaan.

Edellisen „kasvaessaan kehittyminen”, siirtyminen „matelemalla” vai sen murskaaminen, jälkimmäisen syntyminen? = Vallan-

„Kaikkienko” päätös? horjuvista *piittaamatta* ja ilman riistäjiä.

Tahdonilmausten vaikutimet (porvarilliset olosuhteet).

[ Ensin „päätös”, sitten rauhallinen äänestys?  
Ensin luokkataistelun kehitys.

Porvarillisen järjestyksen ja sille ominaisten reaalisten tahdonmotivoitiedellytysten häviäminen.

\* — suhteessa. *Toim.*

kumousko vai ilman vallankumousta? Uuden luokan suorittama poliittisen vallan valtaaminenko, porvariston kukistaminenko, vai luokkien välinen kaupanhieronta, sopimus?

### III (C) PROLETARIAATIN DIKTATUURI JA IMPERIALISMIN ERIKOISUUDET

21. Imperialismi kapitalismin korkeimpana vaiheena. Yhteenveto kirjastani. Definiointi.

22. Siirtomaat ja riippuvaiset maat.

*Proletariaatin* kapina oman maan porvaristoa vastaan + siirtomaiden ja riippuvaisten maiden *kansojen* kapina.

Proletariaatin vallankoussodat ja kansalliset sodat (cf. VKP:n ohjelma).

23. „Kansainliiton” maapallonvaltaus.

„Yhteinen” sortaja. Taistelun keskittyminen.

Vaiheiden moninaisuus.

24. Proletariaatin porvarillinen huippukerros.

1852—1892 Engels ja Marx <sup>35</sup>.

1872 Marx Englannin trade unionien johtajista <sup>36</sup>.

Labor lieutenants of the capitalist class \*.

2 pää-„virtaa”: lahjotut ja poroporvarit.

\* — Kapitalistiluokan asiamiehet työväen keskuudessa. *Toim.*

Sosialishovinismi.

Kahtiajako

1915—1917 „keskusta”.

1917—1919 (cf. VKP:n ohjelma).

*Vorwärts* („Radikalisierung der englischen Arbeiter”)... bolshevikkien „eine gewisse Grösse”\*.

*Wiener „Arbeiter Zeitung”*\*\* № 180 (2. VII. 1919) Friedrich Adler alustuksessa. ΣΣΣ\*\*\* petturin sofismeja.

25. 2 *Internationalea*. Luokan vallankumouksellisten ainesten diktatuuri.

Yksi maa ja koko maailma.

#### IV (D) PROLETARIAATIN DIKTATUURI JA NEUVOSTOVALTA

26. Neuvostojen synty.  
1905 ja 1917.

27. Venäjän erikoisuudet.  
Kautsky: „Slaavilaiset ja vallankumous”

28. Neuvostot ja „sovit-  
telupolitiikka”  
III—X 1917.  
Menshevikit ja eserrät.

{ 1894 (Struve) ja 1899  
(Bernstein)  
menshevikit ja sosia-  
listivallankumoukselliset  
(1917) — 1918—1919—  
1920 — — — (Euroopassa). }

29. II Internationalen  
*johtajien tietämättömyys*

\* — „Eteenpäin” („Englannin työläisten radikalisoituminen”)... bolshevikkien „tietty mahti”. *Toim.*

\*\* — Wienin „Työväenlehti”. *Toim.*

\*\*\* — Summa summarum — Asian ponsi. *Toim.*

ja tylsyys. *Nil*\* Neuvostoista.

Kautsky kirjassessa *August*\*\* 1918.

Neuvostot taistelua varten, *mutta ei* valtiovaltaa varten!!

30. Toisin *proletaariset joukot*: luokkavaisto!

31. Neuvostoaatteen voitokulku kautta maailman.

On löydetty (proletariaatin joukkoliikkeen tietä) proletariaatin diktatuurin muoto!

III Internationale.

32. VSFNT:n neuvostopereustuslaki.

Sen 23. §<sup>37</sup> *N. B.*

Neuvostoaatteen välitön ja välillinen voitto (sisällyttäminen Saksan perustuslakiin).

Aate on vallannut joukot.

1793—1794 versus 1917—1919.

---

\* — Ei mitään. *Toim.*

\*\* — elokuu. *Toim.*

Жокоанука - вошукко  
к' оной дугаппури удедугура

X

К' дугаппури оной содерок' олазэ а радугал  
каникарэ катонкунэ оронкуу на жуу, удедугура в  
жуука. К' в оронкуу нивидовни работи на к'  
оной жуу, данике удедугури на жуука. Олтон  
кадэри. Подрину а ревал сдари оной дугаппури, катонкунэ  
на оронкуу саинте сдугаппури, на иви брэд, вошук'  
на дугаппури лонкуу. Радугал, катонкунэ удедугури удедугури  
каси с оной оной кудотэв а ивикув. К' оной дуга  
оной нивидовни работи данике оронкуу на иви  
дугаппури сдугаппури оной: данике подриноте вошукко а  
Кадэри д'а оронкуу на катонкунэ ревал оной.

1.

Подриноте на оной саинте, оной оной катонкунэ  
жуука а катонкунэ ревал удедугури ревал оной ревал  
Она на оной, на оронкуу в оной оной, на оной  
оной оной оной оной оной оной. Оной ревал оной  
ревал на оной на оной ревал оной оной оной  
оной на катонкунэ а ревал оной ревал оной; — на  
оной оной: оной оной оной, на на оной оной,  
катонкунэ а ревал оной, на оной оной оной, на  
оной оной.

К' оной оной оной, на оной оной оной.  
на оной, ревал оной на иви с ревал оной, оной  
оной оной оной ревал оной, оной оной оной оной  
оной оной оной оной, оной оной оной оной оной.  
К' оной оной оной оной оной оной, оной  
оной оной оной оной оной оной оной оной оной  
оной оной оной оной оной оной оной оной оной





## TALOUS JA POLITIIKKA PROLETARIAATIN DIKTATUURIN KAUDELLA

Aikomukseni oli kirjoittaa Neuvostovallan kaksivuotispäiväksi pieni kirjanen otsikossa mainitusta aiheesta. Ali-tuisessa työn touhussa en kuitenkaan ole tähän mennessä päässyt eri osien esivalmistelua pitemmälle. Siksi päätin kokeeksi esittää tästä kysymyksestä lyhyesti, konseptimaisesti ne ajatukset, jotka ovat mielestäni oleellisimmat. Esityksen konseptimaisuudesta aiheutuu tietenkin paljon hankaluuksia ja vajavaisuuksia. Mutta ehkäpä pieni aika-kauslehtikirjoitukseni sittenkin saavuttaa vaatimattoman tarkoituksensa: asettaa kysymyksen ja antaa johtolangan sen käsittelemiseksi eri maiden kommunistien keskuudessa.

### 1

Teoreettisesti on varmaa, että kapitalismin ja kommunismin välillä on tietty siirtymäkausi. Siihen ei voi olla sisällyttämättä näiden kummankin yhteiskunnallisen talousjärjestelmän piirteitä ja ominaisuuksia. Tämä siirtymäkausi ei voi olla olematta kuolevan kapitalismin ja syntyvässä olevan kommunismin välisen taistelun aikakautta eli toisin sanoen voitettua, mutta ei hävitettyä kapitalismin ja syntyneen, mutta vielä aivan heikon kommunismin välisen taistelun aikakautta.

Ei ainoastaan marxilaiselle, vaan myös jokaiselle valistuneelle henkilölle, joka tavalla tai toisella on perillä kehitysteoriasta, lienee itsestään selvää, että tarvitaan kokonainen historiallinen kausi, jolle ovat ominaisia nämä

siirtymäkauden piirteet. Ja kuitenkin tämä ilmeinen totuus unohdetaan kokonaan kaikissa niissä sosialismiin siirtymistä koskevissa arvostelmissa, joita me kuulemme nykyisiltä pikkuporvarillisilta demokraateilta (ja sellaisia ovat näennäisestä sosialistisesta kyllistään huolimatta kaikki II Internationalen edustajat, mukaan lukien sellaiset henkilöt kuin MacDonald ja Jean Longuet, Kautsky ja Friedrich Adler). Pikkuporvarillisille demokraateille on ominaista vastenmielisyys luokkataistelua kohtaan, haaveileminen siitä, että voitaisiin tulla toimeen ilman sitäkin, pyrkimys tasoittaa ja sovittaa, tylsyyttää teräviä kulmia. Sen vuoksi tällaiset demokraatit joko kieltäytyvät tunnustamasta koko historiallista ajanjaksoa, jolloin tapahtuu kapitalismista kommunismiin siirtyminen, tahi pitävät tehtävänänsä keksiä suunnitelmia sovinnon aikaansaamiseksi kummankin taistelevan voiman välillä sen sijaan, että johtaisivat toista näistä voimista taistelussa.

## 2

Venäjällä proletariaatin diktatuurilla täytyy pakostakin olla eräitä erikoisuuksia edistyneimpiin maihin verraten maamme hyvin suuren takapajuisuuden ja pikkuporvarillisuuden vuoksi. Mutta perusvoimat — ja yhteiskunnallisen talouden perusmuodot — ovat Venäjällä samat kuin missä kapitalistisessa maassa tahansa, niin että nuo erikoisuudet eivät suinkaan voi koskea itse pääasiaa.

Nämä yhteiskunnallisen talouden perusmuodot ovat: kapitalismi, pien-tavaratuotanto ja kommunismi. Nämä perusvoimat ovat: porvaristo, pikkuporvaristo (erikoisesti talonpoikaisto) ja proletariaatti.

Venäjän talous proletariaatin diktatuurin kaudella on taistelua ensimmäisiä askeleitaan ottavan kommunistisesti yhdistetyn, — koko valtavan suuren valtion mitassa yhdistetyn, — työn ja pien-tavaratuotannon sekä kapitalismin välillä, jota on säilynyt ja jota syntyy uudestaan pien-tavaratuotannon pohjalla.

Työ on Venäjällä yhdistetty kommunistisesti sikäli, mikäli ensinnäkin on poistettu tuotantovälineiden yksityisomistus, ja toiseksi, mikäli proletaarinen valtiovalta järjestää yleiskansallisessa mitassa suurtuotannon valtion maalla ja valtion tuotantolaitoksissa, jakaa työvoiman

eri talousalojen ja tuotantolaitosten kesken, jakaa valtiolle kuuluvat suuret kulutustarvikemäärät työtätekevien kesken.

Me puhumme kommunismin „ensi askeleista” Venäjällä (kuten sanotaan puolueohjelmassammekin, joka on hyväksytty maaliskuussa 1919), sillä kaikki nämä ehdot on meillä toteutettu vain osaksi eli toisin sanoen näiden ehtojen toteuttaminen on vasta alkuvaiheessa. Heti, yhdellä vallankumouksellisella iskulla, on tehty se, mitä yleensä voidaan heti tehdä: niinpä heti proletariaatin diktatuurin ensi päivinä, lokakuun 26 p:nä 1917 (marraskuun 8 p:nä 1917), lakkautettiin maan yksityisomistus suorittamatta korvausta suurmaanomistajille, pakkoluovutettiin suurmaanomistajat. Muutamassa kuukaudessa pakkoluovutettiin, samoin ilman korvausta, melkein kaikki suurkapitalistit, tehtaiden, osakeyhtiöiden, pankkien, rautateiden y.m. omistajat. Teollisen suurtuotannon järjestäminen valtion tuotannoksi, siirtyminen „työväenvalvonnasta” tehtaiden ja rautateiden „työväenhallintoon” on perus- ja pääpiirteissään jo toteutettu, mutta maanviljelyksen alalla sitä on hädin tuskin alettu vasta toteuttaa („neuvostotilat”, työväenvaltion järjestämät suurtaloudet valtion maalla). Niin ikään on vasta aivan alulla pienviljelijäin erilaisten osuuskuntamuotojen järjestäminen, mikä on siirtymistä tavaratuotannollisesta pienviljelystä kommunistiseen maanviljelyyn \*. Samaa on sanottava yksityiskaupan vaihtamisesta valtion järjestämään tuotteiden jakoon, s.o. valtion suorittamasta viljanhankinnasta ja -kuljetuksesta kaupunkeihin, teollisuustuotteiden toimittamisesta maaseudulle. Tuonnempana esitetään tätä kysymystä koskevia tilastotietoja.

Talonpoikaistalous on edelleenkin pien-tavaratuotantoa. Siinä meillä on erittäin laaja kapitalismin perusta, jonka juuret ovat sangen syvällä ja sangen lujat. Tällä pohjalla säilyy kapitalismia ja sitä syntyy uudelleen mitä ankarimassa taistelussa kommunismia vastaan. Tämän taistelun muotoja ovat valtion viljanhankintoja (samoin kuin muidenkin tuotteiden hankintoja), yleensä valtion harjoittamaa tuotteiden jakelua haittaava keinottelu ja gulashointi.

\* „Neuvostotiloja” ja „maanviljelyskommuuneja” Neuvosto-Venäjällä on laskettu olevan noin 3.536 ja 1.961, maanviljelysartteleita 3.696. Tilastollinen keskuhallintomme suorittaa parhaillaan kaikkien neuvostotilojen ja kommuunien tarkkaa luettelointia. Yhteenvetoja aletaan saada marraskuussa 1919.

Näiden abstraktisten teoreettisten päätelmien havainnollistamiseksi esitämme konkreettisia numerotietoja.

Venäjän valtion viljanhankinnoilla on Komprodin (Elin-tarvikeasiain kansankomissariaatin) antamien tietojen mukaan saatu elokuun 1 päivästä 1917 elokuun 1 päivään 1918 noin 30 miljoonaa puutaa viljaa. Seuraavana vuonna saatiin noin 110 miljoonaa puutaa. Sitä seuraavan hankintakampanjan (1919—1920) ensimmäisten kolmen kuukauden aikana on nähtävästi päästy noin 45 miljoonaan puutaan samoina kuukausina (elo- —lokakuu) vuonna 1918 saadun 37 miljoonan puudan asemesta.

Mitä tulee kommunismin voittoon kapitalismista, niin nämä numerot osoittavat selvästi asiointilan hidasta, mutta varmaa parantumista. Näitä parannuksia saavutetaan huolimatta maailmassa ennen kuulumattomista vaikeuksista, joita aiheutuu kansalaissodasta, jota järjestämässä ovat venäläiset ja ulkolaiset kapitalistit jännittäen maailman mahtavimpain valtain kaikki voimat.

Sen tähden, valehdelkoot ja parjatkoot kaikkien maiden porvarit ja heidän suoranaiset ja naamioituneet avustajansa (II Internationalen „sosialistit”) kuinka paljon tahansa, epäilemättömäksi jää: proletariaatin diktatuurin taloudellisen perusongelman kannalta kommunismin voitto kapitalismista meillä on taattu. Koko maailman porvaristo raivoaa ja riehuu bolshevismia vastaan, järjestää sotilaallisia maahanhyökkäyksiä, salaliittoja y.m. bolshevikkeja vastaan juuri sen vuoksi, että se käsittää mainiosti meidän voittomme kiertämättömyyden yhteiskunnallisen talouden uudestijärjestämisessä, ellei meitä nujerreta asevoimin. Mutta sillä tavalla se ei onnistu nujertamaan meitä.

Seuraavista yhteenvedoista näkyy, missä määrin me olemme jo voittaneet kapitalismin sinä lyhyenä aikana, mikä on ollut käytettävissämme, ja niissä maailmassa ennen näkemättömän vaikeissa oloissa, joissa on täytynyt toimia. Tilastollinen Keskushallinto on aivan äskettäin laatinut julkaistavaksi tiedot viljan tuotannosta ja kulutuksesta, ei kylläkään koko Neuvosto-Venäjältä, vaan sen 26 kuvernementista.

## Yhteenveto on tällainen:

Neuvosto- Venäjän 26 kuvernementtia	Väkiluku (miljoonissa)	Viljan tuotanto (ilman sie- menviljaa ja rehuja) (milj. puu- dissa)	Hankittu viljaa:		Koko väes- tön hal- lussa oleva vilja- määrä (milj. puu- dissa)	Viljan käyttö yhtä henkeä kohti (puu- dissa)
			Elin- tarvi- keasi- ain kans- san- kom.  (miljoonissa puudissa)	Kei- notte- lijat		
Tuottavat kuverne- mentit	kaupungit 4,4	—	20,9	20,6	41,5	9,5
	maaseutu 28,6	625,4	—	—	481,8	16,9
Kuluttavat kuverne- mentit	kaupungit 5,9	—	20,0	20,0	40,0	6,8
	maaseutu 13,8	114,0	12,1	27,8	151,4	11,0
Yhteensä (26 kuvernem.) 52,7   739,4   53,0   68,4   714,7   13,6						

Siis suunnilleen puolet kaupunkeihin tulevasta viljasta antaa Elintarvikeasiain kansankomissariaatti, toisen puolen — keinottelijat. Kaupunkilaistyöläisten ravitsemisolojen tarkka tutkimus vuonna 1918 osoitti juuri tämän suhteen. Tällöin työläinen maksaa valtion toimittamasta viljasta *yhdeksän kertaa vähemmän* kuin mitä hän maksaa keinottelijoille. Viljan keinotteluhinta on *kymmenen kertaa* valtionhintaa korkeampi. Sitä osoittaa työväenbudjettien tarkka tutkimus.

## 4

Nämä edellä esitetyt tiedot, jos niihin tarkoin syvennytään, antavat Venäjän nykyisen talouden kaikkia peruspiirteitä tarkasti kuvastavan aineiston.

Työtätekevät ovat vapautuneet vuosisataisista sortajista ja riistäjistä, tilanherroista ja kapitalisteista. Tätä todellisen vapauden ja todellisen yhdenvertaisuuden edistystä, jonka vertaista mittavuudessa, laajuudessa ja nopeudessa ei ole maailmassa ennen nähty, eivät ota huomioon ne

porvariston kannattajat (niihin luettuina myös pikkuporvarilliset demokraatit), jotka puhuvat vapaudesta ja yhdenvertaisuudesta parlamentaarisen porvarillisen demokratian mielessä, julistaen sen petollisesti „demokratiaksi” yleensä tai „puhtaaksi demokratiaksi” (Kautsky).

Mutta työtätekevät ottavat huomioon juuri todellisen yhdenvertaisuuden, todellisen vapauden (vapautumisen tilanherroista ja kapitalisteista) ja siksi he ovat niin vanhasti Neuvostovallan kannalla.

Talonpoikaisessa maassa proletariaatin diktatuurista hyötyivät ensimmäisinä, ennen muuta ja heti yleensä talonpojat. Tilanherrain ja kapitalistien aikana talonpoika näki Venäjällä nälkää. Talonpojalla ei ole vielä milloinkaan pitkien vuosisatojen kuluessa historiassamme ollut mahdollisuutta tehdä työtä itseään varten: hän näki nälkää antaen samalla satoja miljoonia puutia viljaa kapitalisteille, kaupunkeihin ja ulkomaille. Proletariaatin diktatuurin aikana talonpoika on *ensi kerran* työskennellyt itseään varten ja *ravinnut itseään paremmin kuin kaupunkilainen*. Talonpoika on *ensi kerran* kokenut todellista vapautta: vapautta syödä omaa leipäänsä, vapautta nälästä. Kuten tunnettua, on maiden jaossa vakiintunut mahdollisimman suuri yhdenvertaisuus: talonpojat jakavat melkein kaikissa tapauksissa maat „perheen pääluvun” mukaan.

Sosialismi on luokkien hävittämistä.

Luokkien hävittämiseksi täytyy ensiksikin kukistaa tilanherrat ja kapitalistit. Tältä osalta me olemme suorittaneet tehtävän, mutta tämä on vain osa tehtävästä *eikä* se ole edes vaikein osa. Luokkien hävittämiseksi täytyy toiseksi hävittää työläisen ja talonpojan välinen eroavaisuus, tehdä *kaikista työntekijöitä*. Sitä ei voida tehdä kerralla. Se on verrattomasti vaikeampi ja pakostakin aikaa vaativa tehtävä. Se on tehtävä, jota ei voida ratkaista minkään luokan kukistamisella. Se voidaan ratkaista vain järjestämällä uudella tavalla koko yhteiskunnallinen talous, siirtymällä yksityisomistuksellisesta, erillisestä pien-tavarataloudesta yhteiskunnalliseen suurtalouteen. Tämä siirtyminen on välttämättömästi erittäin pitkäaikainen. Hätiköiden ja varomattomasti tehdyillä hallinnollisilla ja lainsäädännöllisillä toimenpiteillä voidaan vain hidastuttaa ja vaikeuttaa tätä siirtymistä. Tätä siirtymistä voidaan jouduttaa vain antamalla talonpojalle sellaista apua, että se tekisi hänelle

mahdolliseksi koko maataloustekniikan parantamisen valtavassa mitassa, sen perusteellisen uudistamisen.

Tehtävän toisen, vaikeimman osan ratkaisemiseksi on proletariaatin, joka on voittanut porvariston, noudatettava politiikassaan horjumatta seuraavaa peruslinjaa talonpoikaiston suhteen: proletariaatin on nähtävä, missä työtätekevä talonpoika eroaa omistajatalonpojasta,—työntekijätalonpoika kaupustelijatalonpojasta,—raatajatalonpoika keinottelijatalonpojasta, ja vedettävä raja niiden välille.

Tähän rajan vetämiseen sisältyy sosialismin *olemus*.

Eikä ole ihmeteltävää, että ne, jotka ovat sanoissa sosialisteja, mutta teoissa pikkuporvarillisia demokraatteja (Martovit ja Tshernovit, Kautskyt ja kumpp.), eivät käsitä tätä sosialismin olemusta.

Tämän rajan vetäminen on hyvin vaikeata, sillä elävässä elämässä kaikki „talonpojan” ominaisuudet, niin erilaisia ja ristiriitaisia kuin ne ovatkin, ovat sulautuneet yhdeksi kokonaisuudeksi. Mutta kuitenkin rajan vetäminen on mahdollista, eikä vain mahdollista, vaan se johtuu kiertämättömästi talonpojan talouden ja elämän ehdoista. Tilanherrat, kapitalistit, kauppiaat, keinottelijat ja *heidän* valtionsa, myös demokraattisimmatkin porvarilliset tasavallat, ovat sortaneet työtätekevää talonpoikaa vuosisatoja. Työtätekevä talonpoika on vuosisatojen kuluessa oppinut inhoamaan ja vihaamaan näitä sortajia ja riistäjiä, ja tämä elämän antama „opetus” *pakottaa* talonpojan pyrkimään liittoon työläisen kanssa kapitalistia, keinottelijaa ja kaupustelijaa vastaan. Mutta samaan aikaan taloudelliset olosuhteet, tavaratalouden olosuhteet, tekevät talonpojasta kiertämättä (ei aina, mutta useimmiten) kaupustelijan ja keinottelijan.

Edellä esittämämme tilastotiedot osoittavat havainnollisesti työtätekevän talonpojan ja keinottelijatalonpojan välisen eroavaisuuden. Sellainen talonpoika, joka vuosina 1918—1919 antoi kaupunkien nälkäänäkeville työläisille, valtion elinten käytettäväksi, 40 miljoonaa puutaa viljaa kiinteisiin valtionhintoihin, huolimatta näiden elinten kaikista puutteista, jotka työväenhallitus hyvin tuntee, mutta jotka eivät ole poistettavissa sosialismiin siirtymisen alkuvaiheessa,—sellainen talonpoika on työtätekevä talonpoika, sosialistityöläisen tasa-arvoinen toveri, sen mitä varmin liittolainen ja veli taistelussa pääoman sortoa vastaan.

Mutta sellainen talonpoika, joka myi salaa 40 miljoonaa puutaa viljaa kymmenkertaisesti korkeampaan hintaan kuin mitä valtion hinta on, käyttäen hyväkseen kaupunkilaistyöläisen puutteenalaisuutta ja nälänhätää, petkuttaen valtiota, lisäten ja aiheuttaen kaikkialla petollisuutta, rosvousta ja konnantöitä, sellainen talonpoika on keinottelija, kapitalistin liittolainen, työläisen luokkavihollinen ja riistäjä. Sillä niiden viljaylijäämien omistaminen, mitkä on koottu yhteiseltä valtion maalta työkaluilla, joiden tuottamiseen on tavalla tai toisella sisällytetty, paitsi talonpojan, myös työläisten työtä j.n.e., niiden viljaylijäämien omistaminen ja niillä keinottelu merkitsee asettumista nälkäänäkevän työläisen riistäjäksi.

Te loukkaatte vapautta, yhdenvertaisuutta ja demokratiaa, huudetaan meille kaikilta tahoilta ja viitataan työläisen ja talonpojan eriarvoisuuteen Perustuslaissamme, Perustavan kokouksen hajottamiseen, viljaylijäämien pakko-ottoon j.n.e. Me vastaamme: maailmassa ei ole ollut valtiofa, joka olisi tehnyt saman verran sen tosiasiallisen eriarvoisuuden, sen tosiasiallisen orjuutuksen poistamiseksi, josta uurastajatalonpoika on vuosisatoja kärsinyt. Mutta keinottelijatalonpoikaa emme tunnusta milloinkaan yhdenvertaiseksi, emme hyväksy myöskään riistäjän ja riistetyn, kylläisen ja nälkäisen „yhdenvertaisuutta” einmekä ensin mainitun „vapautta” ryövätä viimeksi mainittua. Ja niitä sivistyneitä henkilöitä, jotka eivät halua käsittää tätä eroa, me tulemme kohtelemaan kuten valkokaartilaisia, vaikka nämä henkilöt nimittäisivätkin itseään demokraateiksi, sosialisteiksi, internationalisteiksi, Kautskyiksi, Tshernoveiksi, Martoveiksi.

## 5

Sosialismi on luokkien hävittämistä. Proletariaatin diktatuuri on tehnyt voitavansa hävittääkseen luokat. Mutta niitä ei voida kerralla hävittää.

Ja luokkia on jäänyt ja niitä jää olemaan proletariaatin diktatuurin kaudella. Diktatuuri käy tarpeettomaksi, kun luokat ovat hävinneet. Ne eivät häviä ilman proletariaatin diktatuuria.

Luokkia on jäänyt, mutta jokainen niistä on muuttunut proletariaatin diktatuurin kaudella: muuttuneet ovat myös



niiden keskinäiset suhteet. Luokkataistelu ei häviä proletariaatin diktatuurin vallitessa, vaan se saa vain toiset muodot.

Proletariaatti oli kapitalismin aikana sorrettu luokka, luokka, jolla ei ollut mitään omistusoikeutta tuotantovälineisiin, luokka, joka oli ainoa välittömästi ja kokonaan vastakkainen porvaristolle ja sen vuoksi ainoa luokka, joka saattoi olla loppuun saakka vallankumouksellinen. Kukistettuaan porvariston ja vallattuaan valtiovallan proletariaatti tuli *hallitsevaksi* luokaksi: proletariaatilla on käsissään valtiovalta, se määrää jo yhteiskunnallistetuista tuotantovälineistä, se johtaa horjuvia väliaineita ja -luokkia, se tukahduttaa riistäjien kasvaneen vastustusvoiman. Kaikki nämä ovat luokkataistelun *erikoisia* tehtäviä, joita proletariaatti ei ole ennen asettanut eikä ole voinutkaan asettaa.

Riistäjäluokka, tilanherrojen ja kapitalistien luokka, ei hävinnyt eikä voi hävitä heti proletariaatin diktatuurin vallitessa. Riistäjät on lyöty, mutta niitä ei ole hävitetty kokonaan. Niille on jäänyt kansainvälinen tukikohta, kansainvälinen pääoma, jonka osasto ne ovat. Niille on jäänyt jokin määrä tuotantovälineitä, rahavaroja sekä tavattoman paljon yhteiskunnallisia yhteyksiä. Riistäjien vastarinta on tehostunut sata- jopa tuhatkertaisesti juuri heidän tappionsa takia. Valtiollisen, sotilaallisen ja taloudellisen hallitsemisen „taito” antaa heille hyvin suuren ylivoiman, joten heidän merkityksensä on verrattomasti suurempi kuin mitä heidän osuutensa on yleisessä väkiluvussa. Kukistettujen riistäjien luokkataistelu voitolle pääsyyttä riistettyjen etujoukkoa, s.o. proletariaattia, vastaan on käynyt paljon ankarammaksi. Eikä muuten voi ollakaan, mikäli kysymyksessä on vallankumous ja mikäli tätä käsitettä ei vaihdeta reformistisiin harhakuvitelmiin (kuten kaikki II Internationalen sankarit tekevät).

Ja vihdoin talonpoikaisto, kuten yleensäkin pikkuporvaristo, on myös proletariaatin diktatuurin vallitessa keski-asemassa, väliasemassa: toisaalta se muodostaa melko huomattavan (ja takapajuisella Venäjällä suorastaan valtavan suuren) työtätekevien joukon, jota liittää yhteen työtätekevien yhteinen pyrkimys vapautua tilanherrasta ja kapitalistista; toisaalta talonpojat ovat erillisiä pikkuisäntiä, omistajia ja kauppiaita. Tämän taloudellisen asemansa

vuoksi se horjuu välttämättömästi proletariaatin ja porvariston välillä. Ja kun taistelu näiden viimeksi mainittujen kesken kärkeväytyy, kun kaikki yhteiskunnalliset suhteet murretaan tavattoman jyrkästi, kun juuri talonpojilla ja pikkuporvareilla yleensä on suurimmat tottumukset kaikkien vanhaan, piintyneeseen ja muuttumattomaan, niin on luonnollista, että havaitsemme välttämättömästi näiden keskuudessa siirtymistä puolelta toiselle, horjumista, käänteitä, epävarmuutta j.n.e.

Proletariaatin tehtävä on johtaa tätä luokkaa — eli näitä yhteiskunnallisia aineksia — ja taistella saadakseen sen vaikutusvaltaansa. Horjuvien ja epävakaiden johdattaminen — juuri se on proletariaatin tehtävä.

Kun vertailemme kaikkia perusvoimia eli luokkia ja niiden keskinäisiä suhteita, jotka proletariaatin diktatuuri on muuttanut, niin huomaamme, miten ääretöntä teoreettista typeryyttä, miten suurta tylsäjärkisyyttä on tuo kaikille II Internationalen edustajille ominainen laajalle levinnyt pikkuporvarillinen käsitys sosialismiin siirtymisestä yleensä „demokratian kautta”. Tämä erehdys perustuu siihen porvaristolta perittyyn ennakkoluuloon, että „demokratia” on sisällöltään jotakin ehdotonta, luokkien ulkopuolella olevaa. Itse asiassa demokratiakin siirtyy proletariaatin diktatuurin vallitessa kokonaan uuteen vaiheeseen, ja luokkataistelu kohoaa korkeammalle asteelle alistaen kaikki ja kaikenlaiset muodot.

Yleiset fraasit vapaudesta, yhdenvertaisuudesta ja demokratiasta ovat itse asiassa samaa kuin niiden käsitteiden sokea toistaminen, jotka ovat kopio tavaratuotannon suhteista. Proletariaatin diktatuurin konkreettisten tehtävien ratkaiseminen näiden yleisten fraasien avulla merkitsee siirtymistä kokonaan porvariston teoreettiselle, periaatteelliselle kannalle. Proletariaatin kannalta on kysymys asetettava vain seuraavalla tavalla: minkä luokan sorrosta vapautuminen? minkä ja minkä luokan yhdenvertaisuus? yksityisomistukseenko vai yksityisomistuksen poistamiseksi käytävään taisteluun perustuva demokratia? j.n.e.

Engels selitti „Anti-Dühringissä” jo kauan sitten, että yhdenvertaisuus-käsite, joka heijastaa tavaratuotannon aikaisia suhteita, muuttuu ennakkoluuloiksi, ellei yhdenvertaisuutta käsitetä *luokkien hävittämisen* mielessä<sup>38</sup>. Tämä aapistotuus, että porvarillis-demokraattinen yhdenvertai-

suus-käsite ja sosialistinen yhdenvertaisuus-käsite ovat erilaisia, alati unohdetaan. Mutta jos sitä ei unohdeta, niin käy ilmeiseksi, että kukistamalla porvariston proletariaatti ottaa ratkaisevan askeleen luokkien hävittämistä kohti ja että suorittaakseen sen loppuun proletariaatin on jatkettava luokkataisteluaan käyttäen hyväkseen valtiovaltakoneistoa ja soveltaen erilaisia taistelu-, vaikutus- ja vastavaikutuskeinoja kukistettuun porvaristoon ja horjuvaan pikkuporvaristoon nähden.

(Jatkoa seuraa.)<sup>39</sup>

30. X. 1919.

„Pravda“ № 250,  
marraskuun 7 pnä 1919  
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan

## TERVEHDYS PIETARIN TYÖLÄISILLE

Pietarin työläiset ansaitsevat Neuvostotasavallan kaksi-vuotispäivänä ensimmäisinä tervehdysten. Vallankumouksellisten työläisten ja sotilaiden etujoukkona, Venäjän ja koko maailman työtätekevien etujoukkona Pietarin työläiset kukistivat ensimmäisinä porvariston vallan ja kohottivat kapitalismin- ja imperialisminvastaisen proletaarisen vallankumouksen lipun.

Kaksi vuotta Neuvostotasavallan työläiset ja työtätekevät talonpojat ovat kantaneet voitokkaasti tätä lippua kaikista nälän, vilun, hävityksen ja talouden rappioitumisen aiheuttamista vaikeuksista ja kärsimyksistä huolimatta. Nämä kaksi sosialistisen rakennustyön vuotta ovat antaneet meille porvariston raivokkaasta kiukusta ja vastustuksesta huolimatta, koko maailman imperialismin sotaretkestä huolimatta paljon kokemusta, ne ovat lujittaneet Neuvostovaltaa.

Koko maailman työväen myötätunto on puolellamme. Proletaarinen vallankumous kypsyy hitaasti ja työläästi, mutta varmasti kaikissa maissa, ja porvariston petomaiset väkivaltatoimenpiteet vain kärjistävät taistelua, vain jouduttavat proletariaatin voittoa.

Aivan viime päivinä Englannin taantumukselliset imperialistit panivat peliin viimeisen korttinsa valloittaakseen Pietarin. Koko maailman ja varsinkin Venäjän porvaristo riemuksi jo etukäteen voitostaan. Mutta voiton asemesta ne joutuivat kärsimään tappion Pietarin edustalla.

Judenitshin joukot on lyöty ja ne perääntyvät.

Työläistoverit, puna-armeijalaistoverit! Jännittäkää kaikki voimanne! Ajakaa pakenevia vihollisjoukkoja takaa,

maksoi mitä maksoi, lyökkää niitä antamatta niille tuntiin-  
kaan, minuutinkaan hengähdystaukoa. Nyt voimme par-  
haiten iskeä ja meidän täytyy iskeä mahdollisimman  
lujasti nujertaaksemme vihollisen lopullisesti.

Eläköön Punainen Armeija, tsaarin kenraalien, valko-  
kaartilaisten, kapitalistien voittaja! Eläköön kansainväli-  
nen Neuvostotasavalta!

*N. Lenin*

5. XI. 1919.

„Petrogradskaja Pravda” № 255,  
marraskuun 7 pnä 1919

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

---

## NEUVOSTOVALTA JA NAISEN ASEMA

Neuvostovallan kaksivuotispäivä antaa meille aihetta luoda yleissilmäyksen siihen, mitä olemme toteuttaneet tänä aikana, ja mietiskellä suoritetun kumouksen merkitystä sekä päämääriä.

Porvaristo ja sen kannattajat syyttävät meitä demokration loukkaamisesta. Me väitämme, että neuvostolainen kumous on antanut ennen näkemättömän sysäyksen demokration kehitykselle entistä syvemmäksi ja laajemmaksi, jota paitsi tämä demokratio on demokratioa nimenomaan työtätekeviä ja kapitalismin sortamia kansanjoukkoja varten, siis kansan valtaenemmistön demokratioa, siis sosialistista (työtätekevien) demokratioa, erotukseksi porvarillisesta (riistäjien, kapitalistien, rikkaiden) demokrationa.

Kuka on oikeassa?

Perehtyäksemme hyvin tähän kysymykseen ja käsittäksemme sen syvällisemmin, meidän on otettava varteen kahden vuoden antama kokemus ja valmistauduttava kunnolla sen tulevan kehityksen varalta.

Naisen asema selittää erinomaisen havainnollisesti porvarillisen ja sosialistisen demokration välisen eroavaisuuden, se on erinomaisen havainnollinen vastaus asetettuun kysymykseen.

Porvarillisessa tasavallassa (t.s. siellä missä vallitsee maan, tehtaiden, osakkeiden y.m. yksityisomistus), vaikka se olisi kaikkein demokraattisin tasavalta, nainen ei ole tullut asemansa puolesta täysin tasa-arvoiseksi *missään koko maailmassa, ei yhdessäkään, edistyneimmässäkään maassa*. Ja näin on laita siitä huolimatta, että Ranskan suuresta (porvarillis-demokraattisesta) vallankumouksesta on kulunut enemmän kuin 1¼ vuosisataa.

Porvarillinen demokratia lupaa sanoissa tasa-arvoisuuden ja vapauden. Mutta todellisuudessa mikään, edistyneinkään porvarillinen tasavalta, *ei ole tehnyt* ihmissuvun naispuolista osaa lainsäädännöllisesti täysin tasa-arvoiseksi miehen rinnalla eikä vapauttanut sitä miehen holhouksesta ja sorrosta.

Porvarillinen demokratia on mahtipontisten korulauseiden, juhlallisten sanojen, kaunopuheisten lupauksen, komeakaikuisten *vapaus- ja tasa-arvoisuus*-tunnusten demokratiaa, mutta todellisuudessa tällä verhotaan naisen epävapautta ja eriarvoisuutta, työtätekevien ja riistettyjen epävapautta ja eriarvoisuutta.

Neuvostodemokratia eli sosialistinen demokratia heittää syrjään mahtipontiset mutta valheelliset sanat, julistaa säälimättömän sodan „demokraattien”, tilanherrojen, kapitalistien tekopyhyydelle ja niiden kylläisten talonpoikien tekopyhyydelle, jotka rikastuvat myymällä viljaylijäämiä keinotteluhintoihin nälkäänäkeville työläisille.

Alas tuo halpamainen valhe! Ei voi olla, ei ole eikä tule olemaan sorrettujen ja sortajien, riistettyjen ja riistäjien „tasa-arvoisuutta”. Todellista „vapautta” ei voi olla, ei ole eikä tule olemaan ennen kuin nainen vapautuu lain miehelle antamista etuoikeuksista, ennen kuin työläinen vapautuu pääoman ikeestä, ennen kuin työtätekevä talonpoika vapautuu kapitalistin, tilanherran, kauppiaan ikeestä.

Petkuttakoot valehtelijat ja teeskentelijät, tyhmyrit ja sokeat, porvarit ja heidän kannattajansa kansaa puhumalla vapaudesta yleensä, tasa-arvoisuudesta yleensä, demokratiasta yleensä.

Me sanomme työläisille ja talonpojille: reväiskää naamionoiden valehtelijain kasvoilta, avatkaa noiden sokeain silmät. Kysykää:

— Minkä sukupuolen tasa-arvoisuus minkä sukupuolen kanssa?

— Minkä kansakunnan tasa-arvoisuus minkä kansakunnan kanssa?

— *Minkä luokan tasa-arvoisuus minkä luokan kanssa?*

— Jos vapaus, niin millaisesta ikeestä tahi minkä luokan ikeestä? Minkä luokan vapaus?

Ken puhuu politiikasta, demokratiasta, vapaudesta, tasa-arvoisuudesta, sosialismista *esittämättä* näitä kysymyksiä, asettamatta niitä etualalle, taistelematta näiden kysymys-

ten peittelemistä, salailua, hämäämistä vastaan, hän on työtätekevien pahin vihollinen, hän on susi lampaan vaatteissa, hän on työläisten ja talonpoikien vannoutunein vastustaja, tilanherrojen, tsaarien ja kapitalistien palvelija.

Eräässä Euroopan takapajuisimmassa maassa on naisen vapauttamiseksi, hänen saattamiseksi tasa-arvoiseksi „vahvemman” sukupuolen kanssa tehty neuvostovallan aikana kahdessa vuodessa enemmän kuin maailman kaikissa edistyneissä, sivistyneissä, „demokraattisissa” tasavalloissa on tehty 130 vuoden aikana.

Valistus, kulttuuri, sivistys, vapaus — kaikki nämä mahtipontiset sanat yhdistyvät maailman kaikissa kapitalistisissa, porvarillisissa tasavalloissa ennen kuulumattoman alhaisiin, inhottavan likaisiin, petomaisen raakoihin lakeihin naisen epäyhdenvertaisuudesta, lakeihin avio-oikeudesta ja avioerosta, aviottoman lapsen epäyhdenvertaisuudesta „laillisiin” aviolapsiin verrattuna, miehen etuoikeuksista, naisen nöyryytyksestä ja alennuksesta.

Pääoman ies, „pyhän yksityisomistuksen” ies, porovarillisen typeryyden, pienomistuksellisten pyyteiden despotia — juuri tämä on estänyt demokraattisimpiakin porvariston tasavaltoja kajoamasta noihin likaisiin ja alhaisiin lakeihin.

Neuvostotasavalta, työläisten ja talonpoikien tasavalta, kumosi heti nuo lait jättämättä kiveä kiven päälle porvarillisen valheen ja tekopyhyden rakennelmista.

Alas tuo valhe! Alas valehtelijat, jotka puhuvat *kaikkien* vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta silloinkin, kun on olemassa sorrettu sukupuoli, kun on olemassa sortavia luokkia, kun on olemassa pääoman ja osakkeiden yksityisomistusta, kun on olemassa kylläisiä, jotka hyötyvät viljelijäämistään ja orjuuttavat nälkäisiä. Ei kaikkien vapaus eikä kaikkien tasa-arvoisuus, vaan *taistelu* sortajia ja riistäjiä vastaan, sorto- ja riistomahdollisuuden hävittäminen. Tämä on tunnuksemme!

Sorretun sukupuolen vapaus ja tasa-arvoisuus!

Työläisen, työtätekevän talonpojan vapaus ja tasa-arvoisuus!

Taisteluun sortajia vastaan, taisteluun kapitalisteja vastaan, taisteluun keinottelijakulakkia vastaan!

Tämä on taistelutunnuksemme, tämä on proletaarinen totuutemme, pääomanvastaisen taistelun totuus, totuus,



jonka olemme sanoneet suoraan pääoman maailmalle, joka viljelee imeliä, tekopyhiä, mahtipontisia korulauseita vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta *yleensä*, vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta *kaikkia varten*.

Ja nimenomaan siksi, että olemme reväisseet pois tuon tekopyhyiden naamion ja saatamme vallankumouksellisen tarmokkaasti voimaan sorrettujen ja työtätekevien vapauden ja tasa-arvoisuuden vastoin sortajia, kapitalisteja ja kulakkeja — nimenomaan siksi on Neuvostovalta käynyt niin rakkaaksi koko maailman työläisille.

Nimenomaan siksi on työväenjoukkojen myötätunto, sorrettujen ja riistettyjen myötätunto maailman kaikissa maissa tänä Neuvostovallan kaksivuotispäivänä meidän puolellemme.

Nimenomaan siksi tänä Neuvostovallan kaksivuotispäivänä, huolimatta nälästä ja vilusta, huolimatta kaikista onnettomuuksistamme, joita imperialistit hyökkäämällä Venäjän Neuvostotasavallan kimppuun ovat meille aiheuttaneet, me uskomme varmasti asiamme oikeellisuuteen, uskomme varmasti koko maailman Neuvostovallan kiertämättömään voittoon.

„Pravda“ № 249,  
marraskuun 6 pnä 1919  
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan „Pravda“ lehden  
tekstin mukaan

## KAKSI VUOTTA NEUVOSTOVALTAA

„Bednota” lehden <sup>40</sup> lukijakunnan valtaosa on talonpoikia. Ja tervehtiessäni Neuvostovallan kaksivuotispäivänä kymmeniä miljoonia tilanherrojen ja kapitalistien ikeestä vapautuneita työtätekeviä talonpoikia haluan lausua muuttaman sanan tuon vapautumisen johdosta.

Neuvostovalta, työtätekevien valta, valta, joka on kukistanut pääoman ikeen, taistelee Venäjällä ennen kuulumattomien, uskomattomien vaikeuksien voittamiseksi.

Venäjän ja sitten myös koko maailman tilanherrat ja kapitalistit käyvät hillittömässä vihassaan sotaa Neuvostovaltaa vastaan peläten tuon vallan esimerkin vaikutusta, peläten sen valloittavan puolelleen koko maailman työläisten myötätunnon ja tuen.

Sisäiset salaliitot, tshekkoslovakien lahjominen, ulkomaisten joukkojen maihinnousu Siperiassa, Arkangelissa, Kaukasiassa, etelässä, Pietarin edustalla, satoihin miljooniin rupliin nousevat avustukset, joita annetaan Koltshakille, Denikinille, Judenitshille ja muille tsaarin kenraaleille,— kaikkeen tähän turvautuvat kaikkien maiden kapitalistit, jotka ovat koonneet miljoonia ja miljardeja sotatarvikehankinnoilla, kukistaakseen Neuvostovallan.

Mutta turhaan. Neuvostovalta seisoo vankasti jaloillaan selviytyen voittajana näistä ennen näkemättömistä ja ennen kuulumattomista vaikeuksista, kestäen hirveimmätkin kärsimykset, joita sota, saarto, nälänhätä, tavarantuute, kulkulaitoksen hävitys ja koko maan rappiotila sille aiheuttavat.

*Venäjän Neuvostovalta on jo saanut puolelleen koko maailman työläiset.* Ei ole ainoatakaan maata, missä ei puhuttaisi bolshevismista ja Neuvostovallasta.

Kapitalistit puhuvat siitä vihoissaan, raivoisaa kiukkua uhkuen, parhaavat ja panettelevat sitä loputtomiin. Mutta juuri kiukullaan he paljastavat itsensä, ja maailman työläisten valtaosa luopuu entisistä johtajistaan ja siirtyy kannattamaan Neuvostovaltaa.

Neuvostovalta on Venäjälle hyökänneiden vihollisten puristuksessa ja näännyttämä. Mutta silti Neuvostovalta on jo voittanut koko maailman — voittanut siinä mielessä, että me olemme valloittaneet kaikkialla puolellemme työtätekevien joukkojen myötätunnon.

*Neuvostovallan voitto kaikkialla maailmassa on varma asia. Kysymys on vain ajasta.*

Miksi Neuvostovalta on vankka nälähädän aiheuttamista ennen kuulumattoman raskaista koettelemuksista ja kärsimyksistä, sodan ja hävityksen aiheuttamista vaikeuksista huolimatta?

Siksi, että se on työtätekevien oma valta, miljoonien työläisten ja talonpoikien valta.

Valtiovalta on työläisten käsissä. Työläiset auttavat miljoonia työtätekeviä talonpoikia.

Neuvostovalta kukisti tilanherrat sekä kapitalistit ja puolustaa järkkymättä kansaa heidän valtansa palauttamisyrityksiltä.

*Neuvostovalta auttaa kaikin voimin työtätekeviä talonpoikia, köyhimpiä ja keskivarakkaita talonpoikia, jotka ovat valtaenemmistönä.*

Neuvostovalta pitää ahtaalla kulakkeja, pohattoja, yksityisomistajia, keinottelijoita, niitä, jotka haluavat rikastua työtä tekemättä, niitä, jotka haluavat hyötyä kansan puutteenalaisesta tilasta ja nälähädästä.

Neuvostovalta pitää työtätekevien *puolta* ja on keinottelijoita, yksityisomistajia, kapitalisteja ja tilanherroja  *vastaan*.

Juuri siinä on Neuvostovallan voiman ja lujouden lähde, sen perusta, miksi Neuvostovalta on kaikkialla maailmassa voittamaton.

Tilanherrat ja kapitalistit ovat sortaneet, kohdelleet väkivaltaisesti ja ryövänneet kymmeniä ja satoja miljoonia työläisiä ja talonpoikia kaikkialla maailmassa. Ja vanha valtiolaitos, niin monarkiat kuin „demokraattisetkin” (mukamas demokraattiset) tasavallat ovat auttaneet riistäjiä ja ahdistaneet työtätekeviä.

Sen tietävät, sen ovat nähneet, sen ovat kokeneet, siitä ovat kärsineet ja kärsivät edelleenkin kymmenet ja sadat miljoonat työläiset sekä talonpojat kaikissa maissa.

Imperialistinen sota kesti viidettä vuotta, kymmeniä miljoonia ihmisiä on surmattu ja tehty raajarikoiksi — ja minkä tähden? Kapitalistien saaliinjaon tähden, markkinoiden tähden, liikevoittojen ja siirtomaiden tähden, pankkien vallan tähden.

Saksalaisille imperialistirosvoille aiheuttivat tappion englantilais-ranskalaiset imperialistirosvot, ja nämä paljastavat nyt itsensä päivä päivältä yhä selvemmin rosvoiksi ja ryöväreiksi, työtätekevien sortajiksi, jotka rikastuvat kansan hädästä, ahdistavat heikkoja kansoja.

Sen vuoksi työläisten ja talonpoikien myötätunto Neuvostovaltaa kohtaan kasvaa kaikkialla maailmassa.

Raskas ja vaikea taistelu pääomaa vastaan on aloitettu voitokkaasti Venäjällä. Tämä taistelu laajenee kaikissa maissa.

*Se on päättyvä Yleismaailmallisen Neuvostotasavallan voittoon.*

„Bednota“ № 478,  
marraskuun 7 pnä 1919  
Allekirjoitus: N. Lenin

Julkaistaan „Bednota“ lehden  
tekstin mukaan

## KAKSI VUOTTA NEUVOSTOVALTAA

PUHE YLEISVENÄLÄISEN TPKK:n,  
 MOSKOVAN TYÖLÄISTEN JA PUNA-ARMEIJALAISTEN EDUSTAJIEN NEUVOSTON,  
 YLEISVENÄLÄISEN AMMATTILIITTOJEN KESKUSNEUVOSTON  
 JA TEHDASKOMITEAIN YHTEISESSÄ, LOKAKUUN VALLANKUMOUKSEN  
 KAKSIVUOTISPÄIVÄLLE OMISTETUSSA ISTUNNOSSA  
 MARRASKUUN 7 p:nä 1919

Toverit! Kaksi vuotta sitten, jolloin imperialistinen sota vielä raivosi, Venäjän proletariaatin kapina, sen suorittama valtiovallan valtaaminen näytti kaikista venäläisistä porvariston kannattajista, näytti muiden maiden kansanjoukoista ja luultavasti myös suurimmasta osasta työläisiä rohkealta, mutta toivottomalta yritykseltä. Tuohon aikaan näytti siltä, että maailman imperialismi on niin suuri ja voittamaton mahti, että takapajuksen maan työläiset käyttäytyvät kuin mielettömät, jos he yrittävät nousta kapinaan sitä vastaan. Mutta nyt, luodessamme silmäyksen taaksepäin, näihin kahteen kuluneeseen vuoteen, me näemme, että yhä useammat vastustajistammekin alkavat tunnustaa meidän olleen oikeassa. Me näemme, että imperialismi, joka näytti niin voittamattomalta jättiläiseltä, on kaikkien nähden osoittautunut savijalkajättiläiseksi, ja nämä kaksi elettyä taistelujen vuotta ennustavat yhä selvemmin ei ainoastaan Venäjän proletariaatin, vaan myös maailman proletariaatin voittoa.

Toverit, valtamme ensimmäisenä vuotena me jouduimme näkemään Saksan imperialismiin mahtavuuden, kärsimään ryöväyshenkisestä pakkorauhasta, johon meidät pakottamalla pakotettiin, jouduimme yksinään julistamaan kehoitustamme vallankumoukseen, saamatta mistään tukea ja vastakaikua kutsuumme. Ja kun valtamme ensimmäinen vuosi oli imperialisminvastaisen taistelumme ensimmäinen vuosi, niin saatoimme pian vakuuttua, että tuon jättiläismäisen maailman imperialismiin eri osien taistelu ei ole muuta kuin kuolinkamppailua ja että tässä taistelussa on kysymys niin Saksan imperialismiin kuin englantilais-

ranskalaisen porvaristonkin imperialismin eduista. Meille selvisi tuon vuoden kuluessa, että tämä taistelu vain lujittaa, vain kartuttaa ja palauttaa meidän voimiamme ja suuntaa nämä voimat koko imperialismia vastaan. Ja kun olimme saaneet aikaan tällaisen tilanteen ensimmäisen vuoden kuluessa, niin koko toisen vuoden ajan olimme vastatusten vihollisen kanssa, katsoimme sitä silmästä silmään. Oli pessimistejä, jotka moittivat meitä ankarasti jo viime vuonna, he puhuivat jo viime vuonna, että Englanti, Ranska ja Amerikka muodostavat yhdessä niin suunnattoman, niin jättiläismäisen voiman, että se musertaa meidän maamme. On kulunut vuosi, ja te näette, että jos kohta ensimmäistä vuotta voidaan sanoa maailman imperialismin mahdin vuodeksi, niin toista vuotta tullaan sanomaan englantilais-amerikkalaisen imperialismin hyökkäyksen ja sen voittamisen vuodeksi, Koltshakin ja Judenitshin voittamisen vuodeksi ja Denikinistä saavutettavan voiton aluksi.

Tiedämme erinomaisesti, että kaikilla meitä vastaan suunnatuilla aseellisilla voimilla on tietty oma alkulähteensä. Me tiedämme, että ne ovat saaneet kaikki varusteensa ja aseensa imperialisteilta; tiedämme, että imperialistit luovuttivat osan maailmanmahtavasta sotalaivastostaan vihollisillemme, ja nyt he auttavat kaikin keinoin ja valmentavat voimia sekä Etelä-Venäjällä että Arkangelissa. Mutta me tiedämme erinomaisesti, että kaikki nämä valtavilta ja voittamattomilta näyttävät maailman imperialismin voimat ovat epäluotettavia, että ne eivät pelota meitä, että ne ovat sisäisesti lahoja, että ne tekevät meidät entistä lujemmiksi ja että tämä lujittuminen antaa meille mahdollisuuden voittaa ulkoisella rintamalla ja tehdä tämän voiton lopulliseksi. En kuitenkaan kajoa tähän pitemmälti, koska tämän tehtävän selittää tov. Trotski.

Nähdäkseni meidän on nyt koetettava ottaa varteen kaksivuotisesta sankarillisesta rakennustyöstä saamamme yleiset opetukset.

Työväenvallan rakentamisessa saadut opetukset ovat mielestäni tärkein yhteenveto Neuvostotasavallan kaksivuotisesta rakennustyöstä, ne ovat nähdäkseni meille kaikkein tärkeintä. Nähdäkseni meidän ei pidä tässä suhteessa rajoittua niihin konkreettisiin yksityisiin tosiasioihin, jotka koskevat tämän tai tuon komissariaatin toimintaa ja ovat useimmille meistä tuttuja omasta kokemuksestamme. Mie-

lestäni meidän on nyt, luodessamme silmäyksen elettyyn, otettava varteen tästä rakennustyöstä saamamme yleiset opetukset, omaksuttava ne ja tehtävä ne laajalti tunnetuiksi työtätekeville joukoille. Eräänä opetuksena on se, että ainoastaan työläisten osallistuminen valtion yleiseen hallintaan on tehnyt mahdolliseksi sen, että olemme kestäneet näissä uskomattomissa vaikeuksissa, ja että vain tätä tietä kulkien me saavutamme täydellisen voiton. Toinen opetus, joka meidän on otettava varteen, on oikea suhtautuminen talonpoikiin, monimiljoonaisen talonpoikaiston suuriin joukkoihin, sillä vain se on auttanut meitä selviytymään menestyksellä kaikista vaikeuksista ja vain se viitoittaa tien, jota kulkien etenemme menestyksestä menestykseen.

Kun palautatte mieleenne eletyn, kun palautatte mieleenne Neuvostovallan ensi askeleet, kun palautatte mieleenne tasavallan koko rakennustyön kaikilla hallinnan aloilla, myös sota-asiat mukaan luettuna, havaitsette, että työväenluokan valta kaksi vuotta sitten, lokakuussa, oli vain alkua, koska valtiovallan koneisto ei vielä ollut todellisuudessa meidän käsissämme, ja te, luodessanne silmäyksen näihin kahteen elettyyn vuoteen, myöntänette minun olevan oikeassa sanoessani, että meidän on täytynyt kaikilla aloilla — sotilaallisella, poliittisella ja taloudellisella — valloittaa tuuma tuumalta jokainen asema luodaksemme todellisen valtiovallan koneiston, raivata tieltämme ne, jotka olivat ennen meitä työläisten ja työtätekevien joukkojen johdossa.

Tänä aikana tapahtuneen kehityksen ymmärtäminen on meille erityisen tärkeää, sillä kehityksen kulku on maailman kaikissa maissa samanlaista. Työläiset ja työtätekevät joukot eivät ota ensi askeliaan todellisten johtajiensa ohjauksella, — nykyään proletariaatti ottaa itse käsiinsä valtion hallinnon, valtiovallan ja me näemme kaikkialla sen eturinnassa johtajia, jotka hävittävät pikkuporvarillisten kansankerrosten vanhat ennakkoluulot, ne ennakkoluulot, joiden ilmaisijoina ovat meillä menshevikit ja eserit ja muualla Euroopassa porvarillisten hallitusten edustajat. Ennen tällaista sattui vain poikkeustapauksissa, nyt se on tullut yleiseksi säännöksi. Ja me tiedämme, että sitten kun lokakuussa kaksi vuotta sitten murskattiin Venäjän porvarillinen hallitus — sen liitto, sen koalitio menshevikien ja eserrien edustajain kanssa —, meidän täytyi

järjestäessämme työtämme rakentaa jokainen hallinnonhaara uudelleen sillä tavoin, että valtiovallan rakentaminen olisi todella proletariaatin edustajien, vallankumouksellisten työläisten, proletariaatin todellisen etujoukon käsissä. Näin oli laita lokakuussa kaksi vuotta sitten, jolloin työtä tehtiin tavattomin ponnistuksin; kuitenkin me tiedämme ja meidän on sanottava, ettei tämä työ ole vieläkaan päättynyt. Me tiedämme, miten valtiovallan vanha koneisto teki meille vastarintaa, miten virkamiehet yrittivät alussa kieltäytyä hallintotyöstä,— proletaarinen valta mursi tämän mitä törkeimmän sabotaasin muutamassa viikossa. Proletaarinen valta näytti, ettei moinen kieltäytyminen tehoa siihen vähimmässäkään määrässä; ja sen jälkeen, kun mursimme tuon törkeän sabotaasin, sama vihollinen lähti oitis toiselle tielle.

Tuhkatiheään sattui, että jopa työväenhallintoakin rakensivat porvariston kannattajat; meidän täytyi perehtyä tähän asiaan niin, että saatoimme käyttää täydellisesti työläisten voimia. Ottakaamme esimerkiksi se kausi, jonka jouduimme kokemaan, kun rautatiehallinnon, rautatieläisproletariaatin johdossa oli henkilöitä, jotka eivät johtaneet sitä proletaariseen, vaan porvarilliseen suuntaan <sup>41</sup>. Me tiedämme, että kaikilla aloilla, missä suinkin kykenimme syrjäyttämään porvariston, me teimme sen, mutta mitä se tulikaan meille maksamaan! Me valloitimme tuuma tuumalta jalansijaa joka alalla ja nostimme esiin työläisvoimia, asetimme tehtäviin omia eturivin ihmisiä, jotka olivat käyneet läpi valtiovallan hallinnon järjestämisen vaikean koulun. Ehkä tämä asia ei syrjästä katsoen näytä kovinkaan vaikealta, mutta todellisuudessa, kun syvennytte siihen, niin näette, kuinka suurella vaivalla työläiset, jotka ovat käyneet läpi taistelun kaikki vaiheet, ovat saaneet itselleen oikeudet, kuinka he ovat kehittäneet toimintaa teollisuuden työväenvalvonnasta työläisten suorittamaan teollisuuden hallintaan saakka tai järjestäneet rautatielaitoksessa toimintakykyisen koneiston aloitettuaan surullisen kuuluisasta Vikzhelistä; te näette, kuinka työväenluokan edustajat valtaavat vähitellen jalansijaa kaikissa järjestöissämme ja lujittavat niitä toiminnallaan. Ottakaamme vaikkapa osuustoimintajärjestöt, joissa näemme erittäin runsaslukuisesti työläisten edustajia. Me tiedämme, että aikaisemmin niissä ei ollut työväenluokan edustajia juuri nimeksikään.



Tälläkin alalla, vanhoissa osuustoimintajärjestöissä, jouduimme vastakkain henkilöiden kanssa, jotka olivat vanhan porvarillisen yhteiskunnan aikaisten katsomusten ja intressien läpituokemia. Tässä kohdin työläiset ovat saaneet kamppailla kovasti saadakseen vallan käsiinsä ja alistaakseen osuustoimintajärjestöt palvelemaan etujaan, voidakseen työskennellä hedelmällisemmin.

Tärkeimmän työn olemme kuitenkin tehneet vanhan valtiokoneiston uudelleenjärjestämisen alalla, ja vaikka tämä työ on ollut vaikeaa, olemme silti kahden vuoden aikana nähneet työväenluokan ponnistusten tuloksia ja voimme sanoa, että meillä on tällä alalla tuhansia työväen edustajia, jotka ovat käyneet läpi kuumimman taistelun, tunkenneet askel askeleelta tieltään porvarillisen vallan edustajia. Me emme näe työläisiä ainoastaan valtiokoneistossa, vaan näemme heidän edustajiaan myös elintarvikevarustelun alalla, joka ennen oli melkein poikkeuksetta vanhan porvarillisen hallituksen, vanhan porvarillisen valtion edustajien hallussa. Työläiset ovat luoneet elintarvikevarustelukoneiston, ja kun me vielä vuosi sitten emme kyenneet täysin hallitsemaan tätä koneistoa, kun siinä vuosi sitten oli vain 30% työläisten edustajia, niin nyt elintarvikevarustelukoneiston sisäisessä rakennustyössä työläisten edustajien lukumäärä on noussut 80 prosenttiin. Me voimme näillä koruttomilla, havainnollisilla numeroilla ilmaista maassamme tapahtuneen edistyksen, ja meistä on tärkeää, että sitten valtiollisen kumouksen olemme päässeet huomattaviin tuloksiin proletaarisen vallan rakentamisessa.

Sen lisäksi työläiset ovat suorittaneet ja suorittavat tärkeää työtä — luovat proletariaatin johtajistoa. Kymmeniä ja satoja tuhansia uljaita työläisiä nousee keskuudestamme ja kiiruhtaa taisteluun valkokaartilaiskenraaleja vastaan. Me valtaamme askel askeleelta vallan viholliseltamme, ja vaikka työläiset eivät ole ennen hallinneet täysin tätä taitoa, me valloitamme nyt viholliselta vähitellen alan toisensa jälkeen, eivätkä mitkään vaikeudet pysähdytä proletariaattia. Proletariaatti valtaa mistään vaikeuksista piittaamatta vähitellen alan toisensa jälkeen ja vetää mukaan proletaarijoukkojen edustajia sitä varten, että proletariaatin edustajat voisivat itse käydä jokaisella hallinnon alalla, jokaisessa pikkusolussa alhaalta ylös asti, — käydä kaikilla itse läpi rakennustyön koulun, jotta he kasvattaisivat

itse kymmeniä ja satoja tuhansia ihmisiä, jotka kykenevät hoitamaan itsenäisesti kaikkia valtion hallinnon, valtion rakentamisen tehtäviä.

Toverit! Aivan viime ajoilta meillä on erityisen loistava esimerkki siitä, kuinka menestyksellistä työmme on ollut. Me tiedämme, kuinka laajaa suosiota talkootyöt ovat saavuttaneet tietöisten työläisten keskuudessa. Me tunnemme nälän ja vilun pahimmin näännyttämiä kommunismin edustajia, jotka tuottavat selustassa yhtä suurta hyötyä kuin Punainen Armeija rintamalla; tiedämme, että kriittillisellä hetkellä, silloin kun vihollinen hyökkäsi Pietaria kohti ja Denikin valloitti Orelin, kun porvaristo elähtyi ja turvautui viimeiseen mieliaseeseensa — paniikin levittämiseen, me julistimme puolueviikon. Silloin kommunistityöläiset kääntyivät työläisten ja työtätekevien puoleen, niiden puoleen, jotka ovat kärsineet eniten imperialistisen sodan rasituksista ja kokeneet eniten nälkää ja vilua, niiden puoleen, joihin porvarilliset paniikinkylväjät vahvimmin luottivat, niiden puoleen, joiden taakka on ollut raskain,— me vetosimme heihin puolueviikon aikana ja sanoimme: „Työväenvallan rasitukset, imperialistien ja kapitalistien uhkaukset pelottavat teitä; te näette työmme ja vaikeutemme; me kutsumme teitä, ja vain teille, vain työtätekevien edustajille avaamme selkoselälleen puolueemme ovet. Vaikeana ajankohtana me luotamme teihin ja kutsumme teitä riveihimme, jotta ottaisitte harteillenne valtion rakentamisen koko taakan”. Te tiedätte, että se oli hirveän vaikea ajankohta niin aineellisessa mielessä kuin myös ulkopoliittisessa ja vihollisen sotilaallisen menestyksen mielessä. Ja te tiedätte, miten ennen näkemättömän, odottamattoman ja uskomattoman menestyksellisesti päättyi tämä puolueviikko yksistään Moskovassa, missä saimme puolueeseen runsaasti 14 tuhatta uutta jäsentä. Sellaisen tuloksen antoi tuo puolueviikko, joka uudistaa ja muuttaa kokonaan toiseksi työväenluokan, tekee työssä saadun kokemuksen avulla porvariston vallan, riistäjien, porvarillisen valtion toimeettomasta ja tahdottomasta välikappaleesta todellisia tulevaisuuden kommunistisen yhteiskunnan luojia. Me tiedämme, että työläis- ja talonpoikaisnuorisossa on kymmeneen ja satoihin tuhansiin nouseva reservi nuoria ihmisiä, jotka ovat nähneet ja tuntevat tilanherrojen ja porvariston yhteiskunnan entisen painavan ikeen, ovat

nähneet rakennustyön ennen kuulumattomat vaikeudet, ovat nähneet, millaisia sankareita antoi työntekijäin ensimmäinen kutsunta vuosina 1917 ja 1918, ovat liittyneet meihin sitä laajemmin joukoin, sitä suuremmalla uhri-mielellä, mitä vaikeampi asemamme on. Nämä reservit antavat täyden varmuuden siitä, että tässä kahdessa vuodessa asemamme on lujittunut kestäväksi, järkkymättömäksi, ja meillä on lähde, josta voimme ammentaa voimia vielä kauan laajemmassa mitassa, jotta työtätekevien edustajat kävisivät itse käsiksi valtion rakentamistyöhön. Tässä suhteessa meille on karttunut kahden vuoden aikana siinä määrin kokemusta työväenhallinnon soveltamisesta kaikilla aloilla, että voimme sanoa epäröimättä ja vähääkään liioittelematta, että nyt on vain jatkettava aloitettua, ja asiat tulevat luistamaan samoin kuin ne ovat luistaneet näinä kahtena vuotena ja entistä nopeammin.

Toisella alalla, työväenluokan suhteessa talonpoikaistoon, meillä on ollut paljon enemmän vaikeuksia. Nämä suhteet olivat vielä täysin epäselvät kaksi vuotta sitten, vuonna 1917, jolloin valta siirtyi Neuvostojen käsiin. Talonpoikaisto oli jo kokonaisuudessaan kääntynyt tilanherroja vastaan ja tuki työväenluokkaa, koska se näki työväenluokassa talonpoikaistalouksien toivomusten toteuttajia, todellisia työläistaistelijoita, eikä niitä, jotka pettivät talonpoikaistoa liitossa tilanherrojen kanssa. Mutta tiedämme mainiosti, että talonpoikaiston sisäinen taistelu ei ollut silloin vielä alkanut. Ensimmäinen vuosi oli vuosi, jolloin kaupunkilaisproletariaatin asema maaseudulla ei ollut vielä vankka. Siitä ovat erikoisen havainnollisena esimerkkinä ne syrjäseudut, missä valkokaartilaiset olivat ottaneet tilapäisesti vallan. Siitä on meille esimerkkinä viime kesä, vuosi 1918, jolloin valkokaartilaiset saavuttivat helppoja voittoja Uralilla. Me näimme, että proletaarinen valta itse maaseudulla ei vielä ollut muodostunut, että ei riittä, jos proletaarinen valta tuodaan ulkoapäin ja pystytetään maaseudulle. Talonpoikaiston tulee oman kokemuksensa, oman rakennustyönsä nojalla päätyä samoihin johtopäätöksiin, ja vaikka sen suuntainen toiminta on paljon vaikeampaa, hitaampaa ja raskaampaa, se on verrattomasti hedelmällisempää tuloksen kannalta. Tämä on tärkein saavutuksemme Neuvostovallan toisen vuoden aikana.

En rupea puhumaan siitä, mikä sotilaallinen merkitys on Koltshakista saavutetulla voitolla, mutta sanon, että tätä voittoa ei olisi saavutettu, jollei talonpoikaisto olisi joutunut omasta kokemuksestaan vertailemaan toisiinsa porvariston diktaattorien valtaa ja bolshevikkien valtaa. Aloitivathan näet diktaattorit liittoutumisesta, Perustavasta kokouksesta, tuon vallan muodostamiseen osallistuivat samat eserrät ja menshevikit, joita kohtaamme omassa työssämme joka askeleella kuten eilispäivän ihmisiä, jotka ovat olleet perustamassa osuustoimintajärjestöjä, ammattiliittoja, opettajain yhdistyksiä ja lukuisia muita järjestöjä, joita joudumme nyt järjestelemään uudelleen. Koltshak aloitti liitossa heidän kanssaan, noiden ihmisten kanssa, joille ei vielä riittänyt Kerenskin suorittama koe, ja he tekivät toisen kokeen. Se oli tarpeen sitä varten, että etäiset syrjäseudut, joilla oli kaikkein heikoimmat yhteydet keskuksen, olisi saatu nousemaan bolshevikkeja vastaan. Siperiassa me emme voineet antaa talonpojille sitä, mitä vallankumous antoi heille Venäjällä. Siperiassa talonpoikaisto ei saanut tilanherrain maata, koska sitä ei siellä ollut, ja sen vuoksi heidän oli helpompi uskoa valkokaartilaisia. Tuohon taisteluun oli vedetty mukaan kaikki Ententen voimat ja sodasta vähimmin kärsineen imperialistien armeijan, Japanin armeijan voimat. Me tiedämme, että Koltshakin auttamiseen käytettiin satoja miljoonia ruplia, että turvaututtiin kaikkiin keinoihin hänen tukemisekseen. Mitä häneltä puuttui? Hänellä oli kaikkea. Kaikkea, mitä on maailman mahtavimmilla suurvalloilla, talonpoikaistoa ja valtavan suuri alue, jolla ei ollut juuri nimeksikään teollisuusproletariaattia. Miksi tuo kaikki sitten luhistui? Siksi, että kokemus osoitti vielä kerran työläisille, sotamiehille ja talonpojille, että bolshevikit olivat oikeassa ennustuksissaan ja arvioidessaan yhteiskunnallisia voimasuhteita, kun he sanoivat, että työläisten ja talonpoikien liitto on vaikeasti toteutettavissa, mutta että se on joka tapauksessa ainoa voittamaton liitto kapitalisteja vastaan.

Tämä on opetus, toverit, jos tässä voidaan puhua opetuksesta. Tämä kokemus on vaivoin saatua, kaikki huomioonottavaa ja kaikki varmistavaa kommunismin kokemusta; me voimme rakentaa kommunismin vain siinä tapauksessa, jos talonpoikaisto tekee tietoisesti vastaavan johtopäätöksen. Me voimme tehdä sen vain siinä tapauk-

nessa, että ryhdymme liittoon talonpoikien kanssa. Siitä olemme voineet vakuuttaa Koltshakin vallasta saatujen kokemusten nojalla. Koltshakin valtakausi on ollut verta vaativaa kokemusta, mutta se ei ole meidän syyimme.

Te tiedätte vallan hyvin myös toisen rasituksen, joka on langennut kannettavaksemme, tiedätte, että nälkä ja vilu ovat koetelleet eniten meidän maatamme. Te tiedätte, että se selitetään kommunismin syyksi, mutta te tiedätte erinomaisesti senkin, ettei se johdu kommunismista. Me näemme nälänhädän ja puutteenalaisuuden laajenevan ja syvenevän joka maassa, ja pian kaikki vakuuttuvat siitä, että tämä tilanne Venäjällä ei ole seurausta kommunismista, vaan se on seurausta nelivuotisesta kansainvälisestä sodasta. Tuo sota sai aikaan koko sen kauhean tilanteen, jossa me elämme, sai aikaan tämän nälän ja vilun. Mutta me uskomme pian selviytyvämmme tästä tilanteesta. Koko kysymys on vain siinä, että työläisten pitää ahertaa, ahertaa omaksi hyväkseen eikä niiden hyväksi, ketkä ovat katkoneet kurkkuja neljä vuotta. Ja taistelu nälkää ja vilua vastaan on jo käynnissä kaikkialla. Mahtavimmatkin suurvallat ovat nyt joutuneet tämän painajaisen kouriin.

Meidän täytyi valtion toimesta koota viljaa maamme monimiljoonaiselta talonpoikaistolta, mutta emme tehneet sitä samalla tavoin kuin kapitalistit, jotka toimivat rinnan keinottelijain kanssa. Tätä kysymystä ratkaistessa toimimme yhdessä työläisten kanssa ja keinottelijoita vastaan. Me toimimme vakuuttamalla, menimme talonpojan luo ja sanoimme hänelle, että me teemme kaiken vain tukeaksemme häntä ja työläisiä. Talonpoika, jolla on viljaylijäämiä ja joka luovuttaa ne kiinteisiin hintoihin, on taisteluvoimamme. Mutta se, joka ei niin tee, on vihollisemme, rikollinen, riistäjä ja keinottelija, eikä meillä voi olla mitään yhteistä hänen kanssaan. Me menimme talonpojan luo selityksinemme, ja tämä selittäminen käännöksi talonpoikaiston yhä enemmän puolellemme. Tässä suhteessa olemme saavuttaneet varsin konkreettisia tuloksia. Kun viime vuonna saimme hankituksi elo—lokakuun aikana 37 miljoonaa puutaa viljaa, niin tänä vuonna olemme hankkineet 45 miljoonaa puutaa, ilman erikoisempaa, huolellista tarkistusta. Kuten näette, edistystä on tapahtunut, hidasta, mutta varmaa edistystä. Ja vaikka ottaisimme ne vajavaisuudetkin, joita meillä on syntynyt sen johdosta,

että Denikin on valloittanut meiltä viljavan alueen, asiat ovat sittenkin kehittymässä siihen suuntaan, että voimme toteuttaa hankintasuunnitelmamme sekä suunnitelman viljan jakamiseksi valtionhinnalla. Tässä suhteessa koneistomme on tietysti mielessä jo luotu, ja me astumme nyt sosialistiselle kehitystielle.

Ratkaistavanamme on nyt polttoaineputausta koskeva kysymys. Viljaongelma ei ole enää niin kärkevä; tilanne on muodostunut sellaiseksi, että meillä on viljaa, mutta ei ole polttoaineita. Denikin valloitti meiltä kivihiihtialueen. Tuon kivihiihtialueen menetys on tuottanut meille tavattomia vaikeuksia, ja me menettelemme tässä tapauksessa samoin kuin menettelimme kysymyksen ollessa viljasta. Vetoamme työläisiin samoin kuin olemme vedonneet aikaisemminkin. Samoin kuin uudistimme elintarvikevarustelukoneistomme, joka lujituttuaan ja kohennuttuaan on suorittanut täysin konkreettista, loistavia tuloksia tuottanutta työtä, aivan samoin työskentelemme nytkin parantaaksemme päivä päivältä polttoainevarustelukoneistoamme. Me selitämme työläisille, mistä päin lähestyy meitä se tai tämä vaara, mihin ja miltä seudulta on siirrettävä uusia voimia, ja olemme vakuuttuneita, että voitamme nyt polttoainevarustelussa esiintyvät vaikeudet aivan samoin kuin viime vuonna voitimme viljan saannissa esiintyneet vaikeudet.

Sallikaa minun toistaiseksi rajoittua näihin yhteenvetoihin työmme tuloksista. Lopuksi teen muutamin sanoin selkoa siitä, kuinka meidän ulkopoliittinen tilanteemme parantuu. Sen jälkeen, kun olemme tarkistanneet suuntamme, tulokset ovat osoittaneet, että suunta on ollut suora ja oikea. Kun vuonna 1917 otimme vallan, olimme yksinäisiä. Vuonna 1917 kaikissa maissa puhuttiin, että bolshevismi ei voi juurtua. Nykyisin näissä samoissa maissa on jo olemassa mahtava kommunistinen liike. Toisena vuotena sen jälkeen, kun valtasimme vallan, ja puoli vuotta sen jälkeen, kun perustimme III Internationalen, kommunistien Internationalen, tämä Internationale on jo kehittynyt tosiasialisesti kaikkien maiden työväenliikkeen päävoimaksi. Tässä suhteessa suorittamamme työ on antanut mitä loistavimpia, ennen näkemättömiä ja nopeita tuloksia. Tosin Euroopan vapausliike ei suju samalla tavalla kuin meillä. Mutta jos palautatte mieleenne kaksi taistelun vuotta, havaitsette, ettei myöskään Ukrainassa, eikä edes erällä Venäjän iso-

venäläisilläkään alueilla, missä väestö on kokoomukseltaan erikoislaatuista, esimerkiksi Siperiassa, kasakka-alueilla, esimerkiksi Uralilla, ole saavutettu voittoa yhtä nopeasti ja samalla tavalla kuin Pietarissa ja Moskovassa, Venäjän sydämessä. Meitä ei tietenkään voi kummastuttaa liikkeen hitaus Euroopassa, missä täytyy voittaa shovinisin ja imperialismin suurempi paine, mutta siitäkin huolimatta liike edistyy siellä jatkuvasti ja samaan suuntaan, jonka bolshevikit ovat osoittaneet. Me näemme kaikkialla tämän liikkeen edistyvän. Menshevikkien ja eserrien äänitorvet väistyvät III Internationalen edustajien tieltä. Nuo johtajat sortuvat, ja kaikkialla on alkanut kommunistinen liike, ja siksi voimme sanoa nyt, kun Neuvostovalta on ollut olemassa kaksi vuotta, että meillä on täysi, tosiasioiden vahvistama oikeus sanoa, että ei ainoastaan Venäjän valtion mitassa, vaan myös kansainvälisessä mitassa olemme nyt saaneet puolellemme kaiken mikä joukoissa, vallankumouksellisessa maailmassa on tietoista, kaiken mikä niissä on vallankumouksellista. Ja voimme sanoa, että mitkään vaikeudet eivät meitä pelota sen jälkeen, mitä olemme kestäneet, että me kestämmme kaikki nämä vaikeudet ja sen jälkeen voitamme ne kaikki. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

„Pravda” № 251,  
marraskuun 9 pnä 1919

Julkaistaan  
„Pravda” lehden tekstistä,  
joka on tarkistettu  
pikakirjoitteen mukaan

## TURKESTANIN KOMMUNISTITOVEREILLE <sup>42</sup>

Toverit! Sallikaa minun kääntyä puoleenne puolueen jäsenenä eikä Kansankomissaarien Neuvoston ja Puolustusneuvoston <sup>43</sup> puheenjohtajana.

Voidaan liioittelematta sanoa, että oikeiden suhteiden solmimisella Turkestanin kansoihin on nyt Venäjän Sosialistiselle Federatiiviselle Neuvostotasavallalle suunnattoman suuri, maailmanhistoriallinen merkitys.

Työläisten ja talonpoikien Neuvostotasavallan suhtautumisella heikkoihin, tähän saakka sorrettiina olleisiin kansoihin tulee olemaan käytännöllinen merkitys koko Aasialle ja maailman kaikille siirtomaille, tuhansille ja miljoonille ihmisille.

Pyydän teitä hartaasti kiinnittämään tähän kysymykseen aivan erikoista huomiota — ponnistelemaan kaikin voimin sen hyväksi, että saataisiin käytännössä, näyttämällä esimerkkiä solmituksi toverilliset suhteet Turkestanin kansoihin, todistetuksi niille teoilla vilpitön halumme hävittää kaikki isovenäläisen imperialismin jäljet, jotta voisimme käydä antaumuksellista taistelua maailman imperialismia ja sen etunenässä olevaa brittiläistä imperialismia vastaan, — pyydän suhtautumaan täysin luottamuksellisesti meidän Turkestanin komissioomme ja noudattamaan tiukasti sen ohjeita, joita Yleisvenäläinen TpKK puolestaan antaa sille nimenomaan tässä hengessä.

Olisin hyvin kiitollinen, jos vastaisitte minulle tähän kirjeeseen ja ilmoittaisitte suhtautumisestanne asiaan.

Kommunistisin tervehdyksin

V. Uljanov (Lenin)

„Turkestanski Kommunist“,  
„Izvestija TsIK Sovetov Turk.  
Respubliki“ ja „Krasnyi Front“  
(juhlanumero)  
marraskuun 7—10 pntä 1919

Julkaistaan  
lehden tekstin mukaan



## TAISTELUUN POLTTOAINEPULAA VASTAAN

### KIERTOKIRJE PUOLUEJÄRJESTÖILLE

Toverit! Proletariaatin järjestyneenä etujoukkona puolueemme tehtävänä on yhdistää työväenluokka taisteluun ja johtaa sen taistelua työläis-talonpoikaisen Neuvostovaltan voiton puolesta. Käytyämme voitokkaasti tätä taistelua kaksi vuotta tiedämme nyt hyvin, mitä keinoja käyttäen olemme onnistuneet voittamaan ne uskomattomat vaikeudet, joita neljä vuotta kestäneestä imperialistisesta sodasta johtunut maan rappiotila ja kaikkien, niin venäläisten kuin kansainvälistenkin riistäjien vastarinta on tiellemme asettanut.

Toverit! Tärkeimpänä voimanlähteenämme on työläisten tietoisuus ja sankaruus, työläisten, joille työtätekevät talonpojat eivät ole voineet olla eivätkä voi olla osoittamatta myötätuntoa ja antamatta kannatustaan. Voittomme johtuvat siitä, että puolueemme ja Neuvostovalta ovat kääntyneet aina suoraan työtätekevien joukkojen puoleen osoittaen kulloinkin eteen tulleen vaikeuden ja vuorossa olevan tehtävän, että ne osaavat selittää joukoille, miksi kullakin eri hetkellä on ponnisteltava kaikin voimin milloin neuvostotyön yhdellä, milloin taas jollakin toisella alalla, että ne osaavat nostattaa joukkojen toimintatar-moa, sankaruutta ja intomieltä keskittäen vallankumouksellisesti voimainponnistelut hetken tärkeimmän tehtävän ratkaisemiseen.

Toverit! On koittanut aika, jolloin tärkeimmäksi vuorossaolevaksi tehtäväksi on tullut taistelu polttoainepulaa vastaan. Pian saamme nujerrettua lopullisesti Koltshakin, olemme voittaneet Judenitshin, olemme aloittaneet voitokkaan hyökkäyksen Denikiniä vastaan. Olemme parantaneet tuntuvasti viljan hankintaa ja siemenvarastojen muodostamista. Mutta polttoainepula uhkaa hajottaa Neuvostovallan koko toiminnan: työläiset ja toimihenkilöt

hajaantuvat nälän ja vilun ahdistamina, viljajunat pysähtyvät, nimenomaan polttoaineen puute uhkaa muodostua todelliseksi katastrofiksi.

Polttoainekysymys on muodostunut keskeisimmäksi kaikkien muiden kysymysten joukossa. Polttoainepula on voitettava hinnalla millä hyvänsä, muuten ei voida ratkaista elintarvikkeiden hankintakysymystä eikä sotilaallisia ja talouden yleisiä tehtäviä.

Ja polttoainepula on voitettavissa. Sillä vaikka olemmekin menettäneet Donetsin kivihiilen emmekä voi lisätä nopeasti kivihiilen tuotantoa Uralilla ja Siperiassa, meillä on vielä paljon metsiä, me voimme hakata ja ajaa riittävästi halkoja.

Polttoainepula on voitettavissa. Ja nyt on osattava keskittää päävoimat pahinta (tällä hetkellä pahinta) vihollistamme vastaan: polttoainenkriisiä vastaan, on osattava innostaa työtätekeviä joukkoja, on saatava aikaan vallankumouksellinen voimainponnistus saadaksemme mahdollisimman nopeasti hankituksi ja kuljetetuksi mahdollisimman paljon kaikenlaista polttoainetta, kivihiiltä, polttoliusketta, polttoturvetta ja niin edelleen, mutta ennen kaikkea halkoja, halkoja ja halkoja.

VKP:n Keskuskomitea on varma siitä, että kaikki puoluejärjestöt, kaikki puolueen jäsenet ratkaisevat tämänkin tehtävän, sillä ovathan he kahden vuoden aikana todistaneet, että he pystyvät ratkaisemaan ja osaavat ratkaista vallankumouksellisesti yhtä vaikeita ja vaikeampiakin tehtäviä.

VKP:n Keskuskomitea kehottaa kaikkia puoluejärjestöjä ryhtymään ennen kaikkea seuraaviin toimenpiteisiin:

1. Kaikkien puoluejärjestöjen on tästedes asetettava säännöllisesti jokaisen puoluekokouksen ja ensi kädessä juuri puoluekomiteoiden kokousten päiväjärjestykseen polttoainekysymys ja taistelu polttoainepulaa vastaan. Mitä voimme vielä tehdä, mitä meidän on tehtävä polttoainepulan voittamiseksi? miten voitaisiin tehostaa tätä työtä? miten se voitaisiin saada tuloksellisemmaksi? — kaikki puoluejärjestöt käykööt nyt käsiksi näihin kysymyksiin.

2. Sama koskee myös kaikkia kuvernementtien, kaupunkien, ujestien ja volostien toimeenpanevia komiteoita, sanalla sanoen kaikkia johtavia neuvostovirastoja. Puoluehenkilöiden on otettava huolekseen aloitteen teko vas-

taavanlaisen työn voimistamiseksi, yhdistämiseksi ja jännittämiseksi koko valtakunnan mitassa.

3. On tehtävä kaikkialla, pääasiallisesti maaseudulla, mitä laajakantoisinta agitaatiota sen selittämiseksi, mitä polttoainekysymys merkitsee Neuvostovallalle. Polttoainekysymyksessä on taisteltava etenkin paikallisten ja nurkkakuntalaisten, ahtaan egoististen intressien vallalle pääsyä vastaan. On selitettävä, että ilman uhrautuvaa työtä valtakunnan yleisten tarpeiden tyydyttämiseksi ei voida pelastaa Neuvostojen tasavaltaa eikä säilyttää talonpoikain ja työläisten valtaa.

4. On valvottava mitä huolellisimmin, miten puolueen antamia tehtäviä sekä Neuvostovallan velvoituksia, vaatimuksia, tehtäviä täytetään käytännössä. Kaikki viime puolueviikon aikana liittyneet uudet puolueen jäsenet on saatava mukaan valvomaan, miten kaikki täyttävät velvollisuuksiaan.

5. Koko väestön työvelvollisuus taikka määrättyjen ikäluokkien mobilisoiminen työhön kivihiihen ja polttoliuskan louhintaan ja ajoon, halonhakkuuseen ja ajoon rautatieasemille on pantava täytäntöön mahdollisimman nopeasti ja tinkimättä. On säädettävä työnormit ja saatava aikaan niiden täyttäminen hinnalla millä hyvänsä. On säälimättä rangaistava ankarasti niitä, jotka toistuneista kehoituksista, vaatimuksista ja käskyistä huolimatta pakoilevat työtä. Kaikenlainen myötäily, kaikinainen heikkous on rikos vallankumousta kohtaan.

Olemme parantaneet kuria sotajoukoissa. Meidän on parannettava myös työkuria.

6. Talkoita on pantava toimeen useammin, tarmokkaammin, järjestelmällisemmin, ne on järjestettävä paremmin, ensi kädessä polttoaineen hankinnan alalla. Puolueen jäsenten on oltava kaikkia muita edellä työkurin noudattamisessa ja tarmokkuudessa. Kansankomissaarien Neuvoston, Puolustusneuvoston ja muiden keskuselinten samoin kuin paikallisten neuvostovirastojenkin päätökset polttoainekysymyksestä on täytettävä ei pakosta vaan antaumuksesta.

7. Paikallisia polttoainevarastoja on lujitettava parhaimmilla puoluetoimihenkilöillä. Tässä tarkoituksessa on tarkistettava voimien sijoittelua ja tehtävä siinä vastaavia muutoksia.

8. On annettava kaikkinaista apua keskukselta kometeille tovereille ja pyrittävä opettamaan — ja juuri käytännössä — mahdollisimman suurelle määrälle nuoria voimia polttoainehankinnan järjestelyn, johtamisen ja hoitamisen taitoa. Paikallisessa lehdistössä on kiinnitettävä enemmän huomiota tähän työhön, saattaen yleiseksi tiedoksi parhaita todella hyvän työskentelyn esimerkkejä ja taistellen säälimättömästi jokaisen piirin, osaston tai viraston takapajuisuutta, haluttomuutta ja taitamattomuutta vastaan. Lehdistömme pitää muodostua välikappaleeksi, jonka avulla jälkeenjäävät saadaan muiden tasalle ja totutetaan ihmisiä työhön, työkuriin ja järjestyneisyyteen.

9. Elintarvikevarusteluelinten tärkeimmäksi tehtäväksi pitää muodostua polttoainealalla työskentelevien varustaminen elintarvikkeilla ja rehulla. Niille on annettava kaikkinaista apua, niiden työtä on tehostettava ja valvottava.

10. Kaikissa polttoaine-elimissä (kuten yleensäkin kaikissa neuvostovirastoissa) on väsymättä pyrittävä siihen, että käytännössä *kukin* vastaisi *henkilökohtaisesti* määrätystä, tarkasti ja täsmälleen osoitetusta työstä tai sen osasta. Kollegiaalisuus asioiden käsittelyssä on supistettava ehdottomaan vähimmäismäärään eikä se saa koskaan haitata asian nopeata ja varmaa ratkaisua eikä vapauttaa ketään työntekijää yksilöllisestä vastuusta.

11. Kaikkien polttoainekysymysten hoidossa tarvitaan erikoista täsmällisyyttä ja nopeutta. Pienimmästäkin vitkuttelusta on rangaistava säälimättä. Tietojen toimittaminen keskukseseen on saatava mallikelpoiseksi.

12. Yleensä polttoainealalla koko työ on järjestettävä sotilaalliseen tapaan: on toimittava yhtä tarmokkaasti, nopeasti ja noudatettava tiukasti kuria kuten sodassa vaaditaan. Ilman sitä polttoainienälkä ei ole voitettavissa. Ilman sitä ei voida selviytyä pulasta.

VKP:n Keskuskomitea on varma siitä, että toverit jännittävät kaikki voimansa täyttääkseen nämä ohjeet mahdollisimman tarmokkaasti ja täsmällisesti.

Taisteluun polttoainienälän voittamiseksi!

*VKP:n Keskuskomitea*

**PUHE MAASEUDUN PUOLUETYÖLLE OMISTETUSSA  
I YLEISVENÄLÄISESSÄ  
NEUVOTTELUKOKOUKSESSA <sup>44</sup>  
MARRASKUUN 18 pnä 1919**

Toverit! Valitettavasti en ole voinut osallistua siihen neuvottelukokoukseen, jonka olette järjestäneet, s.o. maaseututyötä koskevaan neuvotteluun. Sen vuoksi minun täytyy rajoittua vain yleisiin ja tärkeimpiin näkökohtiin, ja uskon, että teidän onnistuu vähitellen soveltaa näitä politiikkamme yleisiä näkökohtia ja perussääntöjä niihin erillisiin tehtäviin ja käytännön kysymyksiin, joita joudutte ratkaisemaan.

Kysymys maaseututyöstä on kuitenkin tällä haavaa koko sosialistisen rakennustyömme peruskysymys, sillä proletariaatin keskuudessa tehtävän työn ja proletariaatin yhdistämisen suhteen me voimme täysin varmasti sanoa, että Neuvostovallan kaksivuotisen olemassaolon aikana kommunistien politiikka ei ole ainoastaan täysin määrätynyt, vaan se on ehdottomasti johtanut myös pysyviin tuloksiin. Alussa vastuksenamme oli se, ettei työväen keskuudessa tajuttu riittävästi etujen yhteisyyttä, ja sellainen ajoittainen syndikalismi, että eräiden tehtaiden tai eräiden teollisuusalojen työläiset pyrkivät asettamaan omat etunsa, oman tehtaansa, oman teollisuudenalansa edut yhteiskunnan etuja korkeammalle. Olemme joutuneet ja joudumme vieläkin kamppailemaan kurinpuutetta vastaan uuden työnjärjestelyn alalla. Te kaikki luultavasti muistatte ne merkittävät etapit, joiden kautta politiikkamme kulki silloin, kun nostimme yhä uusia ja uusia työläisiä uusiin toimiin, annoimme heille mahdollisuuden perehtyä ratkaistavanamme oleviin tehtäviin, valtion yleiseen hallintokoneistoon. Nyt proletariaatin kommunistisen toiminnan järjestämisessä ja koko kommunistien politiikassa on

päästy kyllin lopulliseen, pysyvään muotoon, ja olen varma siitä, että olemme oikealla tiellä ja eteenpäinmeno sillä tiellä on täysin turvattua.

Mitä tulee maaseudulla suoritettavaan työhön, niin vaikeudet ovat epäilemättä suuria, ja puolueen VIII edustajakokouksessa me otimme tämän kysymyksen esille kaikessa laajuudessaan pitäen sitä yhtenä tärkeimmistä peruskysymyksistä. Tukenamme maaseudulla samoin kuin kaupungeissakin voivat olla vain työtätekevien ja riistettyjen joukkojen edustajat, vain ne, jotka kapitalismin kaudella joutuivat kokemaan tilanherrojen ja kapitalistien sorron kaikki rasitukset. Sitten kun työläiset olivat ottaneet vallan käsiinsä, talonpojat saivat tietysti oitis mahdollisuuden tilanherrojen vallan kukistamiseen, hävitettyään yksityisomistuksen ja ryhtyessään suorittamaan maanjakoa he toteuttivat täydellisimmin yhdenvertaisuuden ja lisäsivät huomattavasti maankäytön tehokkuutta, kohottaen sen keskinäkertaista korkeammalle tasolle. Mutta luonnollisestikaan me emme ole voineet onnistua siinä täydellisesti, koska tarvittaisiin suunnaton määrä aineellisia tarvikkeita, jotta yksityistalouden vallitessa kyettäisiin antamaan jokaiselle talonpojalle riittävästi siemenviljaa, karjaa ja työvälineitä. Eikä siinä kyllin, vaikkapa teollisuutemme saavuttaisikin ennen kuulumattomia menestyksiä maatalouskoneiden tuotannon kehittämisessä, vaikkapa kuvittelisimme kaikkien toivomustemme toteutuneen, me siinäkin tapauksessa käsittäisimme helposti, että jokaisen pientalonpojan varustaminen riittävällä määrällä tuotantovälineitä on mahdotonta ja erittäin epärationaalista, koska se merkitsisi hirvittävää pirstomista; siitä umpikujasta, johon imperialistinen sota on meidät ajanut, voidaan päästä vain osuuskunnallisen toverillisen yhteistoiminnan avulla.

Talonpoikaisjoukot, jotka kapitalismin aikana olivat taloudellisen asemansa vuoksi pahimmin sorrettuja, ovat kaikkein haluttomimpia uskomaan äkillisten käänteiden ja murrosten mahdollisuuteen. Ne kokeilut, joita Koltshak, Judenitsh ja Denikin ovat tehneet talonpojan kustannuksella, pakottavat hänet olemaan erityisen varovainen sen suhteen, mitä hän on saavuttanut. Jokainen talonpoika tietää, että hänen saavutuksensa eivät ole vielä lopullisesti varmistettuja, että hänen vihollistaan — tilanherraa — ei ole vielä tuhottu, vaan se on kätkeytynyt ja odottaa apua

ystäviltään, kansainvälisen pääoman rosvojoukkioilta. Ja vaikka kansainvälinen pääoma heikkenee heikkenemistään päivä päivältä, ja meidän ulkopoliittinen tilanteemme on viime aikana tavattomasti parantunut, on meidän kaikki asianhaarat selväjärkisesti huomioon ottaen sanottava, että kansainvälinen pääoma on vielä varmasti voimakkaampi kuin me. Se ei voi enää ryhtyä meitä vastaan suoranaiseen sotaan — siltä on jo leikattu siivet. Aivan viime päivinä kaikki herrat ovat alkaneet puhua Euroopan porvarilehdistössä: „Kunhan ei juututtaisi Venäjälle kokonaan, taitaa olla parasta tehdä sovinto sen kanssa.” Niinhän se on aina, että vihollinen alkaa hieroa sovintoa, kun on saanut selkäänsä. Me olemme sanoneet moneen kertaan herroille Euroopan imperialisteille olevamme suostuvaisia rauhaan, mutta he ovat haaveilleet orjuuttavansa Venäjän. Nyt he ovat kuitenkin käsittäneet, etteivät sellaiset haaveet voi toteutua.

Kansainväliset miljonäärit ja miljardimiehet ovat tällä haavaa vielä meitä voimakkaampia. Ja talonpojat näkevät vallan hyvin, että Judenitshin, Koltshakin ja Denikinin kapinayritykset edustavat Euroopan ja Amerikan imperialistien varoilla järjestettyä voimaa. Ja talonpoikaisjoukot tietävät mainiosti, mitä seurauksia vähäisimmästäkin heikkoudesta saattaa olla. Tuoreet muistot siitä, millä tilanherrojen ja kapitalistien valta uhkaa talonpoikia, tekee heistä mitä uskollisimpia Neuvostovalan kannattajia. Neuvostovalta lujittuu kuukausi kuukaudelta, ja samoin kasvaa niiden talonpoikien tietoisuus, jotka ennen raatoivat ja olivat riistettyjä kokien nahoissaan tilanherrojen ja kapitalistien sorron kaikki rasitukset.

Asianlaita on tietenkin toisin kulakkeihin nähden, niihin nähden, jotka itse käyttivät palkkatyöläisiä, sijoittivat rahoja tuottaviin yrityksiin ja rikastuivat muiden työn kustannuksella. Miltei kaikki he ovat kapitalistien puolella ja tyytymättömiä tapahtuneeseen kumoukseen. Ja meidän on tehtävä itsellemme täysin selväksi, että me joudumme vielä käymään pitkällistä ja sitkeää taistelua tätä talonpoikain ryhmää vastaan. Ja niiden talonpoikien, jotka jouduivat kantamaan hartioillaan koko tilanherrain ja kapitalistien ikeen taakan, sekä niiden välillä, jotka itse riistivät toisia, ovat keskivarakkaan talonpoikaiston suuret joukot. Tässä kohdin on tehtävämme vaikein. Sosialistit ovat aina

kiinnittäneet huomiota siihen, että sosialismiin siirtyminen asettaa vaikean ongelman, miten työväenluokan on suhtauduttava keskivarakkaaseen talonpoikaistoon. Tässä kohdin meidän tulee odottaa kommunistitovereilta eniten huomaavaisuutta, tietoista suhtautumista ja taitoa tämän monimutkaisen ja vaikean kysymyksen käsittelyssä eikä pyrkiä ratkaisemaan kysymystä yhdellä iskulla.

Keskivarakas talonpoikaisto on epäilemättä tottunut yksityisomistukselliseen taloudenpitoon. Nämä talonpojat ovat yksityisomistajia, ja vaikei heillä toistaiseksi olekaan maata, vaikka maan yksityisomistus onkin lakkautettu, talonpoika pysyy silti yksityisomistajana, pääasiallisesti sen takia, että tällä talonpoikaisryhmällä on hallussaan elintarvikkeita. Keskivarakas talonpoika tuottaa elintarvikkeita enemmän kuin itse tarvitsee ja omistaessaan viljelijäämiä muuttuu tällä tavoin nälkäisen työmiehen riistäjäksi. Tähän sisältyy perusongelma ja perusristiriita. Työtätekevänä ihmisenä, joka elää omalla työllään, ihmisenä, joka on joutunut kestämaan kapitalismin sortoa, tämä talonpoika on työmiehen puolella. Mutta yksityisomistajana talonpoika on tottunut pitämään viljelijäämiä omaisuutenaan, jonka hän voi vapaasti myydä. Mutta viljelijäämien myynti nälkäänäkevässä maassa merkitsee muuttumista keinottelijaksi, riistäjäksi, koska nälkäinen ihminen antaa viljasta kaiken, mitä hänellä on. Tässä kohdin kehkeytyy kaikkein suurin ja vaikein taistelu, joka vaatii kaikilta meiltä, Neuvostovallan edustajilta, ja erityisesti maaseudulla työskenteleviltä kommunisteilta mitä suurinta huomiota, mitä huolellisinta harkintaa tämän kysymyksen käsittelyssä ja ratkaisuissa.

Me olemme aina sanoneet, ettemme halua tyrkyttää sosialismia keskivarakkaalle talonpojalle väkisin, ja puolueen VIII edustajakokous vahvisti täydellisesti tämän kannan. Toveri Kalininin valinta Yleisvenäläisen TpKK:n puheenjohtajaksi perustui siihen lähtökohtaan, että meidän tulee välittömästi lähentää Neuvostovaltaa talonpoikaistoon. Ja tov. Kalininin ansiosta maaseututyö on saanut merkittävän sysäyksen. Talonpoika on epäilemättä saanut mahdollisuuden välittömämpään kanssakäymiseen Neuvostovallan kanssa kääntymällä tov. Kalininin puoleen, joka edustaa Neuvostotasavallan ylintä valtaa. Niinpä olemmekin sanoneet keskivarakkaalle talonpojalle: „Ei voi



olla puhuttakaan mistään pakollisesta sosialismiin siirtymisestä.” Mutta hänet on saatava käsittämään se, on osattava sanoa se talonpojalle parhaiten ymmärrettävällä kielellä. Tässä asiassa voidaan vaikuttaa vain esimerkin voimalla, onnistuneella yhteistalouden hoidolla. Voidaksemme näyttää esimerkkiä osuuskunnallisesta yhteistyöstä meidän on aluksi itsemme järjestettävä onnistuneesti sellainen talous. Pyrkimys maatalouskommuunien ja -arttelien järjestämiseen on näiden kahden vuoden aikana ollut tavattoman suuri. Mutta tarkastellessamme asioita tervejärkisesti meidän täytyy sanoa, että suuri joukko tovereita, jotka ovat kiiruhtaneet perustamaan kommuuneja, on lähtenyt maanviljelyksen alalle, maatalouteen, tuntematta riittävästi talonpoikaiselämän taloudellisia olosuhteita. Sen vuoksi tässä on jouduttu korjaamaan hyvin monia erehdyksiä, poistamaan hätiköinnin ja asioiden väärän käsittelyn aiheuttamia seurauksia. Entisiä riistäjiä, entisiä tilanherroja on monin paikoin päässyt soluttautumaan neuvostotiloille. Heidän valtansa siellä on kukistettu, mutta heitä itseään ei ole hävitetty. Heidät on häädettävä sieltä pois tai asetettava proletariaatin valvonnan alaisiksi.

Tämä tehtävä on edessämme kaikilla elämän aloilla. Te olette kuulleet Punaisen Armeijan lukuisista loistavista voitoista. Punaisessa Armeijassa työskentelee kymmeniä tuhansia vanhoja upseereita ja everstejä. Ellemme olisi ottaneet heitä palvelukseemme ja pakottaneet palvelemaan meitä, emme olisi voineet muodostaa armeijaa. Ja vaikka eräät sotilasiantuntijat ovatkin osoittaneet pettureiksi, olemme murskanneet Koltshakin ja Judenitshin, saavuttamme voittoja kaikilla rintamilla. Näin tapahtuu siksi, että Punaisessa Armeijassa olevien kommunististen solujen ansiosta, joilla on tavattoman suuri propagandistinen ja agitatorinen merkitys, vähälukuinen upseerikunta on joutunut sellaisiin olosuhteisiin, niin suuren kommunistien paineen alaiseksi, että suurin osa heistä ei kykene pääsemään pois siitä kommunistisen organisaation ja propagandan verkosta, jolla olemme heidät ympäröineet.

Kommunismia ei voida rakentaa ilman riittävästä määrää tietoja, tekniikkaa ja kulttuuria, mutta ne ovat porvarillisten asiantuntijain hallussa. Useimmat heistä eivät ole myötämielisiä Neuvostovallalle, mutta ilman heitä emme voi rakentaa kommunismia. Heidän ympärilleen on

luotava toverillinen ilmapiiri, kommunistisen työn henki, ja saatava aikaan, että he kulkisivat rinta rinnan työläisten ja talonpoikain vallan kanssa.

Talonpoikaiston keskuudessa ilmenee hyvin usein tava-tonta epäluuloisuutta ja suuttumusta, joka kehittyy jopa neuvostotilojen täydelliseksi kieltämiseksi: neuvostotiloja ei tarvita, ne ovat vanhojen riistäjien tyyssijoja. Me olemme sanoneet — ei, ellette osaa itse järjestää taloutta uudella tavalla, pitää ottaa palvelukseen vanhoja asiantuntijoita, muuten ei selviydytä köyhyydestä. Ne, jotka rikkovat Neuvostovallan päätöksiä, me tulemme armotta seulomaan pois kuten Punaisessa Armeijassakin; taistelu jatkuu, ja se jatkuu säälimättömänä. Mutta suurimman osan heistä me pakotamme työskentelemään oman tahtomme mukaisesti.

Tämä on vaikea ja monimutkainen tehtävä, eikä sitä voida ratkaista käden käänteessä. Siinä tarvitaan tietoista työväen kurinalaisuutta, läheisempää yhteyttä talonpoikiin; on näytettävä heille, että me näemme kaikki neuvostotiloilla tapahtuvat väärinkäytökset, mutta sanomme, että tieteen ja tekniikan miehet on pantava palvelemaan yhteistaloutta, koska pientalouden varassa ei päästä eroon puutteesta. Ja me tulemme toimimaan samoin kuin Punaisessa Armeijassa: sata kertaa meidät lyödään, mutta sadannella yhdennellä kerralla me voitamme kaikki muut. Sitä varten on kuitenkin maaseudulla toimittava yksimielisesti, joustavasti, yhtä hyvässä järjestyksessä kuin on työskennelty Punaisessa Armeijassa ja työskennellään muilla talouden aloilla. Me todistamme talonpojille vähitellen ja johdonmukaisesti yhteistalouden paremmuuden.

Tällaista taistelua meidän on käytävä neuvostotalouksissa, tällaisia ovat sosialismiin siirtymisen vaikeudet ja juuri tämä on Neuvostovallan todellista ja lopullista lujittamista. Kun suurin osa keskivarakkaista talonpojista oivaltaa, että elleivät he ole liitossa työläisten kanssa, he auttavat Koltshakia ja Judenitshia, ettei heillä ole koko maailmassa muita liittolaisia kuin kapitalistit, jotka vihaavat Neuvosto-Venäjäjä ja koettavat vielä moneen kertaan vuosien mittaan päästä jälleen valtaan, silloin takapajuisimmatkin näistä keskivarakkaista talonpojista käsittävät, että on joko kuljettava liitossa vallankumouksellisten työläisten kanssa lopulliseen vapautukseen tahi muutoin, mikäli he vähänkin epäroivät, vihollinen, vanha

riistäjäkapitalisti, pääsee voitolle. Voitto Denikinistä ei vielä hävitä lopullisesti kapitalisteja. Tämä seikka meidän kaikkien pitää käsittää. Me tiedämme vallan hyvin, että he yrittävät kerta kerran jälkeen heittää hirttosilmukan Neuvosto-Venäjänsä kaulaan. Siksi talonpojalla ei ole valinnan varaa; hänen pitää auttaa työläisiä, sillä pieninkin horjuvaisuus johtaa siihen, että tilanherrat ja kapitalistit voittavat. Tämän tietoisuuden levittäminen talonpoikain keskuuteen on ensimmäinen ja tärkein tehtävämme. Omalla työllään elävä talonpoika on Neuvostovallan uskollinen liittolainen, sellaiseen talonpoikaan työläinen suhtautuu kuin vertaiseensa, hänen hyväkseen työväenvalta tekee kaiken voitavansa, eikä ole sellaista uhrausta, jota työläisten ja talonpoikain valta ei olisi valmis tekemään tämän talonpojan tarpeiden tyydyttämiseksi.

Mutta talonpoika, joka harjoittaa riistoa siksi, että hänellä on viljaylijäämiä, on vihollisemme. Velvollisuus tyydyttää nälkäänäkevän maan perustarpeet on velvollisuus valtiota kohtaan. Läheskään kaikki talonpojat eivät kuitenkaan ymmärrä, että vapaa viljan myynti on rikos valtiota kohtaan. „Minä olen kasvattanut viljan, se on minun tuotteeni, ja minulla on oikeus myydä sitä” — näin sanoo talonpoika vanhasta tottumuksesta. Mutta me sanomme, *että se on rikos valtiota kohtaan*. Vapaa viljakauppa merkitsee sitä, että rikastutaan tuolla viljalla, — ja sehän on paluuta vanhaan kapitalismiin, sitä me emme salli, sitä vastaan tulemme taistelemaan, maksoi mitä maksoi.

Siirtymäkaudella me otamme käytäntöön valtion viljanhankinta- ja luovutustehtävät. Me tiedämme, että vain siten voimme poistaa puutteen ja nälänhädän. Valtaosa työläisistä kärsii puutetta senvuoksi, että viljaa jaetaan väärin, mutta jotta se tulisi jaetuksi oikealla tavalla, talonpoikien on täytettävä tinkimättä, tunnollisesti ja ehdottomasti valtion viljanluovutustehtävät. Tässä suhteessa Neuvostovalta ei voi tehdä mitään myönnytyksiä. Tässä ei ole kysymys työväenvallan taistelusta talonpoikia vastaan, vaan tässä on kysymys sosialismin koko olemassaolosta, Neuvostovaltan olemassaolosta. Me emme voi nyt antaa talonpojalle tavaroita, koska ei ole polttoaineita, ja rautatieliikenteessä on pysähdyksiä. Talonpojan on annettava ensin työläiselle viljaa lainaksi, ei keinotteluhintaan, vaan kiinteään hintaan, jotta työläiset voisivat panna tuotannon uudelleen

käyntiin. Jokainen talonpoika myöntää tämän silloin, kun kysymys on yksityisestä työläisestä, joka on kuolemaisillaan nälkään hänen vierellään. Mutta kun kysymys on miljoonista työläisistä, silloin talonpojat eivät tätä käsitä, ja vanhat keinottelutottumukset pääsevät voitolle.

Jatkuva ja sitkeä taistelu näiden tottumusten voittamiseksi, agitaatio ja propaganda, selitystyö, tehdyn työn tarkastaminen — sellaista on politiikkamme talonpoikaiston suhteen.

Ensimmäinen tehtävämme on tukea kaikin tavoin työtätekevää talonpoikaa, suhtautua häneen kuten vertaiseen, yrittämättä tyrkyttää hänelle mitään väkiväkolla. Ja toisena tehtävänä on taistella johdonmukaisesti keinottelua, kaupusteluhenkeä, rappiotilaa vastaan.

Kun ryhdyimme luomaan Punaista Armeijaa, meillä oli vain erillisiä, hajanaisia partisaaniryhmiä. Oli paljon tarpeettomia uhreja, koska puuttui kuria ja yhteishenkeä, mutta me voitimme nuo vaikeudet ja perustimme partisaaniosastojen tilalle miljoonaisen Punaisen Armeijan. Jos kerran kykenimme tekemään sen niinkin lyhyessä ajassa kuin kahdessa vuodessa ja niinkin vaikealla, raskaalla ja vaarallisella alalla kuin sotilasala on, niin sitä varmempia olemme siitä, että pääsemme samoihin tuloksiin kaikilla muillakin talouselämän aloilla.

Olen varma siitä, että ratkaisemme tämänkin tehtävän, joka on vaikeimpia — saamme aikaan työväen oikean suhtautumisen talonpoikaistoon, oikean elintarvikepolitiikan, ja saavutamme tässä samanlaisen voiton kuin olemme saavuttaneet rintamalla.

„Pravda“ № 259,  
marraskuun 19 pnä 1919

Julkaistaan „Pravda“ lehdessä  
tekstin mukaan

**SELOSTUS**  
**IDÄN KANSOJEN KOMMUNISTISTEN JÄRJESTÖJEN**  
**II YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA** <sup>45</sup>  
**MARRASKUUN 22 pnä 1919**

Toverit! Olen hyvin iloinen voidessani tervehtiä kommunistitovereiden, Idän musulmaanijärjestöjen edustajain kokousta ja lausua muutaman sanan siitä, millaiseksi on muodostunut tilanne nykyään Venäjällä ja muualla maailmassa. Selostukseni aiheena on nykyhetken tilanne, ja nähdäkseni oleellisinta tässä kysymyksessä on tällä haavaa Idän kansojen suhde imperialismiin ja näiden kansojen vallankumousliike. On itsestään selvää, että tämä Idän kansojen vallankumousliike voi nykyään kehittyä menestyksellisesti ja päätyä ratkaisuun vain liittyessään välittömästi meidän Neuvostotasavaltamme vallankumoukselliseen taisteluun maailman imperialismia vastaan. Monista syistä, muun muassa Venäjän takapajuisuuden ja maan suunnattoman laajuuden vuoksi sekä sen tähden, että Venäjä on rajana Euroopan ja Aasian, Lännen ja Idän välillä, me jouduimme ottamaan kannettavaksemme raskaimman taakan — mitä pidämme suurena kunniana — olemaan kärkijoukkona yleismaailmallisessa imperialisminvastaisessa taistelussa. Sen vuoksi koko lähiajan tapahtumain kulku ennustaa vielä laajempaa ja sitkeämpää taistelua maailman imperialismia vastaan ja tulee kiertämättä liittymään Neuvostotasavallan taisteluun yhdistyneen imperialismiin — Saksan, Ranskan, Englannin ja Amerikan voimia vastaan.

Mitä tulee sotilaalliseen puoleen, niin te tiedätte, kuinka suotuisaksi meille tilanne kaikilla rintamilla on nykyään muodostunut. En ryhdy selittelemään tätä kysymystä seikkaperäisesti, sanon vain että kansalaissota, johon kansainvälinen imperialismi meidät pakotti, on kahden vuoden

kuluessa aiheuttanut Venäjän Sosialistiselle Federatiiviselle Neuvostotasavallalle lukemattomia raskuuksia, se on sälyttänyt talonpoikien ja työläisten kannettavaksi niin ylivoimaisen taakan, että se näytti jo monesti ylittävän heidän kestävyytensä. Mutta samaan aikaan tämä sota on raa'alla väkivaltaisuudellaan, villipedoiksi muuttuneiden, jo ennen sosialistisen vallankumouksen alkua meitä ryöstäneiden niin sanottujen „liittolaistemme” säälimättömän raa'alla rynnistyksellä saanut aikaan ihmeen, tehnyt sotaan väsyneistä ihmisistä, jotka nähtävästi eivät olisi voineet kestää vielä uutta sotaa, taistelijoita, jotka eivät ole vain kestäneet sotaa kahden vuoden ajan, vaan myös vievät tämän sodan voitokkaaseen loppuun. Nykyiset Koltshakista, Judenitshista ja Denikinistä saamamme voitot merkitsevät uuden jakson alkamista maailman imperialismin sodassa vapaustaisteluun nousseita maita ja kansoja vastaan. Tässä suhteessa kaksi vuotta kestänyt kansalaissotamme on vahvistanut täydellisesti historian jo ammoin tekemän havainnon, että sodan luonne ja sen menestys riippuvat ennen kaikkea sotaan ryhtyvän maan sisäisestä järjestyksestä, että sota heijastaa sitä sisäpolitiikkaa, jota kyseinen maa on ennen sotaa noudattanut. Kaikki tämä lyö kiertämättä leimansa sodan kulkuun.

Kysymys siitä, mikä luokka kävi sotaa ja jatkaa sitä, on erittäin tärkeä kysymys. Vain sen ansiosta, että meidän kansalaissotamme käyvät itsensä vapauttaneet työläiset ja talonpojat ja että tämä sota on poliittisen taistelun jatkamista työtätekevien vapauttamiseksi maansa ja koko maailman kapitalisteista, vain sen vuoksi niin takapajuisessa maassa kuin nelivuotisen imperialistisen sodan uuvuttamalla Venäjällä on löytynyt lujatahtoisia ihmisiä, jotka ovat käyneet tätä sotaa kahden ennen kuulumattoman, uskomattoman raskaan ja vaikean vuoden kuluessa.

Kansalaissodan historia on osoittanut tämän erityisen havainnollisesti Koltshakin tapauksessa. Sellainen vastustaja kuin Koltshak, joka sai apua maailman kaikilta voimakkaimmilta suurvalloilta ja piti hallussaan rautatielinjaa, jonka suojana oli satatuhantinen ulkovaaltain armeija, muun muassa maailman imperialistien parhaita joukkoja, kuten esim. Japanin armeijan joukkoja, jotka olivat valmistautuneet imperialistiseen sotaan, mutta pysyneet melkein kokonaan syrjässä siitä ja sen vuoksi kärsi-

neet vähäisiä menetyksiä, Koltshak, joka nojasi Siperian talonpoikiin, vauraisiin talonpoikiin, joille maaorjuus oli tuntematonta ja joille kommunismi sen vuoksi oli luonnollisestikin vieraampaa kuin kenellekään muulle — näytti siltä, että Koltshak on voittamaton voima, sillä hänen sotajoukkonsa muodostivat kansainvälisen imperialismin kärkijoukon. Ja vielä nytkin Siperiassa toimii japanilaisia, tshekkoslovakialaisia ja useita muita imperialististen kansakuntien sotajoukkoja. Siitä huolimatta alun toista vuotta kestänyt kokeilu, jonka aikana Koltshak piti valtansa alla Siperiaa ja sen suunnattomia luonnonrikkauksia, hanke, jota alussa kannattivat II Internationalen sosialistipuolueet, menshevikit ja eserrät, näiden luotua Perustavan kokouksen komitean rintaman, komento, joka siinä tilanteessa näytti poroporvarin ja tavanomaisen historian kulun kannalta katsoen vankalta ja voittamattomalta, osoitti todellisuudessa seuraavaa: mitä kauemmaksi Venäjälle Koltshak eteni, sitä enemmän hänen voimansa hupenivat, ja loppujen lopuksi näemme, että Neuvosto-Venäjä on saavuttanut täydellisen voiton Koltshakista. Tässä meillä on epäilemättä käytännöllinen todistus siitä, että kapitalistien ikeestä vapautettujen työläisten ja talonpoikain yhteenliitetyt voimat saavat aikaan todellisia ihmeitä. Tässä meillä on tullut käytännössä todistetuksi, että vallankumouksellinen sota, kun se todella tempaa mukaansa sorretut työtätekevät joukot ja alkaa kiinnostaa niitä, kun se saa ne tajuamaan, että ne taistelevat riistäjiä vastaan, että sellainen vallankumouksellinen sota herättää tarmokkuutta ja kykyä tehdä ilmeitä.

Uskon, että Punaisen Armeijan aikaansaannoksilla, sen taistelulla ja voiton historialla on oleva kaikille Idän kansoille suunnattoman suuri, yleismaailmallinen merkitys. Se näyttää Idän kansoille, että niin heikkoja kuin nämä kansat ovatkin, niin voittamattomalta kuin eurooppalaisten sortajien mahti näyttäneekin, koska nämä käyttävät taistelussa hyväkseen kaikkia tekniikan ja sotataidon ihmeitä, että siitä huolimatta sorrettujen kansojen käymä vallankumouksellinen sota, silloin kun se kykenee herättämään todellakin miljoonia työtätekeviä ja riistettyjä, kätkee itseensä sellaisia mahdollisuuksia, sellaisia ihmeitä, että Idän kansojen vapauttaminen on nyt käytännöllisesti täysin toteutettavissa ei ainoastaan maailmanvallankumouksen

perspektiivin kannalta, vaan myös Aasiassa, Siperiassa saadun välittömän sotakokemuksen kannalta, sen kokemuksen kannalta, jota Neuvostotasavalta on hankkinut jouduttuaan kaikkien mahtavimpien imperialismin maiden sotilaallisen hyökkäyksen kohteeksi.

Lisäksi tämä Venäjän kansalaissodan kokemus on meille ja kaikkien maiden kommunisteille osoituksena siitä, miten kansalaissodan palossa, samalla kun lisääntyy vallankumouksellinen intomielisyys, tapahtuu myös voimakas sisäinen lujittuminen. Sota asettaa koetukselle jokaisen kansakunnan kaikki taloudelliset ja organisatoriset voimat. Niin loputtoman vaikeaa kuin tämä sota onkin ollut vilua ja nälkää kärsiville työläisille ja talonpojille, voimme vihdoin näiden kahden vuoden kokemuksen perusteella sanoa, että me voitamme ja tulemme voittamaan, sillä meillä on selusta ja vahva onkin, sillä vilusta ja nälästä huolimatta työläiset ja talonpojat ovat yksimielisiä ja entistä voimakkaampia ja vastaavat jokaiseen raskaaseen iskuun lisäämällä voimien yhteenliittyneisyyttä ja taloudellista mahtia, ja vain tämän ansiosta on voitu saavuttaa voittoja Koltshakista, Judenitshista ja heidän liittolaisistaan, maailman voimakkaimmista suurvalloista. Kuluneet kaksi vuotta ovat meille osoituksena ensiksikin vallankumouksellisen sodan laajenemismahdollisuudesta, ja toiseksi Neuvostovallan lujittumisesta, vaikka sille onkin antanut raskaita iskuja ulkoinen maahanhyökkäys, jonka tarkoituksena on murskata nopeasti vallankumouksen pesäke, murskata työläisten ja talonpoikien tasavalta, jotka ovat rohjenneet julistaa sodan maailman imperialismille. Mutta nuo iskut ovat vain karaisseet Venäjän työläisiä ja talonpoikia, sen sijaan että olisivat heidät lannistaneet.

Tällaiset ovat tärkeimmät yhteenvedot, tällainen on nykyisen ajankohdan pääsisältö. Me olemme saavuttamassa ratkaisevan voiton Denikinistä, viimeisestä vihollisesta, joka vielä on alueellamme. Me tunnemme itsemme voimakkaiksi ja voimme tuhannesti toistaa, ettemme erehdy jos sanomme, että tasavallan sisäinen rakennustyö on voimistunut ja että päätettyämme sodan Denikiniä vastaan olemme moninverroin vahvempia ja valmiimpia pystyttämään sosialismin rakennuksen, suorittamaan rakennustyötä, jolle kansalaissodan aikana saatoimme omistaa kovin vähän



aikaa ja voimia ja jolle me epäilemättä voimme omistautua kokonaan vasta nyt, lähtiessämme vapaalle tielle.

Me näemme imperialismin rappeutuvan Länsi-Euroopassa. Te tiedätte, että vuosi sitten jopa saksalaisistakin sosialisteista samoin kuin suurimmasta osasta sosialisteja, jotka eivät ymmärtäneet asiaintilaa, näytti siltä, että kysymys on vain maailman imperialismin kahden ryhmän välistä taistelusta, ja heidän mielestään tämä taistelu muodosti historian koko sisällön eikä ole voimia, jotka voisivat tarjota jotakin muuta; heistä näytti, ettei socialisteillakaan ole muuta neuvoa kuin liittyä jompaankumpaan maailman mahtavista rosvoryhmittymistä. Sellaiselta näytti tilanne lokakuun lopussa 1918. Mutta me näemme, että sen jälkeen maailmanhistoriassa on esiintynyt vuoden kuluessa ennen näkemättömiä, laajalle ja syvälle ulottuvia ilmiöitä, jotka ovat havahduttaneet monet niistä socialisteista, jotka olivat imperialistisen sodan aikana patriotteja ja puolustelivat menettelyään sillä, että heillä oli edessään vihollinen; puolustelivat liittoa Englannin ja Ranskan imperialistien kanssa, jotka mukamas toivat vapautumisen saksalaisesta imperialismista. Katsokaa, kuinka paljon illuusioita tuo sofa särki! Me näemme saksalaisen imperialismin rappeutumisen, joka johti socialistiseen eikä ainoastaan tasavaltalaiseen vallankumoukseen. Te tiedätte, että luokkataistelu Saksassa on nyt käynyt entistä kärkevämmäksi ja tilanne on yhä enemmän kehittymässä kansalaissodaksi, Saksan proletariaatin taisteluksi saksalaisia imperialisteja vastaan, jotka ovat vaihtaneet värinsä tasavaltalaiseksi, mutta pysyvät silti imperialisteina.

Kaikki tietävät, että Länsi-Euroopassa kypsyy yhteiskunnallinen vallankumous ei päivä päivältä, vaan tunti tunnilta, että samoin tapahtuu sekä Amerikassa että Englannissa, näissä mukamas kulttuuria ja sivilisaatiota edustavissa maissa, jotka ovat saavuttaneet voiton huneista — Saksan imperialisteista —, mutta kun päädyttiin Versailles'in rauhaan, niin kaikki näkivät, että Versailles'in rauha on sata kertaa ryöväyshenkisempi kuin Brestin rauha, johon saksalaiset rosvot pakottivat meidät, ja että tämä Versailles'in rauha on kovin isku, minkä näiden huono-onnisten voittajamaiden kapitalistit ja imperialistit saattoivat itselleen antaa. Versailles'in rauha avasi nimenomaan voittaneiden kansojen silmät ja todisti, että

tässä ei olla tekemisissä kulttuurin ja sivilisaation edustajien kanssa, vaan että Englanti ja Ranska ovat imperialistirosvojen hallitsemia valtioita, vaikka ovatkin demokraattisia. Sisäinen taistelu näiden rosvojen kesken kehittyy niin nopeasti, että voimme riemuita tietäessämme Versailles'in rauhan olevan vain voittoaan juhlivien imperialistien näennäinen voitto, sillä todellisuudessa se merkitsee koko imperialistisen maailman romahdusta ja työtätekevien joukkojen päättäväistä irtaantumista niistä sosialisteista, jotka sodan aikana olivat liitossa mädän imperialismien edustajien kanssa ja puolustivat jompaakumpaa keskenään kamppailevien rosvojen ryhmää. Työtätekevien silmät ovat avautuneet, koska Versailles'in rauha muodostui ryöväyshenkiseksi rauhaksi ja näytti, että todellisuudessa Ranska ja Englanti olivat taistelleet Saksaa vastaan lujittaakseen valtaansa siirtomaissa ja lisätäkseen imperialistista mahtiaan. Mitä pitemmälle tämä sisäinen taistelu kehittyy, sitä laajemmaksi se käy. Tutustuin tänään Lontoosta marraskuun 21 p:nä lähetettyyn radiosanomaan, jossa amerikkalaiset lehtimiehet — joita ei voida epäillä myötätuntoisiksi vallankumouksellisia kohtaan — sanovat, että Ranskassa on havaittavissa ennen näkemätön vihan purkaus amerikkalaisia kohtaan sen vuoksi, että amerikkalaiset kieltäytyvät vahvistamasta Versailles'in rauhansopimusta.

Englanti ja Ranska voittivat, mutta ne ovat velassa korviaan myöten Amerikalle, joka on päättänyt, että pitäkööt ranskalaiset ja englantilaiset itseään niin suurina voittajina kuin haluavat, Amerikka tulee kuorimaan kerman ja perimään runsaat korkoprosentit sodan aikana antamastaan avusta ja tämän takeena on oleva Amerikan laivasto, jota parhaillaan rakennetaan ja joka sivuuttaa suuruudessa Englannin laivaston. Ja se, että amerikkalaisten ryöväyshenkinen imperialismi esiintyy näin häikäilemättömästi, näkyy siitä, että Amerikan asiamiehet ostelevat elävää tavaraa, naisia ja nuoria tyttöjä, ja kuljettavat Amerikkaan kehittäen prostituutiota. Vapaa kulttuurimaa, Amerikka, hankkii elävää tavaraa porttoloihin! Puolassa ja Belgiassa tapahtuu selkkauksia amerikkalaisten asiamiesten kanssa. Tämä on pieni valaiseva esimerkki siitä, mitä tapahtuu erittäin suuressa mitassa kaikissa pienissä maissa, jotka ovat saaneet apua ententevalloilta. Ottaakamme vaikkapa Puola. Te näette, että sinne saapuu ame-

rikkalaisia asiamiehiä ja keinottelijoita ostaakseen kaikki Puolan rikkaudet, vaikka tämä maa ylvästelee sillä, että se on nyt riippumaton valtio. Amerikan asiamiehet ostavat koko Puolan. Ei ole ainoatakaan tehdasta, ainoatakaan teollisuusalaa, jota amerikkalaiset eivät pitäisi kynsisään. Amerikka on käynyt niin julkeaksi, että alkaa orjuuttaa „suurta vapaata voittajamaata” Ranskaa, joka oli ennen koronkiskurien maa, mutta on nyt kokonaan velassa Amerikalle, koska Ranskalla ei ole enää jäljellä taloudellisia voimia, eikä se voi tulla toimeen omalla viljallaan eikä liioin omilla kivihiihivarjoillaan, se ei voi kehittää laajassa mitassa taloudellisia voimavarojaan, mutta Amerikka vaatii, että koko vero on tinkimättä maksettava. Mitä pitemmälle aika kuluu, sitä selvemmäksi käy näin ollen Ranskan, Englannin ja muiden mahtavien maiden talouselämän romahdus. Ranskan vaaleissa pääsivät voitolle klerikaalit. Ranskan kansa, joka oli petoksella houkuteltu antamaan kaikki voimansa vapauden ja demokratian nimessä taisteluun Saksaa vastaan, on nyt saanut palkkseen loputtomat velat, Amerikan ryöväyshenkisten imperialistien pilkan ja sitten mitä hillittömimmän taantumuksen edustajista koostuneen klerikaalienemmistön.

Tilanne on kaikkialla maailmassa muodostunut tavattoman sekavaksi. Koltshakista ja Judenitshista, noista kansainvälisen pääoman palkkarengelistä, saamamme voitto on suuri, mutta sitäkin suuremmaksi, vaikkakaan ei niin ilmeiseksi on muodostuva voittomme kansainvälisessä mitassa. Tänä voittona on imperialismien sisäinen rappeutuminen, joka on tehnyt sen kykenemättömäksi lähettämään joukkojaan meidän kimppuumme. Entente koetti sen tehdä, mutta onnistumatta, sillä sen sotaväki menettää moraalinsa jouduttuaan kosketuksiin joukkojemme kanssa ja perehdyttyään meidän venäläiseen Neuvostoperustuslakimme, joka on käännetty heidän kielelleen. Mäidän sosialismin johtomiesten vastavaikutuksesta huolimatta Perustuslakimme saa aina puolelleen työtätekevien joukkojen myötätunnon. „Sovet” \* sanan ymmärtävät nyt kaikki, Neuvostoperustuslaki on käännetty kaikille kielille, ja sen tuntee jokainen työläinen. Hän tietää, että se on työtätekevien Perustuslaki, että se on niiden työtätekevien valtiojärjestelmä,

---

\* — „Sovet” = „Neuvosto”. Suom.

jotka kutsuvat taisteluun kansainvälisen pääoman voittamiseksi, hän tietää, että se on voitto, jonka me olemme saavuttaneet kansainvälisistä imperialisteista. Tämän voittomme vaikutus tuntuu kaikissa imperialistisissa maissa, koska me riistimme niiltä, valloitimme niiden omat joukot, riistimme niiltä mahdollisuuden lähettää näitä joukkoja Neuvosto-Venäjän kimppuun.

He yrittivät käydä sotaa vierailta joukoilla, Suomen, Puolan, Latvian joukoilla, mutta siitäkään ei tullut mitään. Englannin ministeri Churchill kerskaili puhuessaan parlamentissa joitakin viikkoja sitten — siitä tiedotettiin sähköissä koko maailmalle —, että on järjestetty neljäntoista kansan sotaretki Neuvosto-Venäjää vastaan ja että siten Venäjä kukistetaan uuteen vuoteen mennessä. Ja tosiaankin, siinä oli mukana monia kansoja — Suomi, Ukraina, Puola, Gruusia, tshekkoslovakit, japanilaiset, ranskalaiset, englantilaiset, saksalaiset. Mutta me tiedämme, mitä siitä kaikesta tuli! Tiedämme eestiläisten jättäneen Judenitshin joukot, ja lehdissä polemisoidaan nyt kiihkeästi sen johdosta, että eestiläiset eivät halua auttaa Judenitshia, eikä Suomikaan antanut hänelle apua, niin hartaasti kuin Suomen porvaristo sitä halusikin. Toinenkin meitä vastaan aloitettu rynnistys meni näin ollen myttyyn. Ensimmäisenä vaiheena oli Ententen omien, sotatekniikan kaikkien sääntöjen mukaisesti varustettujen joukkojen lähettäminen, joten näytti siltä, että ne voittavat Neuvostotasavallan. Ne ovat jo lähteneet pois Kaukasiasta, Arkangelista ja Krimiltä pysytellen vielä Muurmännin rannikolla, samoin kuin tshekkoslovakit Siperiassa, mutta ne ovat siellä vain erillisinä saarekkeina. Ententen ensimmäinen yritys voittaa meidät omien joukkojensa voimalla päättyi meidän voittoomme. Toisella yrityksellä oli tarkoituksena lähettää kimppuumme naapureinamme asuvat kansat, jotka ovat rahataloudellisesti täysin riippuvaisia Ententestä, ja pakottaa nämä kansat tekemään lopun meistä, tekemään lopun sosialismin tyysijasta. Mutta tämäkin yritys epäonnistui: osoittautui, ettei yksikään noista pikkuvaltioista kyennyt käymään sellaista sotaa. Enemmänkin — jokaisessa pikkuvaltiossa yltyi viha Ententeä kohtaan. Kun Suomi ei lähtenyt valloittamaan Pietaria, vaikka Judenitsh oli jo vallannut Krasnoje Selon, niin tämä tapahtui siksi, koska Suomi epäroï ja näki, että se voi Neuvosto-Venäjän rinnalla elää

itsenäisenä, mutta ei voi elää sovussa Ententen kanssa. Samaa kokivat kaikki pienet kansat. Samaa kokevat Suomi, Liettua, Eesti, Puola, missä on vallalla yleinen shovinismi, mutta missä niin ikään vihataan Ententeä, joka laajentaa siellä riistoaan. Ja nyt kun otamme tarkoin huomioon tapahtumien kulun voimme sanoa vähääkään liioittelematta, ettei ainoastaan ensimmäinen, vaan myös toinen Neuvostotasavaltaa vastaan käydyn kansainvälisen sodan vaihe on mennyt myttyyn. Nyt meidän on voitettava vielä Denikinin joukot, jotka ovat jo puoliksi lyötyjä.

Tällainen on Venäjän ja maailman nykytilanne, jota olen lyhyesti luonnehtinut selostuksessani. Sallikaa minun lopuksi pysähtyä tarkastelemaan sitä, millaiseksi muodostuu tilanne Idän kansallisuuksien suhteen. Te olette Idän eri kansojen kommunististen järjestöjen ja kommunististen puolueiden edustajia. Minun täytyy sanoa, että jos Venäjän bolshevikkien onnistui iskeä aukko vanhan imperialismin muuriin, ottaa suorittaakseen tavattoman vaikea mutta myös tavattoman ylevä tehtävä, uusien teiden raivaaminen vallankumoukselle, niin teillä, Idän työtätekevien joukkojen edustajilla, on edessänne vielä suurempi ja vielä uudempi tehtävä. Käy täysin selväksi, että sosialistinen vallankumous, joka lähestyy kaikkialla maailmassa, ei millään muotoa tule rajoittumaan vain siihen, että kunkin maan proletariaatti saavuttaa voiton omasta porvaristostaan. Se olisi mahdollista, jos vallankumouksia voitaisiin suorittaa helposti ja nopeasti. Me tiedämme, että imperialistit eivät sitä salli, että kaikki maat ovat aseistautuneet omaa sisäistä bolshevismiaan vastaan eivätkä muuta ajattelekaan kuin sitä, miten pääsisivät voitolle bolshevismista omassa maassaan. Jokaisessa maassa kehittyi sen vuoksi kansalaisota, johon vanhat sosialistisovittelijat on vedetty mukaan porvariston puolelle. Sosialistinen vallankumous ei näin ollen tule olemaan yksinomaan eikä pääasiallisesti kunkin maan vallankumouksellisten proletaarien taistelua omaa porvaristoaan vastaan — ei, se tulee olemaan kaikkien imperialismin sortamien siirtomaiden ja valtioiden, kaikkien riippuvaisten maiden taistelua maailmanimperialismia vastaan. Viime vuoden maaliskuussa hyväksytyssä puolueemme ohjelmassa me lausuumme lähestyvää yhteiskunnallista maailmanvallankumousta luonnehtiessamme, että työtätekevien kansalaisota imperialisteja ja riistäjiä

vastaan kaikissa edistyneimmissä maissa alkaa sulautua yhteen maailmanimperialismia vastaan käytävän kansallisen sodan kanssa. Vallankumouksen kulku vahvistaa ja tulee yhä suuremmassa määrin vahvistamaan tämän todeksi. Samoin tulee tapahtumaan myös Idässä.

Me tiedämme, että Idän kansanjoukot tulevat nousemaan siellä toimintaan itsenäisinä osanottajina, uuden elämän luojina, koska tuo monisatamiljoonainen väestö kuuluu riippuvaisiin, vajaa-oikeudellisiin kansakuntiin, jotka tähän saakka ovat olleet imperialismin maailmanpolitiikan kohteena, jotka ovat kapitalistiselle sivistykselle ja kulttuurille olleet olemassa vain lannoitusaineena. Ja kun puhutaan mandaattien jakamisesta siirtomaihin nähden, me tiedämme mainiosti, että se on mandaattien jakoa varastamista, rosvoamista varten, että se on maapallon väestön enemmistöön kohdistuvan riisto-oikeuden jakoa maailman väestön mitättömän vähemmistön kesken. Tiedämme, että XX vuosisadan alussa tuo enemmistö, joka tähän saakka on ollut kokonaan historiallisen edistyksen ulkopuolella, sillä se ei ole voinut esiintyä itsenäisenä vallankumouksellisena voimana, lakkasi esittämästä moista passiivista osaa. Me tiedämme, että vuotta 1905 seurasivat vallankumoukset Turkissa, Persiassa ja Kiinassa, että vallankumousliike kehittyi Intiassa. Myös imperialistinen sota on edistänyt vallankumousliikkeen kasvua, koska oli pakko vetää kokonaisia siirtomaakansoista muodostettuja rykmenttejä mukaan Euroopan imperialistien taisteluun. Imperialistinen sota herätti myös Idän, veti sen kansat mukaan maailmanpolitiikkaan. Englanti ja Ranska aseistivat siirtomaakansoja ja auttoivat niitä perehtymään sotatekniikkaan sekä nykyaikaisiin koneisiin. Nuo kansat käyttävät tätä taitoa herroja imperialisteja vastaan. Idän heräämisen kautta seuraa nykyisessä vallankumouksessa kausi, jolloin kaikki Idän kansat osallistuvat koko maailman kohtaloiden ratkaisuun, etteivät joutuisi olemaan pelkkänä ryöstön kohteena. Idän kansat heräävät ryhtyäkseen toimimaan käytännöllisesti, niin että jokainen kansa olisi mukana ratkaisemassa kysymystä koko ihmiskunnan kohtalosta.

Sen vuoksi uskonkin, että te joudutte maailmanvallankumouksen kehityksessä, joka alkamisesta päätellen tulee jatkumaan monia vuosia ja vaatimaan paljon ponnistuksia — joudutte esittämään tärkeätä osaa vallankumousta-

telussa, vallankumousliikkeessä, ja yhdistämään tuon taistelun meidän taisteluamme, jota käymme maailman-imperialismia vastaan. Osallistumisenne kansainväliseen vallankumoukseen asettaa eteenne monimutkaisen ja vaikean tehtävän, jonka ratkaisu on muodostuva yleisen menestyksen perustaksi, koska tässä tapauksessa väestön enemmistö lähtee ensi kerran itsenäisesti liikkeelle ja tulee vaikuttamaan aktiivisena tekijänä taistelussa maailman imperialismin kukistamiseksi.

Suurin osa Idän kansoista on huonommassa asemassa kuin Euroopan takapajuisin maa — Venäjä, me onnistuimme kuitenkin liittämään Venäjän talonpojat ja työläiset yhteen taistelussa feodalismiin ja kapitalismin jäännöksiä vastaan, ja taistelumme sujui niin vaivattomasti siksi, koska talonpojat ja työläiset olivat yhdistyneet pääomaa ja feodalismia vastaan. Tässä suhteessa yhteys Idän kansoihin on erityisen tärkeää, koska suurin osa Idän kansoista on tyypillisiä työtätekevien joukkojen edustajia, ei työläisiä, jotka ovat käyneet läpi kapitalististen tehtaiden koulun, vaan tyypillisiä työtätekevien, riistettyjen ja keskiaikaisesta sorrosta kärsivien talonpoikaisjoukkojen edustajia. Venäjän vallankumous näytti, kuinka kapitalismin voittaneet proletaarit nousivat voitokkaaseen kapinaan keskiaikaista sortoa vastaan liittyttyään yhteen monimiljoonaisten hajanaisen työtätekevien talonpoikaisjoukkojen kanssa. Nyt Neuvostotasavaltaamme tehtävänä on kerätä ympärilleen kaikki heräävät Idän kansat käydäkseen yhdessä niiden kanssa taistelua maailman imperialismia vastaan.

Tässä suhteessa teitä odottaa tehtävä, jollaista maailman kommunisteilla ei ole aikaisemmin ollut: teidän pitää kommunismin yleisen teorian ja käytännön pohjalta ja ottaen huomioon ne omalaatuiset olosuhteet, joita ei ole Euroopan maissa, kyetä soveltamaan tätä teoriaa ja käytäntöä olosuhteissa, jolloin perusjoukkona on talonpoikaisto ja joissa täytyy taistella keskiaikaisuuden jäännöksiä eikä pääomaa vastaan. Tämä tehtävä on vaikea ja omalaatuinen, mutta myös erittäin kiitollinen, koska taisteluun yhtyvät ne joukot, jotka eivät vielä ole osallistuneet siihen, ja toisaalta kommunististen solujen perustaminen Itään antaa teille mahdollisuuden pitää kiinteätä yhteyttä III Internationaleen. Teidän tulee löytää omat muotonsa tälle maailman eturivin proletaarien ja useasti keskiaikaisissa

olosuhteissa elävien Idän työtätekevien ja riistettyjen joukkojen väliselle liitolle. Me olemme omassa maassamme toteuttaneet vähäisessä mitassa sitä, mitä te tulette toteuttamaan suuressa mitassa, suurissa maissa. Ja tämän toisen tehtävän te toivottavasti täytätte menestyksellisesti. Kiitos Idän kommunististen järjestöjen, joiden edustajia te täällä olette, teillä on yhteys eturivin vallankumoukselliseen proletariaattiin. Tehtävänänne on huolehtia tulevaisuudessakin siitä, että jokaisessa maassa harjoitettaisiin kommunistista propagandaa sillä kielellä, jota kansa ymmärtää.

On itsestään selvää, että lopullisen voiton voi saavuttaa vain maailman kaikkien edistyneiden maiden proletariaatti, ja me venäläiset panemme alulle sen työn, jonka Englannin, Ranskan tai Saksan proletariaatti vie päätökseen; mutta me näemme, että ne eivät voita, elleivät saa apua kaikkien sorrettujen siirtomaakansojen ja ensi kädessä Idän kansojen työtätekevilta joukoilta. Meidän on tehtävä itsellemme selväksi, että etujoukko ei voi yksinään siirtyä kommunismiin. Tehtävänä on herättää työtätekevissä joukoissa vallankumouksellista aktiivisuutta omatoimisuuteen ja järjestäytymiseen riippumatta siitä, millaisella tasolla ne ovat, on käännettävä edistyneimpien maiden kommunisteille tarkoitettua aitoa kommunistista oppia jokaisen kansan kielelle, on ryhdyttävä toteuttamaan niitä käytännön tehtäviä, jotka on toteutettava viipymättä, ja liityttävä yhteiseen taisteluun toisten maiden proletaarien kanssa.

Siinä ovat ne tehtävät, joiden ratkaisua te ette löydä yhdestäkään kommunistisesta kirjasesta, mutta joiden ratkaisun te löydätte siitä yhteisestä taistelusta, jonka Venäjä aloitti. Te joudutte asettamaan tämän tehtävän ja ratkaisemaan sen oman kokemuksenne nojalla. Siinä on teille apuna toisaalta kiinteä liitto muiden maiden kaikkien työtätekevien etujoukon kanssa ja toisaalta taito lähestyä Idän kansoja, joita te täällä edustatte. Teidän on pidettävä pohjana sitä porvarillista nationalismia, joka herää näissä kansoissa, joka ei voi olla heräämättä ja joka on historiallisesti perusteltavissa. Samalla teidän tulee löytää tie kunkin maan työtätekevien ja riistettyjen joukkojen luo ja sanoa sillä kielellä, jota ne ymmärtävät, ettei ole muuta toivoa vapautumisesta kuin kansainvälisen vallankumouksen voitto, ja että maailman proletariaatti on monisata-



miljoonaisten Idän kansojen kaikkien työtätekevien ja riistettyjen ainoa liittolainen.

Tämä on se tavattoman suurisuuntainen tehtävä, joka teillä on ratkaistavananne, ja sen ansiosta, että me elämme vallankumouksen aikakautta ja vallankumousliike kasvaa — siitä ei voi olla epäilystä — tämä tehtävä tullaan Idän kommunististen järjestöjen yhteisin ponnistuksin ratkaisemaan menestyksellisesti ja viemään täydelliseen voittoon maailman imperialismista.

„Izvestija TsK RKP(b)” № 9,  
joulukuun 20 pnä 1919

Julkaistaan bulletiinin  
„Izvestija TsK RKP(b)”  
tekstin mukaan

## UKRAINAN NEUVOSTOVALTAA KOSKEVA VKP(b):n KESKUSKOMITEAN PÄÄTÖSEHDOTUS <sup>46</sup>

1) Käsiteltyään kysymyksen suhteista denikiniläisjoukkojen väliaikaisesta miehityksestä vapautuvaan Ukrainan työkansaan VKP:n KK, noudattaen horjumatta kansakuntien itsemääräämisoikeuden periaatetta, katsoo tarpeelliseksi vielä kerran vahvistaa, että VKP on horjumatta Ukrainan SNT:n itsenäisyyden tunnustamisen kannalla.

2) VKP pyrkii rakentamaan federatiiviset yhdyssiteet VSFNT:n ja USNT:n välille Yleisvenäläisen TpKK:n kesäkuun 1 p:nä 1919 ja Ukrainan TpKK:n toukokuun 18 p:nä 1919 tekemien päätösten pohjalla <sup>47</sup> (päättöslauselma seuraavalla liitteenä).

3) Koska Venäjän tsarismi ja riistäjäloukat ovat vuosisatoja tukahduttaneet ukrainalaista kulttuuria (kieltä, koululaitosta j.n.e.), VKP:n Keskuskomitea velvoittaa kaikkia puolueen jäseniä myötävaikuttamaan kaikin keinoin kaikkien esteiden raivaamiseen ukrainan kielen ja ukrainalaisen kulttuurin vapaan kehityksen tieltä. Koska Ukrainan kansanjoukkojen takapajuisten aineiden keskuudessa esiintyy vuosisatoja jatkuneen sorron synnyttämiä nationalistisiä tendenssejä, VKP:n jäsenet ovat velvollisia suhtautumaan niihin mitä hellävaraisemmin ja selittämään niiden vastapainoksi toverillisesti Ukrainan ja Venäjän työtätekevien kansanjoukkojen etujen yhteisyyttä. Ukrainan alueella VKP:n jäsenten on toteutettava käytännössä työtätekevien joukkojen oikeutta opiskella ja asioida kaikissa neuvostovirastoissa äidinkielellään, vastustettava kaikin keinoin sellaisia venäläistämiseen tähtääviä yrityksiä kuin ukrainan kielen syrjäyttämistä taka-alalle ja tehtävä ukrainan kielen työtätekevien kansanjoukkojen kommunistisen valistustyön välikappale. On ryhdyttävä viipymättä toimenpiteisiin, jotta kaikissa neuvostovirastoissa olisi riittävä määrä

ukrainan kieltä taitavia toimihenkilöitä ja että tulevaisuudessa kaikki toimihenkilöt osaisivat puhua ukrainaa.

4) On turvattava neuvostovirastojen mitä kiintein yhteys maan talonpoikaiseen kantaväestöön, jonka vuoksi pidettävään sääntönä, että jopa ensi aikoinakin, jo vallankumousskomiteita ja Neuvostoja perustettaessa niissä olisi varma enemmistö työtätekevällä talonpoikaistolla ja ratkaiseva vaikutusvalta talonpoikaisköyhälistöllä.

5) Ottaen huomioon, että Ukrainassa talonpoikaisto muodostaa vielä suuremmassa määrässä kuin Venäjällä valtaosan väestöstä, Neuvostovallan tehtävänä Ukrainassa on voittaa puolelleen ei ainoastaan talonpoikaisköyhälistön, vaan myös keskivarakkaan talonpoikaiston laajojen kerrostien luottamus, koska keskivarakkaan talonpoikaiston todelliset edut liittyvät mitä kiinteimmin Neuvostovaltaan. Muun muassa on muutettava elintarvikepolitiikan toteuttamismenetelmiä, samalla kun säilytetään sen periaate (valtion viljanhankinnat kiinteisiin hintoihin).

Elintarvikepolitiikan lähimmäksi tehtäväksi Ukrainassa on asetettava viljaylijäämien hankkiminen vain tiukasti rajoitetussa määrässä, sikäli kuin se on tarpeellista Ukrainan köyhälistön, työväen ja Punaisen Armeijan varustamiseksi. Viljaylijäämien otossa on pidettävä silmällä erikokoisesti keskivarakkaan talonpoikaiston etuja ja tehtävä tarkka ero sen ja kulakkiaainesten välillä. Ukrainan talonpoikaistolle on paljastettava käytännössä ne vastavallankumoukselliset demagogiset puheet, että Neuvosto-Venäjän tehtävänä muka on viljan ja muiden elintarvikkeiden pumppuaminen Ukrainasta Venäjälle.

Keskusvallan asiamiehet, kaikki puoluejärjestäjät, neuvotat y.m. on velvoitettava vetämään köyhä ja keskivarakas talonpoikaisto mitä laajimmin mukaan hallintotyöhön.

Samassa työtätekevien todellisen vallan pystyttämisen tarkoituksessa on ryhdyttävä viipymättä toimenpiteisiin, ettei neuvostovirastoihin pääsisi liian paljon kaupunkien ukrainalaisia pikkuporvarillisia aineksia, jotka eivät ymmärrä laajojen talonpoikaisjoukkojen elämänoloja ja käyttävät useasti verhonaan kommunistin nimeä.

Ehtona sellaisten aineiden pääsulle niin puolueen riveihin kuin neuvostovirastoihinkin on pidettävä sitä, että tarkastetaan ennakkolta käytännössä ja ennen kaikkea rintamalla, armeijan riveissä, heidän työkykynsä ja uskollisuutensa

työtätekevien eduille. Moiset ainekset on asetettava kaikkialla ja kaikissa olosuhteissa proletariaatin tiukan luokkavalvonnan alaisiksi.

Koska suuret määrät aseita, joita on Ukrainan maalaisväestön hallussa, keskittyy väistämättömästi köyhälistön ollessa järjestymätöntä, kuten kokemus on osoittanut, kulakkien ja vastavallankumouksellisten ainesten käsiin, mikä työtätekevien diktatuurin asemesta johtaa rosvoilevan kulakiston tosiasialliseen herruuteen, on Ukrainan neuvostorakennustyön ensivuoroisena tehtävänä kaikkien aseiden kokoaminen ja niiden keskittäminen työläisten ja talonpoikien Punaisen Armeijan käsiin.

6) Samaten on maapolitiikkaa toteutettava ottamalla erityisesti huomioon köyhän ja keskivarakkaan talonpoikaiston maatalouden edut.

Maapolitiikan tehtävänä Ukrainassa on:

1) Denikinin palauttaman tilanherrojen maanomistuksen täydellinen lakkauttaminen ja tilanherrojen maiden luovutus maattomille sekä niille, joilla on vähän maata.

2) Neuvostotiloja on perustettava vain tiukasti rajoitettu määrä ja niiden suuruutta määriteltäessä on jokaisessa erillisessä tapauksessa otettava tarkoin huomioon ympäristön talonpoikaiston edut.

3) Talonpoikien yhdistämisessä kommuuneihin, artteleihin j.n.e. on noudatettava tiukasti puolueen politiikkaa, joka ei salli tässä suhteessa minkäänlaista pakotusta, asia on jätettävä yksinomaan talonpoikien itsensä vapaasti päättäväksi ja on rangaistava ankarasti niitä, jotka yrittävät soveltaa tässä pakotuskeinoja.

\* \* \*

2. Katsoen, että jokaiselle kommunistille ja jokaiselle valvutuneelle työläiselle on ehdottoman selvää kaikkien neuvostotasavaltojen mitä läheisimmän liiton tarpeellisuus niiden taistelussa maailman imperialismin uhkaavia voimia vastaan, VKP on sillä kannalla, että Ukrainan työläiset ja työtätekevät talonpojat tulevat itse päättämään lopullisesti tämän liiton muotojen määrittämisestä.

*Kirjoitettu marraskuussa 1919*

*Julkaistaan  
konekirjoitusjäljennöksen mukaan;  
numerolla 2 merkitty lisäpykälä  
käsikirjoituksen mukaan*

**VKP(b):n VIII YLEISVENÄLÄINEN  
KONFERENSSI<sup>48</sup>**

**JOULUKUUN 2-4 pñä 1919**



## 1

PUHE KONFERENSSIN AVAJAISISSA  
 JOULUKUUN 2 pnä

Toverit! Sallikaa minun VKP:n (bolshevikkien) Keskuskomitean puolesta julistaa puolueemme Yleisvenäläinen konferenssi avatuksi.

Toverit! Puolueen sääntöjen mukaan tämänlaatuinen konferenssi on kutsuttava koolle joka kolmas kuukausi, mutta se vaikea tilanne, joka muutamia kuukausia sitten oli kestettävänäimme sotatilan takia, pakotti meidät siinä määrin jännittämään voimiamme ja supistamaan ei ainoastaan neuvostotyön, vaan myös puoluetöyön koneistoa, että valitettavasti emme kyenneet täyttämään tarkasti sääntöjen määräystä, ja konferenssi lykkäytyi.

Toverit! Me olemme nyt kokoontuneet konferenssiin alkavan Neuvostojen edustajakokouksen johdosta ajankohtana, jolloin olemme saaneet aikaan sangen suurta parannusta rintamalla ja jolloin olemme varmoja, että on alkamassa mitä merkittävin käänne parempaan päin niin kansainvälisessä tilanteessa kuin sotilaallisessakin suhteessa sekä myös kaikessa mikä koskee sisäistä rakennustyötämme. Puoluekokouksissa ja lehdistössä on jo monesti puhuttu siitä, millaisia tehtäviä ratkaistavaksemme nousee, ja me tulemme puhumaan niistä päiväjärjestyksen konkreettisia kohtia käsitellessämme. Sen vuoksi katson tarkoituksenmukaiseksi siirtyä suoraan asian käytännölliseen puoleen ja ehdottaa teille konferenssin puhemieshistön valitsemista.

Pyydän sanomaan, millaisia ehdotuksia tästä kysymyksestä on.

## 2

KESKUSKOMITEAN POLIITTINEN SELOSTUS  
JOULUKUUN 2 pnä

(Suosionosoituksia.) Toverit! Muodollisesti Keskuskomitean selostuksen pitäisi tällä hetkellä antaa teille etupäässä yhteenveto tänä aikana kertyneestä kokemuksesta. Mutta minun on sanottava, että sellainen tehtävä — rajoittuminen historiaan tai vaikkapa pelkästään sellaisen selostuksen teko, jossa kiinnitetään päähuomio historiaan — on liiaksi ristiriidassa aikamme hengen ja ratkaistavien tehtävien kanssa. Sen vuoksi pidän tarpeellisena asettaa pääpainon tässä selostuksessa, jonka haluaisin esittää myös Neuvostojen edustajakokoukselle, pikemminkin niihin opetuksiin, joita kokemus on meille antanut ja tulee antamaan suoranaista käytännöllistä toimintaamme varten, kuin sen kaiken kuvailemiseen, mitä olemme jo kokeneet.

Vähääkään liioittelematta voidaan sanoa, että vaikka olemmekin tänä kuluneena aikana päässeet sangen suuriin saavutuksiin, vaikkakin pahin vaikeus on jo takanamme, on kuitenkin varmaa, että edessämme on vielä hyvin suuria vaikeuksia. Puolueen huomio on luonnollisestikin keskitettävä kokonaan näiden tehtävien ratkaisuun, kun taas historiaan on syytä syventyä vain sikäli, mikäli se on ehdottoman välttämätöntä edessämme olevien tehtävien ratkaisemiseksi.

Tietenkin tärkeimpänä kysymyksenä, johon olemme eniten kiinnittäneet huomiota, on ollut Neuvostovallan aikana ehdottomasti sotakysymys. Kansalaissota on tietenkin ollut kaikki kaikessa, ja on itsestään selvää, että taistelllessamme olemassaolomme puolesta meidän täytyi ottaa puolueen



parhaat voimat pois kaikilta muilta työ- ja toiminta-aloilta ja siirtää ne sotilaalliseen työhön. Toisin ei sotaoloissa voinut ollakaan. Mutta niin suuresti kuin luova työ monilla neuvosto- ja puoluetoimintamme aloilla kärsikin tuosta voimien siirtämisestä, meidän onnistui sen sijaan sotilaallisella alalla saada todellakin aikaan sellainen voimien keskitys ja saavuttaa niin erinomaisia tuloksia, että eivät ainoastaan vastustajamme eivätkä ainoastaan horjuvat, vaan useimmat meistäkin olisivat aikaisemmin varmaankin pitäneet niitä mahdolltomina. Sillä se, että olemme kestäneet kaksi vuotta kaikkien vihollistemme saadessa suoraista ja välillistä apua alussa Saksan imperialismilta ja sitten vieläkin voimakkaammalta Ententen imperialismilta, joka on jakamattomasti valloittanut koko maailman — se, että olemme kestäneet kaksi vuotta näin hävitetyssä ja näin takapajuisessa maassa, on tehtävä, jonka ratkaiseminen oli epäilemättä „ihme”. Sen vuoksi meidän on nähdäkseen tarkasteltava lähemmin sitä, millä tavoin tämä „ihme” on tapahtunut ja mitä käytännöllisiä johtopäätöksiä siitä seuraa, johtopäätöksiä, joiden perusteella voisimme varmasti sanoa — ja minusta tuntuu, että me todellakin voimme sanoa varmasti, että niin suuria kuin sisäisen rakennustyön vaikeudet ovatkin, me selviydymme niistä lähitulevaisuudessa yhtä menestyksellisesti kuin olemme selviytyneet sotilaallisen puolustuksen ongelmista.

Maaailman imperialismi, joka itse asiassa aiheutti meillä kansalaissodan ja on syypää sen pitkittymiseen, on näiden kahden vuoden aikana kärsinyt tappioita, ja meidän tulee asettaa ennen muuta kysymys: kuinka on ollut mahdollista, että olemme saavuttaneet näin suunnattoman suurta menestystä taistelussa maailman imperialismia vastaan, joka epäilemättä on vielä nytkin moninverroin meitä voimakkaampi? Jotta voitaisiin vastata tähän kysymykseen, on luotava yleissilmäys Venäjän kansalaissodan historiaan, Ententen intervention historiaan. Meidän on ennen muuta todettava, että tässä sodassa on ollut kaksi kautta, jotka eroavat toisistaan perinpohjaisesti Ententen toimintatapaan nähden, eli kaksi perusmenetelmää Ententen sota-toimissa Venäjää vastaan.

Voitettuaan Saksan Entente nojasi tietysti ennen muuta omiin sotavoimiinsa suunnitellessaan Venäjän Neuvosto-

tasavallan kuristamista. On tietysti itsestään selvää, ettemme olisi kestäneet, jos Entente olisi voinut panna toden teolla liikkeelle Venäjän Neuvostotasavaltaa vastaan vaikkapa vain vähäisen osan niistä jättiläisarmeijoista, jotka vapautuivat Saksan kukistuttua, vaikkapa vain kymmenennen osan näistä sotavoimista. Venäjän kansalaissodan ensimmäiselle kaudelle on luonteenomaista se, että Entente epäonnistui yrittäessään murtaa Neuvostotasavallan omien joukkojensa voimalla. Ententen oli pakko viedä pois Arkangelin rintamalla toimineet englantilaiset joukot. Ranskan joukkojen maihinnousu etelä-Venäjällä päättyi lukuisiin ranskalaisten matruusien kapinoihin, ja nykyisin, niin kiihkeästi kuin sotasensuuri vielä toimiikin — vaikka sotaa ei olekaan, on entinen sota- ja nykyinen siviilisensuuri kuitenkin vielä olemassa mukamas vapaissa maissa, Englannissa ja Ranskassa — ja niin harvoin kuin saammekin sanomalehtien irtonumeroita, meillä on kuitenkin aivan tarkkoja asiakirjatietoja Englannista ja Ranskasta, joista ilmenee, että esimerkiksi ranskalaisilla sotailaivoilla Mustalla merellä puhjenneista matruusikapinoista on vuotanut tietoja Ranskan sanomalehtiin, että Ranskassa tiedetään muutamien ranskalaisten matruusien tuomitsemisesta pakkotyöhön, että Ranskan ja Englannin koko kommunistinen, koko vallankumouksellinen työväenlehdistö viittaa näihin tosiasioihin, että esimerkiksi tov. Jeanne Labourbe'in nimi — ranskalaiset teloittivat hänet Odessa-bolshevistisen agitaatiotyön takia — on tullut Ranskan sosialistisen työväenlehdistön eikä ainoastaan sen kommunistisen siiven tunnuksiksi: jopa sellainenkin lehti kuin „L'Humanité”<sup>49</sup>, joka periaatteiltaan on itse asiassa lähinnä meikäläisten menshevikkien ja eserrien katsantokantaa, jopa tämäkin lehti on tehnyt Labourbe'in nimestä taistelutunnuksen ranskalaista imperialismia vastaan. Venäjän asioihin puuttumattomuuden puolesta. Samaten on Arkangelin rintamalla olleiden englantilaisten sotamiesten kirjeitä käsitelty Englannin työväenlehdissä. Siitä meillä on olemassa aivan tarkkoja asiakirjatietoja. Sen vuoksi meille on selvää, että tässä on todellakin tapahtunut erittäin suurta edistystä, johon me aikaisemmin aina viittasimme, johon luotimme varmasti ja joka, vaikkakin tavattoman hitaasti, on kuitenkin viime aikana epäilemättä tullut tosiasiaksi.

Tämä edistys aiheutuu kiertämättä itse asiainkulusta. Juuri ne maat, joita on pidetty ja pidetään demokraattisimpina, sivistys- ja kulttuurimaina, juuri ne kävivät sotaa Venäjää vastaan mitä petomaisimmin keinoin, piittaamatta vähääkään mistään laillisuudesta. Bolshevikkeja syytetään demokratian loukkaamisesta, mikä on niin menshevikkien ja eserrien kuin koko Euroopan porvarilehdistönkin tavanomainen argumentti meitä vastaan. Mutta yksikään näistä demokraattisista valtioista ei ole rojhennut eikä rohkene julistaa maansa lakien mukaisesti sotaa Neuvosto-Venäjälle. Tämän ohella on käynnissä ulkonaisesti näkymätön, mutta erittäin syvälinen vastalauseliike työväenlehdistössä, joka kysyy: missä ovat meidän valtiosäännössämme, Ranskan, Englannin ja Amerikan valtiosäännössä ne lait, jotka sallivat käydä sotaa ilman sodanjulistusta ja kysymättä parlamentin mieltä? Ja Englannin, Ranskan sekä Amerikan lehdistössä on ehdotettu asianomaisen valtion päämiehen asettamista syyteeseen valtiorikoksesta, sodan julistamisesta ilman parlamentin suostumusta. Sellaisia ehdotuksia on tehty. Tosin niitä on tehty lehtisissä, jotka ilmestyvät enintään kerran viikossa ja joita luultavasti takavarikoidaan vähintään kerran kuukaudessa, jotka leviävät muutamien satojen tai muutamien tuhansien kappaleiden painoksina. Vastuunalaisten hallituspuolueiden johtomiehet ovat voineet olla piittaamatta sellaisista lehtisistä. Tässä on kuitenkin pantava merkille kaksi perusuuntausta: hallitsevat luokat kaikkialla maailmassa julkaisevat päivittäin miljoonin kappalein tunnettuja kapitalistisia sanomalehtiä, jotka ovat täynnänsä ennen kuulumatonta valhetta bolshevikeista, heidän parjaamistaan. Alemmissä kerroksissa, työväenjoukkojen keskuudessa, sitä vastoin tiedetään Venäjältä palanneiden sotamiesten kertomuksista, kuinka valheellista koko tuo kampanja on. Täten Entente joutuu pakosta vetämään joukkonsa pois Venäjältä.

Kun jo alusta pitäen sanoimme perustavamme laskelmamme maailmanvallankumoukseen, sille naurettiin ja se julistettiin satoja kertoja ja julistetaan nykyäänkin mahdolltomuudeksi. Olemme kuitenkin saaneet kahden vuoden aikana täsmällistä aineistoa asian tarkistamiseksi. Me tiedämme, että jos puhutaan näistä laskelmista Euroopan pikaisen ja suoranaisten kapinan puhkeamisen mielessä,

niin sitä ei ole tapahtunut. Mutta historian kiistaton tosiasia on, että nämä laskelmat ovat osoittautuneet pohjimmaltaan syvästi paikkansapitäviksi ja että ne ovat alun perin vieneet pohjan Ententen aseelliselta asioihin sekaantumiselta, sitä todistavat kaksi viimeksi kulunutta vuotta ja erittäinkin Koltshakin kukistuminen, englantilaisten joukkojen poistuminen Arkangelista ja koko Pohjoisrintamalta. Aivan vähäinenkin osa Ententen armeijoista olisi ollut riittävä musertamaan meidät. Kuitenkin pystyimme voittamaan vihollisen, sillä vaikeimmalla hetkellä tuntui koko maailman työläisten myötätunto. Näin siis suoriuduimme kunnialla tästä Ententen meitä vastaan tekemän hyökkäyksen ensimmäisestä vaiheesta. Muistaakseni eräessä, luullakseni Radekin artikkelissa sanottiin, että Ententen joukkojen kosketus Venäjän kuumaan maaperään, joka sytytti sosialistisen vallankumouksen palon, sytyttää palon myös näissä joukoissa. Todellisuus on osoittanut tosiaankin käyneen niin. On turhaa puhuakaan siitä, että se kehitys, mikä tapahtuu englantilaisten ja ranskalaisten sotamiesten sekä matruusien keskuudessa, jotka tuntevat bolshevistisen agitaation takia teloitettujen nimet, niin heikkoa kuin tuo kehitys onkin ja niin heikkoja kuin kommunistiset järjestöt siellä ovatkin, niiden suorittama työ on jättiläismäistä. Tulokset ovat nähtävissä: ne ovat pakottaneet Ententen viemään pois joukkonsa. Vain tämä teki mahdolliseksi ensimmäisen mitä suurimman voittomme.

Ententen toinen menettelytapa, sen toinen taistelumenetelmä sisältyi siihen, että pieniä valtioita oli käytettävä meitä vastaan. Tämän vuoden elokuun lopussa muuan ruotsalainen lehti tiesi kertoa Englannin sotaministerin Churchillin sanoneen, että Venäjälle suoritettavaan hyökkäykseen osallistuu 14 valtiota, joten siis Pietarin ja Moskovan kukistuminen lähiaikoina, viimeistään vuoden lopussa on varmaa. Churchill taisi sittemmin kumota tämän lausunnon sanoen, että bolshevikit olivat sen keksineet. Mutta meillä on tarkat tiedot siitä, missä ruotsalaisessa lehdessä tämä uutinen julkaistiin. Sen vuoksi vakuutamme, että sanottu uutinen on alkuisin eurooppalaisista lähteistä. Sitä paitsi tosiasiat vahvistavat sen. Suomen ja Eestin tapahtumien perusteella olemme ehdottoman tarkasti todenneet, että Entente teki kaikkensa saadakseen

pakotetuksi nämä maat hyökkäämään Neuvosto-Venäjää vastaan. Olen itse lukenut englantilaisen „The Times” lehden \* erään pääkirjoituksen, joka oli omistettu Suomen kysymykselle, ajankohtana, jolloin Judenitshin joukot olivat vain muutaman virstan päässä Pietarista ja sitä uhkasi suunnaton vaara. Artikkelista suorastaan uhkui närkästys ja suuttumus ja se oli kirjoitettu ennen kuulumattoman, sanomalehtiartikkeliksi epätavallisen kiivaaseen sävyyn (tavallisesti tuollaisissa lehdissä kirjoitetaan diplomaattisesti, kuten meillä kirjoitettiin Miljukovin „Retshissä”). Se oli mitä hillittömin julistus, jossa vedottiin Suomeen ja asetettiin kysymys suoraan: maailman kohtalo riippuu Suomesta, johon kaikkien kapitalististen sivistysmaiden katseet ovat kohdistuneet. Me tiedämme, että hetki, jolloin Judenitshin joukot olivat muutamien virstojen päässä Pietarista, oli ratkaiseva hetki. On yhdentekevää, onko Churchill lausunut nuo edelläesitetetyt sanat vai ei, sellaista politiikkaa hän kuitenkin ajoi. Tiedetään, miten Ententen imperialismi painosti näitä pieniä, kaikessa kiireessä perustettuja voimattomia maita, jotka olivat kokonaan riippuvaisia Ententestä vieläpä elintärkeimmissäkin kysymyksissä, jollainen on elintarvikekysymys, ja kaikissa muissa suhteissa. Ne eivät voi vapautua tuosta riippuvaisuudesta. Käytettiin kaikkia painostuskeinoja, rahataloudellista, elintarvikepoliittista ja sotilaallista painostusta, jotta olisi saatu Eesti, Suomi ja epäilemättä myös Latvia, Liettua sekä Puola, jotta olisi saatu kaikki nämä valtiot hyökkäämään kimppuumme. Judenitshin viimeksi tekemän Pietarintetken historia osoitti lopullisesti, että tämä Ententen toinen sodankäyntimenetelmä on epäonnistunut. On aivan varmaa, että vähäisinkin apu Suomelta tai — hiukan tuntuvampi — apu Eestiltä olisi ollut riittävä ratkaisemaan Pietarin kohtalon. On aivan varmaa, että Entente, tajuten tilanteen tärkeyden, teki kaikkensa saadakseen sellaista apua, mutta kuitenkin se kärsi haaksirikon.

Tämä oli toinen tavattoman suuri kansainvälinen voittomme, ja tämän voiton saavuttaminen oli vaikeampaa kuin ensimmäisen. Ensimmäinen voitto saavutettiin siksi, koska osoittautui, ettei ranskalaisia eikä englantilaisia joukkoja todellakaan voida pitää Venäjän alueella: ne eivät

\* — „Ajat”. *Toim.*

sodi, vaan toimittavat Englannille ja Ranskalle kapinoitsijoita, jotka nostattavat englantilaisia ja ranskalaisia työläisiä maansa hallitusta vastaan. Mutta osoittautui, että vaikka Venäjää piirrettiin ja piiritetään tarkoituksellisesti pienten valtioiden saartoketjulla, valtioiden, joita luonnollisestikin perustetaan ja tuetaan bolshevisminvastaisen taistelun tarkoituksena silmälläpitäen, niin tämäkin ase kääntyy Ententeä vastaan. Kaikissa näissä valtioissa on porvarillinen hallitus, johon melkein aina kuuluu porvarillisia sovittelijoita, henkilöitä, jotka vastustavat bolshevikkeja luokka-asemansa vuoksi. Jokainen näistä kansakunnista suhtautuu tietysti ehdottoman vihamielisesti bolshevikkeihin, mutta siitä huolimatta meidän on onnistunut kääntämään nämä porvarit ja sovittelijat puolellemme. Tämä kuulostaa uskomattomalta, mutta juuri niin se on, sillä yksikään näistä valtioista ei voi käydyn imperialistisen sodan jälkeen olla horjumatta kysymyksen ollessa siitä, kannattaako heidän taistella bolshevikkeja vastaan nyt, kun toisena vallantavoittelijana Venäjällä, vallantavoittelijana, jota on syytä pitää huomattavana, ovat vain Koltshak tai Denikin, t.s. vanhan imperialistisen Venäjän edustajat, ja siitä ei ole epäilystä, että Koltshak tai Denikin ovat vanhan Venäjän edustajia. Näin ollen me saimme mahdollisuuden käyttää hyväksi imperialismien leirin toista murtumaa. Jos kohta ensimmäisinä kuukausina vallankumouksemme jälkeen pysyimme vallassa siksi, että saksalainen ja englantilainen imperialismi kamppailivat keskenään elämästä ja kuolemasta, ja sitten tämän puolivuotiskauden jälkeen pysyimme vallassa vielä runsaat puoli vuotta siksi, että Ententen joukot osoittautuivat kyvyttömiksi taistelemaan meitä vastaan, niin seuraavan vuoden, jonka vaiheista pääasiallisesti nyt onkin tehtävä selkoa, me pysyimme menestyksellisesti vallassa sen vuoksi, että suurvallat, joiden vaikutusvallassa ovat ehdottomasti ja varauksettomasti kaikki pienet maat, että nuo suurvallat kärsivät haaksirikon yrittäessään mobilisoida pieniä maita meitä vastaan, mikä johtui maailman imperialismien ja näiden maiden etujen ristiriitaisuudesta. Jokaisella näistä pienistä maista on jo kokemusta Ententen käpälän painosta. Ne tietävät, että kun ranskalaiset, amerikkalaiset ja englantilaiset kapitalistit sanovat: „Me takaamme teille riippumattomuuden”, niin se merkitsee käytännössä: „Me

ostamme teiltä kaikki rikkautenne lähteet ja pidämme teitä velkaorjuudessa. Lisäksi kohtelemme teitä yhtä häikäilemättömästi kuin upseeri, joka on saapunut vieraaseen maahan hallitsemaan ja keinottelemaan eikä piittaa kenestäkään mitään". Ne tietävät, että sellaisessa maassa Englannin lähettiläs merkitsee hyvin usein enemmän kuin mikään sikäläinen hallitsija tai parlamentti. Ja jos pikkuporvarilliset demokraatit eivät tähän mennessä ole kyenneet käsittämään näitä totuuksia, niin nyt todellisuus pakottaa heidät käsittämään ne. Selviää, että imperialistien ryöstettäväksi joutuneiden pienten maiden porvarillisiin ja pikkuporvarillisiin aineksiin nähden me olemme, ellemme liittolaisia, niin ainakin luotettavampia ja tärkeämpiä naapureita kuin imperialistit.

Tämä on toinen maailman imperialismista saamamme voitto.

Siksipä meillä on nyt oikeus sanoa, että pahimmat vaikeudet ovat ohi. Ei ole mitään epäilystä siitä, että Entente yrittää vielä monen monta kertaa sekaantua aseellisesti asioihimme. Kun äskeiset voittomme Koltshakista ja Jude-nitshista ovat pakottaneet kaikkien näiden suurvaltojen edustajat puhumaan nyt siitä, että sotaretki Venäjälle on toivoton yritys, ja tarjoamaan rauhaa, niin meidän tulee tehdä itsellemme selväksi mitä tuollaiset puheet merkitsevät. Pyytäisin, ettei nyt kirjoitettaisi muistiin...

Kun olemme saaneet porvarillisen sivistyneistön edustajista, armottomista vihollisistamme irti tuollaisia tunnuksia, on meillä oikeus sanoa tässäkin, että ei ainoastaan työväenluokan, vaan myös laajojen porvarillisten sivistyneistöpiirien myötätunto on Neuvostovallan puolella. Pieneläjät, pikkuporvarit, ne jotka horjuivat työn ja pääoman käydessä raivokasta kamppailuaan, ovat asettuneet päätävästi meidän puolellemme, ja me voimme nyt osittain luottaa heidän tukeensa.

Tämä voitto meidän on otettava huomioon, ja kun asetamme tämän voiton yhteyteen sen kanssa, millä tavoin loppujen lopuksi olemme saavuttaneet voiton Koltshakista, niin johtopäätös muodostuu vielä vakuuttavammaksi... ja nyt voi ryhtyä jälleen kirjoittamaan, koska diplomatia päättyy tähän.

Kun asetamme kysymyksen, millaiset voimat olivat vaikuttamassa siihen, että voitimme Koltshakin, on meidän

tunnustettava, että Koltshakista saavutettu voitto, siitä huolimatta, että hän toimi alueella, missä on vähimmin proletariaattia ja missä me emme voineet antaa talonpojille tilanherrojen vallan kukistamiseksi sitä välitöntä reaalista apua, jota annoimme heille Venäjällä, siitä huolimatta, että Koltshak aloitti rintamasta, jota menshevikit ja eserrät tukivat muodostamalla Perustavan kokouksen rintaman, siitä huolimatta, että siellä oli parhaat mahdolliset edellytykset maailman imperialismiin apuun nojaavan hallitusvallan luomiseen — kaikesta huolimatta tuo kokeilu päättyi Koltshakin täydelliseen tappioon. Tästä meillä on oikeus tehdä se johtopäätös, joka on meistä oleellisin ja jota meidän on pidettävä ohjeena kaikessa toiminnassamme: *historiallisesti voittaa se luokka, joka kykenee saamaan mukaansa väestönjoukot*. Jos kohta menshevikit ja eserrät puhuvat yhä Perustavasta kokouksesta, kansakunnan tahdosta j.n.e., niin me olemme tällä välin vakuuttuneet kokemuksen nojalla siitä, että luokkataistelu saa vallankumouksen aikana mitä kauheimpia ilmenemismuotoja, mutta voi johtaa voittoon vain silloin, kun sitä käyvä luokka kykenee saamaan mukaansa väestön enemmistön. Tässä suhteessa se vertailu, jota ei ole suoritettu lippuäänestyksellä, vaan runsaan vuoden jatkuneella raskaalla, verisellä taistelulla, mikä on vaatinut sata kertaa enemmän uhreja kuin se tai tämä poliittinen taistelu, — on Koltshakin suhteen osoittanut, että me toteutamme sen luokan herruutta, jonka enemmistön olemme osanneet saada mukaamme paremmin kuin mikään muu puolue, samalla voittaen talonpoikaiston ystäväksemme ja liittolaisksemme. Koltshakin tapaus on tämän todistanut. Yhteiskunnallisessa mielessä tämä tapaus on meille kaikkein tuoreimpana opetuksena. Se näyttää, kehen voimme luottaa ja kuka nousee meitä vastaan.

Työväenluokka, niin suuresti kuin imperialistinen sota ja talouden rappio sitä ovatkin heikentäneet, toteuttaa poliittista herruutta, mutta se ei olisi kyennyt tekemään sitä, ellei olisi saanut liittolaisikseen ja ystävikseen työtekevän väestön suurinta osaa — Venäjän oloissa talonpoikaista. Tämä on toteutunut Punaisessa Armeijassa, missä olemme voineet käyttää spesialisteja, jotka suurelta osaltaan ovat meille vihamielisiä, ja luoda sellaisen armeijan, joka ei ole palkkasoturien, vaan kansan armeija, kuten



vihollisemme eserrät tunnustivat puolueensa viime neuvoston päätöslauselmassa. Työväenluokka kykeni luomaan tämän armeijan, jonka enemmistö ei kuulu tuohon luokkaan, kykeni käyttämään siihen vihamielisesti suhtautuvia spesialisteja vain siksi, että se kykeni saamaan mukaansa, kykeni muuttamaan ystävikseen ja liittolaisikseen sen työtätekevien joukon, joka on sidottu pientalouteen, on sidottu omaisuuteen ja pyrkii sen vuoksi itsepintaisesti vapaakauppaan, s.o. kapitalismiin, rahavallan palauttamiseen. Tässä on perusta kaikelle sille, mitä olemme saavuttaneet kahdessa vuodessa. Tämä perusopetus meidän on painettava visusti mieleen, se on muistettava visusti kaikessa tulevassa työssämme, kaikessa tulevassa toiminnassamme, siinä toiminnassa, johon tulee ryhtyä vapautuvassa Ukrainassa, sekä siinä rakennustyössä, jonka raskaus ja tehtävien tärkeys tulevat kokonaisuudessaan esille sitten, kun olemme voittaneet Denikinin. Tällaisia nähdäkseni ovat suurin piirtein toiminnastamme juontuvat poliittiset johtopäätökset ja yhteenveto niistä.

Toverit! On jo sanottu, että sota on politiikan jatkoa. Me olemme kokeneet sen omassa sodassamme. Imperialistinen sota, joka oli imperialistien, hallitsevien luokkien, tilanherrojen ja kapitalistien politiikan jatkoa, herätti kansanjoukoissa vihamielisyyttä ja oli paras keino näiden joukkojen vallankumouksellistamiseksi. Se helpotti meillä Venäjällä niin itsevaltiuden kukistamista ja tilanherrain maanomistuksen lakkauttamista kuin myös porvariston kukistamista, joka tapahtui ennen kuulumattoman helposti vain siksi, että imperialistinen sota oli imperialistisen politiikan jatkoa, sen kärjistymistä ja kehittymistä entistä julkeammaksi. Meidän sotamme taasen oli oman kommunistisen politiikkamme, proletariaatin politiikan jatkoa. Me saamme yhä vielä lukea menshevikkien ja eserrien kirjoituksista sekä kuulla puolueisiin kuulumattomilta ja horjuvilta ihmisiltä: „Te lupasitte rauhan, mutta annoitte sodan, olette pettäneet työtätekeviä joukkoja”. Mutta me sanomme, että työtätekevät joukot, vaikka eivät olekaan opiskelleet marxilaisuutta, ne siitä huolimatta ihmisinä, jotka ovat vuosikymmeniä joutuneet kokemaan omassa nahoissaan mitä ovat tilanherrat ja kapitalistit, ovat luokkavaistollaan, sorrettujen ihmisten luokkavaistolla tajunneet erinomaisesti, millainen ero on imperialistisen

sodan ja kansalaissodan välillä. Kaikille niille, jotka ovat vuosikymmeniä joutuneet kokemaan omista nahoistaan sortoa, kaikille niille tämä ero sotien välillä on selvä. Imperialistinen sota oli imperialistisen politiikan jatkoa. Se nostatti joukot vallanpitäjiään vastaan. Kansalaissota tilanherroja ja kapitalisteja vastaan taasen oli näiden tilanherrojen ja kapitalistien kukistamiseen tähtäävän politiikan jatkoa, ja tämän sodan kehitys lujitti kuukausi kuukaudelta työtätekevien joukkojen yhteyttä proletariaattiin, joka johtaa tätä sotaa. Niin runsaasti kuin koettelemuksia on ollutkin, niin usein kuin on koettukin suunnattoman suuria tappioita, niin raskaita kuin nämä tappiot ovat olleetkin, niin usein kuin on ollutkin hetkiä, jolloin vihollinen on saavuttanut suunnattomia voittoja ja Neuvostovaltan olemassaolo on ollut hiuskarvan varassa — sellaisia hetkiä on ollut ja epäilemättä Entente yrittää vieläkin taistella meitä vastaan —, niin silti meidän on sanottava, että kaikki mitä olemme kokeneet, on erittäin arvokasta kokemusta. Tämä kokemus on osoittanut, että sota kehittää työtätekevien joukkojen tietoisuutta ja näyttää niille Neuvostovallan paremmuuden. Naiivit eli sellaiset ihmiset, jotka ovat kokonaan vanhan poroporvarillisuuden ja vanhan porvarillis-demokraattisen parlamentarismien ennakkoluulojen vallassa, odottavat talonpojalta, että hän ratkaisisi vaaliipulla sen, lähtekö hän bolshevikkien, kommunistien, vaiko eserrien mukaan; mitään muuta ratkaisua he eivät halua tunnustaa, koska he ovat epämääräisen kansanvaltan, vapauden, Perustavan kokouksen j.n.e. kannattajia. Mutta elämä ratkaisi asian niin, että talonpoika joutui tarkistamaan tämän kysymyksen käytännössä. Sen jälkeen kun talonpoika oli antanut Perustavassa kokouksessa enemmistön eserrille, sen jälkeen kun eserrien politiikka kärsi vararikon ja talonpoikaisto joutui käytännössä tekemisiin bolshevikkien kanssa, hän vakuuttui siitä, että tämä on luja valta, joka vaatii melko paljon, että se on valta, joka kykenee ajamaan läpi nuo vaatimukset hinnalla millä hyvänsä, että se on valta, joka pitää talonpojan ehdottomana velvollisuutena viljan antamista lainaksi nälkäiselle, vaikkapa se tapahtuisi ilman vastikettakin, että se on valta, joka pyrkii hinnalla millä hyvänsä siihen, että tuo vilja luovutettaisiin nälkäänäkeville. Talonpoika on nähnyt tämän, hän on verrannut tätä valtaa Koltshakin ja Deniki-

nin valtaan ja tehnyt valintansa, ei äänestämällä, vaan ratkaisemalla kysymyksen käytännössä sitten, kun oli joutunut kokemaan sekä sitä että tätä valtaa. Talonpoika ratkaisee ja tulee ratkaisemaan tämän kysymyksen meidän eduksemme.

Tämän kaiken ovat todistaneet meille Koltshakin kukistumisen vaiheet ja samaa todistavat meille voittomme etelässä. Ja siksi sanomme, että joukot, miljoonat maaseudulla asuvat ihmiset, miljoonat talonpojat todellakin asettuvat lopullisesti puolellemme. Tämä on nähdäkseni tärkein poliittinen opetus, jonka olemme saaneet tänä aikana ja jota meidän tulee soveltaa ratkaistessamme sisäisen rakennustyön tehtäviä, jotka tulevat ajankohtaisiksi nyt, kun olemme saavuttamassa täydellisen voiton Denikinitä, koska olemme saaneet mahdollisuuden keskittyä sisäiseen rakennustyöhön.

Euroopan pikkuporvaristo on tähän saakka syyttänyt meitä eniten terrorismista, sivistyneistön ja poroporvariston kovakouraisesta lannistamisesta. Siihen vastaamme: „Te ja hallituksenne olette pakottaneet meidät siihen”. Kun meille huudetaan terrorista, me vastaamme: „Entä kun suurvallat, joilla on käytettävänä koko maailman laivasto, joilla on käytettävänä sata kertaa enemmän sotavoimia kuin meillä, karkaavat kimppuumme ja pakottavat kaikki pienet valtiot sotimaan meitä vastaan — eikö se ole terroria?” Se oli todella terroria, kun yhtä kaikkein takapajuisinta ja sodan heikentämää maata vastaan liittoutuivat kaikki suurvallat. Yksinpä Saksakin auttoi jatkuvasti Ententeä jo niistä ajoista lähtien, kun se vielä ennen kukistumistaan huolsi Krasnovia, ja aivan viime aikoihin, kun sama Saksa on saartanut meitä ja auttaa suoranaisesti vihollisiamme. Tämä maailman imperialismin hyökkäys, tämä sotaretki meitä vastaan, tämä salaliittolaisten lahjonta maan rajojen sisällä — eikö se ole ollut terroria? Meidän terrorimme aiheutui siitä, että meitä vastaan ryntäsivät sellaiset sotavoimat, joiden vastustaminen on vaatinut meiltä ennen näkemätöntä voimien jännittämistä. On pitänyt toimia maan rajojen sisällä mitä järkähtämättömimmin, koota kaikki voimat. Tässä suhteessa emme ole halunneet joutua — ja olemme päättäneet, ettemme joudu — samanlaiseen asemaan kuin ne, jotka harjoittivat Siperiassa sovittelupolitiikkaa Koltshakiin nähden, asemaan,

johon joutuvat huomenna saksalaiset sovittelijat, jotka kuvittelevat olevansa hallitus ja nojaavansa Perustavaan kokoukseen, vaikka todellisuudessa sata tai tuhat upseeria voi milloin tahansa antaa potkut sellaiselle hallitukselle. Ja senhän kyllä käsittää, sillä tuo upseeristo on kouluttua, järjestynyttä ja varsin taistelutaitoista joukkoa, jolla on kaikki langat käsissään ja joka tietää erinomaisesti saavansa porvariston sekä tilanherrojen varman kannatuksen.

Siitä on ollut osoituksena kaikissa maissa imperialistisen sodan jälkeinen historia, ja nyt kun olemme joutuneet kokemaan tuollaista terroria Ententen taholta, meillä on ollut oikeus turvautua tähän terroriin.

Tästä seuraa, että mikäli syytös terrorin harjoittamisesta on oikea, se ei kohdistu meihin, vaan porvaristoon. Porvaristo on pakottanut meidät turvautumaan terroriin. Ja me olemme ensimmäisiä rajoittamaan terrorin minimaalisimpaan minimiin heti, kun teemme lopun terrorismin perussyystä, maailman imperialismiin hyökkäyksestä, sotilaallisista salaliitoista ja maahamme kohdistuneesta maailman imperialismiin sotilaallisesta painostuksesta.

Terrorismista puheen ollen sanottakoon muutama sana myös suhtautumisesta siihen keskikerrokseen, siihen sivistyneistöön, joka valittaa eniten Neuvostovallan kovakouraisuutta ja sitä, että Neuvostovalta asettaa sen huonopaahan asemaan kuin missä se ennen oli.

Me teemme sivistyneistön hyväksi sen, mitä voimme tehdä niukat varamme huomioon ottaen. Me tietenkin tiedämme, kuinka vähän arvoa on paperiruplalla, mutta tiedämme myös, mitä on yksityiskeinottelu, joka antaa tiettyä tukea niille, jotka eivät voi saada elantoaan elintarviketarusteluelimemme kautta. Me annamme porvarilliselle sivistyneistölle tässä suhteessa etuisuuksia. Me tiedämme, että ajankohtana, jolloin maailman imperialismi ryntäsi kimppuumme, meidän täytyi saattaa voimaan mitä ankarin sotilaskuri ja antaa vastaisku käyttäen siihen kaikkia käytettävissämme olleita voimia. Emmekä me tietenkään voi vallankumouksellista sotaa käydessämme menetellä samalla tavalla kuin kaikki porvarilliset valtiot, jotka ovat säilyttäneet koko sodan taakan työtätekevien joukkojen kannettavaksi. Ei, kansalaissodan taakka on jaettava ja jaetaan myös koko sivistyneistön ja koko pikkuporvariston sekä kaikkien keskikerrosten kannettavaksi — kaikki ne

joutuvat kantamaan tuota taakkaa. Heidän on tietenkin paljon vaikeampi kantaa tuota taakkaa, koska he ovat vuosikymmeniä olleet etuoikeutetussa asemassa, mutta meidän täytyy yhteiskunnallisen vallankumouksen etujen nimessä säilyttää tämä taakka myös heidän harteilleen. Näin me ajattelemme ja toimimme emmekä voi tehdä toisin.

Kansalaissodan päättyminen on tuova parannusta näiden ryhmien asemaan. Mehän todistamme nytkin tariffipolitiikallamme ja olemme julistaneet ohjelmassamme, että pidämme tarpeellisena asettaa nämä ryhmät parempaan asemaan, koska on mahdotonta siirtyä kapitalismista kommunismiin, ellei käytetä hyväksi porvarillisia asiantuntijoita, ja kaikki voittomme, kaikki Punaisen Armeijamme voitot, joihin proletariaatti on sitä johtanut valloitettuaan puolelleen puoliksi työtätekevän, puoliksi omistavan talonpoikaiston, kaikki nämä voitot olemme saavuttaneet osaksi sen ansiosta, että osaamme käyttää porvarillisia asiantuntijoita. Meidän tämän politiikkamme, jota olemme toteuttaneet sodankäynnissä, tulee muodostua sisäisen rakennustyömme politiikaksi.

Tältä ajalta saadut kokemukset kertovat meille, että laskeissamme rakennuksen perustaa me olemme hyvin usein ryhtyneet samalla rakentamaan kupolia, kaikenlaisia koristuksia j.n.e. Ehkä se on ollut tiettyssä määrässä tarpeellista sosialistiselle tasavallalle. Ehkä meidän on pitänyt rakentaa kansan elämän kaikilla aloilla. Tuo innostus kaikilla aloilla tapahtuvaan rakennustyöhön on aivan luonnollista. Kun tarkastelemme meneillään olevaa valtiollista rakennustyötämme, niin näemme tuhkatieheässä aloitettuja, keskenjätettyjä rakennuksia, sellaisia, joita katsoessa voi sanoa itselleen: ehkäpä tämän rakentamisen olisi voinut lykätä tuonnemmaksi ja tehdä aluksi sitä, mikä on tärkeintä. On täysin ymmärrettävää, että kaikki toimen miehet luonnollisestikin innostuvat niihin tehtäviin, jotka ovat toteutettavissa vasta sen jälkeen kun perustus on laskettu. Mutta me voimme näiden kokemusten nojalla nyt sanoa, että tulevaisuudessa keskitämme ponnistuksemme suuremmassa määrin pääasiaan, perustukseen, niihin mitä yksinkertaisimpiin tehtäviin, joiden ratkaiseminen on vaikeinta, mutta jotka kuitenkin ratkaisemme. Sellaisia ovat viljaongelmat, polttoaineongelmat, täiden hävittäminen.

Siinä kolme yksinkertaisinta tehtävää, jotka antavat meille mahdollisuuden rakentaa sosialistisen tasavallan, ja silloin me voitamme koko maailman sata kertaa voitokkaammin, juhlavammin ja mainehikkaammin kuin olemme torjuneet Ententen hyökkäykset.

Viljakysymyksestä: me olemme menneet pitkälle elintarvikkeiden luovutusvelvollisuuden soveltamisessa. Elintarvikkeepolitiikkamme ansiosta olemme voineet toisena vuotena hankkia kolme kertaa enemmän viljaa kuin ensimmäisenä. Viimeksi toimeenpannun kampanjan kolmena kuukautena on hankittu viljaa enemmän kuin viime vuoden kolmena kuukautena, vaikka tällöin on epäilemättä jouduttu voittamaan suuria vaikeuksia, kuten saatte kuulla Elintarvikkeisiin kansankomissariaatin selostuksesta. Pelkästään Mamontovin rosvoretki kävi meille hyvin kalliiksi, sillä hän anasti meiltä keskisen maanviljelysvyöhykkeen eteläisen osan. Mutta me olemme oppineet soveltamaan elintarvikkeiden luovutusvelvollisuutta, t.s. osaamme pakottaa luovuttamaan viljaa valtiolle kiinteisiin hintoihin, ilman vastiketta. Me tietenkin tiedämme hyvin, ettei paperiraha ole mikään viljan vastike. Me tiedämme, että talonpoika luovuttaa viljan lainaksi; sanomme hänelle: pitääkö sinun vastiketta odotellessasi viivyttaa viljan luovutusta niin, että työläinen kuolee nälkään? Haluatko käydä kauppa vapailla markkinoilla ja viedä meidät sillä tavoin takaisin kapitalismiin? Monet Marxia lukeneet sivistyneistöön kuuluvat eivät ymmärrä, että vapaakauppa on paluuta kapitalismiin, mutta talonpoika ymmärtää sen paljon helpommin. Hän ymmärtää, että viljan myynti vapaisiin markkinahintoihin silloin, kun nälkäinen on valmis maksamaan mitä tahansa ja antamaan kaiken mitä hänellä on pelastuakseen nälkäkuolemalta, on paluuta riistojärjestelmään, että se merkitsee hyötymisen vapautta rikkaille ja puille paljaille joutumista köyhille. Ja me sanomme, että se on valtiotorikos, emmekä anna hituistakaan periksi taistelussa sitä vastaan.

Tässä viljanluovutuskamppailussa talonpoika joutuu lainaamaan nälkäiselle työmiehelle — vain sillä tavalla voidaan panna alulle säännöllinen rakennustyö, jälleenrakentaa teollisuus j.n.e. Ellei talonpoika sitä tee, joudutaan palaamaan kapitalismiin. Kun talonpoika tajuaa kuuluvansa yhteen työläisten kanssa, hän on valmis luovutta-

maan viljaylijäämänsä kiinteisiin hintoihin, t.s. tavallista värillistä paperilappusta vastaan, ja tämä on välttämätöntä, sillä muutoin ei voida pelastaa nälkäistä työläistä kuolemalta eikä jälleenrakentaa teollisuutta. Tämä tehtävä on uskomattoman vaikea. Sitä ei voida ratkaista pelkällä väkivallalla. Huutakoot vaikka kuinka kovin, että bolshevikit ovat puolue, joka harjoittaa väkivaltaa talonpoikia kohtaan, me sanomme: hyvät herrat, se on vale! Jos olisimme talonpoikia kohtaan väkivaltaa harjoittava puolue, niin kuinka olisimme voineet kestää Koltshakia vastaan, kuinka olisimme voineet luoda yleiseen asevelvollisuuteen perustuvan armeijan, jossa kahdeksan kymmenesosaa on talonpoikia, jossa kaikki ovat aseistettuja ja jossa kaikki imperialistisen sodan esimerkin perusteella ovat nähneet, että sama kivääri voidaan helposti kääntää suuntaan jos toiseenkin? Kuinka voisimme olla talonpoikia kohtaan väkivaltaa harjoittava puolue, me — puolue, joka liittää toisiinsa työläiset ja talonpojat, selittää talonpojille, että vapaakauppaan siirtyminen on paluuta kapitalismiin ja että suorittamamme väkivaltaiset ylijäämien pois ottamiset kohdistuvat keinottelijoihin eivätkä työtätekeviin?

Viljanluovutusvelvollisuuden täytyy muodostua toimintamme perustaksi. Elintarvikekysymys on kaikkien kysymysten perusta. Meidän on annettava paljon voimia taisteluun Denikiniä vastaan. Käänteet ovat aina mahdollisia niin kauan kuin täydellinen voitto on vielä saavuttamatta, eikä mikään epäily tai kevytmielisyys voi tulla kysymyksen. Mutta kun sotatilanne vähänkin paranee, meidän tulee antaa mahdollisimman paljon voimia elintarvikevarustelutyöhön, sillä se on kaiken perusta. Elintarvikkeiden luovutusvelvollisuus on toteutettava loppuun saakka. Ja vasta sitten kun olemme ratkaisseet tämän tehtävän ja meillä on sosialistinen perustus, me voimme rakentaa tälle sosialistiselle perustukselle koko sen upean sosialismin rakennuksen, jota olemme jo monesti ryhtyneet rakentamaan ylhäältä ja joka on monta kertaa hajonnut.

Toinen peruskysymys on kysymys polttoaineista, tuosta rakennustyömme tärkeimmästä perustasta. Se on kysymys, joka on noussut eteemme nyt, kun emme voi käyttää hyväksemme elintarvikealalla saavuttamiamme menestyksiä, sillä emme voi polttoainepulan vuoksi suorittaa viljan kuljetuksia emmekä käyttää täydellisesti hyväksemme

voittojamme. Meillä ei ole vielä todellista koneistoa, joka kykenisi suoriutumaan polttoaineongelmasta, mutta on mahdollisuus suoriutua siitä.

Koko Eurooppa on nyt hiilipulassa. Jos kerran rikkaimmissakin voittajamaissa, sellaisissakin kuin Amerikka, joka ei ole joutunut sotaretkien eikä maahanhyökkäysten kohteeksi — polttoainekysymys nousee esiin noin kärkevänä, niin on luonnollista, että sen vaikutus tuntuu meilläkin. Parhaimmissakaan olosuhteissa emme voi jälleenrakentaa kivihiihiteollisuuttamme ennen kuin muutaman vuoden kuluttua.

Pelastuksen tuo halkojen käyttö. Siinä tarkoituksessa lähetämme yhä uusia puolueen voimia tuohon työhön. Kansankomissaarien Neuvostossa ja Puolustusneuvostossa on viime viikon kuluessa kiinnitetty päähuomio tähän kysymykseen ja ryhdytty useihin toimenpiteisiin, joiden avulla pitää tässä suhteessa saada aikaan samanlainen käänne kuin se, jonka saimme aikaan Etelärintamalla toimivien armeijoidemme suhteen. On sanottava, että tässä suhteessa emme saa antaa toimintamme laimeta, että jokaisen askelemme täytyy muodostua askeleeksi kohti voittoa taistelussa polttoainepulan torjumiseksi. Aineellisia varoja meillä on. Me voimme tulla toimeen haloilla ja turvata teollisuuden polttoaineilla siihen asti, kunnes saatamme kivihiihiteollisuuden jälleen kuntoon. Toverit, meidän on pantava kaikki puolueen voimat suorittamaan tätä perustehtävää.

Kolmantena tehtävänämme on täiden hävittäminen, niiden samaisten täiden, jotka levittävät pilkkukuumetta. Näiden näännyttämän, sairaan väestön keskuudessa, jolla ei ole leipää, saippuaa eikä polttoaineita, tuo pilkkukuumet voi muodostua sellaiseksi vitsaukseksi, joka tekee meille mahdottomaksi kaiken sosialistisen rakennustyön.

Se on ensimmäinen askel kamppaillessamme kulttuurin puolesta ja se on kamppailua olemassaolosta.

Nämä ovat perustehtävät. Niihin haluaisin kiinnittää eniten puolueeseen kuuluvien toverien huomiota. Tähän saakka olemme kiinnittäneet suhteettoman vähän huomiota näihin perustehtäviin. Tämän ensivuoroisen tehtävän ratkaisemiseen on suunnattava yhdeksän kymmenesosaa niistä voimistamme, joita ei ole lähetetty sotilaalliseen työhön, mitä ei saa heikentää hetkeksikään. Meillä on nyt



selvä käsitys tämän kysymyksen kärkevyydestä. Jokaisen on ponnisteltava voimiensa mukaan tämän asian hyväksi. Siihen meidän on suunnattava kaikki voimamme.

Tähän lopetan selostukseni poliittisen osan. Mitä tulee kansainvälisiin asioihin, niin tov. Tshitsherin tulee teemmään niistä selkoa seikkaperäisesti ja lukee sen ehdotuksen, jonka haluamme tehdä Neuvostojen edustajakokouksen nimissä sotaakäyville valtioille.

Kajoan vielä aivan lyhyesti puolue tehtäviin. Puolueemme eteen on vallankumouksen kulussa noussut eräs erittäin suurimerkityksinen tehtävä. Toisaalta on luonnollista, että huonommat ainekset lyöttäytyvät hallitsevan puolueen mukaan jo senkin vuoksi, että tämä puolue on hallitseva. Toisaalta työväenluokka on uupunut ja köyhdytetyssä maassa tietysti heikentynyt. Ja kuitenkin vain työväenluokan edistynein osa, vain sen etujoukko kykenee johtamaan maataan. Suorittaaksemme tämän tehtävän yleisvaltakunnallisen rakennustyön kannalta katsoen me käytimme eräänä keinona talkootöitä. Esitimme tunnuksen: puolueeseemme tulevat ne, joita ennen muita mobilisoidaan rintamalle; niiden taas, jotka eivät voi sotia, tulee omalla paikallaan todistaa ymmärtävänsä, mitä on työväenpuolue, heidän tulee näyttää, miten kommunismin periaatteita sovelletaan käytännössä. Sillä kommunismi tämän sanan tarkassa merkityksessä on työtä, jota tehdään yhteiseksi hyväksi palkkiotta ja ottamatta huomioon yksilöllisiä eroavuuksia ja joka hävittää kaikki ennakkoluuloihin perustuvat elämäntavat ja jopa niiden muistotkin, hävittää luutuneisuuden, tottumukset, eri toimialojen välisen eroavaisuuden, työpalkkion suuruuseron j.n.p. Se on varmimpia takeita siitä, että saamme työväenluokan ja työtätekevät mukaan ei ainoastaan sotilasalalla, vaan myös rauhanomaisessa rakennustyössämme. Kommunististen talkoiden jatkuvan kehityksen tulee muodostua kouluksi. Jokainen toimenpide on suoritettava siten, että saisimme vedetyksi puolueeseemme työläisaineiksia ja luotettavimpia aineksia muista luokista. Siihen me pääsemme uudestirekisteröinnin avulla. Me emme pelkää ryhtyä karsimaan pois niitä, jotka eivät ole täysin luotettavia. Me pääsemme toivottuun tulokseen myös sillä, että luotamme puolueen jäsenen, joka liittyy meihin vaikealla hetkellä. Kuten Keskuskomitean tämänpäiväinen toimintakertomus osoittaa, ne puolueen

jäsenet, ne tuhannet ja sadat tuhannet, jotka liittyivät meihin silloin, kun Judenitsh oli muutaman virstan päässä Pietarista ja Denikin Orelin pohjoispuolella, silloin kun koko porvaristo oli jo riemusta ratketa, sellaiset puolueen jäsenet ansaitsevat luottamuksemme. Sellaista puolueen laajenemista me pidämme arvossa.

Laajennettuumme tällä tavoin puolueettamme, meidän on suljettava ovet ja oltava erittäin varovaisia. Meidän tulee sanoa: nyt kun puolue voittaa, me emme tarvitse uusia puolueen jäseniä. Tiedämme erinomaisesti, että lahoavassa kapitalistisessa yhteiskunnassa puolueen mukaan lyöttäytyy suuri joukko vahingollisia aineksia. Meidän pitää luoda puolue, josta tulee työväen puolue, jossa ei ole sijaa mukaanlyöttäytyjille, mutta meidän pitää vetää mukaan työhön myös puolueen ulkopuolella olevat joukot. Miten se voidaan tehdä? Keinona siihen ovat työläisten ja talonpoikien puoluejaottomat konferenssit. „Pravdassa” julkaistiin hiljattain puoluejaottomia konferensseja koskeva artikkeli. Tuo artikkeli, tov. Rostoptshinin artikkeli, ansaitsee erityistä huomiota. En tiedä muuta keinoa, jolla voitaisiin ratkaista tämä mitä syvällisimmän historiallisen merkityksen omaava tehtävä. Puolue ei voi avata oviaan selkoselälleen, koska kapitalismin lahoamisen aikakaudella on aivan kiertämätöntä, että se kokoaa riveihinsä huonoimpia aineksia. Puolueen täytyy olla siinä määrin suppea, että se kokoaisi riveihinsä työväenluokan ulkopuolelta vain niitä muista luokista lähtöisin olevia yksilöitä, joita sillä on mahdollisuus kokeilla mitä suurimmalla huolellisuudella.

Mutta meillä on vain muutamia satoja tuhansia puolueen jäseniä maassa, jonka väkiluku nousee satoihin miljooniin. Kuinka sellainen puolue voi hallita? Ensinnäkin sillä on ja täytyykin olla apulaisenaan ammattiliitot, joiden vaikutus ulottuu miljooniin, toisena apulaisena ovat puoluejaottomat konferenssit. Näissä puoluejaottomissa konferensseissa meidän täytyy osata lähestyä ei-proletaarisia joukkoja, täytyy voittaa ennakkoluulot ja pikkuporvarillinen horjuvaisuus — se on eräs oleellisin perustehtävä.

Meidän ei pidä mitata puoluejärjestöjemme menestyksiä vain sillä, kuinka monta puolueen jäsentä työskentelee tällä tai tuolla toimialalla, ei vain sillä, kuinka menestyksellisesti suoritetaan uudestirekisteröintiä, vaan myös sillä,

järjestetäänkö näitä työläisten ja talonpoikien puolue-  
jaottomia konferensseja riittävän useasti ja oikealla  
tavalla, t.s. sillä, missä määrin me osaamme lähestyä niitä  
joukkoja, jotka eivät voi nyt tulla puolueeseen, mutta jotka  
meidän pitää saada mukaan työhön.

Kun voitimme Ententen, niin se saattoi tapahtua siksi,  
että olimme saaneet puolellemme työväenluokan sympatiat,  
juuri noiden puolueeseen kuulumattomien joukkojen sym-  
patiat. Kun vihdoin voitimme Koltshakin, niin se ehkä  
tapahtui juuri siksi, että Koltshak oli menettänyt mahdolli-  
suuden ammentaa lisävoimia työtätekevien joukkojen kes-  
kuudesta. Mutta meillä on sellainen voimanlähde, jota ei  
ole eikä voikaan olla millään muulla hallituksella koko  
maailmassa paitsi työväenluokan hallituksella, koska vain  
työväenluokan hallitus voi rohkeasti, ehdottoman varmuna  
menestyksestään ammentaa voimia kaikkein sorretuimpien,  
kaikkein takapajuisimpien työtätekevien keskuudesta. Me  
voimme ja meidän täytyy ammentaa voimia puolueeseen  
kuulumattomien työläisten ja talonpoikien keskuudesta,  
koska he ovat uskollisimpia ystäviämme. Me voimme  
amentaa voimia juuri näistä, kapitalistien ja tilanherro-  
jen pahimmin sortamista joukoista ratkaistaksemme nuo  
tehtävät, turvataksemme viljan ja polttoaineen saannin ja  
voittaaksemme pilkkukuumeen. Ja voimme olla varmoja  
näiden joukkojen tuesta. Tulemme edelleenkin ammenta-  
maan yhä syvemmillä voimia noista joukoista ja voimme  
sanoa, että voitamme vihdoin viimein kaikki vastusta-  
jamme. Ja rauhanomaisen rakennustyön alalla, johon  
ryhdymme toden teolla sitten kun olemme voittaneet Deni-  
kinin, me teemme vielä paljon suurempia ihmeitä kuin  
olemme tehneet näinä kahtena vuotena sodankäynnin  
alalla.

„Izvestija TsK RKP(b)” № 9,  
joulukuun 20 pnä 1919

Julkaistaan  
pikakirjoitteeseen verrattun  
bulletiinin „Izvestija TsK RKP(b)”  
tekstin mukaan

## 3

LOPPULAUSUNTO KESKUSKOMITEAN POLIITTISEN  
SELOSTUKSEN JOHDOSTA  
JOULUKUUN 2 pnä

Olisin luopunut loppulausunnosta, ellei tov. Sapronov olisi saanut minua innostumaan, ja mieleni tekee hiukan polemisoida hänen kanssaan. Epäilemättä organisatorista kokemuksta omaavien paikallisten työntekijäin mielipiteet on otettava varteen. Kaikki heidän neuvonsa ovat meille arvokkaita. Mutta minä kysyn, mitä pahaa on siinä, mitä tähän on kirjoitettu? En ollut perehtynyt tähän pykälään. Sapronov antoi minulle sen. Tässä on kirjoitettu: „Luonnos. Ohjekirjelmä kuvernementti-, ujesti- ja volostikomiteoille maaseututyöstä”<sup>50</sup>. Ohjekirjelmä on siis osoitettu niille paikallisille työntekijöille, joiden ohjauksella koko paikallinen toiminta tapahtuu. Jos puhutaan Keskuskomitean agitaattorien, komissaarien, asiamiesten tai valtuutettujen lähettämisestä, niin he saavat aina ja ehdottomasti ohjeet. Tässä sanotaan 9. pykälässä: „On pyrittävä saamaan neuvostotilat ja kommuunit antamaan apua ympäristön talonpojille, välitöntä reaalista apua”. Olen sentään luullut, että Keskuskomitean asiamiehelläkin pitäisi olla järki tallella. Jos ohjesääntö on todella vahvistettu, niin kuinka hän voi vaatia, että annettaisiin rattaat, hevonen j.n.e.? Meillä on tästä asiasta riittävästi ohjekirjelmia, eräät jopa sanovat niitä olevan liiaksikin. Ja Keskuskomitean asiamies voi vaatia sitä tahi tätä vain ohjeiden myöntämissä rajoissa, eikä yksikään kommuunin johtaja voi sallia, että annettaisiin pois rattaat, hevonen tai lehmä. Mutta tämä on vakava kysymys, koska tällä pohjalla tapahtuu useasti meidän ja talonpoikien välien huonontumista, ja Ukrainassa nuo välit voivat rikkoutua toistamiseen, elleimme kykene toteuttamaan poliittista linjaamme

käytännössä. Sen toteuttaminenhan ei ole vaikeaa, ja talonpojat ilahtuvat vähäisestäkin avusta. Ei riitä, että hyväksytään ohjekirjelmä, pitää osata myös soveltaa sitä käytännössä. Jos tov. Saprnov pelkää, että joltakin neuvostotilalta otetaan lehmä, hevonen tai rattaat, niin kertokoon hän meille mainiosta kokemuksestaan tämän pykälän suhteen ja sanokoon: antakaamme talonpojille työvälineitä ilmaiseksi tai halvalla hinnalla; sellaista puhetta minä ymmärrän. Mutta joka tapauksessa tämä ei tee olemattomaksi 9. pykälää, vaan se saa tästä vahvistusta. Kommuunien ja neuvostotilojen suhteet ympäristön talonpoikaistoon ovat eräs koko politiikkamme kipeimpiä kysymyksiä. Vielä suuremmassa määrin ne tulevat muodostumaan sellaisiksi Ukrainassa ja huomenna ne muodostuvat samanlaisiksi myös Siperiassa. Me olemme nyt voittaneet puolellemme aatteellisesti Siperian talonpojan, kun vapautimme hänet Koltshakista. Mutta tämä voitto ei muodostu kestäväksi, elleimme kykene järjestämään asiaa niin, että tuolle talonpojalle annetaan reaalista apua, ja tietenkin jokaisen maaseudulla toimivan asiamiehen pitää saada sellaiset ohjeet. Ja jokaiselta asiamieheltä pitää toimintaselostusta kuultaessa kysyä, missä ja millä tavoin neuvostotilat ovat auttaneet talonpoikia? Tässä kohdin tov. Saprnovin huomautukset olivat väärinä. Paikallisten työntekijäin kokemusten hyväksikäyttö on ehdoton perusvelvollisuutemme. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

„Izvestija TsK RKP(b)“ № 9,  
joulukuun 20 pnä 1919

Julkaistaan  
pikakirjoitteeseen verratun  
bulletiinin „Izvestija TsK RKP(b)“  
tekstin mukaan

PÄÄTÖSLAUSELMAEHDOTUS KANSAINVALISTÄ POLITIIKKAA  
KOSKEVASTA KYSYMYKSESTÄ <sup>51</sup>

Venäjän Sosialistinen Federatiivinen Neuvostotasavalta haluaa elää rauhassa kaikkien kansojen kanssa ja käyttää kaikki voimansa sisäiseen rakennustyöhön voidakseen järjestää tuotannon, kulkulaitoksen ja yhteiskunnallisen hallinnon neuvostojärjestelmän pohjalle, minkä Ententen sekaantuminen ja nälkäsaarto on tähän asti estänyt.

Työläisten ja talonpoikien hallitus on ehdottanut ententevalloille rauhaa monta kertaa, nimittäin: elokuun 5 pnä 1918 — Ulkoasiain kansankomissariaatin vetoamus Amerikan edustajalle hra Poolelle; lokakuun 24 pnä 1918 — presidentti Wilsonille; marraskuun 3 pnä 1918 — kaikille Sopimusvaltojen hallituksille puolueettomien maiden edustajien välityksellä; marraskuun 7 pnä 1918 — Neuvostojen VI yleisvenäläisen edustajakokouksen nimessä; joulukuun 23 pnä 1918 — Litvinovin nootti Tukholmassa kaikille ententevaltojen edustajille; edelleen vuoden 1919 tammikuun 12 pn, tammikuun 17 pn ja helmikuun 4 pn vetoamukset sekä maaliskuun 12 pnä 1919 Bullittin kanssa tehty sopimusehdotus; toukokuun 7 pnä 1919 Nansenin välityksellä.

Hyväksyen täydellisesti kaikki nämä Kansankomissarien Neuvoston ja Ulkoasiain kansankomissariaatin toistuvat toimenpiteet Neuvostojen VII edustajakokous vahvistaa jälleen järkkymättömän pyrkimyksensä rauhaan, vielä kerran ehdottaa kaikille ententevalloille, Englannille, Ranskalle, Amerikan Yhdysvalloille, Italialle, Japanille, kaikille yhteisesti ja jokaiselle erikseen rauhanneuvottelujen viipymätöntä aloittamista ja antaa Yleisvenäläisen

Toimeenpanevan Keskuskomitean, Kansankomissaarien Neuvoston ja Ulkoasiain kansankomissariaatin tehtäväksi jatkaa järjestelmällisesti tätä rauhanpolitiikkaa (tai: jatkaa järjestelmällisesti tätä rauhanpolitiikkaa ryhtyen kaikkiin sen menestykselle välttämättömiin toimenpiteisiin).

*Kirjoitettu joulukuun 2 p:nä 1919*

*Julkaistu ensi kerran v. 1932*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

## 5

LOPPULAUSUNTO UKRAINAN NEUVOSTOVALTAA  
KOSKEVAN KYSYMYKSEN JOHDOSTA  
JOULUKUUN 3 pñä

Toverit! Minulla ei ole paljoakaan sanottavaa loppulausunnossani, vaikka minun täytyy valitettavasti esittää enemmän vastaväitteitä tov. Bubnoville ja Drobnisille, jotka puhuivat minun jälkeeni, kuin tov. Jakovleville, joka puhui ennen minua. Kuitenkin on tehtävä eräs huomautus.

Tov. Rakovskin puheen johdosta on sanottava, että kun hän mainitsi, että neuvostotilojen pitää olla kommunistisen rakennustyömme perustana, niin se on väärin. Emme voi millään muotoa asettaa kysymystä siten. Meidän on myönnettävä, että neuvostotiloiksi pitää antaa vain aivan vähäinen osa ajanmukaisista talouksista, muutoin emme saa aikaan liittoa pientalonpoikaiston kanssa, ja tuo liitto on meille välttämätön. Kun eräät toverit sanoivat minun suosittelevan liittoa borotbalaisten<sup>52</sup> kanssa, on se väärinkäsitystä. Minä vertailin täällä politiikkaa, jota tulee noudattaa borotbalaisten suhteen, siihen politiikkaan, jota olemme noudattaneet oikeistoeserrien suhteen. Silloin meitä syytettiin jo ensimmäisellä viikolla Lokakuun vallankumouksen jälkeen — sivumennen sanoen, talonpoikain edustajakouksissa — siitä, että otettuamme vallan me emme halua käyttää talonpoikien voimia. Minä sanoin: me otimme kokonaisuudessaan teidän ohjelmanne, joka edellyttää talonpoikien voimain käyttöä, me haluamme sitä, mutta emme halua liittoa eserrien kanssa. Sen vuoksi tov. Manuilski on päätenyt kerrassaan kummalliseen väärinkäsitykseen samoin kuin tov. Drobnis ja Bubnov, kun hän väittää minun muka suosittelevan liittoa borotbalaisten kanssa. Mielipiteeni on nimenomaan se, että pitää osoittaa, että tarvitsemme liittoa Ukrainan talonpoikaiston



kanssa ja että tämän liiton aikaansaamiseksi meidän tulee käydä polemiikkia borotbalaisia vastaan toisin kuin sitä nyt käydään. Kaikki, jotka puhuivat kansallisuuskysymyksestä — siitä puhuivat sekä tov. Drobnis että Bubnov ja monet muutkin —, ovat meidän KK:laista päätöslauselmaamme arvostellessaan näyttäneet, että heissä ilmenee juuri sitä samaa itsenäisyyttä, josta olemme moittineet kieviläisiä. Tov. Manuilski erehtyy tavattomasti kuvitellessaan meidän moittineen itsenäisyydestä kansallisessa mielessä, Ukrainan riippumattomuuden mielessä. Me olemme moittineet itsenäisyydestä siinä mielessä, ettei haluta ottaa huomioon Moskovon mielipiteitä, Moskovassa sijaitsevan Keskuskomitean mielipiteitä. Tällä sanalla, jota käytettiin leikillisessä merkityksessä, oli aivan toinen merkitys.

Nyt kysymys on näin: tarvitsemmeko me liittoa Ukrainan talonpoikaiston kanssa, tarvitsemmeko sellaista politiikkaa, joka oli tarpeen vuoden 1917 lopussa ja vuoden 1918 useina kuukausina? Vakuutan, että tarvitsemme, ja sen vuoksi meidän on annettava suuri osa neuvostotiloista tosiasiallisesti jaettavaksi. Meidän pitää taistella kulakitalouksia vastaan, meidän pitää taistella pikkuporvarillisia ennakkoluuloja vastaan, meidän pitää taistella partisaanihyökkäilyjä vastaan. Borotbalaiset puhuvat paljon kansallisuuskysymyksestä, mutta eivät puhu mitään partisaanihyökkäilyistä. Meidän on vaadittava, että borotbalaiset hajottaisivat opettajien spilkan\*, vaikkapa ukrainankielisenkin, vaikkapa Ukrainan valtion sinetillä vahvistetunkin, mutta samojen proletaarisen kommunistisen politiikan periaatteiden nimessä, joiden nimessä mekin hajotimme oman YOL:mme, Yleisvenäläisen opettajien liiton, koska se ei toteuttanut proletariaatin diktatuurin periaatteita, vaan puolusti pikkuporvariston etuja ja toteutti sen politiikkaa.

*Julkaistu ensi herran v. 1932*

*Julkaistaan  
pikakirjoitteen mukaan*

---

\* — liitto. Toim.

**PUHE MAANVILJELYSKOMMUUNIEN  
JA MAATALOUSARTTELIIEN  
I EDUSTAJAKOKOUKSESSA <sup>53</sup>  
JOULUKUUN 4 p:nä 1919**

Toverit! Olen sangen iloinen voidessani hallituksen nimessä tervehtiä tätä teidän maanviljelyskommuunien ja maatalousarttelien ensimmäistä edustajakokoustanne. Neuvostovalan kaikesta toiminnasta te tietysti tiedätte, miten tavattoman suuren merkityksen me annamme kommuuneille, artteleille ja yleensä kaikille järjestöille, joiden tarkoituksena on muuttaa yksilöllinen talonpoikainen pientalous yhteistaloudeksi, osuuskunnalliseksi eli arttelitaloudeksi ja jatkuvasti edistää tätä muutosta. Te tiedätte, että Neuvostovalta on jo kauan sitten perustanut miljardirahaston tämäntapaisten yritysten tukemiseksi <sup>54</sup>. „Asetuksessa sosialistisesta maanjärjestelystä” <sup>55</sup> on erityisesti korostettu kommuunien, arttelien ja kaikkien maan yhteisviljelyä harjoittavien yritysten merkitystä, ja Neuvostovalta suuntaa kaikki ponnistelunsa siihen, ettei tämä laki jäisi vain paperille, vaan että se tuottaisi todella sitä hyötyä, mitä sen on tuotettava.

Kaikkien tällaisten yritysten merkitys on suunnaton, sillä jos talonpoikain entinen köyhä, puutteellinen talous jäisi ennalleen, silloin ei voisi olla puhettakaan mistään kestävistä sosialistisen yhteiskunnan rakentamisesta. Vain siinä tapauksessa, jos onnistumme käytännössä osoittamaan talonpojille yhteisen, kollektiivisen, osuustoiminnallisen maanviljelyn, artteliviljelyn edut, vain siinä tapauksessa, jos onnistumme osuustoiminnallisten, arttelitalouksien avulla auttamaan talonpoikia, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka saa todella todistetuksi talonpojalle olevansa oikeassa, saa todella monimiljoonaiset talonpoikaisjoukot pysyvästi ja varmasti puolelleen.

Siksi kaikenlaisilla maanviljelyksen osuustoiminnallista, arttelimuotoa edistävillä yrityksillä on arvaamattoman suuri merkitys. Meillä on miljoonia hajallaan ja erillään olevia talouksia syrjäseutujen maalaiskylissä. Näiden talouksien toisenlaiseksi tekeminen jotenkin nopeasti, jollakin määräyksellä, vaikuttamalla ulkoapäin tai syrjästä olisi kerrassaan mieletön ajatus. Me tiedämme varsin hyvin, että miljooniin talonpoikain pientalouksiin voidaan vaikuttaa vain vähitellen, varovasti, vain onnistuneella käytännöllisellä esimerkillä, sillä talonpojat ovat liian käytännöllistä väkeä, liian lujasti sidottuja vanhaan maatalouteen ryhtyäkseen suorittamaan joitakin vakavia muutoksia pelkäämättään neuvojen ja kirjatietojen perusteella. Näin ei voi tapahtua, ja sehän olisikin typerää. Vasta sitten, kun käytännössä ja talonpojalle ymmärrettävän kokemuksen pohjalla tulee todistetuksi, että siirtyminen osuustoiminnalliseen, artteliviljelykseen on välttämätöntä ja mahdollista, vasta sitten meillä on oikeus sanoa, että sellaisessa suunnattomassa talonpoikaismaassa kuin Venäjällä on otettu vakava askel sosialistisen maanviljelyksen suuntaan. Siksipä tämä kommuunien, arttelien ja osuuskuntain tavattoman suuri merkitys, joka asettaa teille kaikille sangen suuria valtiollisia ja sosialistisia velvollisuuksia, pakottaa luonnollisestikin Neuvostovallan ja sen edustajat suhtautumaan tähän kysymykseen erikoisen huomaavaisesti ja varovaisesti.

Sosialistista maanjärjestelyä koskevassa laissamme sanotaan, että me pidämme kaikenlaisten maanviljelys-osuuskuntien ja -arttelien ehdottomana velvollisuutena olla eristäytymättä ja vieraantumatta ympäristön talonpoikaisväestöstä ja auttaa sitä välttämättömästi. Se on sanottu laissa, se on toistettu kaikkien kommuunien, arttelien ja osuuskuntien normaalisäännöissä ja sitä kehitellään alin omaa Maatalouden komissariaattimme ja Neuvostovallan kaikkien elinten ohjesäännöissä ja asetuksissa. Mutta koko kysymys on siinä, että löydettäisiin todellakin käytännöllinen keino sen soveltamiseksi elämään. Tässä suhteessa en ole vielä varma siitä, että olemme voittaneet tämän perusvaikeuden. Niinpä tahtoisin, että tämä edustajakokouksen, jossa te Venäjän kaikilta ääriiltä kokoontuneina yhteistalouksien käytännöllisinä työntekijöinä voitte vaihtaa keskenänne kokemuksia, tekisi lopun kaikista epäilyistä

ja todistaisi, että alamme jo suoriutua, alamme käytännöllisesti suoriutua arttelien, osuuskuntien, kommuunien ja yleensä kaikenlaisten kollektiivisten, yhteisten maanviljelysyritysten lujittamistehtävästä. Mutta sen todistamiseksi tarvitaan todella *käytännöllisiä* tuloksia.

Maanviljelyskommuunien sääntöjä tai tätä kysymystä käsitteleviä kirjoja lukiessa tuntuu siltä, että me annamme niissä liian paljon sijaa propagandalle, kommuunien järjestämisen tarpeellisuuden teoreettiselle perustelulle. Se on tietenkin tarpeellista: harjoittamatta perusteellista propagandaa, tekemättä selkoa osuustoiminnallisen maanviljelyksen paremmuudesta ja toistamatta tätä ajatusta tuhansia ja taas tuhansia kertoja me emme voi odottaa, että laajat talonpoikaisjoukot innostuvat asiaan ja alkavat käytännössä kokeilla sen soveltamista elämässä. Propaganda on tietenkin tarpeellista eikä meillä ole syytä pelätä kertaamista, sillä se, mikä meistä tuntuu kertaamiselta, ei monista sadoista ja tuhansista talonpojista ole nähtävästi lainkaan kertaamista, vaan heille se on ensi kertaa selvenevä totuus. Ja jos meissä herää ajatus, että kiinnitämme liian paljon huomiota propagandaan, niin on sanottava, että meidän on harjoitettava sitä vielä sata kertaa enemmän. Ja kun kuitenkin sanon näin, niin sanon sen siinä mielessä, että lähestyessämme talonpoikaista selittelemällä maanviljelyskommuunien perustamisen hyödyllisyyttä yleensä, osamatta samalla osoittaa sitä käytännöllistä hyötyä, jonka osuuskunnalliset, arttelitaloudet sille tuottavat, ei talonpoikaisto ala luottaa meidän propagandaamme.

Laissa sanotaan, että kommuunien, arttelien ja osuuskuntien pitää auttaa ympäristön talonpoikaisväestöä. Mutta valtio, työväen valta luovuttaa miljardin varoja maanviljelyskommuunien ja -arttelien avustamiseen. Ja tietenkin jos joku kommuuni auttaa talonpoikia tämän rahaston kustannuksella, niin pelkään, että se saa talonpoikaiston taholta osakseen vain ivaa. Ja siihen onkin täysi syy. Jokainen talonpoika sanoo: „Tuohan on ymmärrettävää, kun teille annetaan miljardirahasto, niin eihän teidän ole vaikeata viskata siitä jotain meillekin”. Pelkään, että talonpoika vain virnailee sille, sillä hän suhtautuu tähän asiaan sangen tarkkaavasti ja sangen epäluuloisesti. Talonpoika on monien vuosisatojen kuluessa tottunut saamaan valtiovallan taholta osakseen vain pelkkää sortoa, ja siksi

hän on tottunut suhtautumaan epäluuloisesti kaikkeen kruunulta tulevaan. Ja jos maanviljelyskommunit auttavat talonpoikia vain täyttääkseen lain kirjaimen, niin sellainen apu ei ole ainoastaan hyödytöntä, vaan siitä voi koitua pelkkää vahinkoa. Sillä maatalouskommunien nimitys on sängen arvokas ja sidottu kommunismin käsitteeseen. Hyvä on, jos kommunit osoittavat käytännössä, että niissä tehdään todella vakavaa työtä talonpoikaistalouden parantamiseksi, silloin kohoaa epäilemättä sekä kommunistien että kommunistisen puolueen arvovalta. Mutta hyvin usein on käynyt niin, että kommunit ovat synnyttäneet talonpoikaistossa vain kielteistä suhtautumista niihin ja sana „kommuuni” on toisinaan muodostunut jopa tunnuslauseeksi taistelussa kommunismia vastaan. Ja niin ei ole käynyt vain silloin, kun on tehty typeriä yrityksiä ajaa talonpojat väkisin kommuuneihin. Tämän menetelmän typeryys on ollut kaikille niin silmäänpistävä, että Neuvostovalta on jo aikoja sitten ryhtynyt vastustamaan sellaista. Ja olen siinä uskossa, että mikäli nyt tällaista pakotusta ilmeneekin yksityisissä tapauksissa, näitä tapauksia ei ole paljon, ja että te käytätte tätä edustajakokousta hyväksenne pyyhkäistäkseen Neuvostotasavallan kamaralta kokonaan pois tämän säädyttömyyden viimeisetkin jäljet, niin ettei ympäristön talonpoikaisväestö voisi vedota ainoankaan tapaukseen pitääkseen yllä sitä vanhaa mielihetimitä, että kommuuniin yhtymiseen liittyy muka jonkinlaista pakotusta.

Mutta vaikka pääsemmekin eroon tästä vanhasta virheestä ja teemme lopun tuosta säädyttömyydestä, niin se on kuitenkin vain mitä vähäisin osa siitä, mitä meidän on tehtävä. Sillä valtion on edelleenkin autettava välttämättömästi kommuuneja emmekä me olisi kommunisteja emmekä sosialistisen taloudenhoidon kannattajia, ellemme avustaisi valtion taholta kaikkinaisia kollektiivisia maanviljelysyrityksiä. Meidän on pakko tehdä se senkin tähden, että se vastaa kaikkia tehtäviämme, ja siksi kun me hyvin tiedämme, että nämä osuuskunnat, arttelit ja kollektiiviset järjestöt ovat uutuus, joka ei juurru, ellei vallassa oleva työväenluokka sitä tue. Ja jotta se juurtuisi, meidän tulee nimenomaan sen takia, että valtio avustaa sitä rahallisesti ja kaikella muulla tavalla, päästä siihen, etteivät talonpojat voisi ottaa sitä vastaan ivalla. Meidän on aina varottava,

ettei talonpoika pääsisi sanomaan kommuunien eikä arttelien ja osuuskuntain jäsenistä, että he ovat valtion elättejä ja eroavat talonpojista vain siinä, että heille myönnetään helpotuksia. Jos annetaan maata ja miljardirahastosta avustusta rakennustarkoituksiin, niin jokainen hölmökin elää hieman paremmin kuin tavallinen talonpoika. Mitä kommunistista siinä on ja mitä parannusta tämä tällainen on — sanoo talonpoika, — mistä hyvästä meidän pitää heitä kunnioittaa? Tietenkin jos valikoidaan muutamia kymmeniä tai satoja ihmisiä ja annetaan heille miljardeja, niin he tulevat tekemään työtä.

Vaarallisinta on juuri talonpoikain sellainen asiaan suhtautuminen, joten tahtoisin kiinnittää edustajakokoukseen saapuneiden tovereiden huomiota tähän kysymykseen. Käytännössä se on ratkaistava siten, että voisimme sanoa itsellemme ei ainoastaan välttäneemme tämän vaaran, vaan myös keksineemme keinot taistellaksemme sen hyväksi, ettei talonpoika voisi niin ajatella, vaan että hän päinvastoin näkisi jokaisessa kommuunissa ja jokaisessa arttelissa jotakin sellaista, mitä valtiovalta edistää, ja näkisi niissä sellaisia uusia viljelysmenetelmiä, joiden paremmuus vanhoihin viljelysmenetelmiin verraten käy ilmi käytännöllisestä elämästä eikä kirjoista ja puheista (mikä on kovin halpaa). Siinä juuri onkin tehtävän ratkaisun vaikeus ja juuri siksi meidänkin, kun näemme vain kuivia numerotietoja, on vaikea päätellä, olemmeko todistaneet käytännössä, että jokainen kommuuni ja jokainen artteli on todella kaikkia vanhan järjestelmän yrityksiä korkeammalla ja että työväen valta auttaa tässä suhteessa talonpoikaa.

Arvelen, että tämän kysymyksen käytännöllisen ratkaisemisen kannalta olisi erittäin suotavaa, että te, jotka olette käytännössä tutustuneet seutujenne moniin kommuuneihin, artteleihin ja osuuskuntiin, kehittelisitte menetelmät sen tosiasiallisesti valvomiseksi, kuinka toteutetaan lakia, joka velvoittaa maatalouskommuuneja auttamaan ympäristön väestöä; miten käytännössä siirrytään sosialistiseen maanviljelykseen ja missä tämä siirtyminen ilmenee konkreettisesti kussakin kommuunissa, artteissa ja osuuskunnassa; nimenomaan miten se tapahtuu, monessako osuuskunnassa ja kommuunissa se tapahtuu ja monessako vasta aiotaan siirtyä; montako kertaa on huomattu kommuunien antaneen

apua ja minkäluontoista tämä apu on ollut — hyväntekeväisyyden harrastamista vaiko sosialistista avustusta.

Jos kommuunit ja arttelit antavat osan valtiolta saamastaan avustuksesta talonpojille, niin se antaa vain jokaiselle talonpojalle aihetta ajatella, että hyvät ihmiset ne vain tässä auttavat häntä, mutta se ei lainkaan todista siirtymistä sosialistiseen järjestelmään. Talonpojat taas ovat ammoisista ajoista tottuneet suhtautumaan epäilevästi sellaisiin „hyviin ihmisiin”. On osattava tarkastaa, missä todella on ilmennyt tuo uusi yhteiskuntajärjestys, miten talonpojille todistetaan, että osuustoiminnallinen, arttelimaanviljelys on edullisempaa kuin talonpojan yksilöllinen maanviljelys ja että tämä paremmuus *ei* johdu valtion antamasta avusta; on osattava todistaa talonpojille, että tämä uusi järjestelmä voidaan toteuttaa käytännössä *ilman* valtion avustustakin.

En valitettavasti voi olla edustajakokouksessanne loppuun saakka, enkä sen vuoksi saata osallistua näiden tarkastuskeinojen harkitsemiseen. Mutta olen varma, että te yhdessä Maatalouden komissariaattiamme johtavien tovereiden kanssa löydätte sellaiset keinot. Luin mielihyvin Maatalouden kansankomissaarin tov. Seredan kirjoituksen, jossa hän tähdentää, että kommuunien ja osuuskuntien ei pidä irtautua ympäristön talonpoikaisväestöstä, vaan niiden on pyrittävä parantamaan sen taloutta. Kommuuni on järjestettävä niin, että siitä tulisi esimerkiksi kelpaava ja että lähiseudun talonpojat itse pyrkisivät siihen; on osattava näyttää heille käytännössä esimerkkiä, miten on autettava ihmisiä, jotka hoitavat taloutta näin tukalana tavarapulan ja yleisen rappiotilan aikana. Jotta voitaisiin määrittellä käytännölliset keinot tämän toteuttamiseksi elämässä, on laadittava sangen yksityiskohtaiset ohjeet, joissa on lueteltava kaikki ne muodot, miten ympäristön talonpoikaisväestöä voidaan auttaa, on tiedusteltava jokaiselta kommuunilta, mitä se on tehnyt tukeakseen talonpoikia, on osoitettava keinot, miten jokaisesta nykyään toimivasta kahdesta tuhannesta kommuunista ja noin neljästä tuhannesta arttelista saadaan solu, joka pystyy käytännössä saamaan talonpojat siihen vakaumukseen, että kollektiivinen maanviljelys, joka on siirtymistä sosialismiin, on hyödyllistä eikä mitään hassuttelua ja pelkkää hourailua.

Sanoin jo, että laki vaatii kommuuneja avustamaan lähi-seudun talonpoikaisväestöä. Laissa me emme voineet sanoa mitenkään toisin emmekä antaa siinä minkäänlaisia käytännöllisiä ohjeita. Meidän oli annettava yleiset säädökset ja luotettava siihen, että kunkin seudun valveutuneet toverit tulevat tunnollisesti soveltamaan tätä lakia ja pystyvät löytämään tuhansia keinoja soveltaakseen sitä käytännössä kunkin paikkakunnan konkreettisia taloudellisia edellytyksiä vastaavasti. Mutta jokaista lakia voidaan tietysti kiertää, jopa sen toteuttamisen varjollakin. Ja laki talonpoikain avustamisesta, jollei sitä sovelleta tunnollisesti, voi muodostua pelkäksi leikittelyn välikappaleeksi ja johtaa aivan päinvastaisiin tuloksiin.

Kommuuneja tulee kehittää siihen suuntaan, että talonpoikaistaloudet, jouduttuaan kosketuksiin kommuunin kanssa ja saadessaan taloudellista apua, alkaisivat muuttua olojensa puolesta ja että jokainen kommuuni, artteli tai osuuskunta osaisi panna alulle näiden olojen parantamisen ja toteuttaa sitä käytännössä, todistaa teoissa talonpojille, että tästä muutoksesta on heille vain hyötyä.

Te saatatte tietenkin luulla, että meille sanotaan: talouden parantaminen vaatii toisenlaisia olosuhteita kuin on nykyinen rappiotila, jonka ovat aiheuttaneet nelivuotinen imperialistinen sota ja kaksivuotinen kansalaissota, johon imperialistit ovat meidät pakottaneet. Sellaisissa oloissa kuin meillä nykyään on ei ole ajattelemistakaan mistään laajoista maanviljelystalouksissa suoritettavista parannuksista, hyvä kun tulisimme jotenkin toimeen, ettei ihan nälkään kuoltaisi.

On aivan luonnollista, että tällaisia epäilyjä voidaan esittää. Mutta jos joutuisin vastaamaan tuollaisiin väitteisiin, niin sanoisin seuraavasti. Olettakaamme, että talouden häiriintymisen, rappiotilan, tavarapulan, liikennevälineiden kehnonuden sekä karjan ja työvälineiden tuhoutumisen takia ei voida suorittaa laajoja parannuksia taloudessa. Epäilemättä kuitenkin lukuisissa eri tapauksissa voidaan suorittaa rajoitettuja parannuksia taloudessa. Mutta olet-takaamme, ettei sekään olisi mahdollista. Merkitsisikö se, etteivät kommuunit voi saada aikaan muutoksia ympäristön talonpoikain elämässä eivätkä todistaa talonpojille, että kollektiiviset maanviljelysyrietykset eivät ole mikään keino-tekoisesti kasvatettu ansarikasvi, vaan työväen vallan



antamaa uutta apua työtätekeväälle talonpoikaistolle, sen auttamista taistelussa kulakistoa vastaan? Olen varma, että vaikka kysymys asetettaisiinkin näin ja vaikka olettaisimmekin mahdottomaksi parannusten suorittamisen nykyisen rappiotilan vallitessa, niin sittenkin voidaan saada aikaan hyvin paljon, jos kommuuneissa ja arteileissa on tunnollisia kommunisteja.

Ettei tämä jäisi pelkäksi puheeksi, viitataan siihen, mitä meillä kaupungeissa sanotaan talkootöiksi. Tätä nimitystä käytetään siitä kaupunkilaistyöläisten maksuttomasta työstä, jota nämä jonkin yhteiskunnallisen tarpeen tyydyttämiseksi tekevät muutaman tunnin ajan yli sen, mitä jokaiselta työläiseltä vaaditaan. Ensi kertaa tekivät sellaista työtä Moskovan—Kazanin radan rautatieläiset Moskovassa. Erääseen Neuvostovallan kirjelmään, jossa sanottiin, että puna-armeijalaiset rintamalla antautuvat ennen kuulumattomiin uhrauksiin ja että he, vaikka kärsivätkin kaikenlaista puutetta, saavuttavat vihollisista ennen kuulumattomia voittoja, ja jossa sanottiin samalla, että nämä voitot voivat olla lopullisia vain siinä tapauksessa, jos myös selustassa eikä ainoastaan rintamalla osoitetaan sankaruutta ja uhrautuvaisuutta,— Moskovan työläiset vastasivat järjestämällä talkoita. Epäilemättä Moskovan työläiset joutuvat kärsimään hätää ja puutetta paljon enemmän kuin talonpojat, ja jos te tutustutte heidän elinoloihinsa ja ajattelette sitä, että he ovat voineet ryhtyä näissä ennen kuulumattoman vaikeissa oloissa järjestämään talkoita, niin te olette yhtä mieltä siitä, etteivät mitkään vaikeat olot voi estää tekemästä sitä, mitä kaikissa oloissa voidaan tehdä, jos käytetään samaa keinoa, jota Moskovan työläiset käyttivät. Mikään ei auttanut kohottamaan kommunistisen puolueen arvovaltaa kaupungeissa niin suuresti ja herättänyt puolueeseen kuulumattomien työläisten keskuudessa kunnioitusta kommunisteja kohtaan siinä määrin kuin nämä talkoot, kun ne lakkasivat olemasta harvinaisia ilmiöitä ja kun puolueeseen kuulumattomat työläiset näkivät teoissa, että vallassa olevan kommunistisen puolueen jäsenillä on täytettävänään velvollisuuksia ja että kommunistit eivät ota puolueeseen uusia jäseniä nauttimaan vallassa olevan puolueen asemaan liittyviä etuja, vaan siksi, että he näyttäisivät esimerkkiä todella kommunistisesta työnteosta, s.o. maksutta suoritettavasta

työnteosta. Kommunismi on sosialismin korkeampi kehitysvaihe, jolloin ihmiset tekevät työtä tietoisina siitä, että on tarpeellista tehdä työtä yhteiseksi hyväksi. Me tiedämme, että nyt me emme voi saattaa voimaan sosialistista järjestystä ja että hyvä on, jos se voi tapahtua meillä lastemme tai ehkäpä lastenlastemme eläessä. Mutta sanomme, että vallassa olevan kommunistisen puolueen jäsenet ottavat kestääkseen myös suurimman osan vaikeuksista taistelussa kapitalismia vastaan, mobilisoivat parhaimmat kommunistit rintamalle lähetettäväksi ja vaativat niiltä, joita ei voida siihen tarkoitukseen käyttää, osallistumista talkootöihin.

Käyttämällä näitä talkoita, joita järjestetään jokaisessa suuressa teollisuuskaupungissa ja joihin puolue vaatii nyt jokaista jäsentään osallistumaan rangaisten laiminlyönnistä jopa puolueesta erottamisellakin, käyttämällä tätä keinoa kommuuneissa, artteleissa ja osuuskunnissa te voitte ja teidän tulee jopa vaikeimmissakin oloissa saada talonpoika huomaamaan jokaisen kommuunin, arttelin ja osuuskunnan liitoksi, jonka erikoisuutena ei ole valtionavun saanti, vaan se, että se on koonnut itseensä työväenluokan parhaat edustajat, jotka eivät vain propagoi sosialismia toisille, vaan osaavat itse toteuttaa sitä ja pystyvät näyttämään, että he osaavat jopa vaikeimmissakin oloissa hoitaa taloutta kommunistisesti ja auttaa ympäristön talonpoikaiväestöä millä suinkin voivat. Tässä suhteessa ei saa olla mitään verukkeita, tässä ei saa vedota tavarapulaan, siemenviljan puuttumiseen eikä karjakatoon. Tässä meillä on koetus, mikä oikeuttaa meidät joka tapauksessa sanomaan selvästi, missä määrin olemme käytännössä prehtyneet siihen vaikeaan tehtävään, jonka olemme eteemme asettaneet.

Olen varma, että kommuunien, osuuskuntien ja arttelien edustajain yleinen kokous käsittelee tämän ja ymmärtää, että tämän menetelmän soveltaminen on todella hyvä keino kommuunien ja osuuskuntien lujittamiseksi ja johtaa sellaisiin käytännöllisiin tuloksiin, ettei missään Venäjällä voisi sattua yhtään sellaista tapausta, että talonpojat suhtautuisivat vihamielisesti kommuuneihin, artteleihin ja osuuskuntiin. Mutta se ei riitä; on saatava talonpoikaisto suhtautumaan niihin myötämielisesti. Me, Neuvostovallan edustajat, teemme puolestamme kaikkemme asian edistämiseksi ja valtionavun antamiseksi miljardirahastosta tai muista läh-

teistä vain niissä tapauksissa, kun todella toteutetaan käytännössä työkommuunien ja -arttelien lähentämistä lähiseudun talonpoikien elämään. Me pidämme kaikkea muunlaista artteleille ja osuuskunnille annettavaa avustusta ei ainoastaan hyödyttömänä, vaan myös ehdottoman vahingollisena. Kommuunien lähiseudun talonpojille antamaa apua ei saa pitää apuna, jota annetaan vain yltäkylläisyydestä, vaan tämän avunannon pitää olla sosialistista, t.s. sellaista, että se tekisi talonpojille mahdolliseksi siirtyä eristyneestä, yksilöllisestä taloudenhoidosta osuuskunnalliseen taloudenhoitoon. Ja se voidaan tehdä vain sillä talkoomenetelmällä, josta tässä puhuin.

Jos te otatte huomioon tämän kaupunkilaistyöläisten kokemuksen, jotka eläen paljon huonommissa oloissa kuin talonpojat ovat panneet alulle talkooliikkeen, niin olen varma, että teidän yhteisellä, yksimielisellä tuella saamme jokaisen nykyisistä muutamista tuhansista kommuuneista ja artteleista muuttumaan todelliseksi kommunististen aatteiden ja käsitysten taimitarhaksi talonpoikaiston keskuudessa, käytännölliseksi esimerkiksi, joka todistaa heille, että kommuuni, vaikka onkin vielä heikko ja vähäinen itu, ei ole kuitenkaan keinotekoinen eikä mikään ansarissa kasvava, vaan oikea sosialistisen järjestelmän itu. Vasta silloin me saavutamme varman voiton entisestä pimeydestä, köyhyydestä ja puutteesta, vasta silloin meitä eivät enää pelota mitkään vaikeudet eteenpäin johtavalla tiellämme.

„Pravda” n:1 273 ja 274;  
joulukuun 5 ja 6 pnä 1919

Julkaistaan „Pravda” lehden  
tekstin mukaan



**NEUVOSTOJEN  
VII YLEISVENÄLÄINEN  
EDUSTAJAKOKOUS<sup>56</sup>**

**JOULUKUUN 5—9 pnä 1919**

*Julkaistu  
joulukuun 7, 9 ja 10 pnä 1919  
„Pravda“ lehden 275.,  
276. ja 277. numerossa*

*Julkaistaan pikakirjoitteen mukaan  
tarkastetusta kirjasta:  
„Työläisten, talonpoikain,  
puna-armeijalaisten ja kasakkain  
edustajain Neuvostojen  
VII yleisvenäläinen edustajakokous.  
Pikakirjoituspöytäkirja“. Moskova, 1920*



## 1

YLEISVENALAISEN TpKK:n  
JA KANSANKOMISSAARIEN NEUVOSTON SELOSTUS  
JOULUKUUN 5 pnä

(Suosionosoituksia, edustajat nousevat seisomaan ja tervehtivät Leniniä.) Toverit! Tehtävänäni on esittää teille poliittinen toimintaselostus, jossa puhemiehistön päätöksen mukaisesti yhdistän Yleisvenäläisen TpKK:n ja Kansankomissaarien Neuvoston selostukset. Luulen, että ette odota minun luettelevan kulu-neella toimintakaudella antamiamme lakeja ja toteuttamiamme hallinnollisia toimenpiteitä. Te olette tietysti tutustuneet niihin lehtien perusteella. Sitä paitsi melkein kaikki komissariaattimme ovat julkaisseet pieniä kirjasia, jotka jaetaan kaikille edustajakokouksen jäsenille ja joissa pannaan merkille tärkein, mitä mikin komissariaatti on toimintakaudella tehnyt. Haluaisin kiinnittää huomiotanne eräisiin tärkeimpiin yhteenvetoihin, joita käsittääkseni voidaan kaikesta kokemastamme tehdä ja jotka voivat olla hyödyllisenä ohjeena ja aineistona siinä työssä, jota kaikki edustajatoverit tulevat nyt suorittamaan paikkakunnilla.

Kun puhutaan toimintamme poliittisista tuloksista ja sen antamista poliittisista opetuksista, asetetaan ennen kaikkea ensi tilalle tietysti Neuvostotasavallan ulkopoliittinen tilanne. Olemme sanoneet aina, niin ennen Lokakuuta kuin Lokakuun vallankumouksen aikanakin, että katsomme ja voimme katsoa itsemme vain yhdeksi proletariaatin kansainvälisen armeijan osastoksi, sitä paitsi sellaiseksi osastoksi, jonka kohoaminen kärkeen ei johdu suinkaan sen kehittyneisyydestä ja valmentuneisuudesta, vaan Venäjän poikkeuksellisista oloista, ja että sosialistisen vallankumouksen voitto voidaan siksi katsoa lopulliseksi vasta silloin, kun proletariaatti voittaa ainakin eräissä

edistyneimmissä maissa. Ja juuri tässä suhteessa olemme joutuneet kokemaan eniten vaikeuksia.

Maaivanavallankumoukseen perustamamme laskelmat, jos niin voidaan sanoa, ovat ylipäänsä ottaen toteutuneet joka suhteessa. Mutta kehityksen nopeuden kannalta katsoen elämämme aika on ollut erittäin vaikeaa ja olemme saaneet omakohtaisesti kokea, että vallankumouksen kehitys edistyneimmissä maissa on osoittautunut paljon hitaammaksi, paljon vaikeammaksi, paljon mutkallisemmaksi. Se ei voi meitä ihmetyttää, sillä luonnollisestikin sellaisen maan kuin Venäjän oli paljon helpompi alkaa sosialistinen vallankumous kuin edistyneimpien maiden. Mutta joka tapauksessa tämä Länsi-Euroopan sosialistisen vallankumouksen hitaampi, mutkallisempi, polvittelevampi kehitys on aiheuttanut meille äärettömän suuria vaikeuksia. Ja ennen kaikkea herää kysymys, kuinka on saattanut tapahtua sellainen ihme, että takapajuudessa, hävitetyssä, sotaan väsyneessä maassa Neuvostovalta on pysynyt pystyssä kaksi vuotta, vaikka sitä vastaan ovat kamppailleet ensin Saksan imperialismi, jota silloin pidettiin kaikkivoipana, ja sitten Ententen imperialismi, joka vuosi sitten teki selvän Saksasta ja jolla ei ollut kilpailijoita ja joka hallitsi poikkeuksetta maailman kaikkia maita? Pelkän voimien huomioimisen kannalta, voimien sotilaallisen arvioimisen kannalta se on todella ihme, sillä Entente oli ja on edelleenkin meitä äärettömästi mahtavampi. Mutta sittenkin tämä toimintavuosi on merkittävä juuri sen vuoksi, että saimme jättimäisen voiton, niin suuren voiton, että voimme liioittelematta sanoa, että *suurimmat vaikeudet ovat jo ohi*. Niin suuria vaaroja ja vaikeuksia kuin edessämme vielä lieneekin, pahin on kuitenkin nähtävästi ohi. Meidän on tehtävä itsellemme selviksi tämän syyt ja, mikä tärkeintä, määriteltävä oikein politiikkamme tulevaisuutta varten, sillä melko varmaa on, että tulevaisuudessa Entente yrittää vielä useamminkin kuin kerran sekaantua asioihimme, ja maailman ja Venäjän kapitalistit saattavat tehdä jälleen samanlaisen rosvoliiton palauttaakseen tilanherrain ja kapitalistien vallan, kukistaakseen Venäjällä Neuvostovaltan, saavuttaakseen saman tarkoitusperänsä — hävittääkseen maailman sosialistisen vallankumouspalon pesäkkeen, joksi Venäjän Sosialistinen Federatiivinen Neuvostotalta on muodostunut.



Tarkastellen tältä kannalta Ententen asioihimme sekaantumisen historiaa ja saamaamme poliittista opetusta voin sanoa, että tuo historia jakaantuu kolmeen pääetappiin, joista jokainen on antanut meille toinen toisensa jälkeen täydellisen ja lujan voiton.

Ensimmäisenä, Ententen maille tietysti sopivimpana ja helpoimpana etappina oli se, että ne yrittivät nujertaa Neuvosto-Venäjän omien joukkojensa voimin. Sen jälkeen kun Entente oli voittanut Saksan sillä oli tietysti miljoonarmeijoita, jotka eivät vielä suoraan vaatineet rauhaa eivätkä lakanneet heti pelkäämästä Saksan imperialismimörköä, jolla niitä oli peloteltu kaikissa länsimaissa. Sotilaalliselta kannalta, ulkopolitiikan kannalta Ententen oli sellaisena aikana tietysti helppo ottaa ja lähettää kymmenesosa sotavoimistaan Venäjälle. Huomatkaa, että sillä oli täydellinen meren herruus, täysin ylivoimainen laivasto. Joukkojen kuljetus ja varustelu olivat aina kokonaan sen käsissä. Jos Entente, joka vihasi meitä niin kuin vain porvaristo voi vihata sosialistista vallankumousta, olisi silloin voinut kutakuinkin menestyksellisesti heittää edes kymmenesosan sotavoimistaan meitä vastaan, niin olisi ollut aivan varmaa, että Neuvosto-Venäjän kohtalo olisi tullut ratkaistuksi ja se olisi ollut sama kuin Unkarin.

Miksi Entente ei siinä onnistunut? Se laski joukkojaan maihin Muurmanniin. Sotaretki Siperiaan suoritettiin Ententen joukkojen avulla, ja japanilaisten joukkojen hallussa on vielä nytkin kaukana Itä-Siperiassa kappale maata, ja koko Länsi-Siperiassa oli, joskin määrällisesti vähän, mutta oli kaikkien ententevaltojen joukkoja. Sitten ranskalaisia joukkoja nousi maihin Venäjän eteläosassa. Se oli kansainvälisen asioihimme sekaantumisen ensimmäinen vaihe, niin sanoakseni ensimmäinen yritys tukahduttaa Neuvostovalta joukoilla, joita Entente oli koonnut itseltään, s.o. edistyneimpien maiden työläisten ja talonpoikien avulla, ja nuo joukot olivat mainiosti varustettuja ja yleensä sotaretken teknillisessä ja aineellisessa varustamisessa ei ollut mitään, jota Entente ei olisi pystynyt tyydyttämään. Sen edessä ei ollut mitään esteitä. Miten sitten on selitettävissä, että tuo yritys epäonnistui! Se päättyi siihen, että Ententen piti viedä joukkonsa pois Venäjältä, sillä Ententen joukot osoittautuivat kyvyttömiksi taistelemaan vallankumouksellista Neuvosto-Venäjää vastaan. Tämä, toverit, on ollut meille

aina tärkein ja perusargumentti. Aivan vallankumouksen alusta lähtien olemme sanoneet, että me olemme kansainvälisen proletariaatin puolue, ja olkoon vallankumouksen vaikeudet kuinka suuria tahansa, ajan oloon ja ratkaisevimmallalla hetkellä maailman imperialismin sortamien työläisten kannatus ja solidaarisuus näyttävät voimansa. Meitä syytettiin tämän johdosta utooppisuudesta. Mutta kokemus on meille osoittanut, että joskaan ei aina eikä kaikkien proletariaatin esiintymisten varaan voida tehdä laskelmia, voimme kuitenkin sanoa, että näiden maailmanhistorian kahden vuoden aikana me olemme olleet tuhat kertaa oikeassa. Englantilaisien ja ranskalaisten yritys tukahduttaa Neuvosto-Venäjä omien joukkojensa avulla, yritys, jonka piti antaman heille varmasti mitä helpoimman voiton ja mitä lyhimmissä ajassa,— tuo yritys meni myttyyn: englantilaiset joukot poistuivat Arkangelista, kaikki ranskalaiset joukot, jotka olivat nousseet maihin etelässä, vietiin pois kotimaahansa. Ja nyt me tiedämme,— saarosta, meitä ympäröivästä saartorenkasta huolimatta meille kantautuu kuitenkin tietoja Länsi-Euroopasta, me saamme, tosin erillisinä numeroina, englantilaisia ja ranskalaisia lehtiä, joista saamme tietää, että englantilaisten sotamiesten kirjeitä Arkangelin alueelta on kuitenkin pääsyt Englantiin ja siellä on niitä julkaistu. Me tiedämme, että ranskalaisen, tov. Jeanne Labourbe'in nimi, Labourbe'in, joka lähti ranskalaisten työläisten ja sotamiesten keskuuteen tekemään työtä kommunistisessa hengessä ja joka ammuttiin Odessassa, että hänen nimensä on tullut tunnetuksi Ranskan koko proletariaatille ja muodostunut taistelutunnukseksi, siksi nimeksi, jonka ympärille Ranskan kaikki työläiset niin voimattomilta näyttäneistä ryhmäkuntalaisista syndikalismivirtauksista huolimatta ovat liittyneet noustakseen maailman imperialismia vastaan. Se, mitä tov. Radek kerran kirjoitti — onneksi hänet on, kuten tänään tiedotetaan, vapautettu Saksassa ja saamme luultavasti pian hänet nähdä —, että Ententen joukot eivät mahda mitään vallankumouspalon kuumentamalle Venäjän maaperälle, se, mikä näytti vain sanomalehtimiehen innostuksesta, on osoittautunut todeksi, toteutunut tarkalleen elämässä. Todellakin, meidän maaperällämme Englannin ja Ranskan työläiset ja talonpojat ovat osoittautuneet kykenemättömiksi taistelemaan meitä vastaan kaikesta

takapajuisuudestamme, taistelumme kaikesta vaikeudesta huolimatta. Tulos muodostui meille edulliseksi. Ensimmäisellä kerralla, kun meitä vastaan yritettiin lähettää massamäärin sotavoimia — ja ilman niitä ei voida voittaa —, oli tuloksena vain se, että englantilaiset ja ranskalaiset joukot toivat oikean luokkavaistonsa ohjaamina Venäjältä mukanaan sen saman bolshevismiruton, jota saksalaiset imperialistit ryhtyivät vastustamaan karkottamalla Berliinistä meidän lähettiläämme<sup>57</sup>. He luulivat siten voivansa suojautua bolshevismirutolta, joka on levinnyt kaikkialle Saksaan työväenliikkeen voimistumisena. Tämä voitto, jonka me saimme pakottamalla korjaamaan pois englantilaiset ja ranskalaiset joukot, on tärkein Ententestä saamamme voitto. Me riistimme siltä sotilaat. Me vastasimme sen äärettömään sotilaalliseen ja teknilliseen ylivoimaan siten, että riistimme siltä tuon ylivoiman työtätekevien yksimielisellä esiintymisellä imperialistisia hallituksia vastaan.

Ja tämän yhteydessä ilmeni, kuinka pintapuolista ja hataraa on arvostella noita muka demokraattisia maita niiden tunnusmerkkien mukaan, joiden perusteella niitä tavallisesti arvostellaan. Niiden parlamenteissa on pysyvästi porvarillinen enemmistö. Sitä sanotaan siellä „demokratiaksi”. Kun pääoma on vallassa ja painaa kaiken alleen, käyttää yhä vieläkin sotasensuuria, sitä sanotaan siellä „demokratiaksi”. Sanoma- ja aikakauslehtien miljoonien numeroiden joukosta siellä tuskinpa löytyy mitätöntä osastakaan, jossa olisi sanottu edes sammaltaen jotain hyvää bolshevikeista. Siksi siellä sanotaan: „Me olemme suojattuja bolshevikeilta, meillä vallitsee järjestys”, jota siellä nimitetään „demokratiaksi”. Mutta kuinka saattoi käydä niin, että pieni osa englantilaisista sotamiehistä ja ranskalaisista matruuseista voi pakottaa Ententen viemään joukkonsa pois Venäjältä? Siinä on jotain takana. Siis kansanjoukot olivat jopa Englannissa, Ranskassa ja Amerikasakin puolellamme; siis koko tuo ulkokuori on petosta, kuten olivat aina sanoneet ne sosialistit, jotka eivät halunneet pettää sosialismia; porvarillinen parlamentarismi, porvarillinen demokratia, porvarillinen painovapaus ovat siis vain kapitalistien vapautta, vapautta lahjoa yleinen mielipide, painostaa sitä rahan koko voimalla. Niin olivat sosialistit aina puhuneet kunnes sitten imperialistinen sota

erotti heidät kansallisiin leireihin ja muutti sosialistien jokaisen kansallisen ryhmän maansa porvariston lakeijaksi. Niin puhuivat sosialistit ennen sotaa, niin puhuivat internationalistit ja bolshevikit aina sodan aikana — ja kaikki se osoittautui täydellisesti todeksi. Koko tuo ulko-kuori, koko tuo julkisivu on petosta, joka käy joukoille yhä ilmeisemmäksi. Kaikki siellä pitävät suurta ääntä demokraatismista, mutta maailman yhdessäkään parlamentissa ei ole rohjettu sanoa, että julistetaan sota Neuvosto-Venäjälle. Siksi havaitsemme monissa ranskalaisissa, englantilaisissa ja amerikkalaisissa lehdissä, joita olemme saaneet, lauseen: „Valtioiden päämiehet on asetettava syytteeseen perustuslain rikkomisesta sekä siitä, että käyvät sotaa Venäjää vastaan sotaa julistamatta”. Milloin, missä, mikä perustuslain pykälä, mikä parlamentti on antanut siihen luvan? Onko mistään saatu kokoon edustajia, vaikka ensin on pantu vankilaan kaikki bolshevikit ja bolshevismiin kalliistuvat, kuten ranskalainen lehdistö sanoo? Tuollaisissaakaan oloissa ei ole voitu sanoa parlamenteissa, että soditaan Venäjää vastaan. Juuri se oli syynä siihen, että Englannin ja Ranskan mainiosti aseistetut ja tappioita tuntemattomat joukot eivät voineet lyödä meitä ja poistui-ivat pohjoisesta, Arkangelista ja etelästä.

Tämä on ensimmäinen ja tärkein voittomme, sillä se ei ole vain sotilaallinen eikä oikeastaan lainkaan sotilaallinen voitto, vaan se on todellisuudessa sen työtätekevien kansainvälisen solidaarisuuden voitto, jonka nimessä me aloimme koko vallankumouksen ja johon viitaten sanoimme, että niin paljon kuin me joutunemmekin kokemaan, kiertämättömän kansainvälisen vallankumouksen kehitys korvaa kaikki nuo uhraukset satakertaisesti. Tämä ilmeni siinä, että sellaisella alalla kuin sotilaallisella alalla, jossa tärkein merkitys on raaoilla ja aineellisilla tekijöillä, me voitimme Ententen siten, että riistimme siltä sotamiehen pukuun puuetut työläiset ja talonpojat.

Tämän ensimmäisen voiton jälkeen alkoi Ententen asioihimme sekaantumisen toinen kausi. Jokaisen kansan johdossa on ryhmä poliitikkoja, joilla on mainio kokemus, ja siksi he, hävittyään yrityksessään, panivat toiveensa toiseen käyttäen hyväkseen maailmanherruuttaan. Ei ole ainoatakaan maata, ei ole jäänyt enää ainoatakaan maapallon osasta, jossa englantilainen, ranskalainen ja ame-

rikkalainen finanssipääoma ei olisi tosiasiallisesti täydellisesti valtiaana. Tähän perustui se uusi yritys, jonka he tekivät pakottaakseen ne Venäjän ympärillä olevat pienet valtiot, joista monet vapautuivat ja saivat mahdollisuuden julistautua itsenäisiksi vasta sodan aikana — Puola, Eesti, Suomi, Gruusia, Ukraina y.m.,— yrittäessään pakottaa nämä pikkuvaltiot Englannin, Ranskan ja Amerikan rahan voimalla sotimaan Venäjää vastaan.

Toverit, ehkä muistatte, että kaikissa lehdissämme julkaistiin uutinen Englannin tunnetun ministerin Churchillin puheesta, jossa sanottiin, että Venäjälle hyökkää 14 valtiota ja että Pietari kukistuu syyskuuhun ja Moskova — joulukuuhun mennessä. Kuulin, että Churchill sitten kumosi tuon tiedon, mutta se oli lainattu ruotsalaisen „Folkets Dagblad Politiken” \* lehden elokuun 25 pn numerosta. Ja vaikka tuon lähteen tiedotus olisikin virheellinen, tiedämme hyvin, että Churchillin ja englantilaisten imperialistien puuhut olivat nimenomaan sellaisia. Me tiedämme hyvin, että Suomea, Eestiä ja muita pieniä maita on painostettu kaikin tavoin, jotta nämä lähtisivät sotaan Neuvosto-Venäjää vastaan. Olen lukenut englantilaisen „Times” lehden \*\* — Englannin vaikutusvaltaisimman porvarillisen lehden — erään pääkirjoituksen niiltä ajoilta, jolloin tunnetusti Ententen varustamat, vaatettamat ja Ententen aluksilla kuljetetut Judenitshin joukot olivat muutaman virstan päässä Pietarista ja ne olivat vallanneet Detskoje Selon. Kirjoitus oli todellinen hyökkäyskirjoitus, jossa käytettiin kaikkia painostuskeinoja — sotilaallista, diplomaattista, historiallista painostusta. Englannin pääoma karkasi Suomen kimppuun ja esitti sille uhkavaatimuksen: „Koko maailma katsoo Suomeen”, sanoivat englantilaiset kapitalistit, „Suomen koko kohtalo riippuu siitä, käsittääkö se tehtävänsä, auttaako se vaimentamaan likaisen, samean, verisen bolshevismiaallon ja vapauttamaan Venäjän”. Ja tästä „suuresta ja siveellisestä” työstä, tästä „jalosta kulttuurin” asiasta Suomelle luvattiin niin ja niin monta miljoonaa puntia, niin ja niin suuri pala maata, niitä ja niitä hyvyyksiä. Ja mikä oli tulos? Oli aika, jolloin Judenitshin joukot olivat muutaman virstan päässä Pietarista ja Denikin Orelin pohjoispuolella, jolloin pieninkin heille annettu

\* — „Kansan Poliittinen Päivälehti”. *Toim.*

\*\* — „Äjat”. *Toim.*

apu olisi ratkaissut nopeasti Pietarin kohtalon vihollistemme hyväksi mitä lyhimmissä ajassa ja mitättömän vähäisin uhrein.

Entente painosti Suomea koko voimallaan, ja Suomi on sille velassa korviaan myöten. Eikä vain velassa: ilman noiden maiden apua se ei tule toimeen kuukauttakaan. Kuinka saattoi tapahtua sellainen „ihme”, että voitimme otellessamme tuollaista vihollista vastaan? Ja mehän voitimme ottelun. Suomi ei lähtenyt sotaan, ja sekä Judenitsh että Denikin lyötiin hetkellä, jolloin niiden yhteinen taistelu olisi johtanut mitä varmimmin, mitä nopeimmin koko taistelun ratkeamiseen maailman kapitalismin hyväksi. Me voitimme maailman imperialismin kanssa syntyneen ottelun eduksemme tässä mitä vakavimmassa ja vaikeimmassa koetuksessa. Kuinka me sen voitimme? Kuinka sellainen „ihme” saattoi tapahtua? Näin kävi siksi, että Entente perusti laskelmansa siihen, mihin kaikki muutkin kapitalistiset valtiot, yksinomaan ja täydellisesti petokseen ja painostukseen, ja siksi se aiheutti jokaisella toimenpiteellään sellaista vastarintaa itseään vastaan, että siitä oli meille etua. Me olimme heikosti aseistautuneita, näännyksissä ja sanoimme suomalaisille työläisille, jotka Suomen porvaristo oli nujertanut: „Teidän ei pidä sotia meitä vastaan”. Entente oli vastassamme koko asevoimineen, kaikessa näennäisessä mahtavuudessaan, kaikkine elintarvikkeineen, joita se saattoi antaa noille maille, ja vaati näitä maita sotimaan meitä vastaan. Me voitimme tuon ottelun. Me voitimme sen siksi, että Ententellä ei enää ollut omia joukkoja, joita se olisi voinut lähettää meitä vastaan, sen piti toimia pikkukansojen voimilla, mutta pikkukansat, ei vain työläiset ja talonpojat, vaan myös huomattava osa porvaristosta, joka oli nujertanut työväenluokan, eivät loppujen lopuksi lähteneet meitä vastaan.

Kun Ententen imperialistit puhuivat demokratiasta ja itsenäisyydestä, niin noilla kansoilla oli rohkeutta, Ententen kannalta rohkeutta, mutta meidän kannaltamme tyhmyyttä, ottaa nuo lupaukset todesta ja käsittää itsenäisyys todelliseksi itsenäisyydeksi eikä englantilaisten ja ranskalaisten kapitalistien rikastumiskeinoksi. Ne luulivat, että demokratia merkitsee vapaata elämää eikä sitä, että kaikki amerikkalaiset miljardöörit saavat ryöstää niiden maita ja jokainen aatelisupseeri käyttäytyä kuin halunkki ja muuttua jul-

keaksi keinottelijaksi, joka muutaman sadan prosentin liikevoitoista on valmis mitä likaisimpiin tekoihin. Juuri siksi me voitimme! Painostaessaan näitä pieniä maita, kaikkia näitä 14 maata, Entente kohtasi vastarintaa. Suomen porvaristo, joka valkoisella terrorilla nujersi kymmeniä tuhansia suomalaisia työläisiä ja tietää, ettei sitä unohdeta ja ettei enää ole sitä saksalaista pistintä, joka antoi sille mahdollisuuden niin menetellä,— tämä Suomen porvaristo vihaa bolshevikkeja niin kovin kuin saalistaja voi vihata työläisiä, jotka ovat karistaneet sen niskoiltaan. Silti tuo Suomen porvaristo päätteli itsekseen: „Jos noudatamme Ententen ohjeita, niin se merkitsee, että toiveemme itsenäisyyden saavuttamisesta eivät toteudu”. Ja tämän itsenäisyyden antoivat heille bolshevikit marraskuussa 1917, jolloin Suomessa oli porvarillinen hallitus. Näin muodoin Suomen porvariston laajojen piirien mielipide oli horjuva. Me voitimme Ententen kanssa käymämme ottelun siksi, että se rakensi laskelmansa pienten kansakuntien varaan ja samalla sysäsi ne luotaan.

Tämä kokemus vahvistaa oikeaksi suuressa, maailmanhistoriallisessa mitassa sen, mitä olemme aina puhuneet. Maailmassa on kaksi voimaa, jotka voivat määrätä ihmiskunnan kohtalot. Toinen voima on maailman kapitalismi, ja jos se voittaa, niin se osoittaa tuon voimansa loputtomilla petomaisuuksilla — tämä käy ilmi jokaisen pienen kansakunnan kehityksen historiasta. Toinen voima on maailman proletariaatti, joka taistelee sosialistisen vallankumouksen suorittamiseksi proletariaatin diktatuurin avulla, jota se nimittää työväen demokratiaksi. Horjuvat ainekset meillä Venäjällä samoin kuin pikkumaiden porvaristokaan eivät uskoneet meitä, vaan julistivat meidät utopisteiksi tai rosvoiksi ellei pahemmiksikin, sillä ei ole sellaista tolkutonta ja hirviömäistä syytöstä, jota meitä vastaan ei olisi nostettu. Mutta kun tuli tiukka paikka: lähteäkö Ententen mukaan, auttaako sitä bolshevikkien kuristamisessa vai auttaako bolshevikkeja olemalla puolueeton, niin osoittautui, että olimme voittaneet ottelun ja saimme puolueettomuuden. Vaikka meillä ei ollut mitään sopimuksia, jota vastoin Englannilla, Ranskalla ja Amerikalla oli jos jonkinlaisia vekseleitä, sopimuksia, niin silti pikkumaat menettelivät niin kuin me halusimme, ei siksi, että Puolan, Suomen, Liettuan ja Latvian porvaristolle oli

mieluisaa harjoittaa politiikkaansa ilman muuta bolshevikien hyväksi,— se on tietysti pötyä,— vaan siksi, että me olimme oikeassa maailmanhistoriallisten voimien arvioimisessamme: voiton saa joko petomainen pääoma ja silloin, olkoon kysymyksessä kuinka demokraattinen tasavalta hyvänsä, se tulee kuristamaan maailman kaikkia pieniä kansoja, tai voiton saa proletariaatin diktatuuri — ja vain siinä on kaikkien työtätekevien ja kaikkien pienten, poljettujen ja heikkojen kansojen toivo. Osoittautui, että me olimme oikeassa paitsi teoriassa, myös maailmanpolitiikan käytännössä. Kun meillä alkoi tuo ottelu Suomen ja Eestin sotavoimista, niin me voitimme tuon ottelun, vaikka ne olisivat voineet murskata meidät mitättömän pienillä voimilla. Huolimatta siitä, että Entente heitti vaakalaudalle kaiken finanssipainostuksensa, sotilasmahtinsa ja elintarvikekuljetustensa tavattoman voiman pakottaakseen Suomen alkamaan sodan, me sittenkin voitimme tuon ottelun.

Toverit, tämä oli kansainvälisen asioihimme sekaantumisen toinen etappi, tämä oli toinen maailmanhistoriallinen voittomme. Ensiksi voitimme Englannilta, Ranskalta ja Amerikalta niiden työläiset ja talonpojat. Nuo joukot eivät voineet taistella meitä vastaan. Toiseksi voitimme niiltä nämä pienet maat, jotka kaikki ovat meitä vastaan ja joissa kaikissa on porvarillinen valta eikä Neuvostovalta. Ne noudattivat meidän suhteemme ystävällistä puolueettomuutta ja asettuivat vastustamaan maailmanmahtavaa Ententeä, sillä Entente oli saalistaja, joka halusi nujertaa nuo maat.

Tässä kävi kansainvälisessä mitassa samoin kuin kävi siperialaiselle talonpojalle, joka luotti Perustavaan kokoukseen, auttoi eserriä ja menshevikkejä yhtymään Koltshakiin ja lyömään meitä. Kun hän kokemuksestaan näki, että Koltshak on tilanherrojen ja kapitalistien mitä riistohenkisimmän ja rosvomaisimman, tsarismiakin pahemman diktatuurin edustaja, niin silloin hän järjesti Siperiassa valtaavan kapinasarjan, josta olemme saaneet tarkkoja tietoja tovereilta ja joka on meille nyt takeena koko Siperian palauttamisesta — tällä kertaa tietoisesta. Samoin kuin tapahtui siperialaiselle talonpojalle, niin kehittymätön ja poliittisesti tietämätön kuin hän olikin, samoin tapahtui nyt laajemmassa mitassa, maailmanhistoriallisessa mitassa kaikille pienille kansakunnille. Ne vihasivat bolshevikkeja,



eräät niistä nujersivat verisesti bolshevikkeja raivokkaan valkoisen terrorin avulla, mutta kun ne saivat nähdä „vapauttajat”, englantilaiset upseerit, niin ne käsittivät, mitä englantilainen ja amerikkalainen „demokratia” merkitsee. Kun Englannin ja Amerikan porvariston edustajat ilmaantuivat Suomeen ja Eestiin, niin he alkoivat kuristaa näitä röyhkeämmin kuin venäläiset imperialistit — röyhkeämmin siksi, että venäläiset imperialistit edustivat vanhaa aikaa eivätkä osanneet kunnolla kuristaa, mutta nämä miehet osaavat kuristaa ja kuristavat loppuun asti.

Juuri siksi tämä toisella etapilla saatu voitto on paljon kestävämpi kuin miltä nyt näyttää. En lainkaan liioittele ja katson liioittelun sangen vaaralliseksi. En vähääkään epäile, että Entente yrittää vastaisuudessakin usuttaa kimpuumme yhtä tai toista pientä naapurivaltiotamme. Näitä yrityksiä tullaan tekemään, sillä pikkuvaltiot ovat kokonaan riippuvaisia Ententestä, sillä kaikki nuo puheet vapaudesta, itsenäisyydestä ja demokratiasta ovat pekkää ulkokultaisuutta, ja Entente voi pakottaa ne vielä kerran nostamaan kätensä meitä vastaan. Mutta jos kerran tuo yritys epäonnistui niin otollisella ajankohdalla, jolloin meitä vastaan oli kovin helppo taistella, niin voidaan mielestäni varmuudella sanoa: tässä suhteessa suurin vaikeus on jo varmasti ohi. Me voimme sanoa näin vähääkään liioittelematta ja täysin tietoisina siitä, että Ententellä on valtava ylivoima. Voittomme on kestävä. Yrityksiä tulee olemaan, mutta me torjumme ne helpommin, sillä pikkuvaltiot, niin porvarillinen kuin niiden järjestelmä onkin, ovat vakuuttuneet kokemuksestaan, ei teoreettisesti — teorisoimaan nuo herrat eivät pysty —, että Entente on röyhkeämpi ja saaliinhimoisempi peto kuin miltä näyttävät heistä bolshevikit, joilla koko Euroopassa pelotellaan lapsia ja sivistyneitä poroporvareita.

Mutta voittomme eivät rajoitu tähän. Ensinnäkin voittomme puolellemme Ententen työläiset ja talonpojat, toiseksi saimme Ententen orjuuttamat pikku kansat noudattamaan puolueettomuutta ja kolmanneksi olemme alkaneet voittaa Ententeltä sen omissa maissa pikkuporvaristoa ja sivistyneistöä, jotka olivat ennen täydellisesti meitä vastaan. Tämän todisteeksi viittaan „L'Humanité” lehden \* lokakuun

\* -- „Ihmiskunta”. *Toim.*

26 pn numeroon, joka on käsissäni. Tämä lehti, joka on kuulunut aina II Internationaleen, oli sodan aikana hillittömän shovinistinen, oli meidän menshevikkimme ja oikeistooserrimme kaltaisten sosialistien kannalla ja on aina tähän saakka esittänyt sovittelijan osaa,— tämä lehti sanoo, että se on vakuuttunut työläisten mielialan muutoksesta. Se ei ole havainnut sitä Odessassa, vaan Pariisiin kaduilla ja Pariisissa pidetyissä kokouksissa, missä työläiset eivät ole antaneet niiden puhua, jotka ovat rohjenneet sanoa sanan bolshevistikista Venäjää vastaan. Poliitikkoina, jotka monien vallankumousten kulussa ovat oppineet yhtä ja toista, ja henkilöinä, jotka tietävät, mitä kansanjoukot merkitsevät, he eivät uskalla puoltaa sanallakaan sekaantumista, vaan kaikki puhuvat sitä vastaan. Mutta ei siinä kaikki. Paitsi sitä, että niin puhuvat sosialistit (he nimittävät itseään sosialisteiksi, mutta me olemme kauan tietäneet, millaisia sosialisteja he ovat), samassa „L'Humanité” lehden lokuun 26 pn numerossa, jota siteerasin, on julkaistu hyvin monien ranskalaisen sivistyneistön, Ranskan yleisen mielipiteen edustajain julkilausuma. Tuosta julkilausumasta, jossa ensimmäisenä on Anatole Francen allekirjoitus ja jossa on Ferdinand Buissonin allekirjoitus, luin 71 koko Ranskassa tunnetun porvarillisen sivistyneistön edustajan nimeä, ja he sanovat vastustavansa Venäjän asioihin sekaantumista, sillä kulttuurin ja sivistyksen kannalta ei voida sallia saartoa, nälkäkuoleman soveltamista, minkä takia sortuvat lapset ja vanhukset, he sanovat, etteivät voi sietää sitä. Ja tunnettu ranskalainen historiantutkija Aulard, joka on läpeensä porvarismielinen, sanoo kirjeessään: „Ranskalaisena olen bolshevikkien vihollinen, ranskalaisena olen demokratian kannattaja, olisi naurettavaa epäillä minua päinvastaisesta, mutta kun luen, että Ranska kehottaa Saksaa osallistumaan Venäjän saartoon, kun luen, että Ranska ehdottaa sellaista Saksalle, niin tunnen häpeänpunan nousevan kasvoilleni”. Tämä ehkä on pelkkä sivistyneistön edustajan muodollinen tunteenilmaisu, mutta voidaan sanoa, että se on kolmas voitto, jonka olemme saavuttaneet imperialistisesta Ranskasta itse Ranskassa. Juuri sitä todistaa tuo esiintyminen, sellaisenaan häilyvä ja surkea esiintyminen sen sivistyneistön taholta, joka, kuten olemme nähneet kymmenien ja satojen esimerkkien valossa, voi pitää miljoona kertaa suurempaa ääntä kuin

mitä sillä on voimaa, mutta jolle on ominaista olla hyvänä ilmapuntarina, antaa osoitus siitä, mihin suuntaan kallistuu pikkuporvaristo, antaa osoitus siitä, mihin suuntaan kallistuu yleinen mielipide, joka on läpeensä porvarillista. Jos kerran Ranskassa, jossa ainoakaan porvarillinen lehti ei kirjoita meistä muuta kuin silkkaa valhetta, olemme saavuttaneet sellaisen tuloksen, niin voimme sanoa: näyttää siltä, että Ranskassa alkaa toinen Dreyfusin juttu, mutta paljon suurempi. Silloin porvarillinen sivistyneistö taisteli klerikaalista ja sotilaallista taantumusta vastaan, työväenluokka ei silloin voinut katsoa tuota asiaa omakseen, silloin ei ollut objektiivisia edellytyksiä, ei ollut sitä syvällistä vallankumouksellista mielialaa kuin nyt. Entä nykyisin? Jos kerran nyt kun mitä hillittömän taantumus on vasta hiljattain saanut vaalivoiton ja kun Ranskassa vallitsee nykyinen bolshevikivastainen komento, Ranskan porvarillinen sivistyneistö sanoo häpeävänsä liittoa, minkä pataantumuksellinen Ranska on tehnyt patataantumuksellisen Saksan kanssa Venäjän työläisten ja talonpoikain kuristamiseksi nälän avulla, niin voimme sanoa: toverit, tämä on kolmas ja mitä huomattavin voitto. Ja haluaisinpa nähdä, kuinka herrat Clemenceau, Lloyd George ja Wilson saavat valtion sisäisen tilanteen ollessa tällaisen toteutuksi suunnitelmansa uusista hyökkäyksistä Venäjän kimpuun, joista he haaveilevat. Yrittäkää, herrat! (S u o s i o n s o i t u k s i a.)

Toverit, toistan vielä, että olisi mitä suurin virhe tehdä tästä liian varomattomia johtopäätöksiä. Epäilemättä he tulevat tekemään uusia yrityksiä. Mutta olemme aivan varmoja siitä, että nuo yritykset menevät myttyyn, tehtäköön ne kuinka suurin voimin hyvänsä. Me voimme sanoa, että kansalaissota, jota olemme käyneet sellaisin äärettömän uhrauksin, on ollut voittoisaa. Se on ollut voittoisaa paitsi Venäjän mitassa, myös maailmanhistoriallisessa mitassa. Jokaisen johtopäätöksen, jonka olen teille esittänyt, olen tehnyt sodan perusteella. Juuri siksi, toistan sen vielä, uudet yritykset on tuomittu epäonnistumaan, sillä he ovat tulleet paljon heikommiksi kuin mitä olivat ennen, jota vastoin me olemme tulleet paljon voimakkaammaksi voitettuamme Koltshakin ja Judenitshin ja alettuamme saavuttaa voittoja Denikinistä, jotka näyttävät muodostuvan täydelliseksi voitoksi. Eikö Koltshak saanut apua tuolta

maailmanmahtavalta Ententeltä? Eivätkö Uralin ja Siperian talonpojat, jotka Perustavan kokouksen vaaleissa valitsivat prosentuaalisesti vähiten bolshevikkeja, eivätkö he kaikki kannattaneet Perustavan kokouksen rintamaa, joka silloin oli menshevikkien ja eserrien rintama, eivätkö he olleet parasta kommunisteja vastustavaa ihmisainesta? Eikö Siperia ollut maa, jossa ei ole ollut tilanherrojen maanomistusta ja jossa me emme voineet heti auttaa talonpoikaisjoukkoja siten kuin autoimme kaikkia muita Venäjän talonpoikia? Mitä siis Koltshakilta puuttui, kun se ei voinut meitä voittaa? Puuttui se, mikä puuttuu kaikilta imperialisteilta. Hän pysyi riistäjänä, hänen oli toimittava maailmansodan jälkeisissä oloissa, jolloin demokratiasta ja vapaudesta saatettiin vain jaaritella ja jolloin oli mahdollista vain jompikumpi diktatuuri: joko riistäjien diktatuuri, jotka puolustavat raivokkaasti omia etuoikeuksiaan ja ilmoittavat, että on maksettava pakkovero niistä vekseleistä, joiden perusteella he haluavat nylkeä miljardeja kaikilta kansoilta, tai työläisten diktatuuri, jotka taistelevat kapitalistien valtaa vastaan ja haluavat taata pysyvästi työtätekevien vallan. Vain siksi Koltshak kukistui. Juuri sillä tavalla, eikä äänestyslipulla — sekään ei tietenkään tietyissä oloissa ole huono keino —, ratkaisi Siperian ja Uralin talonpoika todellisuudessa kohtalonsa. Hän oli tyytymätön bolshevikkeihin kesällä 1918. Hän näki, että bolshevikit pakottavat luovuttamaan viljaylijäämät maksamatta keinotteluhintaa, ja hän meni Koltshakin puolelle. Nyt hän on katsellut, vertaillut ja tullut toisenlaiseen johtopäätökseen. Kaikesta siitä tieteestä huolimatta, jota hänelle opetettiin, hän on käsittänyt, tullut oman kokemuksensa perusteella tietämään sen, mitä monet eserrät ja menshevikit eivät halua tieteestä käsittää (s u o s i o n o s o i t u k s i a), sen, että voi olla vain kaksi diktatuuria, että on valittava joko työläisten diktatuuri — ja se merkitsee, että autetaan kaikkia työtätekeviä karistamaan harteiltaan riistäjien ies — tai riistäjien diktatuuri. Me voitimme talonpojan puolellemme, me todistimme käytännössä, joka on ollut mitä raskainta ja jossa on esiintynyt ennen kuulumattomia vaikeuksia, että me, työväenluokan edustajat, kykenemme johtamaan talonpoikaistoa paremmin ja menestyksellisemmin kuin mikään muu puolue. Muut puolueet syyttävät meitä mielellään siitä, että käymme talonpoikaistoa vastaan taistelua emmekä

osaa solmia sen kanssa oikeaa sopimusta, ja kaikki ne tarjoutuvat tekemään hyviä ja jaloja palveluksia meidän ja talonpoikien sovittamiseksi. Kiitämme nöyrimmästi, herrat, mutta emme usko, että te teette sen. Mutta itse puolestamme olemme jo kauan sitten todistaneet pystyvämme siihen. Me emme maalailleet talonpojalle sellaisia ruusuisia kuvia, että hän voi vapautua kapitalistisesta yhteiskunnasta ilman työväenluokan rautaista kuria ja lujaa valtaa, että pelkkä äänestyslippujen kokoaminen ratkaisee maailmanhistoriallisen kysymyksen, pääomanvastaisen taistelun. Me sanoimme suoraan: diktatuuri on ankara, raskas ja jopa verinen sana, mutta me sanoimme, että työläisten diktatuuri takaa hänelle riistäjien ikeen suistamisen, ja me olimme oikeassa. Saatuaan kokea käytännössä kumpaakin diktatuuria talonpoika valitsi työväenluokan diktatuurin ja on kannattava sitä vastaisuudessaakin täydelliseen voittoon saakka. (Suosionosoituksia.)

Toverit, siitä, mitä olen puhunut kansainvälisistä voitoistamme, johtuu — ja tätä ei luullakseni tarvitse pitemmästi selitellä —, että meidän täytyy mahdollisimman asiallisesti ja rauhallisesti toistaa rauhantarjouksemme. Meidän on tehtävä näin siksi, että olemme tehneet sellaisen tarjouksen jo monta kertaa. Ja joka kerta kun olemme sen tehneet, me olemme voittaneet jokaisen valistuneen ihmisen, jopa vihollisemmekin silmissä, ja tuon valistuneen ihmisen kasvoille on ilmaantunut häpeänpuna. Niin oli asia kun täällä kävi Bullitt, kun tov. Tshitsherin otti hänet vastaan, kun hän keskusteli Tshitsherinin ja minun kanssani ja kun me muutamassa tunnissa solmimme alustavasti rauhan-sopimuksen. Ja hän vakuutti meille (nuo herrat kerskailevat mielellään), että Amerikka on kaikki kaikessa, ja kukapa ottaisi lukuun Ranskaa Amerikan voiman rinnalla? Mutta kun olimme allekirjoittaneet sopimuksen, niin sekä Ranskan että Englannin ministerit tekivät tällaisen eleen. (Lenin tekee paljonpuhuvan eleen jalallaan. Naurua.) Bullittille jäi tyhjänpäiväinen paperi ja hänelle sanottiin: „Kuka olisi voinut luulla, että sinä olet niin naiivi, niin tyhmä, että uskoit Englannin ja Ranskan demokraattisuuteen!“. (Suosionosoituksia.) Nyt kuitenkin olen tästä samasta numerosta saanut lukea Bullittin kanssa tehdyn sopimuksen täydellisen tekstin ranskankielisenä,— ja se on julkaistu myös kaikissa

Englannin ja Amerikan lehdissä. Tuloksena on, että he esittäytyivät koko maailmalle veijareina tai pojankloppeina — valitkoot itse, kumpina! (Suosionosoituksia.) Mutta jopa pikkuporvaristonkin, jopa vähänkin valistuneen porvariston koko myötätunto, porvariston, joka muistaa, että sekin taisteli aikoinaan omia tsaarejaan ja kuninkaitaan vastaan, on meidän puolellamme, sillä me allekirjoitimme asiallisesti mitä raskaimmat rauhanehdot ja sanoimme: „Me pidämme työläistemme ja sotilaidemme verta tavattoman kallisarvoisena; me maksamme teille, kuten kauppiaille, raskaan pakkoveron rauhasta; me suostumme raskaaseen pakkoveroonkin säilyttääksemme työläisten ja talonpoikain hengen”. Siksi arvelen, ettei meillä ole syytä paljoo puhumiseen, ja selostuksen lopussa luen teille päätöslauselmaehdotuksen, joka on ilmaiseva Neuvostojen edustajakokouksen nimessä horjumattoman tahtomme noudattaa rauhanpolitiikkaa. (Suosionosoituksia.)

Nyt haluaisin siirtyä selostuksessani kansainvälisistä ja sotilaallisista kysymyksistä poliittiseen puoleen.

Olemme saavuttaneet Ententestä kolme sangen suurta voittoa, eivätkä ne ole suinkaan vain sotilaallisia voittoja. Ne ovat työväenluokan diktatuurin saavuttamia voittoja, ja jokainen tällainen voitto on lujittanut asemaamme, mikä ei johdu vain siitä, että vihollisemme on heikennyt ja jäänyt vaille sotavoimia,— kansainvälinen asemamme on lujittunut siksi, että olemme voittaneet koko työtätekevän ihmiskunnan ja jopa monien porvaristonkin edustajain silmissä. Ja tässä mielessä ne voitot, jotka saavutimme Koltshakista ja Judenitshista ja joita nykyisin saavutamme Denikinistä, tekevät meille mahdolliseksi voittaa edelleenkin rauhanomaista tietä myötätuntoa puolellemme varmasti paljon laajemmassa mitassa kuin tähän asti.

Meitä on aina syytetty terrorismista. Se on tavanomainen syytös, joka ei häviä lehdistön palstoilta. Tämän syytöksen mukaan me olemme ottaneet terrorismin periaatteeksi. Me vastaamme siihen: „Te ette itsekään usko sellaista parjausta todeksi”. Sama historiantutkija Aulard, joka kirjoitti kirjeen „L'Humanité” lehteen, kirjoittaa: „Olen opiskellut historiaa ja opettanut sitä. Kun luen, että bolshevikit ovat pelkästään epäsikiöitä, hirviöitä ja pelätyksiä, niin sanon: samaa kirjoitettiin Robesbierresta ja Dantonista. Täten”, hän sanoo, „en lainkaan vertaa nykyisiä venäläisiä näihin

suurmiehiin, en suinkaan; heissä ei ole mitään yhtäläistä. Mutta historiantutkijana sanon, että eihän jokaiseen huhuun saa uskoa". Kun porvarillinen historiantutkija alkaa puhua noin, niin huomaamme, että sekin valhe, jota meistä levitetään, alkaa hälvetä. Me sanomme: meidät pakotettiin terroriin. Unohdetaan, että terrorismin aiheutti maailmanmahtavan Ententen maahankarkaus. Eikö se ole terroria, kun koko maailman laivasto on saartamassa nälkää kärsivää maata? Eikö se ole terroria, kun ulkomaalaiset edustajat diplomaattisen koskemattomuuden varjolla järjestävät valkokaartilaiskapinoita? Täytyyhän asioita tarkastellessa käyttää edes vähän järkeä. Täytyyhän ymmärtää, että vallankumouksen tukahduttamiseksi maailman imperialismi on pannut kaikkensa peliin, ettei se kaihda mitään ja sanoo: „Yhdestä upseerista yksi kommunisti, ja me voitamme!" Ja he ovat oikeassa. Jos olisimme koettaneet vaikuttaa noihin sodan villitsemiin maailman saalistajien luomiin sotilajoukkoihin sanojen avulla, vakuuttamalla, jotenkin muuten kuin terrorin avulla, niin emme olisi kestäneet kahtakaan kuukautta, olisimme olleet tomppeleita. Terroriin meidät pakotti Ententen terrorismi, maailmanmahtavan kapitalismin terrori, kapitalismin, joka on kuristanut ja kuristaa työläisiä ja talonpoikia ja tuomitsee heidät nälkäkuolemaan siksi, että he taistelevat maansa vapauden puolesta. Ja jokainen voittomme taistelussa, jota käymme tuota terrorin alkusyytä ja syytä vastaan, johtaa välttämättömästi ja varmasti siihen, että alamme tulla hallinnassamme toimeen ilman tätä vakuutus- ja vaikutuskeinoa.

Sen, mitä sanomme terrorismista, me sanomme myös suhtautumisestamme kaikkiin häilyviin aineksiin. Meitä syytetään, että olemme luoneet tavattoman vaikeat olosuhteet keskikerrokselle, porvarilliselle sivistyneistölle. Me sanomme: imperialistinen sota oli imperialistisen politiikan jatkamista, siksi se aiheutti vallankumouksen. Imperialistisen sodan aikana kaikki tajusivat, että porvaristo käy sotaa omien saalistuspyrkimystensä vuoksi, että tässä sodassa kansa tuhoutuu, mutta porvaristo rikastuu. Tämä on läpikäyvänä perusmotiivina porvariston politiikassa kaikissa maissa, ja se vie ja saattaa sen lopulta tuhoon. Meidän sotamme on sitä vastoin vallankumouspolitiikan jatkamista, ja jokainen työläinen ja talonpoika tietää, ja ellei tiedä, niin vaistoaa ja näkee, että tämä on sotaa, jota

käydään puolustukseksi riistäjiä vastaan, sotaa, joka vaatii eniten uhreja työläisiltä ja talonpojilta, mutta joka ei epäröi vaatia noita uhreja muilta luokilta. Me tiedämme, että se on näille raskaampaa kuin työläisille ja talonpojille, sillä ne kuuluivat etuoikeutettuun luokkaan. Mutta me sanomme, että kun kysymyksessä on miljoonien työtätekevien vapauttaminen riistosta, niin sellainen hallitus, joka epäröisi vaatia uhreja muilta luokilta, ei olisi sosialistinen, vaan petturihallitus. Kun olemme sälyttäneet taakkaa keskiluokille, niin olemme tehneet sen siksi, että ententevaltojen hallitukset saattoivat meidät ennen kuulumattoman vaikeisiin oloihin. Ja jokaisen voittomme seurauksena on — sen me näemme vallankumouksemme antamasta kokemuksesta, en vain voi pysähtyä tarkastelemaan asiaa yksityiskohtaisesti —, että epäröityään ja yritettyään moneen kertaan palata takaisin yhä useammat ja useammat horjuvien ainesten edustajat vakuuttuvat siitä, ettei todellakaan ole muuta valittavissa kuin joko työtätekevien diktatuuri tai riistäjien valta. Mikäli näillä aineksilla on ollut vaikeita aikoja, niin siihen ei ole syypää bolshevistinen valta, vaan valkokaartilaiset ja Entente, joiden voittaminen on näiden kaikkien luokkien aseman parantamisen tehokas ja varma edellytys. Tässä yhteydessä, toverit, siirtyessäni käsittelemään maamme sisäpolitiikassa saamiamme opetuksia, haluaisin lausua muutaman sanan siitä, mikä merkitys on sodalla.

*Meidän sotamme on vallankumouksen politiikan jatkamista*, riistäjien, kapitalistien ja tilanherrojen kukistamista tarkoittavan politiikan jatkamista. Siksi sotamme, niin tavattoman raskasta kuin se onkin, saa työläiset ja talonpojat suhtautumaan meihin myötätuntoisesti. Sota ei ole vain politiikan jatkamista, se on myös politiikan summearaamista, politiikan oppimista tässä ennen kuulumattoman raskaassa sodassa, johon tilanherrat ja kapitalistit ovat meidät maailmanmahtavan Ententen avulla pakottaneet. Tässä tulessa työläiset ja talonpojat ovat oppineet paljon. Työläiset ovat oppineet käyttämään valtiovaltaa, tekemään jokaisesta edistysaskeleesta propagandan ja valistuksen lähteen, tekemään tämän Punaisen Armeijan, jossa enemmistö on talonpoikia, talonpoikaiston valistamisen välikappaleeksi, tekemään Punaisen Armeijan porvarillisten spesialistien käyttämisen välikappaleeksi. Me tiedämme,



että näiden porvarillisten specialistien valtaenemmistö on meitä vastaan — ja niiden valtaenemmistön täytyykin olla meitä vastaan —, sillä tässä tulee esiin heidän luokkaolemuksensa, ja sen suhteen meillä ei voi olla mitään epävarmuutta. Sadat ja tuhannet tällaiset specialistit ovat pettäneet meitä, mutta kymmenet tuhannet ovat palvelleet meitä yhä uskollisemmin, sillä heidät vedettiin puolellemme itse taistelun kulussa, sillä se vallankumouksellinen innostus, joka on saanut ihmeitä aikaan Punaisessa Armeijassa, johtui siitä, että me palvelimme ja ajoimme työläisten ja talonpoikien etuja. Sillä seikalla, että työläiset ja talonpojat toimivat yksimielisenä joukkona, tietäen, minkä puolesta he taistelevat, oli oma vaikutuksensa, ja yhä useammat ja useammat niistä, jotka siirtyivät väliin tiedottomastikin toisesta leiristä meidän puolellemme, ovat joko muuttuneet tai muuttumassa tietoisiksi kannattajiksemme.

Toverit, nyt tehtävämme on käyttää sotilaallisessa toiminnassa saamaamme kokemusta rauhanomaisen rakennustyön alalla. Mikään muu ei ilahduta meitä enemmän eikä anna suurempaa aiheita tervehtiä Neuvostojen VII yleisvenäläistä edustajakokousta käännekohtana Neuvosto-Venäjän historiassa kuin se, että kansalaissodat, joita olemme käyneet, ovat pääosaltaan jo ohi ja edessämme on rauhanomaisen rakennustyön päävaihe, rakennustyön, joka kiinnostaa meitä kaikkia, jota me tahdomme, jota meidän tulee tehdä ja jolle me omistamme kaikki voimamme ja koko elämämme. Sodan raskaiden koettelemusten perusteella voimme nyt sanoa, että sotilaallisessa ja kansainvälisessä suhteessa me olemme suurin piirtein voittaneet. Eteemme avautuu rauhanomaisen rakennustyön tie. On tietenkin muistettava, että vihollinen vaanii meitä joka askeleella ja tekee vielä lukuisia yrityksiä kaataakseen meidät kaikilla sen käytettävissä olevilla keinoilla: väkivallalla, petoksella, lahjomisella, salaliitoilla y.m.s. Tehtävämme on käyttää nyt hyväksemme kaikkea sotilaallisella alalla saamaamme kokemusta rauhanomaisen rakennustyön peruskysymysten ratkaisemisessa. Mainitsen nämä peruskysymykset. Niitä on ennen kaikkea *elintarvikekysymys, viljakysymys*.

Olemme käyneet mitä vaikeinta taistelua ennakkoluuloja ja totunnaisuuksia vastaan. Talonpoika on toisaalta

raataja, joka oli kymmeniä vuosia tilanherran ja kapitalistin sorrettavana ja joka sorrettuna ihmisenä vaistoaa heidät pedoiksi, jotka eivät kaihda vuodattaa verta vaikka kuinka paljon päästäkseen jälleen valtaan. Mutta toisaalta talonpoika on omistaja. Hän tahtoo myydä viljansa vapaasti, hän haluaa „kauppavapautta”, hän ei käsitä, että viljanmyyntivapaus nälkäänäkevässä maassa on keinotteluvapautta, pohattojen rikastumisvapautta. Ja siksi sanomme: siihen me emme koskaan suostu, ennen kaadumme paikallemme kuin annamme siinä periksi.

Kuten tiedämme, tällä alalla me harjoitamme sellaista politiikkaa, että työläiset taivuttelevat talonpoikia luovuttamaan viljan velaksi, sillä paperipala ei ole viljan ekvivalentti, sen vastike. Talonpoika antaa meille viljaa kiinteisiin hintoihin, mutta ei saa tavaroita, koska meillä ei niitä ole, vaan värillisiä papereita. Hän antaa viljaa velaksi, ja me sanomme: „Jos olet työtätekevä, niin voitko väittää, ettei se ole oikeudenmukaista. Kuinka voisit olla myöntämättä sitä, että viljaylijäämät täytyy antaa velaksi kiinteisiin hintoihin eikä myydä keinottelutietä, sillä keinottelu on kapitalismiin palaamista, riistoon palaamista, siihen palaamista, jota vastaan olemme taistelleet?”. Se on kovin vaikeaa, siinä meillä oli suurta horjuntaa. Monia askelia olemme ottaneet ja otamme tunnustellen, mutta pääpiirteisen kokemuksen olemme saaneet. Kun kuulette tov. Tsjurupan tai muiden elintarvikealan työntekijäin selostukset, niin havaitsette, että tähän luovutusvelvollisuuteen — kun valtio sanoo talonpojille, että heidän on annettava viljaa velaksi —, tähän luovutusvelvollisuuteen talonpojat tottuivat, että meillä on tietoja monista volosteista 100 prosenttisesti luovutusvelvollisuuden täyttämisestä, että menestysten vähäpätöisyydestä huolimatta menestystä kuitenkin on, että elintarvikepolitiikkamme saa talonpojan yhä selvemmin käsittämään: jos haluat vapaata viljakauppaa hävitetyssä maassa, niin mene takaisin, kokeile Koltshakia, Denikiniä! Sitä vastaan me tulemme taistelemaan viimeiseen veripisaraan asti. Siinä ei voi olla minkäänlaisia myönnytyksiä. Tässä peruskysymyksessä, viljakysymyksessä me pyrimme kaikin voimin siihen, ettei olisi keinottelua, ettei viljanmyynti rikastuttaisi pohattaja, vaan että kaikki viljaylijäämät, jotka saadaan valtion maalta työtätekevien kokonaisten sukupolvien ponnistelujen tuloksena,

joutuisivat valtiolle, että talonpojat luovuttaisivat nämä viljaylijäämät työväenvallalle velaksi nyt, kun valtio on saatettu rappiotilaan. Jos talonpoika tämän tekee, me selviydymme kaikista vaikeuksista, kunnostamme teollisuuden, ja työläinen maksaa velkansa talonpojalle satakertaisesti. Hän turvaa talonpojalle ja tämän lapsille mahdollisuuden elää tekemättä työtä tilanherralle ja kapitalistille. Näin me sanomme talonpojalle, ja hän vakuuttuu siitä, ettei muuta valinnanvaraa ole. Ja talonpoika vakuuttuu tästä enemmänkin herrojen vihollistemme — Koltshakin ja Denikinin ansiosta kuin omasta ansiostamme. He antavat talonpojalle eniten todellisia käytännön opetuksia ja ohjaavat hänet meidän puolellemme.

Mutta, toverit, viljakysymyksen lisäksi on olemassa toinenkin kysymys, *polttoainekysymys*. Hankintaseuduilla on nykyisin koottu viljaa niin paljon, että se riittää Pietarin ja Moskovan nälkäisten työläisten ruokkimiseen. Mutta käykääpä Moskovan työläiskortteleissa, niin huomaatte siellä kauhean kylmyyden, kauhean hädän, joka polttoainekysymyksen vuoksi on nyt kärjistynyt. Tässä suhteessa olemme tavattomassa pulassa, tässä suhteessa me emme ole voineet tyydyttää tarvetta. Viime aikoina on monia Puolustusneuvoston ja Kansankomissaarien Neuvoston istuntoja omistettu täydellisesti polttoainepulasta selviytymiseksi tarvittavien toimenpiteiden käsittelylle. Puhettani varten tov. Ksandrov hankki aineistoa, joka osoittaa, että olemme alkaneet selviytyä tästä vaikeasta pulasta. Lokakuun alussa lastattiin noin 16 tuhatta vaunua viikossa, lokakuun lopussa tämä luku oli 10 tuhatta viikossa. Se merkitsi pulaa, se merkitsi katastrofia, nälkää Moskovan, Pietarin ja monien muiden paikkakuntien monien tehtaiden työläisille. Tämän katastrofin seuraukset tuntuvat vielä nytkin. Sitten kävimme lujasti käsiksi tähän asiaan, jännitimme kaikki voimamme, teimme niin kuin olimme tehneet sota-asioissa, me sanoimme: kaikki, mikä on valveutunutta, kaikki polttoainekysymystä ratkaisemaan, ei entiseen kapitalistiseen tapaan, jolloin keinottelijoille maksettiin palkkio ja he rikastuivat saadessaan jonkinlaisia tilauksia,— ei, me sanoimme: ratkaiskaa kysymys sosialistisesti, itseuhrautuvaisuuden pohjalla, ratkaiskaa se sillä tavalla kuin me pelastimme punaisen Pietarin, vapautimme

Siperian, siten kuin voitimme aina vaikeina hetkinä, vallankumouksen kaikissa vaikeissa tehtävissä, siten kuin tulemme voittamaan aina. Ja kun lokakuun viimeisellä viikolla lastattiin 12 tuhatta vaunua, niin nyt on lastattu 20 tuhatta. Me olemme selviytymäisillämme tuosta katastrofista, mutta emme ole vielä läheskään selviytyneet. Kaikkien työläisten tulee tietää ja muistaa, että ellei ole leipää ihmisille, ellei ole leipää, s.o. polttoainetta, teollisuudelle, maa joutuu hädänalaiseen asemaan. Eikä vain meidän maamme. Tänään lehdet tiedottavat, että Ranskassa, voittajamaassa, rautatieliikenne on häiriintynyt. Mitä puhuakaan Venäjstä. Ranska tulee selviytymään pulasta kapitalistisesti, siten, että kapitalistit rikastuvat ja joukot kärsivät edelleenkin puutetta. Neuvosto-Venäjä selviytyy pulasta työläisten kurinalaisuuden ja uhrautuvaisuuden avulla, noudattamalla lujaa linjaa talonpoikien suhteen, sitä lujaa linjaa, jonka talonpoika loppujen lopuksi aina ymmärtää. Talonpoika oppii kokemuksen pohjalla tietämään, että niin raskasta kuin siirtyminen onkin, niin luja kuin työläisten valtiovallan käsi onkin, tämä käsi on uurastajan, joka taistelee työtätekevien joukkojen yhteenliittämisen hyväksi, kaikkinaisen riiston täydellisesti hävittämisen hyväksi.

Ja meitä uhkaa kolmaskin vitsaus — *täit, pilkkukuume*, joka niittää sotaväkeämme. Eikä, toverit, voida kuvitellaakaan sitä kauhua, joka vallitsee pilkkukuumeen saastuttamalla paikkakunnilla, kun väestö on nääntynyttä, heikentyntä, kun puuttuu aineellisia välineitä — kaikkinaisen elämä, kaikkinaisen julkinen elämä lakkaa. Tämän vuoksi sanomme: „Toverit, kaikki huomio tähän kysymykseen. *Joko täi voittaa sosialismin tai sosialismi voittaa tän!*”. Ja toimien samanlaisia menetelmiä käyttäen me, toverit, olemme alkaneet saada menestystä tässäkin kysymyksessä. Tietenkin on vielä sellaisia lääkäreitä, jotka suhtautuvat työväenvaltaan ennakkoluuloisesti ja epäluottamuksellisesti ja katsovat paremmaksi saada palkkioita rikkailta kuin lähteä vaikeaan taisteluun pilkkukuumetta vastaan. Mutta sellaisia on vähemmistö, sellaisia alkaa olla yhä vähemmän, enemmistö on sellaisia, jotka näkevät, että kansa taistelee olemassaolonsa puolesta, näkevät, että se haluaa ratkaista taistelullaan kaikkinaisen kulttuurin pelastamisen peruskysymyksen, — ja nämä lääkärit osoittavat tässä raskaassa ja vaikeassa tehtävässä yhtä suurta itseuhrautuvaisuutta

kuin kuka tahansa sotilasspesialisti. He ovat valmiita tekemään työtä työtätekevien hyväksi. Minun on sanottava, että tästäkin kriisistä alamme selviytyä. Tov. Semashko antoi minulle tätä työtä koskevia tietoja. Rintamalta saatujen tietojen mukaan sinne oli saapunut lokakuun 1 päivään mennessä 122 lääkäriä ja 467 välskärää. Moskovasta on lähetetty 150 lääkäriä. Meillä on syytä olettaa, että joulukuun 15 päivään mennessä me saamme rintamalle vielä 800 lääkäriä, jotka auttavat pilkkukuumeen vastustamista. Meidän on kiinnitettävä suurta huomiota tähän vit-saukseen.

Päähuomiomme tulee kiinnittää tähän perustamme lujittamiseen — vilja, polttoaine, taistelu pilkkukuumetta vastaan. Toverit, mieleni tekee puhua tästä sitäkin suuremmalla syyllä, koska sosialistisessa rakennustyössämme on havaittu tiettyä hajanaisuutta. Se on ymmärrettävää. Kun ihmiset ovat päättäneet uudistaa koko maailman, niin on aivan luonnollista, että tähän työhön osallistuu kokemattomia työläisiä ja kokemattomia talonpoikia. Epäilemättä kuluu paljon aikaa, ennen kuin opimme määrittelemään oikein, mihin on kiinnitettävä eniten huomiota. Ei ole ihme, jos tällaiset suuret historialliset tehtävät ovat usein synnyttäneet suuria haaveita, ja näiden suurten haaveiden ohella esiintyy pieniä epäonnistuneita haaveita. On ollut monia tapauksia, jolloin olemme ryhtyneet rakentamaan aloittamalla ylhäältä, jostain sivurakennuksesta tai karniisista, mutta kivijalkaan emme ole kiinnittäneet toden teolla huomiota. Haluan sanoa teille mielipiteeni, jonka olen muodostanut kokemukseni, työskentelystämme tekemieni havaintojen tuloksena, että politiikkamme päivänpolttava tehtävä on tämän kivijalan rakentaminen. Jokaisen työläisen, jokaisen järjestön, jokaisen viraston on puhuttava tästä jokaisessa istunnossaan. Kun hankimme riittävästi viljaa, kun saamme aikaan polttoainetuotannon kohoamisen, kun ponnistamme kaikki voimamme hävittääksemme Venäjältä pilkkukuumeen — tuon sivistymättömyyden, kurjuuden, pimeyden ja tietämättömyyden seurauksen, — kun käytämme kaikki voimat, kaiken verisessä sodassa hankkimamme kokemuksen tähän verettömään sotaan, niin voimme olla varmoja, että saavutamme tässä toiminnassa, joka on kuitenkin paljon helpompaa, paljon inhimillisempää kuin sota, yhä suurempaa menestystä.

Sotilaallisen mobilisaation me suoritimme. Puolueiden, jotka ovat olleet leppymättömiä vihollisiamme ja jotka ovat kauimmin puolustaneet ja puolustavat kapitalismin aatteita, kuten esimerkiksi eserrät, on täytyneet kaikista porvarillisten imperialistien meitä vastaan syytämistä syytöksistä huolimatta tunnustaa, että Punaisesta Armeijasta on tullut kansanarmeija. Tämä merkitsee, että ratkaisemalla tämän vaikeimman tehtävän liitimme yhteen työväenluokan ja sen puolelle siirtyvän talonpoikaiston valtavat joukot, ja osoitimme siten talonpoikaistolle, mitä on työväenluokan johto.

Sanat „proletariaatin diktatuuri” pelottavat talonpoikia. Venäjällä ne ovat talonpoikien pelätin. Ne kääntyvät niitä vastaan, jotka käyttävät tätä pelätintä. Nyt kuitenkin talonpojat tietävät, että joskin proletariaatin diktatuuri on ehkä liiankin mutkikas latinalainen sana, niin käytännössä se on silti sitä Neuvostovaltaa, joka antaa valtiokoneiston työläisten käsiin. Näin muodoin Neuvostovalta on työtätekevien uskollisin ystävä ja liittolainen ja kaiken riiston armottomin vihollinen. Juuri siksi me voitamme loppujen lopuksi kaikki imperialistit. Voitamme siksi, että meillä on sellainen syvä voimanlähde, sellainen laaja ja syvä ihmismateriaalivaranto, jollaista ei ole eikä tule olemaan yhdelläkään porvarillisella hallituksella. Meillä on se varanto, josta voimme ammentaa yhä enemmän ja yhä syvemmältä siirtyen valveutuneista työläisistä ei vain keskitason työläisiin, vaan vieläkin syvemmälle — työtätekeviin talonpoikiin, köyhiin ja kaikkein köyhimpiin. Viime aikoina pietarilaiset toverit ovat puhuneet, että Pietari on antanut kaikki työntekijänsä eikä voi enää mitään antaa. Mutta kun tuli kriittinen hetki, niin Pietari osoittautui ihmeelliseksi, kuten тов. Zinovjev aivan oikein sanoi, osoittautui kaupungiksi, joka aivan kuin synnytti uusia voimia. Ne työläiset, joita pidettiin keskitasoa alempana olevina ja joilla ei ollut mitään valtiollista eikä poliittista kokemusta, suoristautuivat täyteen mittaan, antoivat suuren määrän työntekijöitä propaganda-, agitaatio- ja organisaatiotyöhön, suorittivat yhä uusia ihmetekoja. Tällainen voimanlähde uusia ihmetekoja varten on meillä ehtymätön. Jokainen uusi kerros työläisiä ja talonpoikia, jotka eivät ole vielä mukana työssä, ovat meidän mitä uskollisimpia ystäviämme ja liittolaisiamme. Nykyisin me joudumme hyvin usein nojautu-

maan valtion hallinnassa valvutuneiden työläisten hyvin vähälukaiseen kerrokseen. Meidän täytyy tämän tästä kääntyä sekä puolue- että neuvostotyössämme puolueettomien puoleen, kääntyä yhä rohkeammin puolueeseen kuulumattomien työläisten ja talonpoikain puoleen, ei siinä tarkoituksessa, että saataisiin heidät heti puolellemme, saataisiin heidät puolueeseemme — se ei ole meille tärkeää —, vaan saadaksemme heidät tajuamaan, että maan pelastamiseksi tarvitaan heidän apuaan. Ja kun saamme ne, joita tilanherrat ja kapitalistit vähiten laskivat valtion hallintaan, tajuamaan sen, että me kutsumme heitä rakentamaan kanssamme sosialistisen tasavallan lujaa perustaa, silloin asiastamme tulee lopullisesti voittamaton.

Juuri siksi voimme kahden vuoden kokemuksen perusteella sanoa teille ehdottoman varmoina, että jokainen uusi sotilaallinen voittomme lähentää suurella nopeudella sitä aikaa — nyt jo hyvin läheistä aikaa —, jolloin käytämme kaikki voimamme rauhanomaiseen rakennustyöhön. Saamme kokemuksen perusteella voimme varmuudella sanoa, että lähivuosien aikana saamme tässä rauhanomaisessa rakennustyössä aikaan verrattomasti suurempia ihmeitä kuin mitä saimme aikaan näiden kahden vuoden aikana maailmanmahtavaa Ententeä vastaan käymässämme voittoisassa sodassa. (Suosionosoituksia.)

Toverit, sallikaa minun lopuksi lukea päätöslauselmaluonnos, jonka teille ehdotan:

„Venäjän Sosialistinen Federatiivinen Neuvostotasavalta haluaa elää rauhassa kaikkien kansojen kanssa ja käyttää kaikki voimansa sisäiseen rakennustyöhön voidakseen järjestää tuotannon, kulkulaitoksen ja yhteiskunnallisen hallinnon neuvostojärjestelmän pohjalle, minkä Ententen sekaantuminen ja nälkäsaarto on tähän asti estänyt.

Työläisten ja talonpoikain hallitus on ehdottanut ententevalloille rauhaa monta kertaa, nimittäin: elokuun 5 p:nä 1918 — Ulkoasiain kansankomissariaatin vetoamus Amerikan edustajalle hra Poolelle; lokakuun 24 p:nä 1918 — presidentti Wilsonille; marraskuun 3 p:nä 1918 — kaikille Sopimusvaltojen hallituksille puolueettomien maiden edustajien välityksellä; marraskuun 7 p:nä 1918 — Neuvostojen VI yleisvenäläisen edustajakokouksen nimessä; joulukuun 23 p:nä 1918 — Litvinovin nootti Tukholmassa kaikille ententevaltojen edustajille; edelleen vuoden 1919

tammikuun 12 pn, tammikuun 17 pn ja helmikuun 4 pn vetoamukset sekä maaliskuun 12 pnä 1919 Bullittin kanssa tehty sopimusehdotus; toukokuun 7 pnä 1919 Nansenin välityksellä.

Hyväksyen täydellisesti kaikki nämä Kansankomissaarien Neuvoston ja Ulkoasiain kansankomissariaatin toistuvat toimenpiteet Neuvostojen VII edustajakokous vahvistaa jälleen järkkymättömän pyrkimyksensä rauhaan, vielä keran ehdottaa kaikille ententevalloille, Englannille, Ranskalle, Amerikan Yhdysvalloille, Italialle, Japanille, kaikille yhteisesti ja jokaiselle erikseen rauhanneuvottelujen viipymätöntä aloittamista ja antaa Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean, Kansankomissaarien Neuvoston ja Ulkoasiain kansankomissariaatin tehtäväksi jatkaa järjestelmällisesti rauhanpolitiikkaa ryhtyen kaikkiin sen menestykselle välttämättömiin toimenpiteisiin”.

---



## 2

LOPPULAUSUNTO YLEISVENÄLÄISEN ТрКК:n  
 JA KANSANKOMISSAARIEN NEUVOSTON  
 SELOSTUKSEN JOHDOSTA  
 JOULUKUUN 6 pnä

(Ääninä: „Eläköön toveri Lenin! Eläköön!” Suosionosoituksia.) Toverit! Minusta näyttää, että puheellaan ja julkilausumallaan Martov onnistui antamaan meille hyvin havainnollisen esimerkin siitä, miten suhtautuvat Neuvostovaltaan ne ryhmät ja puolueet, jotka ovat kuuluneet ennen ja kuuluvat nykyisin II Internationaleen, jonka vastapainoksi olemme perustaneet nyt Kommunistisen Internationalen. Meidän jokaisen silmään pisti Martovin puheen ja hänen julkilausumansa välinen ero, jonka pani merkille myös tov. Sosnovski tekemällä puhemiehistöstä Martoville välihuomautuksen: „Eiköhän julkilausumanne ole viimevuotinen?”. Todellakin Martovin puhe koskee epäilemättä vuotta 1919, sen loppua, kun taas julkilausuma on laadittu siten, että huomaamme siinä kertaittavan aivan samaa, mitä he puhuivat vuonna 1918. (Suosionosoituksia.) Ja kun Martov vastasi tuohon Sosnovskin huomautukseen, että kyseinen julkilausuma on laadittu „ikuisiksi ajoiksi”, niin ottaisin tässä kuitenkin itselleni luvan puolustaa menshevikkejä Martovilta. (Suosionosoituksia, naurua.) Olen, toverit, näet seurannut menshevikkien toiminnan kehitystä ja kulkua ehkä enemmän ja tarkkaavaisemmin — mikä ei ole ollut lainkaan erikoisen miellyttävää — kuin kukaan muu. Ja tämän viisitoista vuotta jatkuneen tarkkailun perusteella sanon, ettei tuo julkilausuma ole lainkaan „ikuinen”, se ei kestä vuottakaan (suosionosoituksia), sillä menshevikkien koko kehitys, varsinkin tällaisena suurenmoisena ajankohtana, joka Venäjän vallankumouksen historiassa on alkanut, osoittaa meille, että heidän keskuudessaan on hyvin suurta

horjuntaa, joka ylipäänsä johtaa siihen, että he luopuvat mitä suurimmalla vaivalla ja vastoin tahtoaan porvaristosta ja sen ennakkoluuloista. Tenäten usein vastaan he alkavat lähestyä — hyvin hitaasti, mutta kuitenkin alkavat lähestyä — proletariaatin diktatuuria, ja vuoden kuluttua he ottavat vielä muutamia askeleita, siitä olen aivan varma. Ja tätä julkilausumaa ei voida toistaa, sillä tämä julkilausuma, jos vapautatte sen ulkokuorestaan, yleisistä demokraattisista korulauseista ja parlamentaarisisista lausumista, jotka olisivat kunniaksi mille parlamenttiopposition johtajalle hyvänsä, jos heittäte syrjään nuo puheet, jotka monia miellyttävät, mutta meistä tuntuvat ikäviltä, ja otatte asian todellisen olemuksen, niin koko julkilausuma puhuu: takaisin, porvarilliseen demokratiaan, eikä mitään muuta. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ja kun me kuulemme tuollaisia julkilausumia ihmisiltä, jotka ilmoittavat olevansa myötätuntoisia meitä kohtaan, niin sanomme: ei, sekä terrori että Erikoiskomitea ovat ehdottoman tarpeellisia. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Toverit, jottette syyttäisi minua nyt tai jottei joku voisi minua syyttää, että takerrun suotta tuohon julkilausumaan, vakuutan poliittisten tosiasioiden perusteella, että niin oikeistomenshevikki kuin oikeistoeserräkin on valmis allekirjoittamaan heti mo'emmin käsin tuollaisen julkilausuman. Minulla on siitä todistuksia. Oikeistoeserrien puolue-neuvosto, oikeistoeserrien, joista Volskin ja hänen ryhmänsä oli pakko erota, — Volskin, Perustavan kokouksen komitean puheenjohtajan, jonka kuulitte puhuvan puhujalavalta, — oikeistoeserrien neuvosto, joka kokoontui tänä vuonna, päätti, että he haluavat yhdistyä menshevikkipuolueeseen, jonka eserrät katsovat heitä lähellä olevaksi puolueeksi. Miksi? Siksi, että oikeistoeserrät, jotka ovat solidaarisia menshevikkien kanssa, koska näiden, kuten oikeistoeserrienkin julkilausuma on rakennettu läpeensä samojen periaatteiden pohjalle, kannattavat sellaisten asioiden julkaisemista, jollaisia on julkilausumassa ja menshevikkien julkaisuissa (jotka ovat muka puhtaasti teoreettisia ja joiden julkaisemisen me turhaan kiellämme, kuten Bundin edustaja sanoi valittaen, ettei meillä ole täydellistä painovapautta). Samaan aikaan Volskin ryhmän täytyi pitkällisen taistelun jälkeen erota. Tämä on sekaannusta, joka osoittaa havainnollisesti, ettei kysymyksessä ole

halumme nälviä menshevikkejä, vaan todellinen asiaintila, josta on esimerkkinä eserrien vähemmistöryhmä. Täällä muuten mainittiin menshevikki Rozanovista, jonka Martov ja puolue varmasti erottaisivat, mutta kyllä tämän julki-lausuman allekirjoittavat niin eserrät kuin menshevikitkin.

Siis heidän keskuudessaan on vieläkin kaksi eri virtausta, joista toinen valittelee, itkee, surkuttelee ja haluaa teoreet-tisesti palata demokraattisuuteen, mutta toinen toimii. Ja suotta Martov sanoo, että minä muka puolustelin itseäni terrorikysymyksessä. Jo yksin tuo sanonta osoittaa, kuinka äärettömän kaukaisia pikkuporvarillisten demokraattien katsomukset ovat meille ja kuinka läheisiä ne ovat II Inter-nationalelle. Tosiasiallisesti niissä ei ole kerrassaan mitään sosialistista, vaan juuri päinvastoin. Kun koitti sosialismin aika, meille saarnataan jälleen vanhoja porvarillisia kat-somuksia. En puolustellut itseäni, vaan puhuin sodan luomasta erikoisesta puolueesta, niiden upseerien puo-lueesta, jotka pitivät komentoa koko imperialistisen sodan ajan, nousivat pinnalle tuossa sodassa ja tietävät, mitä käytännönpolitiikka on. Kun meille sanotaan: „Teidän Erikoiskomiteanne on joko lakkautettava tai järjestettävä paremmin”, niin me, toverit, vastaamme: emme väitä, että kaikki mitä teemme, on parasta, mutta me olemme valmiita ja halukkaita oppimaan ilman vähäisintäkään ennakkoluo-loisuutta. Mutta jos ne, jotka olivat Perustavassa kokouk-sessa, aikovat opettaa meille, kuinka tulee järjestää suoja tilanherra- ja valkokaartilaisnolikoita ja -upseereja vas-taan, niin vastaamme heille: tähän olitte vallassa ja taiste-litte Kerenskin kanssa Kornilovia vastaan, olitte myös Koltshakin kanssa, mutta nuo samat valkokaartilaiset heit-telivät teitä ulos vastarintaa kohtaamatta kuin pieniä lapsia. Ja silti te puhutte yhä, että Erikoiskomiteamme ovat huonosti järjestettyjä! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ei. Erikoiskomiteat ovat meillä mainiosti järjestettyjä. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ja kun Saksassa herrat salaliitto-laiset tekevät nyt pilkkaa työläisistä, kun siellä upseerit sotamarsalkkojen johdolla huutavat: „Alas berliiniläinen hallitus!”, kun siellä rankaisematta murhataan kommunisti-johtajia ja valkokaartilaisyleisö kohtelee II Internationalen johtajia yliolkaisesti kuin poikasia, niin näemme selvästi, ettei tuo sovittelijahallitus ole muu kuin leikkikalua sala-liittolaisryhmän käsissä. Ja sittenkin vaikka meillä on

kokemusta kaikesta tästä, ja juuri kun olemme pääsemässä tielle, nuo ihmiset sanovat: „Teillä on liikaa terroria.” Entä montako viikkoa on siitä, kun paljastimme salaliiton Pietarissa <sup>58</sup>? Ja montako viikkoa on siitä, kun Judenitsh oli muutaman virstan päässä Pietarista ja Denikin Orelistä? Näiden horjuvien puolueiden ja horjuvien demokraattien edustajat sanovat meille: „Olemme iloisia, että Judenitsh ja Koltshak on voitettu”. Olen aivan varma siitä, että he ovat iloisia, sillä he tietävät, minkälaista vaaraa Juderitsh ja Koltshak olisivat heillekin tienneet. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) En epäile näitä ihmisiä vilpillisiksi. Mutta kysyn heiltä: kun Neuvostovallan vaikeina aikoina porvarillisten ainesten keskuudessa järjestetään salaliittoja ja kun kriittisellä hetkellä onnistutaan paljastamaan nuo salaliitot, niin kuinka on, paljastuvatko ne aivan satunnaisesti? Ei, eivät suinkaan. Ne paljastuvat siksi, että salaliittolaiset joutuvat elämään joukkojen keskuudessa, että he eivät tule salaliitoissaan toimeen ilman työläisiä ja talonpoikia, ja niinpä he osuvat aina lopulta yhteen sellaisten kanssa, jotka tulevat näihin, kuten täällä on sanottu, huonosti järjestettyihin Erikoiskomiteoihin ja ilmoittavat: „Sinne ja sinne on kokoontunut riistäjiä.” (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Siksi sanon, että kun jonkin ajan kuluttua mitä suurimman vaaran jälkeen, kaikkien silmiin pistävän salaliiton uhatessa tullaan ja sanotaan, ettei meillä noudateta Perustuslakia ja että Erikoiskomiteat ovat kehnosti järjestettyjä, niin silloin voidaan sanoa, etteivät sellaiset henkilöt ole oppineet politiikkaa taistelussa valkokaartilaisia vastaan, etteivät he ole mietiskelleet Kerenskistä, Judenitshista ja Koltshakista saamiaan kokemuksia eivätkä osaa tehdä niistä minkäänlaisia käytännöllisiä johtopäätöksiä. Ja jos kerran te, herrat, alatte ymmärtää, että Koltshak ja Denikin merkitsevät suurta vaaraa ja että on valittava Neuvostovalta, niin silloin teidän on aika luopua Martovin julki lausumasta „ikuisiksi ajoiksi”. (N a u r u a.) Perustuslaissa on huomioitu kaksivuotisen vallassaoloaikamme koko kokemus, jota ilman, kuten puheessani mainitsin ja jota täällä ei edes yritettykään kiistää,—jota ilman me emme olisi kestäneet kahta kuukauttakaan kahdesta vuodesta puhumattakaan. Yrittäköönnpä kiistää tämän se, joka haluaa suhtautua Neuvostovaltaan edes vähänkin objektiivisesti, vaikkapa edes historiantutkijan kannalta, puhumattakaan

poliittisesta toimihenkilöstä, joka haluaa puhua ja toimia työläisjoukkojen kanssa ja vaikuttaa niihin.

Meille sanotaan: Neuvostot kokoontuvat harvoin, niitä ei valita uudestaan tarpeeksi usein. Minusta tuntuu, että tuolaiseen moitteeseen pitäisi vastata teoilla eikä puheilla ja päätöslauselmilla. Parhaana vastauksena on mielestäni se, että viette päätökseen sen työn, jonka Neuvostovalta on aloittanut sen luettelomiseksi, kuinka paljon meillä on ollut paikkakunnilla ujestien ja kaupunkien Neuvostojen vaaleja, kuinka monta Neuvostojen edustajakokousta on ollut j.n.e. Tov. Vladimirski, Sisäasiain kansankomissaarin sijainen, on julkaissut meillä aineistoa näiden edustajakokousten historiasta. Kun näin tämän aineiston, sanoin: tässä on historiallista aineistoa, joka muun muassa osoittaa, että sivistyskansojen historiassa ei ole vielä ollut ainoatakaan maata, jossa olisi sovellettu proletaarista demokratiaa yhtä laajasti kuin meillä Venäjällä. Kun sanotaan, että meillä on harvoin Neuvostojen vaaleja, että kutsumme harvoin koolle edustajakokouksia, niin kehotan jokaista edustajaa tekemään asianomaiselle elimelle esityksen, että jakaisimme tässä edustajakokouksessa vielä lisäkaavakkeen, kyselykaavakkeen, johon jokainen edustaja kirjoittaisi: minä kuuna, minä päivänä ja vuonna ja missä ujestissa, kaupungissa ja asutuksessa Neuvostojen edustajakokouksia on pidetty. Jos suoritate tämän helpon työn ja jokainen teistä täyttää tällaisen kyselykaavakkeen, niin saatte aineistoa, joka täydentää meidän vajanaisia tietojamme ja osoittaa, että sellaisena vaikeana aikana kuin on sota-aika, jolloin Euroopassa lakattiin miltei tyystin noudattamasta vuosisatojen kuluessa vakiintuneita länsieurooppalaiselle totunnaisia perustuslakeja, tällaisena aikana on Neuvostoperustuslakia sovellettu paikkakunnilla laajemmin kuin missään muualla maailmassa, mikäli kysymys on kansanjoukkojen osallistumisesta hallintotyöhön ja hallintokysymysten itsenäiseen ratkaisemiseen edustajakokouksissa, Neuvostoissa ja vaaleissa. Mutta kun sanotaan, ettei tämä riitä, kun arvostellaan ja intetään, että „se on todella kauhea rikos, kun teidän TpKK ei ole kokoontunut”, niin siihen on tov. Trotski vastannut mainiosti sanomalla Bundin edustajalle, että TpKK oli rintamalla. Tähän tuo Bundin edustaja — saman Bundin, joka asettui neuvosto-ohjelman kannalle ja joka siksi, voidaan olettaa, on vihdoinkin todella

ymmärtänyt, mikä on Neuvostovallan perusta — tuo Bundin edustaja — merkitsin muistiin hänen vastauksensa — sanoi: „Se on kummallista, että TpKK oli rintamalla, olisihan se voinut lähettää sinne muita”.

Me olemme käyneet taistelua Koltshakia, Denikiniä ja muita vastaan — heitä on ollut paljon! Lopputuloksena on ollut se, että venäläiset joukot ovat ajaneet heidät tiehensä kuin pikkupojat. Me käymme vaikeaa voitokasta taistelua. Te tiedätte, että jokaisen päällekkarkauksen aikana meidän täytyi lähettää kaikki TpKK:n jäsenet rintamalle, mutta meille sanotaan: „Se on kummallista, olisi pitänyt etsiä muita”. Olemmeko toimineet ottamatta huomioon aikaa ja paikkaa, niinkö? Tai ehkäpä voimme synnyttää kommunisteja (s u o s i o n o s o i t u k s i a) joka viikko, monta miestä kerralla? Sitä emme voi tehdä: monivuotisen taistelun karkaisemia työläisiä, joilla on kokemusta ja jotka osaavat johtaa, sellaisia työläisiä meillä, toverit, on vähemmän kuin missään muussa maassa. Työläisnuorison, kurssilaisten kouluttamiseksi meidän on ryhdyttävä kaikkiin tarpeellisiin toimenpiteisiin ja siihen tarvitaan monia kuukausia, jopa vuosiakin. Ja kun tämä tapahtuu äärimmäisen vaikeissa oloissa, niin meille hymähdellään. Mutta tuo hymähtely osoittaa vain sitä, ettei lainkaan ymmärretä olojamme. Se on todellakin sivistyneistön naurettavaa ymmärtämättömyyttä, kun meitä yritetään pakottaa toimimaan näissä sota-ajan oloissa toisin kuin olemme tähän saakka toimineet. Meidän on jännitettävä kaikki voimamme, ja siksi meidän täytyy lähettää rintamalle kaikki parhaat työntekijät ja TpKK:n ja toimeenpanevien komiteain jäseniä. Ja olen varma, ettei kukaan, jolla on vähänkin käytännöllistä hallintotyön kokemusta, syytä meitä, vaan päinvastoin hyväksyy sen, että olemme tehneet kaiken mahdollisen toimeenpanevien komiteain kollegiaalisten elinten supistamiseksi vähimmäismäärään, sillä sodan pakottamina ne on supistettu yksistään toimeenpanevaksi komiteaksi, sillä työntekijät kiiruhtivat rintamalle samoin kuin he nykyisin rientävät sadoin ja tuhansin työhön polttoainetuotannon alalle. Tämä on se perusta, jota ilman Neuvostotasavalta ei voi elää. Joskin tästä joudutaan maksamaan siten, että muutaman kuukauden aikana Neuvostot tulevat kokoontumaan harvemmin, niin ei löydy ainoatakaan järkevää työ-

läistä tai talonpoikaa, joka ei käsittäisi sitä välttämättömäksi eikä hyväksyisi sitä.

Minä sanon, että demokratian ja demokraattisuuden suhteen meille tarjoillaan edelleenkin porvarillisen demokratian ennakkoluuloja. Oppositio puolueen taholta täällä puhuttiin, että pitäisi keskeyttää porvariston lannistaminen. Pitäisi sentään ajatella, mitä puhuu. Mitä on porvariston lannistaminen? Tilanherra voidaan lannistaa ja hävittää hävittämällä tilanherrojen maanomistus ja jakamalla maat talonpojille. Mutta voidaanko porvaristo lannistaa ja hävittää hävittämällä suurpääoma? Jokainen marxilaisuuden aakkosia opiskellut tietää, että siten porvaristoa ei voida lannistaa, että porvaristoa synnyttää tavaratuotanto; mikä on tämän tavaratuotannon vallitessa sellainen talonpoika, jolla on satoja puutia viljaylijäämiä, joita hän ei tarvitse perheelleen, mutta joita hän ei luovuta velaksi työväenvaltiolle nälkäänäkevän työläisen auttamiseksi, vaan keinottelee? Eikö hän kuulu porvaristoon? Eikö porvaristoa synny tässä? Olemmeko me tässä kysymyksessä, viljaa ja koko teollisen Venäjän nälänhätää koskevassa kysymyksessä saaneet apua niiltä, jotka moittivat meitä Perustuslain rikkomisesta ja porvariston lannistamisesta? Emme! Auttavatko he meitä tässä asiassa? He piilottautuvat sanojen „työläisten ja talonpoikain sovinto” taakse. Niin, tätä sovintoa kyllä tarvitaan. Me osoitimme kuinka saamme aikaan sen, kun lokakuun 26 p:nä 1917 otimme talonpoikaiston tukemista koskevan eserrien ohjelman ja toteutimme sen kokonaisuudessaan. Siten osoitimme silloin, että sellainen talonpoika, joka oli tilanherrojen riistettävänä ja elää omalla työllään eikä keinottele, saa valtion keskusvallan lähettämästä työläisestä itselleen uskollisen puolustajan. Siten sovimme talonpojan kanssa. Mutta silloin kun toteutamme elintarvikepolitiikkaa, joka vaatii luovuttamaan valtionlainana työläisille viljaylijäämät, jotka eivät ole tarpeen talonpojan perheelle, tämän politiikan vastustaminen on keinottelun tukemista. Sitä on vielä pikkuporvarillisten joukkojen keskuudessa, jotka ovat tottuneet elämään porvarillisesti. Juuri se pelottaa, juuri se vaarantaa yhteiskunnallista vallankumousta! Ovatko menshevikit ja eserrät, edes vasemmistolaisimmat heistä, auttaneet meitä jolloinkin tässä asiassa? Eivät ole, eivät milloinkaan! Siitä, etteivät he auta meitä edes sanallakaan, teoista puhumattakaan,

on osoituksena heidän lehdistönsä, joka meidän pitäisi muka „vapauseriaatteiden” nimessä sallia ja josta meillä on näytteitä. Niin kauan kuin emme ole voittaneet täydellisesti vanhaa tottumusta, vanhaa kirottua neuvoa, että jokainen huolehtii itsestään ja jumala yksin kaikista, ainoana ulospääsynämme on viljaylijäämien luovuttaminen nälkäänäkeväälle työläiselle velaksi. Me tiedämme, että sen suorittaminen on tavattoman vaikeaa. Tässä suhteessa ei voida tehdä mitään väkipakolla. Mutta naurettavaa on väittää meidän edustavan työväenluokan vähemmistöä,— se aiheuttaa vain naurua. Niin voidaan puhua Pariisissa, eikä nykyisin sielläkään työväenkokouksissa anneta puhua sellaista. Maassa, jossa hallitus kukistettiin ennen kuulumattoman helposti, jossa työläiset ja talonpojat puolustavat etujaan kivääri kädessä, käyttävät sitä tahtonsa aseena, sellaisessa maassa on naurettavaa sanoa meidän edustavan työväenluokan vähemmistöä. Minä ymmärrän, jos tuolla tavalla puhuu Clemenceau, Lloyd George ja Wilson. Ne ovat juuri heidän sanojaan, ne ovat juuri heidän aatteitaan! Kun noita Wilsonin, Clemenceaun ja Lloyd Georgen, pahimpien imperialististen saalistajien ja petojen, puheita toistelelee täällä Martov Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen nimessä (n a u r u a), niin sanon, että meidän pitää olla valppaita ja käsittää, että Erikoiskomitea on tässä välttämätön! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Opposition kaikki puhujat, muun muassa Bundin edustajat, syyttävät meitä siitä, että emme noudata Perustuslakia. Väitän, että me noudatamme Perustuslakia mitä tarkimmin. (Ä ä n i a i t i o s t a: „Ohoo!”.) Ja vaikka kuulenkin aitiosta, joka entisinä aikoina oli tsaarin aitio, mutta nyt on opposition aitio (n a u r u a), ironisen „ohoo!” huudahduksen, niin kuitenkin todistan sen heti. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Luen teille Perustuslain pykälän, jota noudatamme mitä tarkimmin ja joka todistaa, että me noudatamme Perustuslakia kaikessa toiminnassamme. Kun olen joutunut puhumaan Perustuslaista kokouksissa, joihin on saapunut myös menshevikkien ja eserrien edustajia, niin vaikeutena on ollut löytää Perustuslain teksti siteeraamista varten. Mutta kokoukset pidetään useimmiten sellaisissa huoneistoissa, joissa Perustuslain teksti on seinällä. Tässä kokouksessa asia ei ole niin, mutta minut pelasti tov. Petrovski, joka antoi minulle kirjasen, jonka otsikkona on:



„VSFNT:n Perustuslaki”. Luen 23. pykälän: „Pitäen ohjeenaan koko työväenluokan etuja VSFNT riistää erinäisiltä henkilöiltä ja erinäisiltä ryhmiltä oikeudet, joita nämä käyttävät sosialistisen vallankumouksen etujen vahinoksi”.

Toverit, toistan vielä kerran, että emme ole milloinkaan pitäneet toimintaamme yleensä emmekä liioin Perustuslakiamme esimerkillisen moitteettomana. Tässä edustajakokouksessa on asetettu kysymys muutosten tekemisestä Perustuslakiin. Me olemme suostuvaisia tekemään muutoksia ja keskustelemaan muutoksista, mutta emme vahvista niitä „ikuisiksi ajoiksi”. Mutta jos haluatte sotia, niin soti-kaamme loppuun saakka. Jos haluatte meidän noudattavan Perustuslakia, niin haluatteko te, että noudatetaan myös 23. pykälää? (Suosionosoituksia.) Jos ette sitä halua, niin väitelläkäämme siitä, pitääkö kumota vai ei pykälä, joka kieltää meitä puhumasta kansalle korulauseita yleisestä vapaudesta ja työtätekevien yleisestä tasa-arvoisuudesta. Te olette opiskelleet perustuslaillista oikeusoppia erinomaisesti, mutta vanhoista porvarillisista oppikirjoista. Te muistelette „vapaus ja demokrati” sanoja, vetoatte Perustuslakiin ja muistelette entisiä sanoja, ja lupaatte kansalle kaikkea ollaksenne täyttämättä lupauksianne. Mutta me emme lupaa mitään sellaista, me emme ehdota työläisten ja talonpoikain tasa-arvoisuutta. Te ehdotatte,— väitelläkäämme. Niiden talonpoikain kanssa, joita tilanherrat ja kapitalistit riistivät ja jotka tekevät työtä oman perheensä hyväksi tilanherralta pois otetulla maalla,— sellaisten talonpoikain kanssa täydellinen tasa-arvoisuus, ystävyys ja veljesliitto. Mutta niille talonpojille, jotka vanhaan tapaan, valistumattomina ja omaa hyötyä tavoitellen, kiskovat takaisin porvariston luo, me emme myönnä tasa-arvoisuutta. Te puhutte yleisiä korulauseita työtätekevien vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta, demokratiasta, työläisten ja talonpoikain tasa-arvoisuudesta. Me emme lupaa, että Perustuslaki takaa vapauden ja tasa-arvoisuuden yleensä. Vapaus,— mutta mille luokalle ja minkälaista käyttöä varten? Tasa-arvoisuus,— mutta kenen ja kenen tasa-arvoisuus? Niiden tasa-arvoisuus, jotka tekevät työtä, joita porvaristo riisti kymmeniä ja satoja vuosia ja jotka taistelevat nyt porvaristoa vastaan. Niin on Perustuslaissa sanottukin: työläisten ja talonpoikaisköyhälistön diktatuuri

porvariston lannistamiseksi. Miksi te Perustuslaista puhuessanne ette siteeraa näitä sanoja: „porvariston lannistamiseksi, keinottelijain lannistamiseksi”? Osoittakaa meille malliksi jokin maa, jokin mainio menshevistinen perustuslakinne. Ehkä löydätte sellaisen malliesimerkin vaikkapa Samaran historiasta, Samaran, jossa menshevikit olivat vallassa! Tai ehkä löydätte sen Gruusiasta, jossa menshevikit nyt ovat vallassa ja jossa porvariston lannistaminen, t.s. keinottelijoiden lannistaminen tapahtuu täydellisen vapauden ja tasa-arvoisuuden pohjalla, johdonmukaisen demokratian pohjalla ja ilman Erikoiskomiteaa. Esittäkää sellainen esimerkki, niin otamme siitä oppia. Mutta te ette voi sitä esittää, sillä tiedätte, että kaikkialla, missä on sovittelijain valta, menshevistinen tai puolimenshevistinen valta, siellä on vallalla mitä hillittömin keinottelu. Ja Wien, josta Trotski puhui puheessaan aivan oikein, jossa hallitukseen osallistuu Friedrich Adlerin kaltaisia miehiä ja joka ei tunne „bolshevismien kauhuja”, näkee nälkää ja kärsii samoin kuin Pietari ja Moskova, mutta käsittämättä sitä, että Wienin työläiset raivaavat nälän hinnalla tietä voittoon porvaristosta. Wien näkee pahempaa nälkää ja kärsii enemmän kuin Pietari ja Moskova, samalla kun itävaltalainen ja wieniläinen porvaristo menee äärimmäisyyksiin Wienin kaduilla, Wienin Nevskin prospektilla ja Kuznetskin sillalla harjoittamassaan keinottelussa ja ryöväyksessä. Te ette noudata Perustuslakia, mutta me noudatamme sitä, kun tunnustamme vapauden ja tasa-arvoisuuden vain niiden osalta, jotka auttavat proletariaattia voittamaan porvariston. Ja 23. pykälällä me sanomme, että siirtymäkauden ajaksi emme lupaa maitovirtoja emmekä kiisselirantoja. Me sanomme, että meidän täytyy kestää vuosia eikä kuukausia voidaksemme viedä loppuun tämän siirtymäkauden. Kahden vuoden kuluttua voimme sanoa, ja meitä varmasti uskotaan, että voimme kestää muutamia vuosia nimenomaan siksi, että olemme sisällyttäneet Perustuslakiin oikeuksien riistämisen erinäisiltä henkilöiltä ja ryhmiltä. Ja keneltä me riistämme oikeudet, sitä emme salaa, me sanomme suoraan, että menshevikkien ja oikeistoieserrien ryhmältä. Siitä meitä II Internationalen toimihenkilöt moittivat, mutta me sanomme menshevikkien ja oikeistoieserrien ryhmälle suoraan, että olemme valmiita kaikkeen, mutta heidän on

autettava meitä harjoittamaan työtätekevien politiikkaa keinottelijoita vastaan, niitä vastaan, jotka auttavat elintarvikekeinottelua, jotka auttavat porvaristoa. Sitä mukaa kuin todistatte sen käytännössä, me vapautamme teidät siitä, minkä olemme tehneet Perustuslain nojalla, mutta siihen asti teidän sisällyksettömät sananne ovat vain kieräilyä. Meidän Perustuslaillemme eivät ole ominaisia koru-  
puheet, se sanoo talonpojille: kun kerran olet työtätekevä talonpoika, niin sinulla on kaikki oikeudet, mutta yhteiskunnassa, jossa työläiset näkevät nälkää ja jossa käydään taistelua porvaristoa vastaan, kaikilla ei voi olla yhdenvertaisia oikeuksia. Ja työläiselle se sanoo: tasa-arvoisuus sen talonpojan kanssa, joka auttaa porvaristoa vastaan käytävässä taistelussa, mutta ei mitään yleistämisiä! Tässä suhteessa taistelu on vaikeaa. Sen, joka haluaa meitä auttaa, otamme vastaan mitä suurimmalla ilolla hänen menneisyydestään huolimatta, mihinkään nimiin katsomatta. Ja me tiedämme, että sellaisia ihmisiä tulee puolellemme yhä enemmän muista puolueista ja puolueettomien keskuudesta, ja se takaa meille voiton. (R a i k u v i a s u o s i o n o s o i t u k s i a , h u u d a h d u k s i a „bravo”.)

---

## 3

PUHE ORGANISAATIOVALIOKUNNASSA <sup>59</sup>  
JOULUKUUN 8 pnä

Toverit! Olen saanut edustajilta muutamia kirjelappusia, joissa minua pyydetään lausumaan mielipiteeni tästä kysymyksestä. Minusta tuntui, ettei se ollut tarpeen, ja siksi pidättäydyin näiden kirjelappusten saantiin saakka, sillä minulla ei valitettavasti ole ollut mahdollisuutta tutustua paikalliseen työhön käytännöllisesti, ja sellainen tutustuminen, jonka saa toimiessaan Kansankomissaarien Neuvostossa, ei tietenkään ole riittävää. Sitä paitsi yhdyn täydellisesti siihen, mitä tov. Trotski sanoi, ja siksi rajoitun tekemään vain pieniä huomautuksia.

Kun Kansankomissaarien Neuvostossa herätettiin kysymys neuvostotiloista ja niiden saattamisesta kuvernementtien maaosastojen alaisiksi, kun herätettiin kysymys pää- ja keskushallinnoista, niin sanoin, etten koskaan ole epäillyt sitä, että noissa kummankin alan laitoksissa on runsaasti vastavallankumouksellisia aineksia. Mutta kun neuvostotiloja yritetään syyttää siitä, että nämä laitokset ovat erikoisen vastavallankumouksellisia, niin minusta on aina tuntunut ja niin ajattelen nytkin, että täten ammutaan yli maalin, sillä eivät neuvostotilat, eivät pää- eivätkä keskushallinnot eivätkä mitkään suuret teollisuuslaitokset eikä yleensä mikään vähänkin huomattava kansantalouden alaa johtava keskus- tai paikallisjärjestö ole tulleet, eivät tule eivätkä voi tulla toimeen ratkaisematta porvarillisten specialistien osallistumista koskevaa kysymystä. Ja minusta tuntuu, että pää- ja keskushallintoja vastaan tehdyt hyökkäilyt, jotka ovat täysin oikeutettuja siltä kannalta, että noissa hallinnoissa tarvitaan huolellista puhdistusta, ovat kuitenkin virheellisiä, sillä tässä tapauk-

nessa tämän tyyppiset laitokset kiskaistaan erilleen monista muista analogisista laitoksista. Kansankomissaarien Neuvoston toiminnasta voidaan kuitenkin selvääkin selvemmin nähdä, että pää- ja keskushallintojen sekä neuvostotilojen erottaminen tässä kysymyksessä erilleen on ehdottoman sallimatonta, sillä kaikessa neuvostotyössämme niin sotilaallisella alalla kuin terveydenhoidon ja valistustyön alallakin olemme joutuneet ja joudumme aina ja kaikkialla tekemisiin tämän kysymyksen kanssa. Emme voi ilman vanhojen spesialistien apua uudestijärjestää valtiokoneistoa emmekä kouluttaa riittävän paljon työläisiä ja talonpoikia, jotka tuntisivat hyvin valtiollisen hallinnan alan. Se on tärkein opetus, jonka saamme koko rakennustyössämme, ja tämä kokemus sanoo meille, että kaikilla aloilla, myös sotilaallisella alalla, vanhoja spesialisteja — siksi he ovatkin vanhoja — ei voida saada mistään muualta kuin kapitalistisesta yhteiskunnasta. Tuo yhteiskunta antoi mahdollisuuden tulla spesialisteiksi liian harvalukuisille tilanherra- ja kapitalistiperheisiin kuuluville aineksille ja vain aniharvoille talonpoikaiston, mutta vain varakkaan talonpoikaiston, edustajille. Tämän vuoksi, kun otetaan huomioon, minkälaisissa olosuhteissa nuo ihmiset ovat kasvaneet ja minkälaisissa he nyt toimivat, osoittautuu aivan kiertämättömäksi se tosiasia, että yhdeksän kymmenesosaa näistä spesialisteista, t.s. henkilöistä, joilla on laajaa, valtakunnallisessa mitassa saatua hallintotyötottumusta, on vanhojen porvarillisten katsomusten ja ennakkoluulojen vallassa, ja että he eivät kykene käsittämään uusia oloja, uusia tehtäviä, uusia vaatimuksia edes silloinkaan, jolloin he eivät ole suoranaisia kavaltajia (tämäkään ilmiö ei ole satunnainen, vaan vakituinen). Tällä pohjalla havaitaan kahnausta, vastoinkäymisiä ja epäjärjestystä kaikkialla, kaikissa komissariaateissa.

Siksi minusta on tuntunut, että ammutaan yli maalin kun huudetaan nimenomaan neuvostotilojen, pää- ja keskushallintojen taantumuksellisuudesta ja yritetään erottaa tämä kysymys erilleen siitä meidän yleisestä kysymyksestämme, millä tavalla saadaan opetetuksi suuri määrä työläisiä ja talonpoikia laajaan, valtakunnallisessa mitassa suoritettavaan hallintotyöhön. Me teemme sen sellaisella nopeudella, joka on varmasti maailmanhistoriassa ennen kuulumaton, kun otetaan huomioon maan takapajuisuus ja

vaikeat olot. Mutta niin nopeasti kuin se tapahtuukin, se ei meitä tyydytä, sillä me tarvitsemme tavattoman paljon työläisiä ja talonpoikia, jotka osaavat hallita ja joilla on hallintotyön erikoisalojen tuntemusta, eikä tästä tarpeesta ole vielä tyydytetty kymmenesosaakaan, ei edes sadasosaakaan. Siksi en ole koskaan epäillyt, ettei ole totta, kun meille on sanottu tai kun Kansankomissaarien Neuvoston istunnoissa on todisteltu, että neuvostotilat ovat hyvin useissa tapauksissa paikkoja, joissa piileilee entisiä hieman väriään vaihtaneita ja toisinaan väriään vaihtamattominkin tilanherroja, että siellä on muodostettu virkavaltaisuuden pesiä, että samantapaisia ilmiöitä havaitaan tavan takaa myös pää- ja keskushallinnoissa. Mutta sanoin, että erehdytte, jos luulette voivanne poistaa tuon pahan saatamalla neuvostotilat kuvernementin maaosaston alaisiksi.

Minkä vuoksi pää- ja keskushallinnoissa ja neuvostotiloilla on yhä vielä enemmän vastavallankumouksellisia aineksia, enemmän virkavaltaisuutta kuin sotilasalalla? Minkä vuoksi sotilasalalla noita aineksia on vähemmän? Siksi että tähän alaan on yleensä kiinnitetty enemmän huomiota, tälle alalle on lähetetty enemmän kommunisteja, enemmän työläisiä ja talonpoikia, tällä alalla poliittisten osastojen toiminta on ollut laajamittaisempaa, sanalla sanoen eturivin työläisten ja eturivin talonpoikain vaikutus koko sotilaalliseen koneistoon on ollut laajempaa, syvällisempää ja järjestelmällisempää. Tämän ansiosta olemme päässeet siihen, että joskaan sieltä tuota pahaa ei ole vielä kokonaan hävitetty, niin olemme kuitenkin lähempänä sen hävittämistä. Siksi sanon: tähän on kiinnitettävä eniten huomiota.

Otamme vasta ensimmäisiä askeleita siihen suuntaan, että neuvostotilat olisivat kiinteässä yhteydessä lähiseudun talonpoikaisväestöön ja kommunistiryhmiin, että kaikkialla, eikä yksistään sotilasalalla, olisi komissaareja ja ettei niitä olisi vain paperilla. Riippumatta siitä, ovatko kysymyksessä kollegion jäsenet, johtajien apulaiset tai komissaarit — meille on tärkeää yksilövastuu: niin kuin kollegiaalisuus on välttämätön tärkeimpien kysymysten käsittelyssä, niin myös yksilövastuu ja yksilöllinen määräysvalta on välttämätöntä, ettei olisi vitkuttelua eikä voitaisi kiertää vastuunalaisuutta. Me tarvitsemme henkilöitä, jotka edes opettelevat johtamaan itsenäisesti. Jos tämä

tulee tehdyksi, niin poistamme pahan parhaimmalla tavalla.

Lopuksi sanon, että olen aivan samaa mieltä tov. Trotskin kanssa, joka sanoi, että täällä koetettiin vallan väärin kuvata meidän kiistamme työläisten ja talonpoikain väliseksi kiistaksi ja punottiin pää- ja keskushallintoja koskevaan kysymykseen proletariaatin diktatuurin kysymys. Se on mielestäni kokonaan väärin. Proletariaatin diktaturia koskeva kysymys sopii herättää silloin, kun kysymyksessä on porvariston lannistaminen. Silloin tämä kysymys on mahdollinen, silloin meille on tarpeen tämä diktatuuri, sillä vain sen avulla voimme lannistaa porvariston ja siirtää vallan sille työtätekevien osalle, joka kykenee toimimaan järkkymättä ja voittamaan puolelleen yhä enemmän horjuvia. Tässä tapauksessa ei ole kysymys mistään sellaisesta. Meillä on kiista siitä, missä määrin sentralismia tarvitaan tietyllä alalla ja tietyllä hetkellä. Kun paikkakunnilta saapuneet toverit sanovat, ja tov. Trotski ja monet kansankomissaarit vahvistavat, että viime aikoina kuvernementien ja erikoisesti ujestien työntekijäin taso on tavattomasti kohonnut (tämän on aina vahvistanut myös tov. Kalinin, joka matkustelee paljon paikkakunnilla, ja paikkakunnilta saapuvat toverit), niin se pitää ottaa huomioon, täytyy katsoa, käsitetäänkö kysymys sentralismista tässä tapauksessa oikein. Olen varma, että tämäntapaisia korjauksia neuvostoelinten työhön me joudumme tekemään vielä hyvin paljon. Tässä suhteessa alamme vasta nyt saada rakennustyökokemusta. Ja kun tarkastelee tätä kokemusta Puolustusneuvostosta ja Kansankomissaarien Neuvostosta, niin näkee selvästi, että sitä ei voida ilmaista millään numerotiedoilla eikä selostaa lyhyessä puheessa. Olemme kuitenkin vakuuttuneita siitä, että paikkakunnilla tehdään työtä keskusvallan antamien tärkeimpien tehtävien täyttämiseksi. Tällainen tilanne on muodostunut vasta viime aikoina.

Tässä ei ole lainkaan kysymys proletariaatin diktatuurin ja muiden yhteiskunnallisten aineiden välisestä selkkauksesta. Tässä on kysymys neuvostorakennustyömme kokeemuksesta, mikä mielestäni ei ole edes perustuslakiluonnoista. Täällä puhuttiin paljon Perustuslain korjaamisesta. Minusta tuntuu, että kysymys ei ole siitä. Perustuslaissa esitetään sentralismin perusajatukset. Tämä perusajatus on meille kaikille niin kiistaton (sen on meille kaikille tehnyt

selväksi Koltshakin, Judenitshin, Denikinin ja partisanismin antama havainnollinen, vaikuttava ja jopa ankarakin opetus), että siitä ei tässä voi olla puhettakaan. Tuosta sentralismin perusajatuksista ei kieltäydy тов. Sapronovkaan, kun kysymyksessä on jääväysoikeuden myöntäminen kansankomissaarille tai Kansankomissaarien Neuvostolle. Se ei ole perustuslakikysymys, vaan käytännöllisyyden kysymys. Meidän täytyy tehostaa milloin mitäkin puolta päästäksemme myönteisiin tuloksiin. Kun puhumme kuvernementtien neuvostotiloista ja kuvernementtien maaosastoista, painopisteenä on niiden saattaminen työläisten ja lähiseudun talonpoikain valvontaan. Ja näin on laita riippumatta lainkaan siitä, kenen alaisia ne ovat. Minusta tuntuu, ettei millään Perustuslakiin tehtävillä muutoksilla voida koskaan heittää pellolle piiloilevia tilanherreroja eikä naamioituneita kapitalisteja ja porvareita. Meidän täytyy ottaa virastolaitoksiin pienten kollegioiden jäseniksi, erinäisten johtajien apulaisiksi tai komissaareiksi riittävä määrä käytännöllistä kokemusta omaavia ja ehdottomasti uskollisia työläisiä ja talonpoikia. Siinä on asian ydin! Tällä tavalla lisäätte jatkuvasti niiden työläisten ja talonpoikien lukumäärää, jotka opettelevat hallitsemaan ja käytyään läpi koko oppikurssin vanhojen spesialistien rinnalla asettuvat heidän tilalleen, suorittavat samanlaisia tehtäviä ja valmistelvat meidän siviiliasioissamme, teollisuuden hallinnan alalla, taloustoiminnan johtamisen alalla samanlaista päällystön vaihtamista, joka meillä on käynnissä sotalaitoksessa. Siksi arvelenkin, ettei tässä ole mitään perusteita ottaa lähtökohdaksi niitä periaatteellisia näkökohtia, joita tästä toisinaan on esitetty, vaan tämä kysymys on katsottava käytännöllisen kokemuksen kysymykseksi eikä perustuslakikysymykseksi. Jos paikallisten työntekijäin enemmistö on asian kaikinpuolisen käsittelyn jälkeen sitä mieltä, että kuvernementtien neuvostotilat pitää alistaa kuvernementtien maaosastojen alaisiksi, niin hyvä on, kokeilemme sitä, ratkaisemme kysymyksen käytännöllisen kokemuksen kannalta. Mutta ennen kaikkea meidän on ratkaistava, saammeko sillä tavalla syrjäytetyksi piiloutuneet tilanherrat ja parannetuksi spesialistien käyttöä? Saammeko siten koulutetuksi suuremman määrän työläisiä ja talonpoikia siihen, että he itse suorittaisivat hallintotyön? Saammeko lähiseudun talonpojat mukaan tarkasta-



maan neuvostotiloja käytännössä? Saammeko kehitellyksi tämän tarkastuksen käytännölliset muodot? Siinä on asian ydin! Jos ratkaisemme nämä tehtävät, niin en voi sanoa aikamme ja työmme menneen hukkaan. Kokeilkaamme vielä eri komissariaateissa erilaisia järjestelmiä: muodostakaamme tietty järjestelmä neuvostotilojen, pää- ja keskushallintojen linjalla, toinen järjestelmä taas sotalaitoksen tai Terveystieteiden kansankomissariaatin linjalla. Tehtävämme on koettaa vetää laajassa mitassa mukaan spesialisteja, vaihtaa heidät kouluttamalla uutta päällystystä, uuden joukon spesialisteja, joiden tulee oppia hallintotyön tavattoman vaikea, uusi ja monimutkainen taito. Tämän ei tarvitse tapahtua ehdottomasti samanlaisissa muodoissa. Tov. Trotski oli aivan oikeassa sanoessaan, että sitä ei ole kirjoitettu missään kirjoissa, joita voisimme pitää ohjeenamme, sitä ei edellytä mikään sosialistinen maailmankatsomus eikä määrää kenenkään kokemus, vaan sen on määräävä oma kokemuksemme. Tässä suhteessa meidän täytyy mielestäni koota tuota kokemusta ja tarkastaa sen käytäntöön soveltamisen yhteydessä kommunistista rakennustyötämme voidaksemme lopullisesti määrittellä, kuinka pitää menetellä ratkaistavanamme olevien kysymysten suhteen.

---

## 4

EDUSTAJAKOKOUKSEN PÄÄTTÄJÄISPUHE  
JOULUKUUN 9 pnä

(Jatkuvia suosionosoituksia. Edustajat ja vieraat nousevat seisomaan ja taputtavat innokkaasti käsiään monta minuuttia.) Toverit! Haluaisin sanoa muutaman sanan siitä, mikä on ollut tärkeintä tässä edustajakokouksessa.

Toverit, meillä oli täällä pieni väittely demokratiaa ja Neuvostovaltaa koskevasta kysymyksestä. Ja vaikka ensi silmäykseltä näyttääkin, että tämä väittely oli kaukana Neuvostotasavallan käytännöllisesti välttämättömistä ja päivänpolttavista kysymyksistä, niin kuitenkin arvelen, ettei se ollut likimainkaan hyödytön. Toverit! Koko maailmassa käydään nykyisin kaikissa työväenjärjestöissä ja hyvin usein myös porvarillisissa parlamenteissa ja ainakin porvarillisten parlamenttien vaalien yhteydessä sitä samaa perusväittelyä demokratiasta, vanhasta porvarillisesta demokratiasta, jota monet eivät ymmärrä, ja uudesta Neuvostovallasta. Vanha eli porvarillinen demokratia julistaa vapautta ja tasa-arvoisuutta, joka on tasa-arvoisuutta riippumatta siitä, onko ihmisellä omaisuutta tai ei, riippumatta siitä, omistaako hän pääomaa tai ei, julistaa yksityisomistajain vapaudeksi käyttää maata ja pääomaa, ja niiden vapaudeksi, joilla ei ole maata eikä pääomia, myydä työvoimansa kapitalistille.

Toverit! Neuvostovaltamme on sanoutunut päättäväisesti irti sellaisesta vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta katsoen ne valheeksi (suosionosoituksia) ja sanonut kaikille työtätekeville, että sosialistit, jotka sillä tavalla ymmärtävät vapauden ja tasa-arvoisuuden, ovat unohtaneet sosialismin alkeet, aakkoset ja koko sisällön. Sillä me ja

sosialistit, jotka eivät ole vielä pettäneet sosialismin asiaa, olemme aina paljastaneet, miten valheellisia, petollisia ja ulkokultaisia ovat porvarilliset yhteiskuntapiirit puhuesaan vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta, esimerkiksi vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta vaaleissa, sillä todellisuudessa kapitalistien valta, maan ja tehtaiden yksityisomistus ei ole työtätekevien vapautta, vaan sortoa ja pettämistä kaikkien ja kaikenlaisten „demokraattisten ja tasavaltaiisten” järjestelmien aikana.

Me sanomme: meidän päämääränämme, maailman sosialistisen liikkeen päämääränä, on luokkien hävittäminen, ja luokat ovat sellaisia ryhmiä, joista toiset voivat elää toisten työllä, anastaa itselleen muiden työn tuloksen. Ja mikäli puhumme tästä vapaudesta, tästä tasa-arvoisuudesta, niin meidän täytyy tunnustaa, kuten Venäjän työtätekevien valtaenemmistö tunnustaa, ettei yksikään muu maa ole vielä tehnyt yhtä lyhyessä ajassa yhtä paljon todellisen vapauden ja todellisen tasa-arvoisuuden hyväksi, ettei yksikään muu maa ole vapauttanut näin lyhyessä ajassa työtätekeviä heitä eniten riistäneestä luokasta, tilanherroista ja kapitalisteista, ettei yksikään muu maa ole antanut siinä määrin tasa-arvoisuutta toimeentulovälineiden tärkeimmän lähteen, maan suhteen. Ja tällä tiellä, porvarillisten luokkien harjoittamasta riistosta vapautumisen ja luokkien täydellisen hävittämisen tiellä me olemme ryhtyneet päättäväiseen taisteluun ja tulemme jatkamaan tuota taistelua hävittääksemme täydellisesti luokat. Me tiedämme hyvin, että nuo luokat on lyöty hajalle, mutta niitä ei ole hävitetty täydellisesti. Me tiedämme hyvin, että tilanherrat ja kapitalistit on lyöty hajalle, mutta niitä ei ole hävitetty. Luokkataistelu jatkuu, ja proletariaatin täytyy yhdessä talonpoikaisköyhälistön kanssa jatkaa taistelua luokkien hävittämiseksi täydellisesti siten, että se vetää puolelleen kaikki välimailloille, pyrkii koko kokemuksensa pohjalla ja esimerkillisellä taistelullaan saamaan mukaan kaikki ne, jotka tähän saakka ovat olleet horjuvien joukossa.

Toverit, siirtyessäni puhumaan edustajakokouksemme työstä minun on sanottava, että VII edustajakokouksessa me onnistuimme ensimmäisen kerran omistamaan näin paljon aikaa rakennustyön käytännöllisille tehtäville, ensimmäisen kerran onnistuimme panemaan alulle

neuvostotalouden parempaa järjestämistä, neuvostohallinnan parempaa järjestämistä koskevien tehtävien käytännöllisen, välittömästi kokemukseen nojautuvan käsittelyyn.

Meillä oli tietysti liian vähän aikaa käsitellä tätä kysymystä yksityiskohtaisemmin, mutta silti olemme saaneet täällä paljon aikaan, ja sekä Toimeenpanevan Keskuskomitean koko tuleva työ että tovereiden työ paikkakunnilla tulee tapahtumaan täällä lasketun perustan merkeissä.

Lopuksi, toverit, haluaisin puhua erikoisesti siitä, millä me varmistamme tämän edustajakokouksen ulkopoliittisen asemamme kysymyksissä.

Toverit, me toistimme täällä rauhantarjouksemme kaikille kolmisopimusvalloille ja -maille. Me ilmaisimme täällä kokemukseen perustuvan vakaumuksemme — ja tätä kokemusta meillä on jo hyvin runsaasti ja se on hyvin vakava —, että suurimmat vaikeudet on jo voitettu ja että suoriudumme varmasti voittajina sodasta, johon Entente meidät pakotti, sodasta, jota olemme käyneet jo kaksi vuotta meitä paljon voimakkaampaa vihollista vastaan.

Mutta arvelen, toverit, että se vetoamus, jonka juuri kuulimme Punaisen Armeijamme edustajalta, oli kuitenkin esitetty aivan oikeaan aikaan. Toverit, kun suurimmat vaikeudet on jo voitettu, niin täytyy sanoa, että myös edessämme olevat rakennustyön tehtävät ovat tavattoman laajat. On aivan varmaa, että on vielä hyvin vaikutusvaltaisia ja hyvin voimakkaita, monissa maissa ehdottomasti valtaa pitäviä kapitalistisia ryhmiä, jotka ovat päättäneet jatkaa hinnalla millä hyvänsä loppuun asti sotaa Neuvosto-Venäjä vastaan. On aivan varmaa, että nyt, kun olemme saavuttaneet tietyn ratkaisevan voiton, meidän täytyy tehdä yhä uusia ponnistuksia, ponnistaa vielä kerran voimamme voidaksemme käyttää hyväksemme tätä voittoa ja saavuttaa lopullisen voiton. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Toverit! Älkää unohtako kahta asiaa: ensiksikään yleistä heikkouttamme, joka ehkä johtuu slaavilaisesta luonteesta,— me emme ole kyllin järkkymättömiä ja lujia pyrkieksämme asettamiimme päämääriin,— toiseksi, kokemus osoitti kerran idässä ja toisen kerran etelässä, että ratkaisevalla hetkellä me emme osanneet ahdistaa pakenevaa vihollista tarpeeksi voimakkaasti ja annoimme sen nousta jaloilleen. On aivan varmaa, että Länsi-Euroopan hallitukset ja sodanhaluiset luokat laativat uusia suunnitelmia pelastaak-

seen Denikinin. On täysin varmaa, että ne yrittävät nyt kymmenkertaisesti lisätä sitä apua, jota ne ovat hänelle antaneet, sillä ne ymmärtävät, kuinka suuri vaara uhkaa häntä Neuvosto-Venäjän taholta. Ja siksi meidän on sanottava nytkin näiden alkaneiden voittojen aikana samoin kuin sanoimme vaikeina aikoina: „Toverit, muistakaa, että ehkä muutamasta viikosta, ehkä kahdesta kolmesta kuukaudesta riippuu nykyään se, voimmeko päättää sodan ei vain ratkaisevaan voittoon, vaan myös vihollisen täydelliseen tuhoamiseen, vai tuomitsemmeko jälleen kymmeniä ja satoja tuhansia ihmisiä pitkälliseen ja tuskalliseen sotaan. Nyt me voimme saamamme kokemuksen perusteella täydellä varmuudella sanoa, että jos kykenemme kolminkertaistamaan ponnistuksemme, niin ei vain täydellisen voiton, vaan myös vihollisen tuhoamisen mahdollisuus, mahdollisuus voittaa itsellemme luja ja pitkäaikainen rauha, riippuu muutamasta viikosta tai kahdesta kolmesta kuukaudesta”.

Siksi, toverit, haluaisin teiltä pyytää ennen kaikkea sitä, että jokainen teistä paikkakunnalle saavuttuaan asettaisi jokaisessa puoluejärjestössä, jokaisessa neuvostovirastossa, jokaisessa työläisten ja talonpoikain kokouksessa tällaisen kysymyksen: toverit, tämän talven sodassa me voimme varmasti tuhota täydellisesti vihollisen, jos me menestyksen ja neuvostorakennustyössä nykyisin avautuvien selvien perspektiivien rohkaisemina katsomme edessämme olevat viikot ja kuukaudet kiireimmäksi toimintakaudeksi, jolloin meidän on kolminkertaistettava voimamme sotilaallisessa toiminnassa ja siihen liittyvässä työssä,— ja silloin tuhoamme vihollisen mitä lyhimmissä ajassa niin täydellisesti, päätämme kansalaissodan sellaiseen voittoon, että saamme, toverit, pitkäaikaisen ja pysyvän mahdollisuuden rauhanomaiseen sosialistiseen rakennustyöhön. (Suionosoituksia.)

---

## PERUSTAVAN KOKOUKSEN VAALIT JA PROLETARIAATIN DIKTATUURI

Sosialistivallankumouksellisten kokoelmassa „Vuosi Venäjän vallankumousta. 1917—1918” (Moskova. 1918. Moskovalainen kustantamo „Zemlja i Volja”) on julkaistu N. V. Svjatitskin erittäin mielenkiintoinen artikkeli: „Yleisvenäläisen perustavan kokouksen vaalien tulokset (alkulause)”. Tekijä esittää numerotiedot 54 vaalipiiristä, joita oli kaikkiaan 79.

Tekijä on ulottanut tutkimuksensa melkein kaikkiin Euroopan-Venäjän ja Siperian kuvernementteihin. Sen ulkopuolelle ovat näiden alueiden kuvernementeista jääneet Aunuksen, Vironmaan, Kalugan, Bessarabian, Podolian, Orenburgin, Jakutian ja Donin kuvernementit.

Esitämme aluksi N. V. Svjatitskin julkaisemat tärkeimmät vaalitulokset ja tarkastelemme sitten niitä poliittisia johtopäätöksiä, joita näistä numerotiedoista voidaan tehdä.

### I

54 vaalipiirissä oli marraskuussa 1917 annettu kaikkiaan 36.262.560 ääntä. Tekijä esittää luvun 36.257.960, joka jakautuu 7 alueen (plus armeijan ja laivaston) kesken, mutta kun lasketaan yhteen hänen esittämänsä eri puolueiden saama äänimäärä, niin saadaan juuri mainitsemani luku.

Äänten jakautuminen puolueittain on seuraava: venäläiset eserrät saivat 16,5 miljoonaa ääntä ja kun lisätään

muihin kansakuntiin (ukrainalaisiin, muhamettilaisiin y.m.) kuuluvat eserrät on tulos 20,9 miljoonaa, t.s. 58%.

Menshevikit saivat 668.064 ääntä, ja kun lisäämme niihin vastaavanluontoisten ryhmien — „kansansosialistien” (312 tuhatta), „Jedinstvon” (25 tuhatta), osuustointamiesten (51 tuhatta), ukrainalaisten sosialidemokraattien (95 tuhatta), ukrainalaisten sosialistien (507 tuhatta), saksalaisten sosialistien (44 tuhatta) ja suomalaisten sosialistien (14 tuhatta) äänet, niin saamme yhteistulokseksi 1,7 miljoonaa.

Bolshevikit saivat 9.023.963 ääntä.

Kadetit saivat 1.856.639 ääntä. Lisättyämme niihin „maanomistajain ja maanhaltijain liiton” (215 tuhatta), „oikeistoryhmät” (292 tuhatta), vanhauskoiset (73 tuhatta), nationalistit: juutalaiset (550 tuhatta), muhamettilaiset (576 tuhatta), bashkiirit (195 tuhatta), latvialaiset (67 tuhatta), puolalaiset (155 tuhatta), kasakat (79 tuhatta), saksalaiset (130 tuhatta), valkovenäläiset (12 tuhatta) ja „erilaisten ryhmien sekä järjestöjen listat” (418 tuhatta) saamme tilanherra- ja porvaripuolueiden äänten yhteistulokseksi 4,6 miljoonaa.

On tunnettua, että eserrät ja menshevikit olivat liitossa keskenään koko vallankumouksen kauden vuoden 1917 helmikuusta lokakuuhun asti. Sitä paitsi tapahtumain kehitys sekä tuona aikana että sen jälkeen osoitti täysin selvästi, että nämä molemmat puolueet yhdessä otettuna olivat pikkuporvarillisten demokraattien puolueita, jotka luulevat ja sanovat itseään sosialistisiksi yhtä erheellisesti kuin kaikki II Internationalen puolueetkin.

Yhdistettyämme Perustavan kokouksen vaaleissa mukanaolleet puolueet kolmeen pääryhmään saamme seuraavan yhteenvedon:

proletariaatin puolue (bolshevikit).....	9,02 miljoonaa=	25%
pikkuporvarillisten demokraattien puolueet (sosialistivallankumoukselliset, menshevikit j.n.e.).....	22,62	• = 62%
tilanherröiden ja porvariston puolueet (kadetit j.n.e.).....	4,62	• = 13%

---

*Kaikkiaan* ..... 36,26 miljoonaa = 100%

Esitämme nyt numerot, jotka N. V. Svjatitski tuo alueittain:

*Annettujen äänien lukumäärä tuhansissa*

<i>Alueet* (ja armeija erikseen)</i>	eserrien (venä- läisten) saama äänimäärä	%	bolshe- vikkien saama äänimäärä	%	kadet- tien saama ääni- määrä	%	yhteensä
Pohjoinen alue.....	1.140,0	38	1.177,2	40	393,0	13	2.975,1
Keskinen teolli- suusalue.....	1.987,9	38	2.305,6	44	550,2	10	5.242,5
Volganvarren ja Mustanmullan- alue .....	4.733,9	70	1.115,6	16	267,0	4	6.764,3
Läntinen alue.....	1.242,1	43	1.282,2	44	48,1	2	2.961,0
Itäinen alue ja Ural.....	1.547,7	43 (62% **)	443,9	12	181,3	5	3.583,5
Siperia .....	2.094,8	75	273,9	10	87,5	3	2.786,7
Ukraina .....	1.878,1	25 (77% ***)	754,0	10	277,5	4	7.581,3
Armeija ja laivasto	1.885,1	43	1.671,3	38	51,9	1	4.363,6

Näistä alueittain esitetyistä tiedoista näkyy, että bolshevikit olivat Perustavan kokouksen vaaleissa proletariaatin puolue ja eserrät talonpoikaiston puolue. Puhtaasti talonpoikaissilla alueilla: Iso-Venäjällä (Volganvarren ja Mustanmullan alue, Siperia, Itäinen alue ja Ural) ja Ukrainassa eserrät saivat 62—77% äänistä. Teollisuuskeskuk- sissa bolshevikeilla oli ylivoima verrattuna eseriin. Tätä ylivoimaa on pienennetty alueittain ryhmitellyissä N. V. Svjatitskin numerotiedoissa, koska hän on yhdistänyt kehittyneemmät teollisuusseudut teollisesti heikosti kehityneiden ja kokonaan teollisuutta vailla olevien seutujen

\* Tekijä on jakanut Venäjän hieman epätavallisesti alueisiin: *Pohjoinen*: Arkangelin, Vologdan, Pietarin, Novgorodin, Pihkovan ja Liivinmaan kuvernementit.—*Keskinen teollisuusalue*: Vladimirin, Kostroman, Moskovon, Nizhni-Novgorodin, Rjazanin, Tulan, Tverin ja Jaroslavlin kuvernementit.—*Volganvarren ja Mustanmullan alue*: Astrakanin, Voronezhin, Kurskin, Orelin, Penzan, Samarain, Saratovin, Simbirskin ja Tambovin kuvernementit.—*Läntinen*: Vitebskin, Minskin, Mogilevin ja Smolenskin kuvernementit.—*Itäinen alue ja Ural*: Vjatkan, Kazanin, Permin ja Ufan kuvernementit.—*Siperia*: Tobolskin, Tomskin, Altain, Jenisein, Irkutskin, Taka-Baikalin ja Amurin kuvernementit.—*Ukraina*: Volynian, Jekaterinoslavin, Kievin, Poltavan, Taurian, Harkovin, Hersonin, ja Tshernigovin kuvernementit.

\*\* Svjatitski on saanut suluissa olevan luvun, 62%, lisäämällä muhamettilaiset ja tshuvassilaiset eserrät.

\*\*\* Minä olen pannut suluissa olevan luvun, 77%, lisäämällä ukrainalaiset eserrät.



kanssa. Tiedot, jotka Svjatitski esittää kuvernementeittain eserrien, bolshevikkien ja kadettien puolueiden sekä lisäksi „kansallisten ynnä muiden ryhmien” äänimääristä, osoittavat esimerkiksi seuraavaa:

Pohjoisella alueella bolshevikkien ylivoima näyttää mitättömän vähäiseltä: 40% 38% vastaan. Mutta tähän alueeseen on yhdistetty teollisesti kehittymättömiä seutuja (Arkangelin, Vologdan, Novgorodin, Pihkovan kuvernementit), joissa eserrillä oli ylivoima, sekä teollisuusseutuja: Pietarin kaupunki — bolshevikit 45% (äänimäärän mukaan), eserrät 16%; Pietarin kuvernementti — bolshevikit 50%, eserrät 26%; Liivinmaa — bolshevikit 72%, eserrät 0.

Keskisen teollisuusalueen kuvernementeista Moskovan kuvernementissa bolshevikit saivat 56%, eserrät 25%; Moskovan kaupungin vaaliipiirissä — bolshevikit 50%, eserrät 8%; Tverin kuvernementissa — bolshevikit 54%, eserrät 39%; Vladimirin kuvernementissa — bolshevikit 56%, eserrät 32%.

Toteamme ohimennen, kuinka naurettavia ovat näiden tosiasioiden rinnalla sellaiset puheet, että bolshevikeilla mukamas on ollut ja on puolellaan proletariaatin „vähemmistö”! Ja kuitenkin kuulemme moisia puheita sekä menshevikkien (668 tuhatta ääntä ja Taka-Kaukasia siihen lisätynä vielä 700—800 tuhatta bolshevikkien 9 miljoonaa vastaan) että II Internationalen sosialipettureiden suusta.

## II

Kuinka sitten on voinut tapahtua tuollainen ihme: bolshevikit, joilla oli  $\frac{1}{4}$  äänistä, ovat saavuttaneet voiton pikkuporvarillisista demokraateista, jotka liittoutuivat porvariston kanssa ja joilla yhdessä sen kanssa oli  $\frac{3}{4}$  äänistä?

Sillä nyt, kun Entente — maailmanmahtava Entente — on jo kahden vuoden mittaan antanut apuaan kaikille bolshevismien vastustajille, on kerrassaan naurettavaa kiistää, että tuo voitto on tosiasia.

Mutta siinäpä juuri asian ydin onkin, että tappiolle joutuneiden, muun muassa kaikkien II Internationalen kannattajien hillitön poliittinen viha ei anna heidän edes asettaa vakavasti mitä mielenkiintoisinta historiallista ja poliittista kysymystä bolshevikkien voiton syistä. Siinä juuri asian ydin onkin, että „ihme” on tässä tapahtunut vain vulgäärien

pikkuporvarillisten demokraattien mielestä, demokraattien, joiden moukkamaisuuden ja ennakkoluuloisuuden tämä kysymys ja siihen annettu vastaus paljastavat kaikessa pohjattomuudessaan.

Luokkataistelun ja sosialismin näkökannalta, tältä II Internationalen hylkäämältä näkökannalta kysymys ratkeaa kiistattomasti.

Bolshevikit voittivat ennen kaikkea siksi, että heidän puolellaan oli proletariaatin valtaenemmistö, siinä luvussa tämän edistyksellisen luokan tietoisin, tarmokkain, vallankumouksellisin osa, sen todellinen etujoukko.

Ottakaamme esimerkiksi molemmat pääkaupungit, Pietari ja Moskova. Kaikkiaan niissä annettiin Perustavaa kokousta valittaessa 1.765,1 tuhatta ääntä. Niistä saivat:

eserrät . . . . .	218,0 tuhatta
bolshevikit . . . . .	837,0 "
kadetit . . . . .	515,4 "

Sosialisteiksi ja sosialidemokraateiksi itseään sanovat pikkuporvarilliset demokraatit (Tshernovit, Martovit, Kautskyt, Longuet't, MacDonaldit ja kumpp.) voivat kumarrella vaikka maahan asti „tasa-arvoisuuden”, „yleisen äänioikeuden”, „demokratian”, „puhtaan demokratian” eli „johdonmukaisen demokratian” jumalia, mutta sillä he eivät tee olemattomaksi sitä taloudellista ja poliittista tosiasiaa, että kaupunki ja maaseutu *eivät ole tasa-arvoisia*.

Se on kiertämätön tosiasia kapitalismin vallitessa yleensä ja muun muassa kapitalismista kommunismiin siirryttäessä.

Kaupunki ei voi olla tasa-arvoinen maaseudun kanssa. Maaseutu ei voi olla tasa-arvoinen kaupungin kanssa tämän aikakauden historiallisissa oloissa. Kaupunki *johdattaa* kiertämättömästi *mukanaan* maaseutua. Maaseutu kulkee kiertämättömästi *kaupungin jäljessä*. Kysymys on vain siitä, *mikä luokka* „kaupunkilaisluokista” kykenee johdattamaan mukaansa maaseudun, ratkaisemaan tämän tehtävän ja millaiset muodot tämä *kaupungin johtotyö* saa.

Bolshevikien puolella oli marraskuussa 1917 proletariaatin valtaenemmistö. Heidän kanssaan proletariaatin keskuudessa kilpaillut puolue, menshevikkipuolue, oli siihen mennessä kärsinyt musertavan tappion (9 miljoonaa ääntä 1,4 miljoonaa vastaan, kun lasketaan yhteen 668 tuhatta ja Taka-Kaukasian 700—800 tuhatta). Ja sitä paitsi

se oli kärsinyt tappion viisitoistavuotisessa taistelussa (1903—1917), joka oli *karaissut*, valistanut ja järjestänyt pro. etariaatin etujoukon, *muovannut* siitä todella vallankumouksellisen etujoukon. Sitä paitsi ensimmäinen, vuoden 1905 vallankumous oli valmistellut tulevaa kehitystä, määritellyt *käytännössä* molempien puolueiden keskinäiset suhteet, muodostunut vuosien 1917—1919 suurten tapahtumain kenraaliharjoitukseksi.

Pikkuporvarilliset demokraatit, jotka sanovat itseään II Internationalen „socialisteiksi”, kuittaavat mielellään vakavan historiallisen kysymyksen imelillä puheilla proletariaatin „yhtenäisyyden” hyödyllisyydestä. Näitä imeliä korulauseita viljellessään he unohtavat historiallisen tosiasian, *opportunistin kasvuun* vuosien 1871—1914 työväenliikkeessä, unohtavat (tai eivät halua) *harkita*, mistä syystä opportunisti kärsi vararikon elokuussa 1914, mistä syystä tapahtui kansainvälisen sosialismin kahtiajako vuosina 1914—1917.

On järjetöntä ajatellakaan proletariaatin diktatuuria, ellei proletariaatin *vallankumouksellista* osaa valmenneta erittäin huolellisesti ja kaikinpuolisesti poistamaan ja nujertamaan opportunistimia. Tämä Venäjän vallankumouksen opetus pitäisi painaa visusti mieleensä niiden Saksan „riippumattoman” sosialidemokratian, Ranskan sosialismin j.n.e. johtajien, jotka aikovat nyt päästä pälkähästä proletariaatin diktatuurin sanallisella tunnustamisella.

Edelleen. Bolshevikkien puolella ei ollut ainoastaan proletariaatin enemmistö, ei ainoastaan pitkällisessä ja sitkeässä opportunistinvastaisessa taistelussa karaistunut proletariaatin *vallankumouksellinen* etujoukko. Heillä oli, jos sotilastermin käyttö on tässä sallittua, voimakas „iskuryhmä” pääkaupungeissa.

Ratkaisevana hetkenä ratkaisevassa paikassa on oltava musertava ylivoima — tämä sotilaallisten menestysten „laki” on myös poliittisen menestyksen laki, varsinkin siinä äärimmäisen ankarassa, kiihkeässä luokkien sodassa, jota sanotaan vallankumoukseksi.

Pääkaupungit tai ylipäänsä suurimmat kauppa- ja teollisuuskeskukset (meillä Venäjällä nämä käsitteet merkitsivät samaa, mutta ne eivät aina merkitse samaa) ratkaisevat huomattavalta osaltaan kansan valtiollisen kohtalon — luonnollisesti sillä ehdolla, että paikalliset, maaseudun

voimat antavat riittävää tukea keskuksille, vaikka tuota tukea ei annettaisikaan heti.

Bolshevikeilla oli musertava, ratkaiseva ylivoima molemmissa pääkaupungeissa, Venäjän molemmissa tärkeimmissä kauppa- ja teollisuuskeskuksissa. Meillä oli niissä *melkein neljä kertaa* enemmän kannattajia kuin eserrillä. Meillä oli niissä *enemmän kannattajia kuin eserrillä ja kadeteilla yhteensä*. Sitä paitsi vastustajamme olivat hajanaisia, sillä kadettien, eserrien ja menshevikkien „liitto” (menshevikeillä oli sekä Pietarissa että Moskovassa kaiken kaikkiaan 3% äänistä) oli työtätekevien joukkojen keskuudessa äärimmäisen huonossa huudossa. Mistään *todellisesta* eserrien, menshevikkien ja kadettien yhteistoiminnasta meitä vastaan ei tuona ajankohtana voinut olla puhuttakaan\*. Kuten tunnettua, marraskuussa 1917 jopa eserrien ja menshevikkien johtajatkin, joille ajatus liittoutumisesta kadettien kanssa oli sata kertaa läheisempi kuin eserrä- ja menshevikkityöläisille sekä -talonpojille, jopa nämä johtajatkin olivat aikeissa tehdä liiton bolshevikkien kanssa *ilman* kadetteja (ja hieroivat kauppaa kanssamme siitä)!

Toimintamme pääkaupunkien valloittamiseksi puolellemme loka- ja marraskuussa 1917 *oli varmaa*, koska meillä oli musertava ylivoima ja paras mahdollinen poliittinen valmennus niin bolshevististen „armeijain” kokoamisen, keskiytyksen, koulutuksen, koetukselle asettamisen ja karkaisun mielessä kuin myös „vastustajan” „armeijain” rappeuttamisen, riuduttamisen, hajottamisen ja demoralisoinnin mielessä.

Koska meillä oli mahdollisuus valloittaa varmasti nopealla, ratkaisevalla iskulla molemmat pääkaupungit, koko kapitalistisen valtiokoneiston molemmat keskuksat (niin poliittisessa kuin taloudellisessakin suhteessa), me saatoimme valtiovallan keskuskoneiston avulla byrokratian ja „intelligenssin” raivokkaasta vastarinnasta, sabotaa-sista y.m.s. huolimatta *todistaa teoilla ei-proletarisille* työtätekeville joukoille, että proletariaatti on niiden ainoa luotettava liittolainen, ystävä ja johtaja.

---

\* On mielenkiintoista panna merkille myös edellä esitetyistä numerotiedoista ilmenevä proletariaatin puolueen yhtenäisyys ja cheys ja samanaikaisesti pikku-porvari- ja porvaripuolueiden suunnaton pirstoutuneisuus.

## III

Mutta ennen kuin siirrymme tähän mitä tärkeimpään kysymykseen — kysymykseen proletariaatin suhtautumisesta ei-proletaarisiin työtätekeviin joukkoihin — on vielä mainittava muutama sana *armeijasta*.

Armeija oli imperialistisen sodan aikana koonnut riveihinsä kansan voimien parhaimmiston, ja joskin II Internationalen opportunistiset heittiöt (eivät ainoastaan sosialishovinistit, s.o. suorastaan „isänmaan puolustuksen” kannalle siirtyneet Scheidemannit ja Renaudelit, vaan myös „keskustalaiset”) lujittivat sanoillaan ja teoillaan sekä saksalaisen että englantilais-ranskalaisen imperialistisen rosvo ryhmän johtoasemaa armeijassa, niin oikeat proletaraiset vallankumousmiehet eivät ole milloinkaan unohtaneet Marxin v. 1870 lausumia sanoja: „porvaristo opettaa proletariaatin hallitsemaan aseita”<sup>60</sup>! Vain itävaltalais-saksalaiset ja englantilais-ranskalais-venäläiset sosialismin kavaltajat saattoivat puhua „isänmaan puolustuksesta” imperialistisessa sodassa, t.s. sodassa, joka oli molemmin puolin ryöstösotaa, mutta proletaraiset vallankumousmiehet suuntasivat kaiken huomionsa (elokuusta 1914 alkaen) armeijan vallankumouksellistamiseen ja käyttämiseen porvarillisia imperialistirosvoja *vastaan*, kahden imperialistisen saalistajaryhmän välisen epäoikeutetun ryöstösodan muuttamiseen kunkin maan proletariiden ja sorrettujen työtätekevien joukkojen oikeutetuksi ja lailliseksi sodaksi „omaa”, „kansallista” porvaristoaan vastaan.

Sotalismin kavaltajat *eivät valmistelleet* vuosina 1914—1917 armeijoiden käyttämistä *kunkin* kansakunnan imperialistisia hallituksia *vastaan*.

Bolshevikit valmistelivat sitä kaikella propagandallaan, agitaatiotoiminnallaan ja illegaalisella organisaatiotyöllään elokuusta 1914 alkaen. Sosialismin kavaltajat, kaikkien kansakuntien Scheidemannit ja Kautskyt rajoittuivat tietenkin tässä suhteessa puhumaan bolshevistisen agitaation *rappeuttavasta vaikutuksesta* armeijaan, mutta *me olemme ylpeitä* siitä, että täytimme velvollisuutemme rappeuttamalla luokkaviihollisemme voimia, valloittamalla *siltä* aseistettuja työläis- ja talonpoikaisjoukkoja riistäjiä vastaan *käytävää taistelua varten*.

Työmme tulokset tulivat ilmi muun muassa myös marraskuussa 1917 suoritetussa Perustavan kokouksen vaaliäänestyksessä, johon Venäjällä osallistui myös armeija.

Seuraavassa tämän äänestyksen tärkeimmät tulokset N. V. Svjatskin esittäminä:

*Perustavan kokouksen vaaleissa marraskuussa 1917  
annetut äänimäärät (tuhansissa)*

Armeijan ja laivaston joukko-osastot	eserrien saama äänimäärä	bolshe- vikien saama äänimäärä	kadet- tien saama äänimäärä	kansallis- ynnä mulden ryhm. saama äänimäärä	yhteensä
Pohjoinen rintama .....	240,0	480,0	?	60,0**	780,0
Läntinen . . . . .	180,6	653,4	16,7	125,2	976,0
Lounainen . . . . .	402,9	300,1	13,7	290,6	1.007,4
Romanian . . . . .	679,4	167,0	21,4	260,7	1.128,6
Kaukasian . . . . .	360,0	60,0	?	—	420,0
Itämeren laivasto .....	—	(120,0)*	—	—	(120,0)*
Mustanmeren laivasto .....	22,2	10,8	—	19,5	52,5
<i>Kaikkiaan</i> .....	1.885,1	1.671,3	51,8	756,0	4.364,5
		+ (120,0)*	+ ?		+ (120,0)*
		<u>1.791,3</u>			<u>+</u>

Tulokseksi saadaan: eserrät saivat 1.885.100 ääntä, bolshevikit 1.671.300. Ja kun lisäämme viimeksi mainittuihin Itämeren laivaston (likipitäen) 120.000 ääntä, niin saamme bolshevikien äänimääräksi 1.791.300.

Niin muodoin bolshevikit saivat *hiukan vähemmän* kuin eserrät.

Armeija oli siis jo loka- ja marraskuussa 1917 *puolittain bolshevistinen*.

Ilman sitä emme olisi voineet voittaa.

Mutta samalla kun saimme miltei puolet armeijan koko äänimäärästä, meillä oli musertava ylivoima rintamilla, *jotka olivat lähinnä pääkaupunkeja* tai ylipäänsä eivät olleet kovin kaukana niistä. Jos jätämme Kaukasian rintaman pois laskuista, niin bolshevikeilla oli yleensä ylivoima eseriin verrattuna. Jos taas otamme Pohjoisen ja Läntisen

\* Luku on likipitäinen: valituksi tuli 2 bolshevikkia. Keskimäärin N. V. Svjatski laskee 60.000 ääntä yhtä valittua kohti. Sen vuoksi otan luvun 120.000.

\*\* Ei ole mainittu, mikä puolue sai 19,5 tuhatta ääntä Mustanmeren laivastossa. Muut tämän sarakkeen äänimäärät ovat nähtävästi menneet melkein kokonaisuudessaan ukrainalaisille sosialisteille, sillä valituksi tuli 10 ukrainalaista sosialistia ja 1 sosialidemokraatti (t.s. menshevikki).

rintaman, niin bolshevikit saivat *enemmän kuin miljoonan ääntä* eserrien 420 tuhatta vastaan.

Bolshevikeilla oli siis armeijassakin jo vuoden 1917 marraskuuhun mennessä *poliittinen „iskuryhmä”*, joka takasi heille musertavan ylivoiman ratkaisevassa paikassa ratkaisevana hetkenä. Ei voinut olla puhettakaan mistään sellaisesta, että armeija olisi vastustanut Lokakuun proletaarista vallankumousta ja proletariaatin suorittamaa valtiiovallan valtaamista, koska bolshevikeilla oli jättiläismäinen ylivoima Pohjoisella ja Läntisellä rintamalla ja muilla, keskuksesta kauempana sijaitsevilla rintamilla bolshevikeilla oli aikaa sekä mahdollisuuksia *valloittaa talonpojat eserräpuolueelta*, mistä tulee puhe tuonnempana.

#### IV

Perustavan kokouksen vaaleja koskevien tilastotietojen pohjalla olemme perehtyneet bolshevismien voiton kolmeen ehtoon: 1) valtaenemmistö proletariaatin keskuudessa; 2) melkein puolet armeijassa; 3) musertava ylivoima ratkaisevana hetkenä ratkaisevissa paikoissa, nimittäin pääkaupungeissa ja lähellä keskusta sijaitsevilla rintamajoukoissa.

Mutta nämä ehdot olisivat voineet taata vain aivan lyhytaikaisen ja kestäättömän voiton, elleivät bolshevikit olisi kyenneet saamaan puolelleen *ei-proletaaristen* työtätekevien joukkojen enemmistöä, valloittamaan niitä puolelleen eserriltä ynnä muilta pikkuporvarillisilta puolueilta.

Juuri se on tärkeintä.

Se, että II Internationalen „sosialistit” (lue: pikkuporvarilliset demokraatit) eivät ymmärrä proletariaatin diktatuuria, johtuu etupäässä siitä, kun he eivät ymmärrä sitä, että *yhden luokan, proletariaatin käsissä valtiovalta voi ja sen pitää muodostua välikappaleeksi, jolla ei-proletaariset työtätekevät joukot vedetään proletariaatin puolelle, välikappaleeksi, jolla nämä joukot valloitetaan porvaristolta ja pikkuporvarillisilta puolueilta.*

Herrat II Internationalen „sosialistit”, jotka ovat kokonaan pikkuporvarillisten ennakkoluulojen vallassa ja jotka ovat unohtaneet sen, mikä on tärkeintä Marxin valtio-opissa, pitävät *valtiovaltaa* jonkinlaisena pyhyiden

ilmentymänä, epäjumalana tai muodollisten äänestysten resultanttina, „johdonmukaisen demokratian” (ja miksi kaikiksi moista hölynpölyä vielä nimitettäneenkään) absoluuttina. He eivät näe valtiovaltaa yksinkertaisesti *välikapaleeksi*, jota eri luokat voivat ja jota niiden täytyy käyttää (ja osata käyttää) *luokkatarkoituksensa saavuttamiseksi*.

Porvaristo käytti valtiovaltaa kapitalistiluokan välikappaleena proletariaattia vastaan, kaikkia työtätekeviä vastaan. Niin on ollut demokraattisimmissakin porvarillisissa tasavalloissa. Vain marxilaisuuden kavaltajat ovat „unoh-taneet” sen.

Proletariaatin tulee (muodostettuaan kyllin voimakkaat, poliittiset ja sotilaalliset „iskuryhmät”) kukistaa porvaristo, riistää siltä valtiovalta käyttäkseen tätä *välikapalletta omien* luokkatarkoituksensa saavuttamiseksi.

Entä mitkä ovat proletariaatin luokkatarkoitukset?

Porvariston vastarinnan lannistaminen.

Talonpoikaiston „neutralisointi” ja mahdollisuuksien mukaan sen — ainakin sen työtätekevän, riistoa harjoittamattoman osan enemmistön — voittaminen proletariaatin puolelle.

Koneellisen suurtuotannon järjestäminen käyttämällä hyväksi porvaristolta pakkoluovutettuja tehtaita ja yleensä tuotantovälineitä.

Sosialismin perustaminen kapitalismin raunioille.

\* \* \*

Herrat opportunistit, muun muassa myös kautskylaiset, „opettavat” kansaa Marxin oppia pilkaten: proletariaatin pitää aluksi saavuttaa enemmistö yleisen äänioikeuden avulla, sitten saada tällaisen enemmistöäänestyksen perusteella käsiinsä valtiovalta ja vasta sitten, tähän „johdonmukaiseen” (eräät sanovat: „puhtaaseen”) demokratiaan pohjautuen pystyttää sosialismi.

Mutta me sanomme Marxin oppiin ja Venäjän vallankumouksen kokemukseen nojaten:

proletariaatin on ensin kukistettava porvaristo ja valloittettava *itselleen* valtiovalta ja sitten käytettävä tätä valtiovaltaa, toisin sanoen proletariaatin diktatuuria oman luokansa välikappaleena saadakseen puolelleen työtätekevien enemmistön myötätunnon.



\* \* \*

Millä tavoin valtiolta voi muodostua proletariaatin käsissä proletariaatin luokkataisteluseksi, jolla proletariaatti saa ei-proletaariset työtätekevät joukot vaikutusvaltaansa? vetää ne proletariaatin puolelle? irrottaa ne porvaristosta, valtaa ne porvaristolta?

Ensinnäkin proletariaatti saa tämän aikaan siten, että se ei käytä vanhaa valtiiovallan koneistoa, vaan *murskaa* sen täydellisesti jättämättä kiveä kiven päälle (piittaamatta säilytettyjen poroporvarien huudoista ja sabotoijien uhkauksista) ja luo *uuden* valtiokoneiston. Tämä uusi valtiokoneisto on mukautettu proletariaatin diktatuuriin ja sen taisteluun porvaristoa vastaan ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen *valloittamiseksi*. Tämä uusi koneisto ei ole kenenkään keksimä, vaan se *muodostuu* proletariaatin luokkataistelun ja sen laajenemisen ja syvenemisen tuloksena. Tämä uusi valtiovaltakoneisto, uusi valtiovaltatyppi on *Neuvostovalta*.

Valloitettuaan valtiiovallan Venäjän proletariaatti julisti viivyttelämättä, jo muutaman tunnin kuluttua vanhan valtiokoneiston (joka vuosisatojen kuluessa oli sopeutettu, kuten Marx osoitti, palvelemaan porvariston luokkaetuja jopa demokraattisimmankin tasavallan oloissa<sup>61</sup>) hajotetuksi ja antoi *kaiken vallan Neuvostoille*. Neuvostoihin taas päästettiin vain työtätekeviä ja riistettyjä, samalla kun kaikki riistäjät jätettiin niiden ulkopuolelle.

Täten *vallattuaan* valtiiovallan proletariaatti *valloittaa* oitis, yhdellä iskulla porvaristolta *suuret joukot* pikkuporvarillisiin ja „sosialistisiin” puolueisiin kuuluvia porvariston kannattajia, sillä nuo joukot ovat työtätekeviä ja riistettyjä, joita porvaristo (sen myötäilijät, Tshernovit, Kautskyt, Martovit ja kumpp. mukaan luettuina) oli petkuttanut ja jotka *saatuaan Neuvostovallan* saavat *ensi kerran* käsiinsä joukkotaisteluaseen puolustaakseen etujaan porvaristoa vastaan.

Toiseksi proletariaatti voi ja sen pitää heti tai ainakin hyvin pian valloittaa porvaristolta ja pikkuporvarillisilta demokraateilta „*niiden*” *joukot*, t.s. niiden mukana kulkevat joukot, valloittaa ne *tyydyttämällä vallankumouksellista tietä näiden joukkojen elintärkeimmät taloudelliset*

*tarpeet tilanherrojen ja porvariston pakkoluovutuksen hinnalla.*

Porvaristo *ei voi* tehdä sitä, vaikka sillä olisi kuinka „mahtava” valtiovalta.

Proletariaatti *voi* tehdä sen jo seuraavana päivänä valtiovallan valtaamisen jälkeen, koska proletariaatilla on sitä tarkoitusta varten sekä koneisto (Neuvostot) että taloudelliset keinot (tilanherrojen ja porvariston omaisuuden pakkoluovutus).

Nimenomaan siten Venäjän proletariaatti *valloitti* eserriltä *talonpoikaiston* ja valloitti sen kirjaimellisesti *muutaman tunnin kuluttua* siitä, kun oli ottanut käsiinsä valtiovallan. Sillä jo muutaman tunnin kuluttua siitä, kun Pietarissa oli saavutettu voitto porvaristosta, voittanut proletariaatti julkaisi „dekreetin maasta” ja *tyydytti* tällä dekreetillä täydellisesti ja viivyttämättä, vallankumouksellisella ripeydellä, tarmokkuudella ja rohkeudella talonpoikain *enemmistön* kaikki elintärkeimmät taloudelliset tarpeet, pakkoluovutti tilanherrojen omaisuuden täydellisesti ja ilman lunastusmaksuja.

Todistaakseen talonpojille, etteivät proletaarit halua käyttää heihin nähden mitään enemmistövaltaa eivätkä komentaa heitä, vaan auttaa heitä ja olla heidän ystäviään, voittaneet bolshevikit eivät lisänneet „dekreettiin maasta” *sanaakaan omasta takaa*, vaan jäljensivät sen sanasta sanaan niistä (tietenkin vallankumouksellisimmista) talonpoikain evästyksistä, joita *eserrät* olivat julkaisseet *eserräläisessä* sanomalehdessä.

Eserrät olivat kuohuksissaan, äkäilivät, raivosivat ja kiljuivat, että „bolshevikit varastivat heidän ohjelmansa”, mutta kaiken tuon johdosta eserrille vain naurettiin: on siinäkin puolue, joka oli nujerrettava ja ajettava pois hallituksesta, jotta olisi voitu toteuttaa kaikki se, mikä tämän puolueen ohjelmassa oli vallankumouksellista ja työtätekeville hyödyllistä!

II Internationalen kavaltajat, tylsimykset ja pedantit eivät ole milloinkaan voineet käsittää juuri tätä dialektiikkaa: proletariaatti ei voi voittaa, ellei se valloita puolelleen väestön enemmistöä. Mutta jos tällä valloituksella ymmärretään tai sen ehtona pidetään vain äänen enemmistön hankkimista vaaleissa *porvariston herruuden vallitessa*, niin se on auttamaton pölkkypäisyyttä tai yksinkertaisesti

työläisten huijausta. Valloittaakseen väestön enemmistön puolelleen proletariaatin täytyy ensinnäkin kukistaa porvaristo ja vallata valtiovalta käsiinsä; toiseksi sen täytyy saattaa voimaan Neuvostovalta murskattuaan perinpohjin vanhan valtiokoneiston, täten se järkyttää heti porvariston ja pikkuporvarillisten sovittelijain herruutta, arvovaltaa ja vaikutusta ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen keskuudessa. Kolmanneksi proletariaatin täytyy *tehdä loppu* porvariston ja pikkuporvarillisten sovittelijain vaikutusvallasta ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen *enemmistön* keskuudessa tyydyttämällä *vallankumouksellisesti näiden joukkojen* taloudelliset tarpeet *riistäjien kustannuksella*.

Tämä kaikki on luonnollisesti mahdollista vain siinä tapauksessa, että kapitalistinen kehitys on ehtinyt tietylle asteelle. Ilman tätä perusedellytystä ei ole mahdollista proletariaatin erottuminen erityiseksi luokaksi eikä myöskään sen menestyksellinen aikaa vaativa valmentaminen, kasvataminen, opettaminen ja kokeileminen taistelussa monina lakko-, mielenosoitus-, opportunistien häpeäänjoutumis- ja karkotusvuosina. Ilman tätä perusehtoa keskuksilla ei voi olla sellaista taloudellista ja poliittista merkitystä, että vallattuaan ne proletariaatti saa samalla haltuunsa koko valtiovallan tai oikeammin sen elinhermon, sen sydämen, solmukohtan. Ilman tätä perusehtoa ei voi olla sitä yhtäläisyyttä, sitä läheisyyttä, sitä yhteyttä proletariaatin aseman ja ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen aseman välillä, joita (yhtäläisyyttä, läheisyyttä, yhteyttä) tarvitaan, jotta proletariaatti voisi vaikuttaa näihin joukkoihin, jotta sen vaikutus niihin olisi tuloksellista.

## V

Jatkakaamme edelleen.

Proletariaatti voi vallata valtiovallan, toteuttaa neuvostojärjestelmän ja tyydyttää työtätekevien enemmistön taloudelliset tarpeet riistäjien kustannuksella.

Riittääkö tämä täydelliseen ja lopulliseen voittoon?

Ei riitä.

Vain pikkuporvarilliset demokraatit, joiden pääasiallisimpia edustajia ovat nyt „socialistit” ja „socialidemokraatit”,

voivat kuvitella, että työtätekevät joukot saattavat kapitalismin oloissa kehittyä niin peräti tietoisiksi, lujaluontoisiksi, kaukonäköisiksi ja poliittisesti niin avarakatseisiksi, että voivat *pelkällä äänestyksellä* ratkaista tai ylipäänsä jollakin tavalla *päättää etukäteen*, ilman pitkällistä taistelukokemusta, että tulevat kulkemaan sen ja sen luokan tai sen ja sen puolueen mukana.

Se on kuvittelua. Se on pedanttien sekä Kautskyjen, Longuet'ien ja MacDonaldien kaltaisten makeilevien sosialistien makeilevaa lörpötystä.

Kapitalismi ei olisi kapitalismia, ellei se toisaalta tuomitsisi *joukkoja* valistumattomuuteen, poljettuun ja peloteltuun asemaan, hajanaisuuteen (maaseutu!), pimeyteen, ellei se (kapitalismi) toisaalta antaisi porvariston käsiin jättiläismäistä koneistoa valheen ja petoksen harjoittamista varten, työläis- ja talonpoikaisjoukkojen puijausta varten, näiden tylsistämistä varten j.n.e.

Sen vuoksi vain proletariaatti kykenee *johdattamaan työtätekevät* kapitalismista kommunismiin. On turhaa kuvitella, että pikkuporvarilliset tai puolittain pikkuporvarilliset työtätekevät joukot voisivat ratkaista etukäteen mitä mutkallisimman poliittisen kysymyksen: „onko niiden oltava yhdessä työväenluokan vai porvariston kanssa”. Ei-proletaaristen työtätekevien kerrosten *horjunta* on kiertämätöntä, niiden on välttämättä saatava omakohtaista *käytännön kokemusta*, joka tekee mahdolliseksi *verrata* toisiinsa porvariston johtamistapaa ja proletariaatin johtamistapaa.

Juuri tämän seikan unohtavat aina „johdonmukaisen demokratian” palvojat, jotka kuvittelevat vakavimpiakin poliittisia kysymyksiä voitavan ratkaista äänestyksillä. Todellisuudessa nämä kysymykset, jos ne ovat kärkeviä ja taistelun kärjistämiä, ratkaisee *kansalaissota*, ja tässä sodassa on suunnattoman suuri merkitys ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen (ensi kädessä talonpoikien) *kokemuksella*, jota ne hankkivat vertaamalla toisiinsa proletariaatin valtaa ja porvariston valtaa.

Perustavan kokouksen vaalit Venäjällä marraskuussa 1917, kun niitä rinnastetaan kaksi vuotta (1917—1919) jatkuneeseen kansalaissotaan, ovat tässä suhteessa tavattoman opettavaisia.

Katsokaa, mitkä alueet osoittautuivat vähimmin bolshevistiksi. Ensinnäkin Itäinen alue ja Ural sekä Siperia: bolshevikit saivat siellä 12% ja 10% äänistä. Toiseksi Ukraina: 10% äänistä bolshevikeille. Muilla alueilla bolshevikkien puolesta äänestäneiden prosenttiluku oli pienin Iso-Venäjän talonpoikaisseudulla — Volganvarren ja Mustanmullan alueella, mutta sielläkin bolshevikit saivat 16% äänistä.

Ja nimenomaan niillä alueilla, joilla bolshevikkeja äänestäneiden prosenttiluku marraskuussa 1917 oli pienin, me huomaamme vastavallankumouksellisten liikkeiden, kapinoiden, vastavallankumouksen voimien järjestymisen menestyvän parhaiten. Nimenomaan näillä alueilla Koltshakin ja Denikinin valtakomento pysyi pystyssä monia kuuksia.

Näillä alueilla, joilla proletariaatin vaikutus on pienin, on pikkuporvarillisen väestön horjuvaisuus ilmennyt erityisen selvänä:

alussa kannatettiin bolshevikkeja, kun nämä antoivat maata ja kotiutetut sotamiehet toivat viestin rauhasta. Sitten esiinnyttiin bolshevikkeja vastaan, kun nämä, pitäen silmällä vallankumouksen kansainvälistä kehitystä ja vallankumouksen pesäkkeen säilyttämistä Venäjällä, suostuivat solmimaan Brestin rauhan „loukaten” siten pikkuporvariston syvimpiä, isänmaallisia tunteita. Proletariaatin diktatuuri ei miellyttänyt talonpoikia varsinkaan siellä, missä oli eniten viljaylijäämiä, kun bolshevikit osoittivat, että he tulevat vaatimaan tiukasti ja tarmokkaasti näiden ylijäämien luovuttamista valtiolle kiinteisiin hintoihin. Uralin, Siperian ja Ukrainan talonpoikaisto kääntyi Koltshakin ja Denikinin puolelle.

Edelleen koltshakilainen ja denikiniläinen „demokratia”, josta jokikinen Koltshakin ja Denikinin valta-alueen lehtimies toittoti valkokaartilaislehtien kaikissa numeroissa, osoitti käytännössä talonpojille, että kaikki korulauseet demokratiasta ja perustavasta kokouksesta ovat vain tilanherrojen ja kapitalistien diktatuurin naamioimista.

Silloin alkoi uusi käänne bolshevismiin: Koltshakin ja Denikinin selustassa lisääntyivät talonpoikaiskapinat. Talonpojat ottivat punaiset joukot vastaan vapauttajinaan.

Viime kädessä juuri nämä talonpoikaiston, pikkuporvarillisten työtätekevien joukkojen pääasiallisimman edustajan, horjahtelut ratkaisivat Neuvostovallan ja Koltshakin—Denikinin vallan kohtalon. Mutta tätä „viime kädessä” edelsi sängen pitkä ajanjakso ankaria taisteluja ja tuskallisia koettelemuksia, jotka ovat jatkuneet Venäjällä kaksi vuotta vieläkään päättymättä ja jatkuvat nimenomaan Siperiassa ja Ukrainassa. Eikä voida mennä takuuseen, että ne päättyvät *lopullisesti* sanokaamme vuoden kuluttua j.n.e.

„Johdonmukaisen” demokratian kannattajat eivät ole syventyneet ajattelemaan tämän historiallisen tosiasian merkitystä. He ovat eläneet ja elävät sellaisen lastensadun lumoissa, että proletariaatti muka voi kapitalismin vallitessa saada työtätekevien enemmistön „vakuuttumaan” ja valloittaa pysyvästi puolelleen äänestyksillä. Todellisuus kuitenkin osoittaa, että vasta pitkällisessä ja ankarassa taistelussa saatu raskas kokemus *johdattaa horjuvan* pikkuporvariston, kun se on ensin verrannut toisiinsa proletariaatin diktatuuria ja kapitalistien diktatuuria, johtopäätökseen, että edellinen on jälkimmäistä parempi.

Kaikki sosialistit, jotka ovat perehtyneet marxilaisuuteen ja haluavat oppia kehittyneiden maiden XIX vuosisadan poliittisen historian kokemuksista, tunnustavat teoriassa, että pikkuporvariston *horjuminen* proletariaatin ja kapitalistiluokan välillä on kiertämätöntä. Tämän horjunnan taloudelliset syyt paljastaa silminnähtävästi taloustiede, jonka totuuksia on miljoonia kertoja toisteltu II Internationalen sosialistien sanomalehdissä, lehtisissä ja kirjassissa.

Mutta näitä totuuksia ei osata soveltaa käytäntöön proletariaatin diktatuurin omalaatuisella kaudella. *Luokkataistelun* tilalle asetetaan pikkuporvarillis-demokraattisia ennakkoluuloja ja illuusioita (luokkien „tasa-arvoisuudesta”, „johdonmukaisesta” eli „puhtaasta” demokratiasta, historian suurten kysymysten ratkaisemisesta äänestyksillä j.n.e.). Ei haluta ymmärtää, että vallattuaan valtiovallan proletariaatti ei lopeta luokkataisteluaan siihen, vaan jatkaa sitä toisessa muodossa, toisin keinoin. Proletariaatin diktatuuri on proletariaatin luokkataistelua sellaisen välikappaleen kuin valtiovallan avulla, se on luokkataiste-

lua, jonka eräänä tehtävänä on näyttää ei-proletaarisille työtätekeville kerroksille pitkäaikaisen kokemuksen nojalla, lukuisilla käytännön esimerkeillä, että niille on edullisempaa kannattaa proletariaatin kuin porvariston diktatuuria ja että mitään kolmatta ei voi olla.

Marraskuussa 1917 suoritettuja Perustavan kokouksen vaaleja koskevat numerotiedot muodostavat varsinaisen taustan siinä kuvassa, jonka kansalaissodan kehitys on kahtena vaalien jälkeisenä vuotena piirtänyt. Tämän sodan päävoimat ovat selvästi näkyvissä jo Perustavan kokouksen vaaleissa: tulee ilmi proletaarisen armeijan „iskuryhmän” esittämä osa, horjuvan talonpoikaiston osa, porvariston osa. „Kadetit”, N. V. Svjatitski kirjoittaa artikkelissaan, „saavuttivat suurinta menestystä samoilla alueilla kuin bolshevikitkin: Pohjoisella alueella sekä Keskeisellä teollisuusalueella” (s. 116). On luonnollista, että proletariaatin ja porvariston keskivälillä olevat väliaineokset olivat heikoimpia kehittyneimmissä kapitalistisissa keskuksissa. On luonnollista, että näissä keskuksissa luokkataistelu oli kärkevintä. Nimenomaan siellä olivat porvariston päävoimat, nimenomaan siellä ja vain siellä proletariaatti saattoi lyödä porvariston. Ja vain proletariaatti saattoi lyödä sen perinpohjaisesti. Ja vain lyötyään sen perinpohjaisesti proletariaatti saattoi valloittaa lopullisesti puolelleen pikkuporvarillisten väestökerrosten myötätunnon ja tuen, käyttäen hyväkseen sellaista välikappaletta kuin valtiotaltaa.

Perustavan kokouksen vaaleja koskevat numerotiedot, jos niitä osataan käyttää, jos niitä osataan lukea, ilmentävät meille vielä ja vielä kerran marxilaisen luokkataistelun opin perustotuuksia.

Ohimennen sanoen nämä numerotiedot tuovat esille myös kansallisuuskysymyksen osuuden ja merkityksen. Ottakaa esimerkiksi Ukraina. Ukrainan kysymystä koskevissa viime neuvotteluissa eräät toverit ovat syyttäneet näiden rivien kirjoittajaa Ukrainan kansallisuuskysymyksen ylenpalttisuudesta „korostamisesta”. Perustavan kokouksen vaaleja koskevat numerotiedot osoittavat, että *ukrainalaiset* eserrät ja sosialistit saivat jo marraskuussa 1917 Ukrainassa enemmistön (3,4 milj. ääntä + 0,5 = 3,9 milj. venäläisten eserrien 1,9 milj. vastaan yleisen äänimäärän ollessa Ukrainassa

7,6 miljoonaa). Lounaisella ja Romanian rintamalla ukrainalaiset sosialistit saivat 30% ja 34% kaikista armeijan äänistä (venäläisten eserrien saadessa 40% ja 59%).

Kun tällaisen asiointilan vallitessa väheksytään kansallisuuskysymyksen merkitystä Ukrainassa — isovenäläiset syyllistyvät siihen hyvin usein (samoin syyllistyvät siihen juutalaisetkin, vaikka ehkä hiukan harvemmin kuin isovenäläiset) —, niin se on erittäin suuri ja vaarallinen erehdys. Ei voi olla sattuma, että venäläiset ja ukrainalaiset eserrit jakautuivat Ukrainassa jo vuonna 1917. Ja internationalisteina velvollisuutemme on ensinnäkin taistella erittäin tarmokkaasti „venäläisissä” kommunisteissa piileviä isovenäläisen imperialismin ja shovinismin peruja (jossain tapauksessa tajuamattomia) vastaan; toiseksi velvollisuutemme on tehdä myönnytyksiä nimenomaan kansallisuuskysymyksessä, jolla on suhteellisen pieni merkitys (internationalistille kysymys valtioiden rajoista on toisarvoinen, ellei sitäkin vähempiarvoinen kysymys). Tärkeitä ovat toiset kysymykset, tärkeitä ovat proletariaatin diktatuurin perusedut, Denikiniä vastaan taistelevan Punaisen Armeijan yhtenäisyyden ja kurin edut, tärkeä on proletariaatin johto-osa talonpoikaistoon nähden; paljon pienempi merkitys on sillä kysymyksellä, tuleeko Ukrainasta erillinen valtio vai ei. Meitä ei voi vähääkään hämmästyttää — eikä saa pelästyttää — sellainenkaan mahdollisuus, että Ukrainan työläiset ja talonpojat kokeilevat erilaisia järjestelmiä, kokeilevat sanokaamme muutamien vuosien aikana käytännössä liittymistä Venäjän Sosialistiseen Federatiiviseen Neuvostotasavaltaan samoin kuin eroamista erilliseksi, itsenäiseksi Ukrainan Sosialistiseksi Neuvostotasavallaksi, ja niiden välisen lujan liiton erilaisia muotoja j.n.e. y.m.s.

Olisi ahdaskatseista tai suorastaan tylsämielistä yrittää ratkaista tämä kysymys etukäteen, lopullisesti, „varmasti” ja „peruuttamattomasti”, sillä ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen horjunta *tässä* kysymyksessä on täysin luonnollista, jopa kiertämätöntäkin, mutta proletariaatilla ei ole siinä mitään pelättävää. Proletariaatin edustaja, joka todella osaa olla internationalisti, on velvollinen suhtautumaan *tähän* horjuntaan mitä suurimmalla varovaisuudella ja suvaitsevuuudella, hänen velvollisuutenaan on antaa



ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen *itsensä vapautua* tuosta horjunnasta niiden oman kokemuksen perusteella. Meidän täytyy olla suvaitsemattomia ja armottomia, leppymättömiä ja horjumattomia toisissa, oleellisemmissä kysymyksissä, joihin olen jo edellä osaksi viittänyt.

## VI

Vertailemalla marraskuussa 1917 toimitettuja Perustavan kokouksen vaaleja ja vuoden 1917 lokakuun—vuoden 1919 joulukuun aikaista Venäjän proletaarisen vallankumouksen kehitystä voidaan tehdä minkä tahansa kapitalistisen maan porvarillista parlamentarismia ja proletaarista vallankumousta koskevia johtopäätöksiä. Yritämme esittää lyhyesti tai ainakin hahmotella tärkeimmät näistä johtopäätöksistä.

1. Yleinen äänioikeus on osoitus siitä, miten varttuneita ovat eri luokat käsittämään tehtävänsä. Se näyttää, miten *valmiita* eri luokat *ovat* ratkaisemaan tehtävänsä. Näitä tehtäviä ei *ratkaista* äänestämällä, vaan kaikenmuotoisella luokkataistelulla, jopa kansalaissodallakin.

2. II Internationalen sosialistit ja sosialidemokraatit ovat vulgäärien pikkuporvarillisten demokraattien katsantokannalla yhtyne näiden ennakkoluuloon, että äänestyskellä muka voidaan ratkaista luokkataistelun peruskysymykset.

3. Vallankumouksellisen proletariaatin puolueen on osallistuttava porvarilliseen parlamenttitoimintaan voidakseen valistaa joukkoja vaalien ja puolueiden parlamenttitaistelun avulla. Mutta luokkien taistelun rajoittaminen pelkkään parlamentin sisäiseen taisteluun tai tämän viimeksi mainitun pitäminen korkeimpana, ratkaisevana, kaikkien muiden taistelumuotojen yläpuolelle asetettavana muotona merkitsee tosiasiallisesti siirtymistä porvariston puolelle proletariaattia vastaan.

4. Kaikki II Internationalen edustajat ja kannattajat sekä kaikki Saksan niin sanotun „riippumattoman” sosialidemokratian johtajat siirtyvätkin itse asiassa porvariston puolelle, kun he tunnustavat sanoissa proletariaatin diktatuurin, mutta teoissa juurruttavat propagandallaan

proletariaatin mieleen ajatusta, että sen täytyy ensin saada väestön enemmistö ilmaisemaan muodollisesti tahonsa kapitalismin vallitessa (t.s. saada äänten enemmistö porvarillisessa parlamentissa), jotta valtiovalta voisi sitten siirtyä proletariaatin käsiin.

Kaikki tästä johtoajatuksesta seuraava Saksan „riippumattomien” sosialidemokraattien y.m.s. mädän sosialismin johtajien poru „vähemmistödiktatuuria” ynnä muuta sellaista vastaan merkitsee vain sitä, että nämä johtajat eivät ymmärrä, että jopa demokraattisimmissakin tasavalloissa vallitsee tosiasiallisesti porvariston diktatuuri ja että tämän diktatuurin hävittäminen edellyttää proletariaatin luokkataistelua.

5. Tuo ymmärtämättömyys ilmenee varsinkin seuraavissa seikoissa: unohdetaan, että porvarilliset puolueet hallitsevat ennen kaikkea sen ansiosta, että ne petkuttavat väestöjoukkoja, että pääoma sortaa, minkä lisäksi harjoitetaan vielä itsepetosta kapitalismin olemuksen suhteen, itsepetosta, joka on luonteenomaista ennen kaikkea pikkuporvarillisille puolueille, jotka haluavat tavallisesti korvata luokkataistelun enemmän tai vähemmän naamioiduilla luokkasovinnon muodoilla.

„Ilmaiskoon väestön enemmistö ensin — yksityisomistuksen säilyessä, t.s. pääoman vallan ja ikeen säilyessä — kannattavansa proletariaatin puoluetta, vasta sitten tämä puolue voi ja sen pitää ottaa valta”, näin sanovat pikkuporvarilliset demokraatit, porvariston tosiasialliset palvelijat, jotka nimittävät itseään „sosialisteiksi”.

„Kukistakoon vallankumouksellinen proletariaatti ensin porvariston, murtakoon pääoman ikeen, murskatkoon porvarillisen valtiokoneiston; silloin voittanut proletariaatti voi nopeasti valloittaa puolelleen ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen enemmistön myötätunnon ja kannatuksen tyydyttämällä niiden tarpeet riistäjien kustannuksella” — sanomme me. Päinvastaiset tapaukset ovat harvinaisia poikkeuksia historiassa (ja sellaisessa poikkeustapauksessakin porvaristo voi turvautua kansalaissotaan, mistä esimerkkinä on Suomi<sup>62</sup>).

6. Eli toisin sanoen:

„Ensin sitoudumme tunnustamaan tasa-arvoisuuden eli johdonmukaisen demokratian periaatteen yksityisomistuksen ja pääoman ikeen säilyessä (s.o. tosiasiallisen eriarvoi-

suuden muodollisen tasa-arvoisuuden säilyessä) ja sitten pyrimme saamaan aikaan tämän perusteella enemmistö-ratkaisun”, näin sanovat porvaristo ja sen myötäilijät, pikkuporvarilliset demokraatit, jotka nimittävät itseään sosialisteiksi ja sosialidemokraateiksi.

„Valtiovaltaa valloittaessaan proletariaatti ensin hajottaa luokkataistelunsa kulussa tosiasiallisen eriarvoisuuden pohjan ja perustukset ja sitten voitettuaan riistäjät johtaa kaikki työtätekevät joukot kohti *luokkien hävittämistä*, t.s. kohti sitä ainoata sosialistista *tasa-arvoisuutta*, joka ei ole petosta” — sanomme me.

7. Paitsi proletariaattia tai sitä proletariaatin osaa, joka on tajunnut vallankumoukselliset tehtävänsä ja kykenee taistelemaan niiden toteuttamisen puolesta, kaikissa kapitalistisissa maissa on lukuisia itsetiedottomia proletaarisia, puoliproletaarisia, puolipikkuporvarillisia työtätekevien joukkojen kerroksia, jotka kulkevat porvariston ja porvarillisten demokraattien (muun muassa myös toisen Internationalen „sosialistien”) perässä niiden harhauttamina, luottamatta voimiinsa tai proletariaatin voimiin, tajuamatta, että ne voivat saada tyydytyksi oleelliset elintärkeät tarpeensa riistäjien pakkoluovutuksen tietä.

Proletariaatin etujoukko saa näistä työtätekevien ja riistettyjen kerroksista liittolaisia, joiden kanssa se muodostaa väestön vankan enemmistön, mutta proletariaatti voi saada nämä liittolaiset puolelleen vain käyttämällä apunaan sellaista välikappaletta kuin valtiovaltaa, toisin sanoen vasta kukistettuaan porvariston ja murskattuaan sen valtiokoneiston.

8. Proletariaatin voima missä tahansa kapitalistisessa maassa on paljoo suurempi kuin proletariaatin määrä koko väestöstä. Tämä johtuu siitä, että proletariaatti hallitsee taloudellisesti kapitalismin talousjärjestelmän keskustaa ja elinhermoa, sekä siitä, että kapitalismin vallitessa proletariaatti ilmentää taloudellisesti ja poliittisesti työtätekevien valtaenemmistön todellisia intressejä.

Sen vuoksi proletariaatti kykenee jopa silloinkin, kun se on väestön vähemmistönä (tai kun proletariaatin tietoinen ja todella vallankumouksellinen etujoukko on väestön vähemmistönä), kukistamaan porvariston sekä saamaan puolelleen monia liittolaisia sellaisesta puoliproletaarien ja

pikkuporvarien joukosta, joka ei milloinkaan ilmaise etukäteen kannattavansa proletariaatin herruutta eikä ymmärrä tämän herruuden edellytyksiä ja tehtäviä, vaan tulee vasta myöhemmän kokemuksensa nojalla vakuuttuneeksi proletariaatin diktatuurin kiertämättömyydestä, oikeellisuudesta ja lainmukaisuudesta.

9. Vihdoin jokaisessa kapitalistimaassa on aina hyvin laajoja pikkuporvariston kerroksia, jotka horjuvat kiertämättömästi pääoman ja työn välillä. Saadakseen voiton proletariaatin täytyy ensinnäkin valita oikein hetki, jolloin se ryhtyy ratkaisevaan hyökkäykseen porvaristoa vastaan, ja ottaa muun muassa huomioon porvariston ja sen pikkuporvarillisten liittolaisten välinen juopa eli niiden liiton kestävättömyys j.n.e. Toiseksi proletariaatin täytyy voitolle päästyään käyttää hyväkseen tätä pikkuporvariston horjuntaa neutralisoidakseen sen, estääkseen sen asetumasta riistäjien puolelle, kyetäkseen pitämään tietyn ajan kuluessa puoliaan *sen horjumisesta huolimatta* j.n.e. y.m.s.

10. Proletariaatin voiton valmistelun välttämättömiä ehtoja on pitkälinen ja sitkeä, säälimätön taistelu opportunismia, reformismia, sosialishovinismia ynnä muita samankaltaisia porvarillisia vaikutuksia ja virtauksia vastaan, jotka ovat väistämättömiä, koska proletariaatti toimii kapitalistisen yhteiskunnan oloissa. Ellei käydä tätä taistelua, ellei ensin voiteta täydellisesti työväenliikkeessä opportunismia, proletariaatin diktatuurista ei voi olla puhuttakaan. Bolshevismi ei olisi voittanut porvaristoa vuosina 1917—1919, ellei se olisi oppinut ensin, vuosina 1903—1917, voittamaan ja karkottamaan säälimättä proletaarisen etujoukon puolueesta menshevikkejä, toisin sanoen, opportunisteja, reformisteja, sosialishovisteja.

Ja mitä vaarallisinta itsepetosta — toisinaan taas yksinkertaisesti työläisten puijausta — on se, että Saksan „riippumattomien” johtajat tai Ranskan longuetlaiset y.m. tunnustavat nyt sanoissa proletariaatin diktatuurin, sillä *teoissa* ne noudattavat edelleenkin vanhaa totunnaista politiikkaansa tehden suurempia tai pienempiä myönnytyksiä opportunismille, mukautuen siihen ja toimien

nöyrästi porvarillisen demokratian („johdonmukaisen demokratian” eli „puhtaan demokratian”, kuten he sanovat), porvarillisen parlamentarismin y.m.s. ennakkoluulojen vallassa.

16. XII. 1919.

*Julkaistu joulukuussa 1919*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

---

### MEIDÄN VAIHDOLLEMME <sup>63</sup>

Tervehdin Pietarin kuvernementin työläis- ja talonpoikaistuorisoa punaisen viikon päivinä.

Nuoret toverit, voimistakaa toimintaanne samaan suuntaan, että voisitte vereksin nuorin voimin ryhtyä rakentamaan uutta valoisaa elämää.

*V. Uljanov (Lenin)*

*„Smena“ № 1, joulukuun 18 p:nä 1919*

*Julkaistaan „Smena“ lehden  
tekstin mukaan*

---

**PUHE VUODEN 1905 JOULUKUUN  
KAPINAN MUISTOPÄIVÄLLE OMISTETUSSA  
JOUKKOKOKOUKSESSA  
PRESNJAN KAUPUNGINOSASSA  
JOULUKUUN 19 p:nä 1919**

Toverit, olemme kokoontuneet tänään viettämään neljätoista vuotta sitten tapahtuneen Moskovan joulukuun kapinan ja Presnjan taistelun muistopäivää.

Toverit, Moskovan kapina vuonna 1905 oli Venäjän valankumouksellisten työläisten suurimpia joukkoliikkeitä, ja sen merkitys on osoittautunut suunnattomaksi siitä huolimatta, että se ei silloin vielä voinut olla menestyksellinen. Vasta nyt, kun Venäjän vallankumouksen koko monivuotinen historiallinen valmistelukausi on nähtävissämme, voimme oikealla tavalla arvioida vuoden 1905 joulukuun kapinan sekä niiden taistelujen merkityksen, joita Presnjan punaiset työläiset kävivät silloin tsaarivallan voimia vastaan. Toverit, nyt näemme selvästi, kuinka vähäisiä Venäjän työläisten voimat olivat silloin; näemme, että silloiset uhraukset ovat korvautuneet satakertaisesti.

Mutta minun on sanottava, että tsaarivallan oli jo joulukuussa 1905 jännitettävä kaikki voimansa yksinpä tämänkin, vielä heikon, vielä alkioasteella olleen työläiskapinan tukahduttamiseksi. Puolueemme Moskovan järjestö julkaisi hiljattain kaksi muistelmakokoelmaa joulukuun kapinasta, Presnjan päivistä sekä siitä, miten heikko maanalainen puoluejärjestö valmisteli silloin tätä kapinaa ja kuinka suurta myötätuntoa tämä kapina sai osakseen ei ainoastaan Moskovan työläisten, vaan myös koko työtätekevän väestön taholta. Erityisesti kiinnostaa näissä uusissa hiljattain julkaistuissa asiakirjoissa erään santarmiviraston toimihenkilön ja poliisimiehen tunnustus. Hän selittää, että valankumoukselliset eivät silloin, joulukuussa 1905, vielä

tienneet, kuinka heikkoja he, tsarismien puolustajat, olivat. „Jos vallankumouksellisten hyökkäys olisi ollut hiukan voimakkaampi ja pitkälisempi”, tunnustaa tuo tsaarin palvelija, „niin silloisessa sekasorron tilassa, mikä meillä alkoi jo silloin olla havaittavissa, me emme olisi kestäneet”. Tämä on varsin mielenkiintoinen ohranan miehen tunnustus, joka osoittaa, etteivät Presnjan työläisten silloiset uhrin vapauden asian ja työläisten vapautuksen hyväksi olleet turhia, että silloinkin he näyttivät sankarillisella esimerkillään työväenluokan voiman kaikille vihollisille ja sytyttivät esimerkillään ne miljoonat kipinät, jotka sitten leimahtivat vuosikausien mittaan tehdyn pitkäjäsen ja vaikean työn tuloksena liekkiin ja johtivat voitokkaaseen vallankumoukseen.

Vuoden 1905 jälkeen Venäjän työväenliike joutui käymään läpi historiansa raskaimmat ja verisimmät vaiheet. Tsarismi kosti ennen kuulumattoman julmasti niille sankareille, jotka olivat nousseet kapinaan vuoden 1905 Moskovassa. Moskovan kapinan tukahduttamisen jälkeen Venäjän työväenluokka yritti vielä muutamia kertoja nousta joukko-taisteluun. Keväällä 1906 puhkesi suuria joukkolakkoja ja alkoi talonpoikain liikehtiminen; vuonna 1907 tehtiin vielä yksi yritys, mutta nämä yritykset vain hidastivat taantumuksen rynnistystä voimatta kuitenkaan pysähdyttää sitä kokonaan. Sitten seurasi monta pitkää vuotta, jolloin liikkeen oli pakko kätkeytyä maan alle, jolloin satoja ja tuhansia työväenluokan poikia menehtyi hirsipuissa, vankiloissa, karkotusalueilla ja pakkotyölaitoksissa.

Sen jälkeen näemme, kuinka vuosina 1910—11—12 työväenluokka alkoi jälleen koota voimia, kuinka huhtikuussa 1912 toimeenpannun Lenan verilöylyn jälkeen alkoi nousta voimakkaiden joukkolakkojen aalto, joka vyöryi yli koko maan ja järkytti tsarismia siinä määrin, että Pietarissa ryhdyttiin kesällä 1914 jo rakentamaan barrikadeja, ja yhtenä niistä syistä, jotka saivat tsaarihallituksen tekemään kii-reesti yltiöpäisen päätöksensä sodan aloittamisesta, mahdollisesti yhtenä niistä syistä oli toivo saada sillä tavoin murretuksi vallankumousliike. Mutta murtamisen asemesta sota johti siihen, että vallankumousliike levisi kaikkiiin kehittyneisiin maihin.

Kuten selvästi havaitsemme, saalistajat — eivätkä ainoastaan Saksan, vaan myös Englannin ja Ranskan



imperialistit — kävivät nelivuotista sotaa rosvoamistarkoituksessa. Kun saksalaiset v. 1918 pakottivat meidät Brest-Litovskin pakkorauhaan, ei Ranskassa eikä Englannissa tahtonut tulla loppua kohusta, joka tuomitsi tuon rauhan, mutta kun Saksa kärsi tappion samana vuonna 1918, noin vuotta myöhemmin, kun keisarivalta Saksassa luhistui, silloin Ranskan ja Englannin kapitalistit pakottivat voitetun Saksan hyväksymään Versailles'in rauhan, joka on nyt esimerkkinä vielä julmemmista pakkotoimenpiteistä kuin meidän Brest-Litovskin rauhamme.

Nyt huomaamme jo, että yhä enemmän alkavat oivaltaa asioita Ranskan, Englannin ja Amerikan sadat, tuhannet ja miljoonat työläiset, joita petettiin ja joille uskoteltiin, että he käyvät sotaa saksalaista imperialismia vastaan, ja jotka ovat nähneet tämän sodan vaatineen uhreikseen kymmeniä miljoonia kaatuneita ja silvottuja. Ja minkä tähden? Sen tähden, että siitä rikastui kourallinen miljonäärejä, joista tuli tämän sodan jälkeen miljardöörejä ja jotka saattoivat kaikki maat kurjuuden partaalle.

Toverit, me elämme nyt vaikeata aikaa, joka koettelee ankarasti teollisuus- ja varsinkin kaupunkilaistyöläisiä. Te tiedätte, kuinka vaikeaa tämä aika on, kuinka ankaraa nälkää ja vilua saa työväenluokkamme kärsiä. Tiedämme myös, ettei ainoastaan takapajuinen Venäjä, jota sota raateli neljä vuotta ja joka sen jälkeenkäin on käynyt jo kaksi vuotta sotaa, mihin se on Englannin ja Ranskan myötävaikutuksella pakotettu, — ettei ainoastaan Venäjä ole joutunut rappiotilaan, vaan että myös kehittyneimmät ja rikkaimmat maat, voittajamaat, kuten esim. Ranska ja Amerikka, ovat joutuneet niin ikään täydelliseen rappiotilaan. Siellä koetaan kivihiihlipulaa, siellä on pakko keskeyttää rautatieliikenne, koska nelivuotinen sota on ennen kuulumattomasti runnellut ja hävittänyt teollisuutta sekä kulkulaitosta. Parhaiden tuotantovoimien tuho tässä imperialistisessa sodassa nousee miljooniin, ja tuloksena näemme, että tie, jonka Venäjän työväenluokka osoitti työläisille ja koko maailmalle jo vuonna 1905 nousten kapinaan tsarismia vastaan, tie, jota Venäjän työväenluokka kulki kukistaessaan porvariston, — että tuo tie on osoittautunut siksi tieksi, joka vetää puoleensa kaikkien, jopa kehittyneimpienkin maiden työläisten huomion ja myötätunnon.

Toverit, mainitsin jo, että tänä talvena saamme kestää ennen kuulumattomia koettelemuksia ja rasituksia. Mutta me sanomme itsellemme: me kestämmme loppuun asti, sillä työväen parhaimmisto, tietoisimmat työläiset ja talonpojat ovat kaikista rasituksista ja koettelemuksista huolimatta auttaneet meitä luoden Punaisen Armeijan, jonka ansiosta saavutamme lopullisen voiton. Me tiedämme, että nyt, kun Koltshakin joukot on lopullisesti lyöty, kun Siperiassa hiltajattain puhjenneet kapinat ovat todennäköisesti tehneet mahdottomaksi Koltshakin armeijan rippeiden siirtämisen Denikin rintamalle, kun Novonikolajevskin edustalla on saatu valtava määrä sotamateriaalia — että nyt ei liene olemassa mitään Koltshakin armeijaa. Etelässä, missä Denikin saattoi ylvästellä menestyksillään, me näemme nykyään Punaisen Armeijamme voimistavan jatkuvasti hyökkäystään. Te tiedätte, että Kiev, Poltava ja Harkov on vallattu ja me etenemme tavattoman nopeasti kohti Donetsin laakiota, kohti kivihiililähteitä.

Toverit, näemme siis, että kaikki ne ennen kuulumattoman raskaat koettelemukset, joita työväenluokka on kestänyt saavuttaakseen täydellisen voiton pääomasta, että nuo uhraukset eivät ole menneet hukkaan. Me huomaamme, että ulkomaisten kapitalistit, jotka tähän saakka ovat antaneet aluksi Koltshakille, sitten Judenitshille ja Denikinille avustuksina miljoonia ruplia ja kaikenlaisia sotatarvikkeita, ovat alkaneet horjua.

Te tiedätte, että he ovat eristäneet Venäjän muista maista rautaisella saartorengaalla, tiedätte, etteivät he ole päästäneet edustajiamme ulkomaille. Te tiedätte, että kun tov. Litvinov, yksi niistä vallankumouksellisista, jotka taistelivat jo ennen vuotta 1905 bolshevikkien riveissä tsarismia vastaan, — oli Englannissa suurlähettiläänä siellä ei ollut ainoatakaan työväenkokousta, jossa häntä ei olisi otettu vastaan niin voimakkailla suosiosoituksilla ja sellaisella omaa hallitusta vastaan suunnatulla vastalausemyrskyllä, että englantilaiset katsoivat parhaaksi karkottaa tov. Litvinovin. Mutta nyt ne, jotka vihaavat Litvinovia sydämensä pohjasta, ovat antaneet hänelle luvan matkustaa Kööpenhaminaan, ja matkustusluvan lisäksi vielä matkustusmahdollisuudenkin (tov. Litvinov saapui sinne englantilaisella risteilijällä). Ja me tiedämme, että jokainen päivä, jonka tov. Litvinov viettää Kööpenhaminassa,

muodostuu yhä suuremmaksi voitoksi Venäjälle. Työläisten edustajat samoin kuin tuhansien porvarilehtien kirjeenvaihtajatkin kääntyvät siellä yhtä mittaa hänen puoleensa saadakseen selityksen, mitä tämä käänne merkitsee. Me puolestamme tiedämme tämän käänteen merkitsevän sitä, että länsimaiden porvaristo ei voi enää jatkaa saartoaan, ei voi enää antaa venäläisille vastavallankumouksellisille kenraaleille miljoonia ruplia avustuksina, koska näiden rikkaimpien ja kehittyneimpien maiden työläiset eivät salli sen tehdä sitä.

Havainnollisimmin ilmentänee tätä Euroopan maiden politiikassa alkanutta käännettä Italian edustajakamarissa suoritettu äänestys, josta olemme saaneet tietää Ranskan Amerikkaan lähettämästä ja meidän radioasemamme sieppaamasta radiosanomasta. Tuossa sanomassa kerrottiin, että Italian edustajakamarissa oli ollut käsiteltävänä Venäjän kysymys, ja kun sosialistit ehdottivat Neuvostotasavallan viipymätöntä tunnustamista, niin heidän ehdotuksensa sai satakunta jaa-, mutta kaksisataa ei-ääntä; näin ollen vain työläiset kannattivat Neuvostotasavallan tunnustamista, mutta kaikki porvariston edustajat torjuivat ehdotuksen. Sen jälkeen Italian edustajakamari päätti kuitenkin yksimielisesti, että Italian hallituksen on vaadittava liittoutuneita lopettamaan kokonaan saarto ja luopumaan täydellisesti kaikesta sekaantumisesta Venäjän asioihin. Tällaisen päätöksen on tehnyt edustajakamari, jossa tilanherroilla ja kapitalisteilla on kahden kolmasosan, ellei peräti kolmen neljäsosan enemmistö, tällainen päätös on tehty voittajamaassa, tehty yksinkertaisesti työväenliikkeen painostuksesta.

Tämä päätös osoittaa selvästi, että kansainvälisessä politiikassa on todellakin alkamassa käänne, että kunkin maan työväenliikkeen valtavat sisäiset voimat ovat todellakin johtaneet siihen, mihin olemme aina perustaneet toiveemme, mistä olemme puhuneet Venäjän työläisille, minkä tähden — niin olemme heille sanoneet — kannattaa ja täytyy kantaa raskaita uhreja taistelussa ja mikä hyvittää kaikki ne hädät ja vaivat, joita meidän on kestettävä kärsien vilua ja nälkää. Siten näet emme ainoastaan pelasta Neuvosto-Venäjää, vaan myös voitamme taistelullamme viikko viikolta puolellemme muiden maiden miljoonien ja miljoonien työläisten myötätunnon ja kannatuksen. Ja sen vuoksi,

muistellesamme nyt kaatuneita tovereitamme ja Krasnaja Presnjan sankareita, nämä muistot antavat meille entistä suurempaa mielen reippautta ja varmuuden siitä, että voitto on lähellä.

Kaikista vaikeuksista ja uhrauksista huolimatta kuljemme itse ja johdatamme myös kaikkien maiden työläiset lopulliseen voittoon pääomasta. (Suosionosoituksia.)

*Lyhyt selostus julkaistu  
joulukuun 20 p:nä 1919  
„Izvestija VTsIK“ lehden  
286. numerossa*

*Julkaistaan ensi kerran  
täydellisenä*

*Julkaistaan  
pikakirjoitteen mukaan*

---

**ALUSTUS TALKOOTOIMINNASTA**  
**VKP(b):n MOSKOVAN KAUPUNKIKONFERENSSISSA** <sup>64</sup>  
**JOULUKUUN 20 pnä 1919**

Toverit, kuten konferenssin järjestäjät minulle ilmoittivat, te olette ottaneet päiväjärjestykseen alustuksen talkootoiminnasta ja jakaneet tämän kysymyksen kahteen osaan, jotta voitaisiin käsitellä seikkaperäisesti tämän asian tärkeimpiä puolia: ensinnäkin talkoiden järjestelyä Moskovassa sekä niiden tuloksia ja toiseksi käytännöllisiä johtopäätöksiä talkoiden tulevaa järjestelyä silmälläpitäen. Haluaisin rajoittua vain yleisiin näkökohtiin, niihin ajatuksiin, joita talkootoiminnan järjestäminen puolue- ja neuvostorakennustyömme uutena ilmiönä herättää. Sen vuoksi asian käytännölliseen puoleen kajoan vain aivan lyhyesti.

Silloin kun järjestettiin vasta ensimmäiset kommunistiset lauantaitalkoot, oli vielä vaikea arvioida, missä määrin tämä ilmiö ansaitsi huomiota ja saattoiko siitä kehittyä jotain merkittävää. Muistan, kun puoluelehdistössä julkaistiin ensimmäiset tiedotukset tästä asiasta, niin toverit, jotka ovat läheisessä kosketuksessa ammattiyhdistysliikkeeseen ja Työasiain komissariaattiin, olivat alussa erittäin pidättyväisiä, etten sanoisi pessimistisiä. Heistä tuntui, ettei ole mitään syytä kiinnittää suurempaa huomiota näihin talkootoihin. Sittemmin talkootoiminta on kasvanut niin laajaksi, ettei kukaan voi kiistää sen tärkeyttä rakennustyössämme.

Me käytämme tosiaankin hyvin usein sanaa „kommunismi”, niin usein, että olemme jopa ottaneet sen puolueemme nimeenkin. Mutta kun harkitsee syvemmältä tätä asiaa, niin herää ajatus, että paitsi sitä hyvää, mikä tästä on ollut seurauksena, se on ehkä muodostunut meille eräänlaiseksi

vaaraksi. Tärkeimpänä syynä, joka pakotti meidät muuttamaan puolueen nimen, oli halu sanoutua mahdollisimman jyrkästi irti vallalla olevasta II Internationalen sosialismista. Vanhan sosialismin mitä syvällisin kriisi, sen vararikko kävi meille päivänselväksi sen jälkeen kun suurin osa virallisia sosialistisia puolueita oli johtajiensa kautta asettunut imperialistisen sodan aikana oman maansa porvariston eli oman hallituksensa puolelle. Korostaaksemme mahdollisimman painokkaasti, että me emme voi pitää sosialisteina niitä, jotka imperialistisen sodan aikana kannattivat omaa hallitustaan, näyttääksemme, että vanha sosialismi on lahonnut ja kuollut, pääasiallisesti sen vuoksi me esitimmekin ajatuksen puolueemme nimen muutoksesta. Teimme näin sitäkin suuremmalla syyllä, koska nimitys „socialidemokratia” on puhtaasti teoreettiselta kannalta katsoen jo kauan sitten lakannut olemasta oikea. Jo 40-luvulla, jolloin se ensi kerran tuli Ranskassa laajaan poliittiseen käyttöön, tämä nimitys annettiin pikkuporvarilisten reformistisocialistien puolueelle eikä vallankumouksellisen proletariaatin puolueelle. Halu sanoutua jyrkästi irti vanhasta sosialismista oli näin ollen tärkeimpänä syynä, liikkeellepanevana voimana muutettaessa puolueen nimeä, josta tuli uuden Internationalen nimi.

Jos kysymme itseltämme, mitä on kommunismi ja miten se eroaa sosialismista, niin meidän täytyy sanoa, että sosialismi on se yhteiskunta, joka kasvaa kapitalismista välittömästi, se on uuden yhteiskunnan ensimmäinen muoto. Kommunismi sitä vastoin on yhteiskunnan korkeampi muoto, joka voi kehittyä vasta sitten kun sosialismi on vakiintunut täydellisesti. Sosialismi edellyttää työntekoa ilman kapitalistien apua, yhteiskunnan hyväksi tapahtuvaa työntekoa ja samalla työtätekevien järjestyneen etujoukon, tietoisimman osan taholta tarkkaa tilinpitoa, valvontaa ja tarkkailua, jota paitsi on määriteltävä sekä työn määrä että työpalkkio. Niiden määrittelemisen on tarpeellista siksi, että kapitalistinen yhteiskunta on jättänyt meille sellaisia jälkimuistoja ja sellaisia tottumuksia kuin työnteko yksinomaan omaksi hyväksi, yhteistalouden vieroksuminen, pienisännän vanhoja tottumuksia, jotka ovat vallitsevina kaikissa maatalousmaissa. Kaikki tämä on tosi kommunistiselle talouselämälle vastakkaista. Kommunismiksi me sitä vastoin sanomme sellaista järjestystä, jolloin ihmiset

tottuvat täyttämään yhteiskunnalliset velvollisuutensa ilman erityistä pakotuskoneistoa, jolloin yhteiseksi hyväksi tapahtuva maksuton työnteko muodostuu yleiseksi ilmiöksi. On itsestään selvää, että „kommunismi” on ylen kaukainen käsite niiden kannalta katsoen, jotka ovat ryhtyneet vasta ensimmäisiin toimenpiteisiin täydellisen voiton saavuttamiseksi kapitalismista. Sen vuoksi on mitä suurinta vääristelyä ja käytännön kannalta vahingollista, tyhjä kerskailua, jos tulkitaan nimitys „kommunistinen puolue” siten, ikään kuin kommunistista järjestelmää toteutettaisiin jo nyt, niin oikea kuin puolueemme nimenmuutos olikin, niin valtavan suurta hyötyä kuin se onkin tuottanut, niin suurimerkityksistä kuin on ollutkin jo tehty työ, joka sai suunnattomat mittasuhteet — onhan näet kommunistisia puolueita nyt jo kaikkialla maailmassa, ja vaikkei Kommunistisen Internationalen perustamisesta ole kulunut vielä vuottakaan, on se työväenliikkeen kannalta katsoen verrattomasti voimakkaampi kuin kuoleva vanha II Internationale.

Siksipä sana „kommunistinen” vaatiikin erittäin varoista suhtautumista ja juuri siksi kommunistiset talkoot ovat käyneet erikoisen arvokkaiksi siitä pitäen, kun ne alkoivat levitä käytäntöön, koska vain tässä, tavattoman vähäisessä ilmiössä on alkanut ilmetä jotakin kommunistista. Pakkoluovuttamalla tilanherrat ja kapitalistit saimme vain mahdollisuuden rakentaa alkeellisimpia sosialismin muotoja, mutta siinä ei ole vielä mitään kommunistista. Kun tarkastelemme nykyistä talouttamme, niin näemme siinä vasta hyvin heikkoja sosialismin ituja ja vanhojen talousmuotojen ylivoimaisen valta-aseman, joka ilmenee pientalouden vallitsevuutena tai millään rajoittamattomana, hillittömänä keinotteluna. Mutta kun vastustajamme, pikkuporvarilliset demokraatit, menshevikit ja eserrät, väittävät meitä vastaan sanoen: te murskasitte suurkapitalismin, mutta sen sijaan teillä versoo kaikista raoista pahimmanlaatuinen keinottelijain ja koronkiskurien kapitalismi, niin vastaamme siihen: jos olette kuvitelleet meidän voivan siirtyä suurkapitalismista suoraan kommunismiin, niin ette ole vallankumouksellisia, vaan reformisteja tai utopisteja.

Suurkapitalismi on järkkynyt pahasti kaikkialla, jopa niissäkin maissa, joissa ei vielä ole otettu askeltakaan

sosialismia kohti. Tältä kannalta katsoen koko tuo kritiikki, kaikki nuo vastaväitteet, joita vastustajamme meille esittävät, ovat aivan kestäättömiä. Sitten kun suurkapitalismi on murskattu, sen tilalle alkaa nousta uuden, pienen, keinoittelijain kapitalismin versoja. Me käymme raivokasta taistelua suurkapitalismin rippeitä vastaan, joka on antautunut kaikenlaatuisen pieneen keinotteluun, mistä sitä on vaikeampi saada kiinni ja missä se saa kaupankäynnin huonoimmat ja järjestymättömimmät muodot.

Taistelu, joka sodan oloissa on käynyt paljon kiivaammaksi, on aiheuttanut mitä raaimmassa muodossa ilmenevää keinottelua varsinkin siellä, missä kapitalismi oli laajemmassa mitassa organisoitua, ja olisi kerrassaan väärin kuvitella vallankumouksellista siirtymäkautta joksikin toisenlaiseksi. Näin on asia nykyisen talouselämän kannalta katsoen. Jos asetamme kysymyksen, mitä Neuvosto-Venäjän nykyinen taloudellinen järjestelmä on, niin meidän täytyy sanoa, että se on sosialismin perustusten laskemista suurtuotannossa, vanhan kapitalistisen talouden uudistamista kapitalismin tehdessä mitä sitkeintä, miljoonissa eri muodoissa ilmenevää vastarintaa. Länsi-Euroopan maat, jotka pääsivät sodasta yhtä vaurioituneina kuin meidänkin maamme, esim. Itävalta, eroavat meistä vain siinä, että niissä tämä kapitalismin rappeutuminen, tämä keinottelu on vielä voimakkaampaa, mutta sosialistisen rakennustyön ituja, sitä, mikä tekee vastarintaa kapitalismille, ei siellä ole. Mutta mitään kommunistista ei meidän talousjärjestelmässämme toistaiseksi ole. „Kommunistinen” alkaa vasta silloin, kun alkaa talkootoiminta, t.s. silloin kun yksilöt alkavat tehdä laajassa mitassa yhteiseksi hyväksi maksutonta työtä, jota mikään valta, mikään valtio ei normita. Se ei ole naapurin auttamista, jota on esiintynyt aina maaseudulla, vaan laajoissa mittasuhteissa järjestettyä maksutonta työtä, jota tehdään yleisvaltakunnallisten tarpeiden tyydyttämiseksi. Sen vuoksi olisi paremmin paikallaan, jos sanaa „kommunistinen” käytettäisiin paitsi puolueen nimessä, myös poikkeuksellisesti niistä elämämme taloudellisista ilmiöistä, joissa olennoituu kommunistinen käytäntö. Jos Venäjän nykyisessä järjestelmässä onkin jotakin kommunistista, niin ainoastaan talkootyö, kaikki muu sen sijaan on vain kapitalisminvastaista taistelua sosialismin vakiinnuttamiseksi, ja tästä



sosialismista on sen lopullisesti voitettua kehittyvä juuri sama kommunismi, jota me voimme talkootoiminnassa nähdä elävänä todellisuutena emmekä vain kirjatietona.

Tällainen periaatteellinen merkitys on talkoilla, jotka osoittavat, että jo nyt luodaan ja alkaa syntyä yleisvaltakunnallisten tarpeiden tyydyttämiseksi järjestetyn laajamittaisen palkattoman työn muodossa jotain kerrassaan uutta, mikä sotii kaikkia vanhoja kapitalistisia sääntöjä vastaan, jotain korkeampaa kuin kapitalismista voitolle pääsevä sosialistinen yhteiskunta. Siksipä saatoimmekin sanoa — sen jälkeen kun Moskovan—Kazanin radan rautatieläiset, jotka elävät pahimmassa nälässä ja suurimmassa puutteessa, vastasivat tänä vuonna ensimmäisinä puolueen Keskuskomitean kehotukseen auttaa maata ja kun ilmaantui merkkejä siitä, että kommunistiset talkoot lakkaavat olemasta yksityistapauksia, alkavat levitä ja saavat kannatusta joukoissa —, että tämä on tavattoman suurimerkityksinen periaatteellinen ilmiö ja että meidän on todella tuettava sitä kaikinpuolisesti, jos haluamme olla kommunisteja ei ainoastaan periaatteessa, ei ainoastaan kapitalisminvastaisen taistelun mielessä. Sosialistisen yhteiskunnan käytännöllisen rakennustyön kannalta tämä ei vielä riitä. On sanottava, että tämä liike voidaan käytännössä kehittää laajaksi joukkoliikkeeksi. En uskalla sanoa, olemmeko todistaneet sen, koska ei ole vielä tehty yhteenvedoja sen liikkeen mittasuhteista, jota sanomme kommunistisiksi talkoiksi. Minulla on vain hajanaisia tietoja ja olen lukenut puoluelehdistä, että lukuisissa kaupungeissa tämä talkootoiminta kehittyi yhä laajemmaksi. Pietarilaiset toverit kertoivat, että Pietarissa pidetään talkoita paljon enemmän kuin Moskovassa. Mitä tulee maaseutuun, niin monet toverit — niiden joukosta, jotka ovat käytännössä perehtyneet tähän liikkeeseen — ovat kertoneet minulle, että heille kertyy suunnattomasti aineistoa tästä yhteiskunnan hyväksi tehtävän työn uudesta muodosta. Mutta vasta sitten kun tätä kysymystä on käsitelty moneen kertaan lehdistössä ja eri kaupunkien puoluekonferensseissa, saamme ne yhteenvedot, joiden nojalla voimme sanoa, onko talkoista todella tullut joukkoilmiö ja olemmeko todella päässeet tällä alalla merkittäviin saavutuksiin.

Oli miten oli, riippumatta siitä, saammeko mainitunlaiset täydelliset ja tarkistetut tiedot nopeasti vai emme, meidän ei pidä epäillä, että periaatteelliselta kannalta katsoen olisi olemassa, talkoita lukuunottamatta, jokin muu ilmiö, joka viittaisi siihen, että me emme vain sano itseämme kommunisteiksi emmekä vain halua olla kommunisteja, vaan myös toteutamme käytännössä jotakin kommunistista emmekä pelkästään sosialistista. Sen vuoksi jokaisen kommunistin, jokaisen joka haluaa pysyä uskollisena kommunismin periaatteille, täytyy keskittää kaikki ponnistuksensa, koko huomionsa siihen, että hän auttaa osaltaan tämän ilmiön selvittämistä ja sen soveltamista käytäntöön. Tällainen on talkoiden periaatteellinen merkitys. Sen vuoksi jokaisessa puoluekonferenssissa tämä kysymys on jatkuvasti otettava esille ja käsiteltävä sitä niin teoreettiselta kuin käytännölliseltäkin puolelta. Me emme saa rajoittua vain tämän ilmiön teoreettiseen, periaatteelliseen puoleen. Kommunistiset talkoot ovat meille suunnattoman arvokkaita ei ainoastaan siksi, että ne toteuttavat kommunismia käytännössä. Sen lisäksi talkoilla on meillä vielä kaksinainen merkitys: valtion kannalta ne ovat pelkkää käytännöllistä apua valtiolle ja puolueen kannalta, mikä ei saa jäädä varjoon meiltä, puolueen jäseniltä, se merkitys, mikä niillä on puolueen puhdistamisessa mukaanlyötytyneistä aineksista, taistelussa niitä vaikutuksia vastaan, joita puolue kokee lahoavan kapitalismin ilmapiirissä.

*Lyhyt selostus julkaistu  
joulukuun 21 p:nä 1919  
„Izvestija VTsIK” lehdessä  
287. numerossa*

*Julkaistu ensi kerran  
täydellisenä v. 1927*

*Julkaistaan  
pikakirjoitteen mukaan*





## KIRJE UKRAINAN TYÖLÄISILLE JA TALONPOJILLE DENIKINISTÄ SAAVUTETTUJEN VOITTOJEN JOHDOSTA

Toverit! Neljä kuukautta sitten, elokuun lopulla 1919, käännyin työläisten ja talonpoikien puoleen kirjeellä Koltshakista saavutetun voiton johdosta.

Nyt julkaisen samanluontoisen kirjeen Ukrainan työläisille ja talonpojille Denikinistä saavutettujen voittojen johdosta.

Punaiset joukot ovat vallanneet Kievin, Poltavan, Harkovin ja etenevät voitokkaasti Rostovia kohti. Ukrainassa leimuaa kapina Denikiniä vastaan. On koottava kaikki voimat, jotta saataisiin lyödyksi lopullisesti Denikinin joukot, jotka ovat yrittäneet palauttaa tilanherrojen ja kapitalistien vallan. Denikinistä on tehtävä loppu saadaksemme turvaksi itsemme pienimmältäkin uuden hyökkäyksen vaaralta.

Ukrainan työläisten ja talonpoikien pitää tutustua niihin opetuksiin, joita kaikille venäläisille talonpojille ja työläisille antoi se kokemus, joka saatiin kun Koltshak valtasi Siperian ja punaiset joukot vapauttivat Siperian monia kuukausia kestäneen tilanherrojen ja kapitalistien sarron jälkeen.

Denikinin herruus on ollut Ukrainassa yhtä raskas koetus kuin oli Koltshakin herruus Siperiassa. Epäilemättä tuon raskaan koetuksen antamien opetusten seurauksena Ukrainan — samoin kuin Uralin ja Siperiankin — työläiset ja talonpojat alkavat selvemmin käsittää Neuvostovallan tehtäviä ja päättäväisemmin puolustaa sitä.

Iso-Venäjällä on tilanherrojen maanomistus hävitetty täydellisesti. Ukrainassa on tehtävä samoin, ja Ukrainan työläisten ja talonpoikien Neuvostovallan pitää varmistaa ja viedä loppuun tilanherrojen maanomistuksen täydellinen hävittäminen, Ukrainan työläisten ja talonpoikien

täydellinen vapauttaminen kaikkinaisesta tilanherrojen sorrosta sekä itse tilanherroista.

Mutta paitsi tätä ja useita muita tehtäviä, jotka ovat olleet ja ovat yhtäläisesti sekä Iso-Venäjän että Ukrainan työtätekevien ratkaistavana, Ukrainan Neuvostovallalla on myös omat erikoiset tehtävänsä. Eräs näistä erikoistehtävistä ansaitsee nykyään erittäin suurta huomiota. Se on kansallisuuskysymys eli kysymys siitä, tuleeko Ukrainasta erillinen ja riippumaton Ukrainan Sosialistinen Neuvostotasavalta, jolla on liitto- (federaatio-) suhteet Venäjän Sosialistiseen Federatiiviseen Neuvostotasavaltaan, vai yhtyykö Ukraina Venäjän kanssa yhdeksi Neuvostotasavallaksi. Kaikkien bolshevikkien, kaikkien valvutuneiden työläisten ja talonpoikien on tarkoin harkittava tätä kysymystä.

Sekä VSFNT:n (Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan) Yleisvenäläinen Toimeenpaneva Keskuskomitea että Venäjän kommunistinen bolshevikkien puolue ovat tunnustaneet Ukrainan riippumattomuuden. Siksi on itsestään selvää ja aivan yleisesti tunnustettua, että ainoastaan Ukrainan työläiset ja talonpojat itse voivat ratkaista ja ratkaisevatkin omassa Yleisukrainalaisessa Neuvostojen edustajakokouksessaan kysymyksen, liitetäänkö Ukraina Venäjään vai jätetäänkö se itsenäiseksi ja riippumattomaksi tasavallaksi ja nimenomaan millainen liittyöyhteys on viimeksi mainitussa tapauksessa luotava tämän tasavallan ja Venäjän välille.

Kuinka tämä kysymys on ratkaistava työtätekevien etujen kannalta, siltä kannalta, että heidän taistelunsa työn vapauttamiseksi pääoman ikeestä olisi menestyksellistä?

Ensinnäkin työn edut vaativat eri maiden ja eri kansakuntien työtätekevien mitä täydellisintä keskinäistä luottamusta ja mitä lujinta liittoa. Tilanherrojen ja kapitalistien, porvariston kannattajat pyrkivät erottamaan työläiset toisistaan, voimistamaan kansallisuuksien välistä eripuraisuutta ja vihaa heikentääkseen siten työläisiä ja lujittaakseen pääoman valtaa.

Pääoma on kansainvälinen voima. Sen voittamiseen tarvitaan työläisten kansainvälistä liittoa, työläisten kansainvälistä veljeyttä.

Me olemme kansallisuusvihana, kansallisuuksien välisen eripuraisuuden ja kansallisen karsinonin vastustajia.

Me olemme kansainvälisyyden kannattajia, internationalisteja. Meidän pyrkimyksenämme on maailman kaikkien kansakuntien työläisten ja talonpoikien tiivis yhteenliittyminen ja täydellinen yhdistyminen yhdeksi maailman Neuvostotasavallaksi.

Toiseksi työtätekevien ei pidä unohtaa, että kapitalismi on jakanut kansakunnat sortaviin, suurvaltaisiin (imperialistisiin), kaikkia oikeuksia ja etuoikeuksia nauttiviin kansakuntiin, joita on vähäinen määrä, ja sorrettuihin, riippuvaisiin ja puolittain riippuvaisiin, epäyhdenvertaisiin kansakuntiin, joita on valtaenemmistö. Vuosien 1914—1918 mitä rikollisin ja taantumuksellisin sota syvensi entisestään tätä jakoa ja voimisti tällä pohjalla vihaa ja suuttumusta. Ukrainan kansakunnan kaltaisten oikeudettomien ja riippuvaisten kansojen keskuudessa on vuosisatojen mitaan patoutunut suuttumusta ja epäluottamusta Iso-Venäjän kansakunnan kaltaisia sortavia ja suurvaltakansakuntia kohtaan.

Me haluamme kansakuntien *vapaaehtoista* liittoa, sellaista liittoa, joka ei salli minkään kansakunnan harjoittavan väkivaltaa toista kohtaan, sellaista liittoa, jonka perustana on mitä täydellisin luottamus, veljellisen yhtenäisyyden selvä tajuaminen, täysin vapaaehtoinen sopimus. Sellaista liittoa ei voida luoda heti; sen aikaansaamiseksi on tehtävä työtä mitä kärsivällisimmin ja varovaisimmin, jottei pilattaisi asiaa eikä herätettäisi epäluuloa ja jotta voitaisiin vapautua siitä epäluottamuksesta, minkä vuosisatojen kuluessa tilanherrojen ja kapitalistien harjoittama sorto, yksityisomistus sekä omaisuuden jaosta ja uudelleen jaosta aiheutunut viha ovat jättäneet.

Siksipä pyrkiessämme jatkuvasti kansakuntien yhtenäisyyteen, tuomitessamme sääliittä kaiken, mikä erottaa niitä toisistaan, meidän pitää olla sängen varovaisia, kärsivällisiä, peräänantavia kansallisen epäluottamuksen jätteisiin nähden. Meidän on oltava peräänantamattomia ja leppymättömiä kaikkeen siihen nähden, mikä koskee työn perusetuja taisteltaessa työn vapauttamiseksi pääoman ikeestä. Sen sijaan kysymys siitä, miten on määriteltävä valtiolliset rajat nyt, tilapäisesti — sillä me pyrimme valtiollisten rajojen täydelliseen poistamiseen —, ei ole pääkysymys eikä tärkeä, vaan toisarvoinen kysymys. Tässä asiassa voidaan ja pitää odottaa, sillä talonpoikien ja pienisäntien

laajoissa joukoissa on kansallinen epäluottamus usein sangeen piintynyttä, ja hätiköimällä saatetaan vain voimistaa sitä, s.o. vahingoittaa täydellisen ja lopullisen yhtenäisyyden asiaa.

Venäjän työläisten ja talonpoikien vallankumouksen, 1917 Lokakuun-Marraskuun vallankumouksen kokemus, Venäjän ja koko maailman kapitalistien ristiretkeä vastaan käydyn kaksivuotisen voitokkaan taistelun kokemus on osoittanut selvääkin selvemmin, että kapitalistien on onnistunut väliaikaisesti käyttää hyväkseen puolalaisten, latvia-laisten, eestiläisten ja suomalaisten talonpoikien ja piensäntien kansallista epäluottamusta isovenäläisiä kohtaan ja kylvää tähän epäluottamukseen pohjautuvaa epäsopua niiden ja meidän välillä. Kokemus on osoittanut, että tämä epäluottamus hälvenee ja katoaa vain kovin hitaasti, ja mitä varovaisempia ja kärsivällisempiä ovat isovenäläiset, jotka olivat sortava kansakunta kauan aikaa, sitä varmemmin tuo epäluottamus katoaa. Juuri tunnustamalla Puolan, Latvian, Liettuan, Eestin ja Suomen valtioiden itsenäisyyden me saavutamme hitaasti, mutta varmasti luottamusta pienten naapurivaltioiden takapajuisimpien työtätekevien joukkojen keskuudessa, joita kapitalistit ovat eniten petkuttaneet ja pimittäneet. Juuri siten me irroitamme varmimmin ne niiden „omien” kansallisten kapitalistien vaikutuksesta, voittamme varmimmin niiden täyden luottamuksen ja johdatamme ne tulevaa yhtenäistä kansainvälistä Neuvostotasavaltaa kohti.

Niin kauan kuin Ukrainaa ei ole vapautettu täydellisesti Denikinin joukoista, Ukrainan hallituksena on oleva Yleisukrainalainen vallankumouskomitea, kunnes kokoontuu Yleisukrainalainen Neuvostojen edustajakokous. Ukrainalaisten bolshevikki-kommunistien rinnalla tuossa Vallankumouskomiteassa toimii hallituksen jäsenenä myös ukrainalaisia borotbalaiskommunisteja. Borotbalaiset eroavat bolshevikeista muun muassa siinä, että ne vaativat Ukrainalle ehdotonta riippumattomuutta. Bolshevikit eivät tee *siitä* erimielisyyden ja hajaannuksen aihetta eivätkä pidä *sitä* minään haittana proletariaiselle yhteistoiminnalle. Kommunistien ei ole syytä olla eri mieltä kansallisista rajoista eikä siitä onko valtioiden välisen yhteyden oltava federatiivisen vai muunlaisen, kunhan ollaan yksimielisiä taisteltaessa pääoman iestä vastaan proletariaatin dikta-



tuurin puolesta. Bolshevikkien keskuudessa on Ukrainan täydellisen riippumattomuuden kannattajia, on enemmän tai vähemmän lujan federatiivisen yhteyden kannattajia sekä niitä, jotka kannattavat Ukrainan täydellistä liittämistä Venäjään.

Näistä kysymyksistä ei saa olla eri mieltä. Nämä kysymykset ratkaisee Yleisukrainalainen Neuvostojen edustajakokous.

Jos isovenäläinen kommunisti vaatii Ukrainan liittämistä Venäjään, ukrainalaiset saattavat helposti epäillä hänen kannattavan sellaista politiikkaa vanhan isovenäläisen nationalismin ja imperialismien ennakkoluulojen takia eikä sen vuoksi, että proletaarit olisivat yhtenäisiä taistellessaan pääomaa vastaan. Tällainen epäluottamus on luonnollista, tietyssä määrin kiertämätöntä ja perusteltuakin, sillä isovenäläiset ovat vuosisatojen mittaan tilanherrojen ja kapitalistien ikeen alaisina ollessaan omaksuneet isovenäläisen shovinismin häpeällisiä ja iljettäviä ennakkoluuloja.

Jos ukrainalainen kommunisti vaatii Ukrainan ehdotonta valtiollista riippumattomuutta, hänen voidaan epäillä kannattavan sellaista politiikkaa pikkuporvarien, pienisäntien kansallisten ennakkoluulojen vuoksi eikä ukrainalaisten työläisten ja talonpoikain tilapäisiä etuja silmälläpitäen näiden taistellessa pääoman iestä vastaan. Kokemus on näet osoittanut meille satoja kertoja, että eri maiden pikkuporvarilliset „sosialistit” — kaikenlaiset puolalaiset, latvialaiset, liettualaiset kvasi-sosialistit, gruusialaiset menshevikit, eserrät ynnä muut — ovat naamioituneet proletariaatin kannattajiksi vain voidakseen petoksella harjoittaa politiikkaansa, sopia „oman” kansallisen porvaristonsa kanssa vallankumouksellisten työläisten vahingoksi. Siitä on meille esimerkiksi Kerenskin aika Venäjällä helmikuussa—lokakuussa 1917 ja samaa olemme havainneet ja havaitsemme kaikissa maissa.

Näin ollen isovenäläisten ja ukrainalaisten kommunistien välillä syntyy hyvin helposti molemminpuolista epäluottamusta. Miten pitäisi taistella tätä epäluottamusta vastaan? Miten se voitaisiin poistaa ja saavuttaa keskinäinen luottamus?

Paras keino siihen on yhteistyö proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan puolustamiseksi taistelussa kaikkien

maiden tilanherroja ja kapitalisteja vastaan, niitä yrityksiä vastaan, joita nämä tekevät palauttaakseen kaikkivaltansa. Tämä yhteinen taistelu osoittaa selvästi käytännössä, että ratkaistakoon kysymys valtiollisesta riippumattomuudesta tai valtakunnan rajoista miten tahansa, isovenäläisten ja ukrainalaisten työläisten luja sotilaallinen ja taloudellinen liitto on kuitenkin välttämätön, sillä muuten „Ententen”, „liittolaisvaltojen”, t.s. liittoutuneiden rikkaimpien kapitalistimaiden, Englannin, Ranskan, Amerikan, Japanin ja Italian kapitalistit nujertavat ja kuristavat meidät yksitellen. Taistelumme Koltshakia ja Denikiniä vastaan, joita nuo kapitalistit varustivat rahalla ja aseilla, osoitti selvästi, että tuo vaara on olemassa.

Se, joka vahingoittaa isovenäläisten ja ukrainalaisten työläisten ja talonpoikain yhtenäisyyttä ja läheistä liittoa, auttaa Koltshakeja, Denikinejä ja koko maailman kapitalistisaalistajia.

Sen vuoksi meidän, isovenäläisten kommunistien, on mitä ankarimmin taisteltava keskuudessamme esiintyvän isovenäläisen nationalismin pienenimpiäkin ilmauksia vastaan, sillä nämä ilmaukset, jotka yleensä ovat kommunismin kavaltamista, aiheuttavat mitä suurinta vahinkoa erottamalla meidät ukrainalaisista tovereista ja auttamalla siten Denikiniä ja Denikinin kapinaliikettä.

Sen vuoksi meidän, isovenäläisten kommunistien, pitää antaa perään selvitellessämme erimielisyyksiä ukrainalaisten bolshevikki-kommunistien ja borotbalaisten kanssa, kun erimielisyydet koskevat Ukrainan valtiollista riippumattomuutta, sen ja Venäjän välisen liiton muotoja ja yleensä kansallisuuskysymystä. Kaikkien meidän, niin isovenäläisten, ukrainalaisten kuin minkä tahansa muunkin kansakunnan kommunistien pitää olla peräänantamattomia ja leppymättömiä proletarisen taistelun kysymyksissä — ne ovat perustavan tärkeitä ja samanlaisia kaikilla kansakunnilla —, proletariaatin diktatuurin kysymyksissä sekä niissä kysymyksissä, jotka koskevat porvariston kanssa sovittelemisen ja meitä Denikinin hyökkäyksiltä puolustavien voimien hajottamisen ehkäisyä.

Niin isovenäläisten kuin ukrainalaistenkin työläisten ja talonpoikien peruspyrkimyksenä on voittaa Denikin, murskata hänet ja tehdä mahdottomaksi moisen päällekkarkauk-

sen toistuminen. Taistelu on oleva pitkälinen ja vaikea, sillä koko maailman kapitalistit auttavat Denikiniä ja tulevat antamaan apuaan kaikenkaltaisille Denikineille.

Meidän isovenäläisten ja ukrainalaisten työläisten pitää käydä tätä pitkälistä ja vaikeaa taistelua läheisessä liitossa keskenämme, sillä yksitellen emme varmaankaan siitä suoriudu. Olkoot Ukrainan ja Venäjän rajat mitkä tahansa, olkoot niiden välisten valtiollisten suhteiden muodot millaiset tahansa se ei ole niinkään tärkeätä, siinä voidaan ja pitää tehdä myönnytyksiä, siinä voidaan kokeilla yhtä, toista ja kolmattakin — siitä työläisten ja talonpoikien asia, kapitalismin voittamisen asia ei tuhoudu.

Mutta ellemme pysty säilyttämään läheisintä liittoamme, liittoa Denikiniä vastaan, omien maittemme ja kaikkien maiden kapitalisteja ja suurtilallisia vastaan tähdättyä liittoa, niin silloin työkansan asia varmasti pysähtyy moniksi pitkiksi vuosiksi siinä mielessä, että kapitalistit *voivat* silloin nujertaa ja kuristaa sekä Neuvosto-Ukrainan että Neuvosto-Venäjän.

Kaikkien maiden porvaristo ja kaikenkaltaiset pikkuporvarilliset puolueet, „luokkasovittelu”-puolueet, jotka katsovat mahdolliseksi liittoutua porvariston kanssa työläisiä vastaan, ovat ennen kaikkea pyrkineet erottamaan eri kansallisuuksiin kuuluvat työläiset toisistaan, lietsomaan epäluottamusta, horjuttamaan työläisten lujaa kansainvälistä liittoa ja kansainvälistä veljeyttä. Mikäli porvaristo onnistuu siinä, on työläisten asia menetetty. Voittakoot siis Venäjän ja Ukrainan kommunistit kärsivällisellä, sitkeällä ja tarmokkaalla yhteistyöllään kaikenkaltaisen porvariston nationalistiset vehkeilyt, kaikenlaiset nationalistiset ennakkoluulot ja näyttäkööt he maailman työtätekeville esimerkkiä todella lujasta eri kansakuntiin kuuluvien työläisten ja talonpoikien liitosta taistelussa Neuvostovallan puolesta tilanherrojen ja kapitalistien sorron hävittämiseksi, taistelussa maailman Federatiivisen Neuvostotasavallan puolesta.

*N. Lenin*

28. XII. 1919.

„Pravda” № 3,  
tammikuun 4 pnä 1920

Julkaistaan „Pravda” lehden  
tekstistä, joka on tarkistettu  
käsikirjoituksen mukaan

## VENÄJÄN KIELEN PUHDISTAMISESTA

(MIETTEITÄ LEPOHETKINÄ, T. S. KOKOUSPUREITA KUUNNELLESSA) <sup>65</sup>

Me turmelemme venäjän kieltä. Käytämme vieraskielisiä sanoja tarpeettomasti. Käytämme niitä väärin. Miksi pitää sanoa „defekti”, kun voidaan sanoa vika tai puutteellisuus tai vajavaisuus?

Tietysti silloin, kun henkilö, joka on vasta hiljattain oppinut lukemisen taidon yleensä ja erittäinkin oppinut lukemaan sanomalehtiä, ryhtyy lukemaan niitä ahkerasti, hän omaksuu tahtomattaankin sanomalehtikielen sanakään- teet. Mutta nimenomaan sanomalehtikieli meillä alkaa myös turmeltua. Jos vieraskielisten sanojen käyttö on anteeksi- annettavaa vasta hiljattain lukutaidon oppineelle, koska ne ovat hänelle uutta, niin kirjallisen työn tekijöille sitä ei voida antaa anteeksi. Eiköhän olisi aika julistaa sota tarpeetonta vieraskielisten sanojen käyttöä vastaan?

Tunnustan, että jos kohta tarpeeton vieraskielisten sanojen käyttö suututtaa minua (sillä se heikentää meidän vaikutustamme joukkoihin), niin eräät sanomalehtikynäilijäin virheet voivat saada ihmisen jo kokonaan suunniltaan. Käytetään esimerkiksi sanaa будировать (budirovatj) ilmaisemaan käsitteitä kuohuttaa, ravistella, herättää. Mutta ranskan kielen sana „bouder” (budöö) merkitsee vihoitella, äkäillä. Sen vuoksi sana будировать merkitsee todellisuudessa „vihoitella”, „äkäillä”. Tuollainen ranskalais-nizhni- novgorodilaisen sanankäytön jäljittely merkitsee sitä, että jäljitellään huonoimmista huonoimpia venäläisen tilan- herraluokan edustajia, sen luokan, joka kävi koulua ranskan kielellä, mutta ensinnäkään ei edistynyt siinä ja toiseksi runteli venäjän kieltä.

Eikö olisi jo aika julistaa sota venäjän kielen runtele- mista vastaan?

Julkaistu ensi kerran  
joulukuun 3 p:nä 1924  
„Pravda” lehden 275. numerossa  
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan

## PIETARIN KUVERNEMENTIN NAISTEN EDUSTAJAKOKOUKSEN TOIMIKUNNALLE

Toverit! Koska minulla ei ole mahdollisuutta olla läsnä edustajakokouksessanne, haluaisin lähettää teille kirjeitse tervehdykseni ja toivottaa parhainta menestystä.

Olemme nyt saamassa kansalaissodan onnellisesti päätökseen. Neuvostotasavalta lujittuu riistäjistä saavuttamiensa voittojen ansiosta. Neuvostotasavalta voi ja sen pitää keskittää tästä lähtien voimansa tärkeämpään ja kaikille meille, kaikille työtätekeville omaan ja läheiseen tehtävään: verettömään sotaan, sotaan nälän, vilun ja taloudellisen rappiotilan voittamiseksi. Ja tässä verettömässä sodassa tulevat työläis- ja talonpoikaisnaiset esittämään erittäin suurta osaa.

Auttakoon Pietarin kuvernementin naisten edustajakokous muodostamaan, liittämään yhteen ja järjestämään työtätekevien naisten armeijan tätä veretöntä sotaa varten, jonka tulee saavuttaa ja joka on saavuttava Neuvostovalalle entistä suurempia voittoja.

Kommunistisin tervehdyksin  
*V. Uljanov (Lenin)*

10/I 1920

„Petrogradskaja Pravda“ № 11,  
tammikuun 16 pnä 1920

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

## J. V. STALINILLE

### TOVERI STALINILLE

Keskuskomitean ohjekirjelmän nojalla <sup>66</sup> tulee mielestäni muokata kaikki kolme ehdotusta yhdeksi.

Mielestäni tulee lisätä:

1) Valtionvalvonnan komissariaatin yhteyteen perustettavan Työläis- ja talonpoikaisinspektion „osaston” tulee olla väliaikainen ja sen on muodostettava Työläis- ja talonpoikaisinspektio Valtionvalvonnan komissariaatin *kaikkiin* osastoihin ja sen jälkeen lopetettava olemassaolonsa erillisenä osastona.

2) Tavoite: työtätekevät joukot *kokonaisuudessaan*, sekä miehet että *varsinkin naiset*, on saatava mukaan osallistumaan Työläis- ja talonpoikaisinspektion toimintaan.

3) Sitä varten tulee laatia kullakin paikkakunnalla luettelot (Perustuslain mukaisesti) jättäen niistä pois toimihenkilöt j.n.e.,

— kaikki muut vedettäköön *vuoron perään* mukaan osallistumaan Työläis- ja talonpoikaisinspektion toimintaan.

4) Tämä osallistuminen voidaan järjestää erilaiseksi osanottajien kehitystasosta riippuen: alkaen todistajan tai vieraanmiehen tai oppilaan tehtävistä kun on kysymys lukutaidottomista ja täysin kehittymättömistä työläisistä ja talonpojista — ja päätyen kaikkiin (tai melkein kaikkiin) oikeuksiin kun on kysymys lukeneista, kehittyneistä, tavalla tai toisella *koetelluista* henkilöistä.

5) Erityistä huomiota tulee kiinnittää (ja määritellä erittäin tarkoilla säännöksillä) sekä *laajemmin* toteuttaa Työläis- ja talonpoikaisinspektion valvontaa elintarvikkeiden, *tavaroiden*, varastojen, työvälineiden, materiaalien,

polttoaineiden j.n.e. j.n.p. (varsinkin ruokaloiden y.m.) luetteloinnin suhteen.

Tähän työhön *on välttämättä* saatava mukaan *naiset* ja sitä paitsi *järjestään kaikki*.

6) Ettei joukkojen vetämisessä mukaan toimintaan synnyisi sekaannusta, tulee suunnitella asteittainen osallistumisjärjestys, vuorojärjestys j.n.e. Niin ikään on harkittava huolellisesti, minkä muotoista osallistuminen on (osanottajia 2—3 ja vain harvinaisissa poikkeustapauksissa useampia, etteivät he häiritä suotta toimihenkilöitä näiden työssä).

7) Pitää laatia seikkaperäisesti toimintaohjeet.

8) Valtionvalvonnan komissariaatin virkailijat on veloitettava (erityisillä ohjeilla) ensinnäkin käyttämään kaikissa operaatioissaan Työläis- ja talonpoikaisinspektion edustajia (tai ryhmiä) ja toiseksi pitämään luentoja *puoluejaotomissa* työläisten ja talonpoikien konferensseissa (luentoja on pidettävä varta vasten vahvistetun ohjelman mukaan Valtionvalvonnan perusteista ja sen toimintamenetelmistä ja näiden luentojen tulee olla yleistajuisia: luennot ehkä voidaan korvata sillä, että luetaan broshyyria, jonka me julkaisemme (t.s. Valtionvalvonnan komissariaatti, Stalin ja Avanesov, julkaisee puolueen erityisellä osanotolla), ja kommentoidaan sitä).

9) On alettava *vähitellen* kutsua talonpoikia maaseudulta (välttämättä puolueeseen kuulumattomia talonpoikia) osallistumaan valtionvalvontatyöhön keskustuksessa: alussa vaikkapa 1—2 (ellei voida kutsua useampia) kustakin kuvernementista ja sitten, liikenne- y.m. mahdollisuuksista riippuen on lukumäärää *lisättävä*. Samoin puolueeseen kuulumattomien työläisten suhteen.

10) Vähitellen on ryhdyttävä tarkkailemaan työtätekevien osallistumista valtionvalvontaan puolueen ja ammattiliittojen välityksellä, t.s. niiden on tarkastettava, osallistuvatko kaikki siihen ja millaisia tuloksia tämä osallistuminen on tuottanut osallistujien valtionhallintoon perehdyttämisen kannalta.

*Lenin*

24/1 1920

*Julkaistu ensi kerran v. 1928*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

**PUHE PRESNJAN KAUPUNGINOSAN  
PUOLUEJAOTTOMASSA TYÖLÄISTEN  
JA PUNA-ARMEIJALAISTEN KONFERENSSISSA  
TAMMIKUUN 24 pnä 1920**

**SANOMALEHTISELOSTUS**

Punaisen Armeijan viime voittojen johdosta ulkopoliittinen asemamme on suuresti muuttunut, ja on etsittävä uusia teitä kansainvälisten tehtäviemme ratkaisemiseksi.

Heti kun Neuvostovalta syntyi, kaikki kansainvälisen pääoman voimat ryntäsivät sen kimppuun, ja nuo voimat olivat paljon suurempia kuin Neuvostovallan voimat, ja sen vuoksi horjuvaiset ihmiset saattoivat epäillä Neuvostovallan voitonmahdollisuuksia. Mutta Neuvostovalta voitti sittenkin. Ja kannattaa syventyä tarkastelemaan sitä, millä tavoin Neuvostovalta voitti, jotta voitaisiin ymmärtää, mitä on tehtävä voittojen saavuttamiseksi tulevaisuudessakin.

Toveri Lenin huomautti siitä, kuinka suuri on pääoman voimista saavutettu voitto, kuinka musertava on Koltshakin tappio, mikä on pakottanut liittoutuneet lopettamaan saarron ja luopumaan Venäjän kuristamiseen tähtäävästä suunnitelmasta.

Tämä paljon voimakkaammasta vihollisesta saamamme voitto osoittaa, että oikeassa olivat bolshevikit eivätkä ne, jotka väittivät meidän ryhtyvän toivottomaan yritykseen noustessamme koko maailman porvaristoa vastaan. Vaikka saarron lopettaminen helpottaakin jonkin verran asemaamme, on luultavaa, että Lännen porvaristo yrittää kuitenkin vielä taistella meitä vastaan. Se yllyttää jo nyt, vaikka onkin lopettanut saarron, Puolan valkokaartilaisjoukkoja kimppuumme, sen vuoksi on vielä kerran oltava varuillaan, valmistauduttava uusien hyökkäyksen varalta ja käytettävä hyväksi kaksivuotisesta taistelusta saatuja opetuksia, käytettävä hyväksi niitä keinoja, joiden avulla olemme voittaneet tähän saakka.



Menshevikit ovat useasti väittäneet: Lännän proletaarit eivät tue meitä, he jättävät meidät nujerrettaviksi, he antoivat nujertaa Unkarin. Se kuulostaa kyllä todelta. Mutta miksi sitten Ententen joukot poistuivat Pohjoisesta ja Odessasta? Siksi, että Ententen sotilaat, jotka itsekin ovat työläisiä, kieltäytyvät sotimasta meitä vastaan sitä päättäväisemmin, mitä kauemmas ne etenevät Neuvosto-Venäjälle. Yksi voittomme syistä on siis se, että meitä vastaan voidaan sotia vain suurella voimalla, mutta suuri armeija voidaan koota vain työläisistä ja talonpojista, kun taas Lännän työläiset eivät halua sotia meitä vastaan. Me emme siis ole voittaneet siksi, että olisimme voimakkaampia, vaan siksi, että ententemaiden työtätekevät osoittautuivat olevan lähempänä meitä kuin omaa hallitustaan.

Toinen voiton syy on „neljännentoista valtion sotaretken” epäonnistuminen. Tämä merkitsee, että pienet valtiot eivät voi liittyä yhteen taistellakseen bolshevikkeja vastaan, koska ne pelkäävät, että niiden ja samalla denikiniläisten voittaessa muodostuisi jälleen Venäjän imperiumi, joka ei taaskaan antaisi mitään elämänmahdollisuuksia pienille kansoille. Niinpä solmimme rauhan Eestin kanssa, mikä merkitsee meille jo tosiasiallista saarron murtamista siinäkin tapauksessa, että saarron muodollinen lopettaminen on vain pelkkää petosta.

Suuret ententevallat eivät voi liittyä yhteen taistellakseen Neuvostovaltaa vastaan, koska niiden kesken on liian suurta kaunaa. Saksa hautoo kosta Ranskalle Versailles'in rosvomaisen rauhan takia, Ranska usuttaa Puolaa kimpuumme, ja Englanti antaa Eestille luvan solmia rauhan, kunhan vain Eesti käy kauppaa Englannin kanssa. Japani, jolla on Siperiassa voimakkaampi armeija kuin meillä, ei voi taistella meitä vastaan, sillä se pelkää hyökkäystä Amerikan taholta, jonka kanssa Japani on vihamielisissä suhteissa Kiinaa koskevien imperialististen siirtomaaintressien tähden. Voittomme toinen syy on siis se, että työläiset ovat solidaarisia, mutta porvarit, koska he ovat porvareita, eivät voi olla riitelemättä eivätkä sotimatta keskenään saadakseen ylimääräisiä liikevoittoja.

Niinpä siis olemme selviytyneet voittajina kansalaissodan kahdesta ensimmäisestä vuodesta, jotka olivat kaikkein vaikeimpia vuosia, koska imperialistinen sota oli saattanut taloutemme rappiolle, ja meidät oli eristetty vilja- sekä

kivihiilialueista. Mutta nyt meillä on viljaa sekä polttoaineita yllin kyllin. Siperiassa on pelkästään luovutusvelvollisuuden nojalla saatu viljaa 21 miljoonaa puutaa. Tosin emme voi kuljettaa sitä sieltä heti paikalla, mutta onhan kulkulaitos rappiolla kaikkialla Euroopassa, ja meillä valkokaartilaiset saattoivat sen tahallisesti rappiutilaan. He räjäyttivät kaikki Dneprin yli johtavat sillat Kievin siltaa lukuunottamatta, ja sillä on selitettävissä yhtä hyvin sotaoperaatioiden pitkittyminen kuin viljan-kuljetusten viivästymisenkin. Meillä on vuoriöljyä Gurjevissa, me tuomme sitä sieltä, kun Kaspien meren rannikko vapautuu jäistä. Me otamme kaiken tämän huomioon ja valmistaudumme öljynkuljetuksiin. Me muodostamme liikennelaitoksen jälleenrakentamista varten työarmeijoita, joista yksi on jo ryhtynyt rakentamaan Aleksandrov-Gai—Gurjevin rautatietä öljynkuljetuksia varten. Me emme voi kotiuttaa armeijaa, koska meillä on vielä sellaisia vihollisia kuin Puola. Myös liikennelaitoksen rappiotila haittaa kotiuttamista. Sen vuoksi käytämme armeijaa liikennelaitoksen kunnostustöissä.

Valkokaartilaiset kirjoittavat kaikissa lehtisissään, että bolshevikit harjoittavat hyvin agitaatiota eivätkä sääli rahaa agitaatiotyöhön. Mutta onhan kansa kuullut kaikenlaista agitaatiota — sekä valkokaartilais- että perustavan kokouksen agitaatiota. On naurettavaa luulla kansan lähteneen seuraamaan bolshevikkeja sen vuoksi, että nämä ovat olleet taitavampia agitoimaan. Ei, asian ydin on siinä, että bolshevikkien agitaatio on ollut totuudenmukaista.

Denikinin ja Koltshakin toimenpiteet muodostuivat jo sinänsä agitaatioksi heitä vastaan, agitaatioksi Neuvostovallan puolesta. Sen vuoksi me voitimmekin. Me kukistimme tsaarin helposti muutamassa tunnissa. Tilanherrat ja kapitalistit me kukistimme muutamassa viikossa. Mutta se oli vain puolet työstä. Pitää oppia työskentelemään uudella tavalla. Entiseen aikaan työn organisoivat riistäjä, entiseen aikaan työtä yhteenliittävänä voimana oli nälkä, mutta nyt työtä yhteenliittäväksi voimaksi tulee muodostua työläisten ja talonpoikien tietoisuuden siittä, että työtä pitää tehdä selviytyäksemme vaikeasta tilanteesta.

Mutta kaikki eivät ole vielä tajunneet tätä. Ja me aloitamme uuden verettömän taistelun tämän tietoisuuden juurruttamiseksi. Kaikki aikaisemmat vallankumoukset ovat

päättäneet pienen kapitalisti- ja riistäjäryhmän eduksi. Näin tapahtui siksi, että kapinaan nousseilta työtätekevilta puuttui solidaarisuuden tuntoa. Jokainen ajatteli vain itseään, kaikki taistelivat toisiaan vastaan, ja pinnalle nousivat huijarit sekä keinottelijat.

Meillä on esimerkiksi talonpoika, jolla on viljaa, ja vierellä on nälkäinen, talonpoika myy mieluummin viljan nälkäiselle tuhannesta ruplasta kuin antaa tuon viljan lainaksi työväenvallalle. Täällä eräät jopa sanovat: „Oikein!” Samoin myös Denikin ja Koltshak kokeilivat vapaata kauppaa, mutta parhaat, tietoiset työläiset ja talonpojat näkivät käytännössä, mitä sellainen on, ja käänsivät selkänsä heille.

Ennen sanottiin: „Jokainen huolehtii itsestään, jumala kaikista”, ja kuinka paljon murhetta siitä onkaan aiheutunut.

Me sanomme: „Jokainen huolehtikoon kaikista, kyllä me tulemme jotenkin toimeen jumalattakin”. Me ponnistelemme veljellisen liiton aikaansaamiseksi työläisten ja niiden talonpoikien välille, jotka antavat viljaa lainaksi valtiolle — lainaksi sen tähden, koska toistaiseksi emme voi antaa mitään vastikkeeksi, eivätkä värilliset paperilappuset ole rahaa. Tähän saakka olemme joutuneet taistelemaan vain estääksemme vihollista kuristamasta meitä, mutta nyt kun meitä paljon voimakkaampi vihollinen on lyöty, kätemme ovat vapaat ja meidän täytyy ryhtyä rakentamaan uutta elämää ja kunnostaa ennen muuta kulkulaitos.

Meillä on etelässä Punaisen Armeijan valloittamia korjaamoja seuduilla, missä viljaa on saatavana lähellä, siksi pankkaamme nuo korjaamot toimimaan täydellä teholla, kolmessa vuorossa, eikä niin kuin nälkäiset ihmiset työskentelevät.

Meidän on suunnattava kulkulaitoksen kunnostamiseen kommunistisen agitaatiotyömme koko voima, jonka avulla voitimme ulkoisen vihollisen.

Meillä harjoitettiin joskus ennen „loistavaa” ulkomaankauppaa, vietiin 700 miljoonaa puutaa viljaa. Siitä saivat voittoja venäläiset ja ulkomaalaiset miljonäärit, mutta Venäjän työläiset ja talonpojat näkivät nälkää. Nyt meidän on saatava kaikki vakuuttumaan siitä, että ainoa pelastus on: „kaikki huolehtikoot kaikista!” Meidän täytyy hinnalla millä hyvänsä tehdä loppu vapaakaupasta ja

keinottelusta, jotka turvaavat leivän vain pikkuryhmälle ja jättävät muut nälkäisiksi. Meidän täytyy saada talonpojat vakuuttumaan — ja he uskovat meitä, koska Denikin on jo näyttänyt heille keinotteluvapauden „ihanuuden” — he ymmärtävät, että ainoana pelastuksena on viljan antaminen lainaksi työläisille ja kotiteollisuudenharjoittajille, ja nämä maksavat tuon lainan kankailla ja tavaroilla eikä värillisillä paperilappusilla.

Me olemme aloittaneet suursodan, joka ei lopu kohta: se on työarmeijain veretöntä taistelua nälkää, vilua ja pilkkukuumetta vastaan, valistuneen, valoisan, kylläisen ja terveeseen Venäjän puolesta, mutta me päätämme tämän sodan yhtä ratkaisevaan voittoon kuin olemme päättäneet taistelun valkokaartilaisiakin vastaan.

Eestin rauhan ehtoja koskevaan kysymykseen toveri Lenin vastasi, että me olemme tehneet paljon myönnytyksiä, joista tärkein on kiistanalaisen, väestökokoomukseltaan sekalaisen, sekä venäläisten että eestiläisten asuttaman alueen luovutus. Mutta me emme halua vuodattaa työläisten ja puna-armeijalaisten verta jonkin maakaistaleen takia, sitäkin suuremmalla syyllä, ettei tätä luovutusta tehdä ikiajoiksi: Eesti elää parhaillaan kerenskiläiskautta, työläiset alkavat päästä perille perustavan kokouksen kannalla olevien johtajiensa kataluudesta — nämä johtajat ovat ryöstäneet ammattiliitot ja murhanneet kaksikymmentä kommunistia — pian työläiset kukistavat sellaisen vallan ja perustavat Neuvosto-Eestin, joka solmii meidän kanssamme uuden rauhansopimuksen.

„Pravda” № 18,  
tammikuun 28 pnä 1920

Julkaistaan „Pravda” lehden  
tekstin mukaan

## PÄÄTÖSEHDOTUKSET JA OHJEET OSUUSTOIMINNASTA <sup>67</sup>

Esitettävä huomenna Kansankomissaarien Neuvostolle dekreettiehdotus, ei kuitenkaan osuustoimintajärjestöjen yhteensulauttamisesta, vaan kaikentyypisten osuuskuntien yhdistämisen päätökseen viemisestä, jota varten muutettakoon O. J. Schmidtin esittämää luonnosta sillä tavalla, että paikallisiin ei-kulutusluontoiisiin tuotanto-osuuskuntiin suhtauduttaisiin mahdollisimman varovaisesti ja että Osuustoimintakokousten neuvosto lakkautettaisiin mitä pikimmin.

Ohjeet:

a) Huolehdittava enemmän työtätekevien eikä vain vauraan ja kulakkiosan eduista. Tässä hengessä on muutettava dekreetin johdannon sanamuotoa.

β) Annettava laajemmalti apua tuotanto-osuuskunnille, samalla kun kehitetään erityisesti paikallista oma-aloitteisuutta ja kannatetaan maanviljelyksen ja kotiteollisuuden korkeampia muotoja.

γ) Uuden Yleisnäläisen osuustoimintakeskuksen tulee saada tuotanto-osuuskuntien yhdistämiseen tähtääville konkreettisille toimenpiteilleen Kansankomissaarien Neuvoston hyväksyminen.

a) Annettava Tsjurupan ja Lezhavan tehtäväksi esittää Kansankomissaarien Neuvostolle päätösehdotus (ratkaimatta ennakolta, julkaistaanko se), ja tässä päätöksessä on annettava täsmällisemmät, järjestelmälliset ja tarkasti määritellyt ohjeet osuuskuntien osallistumisesta erilaisten elintarvikkeiden hankintoihin, tämän osallistumisen laadusta, muodoista, ehdoista ja toteuttamistavasta

b) Annettava Tilastollisen keskushallinnon tehtäväksi laatia ... päivään mennessä sopimalla asiasta Kulutusosuuskuntien Keskusliiton, Elintarvikeasiain kansankomisariaatin ja Korkeimman kansantalousneuvoston kanssa ohjelma pistokokeisiin perustuvaa tutkimusta varten osuuskuntien osanotolla ja ilman niitä toimeenpantujen elintarvikehankintojen suoritustavoista ja tuloksista eri paikkakunnilla.

Ohjelma on esitettävä Kansankomissaarien Neuvoston vahvistettavaksi ja itse tutkimuksen toimeenpanon määrittämiseksi.

On harkittava, voitaisiinko turvautua myös kyselylomakkeeseen, ja jos voidaan, annettava Kansankomissaarien Neuvostolle sen lyhyt luonnos.

---

Tutkimuksen tarkoitus: yksityiskohtainen perehtyminen vaikkapa vähälukuisiinkin mutta tyypillisiin ja tarkkoihin asiatietoihin siitä, miten nimenomaan, kuinka paljon ja mitä elintarvikkeita on hankittu, ajettu kokoamispaikkaan, säilytetty, kuljetettu, kuinka pitkän matkan päähän j.n.e.? kuinka monessa tapauksessa on käytetty pakotusta ja millaista nimenomaan? onko annettu tavaroita vastikkeeksi, paljonko ja millaisia? kuinka monta prosenttia luovutettavasta viljasta ja ylijäämistä on hankittu ja missä ajassa? talonpoikaiston eri ryhmien osallistuminen viljan luovutukseen (ja tavaroiden saantiin, jos niitä on saatu)?

*Kirjoitettu tammikuun 26 pnä 1920*

*Julkaistaan ensi kerran*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

**PUHE KANSANTALOUSNEUVOSTOJEN  
III YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA <sup>68</sup>  
TAMMIKUUN 27 pnä 1920**

**SANOMALEHTISELOSTUS**

Toveri Lenin sanoi koskettelevansa vain lyhyesti niitä kysymyksiä, joiden kanssa hän on joutunut viime aikana enemmän tekemisiin. Näitä kysymyksiä on hallinnon organisaatio, kollegiaalisuutta ja yhden henkilön johtovaltaa koskeva kysymys. Tästä asiasta käydyissä väittelyissä kysymys asetetaan abstraktisten päätelmien pohjalta ja todistellaan niillä sitten kollegiaalisuuden paremmuutta yhden henkilön johtovaltaan verrattuna. Tämä kaikki kuitenkin johdattaa meidät kauas nykypäivän käytännön tehtävistä. Sellainen pohdiskelu siirtää meidät takaisin siihen Neuvostovallan rakentamisen alkuvaiheeseen, josta olemme jo selviytyneet. On jo aika siirtyä asiallisempaan kysymyksen asetteluun.

Kollegiaalisuus neuvostolaisen hallinto-organisaation perusmuotona on eräänlainen alkumuoto, jota tarvitaan ensimmäisessä vaiheessa, kun on ryhdyttävä rakentamaan aivan alusta. Mutta toimintamuotojen vakiinnuttua enemmän tai vähemmän pysyviksi siirtyminen käytännölliseen työhön edellyttää yhden henkilön johtovaltaa, siis sellaista järjestelmää, joka turvaa mahdollisimman hyvin inhimillisten kykyjen parhaan hyväksikäytön ja reaalisen eikä vain sanallisen työn valvonnan.

Kokemusta, jota Neuvostovalta on saanut sotalaitoksen rakentamisessa, ei voida tarkastella irrallisena kokemuksena. Sota sisällyttää itseensä rakennustyön kaikkien alojen kaikki muodot. Armeijamme rakentaminen on voinut tuottaa hyviä tuloksia vain siksi, että sitä on suoritettu yleisen neuvostorakennustyön hengessä, niiden luokkasuhteiden pohjalta, joiden vaikutus tuntuu millä rakennustyön

alalla tahansa. Meillä on siinä sama harvalukuinen johtavan luokan, proletariaatin, kerros ja suuret talonpoikaisjoukot. Ja jos tämän suhteen olemus ei ole muilla aloilla ilmennyt täysin selvästi, niin todelliselle koetukselle se joutui armeijassa, jolla on edessään vastustaja ja joka saa maksaa kalliisti jokaisesta erehdyksestään. Tätä kokeilua on syytä eritellä. Se tapahtui kehittyen lainmukaisesti satunnaisesta, epämääräisestä kollegiaalisuudesta armeijan kaikkiin laitoksiin ulottuvaksi organisaatiojärjestelmäksi korotetun kollegiaalisuuden kautta ja on nyt yleisenä tendenssinä päätyneet yhden henkilön johtovalttaan, jota on pidettävä ainoana oikeana työskentelymuotona. Missä tahansa neuvostotyössä te tapaatte vähäisen määrän tietoisia proletaareja, joukon vähemmän kehittyneitä ja kaiken tämän peruspohjana valtavan suuren talonpoikaismassan kaikkine totunnaisine yksityistalouksineen ja niin muodoin myös kauppa- ja keinotteluvapauksineen, jota menshevikit, eserrät ja puolueisiin kuulumattomat sanovat vapaudeksi, ja me kapitalismin peruiksi. Tällainen on tilanne, jossa joudutaan toimimaan, ja se vaatii vastaavia toimintamenetelmiä. Ja armeijan kokemus on näyttänyt meille hallintoorganisaation lainmukaisen kehityksen alkuperäisistä kollegiaalisuuden muodoista yhden henkilön johtovalttaan, jota nyt toteutetaan siellä ainakin viidessä kymmenesosassa kaikista tapauksista.

Kollegiaalisuus johtaa parhaassa tapauksessa suunnattomaan voimien tuhlaukseen eikä turvaa sitä työskentelyn nopeutta ja täsmällisyyttä, jota keskitetyn suurteollisuuden tila vaatii. Mitä tulee kollegiaalisuuden puolustajiin, niin näette heidän päätöslauselmissaan sanottavan kovin abstraktisesti, että kollegion jokaisen jäsenen on kannettava yksilöllinen vastuu tehtävien täyttämistä. Tämä on meillä muodostunut aakkostotuudeksi. Mutta jokainen, jolla on käytännön kokemusta, tietää, että tätä noudatetaan käytännössä vain yhdessä tapauksessa sadasta. Se jää melkein aina ainoastaan paperille. Kukaan kollegion jäsenistä ei saa tarkoin määriteltyjä tehtäviä eikä kukaan vastaa henkilökohtaisesti niiden täyttämistä. Meillä ei ylipäänsä tarkasteta työn suoritusta. Kuvitelkaapa, että ammattiliiton Keskuskomitea asettaa ehdokkaaksi Vasili Vasiljevitsh Vasiljevin, ja te pyydätte, että teille annettaisiin asioihin perehtyneiden henkilöiden tarkastama luettelo



hänen suorittamistaan tehtävistä. Mitään sellaista te ette tule saamaan. Me kaikki alamme vasta opetella todellista asiallisuutta.

Vikamme on siinä, että me kuvittelemme tekevämme kaikesta omin voiminemme. Suurimpia puutteitamme on työntekijöiden puuttuminen, mutta me emme osaa ottaa heitä tavallisten työläisten ja talonpoikien joukosta, missä piilee runsaasti niin hallinnollisia kuin organisatorisiakin kykyjä. On paljon parempi, että siirrymme mitä pikimmin yleisluontoisista ja useimmissa tapauksissa aivan hedelmättömistä väittelyistä asialliseen toimintaan. Silloin täytämme todella edistyksellisimmän luokan organisaattorien velvollisuudet ja nostamme esiin satoja ja tuhansia uusia organisatorisia kykyjä. Meidän tulee nostaa heitä esiin, kokeilla, antaa heille tehtäviä, yhä vaikeampia tehtäviä. Toivon meidän pääsevän siihen, että päätettyämme kansantalousneuvostojen edustajakokouksen ja tehtyämme yhteenvedot toiminnastamme lähdemme tälle tielle, laajennamme ja moninkertaistamme organisaattorien lukumäärää, jotta se tavattoman vähälukuinen kerros, joka on harventunut näinä kahtena vuotena, saisi täydennystä ja suurenisi, sillä niiden tehtävien täyttäminen, joita me asetamme ja joiden on määrä vapauttaa Venäjä köyhyydestä, nälästä ja vilusta, vaatii meiltä kymmenen kertaa enemmän organisaattoreita, jotka olisivat vastuussa kymmenille miljoonille.

Toinen meitä eniten kiinnostava kysymys koskee työarmeijoita.

Siinä meillä on edessämme tehtävä, joka koskee toimintamme kahden kauden vaihtumista. Se kausi, jonka kestäessä kaikki oli alistettu sodalle, ei ole vielä päättynyt. Lukuisat merkit viittaavat siihen, että venäläiset kapitalistit eivät voi jatkaa sotaa. Mutta ei ole epäilystäkään siitä, että he tulevat vielä tekemään Venäjälle suuntautuvia hyökkäysryityksiä. Ja meidän täytyy olla varuillamme. Suurin piirtein se sota, jonka he aloittivat meitä vastaan kaksi vuotta sitten, on kuitenkin viety voitokkaasti päätökseen, ja me siirrymme rauhan töihin.

Pitää käsittää tämän siirtymisen omalaatuisuus. Maa on äärimmilleen köyhdytetty, se on nälkää ja vilua kärsivä maa, missä kurjuus on saavuttanut äärimmäisrajansa, ja tässä maassa on kansa, joka on noussut koko mahtavuudessaan ja saanut itsevarmuutta vakuututtuaan, että se

kykenee voittamaan koko maailman, liioittelematta puhuen koko maailman, sillä onhan koko kapitalistinen maailma kärsinyt tappion, ja nyt tässä omalaatuudessa tilanteessa ratkaistaksemme lykkäystä sietämättömät tehtävät me esitämme muodostettavaksi työarmeijan.

Meidän pitää keskittää huomiomme pääasiaan — viljan kokoamiseen ja sen kuljettamiseen keskukseseen. Kaikkinaisen poikkeaminen tästä, vähäisinkin huomion hajottaminen on mitä vaarallisinta, turmiollista asiallemme. Meidän on luotava työarmeija voidaksemme käyttää koneistoamme kaikella mahdollisella ripeydellä. Tästä asiasta teillä on jo Keskuskomitean teesit ja alustukset, enkä ryhdy selittelemään kysymyksen konkreettisia puolia. Haluaisin vain huomauttaa, että siirtyessämme kansalaissodasta uusiin tehtäviin meidän täytyy lähettää kaikki työn rintamalle ja keskittää sinne kaikki voimat mahdollisimman tarmokkaasti, sotilaallisen päättäväisesti, armottoman päättäväisesti. Me emme salli nyt minkäänlaisia poikkeuksia. Julistaessamme tämän tunnuksen me ilmoitamme, että meidän täytyy jännittää äärimmilleen kaikki työläisten ja talonpoikien elävät voimat ja vaatia heitä kaikkia auttamaan meitä tässä asiassa. Ja silloin, luomalla työarmeijan, jännittämällä kaikki työläisten ja talonpoikien voimat me täytämme perustehtävämme. Me kokoamme satoja miljoonia puuttia viljaa. Sitä on meillä. Mutta tarvitaan uskomattomia, yli-inhimillisiä ponnistuksia, on jännitettävä maan kaikki voimat, toimittava sotilaallisen päättäväisesti ja tarmokkaasti, jotta saataisiin kootuksi nuo sadat miljoonat viljapuudat ja kuljetetuksi ne keskukseseen. Me täällä keskuksessa tulemme pääasiallisesti työskentelemään suunnitelman laatimiseksi sitä varten ja puhumaan pääasiallisesti siitä, mutta mitä tulee kaikkiin muihin asioihin, rahoituskysymyksiin, teollisuuden rakentamiseen ja kaikkiin muihin suhteellisen laajasuuntaisiin ohjelmakysymyksiin — niihin ei nyt pidä viehättyä. Edessämme on tämä perustehtävä — on ryhdyttävä heti vastustamaan vaarallista yritystä viehättyä laajasuuntaisiin suunnitelmiin ja tehtäviin. Meidän tulee keskittyä tärkeimpään ja oleellisimpaan sallimatta minkäänlaista syrjähtelyä asettamastamme päätehtävästä, jona nimenomaan on viljan ja muiden elintarvikkeiden kokoaminen, niiden kokoaminen valtiollisessa järjestyksessä, kiinteisiin hintoihin, työväenvaltion sosialis-

tisessa järjestyksessä eikä kapitalistisen keinottelun tietä. ja niiden kuljettaminen keskukseen, mitä varten on voitettava kulkulaitoksen rappiotila. On rikos, jos joku unohtaa tämän tehtävän.

Kaikkien valtioneelinten, muun muassa kansantalousneuvostojen johtohenkilöiden on innostettava kymmenet miljoonat työläiset ja talonpojat toimintaan, jotta perustehtävämme täyttäminen sujuisi enemmän tai vähemmän oikein. Sitä varten laaditaan laaja Venäjän uudestijärjestelysuunnitelma. Meillä on sitä varten riittävästi varoja, materiaaleja, teknillisiä mahdollisuuksia, raaka-aineita, on riittävästi kaikkea voidaksemme aloittaa tämän uudelleenjärjestelytyön kaikilta puolilta, saada siihen mukaan kaikki työläiset ja talonpojat. Toverit, me aloitamme sitkeän taistelun, joka vaatii tällä kaudella raskaita uhrauksia työn rintamalla, mutta joka meidän on väistämättömästi käytävä, koska meitä koettelevat nälkä, vilu, kulkulaitoksen rappio, pilkkukuume. Meidän on taisteltava kaikkien näiden onnettomuuksien torjumiseksi ja ryhdyttävä rakentamaan joka puolelta valtiotamme koneellisen suurteollisuuden pohjalle tehdäksemme maastamme kulttuurimaan ja noustaksemme oikean sosialistisen taistelun tietä siitä suosta, johon maailman kapitalismin ja imperialismin maat ovat nykyään vajonneet.

„Pravda“ № 19,  
tammikuun 29 pnä 1920

Julkaistaan „Pravda“ lehden  
tekstin mukaan

## PUOLUSTUSNEUVOSTON JÄSENILLE

1/II

Rautatielaitoksen tila on kerrassaan katastrofaalinen. *Viljankuljetukset ovat keskeytyneet.* Tilanteen pelastamiseksi tarvitaan todella kiireellisiä toimenpiteitä. Kahden kuukauden (helmi- ja maaliskuun) aikana pitää tehdä seuraavaa (ja vastaavasti suunnitella vielä muita samaluontoisia toimenpiteitä):

I. Nykyistä leipänormia *on pienennettävä* niiltä, jotka eivät työskentele kulkulaitoksessa; *suurennettava* niille, jotka työskentelevät.

Antaa vielä tuhansien menehtyä, kunhan koko maa saadaan pelastetuksi.

II. Kolme neljäsosaa kaikkien hallintohaarojen vastuunalaisista työntekijöistä, Elintarvikeasiain ja Sota-asiain komissariaatteja lukuunottamatta, on siirrettävä kahdeksi kuukaudeksi rautatielaitokseen ja korjaustöihin. Vastaavasti on keskeytettävä (tai supistettava kymmenekseen nykyisestä) kahdeksi kuukaudeksi muiden komissariaattien työ.

III. 30—50 virstan levyinen vyöhyke molemmin puolin *rautatielinjoja on julistettava sota-tilaan*, jotta voitaisiin suorittaa mobilisointi raiteiden puhdistustöihin, ja *tällaisen alueen volosteihin* on siirrettävä kolme neljäsosaa *koko* asianomaisen kuvernementin volostien ja ujestien toimeenpanevien komiteoiden vastuunalaisista työntekijöistä.

**SELOSTUS YLEISVENÄLÄISEN TpKK:n  
JA KANSANKOMISSAARIEN NEUVOSTON TYÖSTÄ  
YLEISVENÄLÄISEN TpKK:n VII KOKOONPANON  
ENSIMMÄISELLÄ ISTUNTOKAUDELLA <sup>69</sup>  
HELMIKUUN 2 pnä 1920**

Toverit, selostukseni Kansankomissaarien Neuvoston, Yleisvenäläisen TpKK:n ja sen tehtäviä istuntojen välisenä aikana hoitaneen Yleisvenäläisen TpKK:n Puhemiehistön työstä jakautuu luonnostaan kahteen perusosaan: ensinnäkin kansainvälistä politiikkaa, Neuvostotasavallan kansainvälistä asemaa koskevaan osaan ja toiseksi sisäistä rakennustyötä ja taloudellisia perustehtäviä koskevaan osaan. Sallikaa minun esittääkin tässä järjestyksessä tärkeimmät tosiasiat kuluneen toimintakauden, t.s. kahden viime kuukauden aikaisesta työstämme.

Mitä tulee Neuvostotasavallan kansainväliseen asemaan, niin tässä suhteessa ovat määräävinä perustekijöinä olleet Punaisen Armeijan menestykset. Te tiedätte, että Koltshakin armeijan viimeiset rippeet on tuhottu Kaukoidässä melkein kokonaan, samalla kun Japanin ja Amerikan, muodollisesti keskenään liitossa olevien valtioiden välillä ilmenee yhä selvemmin kilvoittelua, vihamielisyyttä, joka estää niitä ryynnistämästä kaikella voimallaan Neuvostotasavaltaa vastaan. Judenitshin joukkojen tuhoamisella, Novotsherkasskin ja Donin Rostovin valloituksella etelässä tammikuun alussa on niiden asevoimien pääosalle annettu niin ratkaiseva isku, että Neuvostotasavallan sotatilanne on muuttunut aivan radikaalisesti, ja vaikka sota ei olekaan vielä päätynyt, on kaikille valtioille siitä huolimatta käynyt selväksi, että niiden entiset toiveet Neuvostotasavallan sotilaallisen voiman musertamisesta ovat täydellisesti rauenneet.

Tietoisuus tästä Neuvostotasavallan kansainvälisen aseman radikaalisesta muutoksesta kävi ilmi radioteitse meille

lähetetystä liittoutuneiden Korkeimman neuvoston päätöksestä (jota ei ole ilmoitettu virallisesti). Liittoutuneet tekivät mainitun päätöksen tammikuun 16 p:nä ja siinä on sanottu, että Neuvostotasavallan saarto lopetetaan. Korkein neuvosto teki päätöksen, jonka tärkeimmässä osassa sanotaan: (l u k e e)<sup>70</sup>.

Minun ei tarvitse arvostella tähän sanamuotoon sisältyvää diplomatiaa, se on liiankin silmäänpistävää, niin ettei kannata ryhtyä puhumaan siitä, että liittoutuneiden suhde Venäjään ei ole muuttunut. Jos liittoutuneet käsittävät politiikkansa siten, että saarron lopettaminen ei ole entisen politiikan muuttamista, niin sillä ne paljastavat, että niiden politiikka on vailla pohjaa. Meistä taas on tärkeää tuon päätöksen taloudellinen eikä poliittinen puoli. Saarron lopettaminen on tosiasia, jolla on suuri kansainvälinen merkitys, ja osoittaa, että on alkanut sosialistisen vallankumouksen uusi vaihe. Saarto näet oli itse asiassa koko maailman imperialistien tärkein, todella vahva ase Neuvosto-Venäjän nujertamiseksi.

Edellisessä Neuvostojen edustajakokouksessa jouduin jo tähdentämään ja kehittämään ajatusta, että taistelu Neuvosto-Venäjää vastaan ei ole johtanut vain siihen, että Ranskan, Englannin ja muiden kehittyneiden maiden työläiset ja talonpojat ovat pakottaneet luopumaan taistelusta, vaan se on johtanut myös siihen, että noissa maissa pikkuporvarilliset väestöjoukot ovat ryhtyneet oppositioon saartoa vastaan. Ja tuollainen väestön keskikerrosten oppositio Englannin ja Ranskan kaltaisissa maissa ei tietenkään ole voinut olla vaikuttamatta kansainvälisten imperialistien politiikkaan. Tuntien noiden imperialistien diplomaattisuuden me emme voi odottaa heidän käyttäytyvän vilpittömästi, ilman minkäänlaisia varauksia, haluamatta palata takaisin siihen mitä on ollut, koettamatta jonkin viekkauksen avulla saada läpi entistä politiikkaansa, sitä, jota he eivät voi nyt harjoittaa avoimesti. Mutta on sanottava, että suurin piirtein olemme saavuttaneet suunnattomia voittoja ja olemme lyöneet liittoutuneiden käsistä aseensa, joka oli vain niillä, nimittäin laivaston; olemme lyöneet sen siitä huolimatta, vaikka horjuvat ainekset pelottelivat meitä puheillaan laivaston voittamattomuudesta. Poliittisten suhteiden kehitys kuitenkin näytti, että tuo voittamatonkin laivasto on osoittautunut kykenemättömäksi taistelemaan

meitä vastaan. Me pakotimme imperialistiset vallat luopumaan tuon aseiden käytöstä, vaikkei meillä ole mahdollisuutta tehdä sotilaallista vastarintaa merellä.

Tämä politiikan muuttuminen kansainvälisessä mitassa ei luonnollisestikaan tunnu heti, mutta tosiasia on se, että olemme joutuneet yleismaailmallisten valtioidenvälisen suhteiden vaikutuspiiriin, mikä tekee mahdolliseksi saada apua kehittyneimmiltä mailta. Noiden maiden talouden ja finanssien tila on tietenkin kovin surkea, ne kaikki ovat menossa alamäkeen, emmekä me voi toivoa paljoakaan, mutta koska meillä on mahdollisuus kehittää teollisuuttamme, voimme kuitenkin luottaa saavamme koneita tuotantoa varten, koneita teollisuutemme jälleenrakentamista varten. Ja mikä tärkeintä, saarto, jonka avulla meidät oli täydellisesti eristetty, eristetty kehittyneimmistä maista, tuo saarto on murrettu.

Sen jälkeen kun liittoutuneiden neuvoston oli pakko luopua tuosta aseesta, olemme saavuttaneet jatkuvasti voittoja ulkopolitiikan alalla, ja merkittävin näistä voitoista on se, että olemme saaneet aikaan rauhansopimuksen Eestin kanssa. Saimme tänään Joffelta ja Gukovskilta ilmoituksen, jossa sanotaan: „Tänään helmikuun 2 p:nä kello kaksi yöllä Moskovan aikaa allekirjoitettiin rauha Venäjän ja Eestin välillä. Allekirjoittamaan saapui Räävelistä Eestin ulkoasiainministeri Birk”.

Toverit, tästä rauhansopimuksesta, joka on suunnattoman tärkeä asiakirja, on keskusteltu hyvin paljon ja sen teksti on lähetetty kuriirin mukana, jonka on määrä saapua huomisaamuna, mutta me olemme nyt saaneet tarkan tekstin lennätinteitse, ja se tullaan jakamaan jo huomenna. Se tullaan käsittelemään ja ratifioimaan. Tämä asiakirja on meille sangen tärkeä. Venäjän ja Eestin rauhansopimuksella on suunnaton maailmanhistoriallinen merkitys, ja sen vuoksi, saatuumme aikaan rauhansopimuksen hallituksen kanssa, joka myös on muuttumassa demokraattiseksi ja jolla nyt tulee olemaan pysyvät suhteet meihin, vaikka sitä tähän asti on ollut tukemassa koko imperialistinen maailma — sen vuoksi meidän on pidettävä tätä suunnattoman historiallisen merkityksen omaavana tapahtumana.

Me tiedämme, että ne, jotka asennoitumisessaan horjuvat imperialismiin ja demokratian välillä, siirtyvät tavallisesti

aina jommallekummalle puolelle. Kuten näette, me olemme siis epäilemättä saamassa voiton, koska rauhansopimus on allekirjoitettu ja nyt tuon valtion täytyy esiintyä vihollistamme vastaan. Tämän tapahtuman periaatteellinen merkitys on se, että imperialismin kaudella koko maailma jakaantuu lukuisiin suuriin ja pieniin valtioihin, jota paitsi pienet valtiot ovat täysin avuttomia, ne muodostavat mitättömän pikku ryhmän verrattuna rikkaisiin suurvaltoihin, jotka alistavat joukon pieniä ja heikkoja valtioita täydellisesti tahtonsa alaisiksi. Imperialismi on luonut aikakauden, jonka kuluessa tapahtuu koko maailman, koko maapallon väestön jakautuminen vähemmistönä oleviin riistäjämaihin, sortaviin maihin, ja enemmistönä oleviin väkiluvultaan pieniin ja heikkoihin maihin, jotka ovat kuin siirtomaat riippuvaisia edellisistä.

Saadessamme aikaan rauhan Eestin kanssa me todistimme, että osaamme proletaarisena ja kommunistisena valtiona kulkea eteenpäin. Millä me olemme sen todistaneet? Kaikille sotiville, rauhaa vastustaneille ententevalloille on todistettu, että sympatiat, joita me osaamme herättää vastustajissamme ja porvarillisissa hallituksissa, että pienen maan sympatiat ovat voimakkaampia kuin koko se sotilaallinen painostus ja rahallinen apu ja kaikki ne taloudelliset siteet, jotka yhdistävät tuota pientä maata maailmanmahtaviin suurvaltoihin. Entente on huomannut, että me kykenemme voittamaan muulloinkin kuin käyttäessämme väkivaltaa — me kykenemme kumoamaan ne vaiheet ja parjaukset, joita koko maailman porvarihallitukset meistä levittävät väittäen bolshevikkien pysyvän vallassa vain väkivallan avulla. Millä keinoin me saimme yliotteen maailman imperialismin yhdistetyistä voimista kysymyksen ollessa Eestistä, joka sai aina kokea väkivaltaa tsaristisen tilanherra-Venäjän puolelta? Sillä, että todistimme osavamme luopua väkivallasta oikeaan aikaan ja vilpittömästi siirtyäksemme rauhan politiikkaan, valloittamalla puolellemme pienen valtion porvarillisen hallituksen sympatiat kaikesta kansainvälisen pääoman sille antamasta tuesta huolimatta. Tämä on tosiasia, jolla on historiallinen merkitys. Eesti on pieni maa, pieni tasavalta, mutta yleismaailmallinen imperialistinen pääoma puristaa sitä niin voimakkaasti tuhansin taloudellisin ja sotilaallisin keinoin, että maan koko väestö on tuossa puristuksessa. Ja nyt tämä



rauhansopimus todistaa, että me osaamme kaikesta uupumuksestamme, heikkoudestamme ja hajanaisuudestamme huolimatta saavuttaa voittoja valkokaartilaisarmeijasta, jota nuo imperialistit tukivat. Mahtava Entente osaa vastata väkivaltaan vielä voitokkaammalla väkivallalla, mutta tämä rauhansopimus todistaa, että me osaamme väkivaltaan turvautumattakin voittaa puolellemme porvariston myötätunnon ja kannatuksen.

Se oli mitä vaikein ulkopoliittinen tehtävä. Kapitalismi kehittyi eri maissa erilaisella vauhdilla, erilaisissa olosuhteissa ja erilaisin keinoin sekä menetelmin. Yhden maan sosialistinen tasavalta joutuu rinnatusten maailman kaikkien kapitalististen maiden kanssa ja pakottaa niiden porvariston horjumaan. Tästä tehtiin johtopäätöksiä: „Teidän asemanne on siis toivoton; joskin voititte väkivallalla valkokaartilaiset, mutta entä koko muu maailma, mitä te sille teette?” — Me voitamme senkin. Eestin kanssa solmittu rauha on todistuksena siitä, että tämä ei ole pelkkä fraasi. Kansainvälisen pääoman koko puristus on voitettu sillä alueella, missä tunnustettiin, että me olemme vilpittömästi luopuneet väkivallasta. Kansainvälinen pääoma sanoi: „Älkää solmiko rauhaa bolshevikkien kanssa, muutoin nujerramme teidät nälällä, emme anna rahallista emmekä taloudellista apua”. Ja Eesti osoittautui yhdeksi niistä pienistä, muodollisesti riippumattomista maista, joka sanoi itselleen: „Me luotamme siihen, että bolshevikit osavat paremmin elää sovussa toisten, heikompien kansojen, jopa sellaistenkin kansojen kanssa, joiden hallitus on porvarillinen, kuin kaikki maailmanmahtavat demokraattiset ententevallat”.

Demokratia ilmenee selvimmin tärkeimmässä, sodan ja rauhan kysymyksessä. Kaikki suurvallat ovat siinä tilassa, että ne valmistelevat uutta imperialistista sotaa. Koko maailman työläiset näkevät tuon kaiken joka päivä. Amerikka ja Japani voivat millä hetkellä hyvänsä hyökätä toistensa kimppuun; Englanti on anastanut Saksan kukistumisen jälkeen niin paljon siirtomaita, etteivät muut imperialistiset suurvallat milloinkaan suostu sellaiseen sovinnollisesti. Valmistellaan uutta hurjaa sotaa, ja kansanjoukot tajuavat sen. Mutta silloin Eesti solmii demokraattisen rauhan Venäjän kanssa, jolla on suunnattomat voimat ja jota syytetään siitä, että se tehtyään lopun

Judenitshista, Koltshakista ja Denikinistä heittää kaikki voimansa pienen valtion kimppuun. Sitä paitsi rauha on solmittu sellaisilla ehdoilla, että me teimme joukon alueellisia myönnytyksiä, sellaisia myönnytyksiä, jotka eivät vastanneet täydellisesti kansakuntien itsemääräämisperiaatteen tarkkaa noudattamista, todistimme teoilla, että kysymys rajoista on meistä toisarvoinen kysymys, kun taas sellainen kysymys kuin rauhanomaiset suhteet, taito odottaa jokaisen kansan sisäisten ehtojen kehittymistä on mitä tärkein ei ainoastaan periaatteellisesti, vaan myös siinä mielessä, että olemme kyenneet voittamaan puolellemme meitä kohtaan vihamielisten kansakuntien luottamuksen. Siinä, että olemme kyenneet tähän Eestin suhteen, ei ole mitään sattumanvaraista, siinä ilmeni se seikka, että erillinen ja näennäisesti voimaton, heikko proletaarinen tasavalta on alkanut saada puolelleen maita, jotka ovat riippuvaisia imperialistisista maista, ja sellaisia maitahan on suuri enemmistö. Sen vuoksi Eestin kanssa tekemällämme rauhalla on maailmanhistoriallinen merkitys. Vaikka Entente kuinka ponnistelisi saadakseen sodan alkamaan ja vaikka sen onnistuisikin muuttaa tämä rauha vielä kerran sodaksi, niin järkkymättömäksi historialliseksi tosiasiaksi jää joka tapauksessa se, että meidän onnistui yleismaailmallisen pääoman kaikesta painostuksesta huolimatta herättää porvariston hallitsemassa pienessä maassa suurempaa luottamusta kuin näennäisesti demokraattisen, mutta tosiasiaa saalistavan imperialistisen porvariston.

Siitä, millaista on tässä suhteessa ollut meidän politiikkamme verrattuna koko maailman näennäisesti demokraattisten, mutta tosiasiaa saaliinhimoisten valtioiden politiikkaan, meillä on sattumalta erittäin mielenkiintoisia asiakirjoja, jotka luvallanne esitän teille. Ne luovutti meille muuan Oleinikov-niminen valkokaartilaisupseeri eli toimihenkilö, joka oli saanut eräältä valkokaartilaishallitukselta tehtäväkseen viedä nämä mitä tärkeimmät asiakirjat toiselle hallitukselle, mutta hän toimitti nuo asiakirjat meille <sup>71</sup>. (Suosionosoituksia.) Nämä asiakirjat onnistuttiin lähettämään Venäjälle, ja minä luen ne teille, vaikka se ottaakin melkoisesti aikaa. Ne ovat kuitenkin hyvin mielenkiintoisia, sillä ne paljastavat erittäin selvästi politiikan taustan. Ensimmäinen asiakirja on Sazonovin sähkö Gulkevitshille:

Pariisi, lokakuun 14 pnä 1919, № 668.

Vakuuttaen syvää kunnioitustaan Konstantin Nikolajevitshille S. D. Sazonov täten saattaa tiedoksi jäljennökset B. A. Bahmetevin sähköestä № 1050 ja I. I. Sukinin sähköestä № 23 Itämerenmaakuntien tilanteen johdosta.

Edelleen seuraa vieläkin kiinnostavampi asiakirja — Washingtonista lokakuun 11 pnä lähetetty sähkö:

Saatu lokakuun 12 pnä 1919. Saapuva № 3346.

Bahmetev — Ministerille.

Washington, lokakuun 11 pnä 1919, № 1050.

Viittaa sähköeseeni № 1045.

(salakirjoitus) Valtiondepartementti perehdytti minut suullisesti Gadet'ille annettuihin ohjeisiin. Häntä nimitetään Amerikan hallituksen komissaariksi Venäjän Itämerenmaakunnissa. Häntä ei ole akkreditoitu missään venäläisessä hallituksessa. Hänen tehtävänään on tehdä huomioita ja lähettää tiedotuksia. Hänen ei pidä toiminnallaan herättää paikallisessa väestössä toiveita, että Amerikan hallitus voisi suostua tukemaan autonomiaa pitemmälle meneviä separatistisia pyrkimyksiä. Amerikan hallitus päinvastoin toivoo Itämerenmaiden väestön auttavan venäläisiä veljiään näiden yleisvaltakunnallisessa työssä. Ohjeiden perustaksi on otettu liittolaishallitusten ja ylimmän hallitsijan välisen sopimuksen tulkinta siinä muodossa kuin se on esitetty hallitukselle kesäkuun 17 pnä lähettämässäni muistiossa. Gadet'ille lähetetään otteita presidentin viimeisimmistä puheista, joissa tämä peittoasi bolshevismia.

Täten siis Amerikan hallitus ilmoitti, että sen edustaja voi antaa millaisia tahansa toimintaohjeita, mutta ei tukea riippumattomuutta, t.s. taata sitä näille valtioille. Siinä on se, mikä kuultaa läpi joko suoraan tahi välillisesti eikä ole voinut pysyä salassa Eestiltä, nimittäin että suurvallat pettävät sitä. Tietysti kaikki ovat voineet aavistella tätä, mutta meillä on asiakirjoja, ja ne julkaistaan:

Saatu lokakuun 12 pnä 1919. Saapuva № 3347.

Sukin — Ministerille.

Omsk, lokakuun 9 pnä 1919, № 28.

(salakirjoitus) Knox on lähettänyt ylimmälle hallitsijalle Britannian sotaministeriön sanoman, jossa viimeksi mainittu varoittaa siitä, että Itämerenvaltiot ovat taipuvaisia solmimaan rauhan bolshevikkien kanssa, jotka lupaavat varmasti tunnustaa heti niiden riippumattomuuden. Samalla Britannian sotaministeriö kysyy, eikö hallituksen olisi syytä paralysoida moiset lupaukset tyydyttämällä vuorostaan mainittujen valtioiden toivomukset. Me vastasimme Knoxille viittaamalla ylimmän hallitsijan kesäkuun 4 pnä suurvalloille lähettämässä nootissa esitettyihin periaatteisiin ja huomautimme samalla, että rauhan solmiminen Itämerenvaltioiden ja bolshevikkien kesken on epäilemättä vaarallista, koska se tekee mahdolliseksi vapauttaa osan neuvostojoukkoja ja avaa sulun, joka on estänyt bolshevismien tunkeutumisen länteen.

Valmius rauhanneuvotteluihin on mielestämme jo sinänsä todistus puolueiden äärimmäisestä demoralisoitumisesta näissä itsehallinnollisissa yksiköissä, jotka eivät kykene omin voimin puolustautumaan aggressiivisen bolshevismin tunkeutumiselta.

Sanoimme olevamme varmoja siitä, että suurvallat eivät voi suhtautua myötätuntoisesti bolshevismiin jatkuvaan leviämiseen, ja tähden-simme, että on välttämätöntä lopettaa avunanto Itämerenvaltioille, mikä muodostuu suurvaltojen käsissä tehokkaaksi ja sitä paitsi tarkoituksenmukaisemmaksi vaikutuskeinoksi kuin kilvoittelu lupauksien jaossa bolshevikkien kanssa, joilla ei ole enää mitään menetettävää.

Ilmoittaessani yllämainitusta pyydän teitä tekemään vastaavat esitykset Pariisissa ja Lontoossa; Bahmeteville kirjoitamme erikseen.

Saatu lokakuun 9 p:nä 1919. Saapuva № 3286.

Sablin — Ministerille.

Lontoo, lokakuun 7 p:nä 1919, № 677.

(salakirjoitus) Gutshkoville osoittamassaan kirjeessä sotaministeriön operatiivisen osaston päällikkö, jonka puoleen G. kääntyi tarjoten meikä-läistä tonnistoja Judenitshille tarkoitettujen englantilaisten huoltokuljetusten helpottamiseksi, ilmoittaa, että sotaministeriön käsityksen mukaan J:lla on nyt kaikkea, ja että Englannin on vaikea hoitaa tästedes tätä huoltoa. Hän kuitenkin lisää, että koska meillä on laivoja, me voisimme järjestää J:n huollon kaupallisella pohjalla, ehdolla, että saamme luottoa. Kenraali Radcliffe myöntää samalla, että J:n armeija on varustettava asiaankuuluvalla tavalla, koska se on „Itämerenvaltioiden keskuudessa ainoa voima, joka kykenee aktiivisiin operaatioihin bolshevik-keja vastaan”.

Ministeri — Bahmeteville Washingtoniin.

Pariisi, syyskuun 30 p:nä 1919, № 2442.

(salakirjoitus) Olen saanut varsin luotettavasta ruotsalaisesta lähteestä tietää, että Amerikan Tukholman-lähettiläs Morris sanoo Amerikassa suhtauduttavan yhä myötämielisemmin bolshevikkeihin ja oltavan aikeissa lopettaa avunanto Koltshakille tarkoituksena päästä kosketukseen Moskovan kanssa Amerikan kaupan etuja silmälläpitäen. Moiset virallisen edustajan lausunnot tuntuvat kummallisilta.

Saatu lokakuun 5 p:nä 1919. Saapuva № 3244.

Bahmetev — Ministerille.

Washington, lokakuun 4 p:nä 1919, № 1021.

Viittaan sähköseesenne № 2442.

(salakirjoitus) Valtiondepartementissa minulle ilmoitettiin luottamuksellisesti, että Tukholman-lähettiläs Morris ja varsinkin Kööpenhaminassa oleva Henhood ovat todellakin tunnettuja henkilökohtaisista vasemmistolaisympatioistaan, mutta että heillä ei ole täällä mitään vaikutus- eikä arvovaltaa ja että hallituksen täytyy ojentaa heitä aika ajoin tähdentämällä jyrkästi, että Amerikan politiikan muuttumattomana suuntana on hallituksemme tukeminen taistelussa bolshevikkeja vastaan.

Nämä ovat ne asiakirjat, jotka me julkaisemme ja jotka osoittavat havainnollisesti, kuinka on käyty taistelua Eestin vaiheilla, kuinka Entente yhdessä Koltshakin ja Amerikan

kanssa, Englanti ja Ranska ovat painostaneet kaikella tavalla Eestiä, ettei vain rauha bolshevikkien kanssa tulisi solmituksi, ja kuinka bolshevikit, jotka lupasivat alueluovutuksia ja takasivat riippumattomuuden, pääsivät tuossa kilvoittelussa voitolle. Sanon, että tällä voitolla on valtava historiallinen merkitys, sillä se on saavutettu käyttämättä väkivaltaa, tämä voitto on saavutettu koko maailman imperialismista, se on voitto, jonka ansiosta bolshevikit saavat puolelleen koko maailman myötätunnon. Tämä voitto ei suinkaan merkitse, että heti kohta solmitaan yleinen rauha, mutta sen sijaan tämä voitto osoittaa, että me edustamme maapallon väestön enemmistön rauhanpyrkimyksiä sotaisia imperialistisista vastaan. Ja tällainen arvio on johtanut siihen, että porvarillinen Eesti solmi rauhan meidän kanssamme, vaikka onkin kommunismin vastustaja. Jos me proletaarisena organisaationa, Neuvostotasavaltana, solmimme rauhan ja toimimme rauhan hengessä niiden porvarillisten hallitusten suhteen, jotka ovat sorretussa asemassa imperialismiin suuriin magnaateihin verrattuna, niin siitä on tehtävä johtopäätös, millaiseksi on ulkopoliittikkamme muodostuva.

Me asetamme nyt päätehtäväksemme voittaa riistäjät ja saada puolellemme horjuvat — se on yleismaailmallinen tehtävä. Horjuviksi osoittautuvat myös monet porvarilliset valtiot, jotka porvarillisina valtioina vihaavat meitä, mutta toisaalta sorrettuina katsovat paremmaksi olla sovussa kanssamme. Täten on selitettävissä rauha, jonka olemme solmineet Eestin kanssa. Tämä rauha on tietysti vasta ensimmäinen askel ja sen vaikutus tuntuu vasta tulevaisuudessa, mutta varmaa on, että se tuntuu joka tapauksessa. Latvian kanssa meillä on tähän asti ollut vain Punaisen Ristin neuvotteluja <sup>72</sup>, samoin Puolan hallituksen kanssa. Toistan, Eestin kanssa solmitun rauhan täytyy välttämättä vaikuttaa, sillä perusteet ovat aivan samat — Latviaa ja Puolaa koetetaan usuttaa sotaan Venäjää vastaan samoin kuin Eestiäkin. Siinä kenties onnistutaankin, ja meidän täytyy olla valppaat, sillä sota Puolan kanssa on mahdollinen, mutta olemme varmoja, — tärkeimmät saavutukset ovat todistuksena siitä —, että me voimme solmia rauhan ja tehdä myönnytyksiä, jotka mahdollistavat kaikkinaisen demokratian kehityksen. Ja tämä kaikki saa nyt erityisen merkityksen, koska Puolan osalta kysymys on erittäin

kärkevä. Meillä on lukuisia tietoja, että porvarillisen, vanhoillisen, tilanherrojen Puolan ja kaikkien puolalaisten kapitalistipuolueiden painostuksen lisäksi kaikki entente-valtiot panevat parastaan yllyttääkseen Puolan sotaan meitä vastaan.

Te tiedätte Kansankomissaarien Neuvoston julkaiseen vetoamuksen Puolan työkansalle<sup>73</sup>. Me pyydämme teitä vahvistamaan tämän vetoamuksen voidaksemme protestoida sitä yllyttämistä vastaan, jota Puolan tilanherrapiirit harjoittavat. Me ehdotamme lisäksi Puolan työtätekeville joukoille osoitettua tekstiä. Tämä vetoamus muodostuu iskuksi imperialistisille suurvalloille, jotka koettavat yllyttää Puolaa kimppuumme, sillä me asetamme työtätekevän enemmistön edut etutilalle.

Luen nyt sähkösanoman, jonka sieppasimme eilen ja joka näyttää meille, miten amerikkalainen pääoma toimii saadakseen esitetyksi meidät tiettyssä valossa ja saattaakseen meidät sotaan Puolan kanssa. Tässä sähkössä sanotaan (l u k e e). Mitään tällaista en ole puhunut enkä kuullut, mutta kyllä he valehtelemaan pystyvät, sillä eiväthän he suotta anna pääomiaan määrättyihin tarkoituksiin — valheellisten huhujen levittämiseen. Sen turvaa heille heidän porvarillinen hallituksensa. (J a t k a a s ä h k e e n l u k u a.) Näin sähkötetään Euroopasta Amerikkaan, asiaa ajetaan kapitalistien varoilla ja tarkoituksena on viime kädessä saattaa meidät mitä häikäilemättömimmällä tavalla sotaan Puolan kanssa. Amerikan pääoma koettaa täten painostaa kaikin voimin Puolaa ja tekee sen kursailematta esittäen asian siten, että bolshevikit tahtovat tehdä lopun Koltshakista ja Denikinistä voidakseen heittää kaikki „rautaiset sotajoukkonsa” Puolan kimppuun.

On tärkeää, että vahvistamme Kansankomissaarien Neuvoston päätöksen nyt heti täällä, jonka jälkeen meidän tulee toimia niin kuin olemme toimineet aikaisemminkin muiden valtioiden suhteen ja niin kuin olemme menetelleet Koltshakin ja Denikinin joukkojen suhteen. Meidän on tehtävä niin, että käännyimme viipymättä Puolan kansan puoleen ja selitämme todellisen asiointilan. Me tiedämme hyvin, että tämä keinomme vaikuttaa mitä myönteisimmällä tavalla niiden hajottamisen mielessä. Ja loppujen lopuksi tämä keino johdattaa sille tielle, joka on meille tarpeen ja jolle se on johdattanut kaikkien maiden työtätekevän väestön.

Tällä politiikalla on päästävä tiettyyn alkuun, niin vaikeaa kuin se onkin, ja kerran aloitettuamme me viemme sen lopulliseen päätökseen.

On huomautettava, että olemme noudattaneet samantilaista politiikkaa muihinkin valtioihin nähden. Me ehdotimme Gruusialle ja Aserbaidzhanille sopimuksen solmimista Denikiniä vastaan. Ne kieltäytyivät viitaten siihen, etteivät ne sekaannu muiden valtioiden asioihin. Saadaanpa nähdä, miten Gruusian ja Aserbaidzhanin työläiset sekä talonpojat suhtautuvat tähän asiaan.

Tämä politiikka on Lännen kansoihin nähden ollut vielä varovaisempaa kuin silloin, kun kysymyksessä ovat olleet Venäjän kansat. Sitä on harjoitettu sellaisten valtioiden kuin Latvian, Eestin ja Puolan suhteen sekä toisaalta useihin Idän valtioihin nähden, jotka kehityksessään ovat siirtomaiden tasolla, jotka muodostavat valtavan enemmistön ja joissa asuu maapallon väestön valtaosa. Noita maita sortaa Englanti, joka pitää yhä vieläkin siirtomaajoukkoja valtikkansa alla. Jos kohta politiikkamme Länsi-Euroopan valtioihin nähden on näin varovaista ja vaatii tiettyä ajanjaksoa, jotta ne voisivat vapautua omasta kerenskiläiskomennostaan, niin Idässä, missä olemme tekemisissä paljon takapajuisempien, uskonnollisen fanatismien kahlehtimien maiden kanssa, jotka suhtautuvat sitäkin epäluuloisemmin Venäjän kansaan ja joita vuosikymmeniä ja vuosisatoja on rasittanut imperialismi ja tsaarivallan kapitalistinen politiikka, jota suurivaltainen Venäjä on harjoittanut niiden suhteen,— siellä meidän on oltava politiikassamme vieläkin varovaisempia ja kärsivällisempiä.

Me annoimme autonomian Bashkirian tasavallalle<sup>74</sup>. Meidän pitää perustaa autonominen Tatarian tasavalta<sup>75</sup> ja samaa politiikkaa jatkamme kaikkien Idän kansojen suhteen ja sanomme itsellemme: seistessämme imperialistien suurvaltojen laajaa rintamaa vastassa me, imperialismia vastaan taistelevat, esiinnyimme liittona, joka vaatii tiivistä sotilaallista yhtenäisyyttä, ja pidämme kaikkia tämän yhtenäisyyden horjuttamiseen tähtäviä yrityksiä kerrassaan sietämättöminä ilmiöinä, kansainvälistä imperialismia vastaan käytävän taistelun etujen kavaltamisena. Tätä politiikkaa noudattaessamme meidän on kuitenkin oltava entistä varovaisempia. Jos kohta Euroopan maat joutuvat kokemaan kerenskiläisyyden kauden, niin

alemmalla kehitysasteella olevissa maissa on vielä enemmän epäluuloisuuden aineksia. Niihin pitää vaikuttaa pitempiäaikaisella tavalla. Me tuemme niiden valtioiden itsenäisyys- ja riippumattomuuspyrkimyksiä. Me vetoamme niiden työtätekeviin joukkoihin. Me sanomme: tarvitaan sotilaallisten voimien yhtenäisyyttä, tämän yhtenäisyyden rikkominen on sallimatonta.

Olemme varmoja siitä, että jatkamalla järjestelmällisesti kiinteän liiton politiikkaamme me saavutamme Idän kansojen suhteen suurempaa menestystä kuin tähän asti. Ja ne menestykset ovat suuret. Neuvostotasavalta nauttii kaikkien Idän kansojen keskuudessa suunnatonta suosiota juuri samasta syystä, jonka ansiosta meidän onnistui solmia rauha pienen läntisen valtion kanssa, nimittäin syystä, että meidät on havaittu taipumattomiksi imperialismia vastustaviksi taistelijoiksi, syystä, että me olemme ainoa tasavalta, joka taistelee imperialismia vastaan ja osaa käyttää hyväksi joka tilannetta, toimia väkivaltaan turvautumatta, ja voittaa myös kieltäytymällä käyttämästä väkivaltaa.

On itsestään selvää, että samaa politiikkaa noudatetaan paljon konkreettisemmassa muodossa myös Ukrainan tasavallan suhteen. Tässä suhteessa asiaa yksinkertaistaa jo aikaisemmin Yleisvenäläisen TpKK:n ja Ukrainan Neuvostotasavallan TpKK:n kesken solmittu sopimus. Tämä sopimus merkitsee kahden tasavallan kiinteää federaatiota taistelussa imperialistisia maita vastaan, ja me rakennamme sen pohjalla entistä kiinteämmän liiton. Ja Denikin valtakauden katkerat kokemukset ovat saaneet Ukrainan talonpoikais- ja työläisjoukot vakuuttumaan siitä, että vain mitä kiintein liitto Venäjän tasavallan kanssa on maailman imperialismille todella voittamaton ja että valtiollinen eroaminen ei voi olla edullista imperialisminvastaisen taistelun oloissa, koska imperialismi käyttää hyödykseen kaikkinaista jakaantumista nujertaakseen Neuvostovallan; sellainen jakaantuminen on rikos. Meidän politiikkamme saa yhä suurempaa kannatusta Ukrainassa, ja olemme varmoja, että pian kokoontuva Työläisten ja talonpoikain neuvostojen yleisukrainalainen edustajakokous hyväksyy virallisesti tämän politiikan. Nämä ovat ne pikkuhuomautukset, joihin minun on rajoitettava kansainvälisen tilanteen tarkastelussa, ja ne käytännölliset ehdotukset, jotka minun on esitettävä Kansankomissaarien Neuvoston ja



Yleisvenäläisen TpKK:n nimissä — olen luetellut ne — ja haluan pyytää vahvistamaan kaikki nämä ehdotukset tällä istuntokaudella.

Siirtyessäni sisäisen rakennustyön kysymyksiin minun on aluksi pysähdyttävä tarkastelemaan erittä hallituksemme toimenpiteitä ja sitten käytävä käsiksi pääasiaan, jona on siirtyminen uusille raiteille, siirtyminen sodan tehtävistä valtion rakentamisen tehtäviin.

Niistä sisäpolitiikkamme perustoimenpiteistä, jotka ovat tällä kahden kuukauden toimintakaudella enemmän tai vähemmän erottautuneet tavanomaisesta jokapäiväisestä työstä, on erityisen tärkeä seuraava päätös, joka kaipaa Yleisvenäläisen TpKK:n vahvistusta. Kysymyksessä on päätös kuolemanrangaistuksen lakkauttamisesta. Te tiedätte, että heti Denikinistä saavutetun suurvoiton, Rostovin valloituksen, jälkeen tov. Dzierżyński, joka johtaa Yleisvenäläistä erikoiskomiteaa ja Sisäasiain kansankomissariaattia, teki Kansankomissaarien Neuvostolle ehdotuksen ja toteutti sen omassa laitoksessaan, nimittäin että kaikinainen Erikoiskomiteasta riippuvainen kuolemanrangaistuksen soveltaminen peruutettaisiin. Kun Euroopan porvarilliset demokraatit levittävät kaikin voimin valheita Neuvosto-Venäjästä, väittäen sen olevan etupäässä terroristisen, kun sellaisia väitteitä levittävät sekä porvarilliset demokraatit että II Internationalen sosialistit, kun Kautsky on voinut kirjoittaa erikoisen „Terrorismi ja kommunismi” nimisen kirjankin, jossa hän sanoo kommunistien vallan nojautuvan terrorismiin, niin voitte kuvitella, millaisia valheita tästä asiasta levitetään, ja torjuaksemme nuo valheet olemme päätyneet siihen toimenpiteeseen, johon tov. Dzierżyński ryhtyi ja jolle Kansankomissaarien Neuvosto antoi hyväksymisensä, ja nyt tämä toimenpide kaipaa Yleisvenäläisen TpKK:n vahvistusta.

Ententen terrorismi pakotti meidät turvautumaan terroriin silloin, kun maailmanmahtavat suurvallat lähettivät sotalaumansa kimppuumme mistään piittaamatta. Emme olisi kestäneet kahtakaan päivää, jollemme olisi vastanneet armottomasti näihin upseerien ja valkokaartilaiden yrityksiin, ja se tiesi terroria, mutta Entente pakotti meidät siihen terroristisella menettelyllään. Ja me luovimme kuolemanrangaistuksen soveltamisesta heti kun olimme saavuttaneet ratkaisevan voiton, jo ennen sodan

päättymistä, heti Rostovin valloituksen jälkeen, ja osoitimme siten, että suhtaudumme omaan ohjelmaamme juuri niin kuin olemme luvanneet. Me selitämme väkivallan käytön johtuvan siitä, että on lannistettava riistäjät, lannistettava tilanherrat ja kapitalistit; kun tämä tehtävä ratkaistaan, me luovumme kaikista poikkeustoimenpiteistä. Me olemme todistaneet sen käytännössä. Ja minä luulen, luotan ja olen varma, että Yleisvenäläinen TPKK antaa yksimielisen vahvistuksensa tälle Kansankomissaarien Neuvoston toimenpiteelle ja ratkaisee sen sillä tavoin, että kuolemanrangastuksen soveltaminen Venäjällä kävisi mahdolliseksi. On itsestään selvää, että jokainen Ententen yritys palata takaisin sodan menetelmiin pakottaa meidät palaamaan takaisin entiseen terroriin; me tiedämme elävämme saalistuksen aikaa, jolloin hyvistä sanoista ei ole apua; tämän olemme pitäneet mielessä, ja heti kun ratkaiseva taistelu saatiin viedyksi päätökseen, me ryhdyimme viipymättä lakkauttamaan niitä toimenpiteitä, joita kaikissa muissa valtioissa sovelletaan loputtomiin.

Edelleen halusin kiinnittää huomiota Työläisinspektiota koskevan kysymyksen käsittelyyn. Teille tullaan tekemään tästä kysymyksestä eri selostus, ja tekisin väärin, jos puuttuisin siihen pitemmälti. Tässä suhteessa on ensivuoroisena tehtävänämmme laajojen joukkojen vetäminen mukaan hallintotyöhön, ja tämä tehtävä on vieläkin ajankohtaisempi kuin laajan rakennustyön tehtävät. Teille tullaan esittämään yksityiskohtaiset suunnitelmat, ja kun käsittelette ne ja teette niihin korjauksenne, te havaitsette, että laajat työläisjoukot on saatava entistä laajemmin mukaan tähän rakennustyöhön. Tämä on perustehtävämme ja siihen on hyvin vaikea käydä käsiksi nykyisen rappiotilan vallitessa, mutta me pyrimme siihen johdonmukaisesti.

Ratkaistavanamme on vielä yksi kysymys — osuustoimintakysymys. Olemme asettaneet tehtäväksemme koko väestön yhdistämisen osuuskuntiin, jotka olisivat toiseltaisia kuin entiset osuuskunnat, missä oli parhaassa tapauksessa vain huippuryhmiä.

Sosialismi olisi mahdollisuus, ellei se oppisi käyttämään sitä tekniikkaa, sitä kulttuuria, sitä koneistoa, jonka porvarillinen kulttuuri, kapitalismin kulttuuri on luonut. Yhtenä sellaisena koneistona on osuustoiminta, joka kehittää sitä pitemmälle, mitä korkeammalla kapitalistisen kehi-

tyksen asteella kyseessä oleva maa on. Me asetimme tehtäväksi koko maata käsittävän osuustoiminnan. Osuustoimintaan ovat tähän saakka osallistuneet vain huippuryhmät, ja siitä on ollut etua niille, kenellä on varaa maksaa jäsenmaksuja, mutta se ei ole antanut työtätekeville joukoille mahdollisuutta käyttää hyväksi osuustoiminnan etuja. Me olemme luopuneet päättäväisesti sellaisesta osuustoiminnasta, mutta emme kuitenkaan niin, että hävittäisimme ylipäänsä kaiken osuustoiminnan, vaan asetimme maaliskuu- ja huhtikuussa 1918 osuustoimintaliikkeen tehtäväksi saada toimintapiiriinsä koko väestö. Jos on olemassa osuustoimintamiehiä, jotka pitävät arvossa osuustoiminnan perustanlaskijain opetuksia (osuustoiminnan tehtävänä on vanhastaan ollut työtätekevien intressien tyydyttäminen), heidän täytyy suhtautua tähän myötämielisesti. Ja olemme varmoja, että osuustoimintajärjestöjen jäsenistön enemmistön myötätunto on meidän puolellamme, vaikka emme lainkaan yritä uskotella itsellemme, että olisimme saaneet puolellemme osuustoiminnan johtomiesten enemmistön myötätunnon, koska noiden osuustoiminnan johtomiesten katsomukset ovat porvarillisia ja pikkuporvarillisia ja he käsittävät osuustoiminnan vain kapitalistisen talouden hoidon ja paljonpuhutun vapaakaupan uudeksi muodoksi, joka tietää harvojen rikastumista ja enemmistön köyhtymistä. Me sen sijaan olemme julistaneet valtakunnalliseksi tehtäväksi sen, että osuuskunnat todella alkaisivat palvella työtätekeviä joukkoja ja että koko väestö olisi mukana osuustoiminnassa. Sitä ei voitu tehdä käden käänteessä. Annettuamme tällaisen tehtävän me olemme työskennelleet järjestelmällisesti ja tulemme työskentelemään edelleenkin viedäksemme päätökseen tämän asian, yhdistääksemme osuuskuntiin koko väestön, ja voimme sanoa varmasti, että koko Neuvostotasavalta on ehkä muutamien viikkojen tai ehkä muutamien kuukausien kuluessa muuttuva yhdeksi suureksi työtätekevien osuuskunnaksi. Sen jälkeen työtätekevien omatoimisuuden kehittyminen, heidän osallistumisensa rakennustyöhön tulee tapahtumaan vielä laajemmissa puitteissa.

Lopuksi päätimme, että kaikenmuotoiset osuustoimintajärjestöt, ei ainoastaan kulutus-, vaan myös luotto-, tuotanto- y.m. osuuskunnat yhdistettäisiin asiaankuuluvalla varovaisuudella ja asteittain Kulutusosuuskuntien

keskusliitoksi. Olemme varmoja siitä, että toimenpiteet, joihin olemme tässä suhteessa ryhtyneet, saavat kannatusta Toimeenpanevan Keskuskomitean ja paikallisten työntekijäin taholta, jotka sitten kun osuuskunnat on virallisesti yhdistetty saavat taloudellisella rakennustyöllään ja vetämällä siihen mukaan työläisten ja talonpoikien enemmistön aikaan sen,— me olemme asettaneet tämän erääksi tärkeimmäksi tehtäväksemme —, että osuustoiminnasta tulee muun muassa mitä tärkein tekijä taistelussa vanhalta kapitalistiselta valtiolta perittyä byrokratismia vastaan, taistelussa, jonka olemme ohjelmassammekin julistaneet mitä tärkeimmäksi tehtäväksi. Ja me tulemme käymään tuota taistelua kaikissa virastoissa, kaikin keinoin ja muun muassa osuustoiminnallisen yhdistämisen tietä sekä vetoamalla porvarillisten osuustoimintahuippujen asemesta todellisiin työtekeviin joukkoihin, joiden kaikkien tulee ryhtyä itsenäiseen työhön järjestämään osuustoimintaa.

Edelleen haluaisin sisäisen rakennustyön kysymyksistä mainita siitä, mitä on tehty maatalouden alalla. Järjestyksen aikaansaamiseksi maankäytössä Maatalouden kansankomissaari julkaisi heinäkuussa 1919 kiertokirjeen toimenpiteistä tiheään toistuvien osuusmaan uudestijakojen ehkäisemiseksi. Kiertokirje julkaistiin heinäkuun 1 p:nä „Izvestija VTsIK” lehdessä, ja se on otettu „Työläisten ja Talonpoikien Hallituksen asetus- ja säädöskokoelmaan”. Kiertokirje on tärkeä siksi, koska se antaa vastauksen talonpoikien lukuisiin pyyntöihin ja esityksiin, joissa osoitetaan, että pientalouden ollessa vallitsevana usein toistuvat uudestijaot ovat haitanneet työkurin parantamista, työn tuottavuuden kohottamista. Tällä kannalla on myös Kansankomissaarin Neuvosto, joka antoi Maatalouden komissariaatin tehtäväksi esittää uudestijakojen toimeenpanojärjestystä koskevan ohjesääntöluonnoksen. Mainittu luonnos tulee lähiaikoina käsiteltäväksi. Niin ikään Maatalouden kansankomissariaatti asettaa tehtäväkseen ryhtyä useihin kiireellisiin toimenpiteisiin kotieläinkannan lisäämiseksi ja talouskaluston kunnostamiseksi. Tässä suhteessa nimenomaan paikallisten työntekijäin järjestelmällisellä työllä on suuri merkitys, ja toivomme, että Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean jäsenet painostavat asiaankuuluvalla tavalla viranomaisia ja myötävaikuttavat siihen, että nämä Maatalouden kansankomissariaatin toimenpiteet

saadaan toteutetuksi käytännössä mahdollisimman lyhyessä ajassa.

Siirryn nyt rakennustyömme viimeiseen ja oikeastaan tärkeimpään kysymykseen — kysymykseen työarmeijoista ja työmobilisaatiosta. Vaikeimpia tehtäviä yhteiskuntaelämän jyrkissä siirtymävaiheissa ja muutoksissa on jokaisen siirtymävaiheen omalaatuisuuden huomioonottaminen. Miten sosialistien tulee taistella kapitalistisen yhteiskunnan sisällä — se ei ole vaikea ongelma ja se on jo kauan sitten ratkaistu. Millaiseksi on käsitettävä kehittynyt sosialistinen yhteiskunta — sekään ei ole vaikeata. Tämäkin ongelma on ratkaistu. Mutta miten on käytännössä toteutettava siirtyminen vanhasta, totunnaisesta ja kaikille tutusta kapitalismista uuteen, vielä syntymättömään sosialisiin, jolta puuttuu vankkaa pohjaa — siinä kaikkein vaikein tehtävä. Sellainen siirtyminen vaatii parhaassa tapauksessa monia vuosia. Tuon siirtymäkauden sisällä politiikkamme jakautuu lukuisiin vielä pienempiin siirtymävaiheisiin. Ja ratkaistavanamme olevan tehtävän koko vaikeus, politiikan koko vaikeus ja politiikan koko taito on siinä, että osataan ottaa huomioon jokaisen tuollaisen siirtymävaiheen omalaatuiset tehtävät.

Olemme vastikään ratkaisseet tärkeimmältä osaltaan, pääpiirteissään, joskaan emme vielä loppuun asti, sodankäyntitehtävän. Asetimme tehtäväksemme torjua hinnalla millä hyvänsä valkokaartilaiden rynnistyksen. Sanoimme: kaiken täytyy meillä palvella sodan tarkoitusperiä. Se oli oikeaa politiikkaa. Tiedämme vallan hyvin, että tuo politiikka merkitsi ennen kuulumattomia rasituksia selustassa, vilua, nälkää ja talouden rappioitumista, mutta nimenomaan se seikka, että Punainen Armeija — siitä muuten annetaan sellaisia arvioita, joista luin äsken muutamia esimerkkejä — on ratkaissut tuon tehtävän mitä takapajuisimmassa maassa, todistaa tässä maassa olevan uusia voimia, muutenhan ei olisi voitu muodostaa tätä esikuvalista armeijaa eikä voittaa materiaalisesti voimakkaampia armeijoita. Mutta keskitettyämme koko valtiokoneiston huomion tähän asiaan ja onnistuttuamme ratkaisemaan tämän omalaatuisen tehtävän — alistimme kaiken palvelemaan sodan tarkoitusperiä — tilanne on alkanut vaatia nopeaa ja jyrkkää muutosta. Sotaa emme ole vielä lopettaneet. Meidän on säilytettävä täydellisesti sotilaallinen

valmius, Denikinin joukoista on tehtävä loppu, on näytetty kaikkein maiden tilanherroille ja kapitalisteille, että mikäli he aikovat vielä selvitellä sodalla välejänsä Venäjän kanssa, heidän käy samoin kuin Koltshakin ja Denikinin. Sen vuoksi emme saa mitenkään heikentää sotavoimiamme. Ja samaan aikaan on suunnattava koko maa toisille raiteille, järjestettävä uudelleen koko koneisto. Ei ole mahdollista eikä tarpeellistakaan teroittaa pitemmästi huomiota siihen, että kaiken pitää palvella sodan tarkoituksena, koska sotatehtävä on pääpiirteissään ratkaistu.

Nyt on vuorossa siirtyminen sodasta rauhanomaiseen rakennustyöhön sikäli omalaatuisissa olosuhteissa, että emme voi kotiuttaa armeijaa, sillä meidän on otettava lukuun sellainen mahdollisuus, että samainen Puola tai jotkut muut valtiot, joita Entente yhä usuttaa kimppuunme, aloittavat hyökkäyksen. Tämän tehtävän se omalaatuisuus, että meidän täytyy voimatta heikentää sotavoimiamme suunnata uusille, rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön raiteille koko Neuvostovallan koneisto, joka on keskitetty sodankäyntiin, vaatii poikkeuksellisen suurta huomiota ja on esimerkkinä siitä, että me emme voi selviytyä tästä yleisten kaavojen, yleisten ohjelmakohtien, kommunismin yleisten periaatteiden turvin, vaan meidän on otettava huomioon nämä kapitalismista kommunismiin johtavan siirtymäkauden omalaatuiset olosuhteet, siirtyminen sellaisen maan asemasta, jonka koko huomio oli keskitetty sofaan, sellaisen maan asemaan, joka on saavuttanut ratkaisuvan voiton sotilaallisella alalla ja jonka tulee ryhtyä ratkaisemaan sotilaallisesti taloudellisia tehtäviä, ratkaisemaan sotilaallisesti siksi, koska tilanne on tavattoman vaikea, kuten te kaikki tiedätte. Loppupalvi tuottaa ja on tuottanut työtätekeville joukoille ennen kuulumattomia vaikeuksia, nälkää, vilua ja talouden rappioitumista. Meidän on voitettava tämä kaikki hinnalla millä hyvänsä. Me tiedämme, että voimme sen tehdä. Sen on Punaisen Armeijan tarmokkuus meille todistanut.

Jos kerran olemme jaksaneet taistella tähän saakka, kun olemme olleet saarrettuina joka taholta ja eristettyinä rikkaimmista vilja- ja kivihiilialueista, niin nyt kun olemme päässeet käsiksi niihin kaikkiin ja kun meillä on mahdollisuus ratkaista yhteisvoimin Ukrainan kanssa taloudellisen rakennustyön tehtäviä, me voimme ratkaista perustehta-

vän: koota suuren määrän viljaa sekä elintarvikkeita ja kuljettaa ne teollisuuskeskuksiin käydäksemme käsiksi teolliseen rakennustyöhön. Tähän tehtävään meidän tulee keskittää kaikki voimamme. Huomion siirtäminen siitä joihinkin muihin käytännön tehtäviin on sallimatonta: se pitää ratkaista sotilaallisin keinoin, kaikella ankaruudella, syrjäyttäen kokonaan kaikki muut intressit. Me tiedämme, että lukuisat täysin oikeutetut vaatimukset ja intressit joutuvat kärsimään, mutta jollemme niin tekisi, emme voittaisi sotaa. Nyt on siirryttävä äkkiä ja ripeästi luomaan rauhanomaisen taloudellisen rakennustyömme perustaa. Sellainen perusta on luotava muodostamalla suuria elintarvikevarastoja ja kuljettamalla ne maan keskialueille; kulkulaitoksen tehtävänä on raaka-aineiden ja tuotteiden kuljetus. Että olemme löytäneet oman tiemme, sitä osoittaa se, kun vuoden 1917 elokuusta vuoden 1918 elokuuhun kokosimme 30 miljoonaa puutaa viljaa, seuraavana vuonna 110 miljoonaa, mutta nyt olemme koonneet viidessä kuukaudessa 90 miljoonaa puutaa, koonneet Elintarvikeasiain komissariaattimme koneiston avulla, koonneet sosialistista eikä kapitalistista menettelytapaa soveltaen, kiinteisiin hintoihin, talonpoikien viljanluovutusvelvollisuuden pohjalla eikä vapaille markkinoilla tapahtuvan myynnin kautta. Olemme varmoja, että tämä tie on oikea ja antaa meille mahdollisuuden saavuttaa sellaisia tuloksia, jotka turvaavat suunnattoman laajan rakennustyömme menestyksen.

Kaikki voimat on keskítettävä tämän tehtävän täyttämiseen, kaikki sotilaallisessa rakennustyössä kunnostautuneet sotilaalliset voimat on siirrettävä näille uusille raiteille. Tällainen on se omalaatuinen tilanne, se omalaatuinen siirtymävaihe, joka synnytti ajatuksen työarmeijoista ja josta aiheutui laki ensimmäisen työarmeijan muodostamisesta Uralilla sekä Ukrainan työarmeijan perustamisesta, edelleen laki reserviarmeijan voimien käyttämisestä työpalveluun, edelleen Neuvostovallan julkaisema päätös työvelvollisuuskomiteoista <sup>76</sup>. Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean jäsen esittelee teille kaikki nämä lait yksityiskohtaisessa, seikkaperäisessä alustuksessaan. Minä en tietenkään voi syventyä tähän asiaan, koska se voidaan valaista riittävän selvästi erillisessä alustuksessa. Tähdenän vain sitä merkitystä, mikä on tällä kaikella yleisessä politiikassamme, tällä siirtymävaiheella, joka asettaa

omalaatuisiksi tehtäviksemme kaikkien voimien jännittämisen sotilaalliseen tapaan, niiden järjestämisen, jotta saisimme kootuksi suuria elintarvikevarastoja ja kuljetetuksi ne teollisen rakennustyön keskuksiin. Sitä varten on hinnalla millä hyvänsä perustettava työarmeijoita, järjestäydyttävä sotilaalliseen tapaan, supistettava, pienennettävä, jopa suljettava koko joukko virastoja tehdäksemme hinnalla millä hyvänsä lähikuukausien aikana lopun kulkulaitoksen rappiotilasta, selviytyäksemme tästä epätoivoisesta tilanteesta, loppupalven mukanaan tuomasta vilusta, nälästä ja kurjuudesta. Siitä pitää selviytyä. Me voimme tehdä sen. Ja kun Yleisvenäläinen TpKK vahvistaa kaikki toimenpiteet työvelvollisuuden ja työarmeijain osalta, kun se juurruttaa tämän ajatuksen entistä lujemmin laajojen väestöjoukkojen keskuuteen ja vaatii kaikilta paikallisilta työntekijöiltä sen toteuttamista, niin voimme olla aivan varmoja, että selviydymme tästä mitä vaikeimmasta tehtävästä heikentämättä vähääkään sotilaallista valmiuttamme.

Meidän täytyy sotilaallista valmiuttamme heikentämättä siirtää Neuvostotasavalta hinnalla millä hyvänsä taloudellisen rakennustyön uusille raiteille. Tämä tehtävä on suoritettava lähiviikkoina, ehkä lähikuukausina. Jokaisen neuvosto- ja puoluejärjestön on ponnisteltava kaikin voimin kulkulaitoksen rappiotilan poistamiseksi ja viljavarojen lisäämiseksi.

Silloin ja vain silloin meillä tulee olemaan perusta, vankka pohja laajaa teollista rakennustyötä varten, Venäjän sähköistämistä varten. Ja näyttääksemme väestölle ja varsinkin talonpoikaistolle, että meillä on tässä suhteessa laajoja suunnitelmia, jotka eivät ole mielikuvituksen tuotetta, vaan perustuvat tekniikkaan, ovat tieteen valmistelemia, ja sitä varten meidän on mielestäni tehtävä päätös — toivon TpKK:n antavan sille hyväksymisensä —, jolla Korkeimman kansantalousneuvoston ja Maatalouden kommissariaatin tehtäväksi annetaan laatia keskinäisessä yhteisymmärryksessä Venäjän sähköistämistä koskeva suunnitelmaehdotus.

Onnistuin Valtion kustannusliikkeen avun ja entisen Kushnerevin, nykyisen 17. Valtion kirjapainon työläisten tarmokkuuden ansiosta saamaan aikaan, että meillä on erittäin lyhyessä ajassa julkaistu Krzhizhanovskin kirjanen „Venäjän sähköistämisen perustehtävät”. Huomenna tuo



kirjanen jaetaan Yleisvenäläisen TpKK:n kaikille jäsenille. Tuossa Korkeimman kansantalousneuvoston sähkötekniisessä alaosastossa työskentelevän tov. Krzhizhanovskin kirjasessa esitetään yhteenvedot siitä, mitä on jo tehty, ja herätetään kysymyksiä, joiden propaganda — ei käytännöllinen soveltaminen, vaan propagoiminen — on nyt eräs tärkeimpiä tehtäviämme.

Toivon TpKK:n hyväksyvän päätöksen, jolla TpKK:n nimissä annetaan Korkeimman kansantalousneuvoston ja Maatalouden kansankomissariaatin tehtäväksi laatia muutamien kuukauden aikana — kyseisenä aikana meillä on muita käytännön tehtäviä — laatia tieteen ja tekniikan edustajien avulla laaja ja täydellinen Venäjän sähköistämisuunnitelma. Kirjasein tekijä on aivan oikeassa valitessaan sen mottolauseeksi ajattelma: „Höyryn aikakausi on porvariston aikakausi, sähkönin aikakausi on sosialismin aikakausi”. Meillä pitää olla uusi teknillinen perusta uutta taloudellista rakennustyötä varten. Tuona uutena teknillisenä perustana on sähkö. Sille perustalle meidän pitää rakentaa kaikki. Se vaatii vuosia. Me emme pelkää kymmenen emmekä kahdenkymmenen vuoden työtä, mutta meidän täytyy näyttää talonpoikaistolle, että teollisuuden ja maatalouden entisen toisistaan eristymisen asemesta, tuon mitä syvällisimmän ristiriidan asemesta, joka antoi elinvoimaa kapitalismille, kylvi eripuraisuutta teollisuustyöläisten ja maataloustyöläisten välille — sen asemesta me asetamme tehtäväksemme palauttaa talonpoikaistolle sen, mitä olemme saaneet siltä lainaksi viljana, sillä tiedämme hän, ettei paperiraha tietenkään ole viljan vastike. Tuo laina meidän pitää palauttaa järjestämällä teollisuus ja toimittamalla talonpojille sen tuotteita. Meidän tulee näyttää talonpojille, että teollisuuden järjestäminen nyky-aikaisen korkeimman tekniikan perustalla, sähköistämisen perustalla, mikä liittyy yhteen kaupungit ja maaseudun, tekee lopun kaupungin ja maaseudun välisestä eripuraisuudesta, auttaa kohottamaan maaseudun kulttuuritasoa, auttaa voittamaan syrjäisimmilläkin perukoilla takapajuisuuden, valistumattomuuden, kurjuuden, sairaudet ja metsäläisyyden. Ryhdymme toteuttamaan sitä heti, kun suoriudumme vuorossa olevasta perustehtävästämme. Tätä varten emme poikkea hetkeksikään käytännöllisestä perustehtävästämme.

Lähikuukausina on keskitettävä kaikki voimat elintarvikekuljetuksiin ja elintarvikkeiden hankinta-alueiden laajentamiseen. Vähäisintäkään poikkeamista tästä ei voida sallia. Ja samalla tieteen ja tekniikan asiantuntijat valmistelkoot moniksi vuosiksi eteenpäin koko Venäjän sähköistämisen suunnitelmaa. Olkoon se yhdysside ulkopuoliseen maailmaan, kapitalistiseen Eurooppaan, minkä olemme saaneet aikaan, se ikkuna, jonka olemme itsellemme avanneet solmimalla rauhan Eestin kanssa, olkoon se myötävaikuttamassa siihen, että saisimme viipymättä tarpeellista teknillistä apua. Ja ratkaistuamme lähikuukausina kulkulaitosta ja elintarvikevarustelua koskevat perustehtävät, ratkaistuamme työvelvollisuuteen liittyvät tehtävät, joihin keskitämme kaikki voimamme kiinnittämättä lähiaikana huomiotamme mihinkään muuhun, ratkaistuamme ne me näytämme, että osaamme ryhtyä toteuttamaan moniksi vuosiksi eteenpäin suunnitellun rakennustyön tehtäviä, siirtämään koko Venäjää korkeammalle teknilliselle perustalle, joka poistaa kaupungin ja maaseudun välisen ristiriitaisuuden ja antaa mahdollisuuden voittaa täydellisesti ja ratkaisevasti maaseudun takapajuisuuden, pirstoutuneisuuden, hajanaisuuden ja valistumattomuuden, mikä on tähän saakka ollut kaiken luutuneisuuden, kaiken takapajuisuuden ja sorron pääasiallisimpana syynä. Ja tällä alalla, teollisuuden uudestijärjestelyn rauhanomaisella verettömällä rintamalla me saavutamme, jos otamme avuksi kaikki sotilaalliset tottumuksemme, keskitämme kaiken tarmon ja kaikki voimat tähän tehtävään — me saavutamme tällä alalla vielä ratkaisevampia, vielä suurempia voittoja kuin ne, joita olemme saavuttaneet sotatantereella. ( S u o s i o n o s o i t u k s i a . )

*Lyhyet selostukset  
julkaistu helmikuun 3 p:nä 1920  
„Pravda” lehdessä 23. numerossa  
ja „Izvestija VTsIK” lehdessä  
23. numerossa*

*Julkaistaan ensi kerran  
täydellisesti*

*Julkaistaan  
pikakirjoituksen mukaan*

## LUONNOS (ELI TEESIT) VKP:n VASTAUKSEKSI SAKSAN RIIPPUMATTOMAN SOS.-DEM. PUOLUEEN KIRJEESEEN <sup>77</sup>

Saatuamme lopulta riippumattomien (saksalaisten) *viralisen* neuvottelutarjouksen meidän täytyy nyt puolueena vastata heille täysin avomielisesti, ilman sitä „diplomatiaa”, joka on tiettyssä määrin välttämätöntä Kommunistiselle Internationalelle.

Ja vastauksen tulee olla sellainen, että asia selviää työväenjoukoille, jotka suhtautuvat myötämielisesti proletariaatin diktatuuriin ja neuvostojärjestelmään ja joita niiden johtajat *pettävät* (tahallisesti tai tahattomasti, t.s. itsepetoksen vaikutuksesta) ei ainoastaan Saksassa, vaan myös Ranskassa ja Englannissa ja vielä monissa muissa maissa, sillä nuo johtajat ovat vain sanoissa valmiit kirjoittamaan nimensä työläisten keskuudessa suosiota nauttivien tunnusten (proletariaatin diktatuuri ja Neuvostovalta) alle, mutta käytännössä toimivat, propagoivat, agitativat j.n.e. vanhaan tapaan, ei näiden tunnusten hengessä, vaan näiden tunnusten vastaisessa hengessä.

Alla seuraava on tarkoitettu sellaisen (VKP:ltä Saksan riippumattomalle sosialidemokraattiselle puolueelle annettavan) vastauksen alustavaksi teesiluonnokseksi:

(*myös* pykälien järjestystä on vielä muutettava)

1. Proletariaatin diktatuuri merkitsee taitoa, valmiutta ja päättäväisyyttä voittaa puolelleen (proletariaatin vallankumouksellisen etujoukon puolelle) kaikki työtätekevien ja riistettyjen massat käyttäen vallankumouksellisia keinoja, soveltaen riistäjien pakkoluovuttamista.

Tätä Saksan riippumattomat eivät tee jokapäiväisessä agitaatiotyössään (esim. „Freiheit” \* lehdessä). Sitä eivät tee myöskään longuetlaiset.

\* — „Vapaus”. *Toim.*

2. Sellainen agitaatiotyö on muuten erikoisen tarpeellista maalaisproletaarien ja puoliproletaarien samoin kuin pientalonpoikien keskuudessa (talonpoikien, jotka eivät käytä palkattua työvoimaa edes kiireisimpänä elonkorjuu-aikana j.n.e., talonpoikien, jotka myyvät vähän tai eivät myy ollenkaan viljaa). Näille väestökerroksille on selitettävä joka päivä, mahdollisimman yksinkertaisesti, helpotajuisesti ja mitä konkreettisimmin, että proletariaatti, otettuaan käsiinsä valtiovallan, *on parantava* heti heidän asemaansa *pakkoluovutettujen tilanherrojen kustannuksella*. Se vapauttaa heidät suurmaanomistajien sorrosta, antaa heille, yhtenäiselle kokonaisuudelle, suuret maatilat, vapauttaa veloista ja niin edelleen ja niin pois päin. Samoin kaupunkien ei-proletaarisille tai ei täysin proletarisille työtätekeville joukoille.

Saksan riippumattomat (samoin kuin longuetlaisetkaan) eivät suorita tällaista agitaatiotyötä.

3. Neuvostojärjestelmä kumoo sen valheen, jota porvaristo levittää sanoen „painovapaudeksi” pohattojen, kapitalistien vapautta lahjoa lehdistöä, ostaa se palvelukseensa, kapitalistien vapautta ostaa satoja lehtiä äänenkannattajikseen ja siten väärentää niin sanottua „yleistä mielipidettä”.

Tätä totuutta Saksan riippumattomat (heistä puhuessamme tarkoitamme *aina* myös longuetlaisia, Englannin riippumattomia ja niin edelleen ja niin pois päin) eivät tajua, he eivät selitä sitä eivätkä agitoi joka päivä hävittämään vallankumouksellisin keinoin sitä orjuutta, jossa pääoma pitää lehdistöä ja jota porvarilliset demokraatit nimittävät valheellisesti painovapaudeksi.

Riippumattomat, jotka eivät harjoita sellaista agitaatiota, hyväksyvät vain sanallisesti (Lippenbekenntniss) Neuvostovallan, mutta käytännössä jäävät kokonaan porvarillisten demokraattien ennakkoluulojen kahlehtimiksi.

He eivät osaa selittää kirjapainojen, paperi- y.m. varastojen pakkoluovutusta, tuota *tärkeintä* asiaa, koska eivät itse ymmärrä sitä.

4. Sama koskee kokoontumisvapautta (se on valhetta niin kauan kuin rikkaat omistavat parhaat rakennukset ja ostavat julkisia rakennuksia omakseen), „*kansan aseistamista*”, omantunnonvapautta (=pääoman vapautta ostaa ja lahjoa kokonaisia kirkollisia järjestöjä joukkojen huu-

maamiseksi uskonnon oopiumilla) ja kaikkia muita porvarillisia demokraattisia vapauksia.

5. Proletariaatin diktatuuri merkitsee sitä, että *yksi* luokka, proletariaatti, ja nimenomaan sen vallankumouksellinen etujoukko kukistaa porvariston. Jos vaaditaan, että tämän etujoukon on voitettava *ensin* puolelleen *kansan enemmistö* porvarillisten parlamenttien, porvarillisten perustavien kokousten y.m. vaaleissa, toisin sanoen vaaleissa, jotka suoritetaan *palkkaorjuuden vallitessa*, riistäjien vallitessa, heidän sortonsa alaisina, tuotantovälineiden yksityisomistuksen vallitessa, jos vaaditaan tai edellytetään sellaista, niin käytännössä se on täydellistä luopumista proletariaatin diktatuurista ja siirtymistä tosiasiallisesti porvarillisen demokratian kannalle.

Juuri niin tekevät Saksan riippumattomat ja Ranskan longuetlaiset. Kerratessaan pikkuporvarillisten demokraattien fraaseja „kansan” enemmistöstä (mitä porvaristo pettää ja pääoma sortaa) nuo puolueet ovat objektiivisesti vieläkin porvariston puolella proletariaattia vastaan.

6. Proletariaatin diktatuuri edellyttää ja merkitsee sen totuuden selvää tajuamista, että kapitalistisessa yhteiskunnassa omaamansa objektiivisen taloudellisen aseman vuoksi proletariaatti ilmentää *oikein koko* työtätekevien ja riistettyjen massan, kaikkien puoliproletaarien (t.s. osittaisesti työvoimansa myynnillä elävien), kaikkien pientalonpoikien y.m.s. intressejä.

Nämä väestökerrokset seuraavat porvarillisia ja pikkuporvarillisia puolueita (muun muassa II Internationalen „sosialistisia” puolueita), mutta eivät tee sitä vapaasta tahdostaan (kuten pikkuporvarilliset demokraatit luulevat), vaan siksi että porvaristo suorastaan petkuttaa niitä, että pääoma sortaa niitä ja että pikkuporvarilliset johtajat pettävät itseään.

Nämä väestökerrokset (puoliproletaarit ja pientalonpojat) proletariaatti saa puolelleen, voi saada puolelleen vasta sen *jälkeen* kun on voittanut, vasta sen jälkeen kun on vallannut valtiovallan, toisin sanoen sen jälkeen kun se on kukistanut porvariston, vapauttanut siten *kaikki* työtätekevät pääoman sorrosta ja *näyttänyt* heille käytännössä, millaisia hyvyyksiä (riistäjistä vapautumisen hyvyyksiä) proletaarin valtiovalta antaa.

Saksan riippumattomat ja Ranskan longuetlaiset eivät ymmärrä tätä ajatusta, joka muodostaa proletariaatin diktatuuri-aatteen perustan ja olemuksen, eivätkä levitä sitä joukkoihin, propagoi sitä joka päivä.

7. Proletariaatin diktatuuri merkitsee, että tajutaan välttämättömäksi riistäjien vastarinnan tukahduttaminen väkivalloin, valmiutta, päättäväisyyttä ja taitoa tehdä niin. Ja koska porvaristo, tasavaltalaisinkin ja demokraattisinkin (esimerkiksi Saksan, Sveitsin, Amerikan) porvaristo, turvautuu järjestelmällisesti pögromeihin, lynkkauksiin, murhiin, sotilaalliseen väkivaltaan, terroriin kommunistien ja tosiasiallisesti proletariaatin kaikkien vallankumouksellisten toimenpiteiden vastustamiseksi, niin näissä oloissa kieltäytyminen käyttämästä väkivaltaa, terroria on samaa kuin muuttuminen ruikuttavaksi pikkuporvariksi, se on taantumuksellisten poroporvarillisten sosiaalisen rauhan illuusioiden kylvämistä, se on — konkreettisesti puhuen — pelkuruutta hurjapään upseerin edessä.

Vuosien 1914—1918 äärimmäisen rikollinen ja taantumuksellinen imperialistinen sota on näet kasvattanut kaikissa maissa ja nostanut kaikissa, jopa demokraattisimmissakin tasavalloissa politiikan näyttämön etualalle nimenomaan monia kymmeniä tuhansia taantumuksellisia upseereita, jotka valmistelevat terroria ja harjoittavat terroria porvariston eduksi, pääoman eduksi, proletariaattia vastaan.

Siksipä se terroriin suhtautuminen, jonka Saksan riippumattomat ja Ranskan longuetlaiset tuovat käytännössä ilmi parlamenttipuheissa, sanomalehtiartikkeleissa, kaikessa agitaatiossa ja propagandassa, on itseasiassa täydellistä luopumista proletariaatin diktatuurin perussäilytyksestä, se on itseasiassa siirtymistä pikkuporvarillisten demokraattien kannalle, se on työläisten vallankumouksellisen tietoisuuden *turmelemista*.

8. Sama koskee kansalaissotaa. Imperialistisen sodan jälkeen, kun vastassa on taantumuksellisia kenraaleja ja upseereja, jotka terrorisoivat proletariaattia, kun on tosiasia, että *kaikki* porvarilliset valtiot *jo valmistelevat* nykyisellä politiikallaan *uusia* imperialistisia sotia, ja näitä sotia ei vain valmistella tietoisesti, vaan ne ovat myös kiertämätön objektiivinen tulos noiden valtioiden kaikesta politiikasta — näissä oloissa, tällaisessa tilanteessa vaiker-

telu riistäjiä vastaan käytävän kansalaissodan johdosta, sellaisen sodan tuomitseminen, sen pelkääminen merkitsee käytännössä taantumukselliseksi muuttumista.

Se merkitsee, että pelätään työläisten voittoa, joka saattaa vaatia kymmeniä tuhansia uhreja, ja sallitaan välttämättömästi uuden imperialistisen joukkoteurastuksen alkaminen, teurastuksen, joka vaatii eilen ja tulee vaatimaan huomenna miljoonia uhreja.

Se merkitsee, että tosiasiallisesti *rohkaistaan* porvarillisia kenraaleja ja porvarillisia upseereita heidän taantumuksellisissa ja väkivaltaisissa pyrkimyksissään, aikeissaan ja valmisteluissaan.

Juuri näin taantumuksellista on tosiasiaassa Saksan riippumattomien ja Ranskan longuetlaisten imelä, pikkuporvarillinen ja sentimentaalinen asennoituminen kansalaisotakysymyksessä. He ummistavat silmänsä näkemästä valkokaartin juonittelua, porvariston puuhia valkokaartin valmentamiseksi ja sen muodostamiseksi ja kieltäytyvät tekopyhästi, ulkokultaisesti (eli pelkurimaisesti) muodostamasta proletaarien punaista kaarta, punaista armeijaa, joka kykenee lannistamaan riistäjien vastarinnan.

9. Proletariaatin diktatuuri ja Neuvostovalta merkitsevät sitä, että tajutaan selvästi porvarillisen (jopa tasavaltaisen ja demokraattisenkin) valtiokoneiston, oikeuslaitoksen, sotilas- ja siviilibyrokratian j.n.e. *murskaamisen*, perin pohjaisen hävittämisen välttämättömyys.

Saksan riippumattomat ja Ranskan longuetlaiset eivät tätä totuutta näy tajuavan eivätkä harjoita jokapäiväistä agitaatiota sen hyväksi. Sitäkin pahempi on, että he harjoittavat kaikkea agitaatiotyötä *päinvastaisessa* hengessä.

10. Jokainen vallankumous (erotukseksi reformista) merkitsee jo sinänsä kriisiä, erittäin syvällistä niin poliittista kuin taloudellistakin kriisiä. Näin on laita riippumatta sodan aiheuttamasta kriisistä.

Proletariaatin vallankumouksellisen puolueen tehtävä on selittää työläisille ja talonpojille, että täytyy olla rohkeutta kohdata tuo kriisi ja löytää vallankumouksellisista toiminnoista *voimanlähde* tuon kriisin voittamiseksi. Vain voittamalla suurimmatkin kriisit vallankumouksellisella intomielisyydellä, vallankumouksellisella tarmolla, vallankumouksellisella valmiudella mitä suurimpiin uhrauksiin proletariaatti kykenee voittamaan riistäjät ja vapauttamaan

ihmiskunnan lopullisesti sodista, pääoman sorrosta ja palkkaorjuudesta.

Muuta ulospääsyä ei ole, sillä reformistinen suhtautuminen kapitalismiin aiheutti eilen (ja aiheuttaa väistämättömästi huomenna) imperialistisen miljoonien ihmisten teurastuksen ja kaikenlaisia kriisejä loppumattomiin.

Riippumattomat ja longuetlaiset eivät ymmärrä tätä perusajatusta, jota ilman proletariaatin diktatuuri on tyhjänpäiväinen fraasi, he eivät tuo sitä esiin propagandassaan ja agitaatiossaan eivätkä selitä joukoille.

11. Riippumattomat ja longuetlaiset eivät syvennä eivätkä levitä joukkojen keskuudessa tietoisuutta siitä, että reformismi, joka oli tosiasiallisesti vallitsevana II Internationalessa (1889—1914) ja tuhosi sen, on lahonnutta ja turmiollista, vaan he hämäävät tätä tietoisuutta, peittelevät tautia, eivät tuo ilmi eivätkä paljasta sitä.

12. Erotessaan II Internationalesta, tuomitessaan sen sanallisesti (esim. Crispinin kirjasessa) riippumattomat tosiasiaa ojentavat kättä Friedrich Adlerille, herrojen Noskein ja Scheidemanniin Itävallan puolueen jäsenelle.

Riippumattomat sietävät keskuudessaan kynäilijöitä, jotka kiistävät järjestään kaikki proletariaatin diktatuurin peruskäsitteet.

Tämä sanojen ja tekojen ristiriita on luonteenomaista Saksan riippumattomien ja Ranskan longuetlaisten puolueiden *johtajien* koko politiikalle. Nimenomaan johtajat ovat omaksuneet pikkuporvarillisten demokraattien ja reformismien turmelemien proletariaatin huippukerrostien ennakkoluulot vastoin neuvostojärjestelmään pyrkivien työväenjoukkojen vallankumoussympatioita.

13. Riippumattomat ja longuetlaiset eivät ymmärrä eivätkä selitä joukoille, että kehittyneimpien maiden imperialistien ylivoitot antoivat niille (ja antavat nyt) mahdollisuuden *lahjoa* proletariaatin huippukerroksia, heitellä niille murusia ylivoitoista (joita saadaan siirtomaista ja riistämällä heikkoja maita finanssipoliittisin keinoin), luoda ammattitaitoisten työläisten etuoikeutetun kerroksen j.n.e.

Ei voi olla puhettakaan proletariaatin diktatuurista, ellei paljasteta tuota pahaan taistella paitsi tradeunionistista byrokratiaa vastaan, myös kaikkia ammattikuntalaisen poroporvarillisuuden, työväenaristokratian, työväen huip-



pukerroksien etuoikeuksien ilmauksia vastaan, karkoteta tuollaisen hengen edustajia säälimättä vallankumouksellisesta puolueesta ja vedota *pohjakerroksiin*, yhä laajempiin *joukkoihin*, riistettyjen todelliseen *enemmistöön*.

14. Riippumattomien ja longuetlaisten haluttomuus tai kykenemättömyys katkaista välinsä imperialismin turmelempiin työväen huippukerroksiin ilmenee myös siinä, että he eivät harjoita agitaatiota *siirtomaakansojen kaikkien* kapiinoiden ja vallankumousliikkeiden suoranaisen ja ehdottoman tukemisen puolesta.

Näissä olosuhteissa siirtomaapolitiikan ja imperialismin tuomitseminen muodostuu typerän poroporvarin teeskenteleksi tai pelkäksi huokailuksi.

15. Riippumattomat ja longuetlaiset eivät harjoita agitaatiota sotäväessä (sen puolesta, että sotäväkeen mentäisiin *tarkoituksella* valmistaa sitä siirtymään työläisten puolelle porvaristoa *vastaan*). He eivät perusta järjestöjä tällaista työtä varten.

He eivät propagoi järjestelmällisesti *illegaalisia järjestöjä* eivätkä *perusta* niitä vastaukseksi porvariston väkivaltaan, *sen* loputtomiin „laillisuuden” loukkauksiin (niin imperialistisen sodan aikana kuin *sen päätyttyäkin*).

Ei voi olla puhuttakaan todella vallankumouksellisesta proletariaatin puolueesta enempää Saksassa kuin Sveitsissäkään, ei Englannissa, Ranskassa eikä Amerikassakaan, ellei yhdistetä toisiinsa legaalista ja illegaalista työtä, legaalista ja illegaalista järjestöjä.

16. Riippumattomien ja longuetlaisten koko propaganda, koko agitaatio ja koko organisaatio on ylipäänsä pikemminkin poroporvarillis-demokraattista kuin vallankumouksellis-proletaarista; — pasifistista eikä sosiaalis-vallankumouksellista.

Sen vuoksi proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan „tunnustaminen” jää sanalliseksi.

---

Yhteenveto: tällaisen asiointilan vallitessa VKP pitää ainoana oikeana ratkaisuna sitä, ettei se yhdisty riippumattomien ja longuetlaisten kanssa samaan Internationalaaleen, vaan *odottaa*, kunnes Ranskan ja Saksan vallankumoukselliset työväenjoukot *korjaavat* sellaisten puolueiden kuin

riippumattomien ja longuetlaisten heikkouden, virheet, ennakkoluulot ja epäjohtonmukaisuuden.

VKP:n mielestä sellaisten puolueiden paikka ei ole Kommunistisessa Internationalessa.

VKP ei kuitenkaan kieltäydy *neuvottelemasta* kaikkien puolueiden kanssa, jotka haluavat neuvotella sen kanssa ja tietää sen mielipiteen.

*Julkaistu maaliskuussa 1920*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

---

**PUHE MOSKOVAN RATASOLMUN RAUTATIELÄISTEN  
KONFERENSSISSA  
HELMIKUUN 5 pnä 1920**

LYHYT SANOMALEHTISELOSTUS

Pitkän puheen piti V. I. Lenin, jota tervehdittiin myrskyisin suosionosoituksin.

Eestin kanssa solmittu rauha on kansainvälisen tilanteen tärkein tosiasia, lausui toveri Lenin. Tämä rauhansopimus on ikkuna Eurooppaan. Se antaa meille mahdollisuuden ryhtyä tavaravaihtoon länsimaiden kanssa. Vastustajamme väittivät, että vallankumous lännessä on kaukainen asia ja että emme pysy vallassa ilman tuota vallankumousta. Mutta me emme ole ainoastaan pysyneet vallassa, vaan olemme myös voittaneet.

Olemme voittaneet saamatta mistään ainoatakaan patruunaa, voittaneet vain siksi, että työläiset ja puna-armeijalaiset tiesivät, minkä puolesta he taistelevat.

Kun pienet kansat, jotka ovat vain Ententen leikkikaluja, alkavat pyrkiä rauhaan Neuvosto-Venäjän kanssa, niin se johtuu siitä, että olemme todistaneet käytännössä, kuinka imperialistit ovat niitä pettäneet ja kuinka auliisti Venäjän proletariaatti ojentaa niille sovinnon kättä. Eestiä seuraa Puola. On saatu tieto, että Puola tulee käsittelemään Neuvosto-Venäjän rauhantarjousta. Tämä veretön voitto on tavattoman suurimerkityksinen.

Siirryttyään käsittelemään sisäistä tilannetta V. I. Lenin osoitti, että taistelu kulkulaitoksen kohottamiseksi rappio-tilasta on sen keskeisin kysymys. Rautatiekuljetukset ovat nyt hiuskarvan varassa. Jos junaliikenne pysähtyy, se merkitsee proletaaristen keskusten tuhoa. Tarvitaan työväenjoukkojen sankarillisia ponnistuksia kulkulaitoksen auttamiseksi ja vilun sekä nälän torjumisen helpottamiseksi. Kun niin paljon uhreja vaatineessa kansalaissodassa

olivat mahdollisia ennen näkemättömät sankariteot, jotka ratkaisivat asian meidän eduksemme, niin samanlaisia sankaritekoja ja uhrauksia tarvitaan nytkin, kun sota on siirtynyt toiselle rintamalle — teollisuuden rintamalle. Nyt tarvitaan voittoja tällä verettömällä rintamalla.

Pitää käsittää, että täälläkin tarvitaan uhrauksia. Uhrauksien hinnalla on kohennettava maan talous. „Kuolema tai voitto” on otettava tunnuslauseeksi teollisuusrintamalla. Pitää saada työläiset tajuamaan, että tällä rintamalla voitto vaatii mitä kireintä taistelua. Taistelu on oleva hyvin vaikeaa ja sitä joutuvat käymään nälkäiset, uupuneet työläiset; mutta he saavuttavat tavoitteensa, jos vain käsittävät, että tämän taistelun tuloksesta riippuu työväenluokan kohtalo.

Kululaitosta koskeva kysymys on parhaillaan Puolustusneuvoston käsiteltävänä. Mutta työläisten itsensä on yhdistyttävä taisteluun kulkulaitoksen kohottamiseksi rappiotilasta ja tuota rappiotilaa pahentavan keinottelun hävittämiseksi. Ne, jotka eivät anna viljelijäämiään valtiolle ja muuttavat rautatiet keinottelun välikappaleeksi, ne ovat vastustajiamme, ja tietoisten työläisten on yksimielisesti taisteltava heitä vastaan.

Me johdatimme Punaisen Armeijan voittoon, mutta sitä emme tehneet pelkällä agitaatiolla, vaan myös tiukalla rau-taisella kurilla. On välttämätöntä, että kaikilla työn rintamilla järjestetään asiat samoin kuin Punaisessa Armeijassa. Kaikkea Punaista Armeijaa muodostettaessa saatua kokemusta on käytettävä hyväksi työtätekevien rautatiearmeijassa, kohottaaksemme tämän yhtä korkealle tasolle kuin Punaisen Armeijan. Punainen Armeija ei olisi voittanut eikä voita myöskään rautatiearmeija ilman uhrauksia ja rautaista kuria ja käyttämättä hyväksi asiantuntijoita. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

„Petrogradskaja Pravda” № 28,  
helmikuun 7 pnä 1920

Julkaistaan  
„Petrogradskaja Pravda” lehdessä  
tekstin mukaan

## SODASSA SODAN TAVALLA

Venäjän työläisten ja talonpoikien kukistamat tilanherrat ja kapitalistit pakottivat meidät koko maailman kapitalistien auttamina kaksivuotiseen kansalaissotaan.

Me viemme tuon sodan voitokkaaseen loppuun.

Olemme jo saaneet aikaan ensimmäisen rauhansopimuksen, joka osoitti meidän kansainvälisen politiikkamme etevämyyden kaikkien maiden yhdistyneiden kapitalistien politiikkaan verrattuna. Nuo kapitalistit koettivat kaikin voimin estää Eestiä solmimasta rauhaa meidän kanssamme. Me voitimme heidät. Me solmimme rauhan Eestin kanssa, ensimmäisen rauhan, jonka jälkeen seuraa muita rauhansopimuksia, ja ne avaavat meille mahdollisuuden tavaravaihtoon Euroopan ja Amerikan kanssa.

Me viemme voitokkaaseen loppuun verisen sodan, johon riistäjät pakottivat meidät ryhtymään. Kahdessa vuodessa olemme oppineet voittamaan ja olemme voittaneet.

Nyt on vuorossa veretön sota.

Eteenpäin kohti voittoa verettömän sodan rintamalla nälkää ja vilua vastaan, pilkkukuumetta ja kurjuutta vastaan, valistumattomuutta ja rappioutilaa vastaan!

Tähän verettömään sotaan meidät on pakottanut kolmi-vuotisen imperialistisen sodan ja kaksivuotisen kansalais-sodan aiheuttama hävitystila. Voittaaksemme noiden sotien aiheuttaman puutteen ja kurjuuden, nälänhädän ja onnettomuudet, on painettava visusti mieleen, oivallettava kunolla ja toteutettava käytännössä kaikkialla ja hinnalla millä hyvänsä sääntö:

Sodassa sodan tavalla,

Työläiset ja talonpojat kykenivät luomaan Punaisen Armeijan ilman tilanherroja ja kapitalisteja, tilanherroja ja kapitalisteja vastaan, kykenivät voittamaan riistäjät.

Työläiset ja talonpojat kykenevät luomaan rauhanomaisen työn Punaisia armeijoita — kykenevät saavuttamaan uuden onnen jälleenrakentamalla maatalouden ja teollisuuden.

Ensimmäinen ja tärkein askel sitä kohti on viipymättä, hinnalla millä hyvänsä, vallankumouksellisella tarmolla suoritettava, sotilaallisella päättäväisyydellä, yhteenliittyneisyydellä, riipeydellä ja antaumuksellisuudella toteutettava *kulkulaitoksen jälleenrakentaminen*.

Kaikki työhön, toverit!

Todistakaamme, että kykenemme rauhanomaisessa työssä osoittamaan vieläkin ihmeteltävämpää sankaruutta ja voitontahtoa kuin riistäjiä vastaan käydyn sodan taistelutantereilla!

Helmikuun 7 pnä 1920.

„Pravda“ № 28, helmikuun 8 pnä 1920  
Allekirjoitus: N. Lenin

Julkaistaan „Pravda“ lehdessä  
tekstin mukaan

**PUHE BLAGUSHAN JA LEFORTOVON  
KAUPUNGINOSAN PUOLUEJAOTTOMASSA  
KONFERENSSISSA  
HELMIKUUN 9 pnä 1920**

**SANOMALEHTISELOSTUS**

Puheessaan toveri Lenin kosketteli nykyisen neuvostokauden kahta päivänpolttavaa kysymystä: kansainvälistä tilannetta ja työrintamaa.

— Punainen Armeijamme, toveri Lenin lausui, on lujittanut voitoillaan Neuvosto-Venäjän asemaa ja tuottanut meille ensimmäisen voiton Ententen imperialisteista. Miten tämä voitto on selitettävissä? On selvää, että se ei ole pelkästään rintamalla saavutettujen voittojen tulos, vaan myös tulos siitä, että olemme voittaneet puolellemme meitä vastaan sotivien maiden sotamiehet. Maihinnousullaan liittoutuneet itse rappeuttivat joukkonsa ja niiden oli pakko viedä ne nopeasti pois. Sotamiehet kieltäytyivät taistelemasta meitä vastaan. Jo pelkkä sana „Neuvostovalta”, t.s. työtätekevien valta, täyttää koko maailman proletaarien sydämet suurella ilolla.

Me valloitimme agitaatiolla ja propagandalla Ententeltä, sen omat sotavoimat. Me voitimme imperialistit, mutta emme pelkästään sotilaittemme avulla, vaan myös nojamalla niiden omien sotilaiden meille osoittamaan myötätuntoisuuteen. Toisaalta olemme todistaneet teoin emmekä vain sanoin noudattavamme rauhanpolitiikkaa pieniin naapurivaltioihin nähden. Churchillin suulla Englanti uhkasi meitä neljäntoista valtion sotaretkellä, mutta tuo sotaretki meni myttyyn, koska me voittojemme ohella yhä uudelleen toistimme omat rauhantarjouksemme. Me tarjosimme Eestille rauhaa pitämättä lukua rajoista ja pitäen lukua vain siitä, ettemme halua vuodattaa työläisten ja talonpoikien verta minkäänlaisten rajojen tähden.

Saarron lopettaminen johtuu yksinomaan siitä sympatiasta, jota Neuvostovalta herättää meille vihamielisten

maiden työläisissä. Italiassa on menty niin pitkälle, että sosialististen puolueiden kongressi hyväksyi yksimielisesti päätöslauselman Neuvosto-Venäjän saarron lopettamisesta ja kauppasuhteiden uusimisesta sen kanssa. Vaikka pienten maiden porvarilliset hallitukset eivät pidäkään bolsheveikeista, ne ovat kuitenkin vakuuttuneet siitä, että bolshevikit haluavat ystävällisiä naapurisuhteita niihin, samaan aikaan kuin ne, joiden kanssa pitävät yhtä kenraali Denikin tai joku muu kenraali, mitätöntäisivät heti seuraavana päivänä voiton jälkeen kaikki pienten kansojen itsenäisyyspaperit. Olemme solmineet rauhan ilman ainoatakaan tykkiä, ilman ainoatakaan konekivääriä, ilman ainoatakaan laukausta ja panneet alulle rauhan solmimisen kaikkien meitä vastaan sotivien maiden kanssa. Olemme todistaneet käytännössä, että kaikkien hallitusten on laskettava aseensa Neuvostovallan rauhanpolitiikan edessä.

Olemme jo avanneet ikkunan Eurooppaan ja pyrimme käyttämään sitä laajasti. Puolaa yritetään usuttaa kimp-puumme, mutta nuo yritykset eivät onnistu, eikä ole kaukana aika, jolloin solmimme rauhan kaikkien kanssa, vaikka he sanovatkin, etteivät tunnusta meitä. He pelkäävät pahemmin kuin tulta bolshevismitartunnan leviämistä omiin maihinsa, mutta vaikka he ovat ympäröineet itsensä Kiinan muurilla, bolshevismin tartunnainen on jo kuitenkin levinnyt jokaiseen noista maista, se on niissä itsessään. Tuon tartunnan veivät sinne ranskalaiset ja englantilaiset sotamiehet, jotka kävivät Neuvosto-Venäjällä ja hengittivät sen ilmaa. Täten olemme saavuttaneet kaksi voittoa. Olemme murskanneet kaikilla rintamilla valkokaartilaisjoukkioit, valloittamme rauhan kansainvälisessä mitassa emmekä valloita sitä tykeillä vaan sympatioilla, joita olemme onnistuneet herättämään ei ainoastaan työläisissä, vaan jopa pienten kansojen porvarillisissa hallituksissakin.

Edelleen toveri Lenin kosketteli lyhyesti työrintamaa.

— Toverit, hän lausui, olemme pääsemässä kevääseen kestätyämme ennen kuulumattoman vaikean talven, joka on merkinnyt meille vilua, nälkää, pilkkukuumetta ja rautatielaitoksen rappiotilaa. Meidän täytyy voittaa tälläkin rintamalla. Kun saatoimme sodan aikana panna alttiiksi kaikkemme, antaa parhaat voimamme — menivähän valveutuneet työläiset, kommunistit ja kurssilaiset kaikkien muiden eturinnassa kohti kuolemaa ja nostattivat siten



koko armeijan mielialaa — niin sanomme nytkin: meidän on kestettävä tällä taloudellisen rappiotilan rintamalla; kuten silloinkin, kommunistit ja valveutuneet työläiset, kaikkein tunnollisimmat, rehellisimmät, parhaat ja luja-tahtoisimmat, eteenpäin! On sodittava, on taisteltava jokaisesta junasta, jokaisesta veturista. Siihen kehotan puoluejaotonta konferenssia.

Toverit, ennen kuin lopetan puheeni sanon vielä muuttaman sanan Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean viime istuntokaudella hyväksytyistä toimenpiteistä. Istuntokaudella päätettiin useista toimenpiteistä, jotka julkaistaan lähipäivinä sanomalehdissä ja jotka pitää lukea ja käsitellä kaikissa työläisten kokouksissa, kerhotaloissa, tehtaissa ja Punaisen Armeijan joukko-osastoissa. Yksi Yleisvenäläisen TpKK:n tärkeistä päätöksistä, johon mielestäni pitäisi kiinnittää vakavaa huomiota, koskee taistelua virastoissamme ilmenevää byrokratiaa vastaan. Eräs sellainen toimenpide on Yleisvenäläisen TpKK:n päätös Valtionvalvontakoneistomme uudelleenjärjestämisestä työläis- ja talonpoikaisvalvonnan eli työläisinspektion koneistoksi <sup>78</sup>. Erottamatta entisiä virkamiehiä meidän on asetettava niiden porvarillisten asiantuntijain valvojiksi työläisryhmiä, jotka itse perehtyisivät asioihin, oppisivat hoitamaan tuota työtä ja ottaisivat sen omiin käsiinsä, aivan samoin kuin emme karkottaneet asiantuntijoita armeijastakaan, vaan asetimme työläiskomissaareja valvomaan heitä. On päästävä siihen, että kaikkiin valtionlaitoksiin tulisi työläisiä ja että he valvoisivat koko valtiokoneistoa, ja se tehtävä on annettava puolueeseen kuulumattomille työläisille, joiden tulee valita edustajansa puoluejaottomissa työläisten ja talonpoikien konferensseissa. Pitää tulla ylivoimaisen taakan uuvuttamien kommunistien avuksi. Meidän täytyy saada tähän koneistoon mahdollisimman paljon työläisiä ja talonpoikia. Käymme käsiksi tähän tehtävään, suoritamme sen ja karkotamme sillä virastoistamme byrokratismin. On välttämätöntä, että laajat puolueeseen kuulumattomat joukot valvoisivat kaikkia valtion asioita ja oppisivat itse hallitsemaan.

## PUBLISISTIN KIRJOITUKSIA

### I

Kansalainen Jean Longuet lähetti minulle kirjeen, joka sisältää pääasiassa samoja valitteluja kuin Longuet'n artikkelikin: „Miten venäläisiä petetään?” („Populaire”<sup>79</sup> 10. I. 1920). Longuet lähetti minulle myös lehtensä mainitun numeron yhdessä „Internationalen uudestijärjestämisenvaliokunnan” („Comité pour la Reconstruction de l'Internationale”)<sup>80</sup> lehtisen kanssa. Lehtisessä on julkaistu kaksi päätöslauselmaehdotusta, jotka esitetään Ranskan sosialistisen puolueen edustajakokoukselle Strassburgissa. Lehtisen ovat allekirjoittaneet „Internationalen uudestijärjestämisenvaliokunnan” nimessä 24 henkilöä: Amédée Dunois, Fanny Clar, Caussy, Delépine, Paul Faure, L.-O. Frossard, Eugène Frot, Courdeaux, Leiciague, Le Troquev, Paul Louis, Jean Longuet, Maurice Maurin, Mayéras, Mouret, Mauranges, Palicot, Pécher, Marianne Rauze, Daniel Renault, Servantier, Sixte Quenin, Tommasi, Verfeuil.

Mielestäni on tarpeetonta vastata Jean Longuet'n valiteluihin ja hyökkäilyihin: tyydyttäväksi vastauksiksi on katsottava „Vie Ouvrière”<sup>81</sup> lehdessä 16. I. 1920 julkaistu F. Loriot'in artikkeli, jonka otsikkona on „Hiljemmin, Longuet!” („Tout doux, Longuet!”), ja „Kommunististen Internationalen”<sup>82</sup> 7.—8. numerossa julkaistu Trotskin artikkeli „Jean Longuet”. Lisättävää tähän on hyvin vähän; ehkä kuitenkin kannattaisi koota aineistoa 21. VII. 1919 tehdyn lakon epäonnistumisen historiasta. Mutta Moskovasta käsin en voi sitä tehdä. Olen nähnyt ainoastaan yhdessä itävaltalaisessa kommunistisessa sanomalehdessä „Avantista!”<sup>83</sup>

otetun lainauksen, jossa paljastetaan erään mitä iljettävimmän sosialipetturin (eli anarkistipetturin?), entisen syndikalistin ja parlamentinvastaisen kirkujan Jouhaux'en iljettävä osuus tässä asiassa. Miksei Longuet voisi antaa jonkun tehtäväksi laatia kokoelma — Pariisissa se on helppo tehdä —, johon kerättäisiin kaikki Euroopan kommunistisissa sanomalehdissä julkaistut, kaikki 21. VII. 1919 tehdyn lakon epäonnistumista koskevat asiakirjat, kirjoitukset ja artikkelit sekä erikoishaastattelut, joita ovat antaneet kaikki asiasta kiinnostuneet johtomiehet ja lakkolaiset? Julkaisisimme mielellämme tällaisen kokoelman. „Sosialistiseksi kasvatustyöksi”, josta koko maailman „keskustalaiset” (riippumattomat Saksassa, longuetlaiset Ranskassa, I.L.P.\* Englannissa j.n.e.) niin paljon ja mielellään puhuvat, ei ole käsitettävä sosialismin yleisten näkökohtien pedanttisen doktrinääristä toistamista, koska näihin näkökohtiin ovat kaikki kyllästyneet ja koska ne eivät vv. 1914—1918 jälkeen herätä kenessäkään luottamusta, vaan tällaiseksi kasvatustyöksi on käsitettävä se, että jatkuvasti *paljastetaan* johtajien *virheet* ja liikkeessä sattuneet hairahdukset.

Esimerkiksi. Kaikki ne sosialististen puolueiden, ammattiliittojen, työväen osuuskuntien johtajat ja huomattavat edustajat, jotka vv. 1914—1918 sodassa olivat „isänmaan puolustuksen” kannalla, menettelivät kuin sosialismin peturit. „Sosialistisen kasvatustyön” suorittaminen käytännössä merkitsee juuri sitä, että paljastetaan jatkuvasti heidän virheensä, selitetään järjestelmällisesti, että tämä sota oli *kummaltakin* taholta rosvojen sota ryöstösaaliin jakamisesta, että samanlainen sota toistuu *v ä i s t ä m ä t t ö m ä s t i*, ellei proletariaatti kukista porvaristoa vallankumouksen kautta.

Nimenomaan mainitsemissani päätöslauselmissa puhutaan tällaisesta kasvatustyöstä, mutta todellisuudessa niiden avulla turmellaan sosialisteja, sillä niissä verhotaan ja sivuutetaan vaieten se petollisuus, kavaluus, totunnaisuus, piintyneisyys, etuilu, poroporvarillisuus, siis ne virheet, joiden voittaminen ja joista vapautuminen, tietoisesti tapahtuva vapautuminen, onkin todellista kasvatustyötä.

\* — Independent Labour Party — Riippumaton työväenpuolue. *Toim.*

## II

Kumpikin longuetlaisten päätöslauselma on aivan kelvoton. Mutta erääseen erikoistarkoitukseen ne sentään kelvaavat mainiosti: havainnollistamaan ehkä vaarallisinta pahaa nykyisessä Lännen työväenliikkeessä. Tämä paha on siinä, että vanhat johtomiehet, nähdessään kansanjoukkojen vastustamattoman mieltymyksen bolshevismiin ja Neuvostovaltaan, etsivät ulospääsyä (*ja usein löytävätkin!*) proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan *sanallisesta* tunnustamisesta pysyen todellisuudessa joko proletariaatin diktatuurin vihollisina tahi miehinä, jotka eivät pysty tai eivät halua käsittää sen merkitystä ja toteuttaa sitä käytännössä.

Miten tavattoman, miten äärettömän vaarallista on tämä paha, sen osoitti erittäin havainnollisesti Unkarin ensimmäisen Neuvostotasavallan<sup>84</sup> tuhoutuminen (ensimmäistä tuhoutunutta seuraa toinen, voitokas). „Punaisen Lipun” („Die Rote Fahne”, Wien<sup>85</sup>), Itävallan kommunistisen puolueen Pää-äänenkannattajan useissa artikkeleissa on paljastettu eräs tuon tuhoutumisen tärkein syy: niiden „sosialistien” petturuus, jotka sanoissaan siirtyivät Béla Kúnin puolelle ja julistautuivat kommunisteiksi, mutta teoissaan eivät toteuttaneet proletariaatin diktatuurin mukaista politiikkaa, vaan horjuivat, arkailivat, juoksivat porvariston luo, osa heistä suorastaan sabotoi proletaarista vallankumousta ja petti sen. Unkarin Neuvostotasavaltaa ympäröineet maailmanmahtavat imperialistirosvot (s.o. Englannin, Ranskan y.m. porvarilliset hallitukset) käyttivät tietysti hyväkseen tuota Unkarin Neuvostovallan hallituksen *sisällä* ilmennyttä horjuntaa ja tukahduttivat petomaisesti tämän vallan Romanian pyövelien voimin.

Epäilemätöntä on, että osa Unkarin sosialisteista siirtyi *vilpittömästi* Béla Kúnin puolelle ja julistautui *vilpittömästi* kommunistiseksi. Mutta asian olemus ei muutu siitä iankaan: „vilpittömästi” kommunistiksi julistautunut henkilö, joka itse asiassa horjuu ja arkailee sen sijaan, että ajaisi ehdottoman lujaa, horjumattoman päättäväistä, tavattoman rohkeaa ja sankarillista politiikkaa (vain tällainen politiikka vastaa proletariaatin diktatuurin tunnustamista) — sellainen henkilö tekee selkärangattomuutensa, horjuntansa ja epäröintinsä takia samanlaisen petoksen kuin suorana-

nen petturikin. Mieskohtaisesti on hyvin suuri ero niiden välillä, jotka ovat pettureita heikkoutensa vuoksi, ja niiden välillä, jotka ovat pettureita tahallisesti ja laskelmallisesti; poliittisessa mielessä tätä eroa *ei ole*, sillä politiikka merkitsee miljoonien ihmisten todellista kohtaloa, ja tämä kohtalo ei muutu siitä, ovatko miljoonia työläisiä ja köyhiä talonpoikia pettäneet pyyteelliset petturit vai ne, jotka ovat pettureita heikkoutensa vuoksi.

Tällä hetkellä on mahdoton tietää, mikä osa niistä longuetlaisista, jotka ovat allekirjoittaneet kysymyksessä olevat päätöslauselmat, kuuluu mihinkin mainitsemaamme kategoriaan tai johonkin kolmanteen kategoriaan, ja olisi turhaa koettaa ratkaista tätä kysymystä. Tärkeää on, että *poliittisena suuntauksena* nämä longuetlaiset ajavat nykyään nimenomaan unkarilaisten „socialistien” ja „socialidemokraattien” politiikkaa, siis niiden politiikkaa, jotka tuhosivat Neuvostovallan Unkarissa. Longuetlaiset ajavat juuri samaa politiikkaa, sillä sanallisesti he ilmoittavat kannattavansa proletariaatin diktatuuria ja Neuvostovaltaa, mutta todellisuudessa käyttäytyvät entiseen tapaan, he puoltavat edelleenkin päätöslauselmissaan ja toteuttavat käytännössä entistä politiikkaa, joka tietää pikku myönnytyksiä sosialishovinismille, opportunistille, porvarilliselle demokratialle, horjuntaa, epäröintiä, karttelua, kieräilyä, vaitioloa y.m.s. Näistä pikku myönnytyksistä, horjunnasta, epäröinnistä, karttelusta, kieräilystä ja vaitiolosta on väistämättömänä lopputuloksena proletariaatin diktatuurin *kavaltaminen*.

Diktatuuri on painava, ankara ja verinen sana, joka ilmentää kahden luokan, kahden maailman, kahden maailmanhistoriallisen aikakauden välistä armotonta taistelua elämästä ja kuolemasta.

Tällaisia sanoja ei saa syyttää tuuleen.

Kun asetetaan päiväjärjestykseen proletariaatin diktatuurin toteuttaminen ja samanaikaisesti „pelätään loukata” Albert Thomas’ea, herroja Bracke’ja, Sembat’ita ynnä muita iljettävimmän ranskalaisen sosialishovinismin rita-reita, „L’Humanitén” \*, „La Bataille’n” <sup>86</sup> petturilehtien sankareita y.m.s., niin se on työväenluokan pettämistä — johtukoon se kevytmielisyydestä, tietoisuuden puutteesta,

\* — „Ihmiskunta”. *Toim.*

selkärangattomuudesta tai muista syistä, se kuitenkin kaikissa tapauksissa merkitsee työväenluokan pettämistä.

Sanojen ja tekojen ristikkäisyys tuhosi toisen Internationalen. Kolmannen Internationalen syntymästä ei ole kulu-  
nut vielä vuottakaan, mutta se alkaa jo olla muotiasiana ja houkuttimena niille politikoitsijoille, jotka pysyttelevät joukkojen mukana. Kolmatta Internationalea alkaa jo uhata vaara, että sanat ja teot menevät ristiin. Kaikkialla on hinnalla millä hyvänsä paljastettava tämä vaara, tämän pahan jokainen ilmaus on juurittava pois.

Longuetlaisten päätöslauselmissa (samoin kuin Saksan riippumattomien, noiden Saksan longuetlaisten viime edustajakokouksen päätöslauselmissa) muutetaan „proletariaatin diktatuuri” samanlaiseksi ikoniksi, jollaisia olivat toisen Internationalen päätöslauselmat ammattiliittojen johto- ja virkamiehille, parlamentaarikoille sekä osuuskuntien virkailijoille: ikonin edessä pitää rukoilla, sen edessä voi tehdä ristinmerkin, ikonin edessä pitää kumartaa, mutta ikoni ei lainkaan muuta käytäntöä, käytännön politiikkaa.

Ei, herrat, me emme salli „proletariaatin diktatuuri” tunnuksen muuttamista ikoniksi, me emme hyväksy sitä, että III Internationaleassa siedettäisiin sanojen ja tekojen ristikkäisyyttä.

Mikäli kannatatte proletariaatin diktatuuria, niin älkää harjoittako silloin sosialishovinismin suhteen sitä kieräilevää, epäjohdonmukaista sovittelupolitiikkaa, jota nyt harjoitatte ja jota ilmentävät jo ensimmäisen päätöslauselmanne ensimmäiset rivit: sota, suvaitkaa huomata, „hajotti” (a déchiré) II Internationalen, irrotti sen „sosialistisesta kasvatustyöstä” (éducation socialiste), ja „eräät tämän Internationalen osat” (certaines de ses fractions) „heikensivät itsensä” sillä, että jakoivat vallan porvariston kanssa, ja niin edelleen ja niin pois päin.

Näin eivät puhu miehet, jotka kannattavat tietoisesti ja vilpittömästi proletariaatin diktatuurin aatetta. Näin puhuvat miehet, jotka ottavat askelen eteenpäin ja kaksi taaksepäin, tahi sitten politikoitsijat. Jos aikomukseenne on puhua näin, oikeammin sanoen, niin kauan kuin puhutte näin, niin kauan kuin politiikkanne on tällaista, pysykää II Internationaleassa, teidän paikkanne on siellä. Tahi jättäkööt työläiset, jotka joukkopainostuksellaan sysäävät teitä III Internationaleen, jättäkööt he teidät II Internationaleen ja siirtykööt

itse, *ilman teitä*, III Internationaleen. Näille Ranskan sosialistiseen puolueeseen, Saksan riippumattomaan sosialidemokraattiseen puolueeseen kuin myös Englannin riippumattomaan työväenpuolueeseen kuuluville työläisille sanomme pitäen kiinni samasta ehdosta: terve tuloa!

Jos hyväksytään proletariaatin diktatuuri ja puhutaan samalla vuosien 1914—1918 sodasta, niin on sanottava toisin: tämä sota oli englantilais-ranskalais-venäläisen imperialismin rosvojen ja saksalais-itävaltalaisen imperialismin rosvojen välistä sotaa saaliin, siirtomaiden ja finanssivaikeus-„alueiden” jakamisesta. „Isänmaan puolustuksen” propagointi tässä sodassa oli sosialismin pettämistä. Ellei tätä totuutta selitetä perinpohjaisesti, ellei tätä petosta juurita pois työläisten mielestä ja sydäimestä, heidän politiikastaan, niin *ei voida* pelastua kapitalismin tuottamilta onnettomuuksilta, *ei voida* pelastua uusilta sodilta, jotka ovat *kiertämättömiä* niin kauan kuin kapitalismi säilyy.

Ettekö halua, ettekö voi puhua näin, tehdä *tällaista* propagandaa? Haluatteko „säälää” itseänne tai ystäviänne, jotka eilen propagoivat „isänmaan puolustusta” Saksassa Vilhelmin tai Nosken aikana, Englannissa ja Ranskassa porvariston valtakaudella? Siinä tapauksessa *säälikää* myös III Internationalea! tehkää se onnelliseksi poissaolollanne!

### III

Tähän saakka olen puhunut toisesta noista kahdesta päättölauselmasta. Toinen ei ole sen parempi. Siinä tuomitaan „juhlallisesti” („solennelle”) „konfyysilaisuus” ja jopa „mikä tahansa kompromissikin” („toute compromission” — tämä on pelkkää vallankumouksellista sanahelinää, sillä ei saa vastustaa *mitä tahansa* kompromissia) ja samalla hetaan kiertäen kaartaen ja epäjohdonmukaisesti yleisiä korulauseita, jotka eivät selvennä „proletariaatin diktatuuri” käsitettä, vaan hämäävät sitä, hyökkäillään „hra Clemenceau’n politiikkaa” vastaan (Ranskan porvarillisten politikoitsijain yleinen tapa kuvata valtaklikin vaihdos valtajärjestelmän muutokseksi) ja selostetaan ohjelmaa, joka peruskohdiltaan on *reformistinen* — verot, „kapitalististen monopolien kansallistaminen” j.n.e.

Longuetlaiset eivät ole käsittäneet *eivätkä halua* käsittää (osa heistä *ei pysty* käsittämään), että vallankumouksellisella sanahelinällä verhottu reformismi oli II Internationaalen suurimpana pahana, perussyynä sen häpeälliseen vararikkoon, perussyynä siihen, että „socialistit” kannattivat sotaa, jossa tuhottiin kymmenen miljoonaa ihmistä sen suurkysymyksen ratkaisemiseksi, kumpi saalistajakapitalistiryhmä, englantilais-ranskalais-venäläinenkö vai saksalainen, saa ryövätä koko maailmaa.

Longuetlaiset ovat todellisuudessa edelleenkin reformisteja, jotka verhoavat reformismiaan vallankumouksellisilla korulauseilla ja käyttävät vain vallankumouksellisena korulauseena uutta sanontaa „proletariaatin diktatuuri”. Proletariaatti ei tarvitse tällaisia johtajia enempää kuin Saksan riippumattoman sosialidemokraattisen puolueen ja Englannin riippumattoman työväenpuolueen johtajiakaan. Tällaisten johtajien johdolla proletariaatti ei voi toteuttaa diktatuuriaan.

Proletariaatin diktatuurin tunnustaminen ei merkitse, että on käytävä rynnäkköön, noustava kapinaan *minä* hetkenä *hyvänsä* ja hinnalla millä hyvänsä. Se on pötyä. Kapinan menestyminen edellyttää pitkäaikaista, taidokasta, sitkeää ja suuria uhreja vaativaa valmistelua.

Proletariaatin diktatuurin tunnustaminen merkitsee päättäväistä, säälimätöntä ja mikä tärkeintä — täysin tietoista ja käytännössä täysin johdonmukaisesti tapahtuvaa irtisanoutumista II Internationaalen opportunistista, reformismista, puolinaisuudesta ja kartteliaisuudesta; — välien katkaisemista johtomiehiin, jotka *eivät voi olla* noudattamatta vanhoja perinteitään, vanhoihin (ei iältään, vaan menettelytavoiltaan vanhoihin) parlamentaarikkoihin, ammattiliittojen, osuuskuntien y.m.s. virkamiehiin.

On sanouduttava irti heistä. On rikos sääliä heitä, sillä se merkitsee kymmenien miljoonien työläisten ja pientalonpoikien perusetujen kavaltamista kymmenen- tai sadantuhannen miehen pikkuetujen vuoksi.

Proletariaatin diktatuurin tunnustaminen merkitsee, että järjestetään kokonaan uudelleen jokapäiväinen puoluetyö, laskeudutaan alas niiden miljoonien työläisten, *batrakkien* ja pientalonpoikien luo, joita ei voida pelastaa kapitalismin ja sodan vitsauksilta ilman *Neuvostoja* ja porvaristoa kukistamatta. Tämä on selitettävä konkreettisesti, yksinker-



taisesti ja selvästi joukoille, kymmenille miljoonille, niille on sanottava, että *niiden* Neuvostojen on otettava *kaikki* valta, niiden etujoukon, vallankumouksellisen proletariaatin puolueen on *johdettava* taistelua,— juuri sitä on proletariaatin diktatuuri.

Longuetlaiset eivät lainkaan käsitä tätä totuutta, heillä ei ole pienintäkään halua eikä kykyä toimia jatkuvasti sillä tavalla.

#### IV

Itävallassa kommunismi on elänyt vaikeata aikaa, joka ei liene vieläkään täysin päättynyt: kasvun synnyttämiä vaikeuksia, harhakuvittelua, että julistauduttuaan kommunistiseksi ryhmä saattaa muodostua voimaksi käymättä laajaa kamppailua vaikutuksensa ulottamisesta kansanjoukkoihin, virheitä henkilövalinnassa (virheitä, jotka alussa ovat *kiertämättömiä* jokaisessa vallankumouksessa; meillä näitä virheitä oli *koko joukko*).

Koritschonerin ja Tomannin toimittamasta kommunistien päivälehdestä „Punainen Lippu” näkyy, että liike on kehitymässä hyvään suuntaan.

Siitä, kuinka pitkälle tylsyydessään, halpamaisuudessaan ja kataluudessaan ovat Itävallan sosialidemokraatit menneet, on liiankin ilmeisenä osoituksena Rennerin ja muiden samanlaisten itävaltalaisten Scheidemanniin politiikka, joita auttavat — osittain tavattoman tyhmyytensä ja selkärangattomuutensa vuoksi — tavallisiksi pettureiksi muuttaneet Otto Bauerit ja Friedrich Adlerit.

Siitä esimerkkinä on Otto Bauerin kirjanen „Tie sosialismiin”. Edessäni on Berliinissä painettu „Freiheit” \* kustantamon julkaisu, se kuuluu nähtävästi riippumattomalle puolueelle, joka on tasoltaan aivan yhtä kurja, lattea ja halpamainen kuin tämä kirjanenkin.

Riittää kun vilkaistaan 9. §:n pariin kohtaan („Pakkoluovuttajien pakkoluovuttaminen”):

...„Pakkoluovuttaminen ei voi eikä se saa tapahtua kapitalistien ja tilanherrojen omaisuuden karkean (brutaler, raa’an) takavarikoinnin muodossa, sillä tässä muodossa se voisi tapahtua vain tuotantovoimien

\* — „Vapaus”. Toim.

valtavan tuhoamisen hinnalla, mikä johtaisi itse kansanjoukot taloudelliseen häviöön, sulkisi kansantulon lähteet. Pakkoluovuttajien pakkoluovuttamisen tulee päinvastoin tapahtua järjestyneesti ja säännötellysti" ... verottamisen kautta.

Ja oppinut mies selittää likipitään, kuinka verottamalla voitaisiin ottaa omistavilta luokilta „neljä yhdeksäsosaa” niiden tuloista.

Eiköhän tämä jo riitä? Mitä minuun tulee, niin näiden sanojen jälkeen (minä aloitinkin kirjasen lukemisen 9. §:stä) en lukenut enkä ilman erikoista tarvetta aiokaan lukea enää mitään herra Otto Bauerin kirjasesta. Sillä on selvää, että tämä sosialipettureista parhain on parhaassakin tapauksessa oppinut tolvana, joka on kerrassaan auttamaton.

Siinä on mallinäyte pedantista, joka on hengeltään läpeensä pikkuporvari. Ennen sotaa hän kirjoitti hyödyllisiä tieteellisiä kirjoja ja artikkeleja pitäen „teoreettisesti” mahdollisena, että luokkataistelu saattaa kärjistyä kansalais-sodaksi. Hän osallistui (mikäli tiedän) jopa Baselin manifestin laadintaan vuonna 1912, jossa manifestissa ennustetaan suoraan, että *proletaarinen vallankumous* puhkeaa juuri sen sodan aikana, joka sitten syttyi vuonna 1914.

Mutta kun tuo proletaarinen vallankumous todella koitti, niin yliotteen sai pedantin, poroporvarin luonto. Tämä poroporvari pelästyi ja ryhtyi vaelemaan *myrskyävää vallankumousta reformististen korulauseiden öljyllä*.

Hän pänttäsikin lujasti päähänsä (pedantit eivät osaa ajatella, he osaavat painaa mieleensä ja pystyvät jankkaamaan), että teoreettisesti on mahdollista pakkoluovuttajien pakkoluovuttaminen ilman takavarikointia. Hän hoki sitä alinomaa. Hän opetteli sen ulkoa. Hän muisti sen ulkoa vuonna 1912. Hän kertasi sen ulkomuistista vuonna 1919.

Hän ei osaa ajatella. Kun imperialistisen sodan jälkeen ja sitä paitsi sellaisen sodan jälkeen, joka saattoi jopa voitattajkin perikadon partaalle, sen jälkeen, kun useissa maissa puhkesi kansalaissota, sen jälkeen, kun tosiasiat ovat kansainvälisessä mitassa todistaneet, että imperialistinen sota muuttuu kiertämättä kansalaissodaksi, kun kaiken tämän jälkeen vuonna 1919 jKr. Wienin kaupungissa propagoidaan, että kapitalisteilta on otettava „järjestyneesti” ja „säännötellysti” „neljä yhdeksäsosaa” heidän tuloistaan, niin silloin täytyy olla joko mielisairas tai se vanhan sak-

salaisen suurrunouden muinainen sankari, joka riemuiten „entää lehdestä lehteen läpi kirjain saa”<sup>87</sup>...

Herttainen ja hyväntahtoinen mies, joka on nähtävästi erittäin hyvä perheen isä, mitä rehellisin kansalainen, tunnollisin tieteellisten kirjojen lukija ja kirjoittaja, tämä mies on unohtanut mitättömän pikkuseikan: hän on unohtanut, että tällainen „järjestynyt” ja „säännöstelty” sosialismiin siirtyminen (mikä epäilemättä abstraktisesti puhuen on „kansalle” edullisinta siirtymistä) edellyttää, että proletariaatin voitto on ehdottoman varma, että kapitalistien asema on ehdottoman toivoton ja että kapitalistit ovat ehdottomasti pakotettuja ja valmiita mitä rehellisimmin alistumaan.

Onko tällainen asiointi mahdollinen?

Kun puhutaan teoreettisesti, s.o. tässä tapauksessa täysin abstraktisesti, niin se on tietenkin mahdollista. Olettakaamme esimerkiksi, että yhdeksässä maassa, muun muassa kaikissa suurvalloissa Wilsonit, Lloyd George't, Mille-  
rand'it y.m. kapitalismin sankarit ovat jo samassa asemassa kuin meillä Judenitsh, Koltshak ja Denikin ministereineen. Olettakaamme, että kymmenennessä, pienessä maassa kapitalistit ehdottavat tämän jälkeen työläisille: sallikaa meidän auttaa rehellisesti teitä, suorittaa teidän päätöksinne alistuen „pakkoluovuttajien” „järjestynyt” ja rauhanomainen (ilman tuhoamista!) „pakkoluovuttaminen” saaden siitä ensimmäisenä vuotena  $\frac{5}{9}$  entisistä tuloista ja toisena vuotena  $\frac{4}{9}$  tuloista.

On täysin mahdollista, että mainitsemisani olosuhteissa kymmenennen maan, erään pienimmän ja „rauhallisimman” maan kapitalistit tekevät tuon ehdotuksen, eikä ole kerrassaan mitään pahaa, jos tuon maan työläiset käsittelevät tämän ehdotuksen asiallisesti ja (tingittyään, sillä kauppias ei voi olla vaatimatta liian suurta hintaa) hyväksyvät sen.

Ehkäpä nyt, tämän yleistajuisen selityksen jälkeen jopa oppinut Otto Bauer ja filosofi (yhtä onnistunut filosofi kuin poliitikkokin) Friedrich Adlerkin käsittävät, mistä on kysymys?

Eikö vieläkään? Eikö selvinnyt?

Ajatelkaapa, herttainen Otto Bauer ja herttainen Friedrich Adler, onko maailman kapitalismin ja sen johtajien

asema tällä hetkellä samanlainen kuin oli Judenitshin, Koltshakin ja Denikinin asema Venäjällä?

Ei, se ei ole samanlainen. Venäjällä kapitalistit murskattiin sen jälkeen, kun he olivat tehneet vimmittua vastarintaa. Muualla maailmassa he ovat vielä vallassa. He ovat herroja.

Ellette te, herttaiset Otto Bauer ja Friedrich Adler, vielä nytkään käsitä, mistä on kysymys, niin selitän vieläkin yleistajuisemmin:

kuvitelkaa, että siihen aikaan, kun Judenitsh oli Pietarin edustalla, Koltshak oli vallannut Uralin ja Denikin koko Ukrainan, kun kaikkien noiden kolmen sankarin taskussa oli nipuittain sähköitä Wilsonilta, Lloyd George'ltä, Millebrand'ilta ja kumpp. rahan, tykkien, upseerien, sotamiesten lähettämisestä, kuvitelkaa, että tänä aikana Judenitshin, Koltshakin tai Denikinin luo tulee Venäjän työläisten valtuutettu ja sanoo: meitä työläisiä on enemmistö, me annamme teille  $\frac{5}{9}$  teidän tuloistanne ja sitten otamme loputkin „järjestyneesti” ja rauhanomaisesti. Lyökäämme kättä päälle, „ilman tuhoamista”, sopiiko?

Jos tuo työläisten valtuutettu olisi ollut puettu yksinkertaisesti ja jos hänet olisi ottanut vastaan Denikinin kaltainen venäläinen kenraali yksinään, niin tämä olisi nähtävästi lähettänyt työläisen mielisairaalaan tai ajanut muitta mutkitta ulos.

Mutta jos työläisten valtuutettu olisi ollut hyvin puettu intelligentti ja lisäksi kunnianarvoisen papan poika (niin kuin on hyväntahtoinen ja rakastettava Friedrich Adler), jos sitä paitsi Denikin ei olisi ollut yksin, vaan olisi ottanut vastaan yhdessä ranskalaisen tai englantilaisen „neuvonantajan” kanssa, niin tämä neuvonantaja olisi epäilemättä sanonut Denikinille:

„Kuulkaapa, kenraali, tuo työläisten valtuutettuhan on niin viisas, että hän on juuri sopiva olemaan meillä ministerinä samoin kuin on Henderson Englannissa, Albert Thomas Ranskassa, Otto Bauer ja Friedrich Adler Itävallassa”.

14. II. 1920.

**SÄHKE J. V. STALINILLE**

Harkov Lounaisrintaman Vallankumouksellinen  
Sotaneuvosto  
Stalinille

Lennättimitse ensi vuorossa

16. II. 1920

Tänään kuulin Teidän ja kaikkien muidenkin äänen erinomaisesti, joka sanan. Uhatkaa ampumisella sitä hutilusta, joka viestipäällikkönä ei pysty antamaan Teille kunnollista äänenvahvistinta eikä järjestämään täysin moitteetonta puhelinyhteyttä kanssani. Hyväksyn pienennetyn elintarvikkeiden luovutusvelvollisuuden sekä sen, että köyhälistölle jaetaan ehdottomasti ja ensi vuorossa osa kootusta viljasta. Köyhälistö on ennen kaikkea saatava kiinnostumaan asiasta.

*Lenin*

*Julkaistu ensi kerran v. 1938*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

## SÄHKE J. V. STALINILLE

Harkov Ukrainan Työarmeijan Neuvosto  
Stalinille jäljennös Ukrainan Vallankumouskomitealle

Olen erittäin iloinen, että otitte käytäntöön kohtuullisen elintarvikkeiden luovutusvelvollisuuden — 158 [milj. puuta] ja jätätte 10 prosenttia köyhälistölle ja että olette jo määränneet kolme rykmenttiä ja 4 eskadroonaa Ukrainan Työarmeijan Neuvoston käytettäväksi.

Kehotan: 1) vartioimaan louhittua kivihiltä ja lähettämään kiireellisesti lisäjoukkoja Kaukasian rintamalle. Tämä on kaikkein tärkeintä; 2) vartioimaan suolavarastoja, valloittamaan rykmenttien ja eskadroonien voimin alue kerrallaan Donetsin laakion ympäriltä ja toteuttamaan siten luovutusvelvollisuus kokonaisuudessaan antaen köyhälistölle palkkioksi viljaa ja suolaa; 3) mobilisoimaan viipymättä osan Harkovin ja Donetsin työläisistä toimimaan elintarvikehankinta-armeijana yhdessä rykmenttien ja eskadroonien kanssa; 4) pitämään Ukrainan Työarmeijan Neuvoston toiminnan mittapuuna päivittäin kuljetetun viljan, kivihiilen ja kunnostettujen veturien määrää.

*Lenin*

*Kirjoitettu helmikuun 18 pnä 1920*

*Julkaistu ensi kerran v. 1942*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

Харюков  
Укробтурдарица  
Сматыву концы Укробному.

Очень рад что вы мне увере-  
нно разработку 158 и десять  
процентов осужденности бедности  
и что уже выделены три полка  
и 4 эскадрона Укробтурдарицы  
Соберуто 1) охранять горный уезд  
и проширить особенно подкрепле-  
ния казачеству это самое са-  
мое шавное 2) охранять сдс  
и занимая по одной волости  
вокруг Донбасса полками и эскад-  
ронами осужденные разработку  
полностью казачества бедному  
Киевом и сдс 3) мобилизовать  
горные части казачества и до-

Ensimmäinen sivu  
V. I. Leninin käsikirjoituksesta  
„Sähke J. V. Stalinille”.—  
Helmikuun 18 pnä 1920



**VASTAUS AMERIKKALAISEN  
„NEW YORK EVENING JOURNAL” LEHDEN  
KIRJEENVAIHTAJAN KYSYMYKSIIN <sup>88</sup>**

1. „Aiommeko me hyökätä Puolaan ja Romaniaan?”

Emme. Olemme mitä juhlallisimmin ja virallisimmin ilmoittaneet sekä Kansankomissaarien Neuvoston että Yleisvenäläisen TPKK:n nimessä, että aikeemme ovat rauhanomaisia. Valitettavasti Ranskan kapitalistinen hallitus yllyttää Puolaa (nähtävästi myös Romaniaa) hyökkäämään kimppuumme. Tästä on puhuttu jopa useissa amerikkalaisen Lyonin radiolähetyksissä.

2. „Suunnitelmamme Aasiaan nähden?”

Samat kuin Eurooppaankin nähden: rauhanomainen rinnakkainolo kansojen ja kaikkien kansakuntien työläisten ja talonpoikain kanssa, jotka ovat heräämässä uuteen elämään, missä ei ole riistoa eikä tilanherroja, ei kapitalisteja eikä kauppiaita. Vuosien 1914—1918 imperialistinen sota, englantilais-ranskalaisen (ja venäläisen) kapitalistiryhmän ja saksalais-itävaltalaisen kapitalistiryhmän sota maailman jakamisesta sai hereille Aasian ja voimisti siellä kuten kaikkialla muuallakin pyrkimystä vapauteen, rauhanomaiseen työhön, sotien ehkäisemiseen vastaisuudessa.

3. „Amerikan kanssa solmittavan rauhan perusteet?”

Älkööt Amerikan kapitalistit kajotko meihin. Me emme kajoa heihin. Sitä paitsi olemme valmiit maksamaan heille kullassa liikennettä ja tuotantoa varten tarvittavista koneista, kalustosta y.m. Emmekä ainoastaan kullassa, vaan myös raaka-aineina.

4. „Tällaisen rauhan solmimisen esteet?”

Meidän puoleltamme ei minkäänlaisia. Amerikan (kuten kaikkien muidenkin maiden) kapitalistien puolelta imperiaalismi.

5. „Näkökantamme venäläisten vallankumouksellisten Amerikasta karkottamiseen nähden?”

Olemme ottaneet heidät vastaan. Emme pelkää maasamme vallankumouksellisia. Emme pelkää yleensä ketään, ja jos Amerikka pelkää vielä joitakin satoja tai tuhansia kansalaisiaan, niin olemme valmiit aloittamaan neuvottelut kaikkien Amerikkaa pelottavien kansalaisten (paitsi tietysti kriminaalirikollisten) vastaanottamisesta.

6. „Venäjän ja Saksan välisen taloudellisen liiton mahdollisuudet?”

Valitettavasti mahdollisuudet eivät ole suuria. Sillä Scheidemannit ovat huonoja liittolaisia. Me olemme valmiit tekemään liiton poikkeuksetta kaikkien maiden kanssa.

7. „Mielipiteemme sotasyllisten luovuttamista koskevasta liittoutuneiden vaatimuksesta?”

Jos tästä puhutaan vakavasti, niin sotasyllisiä ovat kaikkien maiden kapitalistit. Luovuttakaa meille kaikki tilanherrat (joilla on maata yli 100 ha) ja kapitalistit (joilla on pääomaa yli 100.000 frankia) — me totutamme heidät hyödylliseen työhön, opetamme heidät kieltäytymään esittämästä siirtomaiden jakamisesta käytäviin sotiin syyllistyneiden ja riistäjien häpeällistä, inhottavaa ja veristä osaa. Sodat käyvät silloin hyvin pian aivan mahdottomiksi.

8. „Kanssamme solmitun rauhan vaikutus Euroopan taloudelliseen asemaan?”

Voisiko koneiden vaihtaminen viljaan, pellavaan ynnä muihin raaka-aineisiin olla epäedullista Euroopalle? Ilmeisesti se ei voi olla muuta kuin edullista.

9. „Mielipiteemme Neuvostojen kehitymisestä tulevaisuudessa maailmanmahdiksi?”

Tulevaisuus kuuluu neuvostojärjestelmälle koko maailmassa. Sen ovat osoittaneet tosiasiat: ei tarvitse muuta kuin laskea, sanokaamme vuosineljänneksittäin, kuinka suuresti on kasvanut Neuvostoja kannattavien ja Neuvos-

toille myötämielisten kirjasten, kirjojen, lentolehtisten ja sanomalehtien lukumäärä missä maassa tahansa. Toisin ei voi ollakaan: kun kerran kaupunkien työläiset, maaseudun työläiset, maataloustyöläiset ja päiväläiset, sitten pientalonpojat, t.s. ne, jotka eivät riistä palkkatyöläisiä, kun kerran tämä työtätekevien valtaenemmistö on käsittänyt, että Neuvostot antavat kaiken vallan työtätekeville vapauttaen heidät tilanherrojen ja kapitalistien ikeestä, niin kuinka voidaan estää neuvostojärjestelmän voitto kaikkialla maailmassa? Minä ainakaan en tiedä sellaista keinoa.

10. „Onko Venäjän vielä pelättävä ulkomaiden vastavallankumouksellisten sekaantumista Venäjän asioihin?”

Valitettavasti on. Sillä kapitalistit ovat typerää ja ahnasta väkeä. He ovat typeryydessään ja ahneudessaan yrittäneet sekaantua asioihimme monta kertaa, joten on syytä pelätä heidän yrittävän uudestaan, kunnes jokaisen maan työläiset ja talonpojat *kasvattavat* kapitalistinsa *toisenlaisiksi*.

11. „Onko Venäjä valmis solmimaan liikeyhteyksiä Amerikan kanssa?”

Tietenkin on valmis, samoin kuin kaikkien muidenkin maiden kanssa. Rauha Eestin kanssa, jolle teimme suuria myönnytyksiä, on todistanut, että olemme valmiit tämän tarkoituksiperän saavuttamiseksi solmimaan tietyin ehdoin jopa toimilupasopimuksiakin.

18/II 1920.

V. Uljanov (N. Lenin)

*Julkaistu englannin kielellä  
helmikuun 21 p:nä 1920  
„New York Evening Journal” lehden  
12.671. numerossa*

*Venäjän kielellä julkaistu ensi kerran  
huhtikuun 22 p:nä 1950  
„Pravda” lehden 112. numerossa*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

**VASTAUS ENGLANTILAISEN  
„DAILY EXPRESS” LEHDEN  
KIRJEENVAIHTAJAN KYSYMYKSIIN <sup>89</sup>**

1) „Suhteemme saarron lopettamiseen?”

Pidämme sitä huomattavana edistysaskelena. Meille avautuu mahdollisuus lopettaa sota, johon Ententen kapitalistiset hallitukset pakottivat meidät, ja siirtyä rauhanomaiseen rakennustyöhön. Ja se on meille tärkeintä. Samalla kun ponnistamme kaikki voimamme talouselämän kunnostamiseksi maassa, jonka ensin kapitalistien sota Dardanelleista ja siirtomaista ja sitten Ententen ja Venäjän kapitalistien sota Venäjän työläisiä vastaan saattoi rappiotilaan, me laadimme muun muassa parhaillaan useiden tiedemiesten ja teknikkojen avustamina suunnitelmaa koko Venäjän sähköistämiseksi. Tämä suunnitelma on tehty moniksi vuodeksi. Sähköistäminen muuttaa Venäjän kokonaan toiseksi. Neuvostojärjestelmään pohjaava sähköistäminen luo perustan kommunismin lopulliselle voitolle maassamme sekä kulttuuriselle elämälle, jolloin ei tule olemaan riistäjiä, kapitalisteja, tilanherroja eikä kauppiaita.

Saarron lopettaminen tulee auttamaan sähköistämissuunnitelman toteuttamista.

2) „Hyökkäyksestä kieltäytymistä koskevan liittoutuneiden päätöksen vaikutus Neuvostovallan hyökkäystoimintaan?”

Kimppuumme hyökkäsivät Entente sekä sen liittolaiset ja palkkarengit: Koltshak, Denikin, meitä ympäröivien valtioiden kapitalistit. Me emme hyökänneet kenenkään kimppuun. Me solmimme rauhan Eestin kanssa suostuen jopa aineellisiin menetyksiinkin.

Odotamme kärsimättöminä, että liittoutuneet vahvistaisivat „päätöksensä” *teoillaan*. Valitettavasti Versailles’in rauhan historia ja tämän rauhan seuraukset osoittavat, että liittoutuneiden sanat eivät käy suurimmalta osaltaan yhteen tekojen kanssa, päätökset jäävät paperille.

3) „Pidämmekö me nykyistä status quo’ta \* tyydyttävänä neuvostopolitiikan kannalta katsoen?”

Kyllä, sillä jokainen status quo on politiikassa siirtymistä vanhasta uuteen. Nykyinen status quo on monessakin suhteessa siirtymistä sodasta rauhaan. Tällainen siirtyminen on meille suotavaa. Sen vuoksi ja sikäli me pidämme status quo’ta tyydyttävänä.

4) „Mikä on nyt tavoitteemme, kun liittoutuneet ovat lopettaneet sotatoimensa?”

Kuten on jo edellä sanottu, tavoitteenamme on taloudellinen rakennustyö. Sen seikkaperäistä, sähköistämiseen pohjautuvaa suunnitelmaa laatii parhaillaan tiedemiesten ja teknikkojen komitea (oikeammin sanoen useampia komiteoita) Yleisvenäläisen TpKK:n helmikuun (1920) kokouksen päätöksen mukaisesti.

*Kirjoitettu helmikuun 18 pnä 1920*

*Julkaistu englannin kielellä*

*helmikuun 23 pnä 1920*

*„Daily Express” lehden 6198. numerossa*

*Venäjän kielellä julkaistu ensi kerran*

*huhtikuun 22 pnä 1950*

*„Pravda” lehden 112. numerossa*

*Julkaistaan*

*käsikirjoituksen mukaan*

---

\* — vallitseva tila. *Toim.*

**LOUNAISRINTAMAN  
VALLANKUMOUKSELLISEN SOTANEUVOSTON  
JÄSENELLE toveri STALINILLE**

**LENNÄTTIMITSE**

Moskova, 20 pnä helmikuuta

Tilanne Kaukasian rintamalla käy yhä vaikeammaksi. Tämänpäiväisestä tilanteesta päätellen voi olla mahdollista, että menetämme Rostovin ja Novotsherkasskin ja että vihollinen yrittää edetä pohjoiseen uhaten Donetsin aluetta. Ryhtykää erikoistoimenpiteisiin neljänenkymmenennen-toisen ja latvialaisen divisioonan kuljettamisen jouduttamiseksi sekä niiden taistelukunnon lujittamiseksi. Toivon, että ottaen huomioon yleisen tilanteen Te käytte koko tarmollanne työhön käsiksi ja saatte aikaan tuntuvia tuloksia.

*Lenin*

*Julkaistu ensi kerran  
tammikuun 21 pnä 1935  
„Pravda” lehden 21. numerossa*

*Julkaistaan  
lennätinlomakkeen tekstin mukaan*

## TYÖLÄISNAISILLE

Toverit! Moskovan Neuvoston vaalit ovat osoituksena kommunistien puolueen aseman lujittumisesta työväenluokan keskuudessa.

Työläisnaisten tulee osallistua laajemmassa mitassa vaaleihin. Neuvostovalta on maailmassa ensimmäinen ja ainoa valta, joka on hävittänyt täydellisesti kaikki vanhat, porvarilliset, viheliäiset lait, jotka asettivat naisen huonompaan asemaan mieheen verrattuna, antoivat miehelle etuisuuksia esimerkiksi avio-oikeuden alalla tai lapsiin nähden. Neuvostovalta, työtätekevien valta on maailmassa ensimmäinen ja ainoa valta, joka on kumonnut kaikki omaisuussuhteista johtuvat etuisuudet, jotka perheoikeuden mukaisesti ovat miehellä kaikissa, jopa demokraattisimmissakin porvarillisissa tasavalloissa.

Siellä, missä on tilanherroja, kapitalisteja, kauppiaita, ei voi olla edes lain mukaan naisen ja miehen tasa-arvoisuutta.

Siellä, missä ei ole tilanherroja, kapitalisteja eikä kauppiaita, missä työtätekevien valta rakentaa uutta elämää ilman näitä riistäjiä, siellä nainen ja mies ovat lain mukaan tasa-arvoisia.

Se ei kuitenkaan riitä.

Laila säädetty tasa-arvoisuus ei ole vielä tasa-arvoisuutta elämässä.

Meidän on päästävä siihen, että naistyöläinen ei olisi ainoastaan lain mukaan, vaan myös todella tasa-arvoinen miestyöläisen kanssa. Sen vuoksi työläisnaisten tulee osallistua yhä suuremmassa määrin yhteiskunnallisten laitosten ja valtion hallintaan.

Hallintotyössä naiset oppivat nopeasti ja kohoavat miesten tasalle.

Valitkaa siis Neuvostoon enemmän työläisnaisia, niin kommunisteja kuin puolueeseen kuulumattomiakin. Valitkaa Moskovan Neuvostoon naisia, vaikka he olisivatkin puolueettomia, kunhan he vain ovat rehellisiä työläisnaisia, jotka osaavat toimia järkevästi ja tunnollisesti!

Enemmän työläisnaisia Moskovan Neuvostoon! Todistakoon Moskovan proletariaatti, että se on valmis tekemään ja tekee kaikkensa saavuttaaksemme voiton taistelussa naisen entistä epätasa-arvoisuutta vastaan, entistä, porvarillista nöyryytystä vastaan!

Proletariaatti ei voi saavuttaa täydellistä vapautta valloittamatta täydellistä vapautta naisille.

*N. Lenin*

Helmikuun 21 pnä 1920.

*„Pravda“ № 40,  
helmikuun 22 pnä 1920*

*Julkaistaan „Pravda“ lehdessä  
tekstinsä mukaan*

-----



**SÄHKE J. V. STALINILLE**

Harkov  
Stalinille

22/II

Kaikkiin esikuntiin ja sotilasvirastoihin on saatava heti tulkkeja ja velvoitettava ehdottomasti kaikki ottamaan vastaan ukrainan kielellä kirjoitettuja anomuksia ja asiapapereita. Tämä on aivan välttämätöntä — kielen suhteen on tehtävä kaikkinaisia myönnytyksiä ja noudatettava maksimaalista tasa-arvoisuutta. Rautatieläisten palkoista sanon aivan heti. Kuuluvaisuus on hyvä, kun puhutte harvaksen, ja sen vuoksi vastatkaa minulle puhelimitse molempiin sähkeisiini.

*Lenin*

*Julkaistu ensi kerran v. 1942*

*Julkaistaan  
konekirjoitusjäljennöksen mukaan*

**PUHE KUVERNEMENTTIEN  
KANSANVALISTUSOSASTOJEN  
VAPAATA KANSANSIVISTYSTYÖTÄ OHJAAVIEN  
JAOSTOJEN JOHTAJIEN III YLEISVENÄLÄISESSÄ  
NEUVOTTELUKOKOUKSESSA  
HELMIKUUN 25 pnä 1920**

Sallikaa minun Kansankomissaarien Neuvoston nimessä tervehtiä neuvottelukokoustanne ja esittää samalla eräitä ajatuksia.

Mitä ulkopoliittiseen asemaamme tulee, niin voin kertoa radiouutisesta, jonka olemme saaneet tänään Englannista ja joka luonnehtii parhaiten tätä ulkopoliittista asemaa. Radio tiedottaa, että eilen, 24 pnä, liittovaltioiden Korkein neuvosto tuli siihen johtopäätökseen, että se sanoo, jos Venäjän naapurivaltiot kysyvät neuvoa politiikkaansa varten, ettei se voi kehottaa niitä käymään sota, joka ehkä vahingoittaa niiden etuja, ja että sitäkin vähemmän se voi kehottaa niitä hyökkäyssotaan Venäjää vastaan; mutta Liittoneuvosto on tukeva niitä, jos Venäjän Neuvostotasavalta loukkaa niiden laillisia valtakunnan rajoja. Edelleen herrat liittolaiset aikovat lähettää Venäjälle Washingtonin työvaliokunnan alaisen komitean. Konferenssin järjestäjät, sosialipetturit Albert Thomas etunenässään, ovat sopineet eräistä sosiaalisista reformeista ja aikovat lähettää tätä Kansainliiton erästä osaa edustavaa väkeä Venäjälle tutkimaan, missä määrin Venäjän olot vastaavat „sivistys”-valtiolle asetettavia tavanomaisia vaatimuksia.

Tämä tiedotus liittoutuneiden eilisestä päätöksestä osoittaa selvästi, kuinka pahasti nuo herrat ovat solkeutuneet ja mitä hyötyä siitä saattaa koitua meille. He ovat käyttäneet satoja miljoonia sodan tukemiseen (Englannin valtion taholta) ja nyt ilmoittavat, etteivät he voi enää tukea sota. Heidän hyökkäysintonsa on siten ehtynyt, joskin sotavarustekuljetukset Puolaan jatkuvat: heidän asekuljetuk-

sensa jatkuvat, ja meillä on tarkkoja tietoja, että Puola ryhmittää uudelleen joukkojaan hyökkäystä silmälläpitäen, joten emme voi luottaa täydellisesti heidän ilmoitukseensa. Vaikka liittoutuneiden taholta uhkaava ulkoinen vaara onkin nyt vähentynyt yhdeksältä kymmenesosaltaan, niin tietty vaara on silti edelleenkin olemassa; Denikiniä vastaan käymämme sodan päätyttyä on säilytettävä sotavalmius. Armeijan täydellistä kotiuttamista me emme voi ajatella.

Siis Venäjää uhkaava kansainvälisen kapitalismin hyökkäysvaara on pienentynyt yhdeksältä kymmenesosaltaan; kapitalistit ovat kärsineet niin pahan romahduksen, että ehdottavat ties kuinka monennen kerran komitean lähettämistä Venäjälle. Jos tuohon komiteaan tulee kuulumaan sellaisia herroja kuin Albert Thomas, joka kävi Venäjällä sodan aikana, niin se ei muuta kuin skandalisoi heitä ja antaa meille mainion aiheen agitaatiotyötä varten. Me otamme heidät vastaan sillä tavalla, että he korjaavat luunsa Venäjältä niin kiireesti kuin mahdollista eikä heidän matkansa koidu muuksi kuin muiden maiden työläisten agitoimiseksi. He aikovat säikäyttää meidät, mutta kun me sanomme ottavamme kalliit vieraat vastaan, niin he luopuvat aikomuksestaan. Se osoittaa, kuinka pahasti heidän päänsä on pyörällä. Eestin kanssa solmitun rauhan ansiosta meillä on nyt ikkuna Eurooppaan ja mahdollisuus saada sieltä tärkeimpiä tuotteita. Ulkopoliittinen asemamme on tosiaankin suuresti muuttunut ja parantunut: kaikkalainen Neuvostotasavaltaa uhkaava ulkoinen vaara on yhdeksältä kymmenesosaltaan poistettu.

Mitä pienemmäksi tuo vaara käy, sitä suurempi mahdollisuus meillä on käydä käsiksi rauhanomaiseen rakennustyöhön, ja luotamme että te, jotka uurastatte vapaan kansansivistystyön alalla, autatte sitä toiminnallanne. Koulutoimen saattaminen vankemmalle pohjalle vaatii monia aineellisia muutoksia: koulujen rakentamista, opettajien valintaa, sisäisiä uudistuksia opettajiston järjestämisessä ja valinnassa. Nämä kaikki ovat asioita, jotka vaativat pitkäaikaista valmistelua. Kansansivistystyössä teitä ei ole liiain rajoittamassa tällainen aikaa vievä valmistelutyö. Väestön halu hankkia sivistystä säädetyn koulujärjestelmän ulkopuolella ja tämän alan työntekijäin tarve kasvavat

tavattoman voimakkaasti. Olemme varmoja, että yhteisin voimin ja ponnistuksin saamme aikaan enemmän kuin tähän asti.

Lopuksi muutama sana propagandaan ja agitaatioon liittyvän kansansivistystyön luonteesta. Eräänä sivistys- ja valistustyön peruspuitteena kapitalistisessa yhteiskunnassa oli se, että tämä työ oli irrotettu perustehtävästä, työprosessin järjestämisestä, koska kapitalistille oli tarpeen kouluttaa ja harjaannuttaa kuuliaisia ja harjaantuneita työmiehiä. Yhteyttä kansan työn järjestämisen todellisten tehtävien ja opetuksen välillä ei kapitalistisessa yhteiskunnassa ollut. Opetustyö muodostui luonteeltaan elottomaksi, skolastiseksi, muodolliseksi ja pappisvaikutuksen turmelemaksi, mikä sai kaikkialla, demokraattisimmissakin tasavalloissa aikaan sen, että kaikki uusi ja terve tuli syrjäytetyksi. Välitön elävä työ vaikeutui, sillä ilman valtiotavallan koneistoa, ilman aineellista ja rahallista apua ei voida suorittaa laajakantaista sivistystyötä. Koska me voimme ja meidän tulee valmistautua siirtymään koko neuvostoelämässämme sotilaallisen valmennuksen ja sotilaallisen vastarinnan raiteilta rauhanomaisen rakennustyön raiteille, niin myös teidän, kansansivistystyön tekijäin, täytyy välttämättömästi ottaa huomioon tämä muutos omassa propagandatyössänne, mukauttaa sen tehtävät ja ohjelmat tätä muutosta vastaaviksi.

Osoittaakseni, miten minä käsitän sivistyksen, opetuksen, kasvatuksen ja koulutuksen tehtävät ja luonteen Neuvostotasavallan muuttuneita tehtäviä vastaavasti, muistutan siitä sähköistämispäätöslauselmasta, joka hyväksyttiin Yleisvenäläisen TpKK:n viime kokouksessa; kaikki kai tuntevat sen. Viime päivinä julkaistiin lehdistössä tiedotus, että kahden kuukauden kuluessa (virallisessa tiedotuksessa sanottiin: kahden viikon kuluessa — se oli virhe), siis kahden kuukauden kuluessa tullaan laatimaan maan sähköistämisuunnitelma, johon sisältyy minimiohjelma 2—3 vuodeksi ja maksimiohjelma 10 vuodeksi. Koko propagandamme, sekä puhtaasti puoluepropagandan, kouluopetuksen ja -sivistyksen että vapaan kansansivistystyön tulee luonteeltaan muuttua, mutta ei opetustyön perusteiden eikä suunnan muuttumisen mielessä, vaan siinä mielessä, että toiminnan luonne vastaisi siirtymistä teolliseen ja taloudelliseen uudistamiseen tähtäävään laajasuuntaiseen rauhanomai-

seen rakennustyöhön, sillä yleisenä taloudellisena pulmana ja yleisenä tehtävänä on maan taloudellisten voimien elvyttäminen siten, että proletaarinen vallankumous voisi luoda pientalonpoikaistalouden rinnalle uuden perustan talouselämälle. Tähän saakka talonpojan on pitänyt antaa työläisvaltiolle viljaa lainaksi: värilliset paperit — setelit, joita talonpoika saa viljastaan, eivät voi tyydyttää häntä. Niihin tyytymättä talonpoika vaatii oikeudenmukaisesti korvaukseksi luovuttamastaan viljasta teollisuustuotteita, joita me emme pysty antamaan niin kauan kuin taloutemme on kunnostamatta. Perustehtävänä on jälleenrakentaminen, mutta emme voi jälleenrakentaa vanhalle taloudelliselle ja teknilliselle perustalle. Se olisi teknillisestikin mahdotonta ja epäluonnollista; on löydettävä uusi perusta. Sellaisena uutena perustana on sähköistämissuunnitelma.

Me puhumme talonpoikaistolle, kehittymättömimmälle kansanjoukolle, ja osoitamme, että neuvostorakennustyön menestyminen vaatii siirtymään kulttuurin ja teknillisen sivistyksen uudelle korkeammalle asteelle. Siis talouden jälleenrakentaminen on välttämätöntä. Sivistymättöminkin talonpoika käsittää, että sota on saattanut talouden rappiolle ja että ilman sen jälleenrakentamista hän ei voi päästä kurjuudesta, ei voi saada tarvittavia tuotteita korvaukseksi viljastaan. Nimenomaan noiden talonpoikaiston välittömien, jokapäiväisten tarpeiden tuleekin olla kiinnekohhtana kaikessa propaganda-, opetus- ja valistustyössä sekä vapaassa kansansivistystyössä, ettei tätä työtä tehtäisi irrallisena tärkeimmistä jokapäiväisen elämän tarpeista, vaan pidettäisiin lähtökohtana nimenomaan sitä, että valaistaan ja selitetään niitä talonpojalle korostaen, että ainoana ulospääsynä tilanteesta on teollisuuden jälleenrakentaminen. Mutta teollisuutta ei voida jälleenrakentaa vanhalle perustalle: se on jälleenrakennettava uudenaikaisen tekniikan perustalle. Tämä merkitsee teollisuuden sähköistämistä ja kulttuuritason kohottamista. Voimalaitosten rakentaminen vaatii noin 10 vuoden työn, mutta samalla kulttuurisempaa ja tietoisempaa työntekoa.

Me ryhdymme laajasuuntaiseen työhön, jonka käytännöllisistä tarkoituspäristä laajoilla talonpoikaistalouksilla tulee olla selvä käsitys. Sitä ei voida tehdä muutamassa kuukaudessa. Minimiohjelmaa ei voida laatia lyhyemmäksi

ajaksi kuin kolmeksi vuodeksi. Mutta turhia kuvittelematta voidaan sanoa, että 10 vuodessa me kykenemme luomaan koko Venäjän yli ulottuvan voimalaitosten verkon ja kohotamaan sähköteollisuuden sille tasolle, joka vastaa nykyajan tekniikan vaatimuksia ja tekee lopun vanhanaikaisesta talonpoikaisesta maanviljelyksestä. Tämä vaatii korkeampaa kulttuuria ja sivistystasoa.

Salaamatta itseltänne, että tämän hetken välittömänä käytännöllisenä tehtävänä on liikennelaitoksen kunnostaminen ja elintarvikkeiden kuljettaminen, että tuottavuuden nykyinen tila ei salli ratkaista laajakantoisia tehtäviä, teidän tulee propaganda- ja valistustyössänne kuitenkin pitää silmämääränä tätä tehtävää, kulttuurin ja tekniikan vaatimuksia vastaavaa täydellistä uudestijärjestämistä, ja suorittaa se. Aikaisemmat propagandamenetelmät, jotka ovat vanhentuneita, mutta joita noudattaen on näihin päiviin saakka puhuttu talonpojalle yleisiä fraaseja luokkataistelusta, fraaseja, joihin pohjautuen on keksitty kaikenlaisia tyhmyyksiä proletaarisesta kulttuurista <sup>90</sup> j.n.e., tämän lapsuusiän tauteja suuresti muistuttavan roskan me poistamme hyvin nopeasti. Propagandassa, agitaatiossa, sivistys- ja valistustoiminnassa me siirrymme selvempään ja asiallisempaan kysymyksen asetteluun, neuvostoihmisten arvon mukaiseen asetteluun, ihmisten, jotka ovat kahdessa vuodessa oppineet yhtä ja toista ja jotka menevät talonpojan luo esittääkseen hänelle teollisuuden uudestijärjestelyä koskevan käytännöllisen, asiallisen ja selvän suunnitelman ja selittääkseen hänelle, että nykyisen sivistystason vallitessa talonpoika ja työläinen eivät voi toteuttaa tätä tehtävää eivätkä päästä liasta, kurjuudesta, lavantaudista y.m. sairauksista. Tämän käytännöllisen tehtävän, jolla on selvä yhteys kulttuuri- ja sivistystason kohottamiseen, täytyy muodostua siksi keskiöksi, jonka ympärille koko puoluepropagandamme ja toimintamme, opetus- ja kasvatustyömme tulee keskittyä. Silloin se liittyy niin syvällisesti talonpoikaisjoukkojen jokapäiväisiin etuihin, sitoo kulttuuri- ja tietotason yleisen kohoamisen ja kipeimmät taloudelliset tarpeet niin lujasti toisiinsa, että se vielä satakertaisesti voimistaa työläisjoukkojen pyrkimystä sivistystasonsa kohottamiseen. Olemme aivan varmoja siitä, että kun me kahdessa vuodessa ratkaisimme mitä vaikeimman sotilaallisen tehtävän, niin 5—10 vuodessa me suoriudumme vielä

vaikeammasta tehtävästä kulttuurin, sivistyksen ja valistuksen alalla.

Tässä on se toivomukseni, jonka halusin esittää teille.  
(Suosionosoituksia.)

*Lyhyt sanomalehtiseloste  
julkaistu maaliskuun 2 p:nä 1920  
„Vetshernije Izvestija Moskovskogo  
Soveta Rabotshih i Krasnoarmeiskih  
Deputatov” lehden 481. numerossa*

*Julkaistu ensi kerran  
kokonaisuudessaan v. 1930*

*Julkaistaan  
pikakirjoitteen mukaan*

---

**SELOSTUS TYÖTÄTEKEVIEN KASAKKOJEN  
I YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA  
MAALISKUUN 1 p:nä 1920**

Toverit! Sallikaa minun ennen kaikkea tervehtiä edustajakokousta Kansankomissaarien Neuvoston nimessä. Olen kovin pahoillani, etten voinut olla läsnä kokouksessanne sen avajaispäivänä enkä saanut kuulla tov. Kalininin alustusta. Mutta siitä, mitä hän minulle kertoi, teen sen johtopäätöksen, että hän valaisi puheessaan varsin monia asioita, jotka koskevat neuvostorakennustyön lähimpiä ja välittömiä tehtäviä ja varsinkin kasakkoja. Sen vuoksi sallikaa minun kiinnittää selostuksessani eniten huomiota Neuvostotasavallan ulkopoliittiseen asemaan ja niihin tehtäviin, jotka tästä ulkopoliittisesta asemasta johtuen ovat koko työtätekevän kansanjoukon ja muun muassa kasakkaväen edessä.

Neuvostotasavallan ulkopoliittinen asema ei ole ollut milloinkaan niin suotuisa eikä niin varma kuin nyt. Jokaiselle ajattelevalle ihmiselle, jos hän syventyy tutkiskelemaan niitä oloja, joissa näinä kahtena ennenkuulumattomien kärsimysten ja suunnattomien uhrien vuotena muodostui ulkopoliittinen asemamme, ja jos hän syventyy tutkiskelemaan tämän ilmiön syitä, paljastuvat koko alkaneen maailmanvallankumouksen perusvoimat ja vaikuttimet sekä tärkeimmät voimasuhteet.

Kun jo enemmän kuin kaksi vuotta sitten, jo Venäjän vallankumouksen alussa puhuimme tästä lähenevästä kansainvälisestä maailmanvallankumouksesta, niin se oli ennakoimista ja tietystä määrässä ennustamistakin, ja työtätekevien joukkojen valtaenemmistö, joka ei asu suurkaupungeissa eikä ole saanut puoluekasvatusta, suhtautui näihin maailmanvallankumouksen lähenemistä ennusteleviin pu-



heisiin joko epäluuloisesti tai välinpitämättömästi, eikä ainakaan ymmärtänyt niitä täydellisesti. Ja mahdotonta ja epäluonnollistahan olisikin ollut odottaa, että työtätekevän väestön valtavat joukot, varsinkin äärettömille alueille hajaantunut maata viljelevä talonpoikaisväestö, olisivat voineet muodostaa ennakolta edes likimain oikean käsityksen siitä, miksi maailmanvallankumous lähestyy, ja siitä, että se on todella maailmanvallankumous. Se, mitä olemme näinä kahtena ennenkuulumattoman vaikeana vuotena kokeneet, se, mitä kaukaisten reunamaiden työtätekevät joukot parhaillaan kokevat on sen arvoista, että sitä harkitaan, eikä vain viitata sille kintaalla ja sanota, että se oli vaikeata aikaa, mutta nyt on koittanut helpompi aika. Ei, täytyy ajatella syvällisesti, miksi on käynyt niin kuin on käynyt ja mitä se merkitsee, mitä johtopäätöksiä meidän on tästä tehtävä ja minkä puolueiden katsantokannat ovat saaneet vahvistuksensa siitä, mitä oma historiamme ja maailmanhistoria on meille osoittanut näinä kahtena vuotena. Ennen kaikkea tästä kysymyksestä haluaisinkin puhua.

Maailmantilanteen kannalta tämä kysymys on erikoisen selvä, sillä kun tarkastellaan asiaa suuressa mitassa, ei yhden puolueen eikä yhden maan kannalta, vaan yleensä kaikkien maiden kannalta, kun tarkastellaan asiaa suuressa mitassa, niin yksityiskohdat ja pikkuseikat jäävät pois ja tärkeimmät liikkeellepanevat voimat, joista maailmanhistoria määräytyy, käyvät ilmeisiksi.

Kun aloimme Lokakuun vallankumouksen kukistaen tilanherrojen ja kapitalistien vallan, kehottaen lopettamaan sodan, ja esitimme tämän kehotuksen vihollisillemme, kun sen jälkeen jouduimme Saksan imperialistien ikeen alle, kun sitten vuoden 1918 loka- ja marraskuussa Saksa murskattiin ja Englanti, Ranska, Amerikka ynnä muut Ententen maat tulivat koko maailman valtiaiksi, niin millainen oli asemamme? Valtaenemmistö sanoi silloin näin: eikö nyt ole selvä, että bolshevikkien asia on toivoton? Ja monet lisäsivät: eikö siinä vielä kaikki, bolshevikit ovat osoittautuneet lisäksi petkuttajiksi, he lupasivat rauhan, mutta sen asemesta, saksalaisten ikeen alta päästyään, kun Saksa voitettiin, heistä tulikin koko Ententen, s.o. Englannin, Ranskan, Amerikan ja Japanin — maailman mahtavimpien valtioiden — vihollisia, ja imperialistisen sodan ja sen jälkeen vielä kansalaissodankin köyhdyttämän, heikentämän ja

näännyttämän Venäjän oli kestävä taistelu maailman edistyneimpiä maita vastaan. Tämä oli helposti uskottavissa, eikä ole ihmettelemistä, jos epäluottamuksen pohjalla levisi yhä laajemmalle välinpitämättömyys ja hyvin usein aivan todellinen vihamielisyys Neuvostovaltaa kohtaan. Siinä ei ole mitään ihmettelemistä. Ihmeellisempää on se, että me selviydimme taistelusta Judenitshia, Koltshakia ja Denikiniä vastaan, joita maailman kaikki mitä rikkaimmat suurvallat tukivat millä suinkin voivat, sellaiset suurvallat, joiden veroista, edes likipitäen samanveroista sotilaallista mahtia ei ole maailmassa —, että me selviydimme voittajina tästä taistelusta. Että asia on näin, sen näkevät kaikki, jopa sokeatkin, näkevät nekin, jotka ovat pahempia kuin sokeat, jotka eivät millään muotoa tahdo nähdä, ja kuitenkin he näkevät, että me selviydimme voittajina tästä taistelusta.

Kuinka sellainen ihme saattoi tapahtua? Tähän kysymykseen kehottaisin teitä ennen kaikkea kiinnittämään huomiotanne, sillä tässä kysymyksessä ilmenevät selvimmin maailmanvallankumouksen tärkeimmät liikkeellepanevat voimat. Eriteltyämme asiallisesti tätä kysymystä me voimme antaa siihen selvän vastauksen, sillä olemme tekemisissä jo koettun kanssa: mitä on ollut, me voimme sanoa perästäpäin.

Me saavutimme voiton siksi, että kykenimme löytämään liittolaisia vihollistemme leiristä. Sen sijaan verrattomasti voimakkaammat vihollisemme kärsivät tappion, sillä niiden kesken ei ollut, ei voinut olla eikä tule olemaan yhtenäisyyttä, ja jokainen meitä vastaan käydyn taistelun kuukausi merkitsi sisäistä hajaannusta heidän leirissään.

Siirryn tosiasiaan, joka vahvistaa nämä päätelmät.

Te tiedätte, että Saksasta saavutetun voiton jälkeen Englannilla, Ranskalla ja Amerikalla ei ollut vastustajia maailmassa. Ne ryöväisivät Saksan siirtomaita, eikä maailmassa ollut sellaista kolkkaa, ainoatakaan valtiota, missä herruus ei olisi kuulunut Ententen sotavoimille. Sellaisen tilanteen vallitessa, jolloin Ententen valtiot olivat Neuvosto-Venäjän vihollisia, olisi luullut niiden käsittäneen selvästi, että bolshevismmin päämääränä on maailmanvallankumous. Emmekä me ole koskaan salanneet, että vallankumouksemme on vasta alkua, että se johtaa voittoisaan päätökseen vasta silloin, kun sytytämme koko maailmassa samanlaisen val-

lankumouksen palon, ja käsitämme aivan selvästi, että kapitalistit ovat Neuvostovallan verivihollisia. Huomautetakaan, että kun taistelut Euroopassa päättyivät, heillä oli miljoonainen armeija ja mahtava sotalaivasto, joita vastaan me emme voineet asettaa mitään laivaston tapaistakaan emmekä edes jotakuinkaan voimakasta armeijaa. Musertaakseen meidät aseellisesti Ententen olisi tarvinnut vain lähettää tuosta miljoonaisesta armeijasta muutamia satoja tuhansia sotilaita sotaan meitä vastaan samoin kuin niitä lähetettiin sotaan Saksaa vastaan. Tätä eivät epäile lainkaan ne, jotka ovat käsitelleet tätä kysymystä teoreettisesti, eivätkä semmitenkään ne, jotka ovat käyneet läpi tämän sodan, jotka tietävät nämä seikat mieskohtaisesta kokemuksestaan ja havainnoistaan.

Englanti ja Ranska yrittivät tällä tavalla vallata Venäjän. Ne solmivat sopimuksen Japanin kanssa, joka ei juuri lainkaan osallistunut imperialistiseen sotaan ja lähetti sata-tuhatta sotamiestä kuristamaan Neuvostotasavaltaa Kauko-idästä käsin, Englanti lasi samaan aikaan maihin sotilaitaan Muurmanniin ja Arkangeliin puhumattakaan liikehtimisestä Kaukasiassa, Ranska puolestaan lasi maihin sotilaitaan ja merimiehiään maan eteläosiin. Tämä oli ensimmäinen historiallinen vaihe siinä taistelussa, jossa me pääsimme voitolle.

Ententellä oli silloin miljoonainen armeija, ja sen sotilaat olivat kokonaan toista maata kuin silloiset Venäjällä kokoonhaalitut valkokaartilaisjoukot, joilla ei ollut organisaattoreita eikä aseistusta. Ja Entente lähetti nuo sotilaansa meitä vastaan. Mutta tapahtui niin, kuin bolshevikit olivat ennustaneet. He sanoivat, että kysymyksessä ei o'le vain Venäjän vallankumous, vaan myös maailmanvallankumous, että meillä on liittolaisia — kaikkien sivistysmaiden työläiset. Nämä ennustukset eivät toteutuneet suoranaisesti silloin, kun teimme rauhantarjouksen kaikille maille<sup>91</sup>. Kehotuksemme ei kohdannut yleistä vastakaikua. Mutta vuoden 1918 tammikuun lakko Saksassa osoitti meille, että siellä ei puolellamme ollut yksistään Liebkecht, joka jo tsarismin aikana pystyi puhujalavalta nimittämään Saksan hallitusta ja porvaristoa ryöväreiksi, vaan puolellamme olivat verrattain suuret työläisvoimat. Lakko päättyi verenvuodatuksen ja työläisten nujertamiseen, ja Ententen maissa taas porvaristo tietenkin petti työläisiä; se joko keksi valheita

meidän vetoomuksestamme tahi ei ollenkaan julkaissut sitä, ja sen vuoksi vuoden 1917 marraskuussa kaikille kansoille osoittamamme vetoamus ei voinut tulla suoranaisesti täytekiksi, ja ne, jotka ajattelivat, että yksistään tämä vetoamus saa aikaan vallankumouksen, pettyivät tietysti pahasti. Mutta me emme perustaneet laskelmiamme yksistään vetoomukseen, me perustimme ne paljon syvällisempiin liikkeellepaneviin voimiin, me sanoimme, että eri maissa vallankumous tulee kulkemaan eri teitä, eikä kysymys ole tietenkään vain siitä, että syöstään vallasta bulvaani Rasputin tai vimmaantunut tilanherra, vaan kysymys on taistelusta kehittyneempää ja valistuneempaa porvaristoa vastaan.

Ja kun Englanti laski sotajoukkonsa maihin pohjoisessa, Ranska etelässä, niin silloin tuli eteen ratkaiseva koetus ja lopullinen ratkaisu. Silloin selvisi, kuka oli oikeassa? Olivatko oikeassa bolshevikit, jotka sanoivat, että selviytyäksemme taistelusta meidän on nojaututtava työläisiin, vai olivatko oikeassa menshevikit, kun he sanoivat, että järjettömyyttä ja seikkailua on yrittää tehdä vallankumous yhdessä maassa, sillä toiset maat tukahduttavat sen. Tällaisia puheita olette kuulleet niin puoluemiehiltä kuin myös kaikilta niiltä, jotka vasta nyt ovat alkaneet pohtia politiikkaa. Ja sitten alkoi ratkaiseva koetus. Me emme pitkään aikaan tietäneet, mikä on lopputulos. Pitkään aikaan emme voineet ottaa huomioon tuota tulosta, mutta nyt, perästäpäin me tiedämme tuon tuloksen; jo englantilaisissakin sanomalehdissä, siitä vimmatusta valhetulvasta huolimatta, jota kaikki porvarilliset lehdet vyöryttävät bolshevikkien päälle; jo niissäkin on alettu julkaista Arkangelin luona taistelevien englantilaisten sotamiesten lähettämiä kirjeitä, joissa sanotaan, että he ovat tavanneet Venäjällä englanninkielisiä lentolehtisiä, joissa selitetään, että heitä on petetty, että heitä lähetetään sotimaan työläisiä ja talonpoikia vastaan, jotka ovat perustaneet oman valtionsa. Nuo sotamiehet kirjoittivat, etteivät he suostu sotimaan. Mitä Ranskaan tulee, niin tiedämme, että siellä oli matruusien kapina, jonka takia vielä nytkin kymmenet, sadat, ehkäpä tuhannetkin ranskalaiset ovat pakkotöissä. Nuo matruusit ilmoittivat, että he eivät lähde sotimaan Neuvostotasavaltaa vastaan. Nyt me näemme, minkä vuoksi Ranskan enempää kuin Englanninkaan sotajoukot eivät nykyään hyökkää päällemme, minkä vuoksi englantilaiset sotamiehet on

viety pois Arkangelin seudulta eikä Englannin hallitus uskalla tuoda niitä meidän maankamarallemme.

Eräs poliittinen kirjailijamme tov. Radek kirjoitti, että Venäjän maaperä osoittautuu sellaiseksi maaperäksi, jolle astuttuaan yksikään toisen maan sotamies ei voi sotia. Tämä tuntui liian rohkealta lupaukselta, se tuntui uskomattomalta. Mutta osoittautui, että niin kävikin. Maaperä, jolla neuvostovallankumous tapahtui, osoittautui erittäin vaaralliseksi kaikille maille. Kävi selville, että oikeassa olivat Venäjän bolshevikit, jotka jo tsarismin aikana ehtivät saada aikaan yhtenäisyyden työläisten keskuudessa, ja työläiset vuorostaan ehtivät perustaa pieniä soluja, jotka ottivat vastaan kaikki heihin luottavat ihmiset, sekä ranskalaiset työläiset että englantilaiset sotamiehet, agitoimalla näiden äidinkielellä. Tosin meillä oli vain pieniä lentolehtisiä, samaan aikaan kun tuhannet Englannin ja Ranskan lehdistöä edustavat sanomalehdet harjoittivat agitaatiota ja jokainen lause julkaistiin kymmenillä tuhansilla palstoilla, meillä julkaistiin ainoastaan 2—3 neljännesarkin suuruista lehtistä kuukaudessa ja parhaassa tapauksessa tuli yksi lentolehtinen kymmentätuhatta ranskalaista sotamiestä kohti<sup>92</sup>. Enkä ole varma, menivätkö nekään kaikki perille. Miksi kuitenkin niin ranskalaiset kuin englantilaisetkin sotamiehet uskoivat noihin lentolehtisiin? Siksi, että me puhuimme totta ja siksi, että saavuttuaan Venäjälle he huomasivat tulleen petetyiksi. Heille sanottiin, että heidän on puolustettava isänmaataan, mutta kun he saapuivat Venäjälle, niin osoittautui, että heidän on puolustettava tilanherrojen ja kapitalistien valtaa, tukahdutettava vallankumous. Kun me kykenimme kahdessa vuodessa valloittamaan puolellemme nuo ihmiset, niin se tapahtui sen vuoksi, että vaikka he jo olivatkin unohtaneet, miten he aikoinaan teloittivat kuninkaitaan, niin siitä hetkestä alkaen, kun he astuivat venäläiselle maaperälle, Venäjän vallankumous ja Venäjän työläisten ja talonpoikien voitot palauttivat näiden Ranskan ja Englannin sotamiesten mieleen heidän omat vallankumouksensa, ja Venäjän tapahtumien ansiosta heidän mieleensä muistui se, mitä joskus ennen oli heilläkin tapahtunut.

Tästä saikin vahvistuksensa se, että bolshevikit olivat oikeassa, että meidän toiveemme olivat varmempia kuin kapitalistien toiveet, vaikkei meillä ollut varoja eikä aseita,

jota vastoin Ententellä oli sekä aseita että voittamaton armeija. Nuo voittamattomat armeijat me voitimme puolellemme. Me saimme aikaan sen, että maahamme ei uskalleta tuoda enempää englantilaisia kuin ranskalaisiakaan sotilaita, sillä kokemuksesta tiedetään, että sellainen yritys kääntyy heitä itseään vastaan. Tässä yksi niistä ihmeistä, joita on tapahtunut Neuvosto-Venäjällä.

Nyt neljän sotavuoden jälkeen, kun 10 milj. ihmistä on tapatettu ja 20 miljoonasta on tehty sotavammaisia, nyt, kun imperialistit kysyvät itseltään: minkä vuoksi käytiin sotaa? — tällaiset kysymykset johtavat erittäin mielenkiintoisiin paljastuksiin. Joku aika sitten Ranskassa saatiin julkisuuteen tieto neuvotteluista, joita oli käyty vuonna 1916. Itävallan monarkki aloitti jo vuonna 1916 rauhanneuvottelut Ranskan kanssa, mutta Ranska piti sen salassa. Albert Thomas, joka sanoi olevansa sosialisti ja oli siihen aikaan ministeristössä, kävi silloin Venäjällä lupaamassa Nikolai II:lle Konstantinopolin, Dardanellit ja Galitsian. Tämä kaikki on tullut nyt päivänvaloon. Nämä tiedot on julkaistu ranskalaisessa sanomalehdessä. Ja ranskalaiset työläiset kysyvät nyt Albert Thomas'ilta: „Sanoit meneväsi ministeristöön puolustaaksesi ranskalaisten isänmaata ja Ranskan työläisten etuja, mutta vuonna 1916, kun Itävallan monarkki tarjosi rauhaa, sinä, Albert Thomas, salasit sen, ja niinpä tuhoutui miljoonia ihmisiä, jotta Ranskan kapitalistit olisivat rikastuneet.” Nämä paljastukset eivät ole vielä loppuneet. Me panimme ne alulle julkaisemalla salaiset sopimukset, ja koko maailma sai tietää, minkä vuoksi tuhoutui miljoonia ihmishenkiä, minkä vuoksi uhrattiin miljoonia. Sen vuoksi, että Nikolai II olisi saanut Dardanellit ja Galitsian. Tämä oli kaikkien imperialistien tiedossa. Sen tiesivät myös menshevikit ja eserrät, ja elleivät tienneet, niin he ovat täysidiotteja, kun eivät ole tähän mennessä tutkineet sen vertaa politiikkaa ja diplomatiaa, että olisivat tietäneet sen, mitä nyt on julkaistu ranskalaisissa sanomalehdissä. Nuo paljastukset ulottuvat yhä syvemmälle eikä niistä näy tulevan loppua. Tämän ansiosta kunkin maan työläiset ja talonpojat tajuavat yhä selvemmin totuuden ja alkavat jo käsittää, minkä vuoksi käytiin imperialistista sotaa. Yhä useammat ja useammat alkavat sen vuoksi uskoa, että me olemme puhuneet totta ja että

imperialistit ovat puhuneet pötyä sanoessaan vievänsä heidät puolustamaan isänmaata.

Juuri tästä syystä tapahtui se ihme, että me sotilaallisesti voimattomina ja heikkoina voitimme puolellemme Englannin ja Ranskan sotamiehet. Tämä ei ole nyt enää ennakkonäkemys, vaan tosiasia. Me saimme tämän voiton tosin ennen kuulumattomien räsitusten hinnalla, me uhraimme tavattoman paljon. Kahden viimeksi kuluneen vuoden aikana olemme olleet ennenkuulumattoman ankarassa nälänhädässä. Tämä nälänhätä kävi erikoisen tuntuvaaksi sen jälkeen, kun meidät eristettiin itä- ja etelä-Venäjän vilja-alueista. Ja tästä huolimatta saavutimme voiton, joka ei ole ainoastaan meidän maamme, vaan kaikkien maiden, koko ihmiskunnan voitto. Sellaista tilannetta ei ole historiassa vielä koskaan ollut, että sotilaallisesti mahtavat valtiot eivät ole voineet hyökätä sotilaallisessa suhteessa heikkoa Neuvostotasavaltaa vastaan. Miksi kuitenkin sellainen ihme tapahtui? Siksi, että me bolshevikit, johtaessamme Venäjän kansaa vallankumoukseen ja tietäessämme mainiosti, että tämä vallankumous on oleva tuskallinen, että meidän on uhrattava miljoonia, tiesimme myös, että kaikkien maiden työtätekevät joukot tulevat olemaan puolellamme ja että paljastamalla kaikki valheet totuutemme tulee yhä yleisemmin tunnustetuksi.

Kun suurvaltojen sotaretki Venäjälle epäonnistui, ne kokeilivat toista asetta: niiden porvaristolla on takanaan satojen vuosien kokemus ja tämä porvaristo vaihtaa epävarman aseensa toiseen. Ennen Venäjää polkivat ja kuristivat sen sotilaat. Nyt porvaristo yrittää kuristaa Venäjää reunavaltioiden avulla.

Tsaarivalta, tilanherrat ja kapitalistit kuristivat monia reuna-alueiden kansoja — Latviaa, Suomea y.m. He aiheuttivat niissä vihaa vuosisataisella sorrollaan. Sana „isovenäläinen” tuli näiden vereen hukutettujen kansojen vihattuimmaksi sanaksi. Ja nyt kun Entente ei onnistunut käyttämään taistelussa bolshevikkeja vastaan omia sotamiehiään se perustaa toiveensa pieniin valtioihin: yrittää niiden avulla kuristaa Neuvosto-Venäjän!

Churchill, joka harjoittaa samaa politiikkaa kuin Nikolai Romanov, haluaa sotia ja sotiikin piittaamatta lainkaan parlamentista. Hän kehui lähettävänsä Venäjää vastaan 14 valtiota — tämä tapahtui vuonna 1919 — ja sanoi, että

syyskuussa vallataan Pietari ja joulukuussa Moskova. Mies rehenteli hieman liikaa. Hän perusti laskelmansa siihen, että kaikissa näissä pienissä valtioissa vihataan Venäjää, mutta unohti, että näissä pienissä valtioissa käsitetään selvästi, keitä ovat Judenitsh, Koltshak ja Denikin. Oli aika, jolloin heidän täydelliseen voittoonsa tuntui jäävän vain muutama viikko. Judenitshin hyökkäyksen aikana, hänen ollessa Pietarin lähellä, „Times” \* lehdessä, Englannin rikkaimmassa sanomalehdessä, julkaistiin artikkeli — luin itse tämän artikkelin —, jossa Suomea pyytämällä pyydettiin, käskettiin ja vaadittiin: auttakaa Judenitshia, koko maailma on suunnannut katseensa teihin, te pelastatte maailman vapauden, sivilisaation ja kulttuurin — ryhtykää sotaan bolshevikkeja vastaan. Näin puhui Englanti Suomelle; Englannin taskussa oli koko Suomi, joka on velassa korviaan myöten eikä uskalla hiiskahtaakaan, koska Englannilla sillä ei ole viikoksikaan leipää.

Tällä tavalla yritettiin pakottaa noita kaikkia pieniä valtioita taistelemaan bolshevikkeja vastaan. Ja tässäkin epäonnistuttiin kahdesti, epäonnistuttiin siksi, että bolshevikkien rauhanpolitiikka osoittautui todelliseksi rauhanpolitiikaksi, jonka vihollisetkin arvioivat kaikkien muiden maiden rauhanpolitiikkaa vilpittömämmäksi, siksi että monet maat tulivat johtopäätökseen: niin suuresti kuin vihaammekin Iso-Venäjää, joka on meitä kuristanut, me tiedämme kuitenkin, että meitä ovat olleet kuristamassa Judenitsh, Koltshak, Denikin eivätkä bolshevikit. Suomen valkokaartilaishallituksen entinen päämies ei unohtanut, että hän henkilökohtaisesti otti vuoden 1917 marraskuussa kädestäni vastaan asiakirjan, johon me vähääkään epäröimättä olimme kirjoittaneet tunnustavamme ehdottomasti Suomen itsenäisyyden <sup>93</sup>.

Silloin tuo tuntui tavalliselta eleeltä. Luultiin, että Suomen työväen kapina panee unohtamaan sen. Ei, tällaiset asiat eivät unohtu, kun ne saavat vahvistuksensa tietyn puolueen koko politiikasta. Suomen porvarillinen hallitus, jopa sekin päätteli: „Harkitaanpa: olemme sentään oppineet yhtä ja toista Venäjän tsaarien 150-vuotisen sorron aikana. Jos lähemme sotaan bolshevikkeja vastaan, niin se merkitsee, että autamme Judenitshia, Koltshakia ja Denikiniä

\* — „Ajat”. *Toim.*



nousemaan valtaan. Mutta keitä he ovat? Emmekö sitä tiedä? Eivätkö he ole niitä samoja tsaarin kenraaleita, jotka kuristivat Suomea, Latviaa, Puolaa ja monia muita kansoja? Ja mekö auttaisimme näitä vihollisiamme vastustamaan bolshevikkeja? Ei, me odotamme”.

He eivät rohjenneet suoraan kieltäytyä, sillä he ovat riippuvaisia Ententestä. He eivät ryhtyneet suoranaisesti auttamaan meitä, he odottelivat, viivyttelivät, kirjoittivat nootteja, lähettivät valtuuskuntia, muodostivat toimikuntia, istuivat konferensseissa ja istuivat siihen saakka, kunnes Judenitsh, Koltshak ja Denikin murskattiin ja Entente lyötiin myös toisessa kamppailussa. Me osoitauduimme voitajiksi.

Jos nuo kaikki pienet valtiot olisivat lähteneet sotaan meitä vastaan — olivathan ne saaneet satoja miljoonia dollareita, parhaita tykkeitä ja aseita, niillä oli sotakokemusta omaavia englantilaisia neuvonantajia —, jos ne olisivat lähteneet meitä vastaan, niin on aivan epäilemätöntä, että me olisimme kärsineet tappion. Jokainen käsittää sen mainiosti. Mutta ne eivät lähteneet, koska totesivat bolshevikkien olevan rehellisempää väkeä. Bolshevikkeja uskotaan kun he sanovat, että he tunnustavat jokaisen kansan riippumattomuuden, että tsaristinen Venäjä perustui toisten kansojen sortamiseen, että bolshevikit eivät ole milloinkaan kannattaneet, eivät kannata eivätkä tule kannattamaan sellaista politiikkaa ja etteivät he ryhdy koskaan sota-toimiin sortaakseen toisia kansoja. Tämän me olemme tulleet tietämään Puolan, Latvian, Ukrainan y.m. maiden porvaristolta emmekä Latvian tai Puolan bolshevikeilta.

Tässä ilmenee bolshevikkien politiikan kansainvälinen merkitys. Tämä oli sen asettamista koetukselle kansainvälisellä eikä venäläisellä maaperällä. Tämä oli sen koettelemista tulella ja miekalla eikä sanoilla. Tämä on sen koettelemista viimeisessä ratkaisevassa taistelussa. Imperialistit käsittivät, ettei heidän käytettävissään ole omia sotamiehiä, että bolshevismi voidaan tukahduttaa vain yhteenhaalituin kansainvälisin voimin, mutta kaikki sellaiset kansainvälisetkin voimat lyötiin.

Mitä imperialismi on? Se on sitä, että pieni ryhmä mitä rikkaimpia suurvaltoja kuristaa maailmaa, että ne tietävät hallitsevansa maailman puoltatoista tuhatta miljoonaa ihmistä, joita ne kuristavat, ja nuo puolitoista tuhatta

miljoonaa saavat tuntea, mitä on englantilainen kulttuuri, mitä ranskalainen kulttuuri ja amerikkalainen sivilisaatio. Se merkitsee: jokainen ryövää minkä kerkiää. Amerikan miljardöörit ovat nykyään jo ostaneet kolme neljäsosaa Suomea. Upseerit, jotka saapuivat Englannista ja Ranskasta naapurivaltioihimme sotilaallisiksi neuvonantajiksi, ovat käyttäytyneet yhtä häikäilemättömästi kuin venäläiset aatelisjuipit voitettussa maassa. He eivät ole muuta tehneetkään kuin keinoilleet. Ja mitä enemmän suomalaiset, puolalaiset ja latvialaiset työläiset näkevät nälkää, sitä enemmän pieni ryhmä englantilaisia, amerikkalaisia ja ranskalaisia miljardöörejä ja heidän käskyläisiään polkee heitä. Ja näin tapahtuu kautta maailman.

Vain Venäjän Sosialistinen Tasavalta on kohottanut sotalipun todellisen vapautuksen saavuttamiseksi, ja kaikkialla maailmassa tämä Tasavalta saa osakseen myötätuntoa. Pienten maiden välityksellä olemme saaneet maailman kaikkien kansojen, siis monien satojen miljoonien ihmisten kannatuksen. He ovat nykyään sorrettuja ja poljettuja, he muodostavat väestön kehitymättömimmän osan, mutta sota on valistanut heitä. Imperialistiseen sotaan vedettiin valtavat kansanjoukot. Englanti toi Intiasta rykmentejä taistelemaan saksalaisia vastaan. Ranska kutsui aseisiin miljoonia neekereitä taistelemaan saksalaisia vastaan. Heistä muodostettiin iskuryhmiä, heitä lähetettiin vaarallisimmille rintamalohkoille, missä konekiväärit niitivät heitä kuin ruohoa. Hekin oppivat yhtä ja toista. Kun tsaarin aikana venäläiset sotamiehet sanoivat: jos on kaaduttava, niin kaatukaamme taistelussa tilanherroja vastaan —, niin samoin hekin sanoivat: jos on kaaduttava, niin älkäämme kaatuko sen vuoksi, että auttaisimme ranskalaisia rosvoja ryöväämään saksalaista kapitalistirosvoa, vaan sen vuoksi, että vapautuisimme sekä saksalaisista että ranskalaisista kapitalisteista. Maailman kaikissa maissa, muun muassa Intiassa, missä on kolmesataa miljoonaa ihmistä Englannin palkkaorjuudessa, herää tietoisuus ja vallankumouksellinen liike kasvaa päivä päivältä. Heidän kaikkien katseet on suunnattu yhteen tähteen, Neuvostotasavallan tähteen, koska he tietävät, että Neuvostotasavalta on uhrannut erittäin paljon taistelun käymiseksi imperialismia vastaan ja kestänyt suurimmatkin koettelemukset.

Sellainen on siis Ententen toinen lyöty kortti. Se merkitsee kansainvälistä voittoa. Se merkitsee, että maapallon väestön valtaenemmistö hyväksyy rauhanpolitiikkamme. Se merkitsee, että liittolaistemme lukumäärä kasvaa kaikissa maissa, tosin paljon hitaammin kuin haluaisimme sen tapahtuvan, mutta se kuitenkin kasvaa.

Voitto, jonka me saavutimme torjumalla Churchillin meitä vastaan valmisteleman hyökkäyksen, osoittaa, että politiikkamme on oikea. Sittenmin olemme saavuttaneet kolmannen voiton — olemme voittaneet porvarillisen sivistyneistön, eserrät ja menshevikit, jotka kaikissa maissa suhtautuivat tavattoman vihamielisesti meihin. Mutta hekin ovat alkaneet vastustaa sotaa Neuvosto-Venäjää vastaan. Kaikissa maissa porvarillinen sivistyneistö, eserrät ja menshevikit — onnettomuudeksi tuota väkeä on kaikissa maissa (suosionosoituksia) — ovat tuominneet sekaantumisen Venäjän asioihin. He ovat julistaneet kaikissa maissa sen häpeälliseksi.

Kun Englanti ehdotti saksalaisille Neuvosto-Venäjän saartamista ja Saksa vastasi kieltävästi, niin se teki lopun Englannin sekä muiden maiden eserrien ja menshevikkien kärsivällisyydestä. He sanoivat: „Me olemme bolshevikkien vastustajia ja pidämme heitä väkivallantekijöinä ja ryöväreinä, mutta emme voi kannattaa sitä, että saksalaisia kehoitetaan kuristamaan kanssamme Venäjää nälkäsaarrolla.” Näin ollen vihollistemme leirissä, heidän omassa maassaan, Pariisissa, Lontoossa j.n.e., missä vainotaan bolshevikkeja ja missä heitä kohdellaan samalla tavalla kuin tsaarivallan aikana kohdeltiin vallankumouksellisia — kaikissa kaupungeissa porvarillinen sivistyneistö julisti: „Kädet irti Neuvosto-Venäjältä!” Englannissa porvarillinen sivistyneistö käyttää sitä tunnuslauseenaan järjestäessään joukkokokouksia ja kirjoittaessaan vetoamuksia.

Juuri sen vuoksi oli lopetettava saarto. Ne eivät voineet estää Eestiä, ja me allekirjoitimme sen kanssa rauhan ja voimme solmia myös kauppasuhteet. Olemme puhkaisseet ikkunan sivistysmaailmaan. Työvätekevien enemmistön myötätunto on meidän puolellamme, ja porvaristoa askaruttaa se, miten voitaisiin nopeammin alkaa kaupankäynti Venäjän kanssa.

Imperialistit pelkäävät nyt meitä ja heillä on syytäkin pelätä, sillä Neuvosto-Venäjä selviytyi tästä sodasta entistä

voimakkaampana. Englantilaiset kirjailijat ovat kirjoitelleet, että armeija on hajoamistilassa kaikkialla maailmassa, että jos on maailmassa maa, jonka armeija lujittuu, niin se on Neuvosto-Venäjä. He yrittivät parjata tov. Trotskia ja sanoivat sen johtuvan siitä, että Venäjän armeijassa vallitsee rautainen kuri, jota pidetään yllä ankarilla toimenpiteillä sekä taitavalla laajamittaisella agitaatiotyöllä.

Me emme ole milloinkaan sitä kieltäneet. Sota on sotaa, se vaatii rautaista kuria. Ettekö sitten te, herrat kapitalistit, ole käyttäneet näitä keinoja? Ettekö te, herrat kapitalistit, ole tehneet agitaatiotyötä? Eikö teidän käytössänne ole sata kertaa enemmän paperia ja kirjapainoja? Jos verrataan määrällisesti meidän kirjallisuuttamme teidän kirjallisuuteenne, niin eiköhän meillä liene kirjallisuutta herneen kokoinen kasa ja teillä kokonaisia vuorensuuruisia röykkiöitä? Agitaatiotyönne ei ole kuitenkaan ollut menestysellistä, kun sitä vastoin meidän agitaatiotyömme on johdannut voittoon.

Eserrät ja menshevikit kokeilivat, eikö kapitalistien kanssa voitaisi elää sovussa ja samalla suorittaa sosiaalisia uudistuksia. Venäjällä he tahtoivat ryhtyä suorittamaan sosiaalista uudistusta sulassa sovussa ja loukkaamatta mitenkään kapitalistien etuja. Eserrät ja menshevikit unohitivat, että herrat kapitalistit ovat kapitalisteja ja että heistä voidaan selviytyä vain voittamalla. He sanovat, että bolshevikit hukuttivat maan vereen kansalaissodassa. Mutta eikö teillä, herrat eserrät ja menshevikit, ollut käytettävissä 8 kuukautta kokeiluihinne? Ettekö te olleet vuoden 1917 helmikuusta lokakuuhun vallassa yhdessä Kerenskin kanssa, jolloin kaikki kadetit, koko Entente, kaikki maailman rikkaimmat maat auttoivat teitä? Silloin ohjelmananne oli sosiaalisen uudistuksen suorittaminen ilman kansalais-sotaa. Olisikohan maailmasta löytynyt edes yksi hölmö, joka olisi noussut vallankumoukseen, jos olisitte todella aloittaneet sosiaalisen uudistustyön? Miksi ette tehneet sitä? Siksi, että ohjelmanne oli tyhjämpäiväinen ohjelma, tolkutonta haaveilua. Siksi, että kapitalistien kanssa ei voida päästä sovintoon eikä heitä saada alistumaan sovinnolla, ei varsinkaan neljä vuotta kestäneen imperialistisen sodan jälkeen. Luuletteko, ettei Englannissa, Ranskassa ja Saksassa ole järkeviä ihmisiä, jotka ymmärtävät, että nämä

maat aloittivat tämän sodan jakaakseen siirtomaat? Että saaliin jakamisen vuoksi on tapatettu 10 miljoonaa ja tehty sotavammmaisiksi 20 miljoonaa ihmistä? Sellaista on kapitalismi. Voitaisiinko siis taivuttaa se suostumaan, voitaisiinko sopia sellaisen kapitalismin kanssa, joka on tehnyt sotavammmaisiksi 20 miljoonaa ja tapattanut 10 miljoonaa ihmistä? Me sanomme menshevikeille ja eserrille: „Teillä oli mahdollisuus kokeilla, miksei kokeenne onnistunut? Siksi, että ohjelmanne oli pelkkää utopiaa, eikä se ollut utopiaa yksistään Venäjällä vaan jopa Saksassakin, samaisessa Saksassa, jossa nyt ovat vallassa saksalaiset menshevikit ja eserrät, joiden tahtoa ei kukaan noudata, samaisessa Saksassa, jossa kiireestä kantapäähän aseistautunut saksalainen Kornilov valmistelelee taantumusta<sup>94</sup>, samaisessa Saksan tasavallassa, jonka kaupunkien kaduilla on surmattu 15.000 työläistä. Ja sitä sanotaan demokraattiseksi tasavallaksi!” Ja että kehtaavatkin saksalaiset menshevikit ja eserrät silti sanoa, että bolshevikit ovat kelvottomia, että he saattoivat maan kansalaissotaan, mutta heillä, Saksassa, vallitsee muka yhteiskunnallinen rauha, että heillä on tapettu kaduilla vain 15.000 työläistä!

He sanovat, että meillä käydään kansalaissotaa ja vuodatetaan verta siksi, että maamme on takapajuinen. Mutta sanokaa, miksi samanlaista tapahtuu myös sellaisissa eitäkapajuisissa maissa kuin Suomessa? Miksi Unkarissa riehuu valkoinen terrori, joka kuohuttaa koko maailmaa? Miksi Saksan tasavallassa, jossa keisarin kukistamisen jälkeen ovat vallassa menshevikit ja eserrät, miksi siellä murhattiin Luxemburg ja Liebknecht? Miksei menshevikki, vaan Kornilov on siellä voimakas, ja miksi siellä lisäksi ovat voimakkaita bolshevikit, jotka kylläkin ovat poljetussa asemassa, mutta ovat voimakkaita siksi, että ovat vakuutuneita asiansa oikeellisuudesta ja koska heillä on vaikutusvaltaa kansanjoukkoihin?

Tämä on sitä maailmanvallankumousta, josta sanottiin, että bolshevikit pettävät sillä kansaa, mutta itse asiassa on käynyt niin, että kaikki toiveet sovinnollisesta ratkaisusta ovat osoittautuneet turhiksi.

Porvarillisten maiden välillä kiihtyy kova harkka. Amerikka ja Japani ovat vähällä hyökätä toistensa kimppuun, koska Japani pysytteli erillään sotatoimista imperialistisen sodan aikana ja kaappasi haltuunsa melkein koko Kiinan,

jossa on 400 miljoonaa asukasta. Herrat imperialistit sanoivat: „Me kannattamme tasavaltaa, me kannattamme demokratismia, mutta miksi japanilaiset anastivat aivan nenämme alta enemmän kuin kuuluu?” Japani ja Amerikka ovat joutumassa sotaan keskenään, eikä ole mitään mahdollisuutta estää tätä sotaa, jossa tapatetaan vielä 10 miljoonaa ja tehdään sotavammaisiksi 20 miljoonaa ihmistä. Ranska-kin sanoo: „Kuka sai siirtomaat? — Englanti”. Ranska voitti, mutta se on velassa korviaan myöten, sen asema on tukala, jota vastoin Englanti on rikastunut. Näissä maissa aletaan jo sommitella uusia kombinaatioita ja liittoja, ne ovat jälleen halukkaita hyökkäämään toistensa kimppuun jakaakseen uudelleen siirtomaat. Imperialistinen sota lähestyy uudestaan eikä sitä voida estää — ei siksi, että kapitalisti yksilönä olisi paha ihminen — jokainen heistä yksilönä on mies kun mies —, vaan siksi, että kapitalistit eivät voi muutoin vapautua vaikeuksista, että koko maailma on velassa, velkaorjuudessa, että yksityisomistus on johtanut ja tulee aina johtamaan sotaan.

Kaikki tämä syventää jatkuvasti maailmanvallankumousta. Siitä syystä olemme saaneet puolellemme ranskalaiset ja englantilaiset sotamiehet, siitä syystä olemme saavuttaneet pienten valtioiden luottamuksen, ja ulkopoliittinen asemamme on nyt parempi kuin koskaan aikaisemmin. Alustavan arvioinnin perusteella saatamme sanoa, että edessämme on vielä paljon vaikeuksia, mutta suurimmat vaikeudet olemme jo voittaneet. Maailmanmahtava Entente ei pelota meitä enää: olemme voittaneet sen ratkaisevissa taisteluissa. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Tosin kapitalistit voivat ylyttää kimppuumme vielä Puolan. Puolan tilanherrat ja kapitalistit ovat kuohuksissaan, he uhkailevat, että aikovat saada haltuunsa vuonna 1772 omaamansa maa-alueet, että aikovat alistaa valtaansa Ukrainan. Me tiedämme, että Ranska ylyttää Puolaa antaen sille miljoonia, sillä Ranska on jo muutenkin kärsinyt vararikon ja panee viimeisen toivonsa Puolaan. Me sanomme puolalaisille tovereille, että me kunnioitamme Puolan vapautta samoin kuin kaikkien muidenkin kansojen vapautta, että venäläinen työläinen ja talonpoika, joka on kokenut tsaarivallan sortoa, tietää mainiosti, minkälaista tuo sorto oli. Me tiedämme, että Puolan jakaminen saksalaisen, itävaltalaisen ja venäläisen pääoman kesken oli

mitä rikollisinta, että tuo jako saattoi Puolan kansan pitkäksi aikaa sorronalaisuuteen, jolloin äidinkielen käyttö katsottiin rikokseksi ja jolloin koko Puolan kansaa elähdytti yksi ainoa ajatus — on vapauduttava tästä kolminkertaisesta sorrosta. Siksi me ymmärrämme, miksi puolalaisen sydän on täynnä vihaa, ja sanomme heille, ettemme milloinkaan ylitä rajaa, jolla asevoimamme nyt ovat, ja ne ovat huomattavan kaukana alueista, joilla asuu puolalaista väestöä. Me tarjoamme rauhaa tällä pohjalla, sillä tiedämme, että Puola voittaa siten tavattoman paljon. Me emme halua sotia alueellisista rajoista, sillä me haluamme hävittää sen kirokun menneisyyden, jolloin jokaista isovenäläistä pidettiin sortajana.

Mutta jos Puola vastaa vaitiololla rauhantarjouksemme, jos se edelleenkin antaa ranskalaisen imperialismin, joka yllyttää sitä sotaan Venäjää vastaan, toimia vapaasti, jos Puolaan saapuu joka päivä uusia junalasteja sotavarusteita, jos puolalaiset imperialistit uhkaavat aloittaa sodan Venäjää vastaan, niin me sanomme: „Yrittäkääpä! Saatte sellaisen opetuksen, ettette unohda sitä koskaan.” (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Kun imperialistisen sodan vuosina sotamiehiä tapatettiin tsaarin ja tilanherrojen rikastumista silmällä pitäen, me sanoimme suoraan ja avoimesti, että isänmaan puolustaminen imperialistisessa sodassa on petosta, se on Venäjän tsaarin puolustamista, tsaarin, jonka on saatava Dardanelit, Konstantinopoli j.n.e. Mutta nyt, kun olemme saattaneet julkisuuteen salaiset sopimukset, nousseet vallankumoukseen imperialistista sotaa vastaan, kestäneet tämän vallankumouksen vuoksi ennen kuulumattomia kärsimyksiä ja todistaneet, että kapitalistit Venäjällä on nujerrettu, että nämä eivät uskalla edes ajatella vanhan järjestelmän ennallistamista, me sanomme, että emme puolusta oikeutta ryöväitä vieraita kansoja, vaan puolustamme proletaarista vallankumoustamme ja tulemme puolustamaan sitä loppuun saakka. Venäjää, joka on vapautunut, joka on kaksi vuotta kestäneiden kärsimysten hinnalla suorittanut neuvostovalankumouksensa, tätä Venäjää tulemme puolustamaan viimeiseen veripisaraan saakka! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Me tiedämme jättäneemme taaksemme ne ajat, jolloin imperialistien armeijat ahdistivat meitä joka suunnalta ja

Venäjän työtätekevät suhtautuivat tehtäviimme vielä tiedottomasti. Vallitsi partisanismi, jolloin jokainen pyrki kaappaamaan itselleen aseensa välittämättä yhteisestä edusta ja paikkakunnilla vallitsi mielivalta ja toimeenpantiin ryöstöjä. Näinä kahtena vuotena loimme yhtenäisen kurinalaisen armeijan. Se oli erittäin vaikea tehtävä. Te tiedätte, että sotataitoa ei voida oppia käden käänteessä. Te tiedätte myös, että ainoastaan upseeristo — tsaarin armeijasta jääneet everstit ja kenraalit — ovat perillä sotatieteistä. Olette tietenkin kuulleet, että näiden entisten everstien ja kenraalien vuoksi oli runsaasti petturuutta, mikä vaati kymmeniä tuhansia ihmishenkiä. Kaikki tällaiset petturit oli erotettava ja samanaikaisesti koottava päällystö entisistä upseereista, jotta työläiset ja talonpojat olisivat voineet oppia heiltä, sillä ilman tiedettä ei voida luoda nykyaikaista armeijaa, ja joudutaan luovuttamaan se sotilasspesialistien käsiin. Tämä on vaikea tehtävä, mutta olemme ratkaisseet sen.

Olemme luoneet yhtenäisen armeijan, jonka johdossa etujoukkona on kokeneita kommunisteja, jotka ovat kaikkialla pystyneet järjestämään agitaatio- ja propagandatyön. Tosin imperialistitkin harjoittavat agitaatiotaan, mutta talonpojat ovat alkaneet jo ymmärtää, että agitaation ja agitaa-tion välillä on ero. He ovat alkaneet jo vaistomaisesti tajuta, mikä on totta ja mikä valhetta. Joka tapauksessa sillä agitaatiolla, jota menshevikit harjoittavat ja jota Koltshak ja Denikin harjoittivat, ei ole enää entistä menestystä. Silmäilkää heidän plakaattejaan ja kirjasiaan. Niissä puhutaan Perustavasta kokouksesta, niissä puhutaan vapaudesta ja tasavallasta, mutta veren hinnalla vapautensa saavuttaneet työläiset ja talonpojat alkavat jo käsittää, että sanojen „Perustava kokous” takana piileilee kapitalisti. Jos mikä ratkaisi Koltshakia ja Denikiniä vastaan käydyin taistelun meidän eduksemme huolimatta siitä, että suurvallat tukivat Koltshakia ja Denikiniä, niin juuri se ja ainoastaan se, että sekä talonpojat että työtätekevät kasakat, jotka pitkän aikaa pysyttelivät vastakkaisella puolella, ovat nyt lopultakin siirtyneet työläisten ja talonpoikien puolelle, se ratkaisi loppu kädessä sodan kulun ja toi meille voiton.

Tämän voiton nojalla meidän on varmistettava se nyt kaikin voimin toisella rintamalla, verettömällä rintamalla, käymällä sotaa taloudellista rappioutilaa vastaan, johon



tilanherroja, kapitalisteja, Koltshakia ja Denikiniä vastaan käymämme sota on meidät johtanut. Te tiedätte, mitä tuo voitto tuli meille maksamaan, te tiedätte, kuinka ankara kamppailu meidän oli kestettävä ollessamme eristettyinä vilja-alueista, Uralista ja Siperiasta. Moskovon ja Pietarin työläiset joutuivat kärsimään kerrassaan sietämätöntä nälänhätää. Teitä peloteltiin sanoilla „proletariaatin diktatuuri”. Niillä peloteltiin talonpoikia ja työtätekevää kasakkaväkeä ja yritettiin saada nämä siihen käsitykseen, että diktatuuri merkitsee työläisen julkeaa omavaltaisuutta. Todellisuudessa kuitenkin samaan aikaan, kun Englanti ja Amerikka koettivat tukea Koltshakia ja Denikiniä, tärkeimpien kaupunkien työläiset pyrkivät diktatuuriaan toteuttamalla näyttämään kaikille esimerkkiä, että on erottava tilanherroista ja kapitalisteista ja kuljettava työtätekevien mukana, sillä työ yhdistää, mutta omaisuus erottaa ihmisiä. Juuri se opetus, jonka me saimme näiden kahden vuoden aikana, johtikin meidät voittoon. Nimenomaan työ on ollut yhdistämässä meitä, jota vastoin Entente hajoaa jatkuvasti, sillä omaisuus on tehnyt imperialisteista villipetoja, jotka niin ensi kuin viime kädessäkin tappelevat saaliista. Työ on siis tehnyt meistä sen voiman, joka liittyy yhteen kaikki työtätekevät. Ja nyt „diktatuuri” sanaa saattavat enää pelätä ainoastaan peräti valistumattomat ihmiset, jos sellaisia on vielä Venäjällä.

En tiedä, onko vielä ketään sellaista, jota Koltshak ja Denikin eivät olisi opettaneet ja joka ei käsittäisi, että proletariaatin diktatuuri merkitsee sitä, että pääkaupunkien ja teollisuuskeskusten proletariaatti ei ole ollut vielä koskaan niin vaikeissa oloissa kuin se on ollut näiden kahden vuoden aikana. Tuottavien kuvernementtien talonpoikien asema on tällä hetkellä sellainen, että maa on heidän käytössään ja he ottavat omakseen koko tuotoksen. Bolshevikkien vallankumouksen jälkeen Venäjän talonpojat tekevät ensi kerran vuosituhansiin työtä itseään varten ja voivat parantaa ruokapuoltaan. Mutta samaan aikaan työläisproletariaatti on diktatuuriaan toteuttaessaan saanut näinä kahtena taisteluvuotena kärsiä ennen kuulumatonta nälkää. Nyt te ymmärrätte, että diktatuuri merkitsee johtamista, se merkitsee toisistaan eristettyjen, hajallaan olevien työtätekevien joukkojen yhdistämistä, tiivistä yhteisrintamaa kapitalisteja vastaan, kapitalistien voittamiseksi, ettei enää

toistuisi verinen teurastus, josta tuloksena on jo 10 miljoonaa kaatunutta ja 20 miljoonaa sotavammaista. Mahtaviiriin armeijoihin, nykyaikaiseen kulttuuriin nojaavan mahdin voittaminen vaatii kaikkien työtätekevien yhteenliittynisyyttä, se vaatii yhtenäistä rautaista tahtoa. Ja tämä yhtenäinen rautainen tahto voi olla vain työtätekevillä joukoilla, vain työläisproletariaatilla, vain niillä valvettuineilla työläisillä, joita vuosikymmeniä jatkunut lakkotaitelu ja mielenosoitukset olivat kasvattaneet, ja jotka pysyivät kukistamaan tsaarivallan, niillä työläisillä, jotka kahtena ennen kuulumattoman ankaran kansalaissodan vuotena kantoivat hartioillaan rasisusten taakan, taistelivat luomansa yhtenäisen Punaisen Armeijan eturiveissä, armeijan, johon kuului kymmeniä tuhansia parhaita työläisiä, talonpoikia ja kurssilaisia, niillä työläisillä, jotka tuhoutuivat ensimmäisinä ja jotka Moskovassa, Pietarissa ja Ivanovo-Voznesenskissa, Tverissä, Jaroslavlissa ja kaikissa teollisuuskeskuksissa kärsivät ennen kuulumatonta nälkää. Juuri nämä kärsimykset liittivät työläiset yhteen ja saivat tuottavien kuvernementtien talonpojat ja työtätekevät kasakat uskomaan bolshevikkien totuuteen, siksi että nämä täten auttoivat heitä kestämään taistelussa valkokaartilaisia vastaan.

Juuri siksi työväenluokalla on oikeus sanoa, että näiden kahden vuoden aikana tekemillään uhrauksilla ja sodankäynnillään se on todistanut kaikille työtätekeville talonpojille, jokaiselle työtätekevälle kasakalle, että meidän pitää liittyä yhteen, tiivistää välttämättömästi rivimme. Meidän on taisteltava niitä vastaan, jotka keinottelevat käyttäen hyväkseen nälänhätää, koska edullisempaa on myydä viljaa tuhannesta ruplasta puuta kuin kiinteästä hinnasta. Siten voidaan rikastua, mutta se vie taaksepäin, entisiin aikoihin, ja me joudumme jälleen kirottuun suohon, jolloin vallalla oli tsarismi ja kapitalistit syöksivät liikevoittojensa vuoksi ihmiskunnan imperialistiseen teurastukseen. Se johtaa taantumukseen, se on sallimatonta. Taistelu Koltshakia ja Denikiniä vastaan teki työtätekeville talonpojille ja kasakoille selväksi sen totuuden, että tarvitaan yhtenäisyyttä, ja he asettuvat työläisten rinnalle ja pitävät työväenluokkaa johtajanaan. Työtätekevät talonpojat eivät ole huomanneet eivätkä voikaan huomata työläisvallassa mitään, mikä loukkaisi heitä; loukkaantuneita ovat ainoas-

taan tilanherrat, kapitalistit ja kulakit, mutta hehän ovat työtätekevien pahimpia vihollisia, he ovat niiden imperialistien liittolaisia, jotka ovat syypäitä kaikkiin väestön kärsimyksiin ja veriseen sotaan. On välttämätöntä, että kaikki työläiset ja työtätekevät joukot liittyisivät tiiviisti yhteen, ja vasta silloin me saavutamme voiton.

Verinen sota on päättynyt, nyt me käymme veretöntä sotaa taloudellista häviötä, rappiotilaa, kurjuutta ja tauteja vastaan, jotka nelivuotinen imperialistinen sota ja kaksivuotinen kansalaissota ovat tuoneet mukanaan. Te tiedätte, että tämä rappiotila on hirvittävä. Tällä hetkellä Venäjän reuna-alueilla, Siperiassa ja etelässä on kymmeniä miljoonia puutia viljaa, siellä on jo koottu ja ajettu miljoonia puutia, mutta Moskovassa vallitsee nälänhätä. Ihmisiä kuolee nälkään sen vuoksi, ettei voida kuljettaa viljaa, ja sitä ei voida kuljettaa sen takia, että kansalaissodan seurauksena maa on joutunut kokonaan rappiotilaan, kululaitos on rempallaan ja kymmeniä siltoja on tuhoutunut. Veturit ovat epäkunnossa eikä meillä ole mahdollisuutta kunnostaa niitä nopeasti. Suurin vaikeuksin yritämme hankkia apua ulkomailta. Mutta me tiedämme, että nyt voidaan ryhtyä jälleenrakentamaan koko teollisuutta.

Mitä meidän pitää tehdä jälleenrakentaaksemme teollisuuden, kun emme voi maksaa viljasta tavaroilla, sillä niitä ei ole?

Me tiedämme, että kun Neuvostovalta ottaa viljaa talonpojilta kiinteisiin hintoihin, niin se antaa heille korvaukseksi vain paperirahoja. Mitä arvoa on näillä paperipaloilla? Ne eivät vastaa viljan arvoa, mutta me voimme antaa vain paperirahoja. Siitä huolimatta me sanomme, että se on välttämätöntä ja että talonpoikien pitää antaa viljaa lainaksi. Tokko yksikään kylläinen talonpoika kieltäytyy antamasta viljaa nälkää näkeväälle työläiselle, jos hän tietää, että saatuaan syödäkseen tuo työläinen korvaa hänelle sen tuotteina? Yksikään rehellinen, tietoinen talonpoika ei kieltäydy antamasta viljaa lainaksi. Viljaylijäämiä omaavien talonpoikien on annettava valtiolle viljaa paperirahasta — siis lainaksi. Tätä ei ymmärrä eikä tajua vain kapitalismin ja riiston kannattaja, vain se, joka tahtoo, että kylläinen rikastuisi entistä enemmän nälkää näkevän kustannuksella. Työläisvalta ei voi sallia sellaista, ja me

tulemme taistelemaan sitä vastaan valmiina uhraamaan kaikkemme. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Olemme keskittäneet nyt kaikki voimamme teollisuuden jälleenrakentamiseen ja ryhdymme järkkymättä tähän uuteen sotaan, jossa voitamme niin kuin olemme voittaneet tähänkin saakka. Olemme antaneet tiedemiehistä ja tekniikoista muodostetun komitean tehtäväksi laatia Venäjän sähköistämissuunnitelman. Tämä suunnitelma valmistuu kahdessa kuukaudessa ja antaa täydellisen ja selvän kuvan siitä, että muutamassa vuodessa koko Venäjä peittyy sähköjohtoverkoston ja että se jälleenrakennetaan uudella eikä vanhalla tavalla, että Venäjän kulttuuri kohoaa samalle tasolle, jolla meikäläiset sotavangit havaitsivat Saksan olevan.

Sillä tavalla meidän on jälleenrakennettava teollisuutemme, sillä tavalla maksamme satakertaisesti talonpojalta ottamamme viljalainan. Me tiedämme, että tätä ei voida tehdä vuodessa eikä kahdessa; sähköistämisen minimiohjelma on suunniteltu vähintään kolmeksi vuodeksi, mutta tämän edistyksellisen teollisuuden täydellinen voitto vaatii ainakin kymmenen vuotta. Koska kerran pystyimme pitämään puolemme tässä kaksi vuotta jatkuneessa verisessä sodassa, niin kestämmme ja voitamme kaikki vaikeudet myös kymmenen ja enemmänkin vuoden aikana. Me olemme taistelujen tietä oppineet johtamaan työläisten kautta työtätekeviä joukkoja, mikä auttaa meitä voittamaan kaikki vaikeudet sekasortoa vastaan käytävän taistelun verettömällä rintamalla ja johtaa voittoihin, jotka ovat suurempia kuin maailman imperialismia vastaan käydyssä sodassa saamamme voitot. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

„Pravda“ №№ 47, 48 ja 49;  
maaliskuun 2, 3 ja 4 pnä 1920

Julkaistaan „Pravda“ lehden tekstistä,  
joka on tarkistettu Moskovassa v. 1920  
ilmestyneen V. I. Leninin kirjasen  
„Puhe työtätekevien kasakkojen  
ensimmäisessä yleisvenäläisessä  
edustajakokouksessa“ tekstin mukaan

**PUHE LÄÄKINTÄTYÖNTEKIJÄIN  
II YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA  
MAALISKUUN 1 pnä 1920**

**PÖYTÄKIRJAMERKINTÖJÄ**

(Toveri Lenin, joka otetaan vastaan kauankestävin suosionosoituksin ja „Kansainvälistä” laulaen, pitää lyhyen tervehdyspuheen.) Toverit, sallikaa minun tervehtiä edustajakokoustanne Kansankomissaarien Neuvoston nimissä. Täällä on tarpeetonta puhua pitkälti edustajakokouksen tehtävistä ja suorittamistanne töistä. Sotarintamaa lukuun ottamatta mikään muu työ ei liene vaatinut yhtä paljon uhrauksia kuin teidän työnne. Neljä vuotta kestäneen imperialistisen sodan seurauksena on päädytty siihen, että ihmiskunnalla on monta miljoonaa sotainvalidia ja useita epidemioita.

Ratkaistavaksemme on langennut erittäin suuri, vaikea ja vastuunalainen tehtävä. Sotarintamalla käyty taistelu on osoittanut, että imperialistien yritykset olivat turhia. Suurimmat, sota-ajan vaikeudet ovat jääneet taaksemme, ja tehtävänämmä on nyt rauhanomainen rakennustyö. Verisellä rintamalla hankkimaamme kokemusta tulemmä käyttämään hyväksi verettömällä rintamalla, jolla saamme osaksemme paljon suurempaa myötätuntoa.

Olemme onnistuneet saamaan palvelukseen tuhansia spesialisteja, suuren määrän upseereja ja kenraaleja, jotka rinnan työläiskommunistien kanssa ovat vastuunalaisissa tehtävissä. Meidän on mitä päättäväisimmin ja kansalais-sodassa samaamme kokemusta hyväksemme käyttäen taisteltava epidemioita vastaan.

Joskus aikaisemmin lääkintätyöntekijätkin suhtautuivat epäluuloisesti työväenluokkaan, hekin haaveilivat silloin porvarillisen järjestelmän palauttamisesta. Nyt hekin ovat

vakuuttuneet, että Venäjältä voidaan tehdä kukoistava kulttuurimaa ainoastaan yhdessä proletariaatin kanssa. Vain tieteen edustajien ja työläisten yhteistoimin — vain heidän yhteistyöllä voidaan hävittää tyyten kurjuuden, tautien ja liian painajainen. Ja se kyllä tehdään.

Tieteen edustajien, proletariaatin ja tekniikan liiton edessä eivät kestä mitkään pimeyden voimat.

*Lyhyt selostus julkaistu  
maaliskuun 6 p:nä 1920  
„Izvestija VTsIK“ lehdessä  
51. numerossa*

*Julkaistaan Moskovassa v. 1920  
ilmestyneen kirjusen „Vsemediksantrud“  
liiton lääkintätyöntekijöiden  
toinen yleisvenäläinen edustajakokous.  
Pöytäkirjat ja päätöslauselmat“  
tekstin mukaan*

---

## KIRJE VKP:n JÄRJESTÖILLE PUOLUEEN EDUSTAJAKOKOUKSEEN VALMISTAUTUMISESTA

Hyvät toverit!

Puolueen edustajakokous on määrätty maaliskuun 27 päiväksi. Edustajakokouksen työjärjestys on julkaistu<sup>95</sup>, ja kaikki puoluejärjestöt ovat tietenkin jo alkaneet valmistautua edustajakokoukseen. Puolueen Keskuskomitea katsoo olevansa velvollinen esittämään eräitä näkökantojaan tätä valmistautumistyötä silmällä pitäen.

Puolueemme, joka on 15 vuotta (1903—1917) kestäneellä sitkeällä taistelullaan todistanut olevansa kiinteässä yhteydessä Venäjän työväenluokkaan, kykenevänsä taistelemaan työväenluokan keskuudessa ilmenevää porvariston vaikutusta vastaan ja johtamaan proletariaatin vallankumouksellista taistelua mitä erilaisimmissa ja vaikeimmissa oloissa, täytyi luonnollisesti ottaa Lokakuun vallankumouksesta lähtien tehtäväkseen myös proletariaatin diktatuurin tehtävien välitön ratkaiseminen. Sen vuoksi puolueemme edustajakokouksella on mitä tärkein merkitys ei ainoastaan koko työväenliikkeen, vaan myös Neuvostovallan rakennustyön, Venäjän ja tietyssä määrin kansainvälisenkin kommunistisen liikkeen johtamisen kannalta katsoen.

Tämä puolueemme edustajakokouksen merkitys on sitäkin suurempi, mikä johtuu nykyisen ajankohdan erikoisuuksista, kun Neuvostovallalla on suoritettavanaan mitä vaikein tehtävä — siirtyminen sen koko huomion vaatineista sotilaallisista tehtävistä rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön tehtäviin.

Puolueemme jäsenmäärä on kasvanut suuresti pääasiassa sen vuoksi, että suuret määrät työläisiä ja talonpoikia liitettiin puolueeseen puolueviikkojen aikana, joita järjestettiin

vallankumouksemme vaikeimpana kautena, kun Judenitsh ja Denikin olivat lähimpänä Pietaria ja Moskovaa. Työläiset ja talonpojat, jotka liittyivät puolueeseen näinä vaikeina aikoina, ovat vallankumouksellisen proletariaatin ja riis-toa harjoittamattoman talonpoikaiston parhainta ja luote-tuinta johtajistoa. Tehtävänäme on auttaa mahdollisim-man nopeasti, menestyksellisesti ja asiallisesti näiden nuorten puolueen jäsenten lisävalmentamisessa, auttaa kasvattamaan heistä mahdollisimman tietoisia kommuni-min rakentajien kaadereita, jotka pystyvät hoitamaan mitä vastuullisimpia toimia ja ovat samalla mitä kiinteimmässä yhteydessä joukkoihin, s.o. työläisten ja vierasta työtä riis-tämättömien talonpoikien enemmistöön.

Nykyisen historiallisen ajankohdan erikoisuuksia vastaa-vasti edessä olevan edustajakokouksen työjärjestyksen keskeisimpänä kysymyksenä on taloudellinen rakennustyö ja muun muassa päähallintojen, keskushallintojen ja yleensä Neuvostovallan elinten työläistämisen turvaavat toimenpiteet, menetelmät ja keinot sekä sen tulokset.

Tämän kysymyksen tulee muodostua puolueen edustaja-kokouksen peruskysymykseksi, sillä Venäjän neuvostora-kennustyön peruskysymyksenä (ja koska Venäjältä on tullut maailmanvallankumouksen kehto, niin huomattavassa mää-rin myös kansainvälisen kommunistisen liikkeen kysymyk-senä) on siirtyminen verisellä rintamalla käydystä taiste-lusta taisteluun verettömällä rintamalla, työn rintamalla ja sekasortoa vastaan käytävän sodan rintamalla Venäjän koko kansantalouden jälleenrakentamiseksi, parantami-seksi, uudelleenjärjestämiseksi ja kehittämiseksi.

Suurten valtion elintarvikevarantojen muodostaminen ja kuljetus, tuhotun kulkulaitoksen jälleenrakentaminen, näi-den toimenpiteiden toteuttaminen sotilaallisella nopeudella, sotilaallisella tarmolla ja sotilaallista kuria noudattaen; rinnan tämän kanssa ja erottamattomassa yhteydessä sen kanssa Neuvostovallan hallintokoneiston „työläistäminen”, sabotoijien ja byrokraattien karkottaminen sieltä, työn tuot-tavuuden kohottaminen mahdollisimman korkeaksi, maan kaikkien voimien jännittäminen äärimmilleen maan talou-den jälleenrakentamiseksi — sellainen on olosuhteiden tiu-kasti sanelema tehtävä, joka ei siedä lykkäystä ja jonka ratkaiseminen vaatii miljoonilta työläisiltä ja talonpojilta rajatonta vallankumouksellista tarmoa.



Puolueen edustajakokouksen on otettava huomioon työarmeijan, tämän nuoren ja uuden instituution kokemus, sen on otettava huomioon Neuvostovallan kaikkien elinten kolmatta vuotta jatkuneen toiminnan kokemus ja hyväksyttävä monia sellaisia päätöksiä, jotka tekevät koko sosialistiselle tasavallallemme mahdolliseksi suunnata kaksinkertaisella järkkymättömyydellä, päättäväisyydellä, tarmolla ja asian-tuntemuksella kaikki työtätekevien joukkojen voimat ratkaisemaan parhaalla mahdollisella tavalla lykkäystä sietämätöntä tehtävää, jona on rappiotilan nopea ja täydellinen lopettaminen.

Kehotamme kaikkia puolueen jäseniä, kaikkia puoluejärjestöjä keskittämään tämän tehtävän täyttämiseen mahdollisimman paljon voimia niin kaikkien neuvostoelinten käytännöllisessä työssä kuin myös edustajakokoukseen valmistautumisessa. Nämä tehtävät sulautuvat näet yhte-näiseksi erottamattomaksi kokonaisuudeksi.

Puhtaasti teoreettisten pohdiskelujen, yleisistä kysymyk-sistä käytyjen väittelyjen ja periaatteellisten päätöslausel-mien hyväksymisen aika on onneksi ohi. Se on jo läpikäyty aste, se on eilen ja toissa päivänä ratkaistu tehtävä. On kuljettava eteenpäin, on kyettävä ymmärtämään, että ratkaistavanamme on nyt *praktillinen* tehtävä, että rappiotilan mitä nopein lopettaminen on *käytännön* tehtävä, joka on ratkaistava kaikin voimin, aito vallankumouksellisella tarmokkuudella, yhtä antaumuksellisesti kuin parhaat toverimme, puna-armeijalaiset — työläiset ja talonpojat — taistelivat voittaen Koltshakin, Judenitshin ja Denikinin.

On kuljettava eteenpäin, on katsottava eteenpäin, edus-tajakokoukselle on tehtävä selkoa puolueen kaikkien jäsen-ten yhteistoimin ja yhteisvoimin, harkitusti ja huolellisesti *analysoimasta* taloudellisessa rakennustyössä saadusta *käytännöllisestä kokemuksesta*.

Olemme oppineet yhtä ja toista, ja kulkeaksemme eteen-päin, tehdäksemme lopun rappiotilasta meidän ei tarvitse aloittaa alusta eikä järjestää kaikkea uudelleen, vaan on osattava *käyttää hyväksi* mahdollisimman täydellisesti jo olevia aikaansaannoksia. Mahdollisimman vähän yleisiä uudelleenjärjestelyjä, mahdollisimman paljon asiallisia, käytännössä kokeiltuja, jo tuloksiensa perusteella tarkis-tettuja toimenpiteitä, menettelytapoja, keinoja ja ohjeita perustavoittemme saavuttamiseksi: on „työläistettävä”

entistä enemmän, entistä laajemmin, entistä nopeammalla vauhdilla ja entistä paremmin hallintokoneistoamme, on vedettävä yhä enemmän työläisiä ja työtätekeviä talonpoikia mukaan teollisuuden ja ylipäänsä kansantalouden johtoon — on vedettävä mukaan ei ainoastaan joitakin parhaimman työkokemuksen saaneita talonpoikia ja työläisiä, on saatava ehdottomasti myös *ammattiliitot* osallistumaan siihen suuremmassa mitassa, on vedettävä lisäksi mukaan työläisten ja talonpoikien puoluejaottomat konferenssit —, on vedettävä mukaan välttämättä kaikki porvarilliset specialistit (sillä heitä meillä on tavattoman vähän), s.o. specialistit, jotka ovat saaneet kasvatuksensa porvarillisissa oloissa ja omaksuneet porvarillisen kulttuurin hedelmät, on tehtävä niin, että työtätekevät joukkomme, kuten puolueohjelmamme vaatii, todella *oppisivat heiltä* ja samalla toteuttaisivat käytännössä sen, että „porvarilliset specialistit voisivat työskennellä käsi kädessä tietoisten kommunistien johtamien työläisjoukkojen kanssa” (kuten puolueohjelmassamme sanotaan) — juuri tällaisia ovat käytännölliset perustehtävämme.

Toverit! Tähän saakka olemme kyenneet voittamaan ennen kuulumattomat vaikeudet, joita historia on asettanut ensimmäisen sosialistisen tasavallan tielle, sillä proletariaatti on käsittänyt oikein diktaattorin tehtävänsä, s.o. kaikkien työtätekevien johtajan, organisaattorin ja kasvatustajan tehtävänsä. Me olemme kyenneet voittamaan, sillä olemme määritelleet oikein mitä kiireellisimmän, tärkeimmän ja päivänpolttavimman tehtävän ja keskittäneet siihen todella kaikkien työtätekevien, koko kansan kaikki voimat.

Sotilaalliset voitot ovat helpommin saavutettavissa kuin taloudellinen voitto. Paljon helpompi oli voittaa Koltshak, Judenitsh ja Denikin kuin on poistaa vanhat pikkuporvarilliset tavat, suhteet, tottumukset ja taloudelliset olot, joita puoltavat ja luovat monet miljoonat pienisännät työläisten nähden, yhdessä heidän kanssaan ja heidän keskuudessaan.

Voiton saavuttamiseksi tällä alalla tarvitaan enemmän määrätietoisuutta ja kärsivällisyyttä, enemmän lujuuutta ja sitkeyttä, johdonmukaisempaa toimintaa ja suurempaa ja laajamittaista järjestely- ja hallintataittoa. Meiltä, takapajuiselta kansakunnalta, puuttuu ennen kaikkea tätä.

Jännittäkööt kaikki puolueen jäsenet voimansa, jotta he voisivat tehdä puolueen edustajakokoukselle selkoa saadusta, analysoidusta ja yleistetystä *käytännöllisestä* kokemuksesta. Jos me jännitämme kaikki voimamme ja kykenemme huolellisesti, harkiten, asiallisesti kokoamaan, tarkistamaan ja analysoimaan nimenomaan *käytännöllisen* kokemuksen, nimenomaan sen, mitä kukin meistä on tehnyt ja vinyt päätökseen, nähnyt, mitä hänen vierellään on tehty ja viety päätökseen, niin silloin ja vasta silloin puolueemme edustajakokous ja sen jälkeen myös kaikki neuvostoelimemme ratkaisevat *käytännöllisen* tehtävän: kuinka on pikimmin ja varmimmin tehtävä loppu rappio-tilasta.

Aikamme tunnuslause on: yleisiä kysymyksiä käsittelevien kokousten muuttaminen sellaisiksi kokouksiksi, joissa tehdään yhteenvetoja *käytännöllisestä kokemuksesta*. On otettava huomioon käytännöllinen kokemus tehdäksemme lopun siitä, mikä on vahingollista ja summeerataksemme kaiken sen, mikä on arvokasta, määritelläksemme selvästi monet lähimmät käytännölliset toimenpiteet ja toteuttaaksemme ne hinnalla millä hyvänsä, mistään uhrauksista välittämättä — juuri näin me käsitämme nykyhetken tehtävät ja puolueen edustajakokouksen tehtävät.

„Izvestija TsK RKP(b)“ № 13,  
maaliskuun 2 pntä 1920

Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan

## KANSAINVÄLISEN TYÖLÄISNAISTEN PÄIVÄN JOHDOSTA

Kapitalismissa yhdistyy muodollinen tasa-arvoisuus ja taloudellinen, siis sosiaalinen eriarvoisuus. Tämä on kapitalismin tärkeimpiä erikoisuuksia, jonka porvariston kannattajat, liberaalit, salaavat valheellisesti ja jota pikkuporvarilliset demokraatit eivät ole käsittäneet. Tämä kapitalismin erikoisuus tekee muun muassa välttämättömäksi sen, että samalla kun käydään päättävää taistelua taloudellisen tasa-arvoisuuden puolesta, tunnustetaan julkisesti kapitalistinen eriarvoisuus ja jopa tietynlaisissa oloissa asetetaan tuo julkinen eriarvoisuuden tunnustaminen proletaarisen valtioelämän perustaksi (Neuvostoperustuslaki).

Mutta kapitalismin vallitessa *ei voi* olla johdonmukaisesti edes muodollista tasa-arvoisuutta (lain mukaista tasa-arvoisuutta, kylläisen ja nälkäisen, omistajan ja omistamattoman välistä „tasa-arvoisuutta”). Tämän epäjohdonmukaisuuden räikeimpiä ilmauksia on naisen ja miehen välinen *eriarvoisuus*. Täydellistä tasa-arvoisuutta ei ole turvannut yksikään, ei edes edistyksellisinkään tasavaltainen, demokraattinen, porvarillinen valtio.

Mutta Venäjän Neuvostotasavalta pyyhki heti pois *poikkeuksetta kaikki* lakisääteiset naisen ala-arvoisuuden jäljet ja turvasi hänelle heti lailla täydellisen tasa-arvoisuuden.

Sanotaan, että kulttuuritasoa luonnehtii parhaiten naisen juridinen asema. Tässä sanonnassa on hiukkanen syvää totuutta. Ja tältä kannalta katsoen vain proletariaatin diktatuuri, vain sosialistinen valtio kykeni saavuttamaan ja on saavuttanut korkeimman kulttuuritason.

Uusi, ennen kuulumattoman voimakas työläisnaisliikelle annettu sysäys liittyy näin ollen ehdottomasti ensimmä-

mäisen Neuvostotasavallan perustamiseen (ja lujittumiseen) — ja rinnan sen kanssa samalla Kommunistiseen Internationaleen.

Mikäli kysymys on niistä, joita kapitalismi sorti välittömästi tai välillisesti, täydellisesti tai osittain, niin juuri neuvostojärjestelmä ja vain neuvostojärjestelmä turvaa niille demokratian. Selvänä osoituksena siitä on työväenluokan ja talonpoikaisköyhälistön asema. Selvänä osoituksena siitä on naisen asema.

Mutta neuvostojärjestelmä merkitsee viimeistä ratkaisevaa taistelua, jonka tarkoituksena on *luokkien hävittäminen*, taloudellisen ja sosiaalisen tasa-arvoisuuden saavuttaminen. Se, että kapitalismin sortamat, muun muassa sortettu sukupuoli on turvattu demokratialla — *ei meille riitä*.

Työläisnaisliike asettaa perustehtäväkseen taistella naisen taloudellisen ja sosiaalisen eikä yksinomaan muodollisen tasa-arvoisuuden puolesta. Naisen vetäminen mukaan yhteiskunnan tuotannolliseen työhön, hänen vapauttamisensa „kotiorjuudesta” sekä alistussuhteesta — ainaisesta ja yksinomaisesta keittiön ja lastenkamarin käsittävästä tylsistävästä ja nöyryyttävästä ympäristöstä — sellainen on perustehtävämme.

Se on pitkäaikaista taistelua, joka vaatii sekä yhteiskunnan teknillisen välineistön että totunnaistapojen perusteellista uudistamista. Mutta tuo taistelu päättyy kommunismin täydelliseen voittoon.

Maaliskuun 4 p:nä 1920

„Pravda”, maaliskuun 8 p:nä 1920  
(erikoisjulkaisu)  
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan „Pravda” lehden  
tekstin mukaan

**PUHE MOSKOVAN TYÖLÄISTEN  
JA PUNA-ARMEIJALAISTEN EDUSTAJAIN  
NEUVOSTON ISTUNNOSSA  
MAALISKUUN 6 pnä 1920**

Toverit, olen kovin pahoillani sen johdosta, etten todennäköisesti voi täyttää niitä velvollisuuksia, joista toveri puheenjohtaja äsken mainitsi Moskovan Neuvoston jäsenyyteeni<sup>96</sup> vedoten, mutta joka tapauksessa olen hyvin iloinen saadessani tervehtiä Moskovan Neuvoston uutta jäsenistöä. Sallikaa minun lausua muutama sana niistä tehtävistä, joita maamme yleisen tilanteen johdosta lankeaa erikoisesti Moskovan työläisille ja varsinkin ja ennen kaikkea Moskovan Neuvostolle.

Toverit, kaikesta päätellen meillä on hyviä toiveita lopettaa lähitulevaisuudessa täysin voitokkaasti sota, johon tilanherrat ja kapitalistit liitossa koko maailman kapitalistien kanssa ovat meidät pakottaneet. Juuri tänään sain sähköen Kaukasian rintaman vallankumouksellisen sota-neuvoston jäseneltä. Tämä rintama on viimeinen jäljellä olevista rintamista, joka ansaitsee vakavaa huomiota. Mainituksa sähköessä tiedotetaan, että vihollisen vastarinta on murrettu joka suunnalla (suosionosoituksia), joten nyt, kun Koltshakin ja Arkangelin rintama on likvi-doitu, ei nähtävästi ole kaukana sekään päivä, jolloin myös Denikinin rintama hävitetään lopullisesti. Mutta, toverit, niin suotuisiksi kuin kansalaissodan tulokset ja maailman tilanne ovatkin muodostuneet meille ja vaikka imperialistiset valtiot ovat ilmeisesti lopullisen häviönsä partaalla, vaikka niiden kaikki yritykset saada sotaan meitä vastaan ketä hyvänsä ovat epäonnistuneet,—niin suotuisa kuin tämä tilanne lieneekin, on kuitenkin sanottava, että ulkonaistakaan vaaraa ei ole vielä torjuttu. Yhä vieläkin yrite-tään, varsinkin imperialistisen Ranskan taholta, yllyttää

Puolaa sotaan Venäjää vastaan. Te kaikki tietenkin tiedätte lehdistöstä, TPKK:n päätöksistä, kasakkain ja monien muiden edustajakokousten julkilausumista, että Neuvostotasavalta on tehnyt puolestaan kaiken voitavansa ehkäistäkseen tämän sodan, että olemme tarjonneet paitsi virallisesti, myös mitä ystävällisimmin rauhaa Puolan kansalle ja tunnustaneet mitä juhlallisimmin Puolan valtion riippumattomuuden tehden tässä suhteessa mitä konkreettisimpia julkilausumia. Sotilaallisessa suhteessa olemme tehneet kaikkemme estääksemme Puolan tilanherroja ja kapitalisteja toteuttamasta aikeitaan, jotka eivät kenties ole niinkään paljon heidän omia kuin imperialistisen Ranskan aikeita, Ranskan, joka on heidän selkensä takana ja jolle he ovat velassa korviaan myöten. Olemme tehneet kaikkemme estääksemme näitä kapitalisteja ja tilanherroja toteuttamasta aikomuksiaan, yllyttämistä Puolan kansaa sotaan Venäjää vastaan. Mutta vaikka olemmekin tehneet kaiken voitavamme, tapahtumien kulku ei tule riippumaan meistä. Puolan tilanherrat ja kapitalistit eivät itsekään tiedä, mitä he tekevät huomenna. Puolan sisäinen tilanne on niin vaikea, että he saattavat ryhtyä moiseen sotaseikkailuun nimenomaan luokka-asemansa ilmeisen vaaran vuoksi ja tuntiessaan loppunsa lähenevän. Niinpä siis ulkoisenkin turvallisuutemme kannalta katsoen, vaikka olemmekin saaneet jo monia voittoja, meillä ei ole mitään takeita, joten meidän on pidettävä varamme, pidettävä yllä, kehitettävä ja lujitettava sotakuntoamme voidaksemme suorittaa työväenluokan edessä olevan tehtävän. Jos kaikista ponnisteluiltamme huolimatta Puolan imperialistit ryhtyvät Ranskan tukemina sotaan Venäjää vastaan ja toteuttavat sota-seikkailusuunnitelmansa, niin heille on annettava ja heille annetaan sellainen vastaisku, josta heidän hauras kapitalisminsa ja imperialisminsa hajoaa lopullisesti.

Emme lainkaan salaa itseltämme emmekä varsinkaan Moskovan ja muilta Venäjän työläisiltä, että nyt tarvitaan uusia voimainponnistuksia, uusia suuria uhrauksia, jotka ovat vieläkin raskaampia siksi, että nyt juuri on loppupalvi — helmi- ja maaliskuu, mikä kulkulaitoksemme rappiotilan vuoksi on aiheuttanut lisää puutetta, nälänhätää ja kärsimyksiä. Minun on sanottava teille, että joskin sota verisellä rintamalla, imperialisteja vastaan käymämme kansalaissota, on kaikesta päättäen loppumassa eikä vihollinen

kykene ainakaan vakavasti uhkaamaan meitä, sillä Entente on kärsinyt ratkaisevan tappion yrittäessään saada aikaan yhteistä sotaa meitä vastaan,— niin ainakin verettömällä rintamalla sota jatkuu ja tulee jatkumaan pitkän aikaa, sillä mitä kauemmaksi loittonee sodanvaara, sitä enemmän tulee eteemme sisäisen rakennustyön tehtäviä, eikä työväenluokka, joka on ottanut johtakseen työtätekeviä joukkoja, voi jättää niitä täyttämättä. Näitä tehtäviä ovat rappiotilaan saatetun maan ja talouden jälleenrakentaminen, sosialistisen yhteiskunnan järjestäminen, eikä niitä voida täyttää käymättä sotaa verettömällä rintamalla. Uuteen Moskovan Neuvostoon kuuluvien eturivin työläisten on ennen muita painettava tämä mieleensä, sillä Moskovan työläiset ovat aina olleet ja tulevat välttämättömästi olemaan jonkin aikaa esimerkkinä, jota muiden kaupunkien työläiset seuraavat.

On muistettava, että me suoritamme sosialistista vallankumousta maassa, jossa suurin osa väestöstä on talonpoikaista. Nyt meihin ovat yhtyneet Siperian talonpoikaisjoukot. Siperian talonpojilla on viljaylijäämiä, he ovat kapitalismin turmelemia, pitävät kiinni entisaikojen kaupavapaudesta, ja katsovat pyhäksi oikeudekseen — tässä suhteessa heitä johtavat harhaan menshevikit ja eserrät, mutta sellainenhan on näiden surkea osa eikä heillä muuta tekemistä olekaan — katsovat pyhäksi oikeudekseen kaupata vapaasti viljaylijäämiään ja olettavat, että heille voidaan edelleenkin myöntää tämä oikeus. Talonpojat eivät piittaa siitä, että tämä näennäinen kansalaisten tasa-arvoisuus merkitsee kylläisen harjoittamaa nälkäisen riistoa, sillä talonpojat, joilla on viljaylijäämiä ja jotka eivät tahdo antaa niitä nälkäisille, noudattavat kapitalististen suhteiden periaatteita. He ovat niitä, jotka oltuaan satoja vuosia riistettyinä, hoitavat ensi kerran talouttaan omaksi edukseen ja voivat teollisuuden rappiotilan vuoksi orjuuttaa viljaylijäämillään työläisiä, joilla ei ole mahdollisuutta antaa viljasta vastiketta. Siksi tehtävämme näiden pikkuporvarillisten omistajien, pienkeinottelijain suhteen, joita on miljoonia ja jotka viljaylijäämien omistajina luulevat, että mitä pitemmälle me menemme, sitä enemmän he rikastuvat, ja mitä ankarampaa on nälänhätä, sitä edullisempaa se on viljan omistajille — meidän asenteemme heitä kohtaan on taisteluasenne. Me sanomme tämän suoraan, ja tämä on proletariaatin diktatuurin perusteita. Proletariaatti



sanoo avoimesti kaikille työläis- ja talonpoikaisjoukoille: „Työtätekevä talonpoika on liittolaisemme, ystävämme ja veljemme, mutta jos talonpoika on yksityisomistaja, jolla on hänen omassa taloudessaan tarpeettomia viljaylijäämiä, ja jos hän suhtautuu meihin kuin omistaja, kuin kylläinen nälkäiseen, niin sellainen talonpoika on vihollisemme, ja tulemme taistelemaan häntä vastaan mitä päättäväisimmin ja armottomimmin”. Pienomistajan, pienkeinottelijan voittaminen on vaikeaa. Niitä ei voida hävittää vuodessa, vaan niiden hävittäminen vaatii vuosikausia, se vaatii järjestynyttä sisukasta toimintaa, pitkäaikaista, sitkeää, jatkuvaa tarmokasta työtä, herkeämätöntä jokapäiväistä taistelua, joka on hyvin raskasta ja jossa keinottelijatalonpoika saa usein voiton työläisestä. Mutta me tulemme taistelemaan verettömällä rintamalla, jotta nälkäinen saisi kylläiseltä tämän hallussa olevat ylijäämät, tulemme taistelemaan mistään huolimatta, siitäkkin huolimatta, että eserit ja menshevikit tahtovat, että vapaakauppaa sallittaisiin ja nuo ylijäämät jätettäisiin kylläisille.

Näiden kahden viimeisen vuoden aikana olemme suorittaneet suuren työn. Olemme saaneet mukaan tähän työhön suuret talonpoikais- ja työläisjoukot, olemme osanneet ottaa kaikkialta sen, mitä tarvitsimme. Samaan aikaan kun valkoiset upseerit, entiset tsaarin upseerit, taistelivat meitä vastaan vihollistemme puolella, me saimme vedetyksi mukaamme kymmeniä ja satoja tällaisia spesialisteja ja uudestikasvatimme heidät työssämme. He auttoivat meitä työssä yhdessä komissaariemme kanssa. He ottivat meiltä oppia työssä ja antoivat vuorostaan meille teknillisiä tietojaan. Vain heidän avullaan Punainen Armeija kykeni saavuttamaan ne voitot, jotka se on saavuttanut. Nyt meidän on ohjattava tämä työ uuteen uomaan. Tämän työn on oltava luonteeltaan rauhanomaista, meidän on ohjattava kaikki uurastamaan työrintamalle. Meidän on johdettava entisiä meikäläisiä omistajia, jotka olivat aikoinaan vihollisiamme. Meidän on mobilisoitava kaikki työkykyiset ja pantava heidät tekemään työtä kanssamme. Meidän on hinnalla millä hyvänsä hävitettävä olemattomiin henkilövapaudesta y.m.s. puhuvan menshevikkien ja eserrien politiikan jäljet, sillä tämä politiikka merkitsee nälänhätää. Tätä kantaa on noudatettava kaikessa toiminnassamme. Proletariaatin etujoukko ottaa johtaakseen muita väestöjoukkoja ja sanoo:

„Samoin kuin olemme saaneet teidät siirtymään yhä suuremmassa määrin puolellemme, samoin meidän on saatava teidät ymmärtämään täydellisesti aatteemme ja toteuttamaan niitä käytännössä.”

Ensivuoroisena tehtävänämme on nyt puhdistaa Moskova liasta ja poistaa se epäjärjestys, joka siellä vallitsee. Meidän on se tehtävä ja näytettävä siten esimerkkiä koko maallemme, jossa likaisuus leviää yhä enemmän ja tuo tullessaan kulkutauteja sekä sairautta. Meidän tulee näyttää täällä Moskovassa esimerkkiä, samanlaista esimerkkiä kuin Moskova on monta kertaa aikaisemminkin näyttänyt.

Meidän on muistettava, että tehtävänämme on kulkulaitoksen jälleenrakentaminen. Keväästä lähtien on järjestettävä työläisjoukot valvomaan asioita. Meidän on järjestettävä tämä valvonta niihin vihannesviljelijöihin nähden, jotka asuvat Moskovon ympäristössä ja kokoavat taskuunsa miljoonia käyttäen hyväkseen sitä, että vieressä asuu nälkäinen veli. Koska mikä tahansa varakas vihannesviljelijä saattaa köyhän naapurinsa kustannuksella haalia kokoon suuria rahasummia, syntyy suurta epäoikeudenmukaisuutta, jota emme voi sallia.

Mitä meidän on tehtävä? Spesialistien on autettava meitä tiedoillaan toteuttamaan aatteemme elämässä. Luokan, joka on nyt uusiutunut Moskovon Neuvoston, on käytävä ripeästi käsiksi tähän työhön. Tämän työn on oltava entistä konkreettisempaa ja perusteellisempaa.

Me tiedämme, ettei proletariaatin lukumäärä ole kovin suuri, mutta me tiedämme myös, että Pietarin työläiset, jotka astuivat Punaisen Armeijan eturiveihin, antoivat meille parhaat voimansa hetkinä, jolloin me niitä tarvitimme, lähettivät ne taisteluun vihollista vastaan, lähettivät niitä enemmän kuin luulimme heidän voivan lähettää. Me sanoimme, että Pietari, Moskova ja Ivanovo-Voznesensk lähettivät meille erittäin paljon väkeä, mutta siinä ei ole vielä kaikki: niiden on lähetettävä meille niin paljon kuin me tarvitsemme. Meidän on käytettävä nyt kaikkia niitä porvarillisia spesialisteja, jotka ovat hankkineet tietonsa aikaisemmin, mutta joiden on nyt suoritettava niistä korvaus noilla tiedoillaan. Meidän tulee suorittaa työmme juuri näiden spesialistien avulla, heidän avullaan meidän tulee voittaa kaikki, mitä meillä on voitettavaa, voittaa ja luoda taisteluhenkiset työläistemme rivit, jotka ottavat oppia

heiltä ja ohjaavat heitä ja jotka aina kääntyvät laajojen työläisjoukkojen puoleen selittääkseen niille tätä kokemusta. Moskovan Neuvoston, merkitykseltään erään tärkeimmän, erään suurimman proletaarien Neuvoston tuleekin toteuttaa tämä hinnalla millä hyvänsä. Puolitoista tuhatta Moskovan Neuvoston jäsentä ja lisäksi varajäsenet — siinä se koneisto, jonka avulla voidaan ammentaa voimia laajojen joukkojen keskuudesta ja vedetään nuo vielä kokemattomat joukot jatkuvasti mukaan valtion hallintaan.

Työläis- ja talonpoikaisjoukkojen, joiden tehtävänä on koko valtiomme rakentaminen, tulee nyt luoda valtionvalvontakoneisto. Tämä koneisto saadaan turvautumalla työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, työläis- ja talonpoikaisnuorisoon, joka on alkanut osoittaa ennen näkemättömässä mitassa omakohtaista halua, valmiutta ja päättäväisyyttä ryhtyä hoitamaan valtion asioita. Sotakokemusten valistamina me nostamme esiin tuhansia neuvostotyössä kouluuntuneita miehiä, jotka pystyvät hallitsemaan valtiota. Työläisinspektioon on saatava mukaan myös pelokkaimmat ja kehittymättömimmät, arimmat työläiset ja kohotettava heidät korkeammalle. Kehittykööt he tässä työssä. Kun he ovat seuranneet, kuinka työläisinspektio osallistuu valtion asioiden hoitamiseen, heidät voidaan vähitellen siirtää yksinkertaisimmista tehtävistä, joihin he pystyvät — aluksi yksinomaan todistajina — tärkeämpiin valtiollisiin tehtäviin. Laajoista kansankerroksista saadaan auttajia, jotka ottavat kannettavakseen valtiotaakan, ryhtyvät auttamaan ja tekemään työtä. Tarvitaan kymmeniä tuhansia uusia eturivin työläisiä. Nojattakoon puolueeseen kuulumattomiin työläisiin ja talonpoikiin, nojattakoon heihin, sillä vihollisen ympäröimänä puolueemme täytyy edelleenkin jäädä vähälukaiseksi. Aikana, jolloin vihamieliset ainekset pyrkivät kaikenlaisin taistelu-, valhe- ja provokaatiokeinoin imeytymään kiinni ja käyttämään hyväkseen sitä, että hallituspuolueessa olosta on tiettyä etua, on toimittava liitossa puolueeseen kuulumattomien kanssa. Työläis- ja talonpoikaisinspektiota koskevat lait antavat oikeuden vetää mukaan valtion hallintaan puolueeseen kuulumattomien työläisten ja talonpoikien ja heidän konferenssiensa edustajia. Tämä koneisto on eräs keino, jonka avulla voidaan lisätä työläisten ja talonpoikien osallisuutta, jotta me voisimme saavuttaa

muutamien vuosien kuluessa voiton sisäisellä rintamalla. Tässä suhteessa voitto ei tule vielä pitkiin aikoihin ilmennemään niin yksinkertaisesti, niin ratkaisevasti ja selvästi kuin sotarintamalla. Tässä suhteessa voitto vaatii valppautta ja ponnisteluja, ja se voidaan turvata siten, että suoritetaan rakennustyötehtäviä Moskovassa ja sen ympäristössä ja autetaan jälleenrakentamaan kulkulaitos, pystytämään sellainen yhteinen talousjärjestelmä, joka auttaa vapautumaan keinottelijain välittömästä ja välillisestä vaikutuksesta ja voittamaan kapitalismin vanhat perinteet. Siihen ei ole sääli uhrata useampia vuosia. Jopa näissäkin oloissa tämänlaatuiset yhteiskunnalliset uudistukset ovat ennen näkemättömiä, ja tässä suhteessa olisi paha virhe asettaa lyhytaikaisia tehtäviä.

Sallikaa minun lopuksi lausua toivomukseni ja varmuuteni siitä, että uusi Moskovan Neuvosto ottaa huomioon kaikeksi sen kokemuksen, jonka edellinen jäsenistö on kansalais sodan kulussa saanut, että se ammentaa uusia voimia nuorison keskuudesta ja ryhtyy taloudelliseen rakennustyöhön yhtä tarmokkaasti ja varmasti, yhtä päättäväisesti kuin kävimme käsiksi sotilaallisiin tehtäviin, jotta saavuttaisimme ehkei loistavia, mutta ainakin varsin perusteellisia ja oleellisia voittoja.

*Julkaistu v. 1921 kirjassa:  
„Moskovan työläisten, talonpoikain  
ja puna-armeijalaisten edustajain  
Neuvoston täysistunnon  
pikakirjoituselosteet“. Moskova*

*Julkaistaan  
kirjan tekstin mukaan*

**PUHE III INTERNATIONALEN  
VUOSIPÄIVÄLLE OMISTETUSSA  
MOSKOVAN NEUVOSTON JUHLAISTUNNOSSA  
MAALISKUUN 6 pnä 1920**

Toverit, Kommunistisen Internationalen perustamisesta on kulunut vuosi. Tämän vuoden aikana Kommunistinen Internationale on saavuttanut sellaisia voittoja, jollaisia ei voitu odottaakaan, ja voidaan sanoa suoraan, että sitä perustettaessa kukaan ei odottanut näin valtavaa menestystä.

Vallankumouksen alkuvaiheessa monet toivoivat Länsi-Euroopan sosialistisen vallankumouksen alkavan välittömästi imperialistisen sodan päättyessä, koska ajankohtana, jolloin joukot olivat aseissa, vallankumous olisi voinut tapahtua menestyksellisimmin myös muutamissa Länsimaissa. Näin olisi saattanut käydä, ellei Länsi-Euroopassa proletariaatin hajaannus olisi osoittautunut syvimmäksi ja entisten sosialistijohtajien petturuus suurimmaksi.

Me emme tiedä tarkkaan vielä nytkään, miten on sujunut kotiuttaminen ja miten on tapahtunut sodan loppuselvytys. Me emme esimerkiksi tiedä, mitä on tapahtunut Hollannissa, ja vain yhdestä artikkelista, jossa kerrottiin Hollannin kommunistin puheesta,— yhdestä artikkelista, vaikka sellaisia artikkeleja on ollut paljon,—sain sattumalta tietää, että Hollannissa, tuossa puolueettomassa maassa, joka oli muita maita vähemmän sekaantunut imperialistiseen sotaan, vallankumouksellinen liike sai sellaiset mittasuhteet, että alettiin jo muodostaa Neuvostoja, ja Troelstra, eräs Hollannin opportunistisen sosialidemokratian huomattava toimihenkilö, on tunnustanut, että työläiset olisivat voineet ottaa vallan käsiinsä.

Ellei Internationale olisi ollut petturien käsissä, jotka kriittisellä hetkellä autoivat porvaristoa, niin olisi ollut

paljon mahdollista, että useissa sotaa käyvissä maissa välittömästi sodan päätyttyä ja myös useissa puolueettomissa maissa, joissa kansa oli aseissa, vallankumous olisi voinut tapahtua nopeasti, ja lopputulos olisi silloin ollut toisenlainen.

Osoittautui, että se ei onnistunut, että vallankumousta ei onnistuttu suorittamaan niin nopeasti, vaan joudutaan kulkemaan sama kehitystie, jolle meidän täytyi lähteä jo ennen ensimmäistä vallankumousta, ennen vuotta 1905, ja me osoitauduimme kykeneviksi johtamaan proletariaattia vain sen ansiosta, että vuoteen 1917 mennessä oli kulunut yli kymmenen vuotta.

Vuonna 1905 oli niin sanoakseni vallankumouksen esi-harjoitus, ja osittain sen vuoksi Venäjällä onnistuttiin käyttämään hyväksi imperialistisen sodan romahdushetkeä, joka antoi vallan proletariaatille. Historiallisten tapahtumain ansiosta, itsevaltiuden täydellisen mädännäisyyden takia meidän oli helppo aloittaa vallankumous, mutta mitä helpommin se onnistuttiin aloittamaan, sitä vaikeampi tämän yksinäisen maan oli jatkaa sitä, ja tämän eletyn vuoden perusteella voimme sanoa, että toisissa maissa, missä työläiset ovat kehittyneempiä ja missä teollisuutta on enemmän ja työläisten lukumäärä suurempi, vallankumous on kehittynyt paljon hitaammin. Tämä kehitys on tapahtunut samaa tietä kuin meidänkin, mutta paljon hitaammin.

Työläiset kulkevat edelleen tämän hitaamman kehityksen tietä raivaten uraa proletariaatin voitolle, joka lähenee epäilemättä paljon nopeammin kuin meillä, sillä kun tarkkailee III Internationalea, niin saa ihmetellä, miten nopeasti III Internationale on laajennut kulkien voitosta voittoon.

Katsokaa, kuinka nopeasti leviävät kaikkialla maailmassa „bolshevismi” sanan kaltaiset rujot sanamme. Vaikka nimitämmekin itseämme kommunistiseksi puolueeksi, vaikka „kommunisti” nimitys onkin tieteellinen, yleiseurooppalainen nimitys, on se Euroopassa ja muissakin maissa vähemmän levinnyt kuin „bolshevikki” sana. Meidän venäjänkielinen sanamme „Sovet” on levinneimpiä sanoja, sitä ei edes käännetä muille kielille, vaan se lausutaan kaikkialla venäjäksi.

Porvarislehdistön valheista ja koko porvariston raivokkaasta vastarinnasta huolimatta työläisjoukkojen myötä-

tunto osoittautui olevan Neuvostojen, Neuvostovallan ja bolshevismin puolella. Mitä enemmän porvaristo valehteli, sitä enemmän se auttoi tekemään kaikkialla maailmassa tunnetuksi sen, mitä meillä Kerenskillle tapahtui.

Osa Saksasta saapuneista bolshevikeista otettiin meillä vastaan syytöksiin ja parjauksiin. Koko tämä parjauskampanja oli järjestetty „demokraattisessa tasavallassa” aito amerikkalaiseen tapaan, ja Kerenski, eserrät ja menshevikit auttoivat sitä kaikin keinoin. Täten he saivat liikkeelle proletariaatin laajat kerrokset ja panivat ne ajattelemaan, että kun bolshevikkeja tuolla tavalla parjataan, niin heissä on jotain hyvää. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Kun saa silloin tällöin ulkomailta katkonaisia tiedotuksia, kun lukee esimerkiksi Englannin rikkaimman lehden „Timesin” jotain numeroa, koska ei ole mahdollisuutta seurata koko lehdistöä, ja näkee, miten siellä siteerataan bolshevikkien sanoja, jotta saataisiin todistetuksi, että bolshevikit propagoivat jo sodan aikana kansalaissotaa, niin tulee johtopäätökseen, että porvariston järkevimmätkin edustajat ovat menettäneet järkensä. Kun englantilainen lehti mainostaa kirjaa „Vastavirtaan”, suosittelee sitä englantilaiselle lukijalle ja esittää sitaatteja osoittaakseen, että bolshevikit ovat pahimmista pahimpia ihmisiä, jotka puhuvat imperialistisen sodan rikollisuudesta ja propagoivat kansalaissotaa, niin vakuuttuu, että koko meitä vihaava porvaristo auttaa meitä,— kumarramme nöyrästi ja kiitämme! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Meillä ei ole jokapäiväisiä sanomalehtiä enempää Euroopassa kuin Amerikassakaan, työtämme koskevat tiedotukset ovat hyvin niukkoja, tovereitamme vainotaan mitä ankarammin. Mutta kun huomaa, että liittolaisten rikkaimmat imperialistiset sanomalehdet, joista anmentavat uutisensa sadat tuhannet muut lehdet, ovat menettäneet siinä määrin suhteellisuustajunsa, että halutessaan iskeä bolshevikkeja esittävät runsaasti sitaatteja bolshevikkien teoksista kai-vaen niitä esiin sodan aikana ilmestyneistä julkaisuista ja todistaakseen, että me olemme puhuneet sodan rikollisuudesta ja pyrkineet muuttamaan sen kansalaissodaksi, niin se merkitsee, että he, nuo mitä järkevimmät herrat, ovat yhtä tyhmiä kuin on meidän Kerenskimme ja hänen kumppaninsa. Senpä vuoksi voimme mennä takuuseen, että nuo miehet, Englannin imperialismin johtajat, täyttävät

mainiosti ja varmasti tehtävänsä kommunistisen vallankumouksen auttamisessa. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Toverit, ennen sotaa näytti siltä, että tärkeimpiä ryhmiä työväenliikkeessä olivat sosialistit ja anarkistit. Eikä se vain näyttänyt siltä, vaan olikin niin. Pitkään aikaan ennen imperialistista sotaa ja vallankumousta ei useimmissa Euroopan maissa ollut objektiivista vallankumouksellista tilannetta. Tehtävänä oli toimia hiljalleen pitäen silmällä vallankumouksen valmistelua. Sosialistit ryhtyivät tähän työhön, mutta anarkistit eivät käsittäneet tehtävää. Sota synnytti vallankumouksellisen tilanteen, ja entinen ryhmäjaotus osoittautui vanhentuneeksi. Toisaalta anarkismin ja sosialismin ylimmistä johtajista tuli shovinisteja, jotka osoittivat, mitä merkitsee omien porvarisvojen puolustaminen toisilta porvarisvoilta, joiden takia sodassa tuhoutui miljoonia ihmisiä. Toisaalta vanhojen puolueiden alemmissa kerroksissa syntyi uusia virtauksia, jotka vastustivat sotaa ja imperialismia ja kannattivat yhteiskunnallista vallankumousta. Näin ollen sodan seurauksena syntyi mitä pahin kriisi, ja niin anarkistien kuin sosialistienkin keskuudessa tapahtui hajaannus, sillä sosialistien parlamenttijohdajiston huippukerrokset osoittautuivat olevan shovinistien puolella, kun taas alemmissä kerroksissa yhä useammat luopuivat heistä ja alkoivat siirtyä vallankumouksen puolelle.

Näin ollen, kaikkien maiden työväenliike alkoi kehittyä uuteen suuntaan, ei anarkistien ja sosialistien viitoittamaan suuntaan, vaan siihen suuntaan, joka johtaa proletariaatin diktatuuriin. Tämä hajaannus alkoi ja oli havaittavissa kaikkialla maailmassa jo ennen III Internationalen perustamista.

Se, että meillä on ollut menestystä, johtuu siitä, että me ilmaannuimme ajankohtana, jolloin tilanne oli vallankumouksellinen ja työväenliikettä oli jo kaikissa maissa, ja niinpä näemmekin nyt, että sosialismin ja anarkismin sisällä on tapahtunut jakaantumista. Tämän seurauksena kaikkialla maailmassa on kommunistityöläisten osanotolla muodostettu uusia järjestöjä ja yhdistetty ne III Internationaliksi. Tällainen asiaan suhtautuminen on oikeinta.

Mikäli syntyy jälleen erimielisyyksiä, esim. parlamentarismin hyväksikäytöstä, niin olisi järjetöntä kieltää parlamentarismien vallankumouksellista käyttöä Venäjän vallan-



kumouksen ja kansalaissodan antaman kokemuksen jälkeen, sen jälkeen, kun koko maailma on tullut tuntemaan Liebknechtin persoonan ja kun tiedetään, mikä oli hänen osansa ja merkityksensä parlamentarismien edustajain keskuudessa. Vanhan kannan edustajille on selvinnyt, ettei kysymystä valtiosta saa asettaa vanhaan tapaan, tämän kysymyksen vanhan, kirjojen mukaisen asettelun tilalle ilmaantui vallankumouksellisen liikkeen ansiosta kysymyksen uusi, käytännöllinen asettelu.

Koko porvariston yhdistyneen ja keskitetyn voiman vastapainoksi asetettakoon proletariaatin yhdistynyt ja keskitetty voima. Näin ollen kysymys valtiosta asettuu nyt toisella tavalla, vanha erimielisyys on alkanut kadottaa merkitystään. Työväenliikkeen entisten ryhmäjaotusten tilalle on ilmaantunut uusia, tärkeimmäksi erimielisyydeksi on muodostunut suhtautuminen Neuvostovaltaan ja proletariaatin diktatuuriin.

Neuvostoperustuslaki osoittaa havainnollisesti, mitä Venäjän vallankumous on saanut aikaan. Kokemuksemme ja sen tutkimisen perusteella on käynyt selväksi, että kaikkien entisten tavoitteiden kannalta ryhmittyminen oli seuraava: kannatettiin joko Neuvostovaltaa tai oltiin sitä vastaan; kannatettiin joko porvarillista valtaa, demokratiaa, demokratian sellaisia muotoja, jotka luvatessaan turvaavansa kylläisten ja nälkäisten yhdenvertaisuuden, kapitalistin ja työläisen yhdenvertaisuuden äänestettäessä, riistäjien ja riistettyjen yhdenvertaisuuden ovat samalla hämänneet kapitalistisen orjuuden,— tai proletaarista valtaa, riistäjien säälimätöntä tuhoamista, neuvostovaltiota.

Porvarillisen demokratian kannalla voivat olla ainoastaan kapitalistisen orjuuden kannattajat. Sen me näemme Koltshakin ja Denikinin valkokaartilaisesta kirjallisuudesta. Sen jälkeen, kun monet Venäjän kaupungit puhdistettiin tästä saastasta, heidän kirjallisuutensa on koottu ja sitä kuljetetaan Moskovaan. Kun tutustutaan Tshirikovin tapaisten venäläisten intelligenttien tai J. Trubetskoin tapaisten porvarillisten ajattelijain kirjoituksiin, niin on huvittavaa nähdä, miten he, auttaakseen Denikiniä, järkelevät Perustavasta kokouksesta, tasa-arvoisuudesta y.m.s. Noilla Perustavaa kokousta koskevilla järkeilyillään he auttavat meitä; harjoittamalla tällaista agitaatiota valkokaartilaisjoukkojen keskuudessa he ja samalla koko kansalais-

sodan ja tapahtumien kehitys auttoivat meitä. Argumenteillaan he itse ovat todistaneet, että Neuvostovallan puolella ovat tosi vallankumoukselliset, jotka kannattavat taistelua kapitalisteja vastaan. Kansalaissodan kulussa se on tullut täysin selväksi.

Saadun kokemuksen jälkeen, sen jälkeen, mitä on tapahtunut Venäjällä, Suomessa ja Unkarissa, demokraattisissa tasavalloissa ja Saksassa saadun vuotuisen kokemuksen jälkeen käy mahdottomaksi väittää sitä vastaan, että keskusvalta, diktatuuri ja tahdon yhtenäisyys ovat tarpeen, jotta proletariaatin kärkijoukko tiivistyisi, kehittäisi valtiota ja rakentaisi sen uudella tavalla pitäen lujasti vallan käsissään, kaiken sen jälkeen käy mahdottomaksi myös kirjoitella päätelmiä tästä aiheesta. Demokratia on paljastanut itsensä lopullisesti; juuri sen vuoksi Neuvostovaltaa ja proletariaatin diktatuuria kannattavan kommunistisen liikkeen voimistumisen lukuisat mitä moninaisimmat merkit ovatkin erittäin runsaasti lisääntyneet kaikissa maissa.

Tämä lisääntyminen on ollut niin suurta, että sellaiset puolueet kuin on Saksan riippumattomat ja Ranskan sosialistinen puolue, joissa valta-asema on vanhan tyyppin johtajilla, jotka eivät ole ymmärtäneet enempää uuden agitaation merkitystä kuin uusia olosuhteitakaan ja jotka eivät ole lainkaan muuttaneet parlamenttitoimintaa, vaan käyttävät sitä keinonaan selviytyäkseen pelkällä lörpöttelyllä tärkeistä tehtävistä ja kiinnittääkseen työläisten huomion parlamenttikeskusteluihin,—näidenkin johtajien on pakko tunnustaa proletariaatin diktatuuri ja Neuvostojen valta. Näin on tapahtunut siksi, että työläisjoukot, jotka muistuttavat olemassaolostaan, ovat pakottaneet heidät tekemään sen.

Toisten tovereitten pitämistä puheista te tiedätte, että viimeisenä II Internationalle annettuna ratkaisevana iskuna oli tämä Saksan riippumattomien puolueen eroaminen ja tämä proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan tunnustaminen. Ottaen huomioon asiointilan voidaan sanoa, että II Internationale on tuhottu ja Saksan, Englannin sekä Ranskan työläisjoukot siirtyvät kommunistien puolelle. Englannissakin on riippumattomien puolue, joka on edelleenkin legaalisuuden kannalla ja tuomitsee bolshevikkien väkivaltateot. Äskettäin näiden riippumattomien lehteen ilmaantui väittelyosasto. Väittely merkitsee käsitte-

lyä. Ja niinpä tässä osastossa käsitellään kysymystä Neuvostoista, ja sellaisen kirjoituksen rinnalla, joka on julkaistu Englannin työväenlehdissä, saamme nähdä erään englantilaisen kirjoituksen, jossa hän ei halua tunnustaa sosialismin teoriaa, vaan suhtautuu edelleenkin typerän halveksuvasti teoriaan, mutta otettuaan huomioon Englannin elinolot, hän kuitenkin tekee tietyn johtopäätöksen ja sanoo: me emme saa tuomita Neuvostoja, vaan meidän on puollettava niitä.

Tämä on merkinä siitä, että sellaisissa maissa kuin Englannissa työläisten takapajuisissakin kerroksissa on alkanut eteenpäinmeno, ja voidaan sanoa, että sosialismin vanhoista muodoista on tehty ainiaaksi loppu.

Eurooppa ei kulje vallankumoukseen samoin kuin me kullamme, mutta oleellisesti Eurooppa kuitenkin käy läpi saman tien. Kaikkien maiden on omalla tavallaan käytävä ja kaikissa maissa onkin alettu käydä sisäistä taistelua niin omia menshevikkejä kuin myös omia opportunisteja ja eserriä vastaan, joita on olemassa toisen nimisinä enemmän tai vähemmän kaikissa maissa.

Ja nimenomaan siksi, että nämä maat saavat kokea itsenäisesti kaiken, voidaan olla varmoja, että kommunistinen vallankumous voittaa kiertämättömästi kaikissa maissa, ja mitä enemmän vihollisten riveissä on horjuntaa ja epävarmuutta, joka ilmenee siinä, että he sanovat bolshevikkien olevan rikollisia ja että he eivät koskaan solmi rauhaa bolshevikkien kanssa,— sitä parempi meille.

Nyt he sanovat: jos käydään kauppaa, niin käytäköön bolshevikkeja tunnustamatta. Meillä ei ole mitään sitä vastaan: koettakaa vaan, hyvät herrat. Mitä tulee siihen, että te ette tunnusta meitä, niin me ymmärrämme sen. Pitäisimme sitä teidän virheenänne, jos tunnustaisitte meidät. Mutta kun te olette menneet siinä määrin sekaisin, että ensin julistatte bolshevikit kaikkien jumalan ja ihmisten lakien rikkojiksi, julistatte, ettette neuvottele ettekä tee sovintoa bolshevikkien kanssa, ja sitten sanotte, että alatte harjoittaa kauppavaihtoa hyväksymättä politiikkaamme,— niin se on sellainen meidän voittomme, joka sysää eteenpäin kaikkien maiden kansanjoukkojen kommunistista liikettä ja syventää sitä. Tämä liike on niin syvälleikäypää, että niiden lisäksi, jotka yhtyvät virallisesti III Internationaleen, etummaisissa maissa on havaittavissa paljon sellaisia liikesuuntia, jotka

eivät yhdy sosialismiin eivätkä kommunismiin ja jotka edelleenkin tuomitsevat bolshevismiin, mutta samalla tapahtumien pakottamana lähenevät yhä enemmän sitä.

XX vuosisadalla sivistysmaassa sota pakottaa hallitukset paljastamaan itsensä. Ranskalaisessa sanomalehdessä on julkaistu entisen Itävallan keisarin Kaarlen asiakirjoja. Tämä Kaarle ehdotti v. 1916 Ranskalle rauhaa. Nyt hänen kirjeensä on julkaistu, ja työläiset kääntyvät sosialistien johtajan Albert Thomas'in puoleen ja kysyvät: tähän olitte silloin hallituksessa, teidän hallituksellennehan tarjottiin rauhaa. Mitä te teitte silloin? Kun Albert Thomas'ilta sitä kysyttiin, hän oli vaiti.

Nämä paljastukset ovat nyt vasta alkaneet. Kansanjoukot ovat valistuneita eivätkä ne voi suhtautua entiseen tapaan sotaan enempää Euroopassa kuin Amerikassakaan. Ne kysyvät: minkä vuoksi on tapettu 10 miljoonaa ja tehty sotavammaisiksi 20 miljoonaa ihmistä? Tämän kysymyksen asettaminen merkitsee kansanjoukkojen käännättämistä proletariaatin diktatuurin puolelle. Tämän kysymyksen asettaminen merkitsee, että siihen on vastattava: 10 miljoonaa surmattiin ja 20 miljoonaa tehtiin sotavammaisiksi sen vuoksi, että olisi voitu ratkaista kysymys, ketkä saavat enemmän haalituksia kokoon rikkauksia — Saksan vaiko Englannin kapitalistit? Se on totuus, ja se raivaa tien itselleen salattakoon sitä miten paljon tahansa.

Kapitalistihallitusten romahdus on kiertämätön. Kaikki näet näkevät, että jos imperialistit ja porvaristo jäävät valtaan, uusi samanlainen sota on väistämätön. Japanin ja Amerikan välillä syntyy uusia kiistoja ja selkkauksia. Niitä on valmistellut vuosikymmenien mittaan molempien maiden diplomatian kehitys. Yksityisomistuksen vallitessa sodat ovat kiertämättömiä. Sota Englannin ja Ranskan välillä on kiertämätön, koska Englanti on ryöstänyt paljon siirtomaita ja Ranska pitää itseään maana, joka on tahallisesti jätetty ilman siirtomaita. Kukaan ei tiedä, missä ja miten sota puhkeaa, mutta kaikki näkevät, tietävät ja puhuvat, että sota on kiertämätön ja että sitä taas valmistellaan.

Tällainen tilanne XX vuosisadalla maissa, joissa kaikki ovat luku- ja kirjoitustaitoisia, takaa sen, ettei voi olla puhettakaan entisestä reformismista ja anarkismista. Sota on hävittänyt ne. Ei saa puhua niin, että reformien avulla on muutettava kapitalistinen yhteiskunta, joka on myöntä-

nyt satoja miljardeja ruplia sodankäyntiin, ei saa puhua niin, että tämä yhteiskunta on muutettava ilman vallankumouksellista valtaa, ilman väkivaltaa ja ilman suunnattoman suuria järjestyksiä. Näin puhuva ja ajatteleva kadottaa kaiken merkityksensä.

Kommunistisen Internationalen voima on siinä, että se nojaa imperialistisen maailmansodan opetuksiin. Miljoonien ihmisten kokemukset kaikissa maissa vahvistavat yhä suuremmassa määrin oikeaksi sen kannan, ja siirtyminen Kommunistisen Internationalen kannalle on nyt sata kertaa laajempaa ja perusteellisempaa kuin tähän asti. Se on johtanut siihen, että II Internationale on vuoden sisällä kärsinyt täydellisen vararikon.

Maailmassa ei ole ainoatakaan maata — ei kehittymättömintäkään maata, jonka kaikki ajattelevat työläiset eivät yhtyisi Kommunistiseen Internationaleen, eivät yhtyisi siihen aatteellisesti. Tämä takaa täydellisesti sen, että Kommunistisen Internationalen voitto kaikkialla maailmassa ei ole kovinkaan kaukana — tuo voitto on varma. (Suosionosoituksia.)

„Kommunistiŝheski Internatsional“  
№ 10, v. 1920  
Allekirjoitus: N. Lenin

Julkaistaan  
aikakauslehden tekstin mukaan

**PUHE VESILIKENNETYÖLÄISTEN  
III YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA  
MAALISKUUN 15 pnä 1920**

Vesiliikennelaitoksen toiminta on nyt kerrassaan poikkeuksellisen tärkeää ja suurimerkityksistä Neuvosto-Venäjälle ja sen vuoksi voitaneen olla varmoja, että edustajakokous suhtautuu vesiliikennetyöntekijäin ratkaistavina oleviin tehtäviin mitä suurimmalla huomaavaisuudella ja huolenpidolla. Sallikaa minun pysähtyä tarkastelemaan kysymystä, joka kiinnostaa nyt eniten kommunistipuoluetta, ammattiliittoja ja josta tekin tietysti vaihdatte vilkkaasti mielipiteitä, teollisuuden johtamista koskevaa kysymystä. Tämä kysymys on varta vasten otettu puoleen edustajakokouksen työjärjestykseen. Tästä kysymyksestä julkaisetaan teesit. Mutta sitä on myös toverien vesiliikennetyöläisten käsiteltävä.

Te tiedätte, että eräänä kiistakohtana, joka aiheuttaa sekä lehdistössä että kokouksissa vilkasta väittelyä, on kysymys yksilöllisestä ja kollegisesta johtovallasta. Minusta tuntuu, että kollegisuuden asettaminen tässä kysymyksessä etutilalle todistaa useinkin sitä, ettei käsitetä kyllin hyvin tasavallan edessä olevia tehtäviä ja enemmänkin — se todistaa usein sitä, ettei luokkatietoisuus ole kyllin korkealla tasolla. Aina kun ajattelen tätä kysymystä, mieleni tekee sanoa: työläiset eivät ole vielä oppineet tarpeeksi porvaristolta. Tämä ilmenee havainnollisesti niissä maissa, missä ovat vallalla demokraattiset sosialistit eli socialidemokraatit, jotka nyt osallistuvat Euroopassa ja Amerikassa hallintaan erilaisia tekosyitä verhonaan käyttäen ja liittoutuen tavalla tai toisella porvâriston kanssa. Itse luoja on määrännyt heidät pitämään kiinni vanhoista ennakkoluuloista, mutta meillä nyt, kun proletariaatti on ollut kaksi

vuotta vallassa, ei pidä vain toivoa, vaan on päästävä siihen, ettei proletariaatin luokkatietoisuus jäisi jälkeen porvariston luokkatietoisuudesta. Tarkastelkaapa, miten porvaristo hallitsee valtiota? Miten se on järjestänyt porvariluokan? Olisiko entiseen aikaan voinut löytyä edes yksi ihminen, joka porvariston näkökannalla ollen ja porvariston uskollisena puolustajana olisi järkeillyt siten, että mitä valtion hallintaa se on, kun on olemassa yhden henkilön johtovalta? Jos porvariston keskuudesta olisi löytynyt sellainen tyhmyri, olisivat hänen toverinsa samasta porvariluokasta tehneet hänet naurunalaiseksi, eikä hän olisi voinut puhua eikä ilmaista mielipiteitään yhdessäkään herrojen kapitalistien ja porvariain merkityksellisessä kokouksessa. Hänelle olisi sanottu: onko kysymyksellä, hallitseeko yksi henkilö vai kollegio, onko sillä mitään tekemistä luokkakysymyksen kanssa?

Järkevintä ja rikkainta porvaristoa on Englannin ja Amerikan porvaristo; Englannin porvaristo on monessa suhteessa kokeneempi ja osaa hallita paremmin kuin Amerikan porvaristo. Eikö Englannin porvaristo ole sitten näyttänyt meille esimerkkiä äärimmäisestä yksilön diktatuurivallasta, ripeästä hallinnasta ja vallan säilyttämisestä yksinomaan porvariluokan käsissä? Toverit, minusta tuntuu, että tämä opetus, jos syvennytte ajattelemaan sitä, jos palautatte mieleenne sen ei kovinkaan kaukaisen ajan, jolloin Venäjällä hallitsivat herrat Rjabushinskit, Morozovit ynnä muut kapitalistit, jos palautatte mieleenne, miten he itsevaltiuden kukistamisen jälkeen, Kerenskin, menshevikkien ja eserien 8 kuukautta kestäneen vallanpidon aikana osasivat mainiosti ja erittäin nopeasti naamioitua, nimittää itseään vaikka miksi, tehdä minkä tahansa ulkoisen muodollisen myönnytyksen ja säilyttää täydellisesti vallan luokkansa käsissä,— mielestäni tähän Englannin antamaan opetukseen ja konkreettiseen esimerkkiin syventyminen antaa yhden henkilön johtovallan käsittämiseksi enemmän kuin monet abstraktiset päätöslauseimat, jotka on kyhätty teorian perusteella ja kirjoitettu jo etukäteen.

Kollegisuus tarkoittaa muka sitä, että työläiset johtavat, ja yhden henkilön johtovalta sitä, että työläiset eivät ole johdossa. Jo yksistään tällainen kysymyksen asettelu, tällainen perustelu osoittaa, ettei meillä ole vielä kyllin selvää

luokkatietoisuutta, ja lisäksi myös sitä, että luokkatietoisuutemme on hämäämpi kuin herrojen porvarien tietoisuus. Tämä on ymmärrettävää. He ovat opiskelleet johtamistaitoa 200 vuotta eivätkä kaksi vuotta, jopa paljon kauemminkin kuin 200 vuotta, mikäli otetaan Euroopan porvaristo. Meidän ei pidä joutua epätoivoon sen takia, ettemme ole voineet oppia kaikkea kahdessa vuodessa, mutta on tärkeää — sitä vaatii tapahtumain kulku —, että opimme pikemmin kuin vihollisemme. He saattoivat opetella satoja vuosia, heillä on mahdollisuus opetella uudelleen ja korjata virheensä, sillä maailman mitassa he ovat meitä paljon voimakkaampia. Meillä ei ole aikaa opetella, meidän on asetettava kysymys kollegisesta johtamisesta käytännöllisen konkreettisen toiminnan pohjalta. Olen vakuuttunut, että te hyväksytte puolueen Keskuskomitean tästä kysymyksestä viitoittaman linjan, joka on jo saatettu julkisuuteen<sup>97</sup>, jota käsitellään kaikissa puoluekokouksissa ja joka on toimenmiehille, kaksi vuotta työskennelleille vesiliikenteen työntekijöille, ilman muuta selvä. Uskon, että valtaosa läsnäolevista, jotka ovat perehtyneet käytännössä johtotyöhön, käsittää, ettemme saa rajoittua kysymyksen yleiseen aseteluun, vaan meidän on muututtava toimeliaksi vakaviksi miehiksi, jotka syrjäyttävät kollegiot ja johtavat ilman niitä.

Kaikenlainen johtotyö vaatii erikoisia ominaisuuksia. Voidaan olla mitä parhaimpia vallankumousmiehiä ja agitaattoreita ja samalla täysin kelvottomia johtomiehiä. Mutta se, joka tarkkailee käytännöllistä elämää, ja jolla on elämäkokemusta, tietää, että sitä varten, jotta voitaisiin johtaa, on hallittava alansa, on tiedettävä täydellisesti ja tarkoin kaikki tuotantoehdot, tunnettava kyseisen tuotantoalan nykyaikainen tekniikka ja omattava tietty tieteellinen sivistys. Sellaisia ovat vaatimukset, joiden tasalla meidän on oltava hinnalla millä hyvänsä. Kun siis esitämme yleisluontoisia päätöslauselmia, joissa puhumme tärkeän näköisinä kuin asiantuntijat konsanaan kollegisesta ja yksilöllisestä johtovallasta, niin vakuutumme vähitellen, ettemme tiedä juuri mitään johtamisesta, mutta alamme kokemuksemme perusteella oppia yhtä ja toista, harkita jokaista toimenpidettämme, nostaa jokaisen vähänkin kykenevän miehen hallintotehtäviin.

Keskuskomiteassa käydyn keskustelun perusteella tiedätte, ettemme vastusta työläisten asettamista johtoon;



mutta sanomme kuitenkin, että kysymys on ratkaistava tuotannon etuja silmällä pitäen. Me emme saa odottaa. Maamme on niin pahassa rappiotilassa, hätä — nälkä, kylmyys ja yleinen puute — on niin ahdistavaa, ettei niin voi edelleen jatkua. Mikään uskollisuus, mikään itseuhrautuvaisuus ei pelasta meitä, ellemmme pelasta työläisten fyysillistä olemassaoloa, ellemmme toimita heille leipää, ellemmme kykene hankkimaan suuria määriä suolaa voidaksemme suorittaa talonpojille korvausta oikein järjestetyn tavaranvaihdon muodossa eikä värikkäinä papereina, joiden varassa on mahdoton pysyä pitemmälti pystyssä. Koko työläisten ja talonpoikain vallan olemassaolo, Neuvosto-Venäjän olemassaolo on nyt yhden kortin varassa. Kun johdossa on epäpäteviä henkilöitä, kun polttoaineita ei ole tuotu aikanaan, kun veturit, laivat ja proomut ovat korjaamatta, niin Neuvosto-Venäjän olemassaolo on yhden kortin varassa.

Rautatieliikenteemme on paljon paremmin rappiolla kuin vesiliikenne. Sen on saattanut rappiolle kansalaissota, jota käytiin etupäässä maateillä; molemmat puolet tuhosivat eniten siltoja ja se rappeutti erittäin suuresti koko rautatieliikennettä. Me kunnostamme sen. Miltei joka päivä saamme nähdä kunnostamistöiden vähitellen edistyvän. Mutta me emme saa sitä piankaan kuntoon. Kun kehittyneissä kulttuurimaissakin kulkulaitos on vielä rappiotilassa, niin miten se saataisiin yhtäkkiä kuntoon Venäjällä? Mutta se on pantava nopeasti kuntoon, sillä tämän talven kaltaista talvea ei väestö voi enää kestää. Mitä suurimmasta sankaruudesta ja uhrautuvaisuudesta huolimatta työläiset eivät voi kestää kaikkia nälän, kylmyyden, lavantaudin y.m.s. tuottamia kärsimyksiä. Sen vuoksi järjestäkää johtokysymys niin kuin ainakin toimenmiehet. Pyrkikää siihen, että johtamiseen käytettäisiin mahdollisimman vähän voimia, että hallintomiehet olisivat kykeneviä, olkoot he sitten spesialisteja tai työläisiä, että he tekisivät työtä ja johtaisivat, että pidettäisiin rikoksena, jos he eivät osallistu johtotyöhön. Ottakaa oppia omasta käytännöllisestä kokemuksestanne. Ottakaa oppia myös porvaristosta. Se osasi pitää luokkaherruutensa, sillä oli kokemusta, jota ilman mekään emme tule toimeen; tästä kokemuksesta kieltäytyminen olisi mitä suurinta omahyväisyyttä ja erittäin vaarallista vallankumoukselle.

Aikaisemmat vallankumoukset tukahdutettiin juuri siksi, että työläiset eivät voineet pitää yllä lujaa diktatuuria eivätkä käsittäneet, että pelkän diktatuurin, väkivallan ja pakkotoimenpiteiden avulla ei voida pysyä vallassa; vallassa voidaan pysyä ainoastaan omaksumalla kapitalismin sivistyksellisten, teknillisten ja edistyksellisten voimien kokemukset, ottamalla palvelukseen kaikki nämä sivistyneet ihmiset. Kun työläiset käyvät ensimmäisen kerran käsiksi johtotehtävään ja suhtautuvat epäystävällisesti specialistiin, porvariin, kapitalistiin, joka vielä eilen oli johtajana, haali kokoon miljoonia, riisti työläisiä, niin me sanomme — ja nähtävästi suurin osa teistäkin sanoo samoin —, että nämä työläiset vasta alkavat lähetä kommunismia. Kommunismin rakentaminen olisi hyvin helppoa, jos se voitaisiin rakentaa specialisteista, joilla ei ole porvarillisia katsomuksia, mutta sellainen kommunismi on tietenkin mielikuvituksellinen. Me tiedämme, ettei mitään tipahda taivaasta, me tiedämme, että kommunismi kasvaa esiin kapitalismista, että kommunismi voidaan rakentaa ainoastaan sen rippeistä, tosin huonoista rippeistä, mutta muunlaisia ei ole. Ja ne, jotka unelmoivat tuosta mielikuvituksellisesta kommunismista, on karkotettava pois jokaisesta merkityksellisestä kokouksesta ja jätettävä noihin kokouksiin ne, jotka kykenevät kapitalismin rippeistä saamaan jotain myönteistä aikaan. Siinä tulee olemaan suuria vaikeuksia, mutta se on hedelmällistä työtä, ja jokaista specialistia on pidettävä arvossa ainoana tekniikkaa ja kulttuuria edustavana omaisuutena, jota ilman ei voi olla mitään kommunismia.

Kun Punainen Armeijamme saavutti voittoja toisella alalla, niin juuri siksi, että osasimme ratkaista mainitun tehtävän Punaisen Armeijan osalta oikealla tavalla. Tuhannet entiset tsaarin armeijan upseerit, kenraalit ja everstit kavalsivat meidät, pettivät meidät, ja sen takia tuhoutui tuhansia parhaita puna-armeijalaisia — te tiedätte tämän —, mutta kymmenet tuhannet upseerit, jotka edelleenkin kannattavat porvaristoa, palvelevat kuitenkin meitä, eikä ilman heitä olisi Punaista Armeijaakaan. Te tiedätte myös, että kun pari vuotta sitten yritimme muodostaa Punaisen Armeijan ilman heitä, tuloksena oli partisanismia, sekaannusta, tuloksena oli se, että meillä oli 10—12 miljoonaa pistintä, muttei ainoatakaan divisioonaa; meillä ei ollut ainoatakaan sotakelpoista divisioonaa em-

mekä me kyenneet taistelemaan miljoonien pistinten voimin valkoisten mitättömän vähälukuista vakinaista armeijaa vastaan. Tämän kokemuksen saimme veren hinnalla, ja tätä kokemusta on käytettävä hyväksi myös teollisuudessa.

Tässä suhteessa kokemus osoittaa, että jokaista porvarillisen kulttuurin, porvarillisen tiedon, porvarillisen tekniikan edustajaa on pidettävä arvossa. Ilman heitä emme kykene rakentamaan kommunismia. Työväenluokka hallitsee luokkana, ja kun se perusti Neuvostovallan, se pitää luokkana tätä valtaa käsissään ja voi ottaa jokaista porvariston intressien edustajaa niskasta kiinni ja heittää ulos. Juuri tätä merkitsee proletariaatin valta. Mutta voidaksemme rakentaa kommunistisen yhteiskunnan meidän on tunnustettava avoimesti tavaton kykenemättömyytemme hoitaa asioita, olla organisaattoreita ja johtomiehiä, meidän on suhtauduttava asiaan erittäin harkitsevasti ja pidettävä mielessämme, että luokkatietoinen on vain se proletaari, joka osaa taivuttaa porvarillisen spesialistin osallistumaan edessäolevaan kampanjaan eikä käytä ihmisvoimaa hukkaan minuutinkaan ajan, niin kuin hukataan aina kollegiisuuden vallitessa.

Toistan, että edessäolevasta vesiliikennekampanjasta riippuu kohtalomme ehkä suuremmassa määrin kuin edessäolevasta Puolan sodasta, jos meidät siihen pakotetaan. Sillä sodankäynninkin haittana on kulkulaitoksen rappeutuminen. Meillä on paljon sotaväkeä, mutta emme kykene kuljettamaan sitä, emme kykene varustamaan sitä elintarvikkeilla, emme kykene kuljettamaan suolaa, jota meillä on suuret määrät, kun taas ilman tätä tavaravaihtoa mitkään normaalisuhteet talonpoikaiston kanssa eivät ole ajateltavissakaan. Juuri sen vuoksi koko tasavalta, koko Neuvostovalta pitääkin nyt vesiliikenteen kunnostamiskampanjaa erittäin suurimerkityksellisenä tehtävänä, josta riippuu koko työläisten ja talonpoikain vallan olemassaolo. Ei saa hukata viikkoakaan, päivääkään, minuuttiakaan, on tehtävä loppu tästä rappiotilasta, on kolmin- ja nelinkertaistettava ponnistuksemme.

Kaikki riippuu ehkä polttoaineesta, mutta polttoainetilanne on nyt parempi kuin viime vuonna. Jos vältymme epäjärjestykseltä, niin kykenemme kuljettamaan vesitse puita enemmän. Paljon paremmin ovat asiat öljynkin suhteen, puhumattakaan siitä, että todennäköisesti Groznyi on

kohta meidän hallussamme, jos se vaatiikin vielä ratkaisua, niin onhan sentään Emban teollisuus hallussamme, ja siellä on jo nyt öljyä 10—14 miljoonaa puutaa. Jos vesiliikenne kykenee aikanaan ja nopeasti kuljettamaan Saratoviin suuret määrät rakennustarpeita, niin me saamme kunnostetuksi Emban rautatien. Tehän tiedätte, mikä merkitys on öljyllä vesiliikenteessä. Me emme kykene panemaan lyhyessä ajassa kuntoon rautateitä. Suokoon jumala — t.s. ei tietenkään jumala, vaan taito voittaa työläisten vanhat ennakkoluulot —, että kykenisimme edes 4—5 kuukaudessa panemaan rautatiet jonkin verran parempaan kuntoon. Juuri siksi vesiliikenteen on tehtävä liikennekampanjansa aikana sankarillisesti työtä.

Pelkällä rynnäköllä, tarmolla ja innostuksella ei saada mitään aikaan; apua voi olla ainoastaan organisaatiosta, lujamielisyydestä, ainoastaan valveutuneisuudesta ja siitä, että voimakkaammin alkaa puhua ei se, joka pelkää porvarillista spesialistia ja ruokkii yleisillä korulauseilla, vaan se, joka osaa pystyttää lujan vallan, vaikkapa yhden henkilönkin vallan, ja toteuttaa sitä käytännössä, toteuttaa proletariaatin etujen nimessä, käsittäen, että kaikki riippuu vesiliikenteestä.

Asian edistämiseksi on noudatettava asteittaisuutta; epäuskoisen johdattamiseksi aste asteelta eteenpäin on saatava asiat kuntoon, on valikoitava ja nostettava esiin niitä, jotka kykenevät kunnostamaan vesiliikenteen. Meillä on sellaisia, jotka sanovat sotilaskurin suhteen: „Vielä mitä! Miksi se olisi tarpeen?“. Sellaiset henkilöt eivät ymmärrä Venäjän tilannetta, ne eivät ymmärrä, että verisellä rintamalla käymämme taistelu lähenee loppuaan, mutta verettömällä rintamalla se vasta alkaa, ja että tämä taistelu vaatii yhtä paljon ponnistuksia, voimia ja uhreja ja ettei panoskaan ole tässä suhteessa pienempi eikä vastarinta heikompi, vaan paljon voimakkaampi. Kaikki varakkaat talonpojat, kaikki kulakit, kaikki vanhan hallintokoneiston edustajat, jotka eivät tahdo toimia työläisten hyväksi, ovat vihollisiamme. Älkää rakennelko mitään pilvilinnoja. Voiton saavuttaminen vaatii ankaraa taistelua, se vaatii raudanlujaa, sotilaallista kuria. Se, joka tätä ei ole käsittänyt, ei ole käsittänyt mitään työläisten vallan säilyttämisen ehdoista ja vahingoittaa näkökannoillaan suuresti juuri tätä työläisten ja talonpoikain valtaa.

Siksi, toverit, lopetankin puheeni siinä toivossa ja siinä varmassa uskossa, että kiinnitätte edessäolevan vesiliikennekampanjan edessäoleviin tehtäviin mitä suurinta huomiota ja otatte tehtäväksenne luoda hinnalla millä hyvänsä todellisen, raudanlujan, sotilaallisen kurin ja saada aikaan sellaisia ihmeitä vesiliikenteessä kuin Punainen Armeijamme on saanut kahden vuoden aikana. (Suosionosoituksia.)

„Pravda” №№ 59 ja 60;  
maaliskuun 17 ja 18 pnä 1920

Julkaistaan „Pravda” lehden  
tekstin mukaan

**PUHE J. M. SVERDLOVIN MUISTOLLE  
OMISTETUSSA ISTUNNOSSA <sup>98</sup>  
MAALISKUUN 16 pnä 1920**

**LYHYT SANOMALEHTISELOSTUS**

Osoitettuaan, että manalle mennyt toveri Sverdlov oli mitä kyvykkäimpiä organisaattoreja, toveri Lenin sanoi, että se johdattaa tahtomattakin ajatukset organisaation merkitykseen ja organisaattorien osaan neuvostorakennustyössä. Luonnehtien organisaation erikoista merkitystä Lenin korostaa, että nimenomaan organisaatio on työväenluokan perusase vallankumoustaistelussa. Osoitettuaan, millaisia ovat olleet yhteiskunnan voimasuhteet eri ajan-kohtina Lokakuun vallankumouksesta lähtien, Lenin sanoo, että proletariaatin diktatuuri olisi mahdoton ilman työtätekevien yhteenliittymistä. Hän tekee johtopäätöksen, että kaikkien rintamillamme saavutettujen sotilaallisten voittojen sekä taloudellisen rappion voittamisessa saavutettujen asteittaisten menestysten perustekijänä on nimenomaan organisaatio. Arvioidessaan tältä kannalta manalle menneen tov. Sverdlovin organisatorista työtä Lenin osoittaa, että meillä oli tällainen organisaattorien etujoukko sen ansiosta, että nämä organisaattorit kävivät läpi vaikean elämänkoulun jo silloin, kun jouduttiin toimimaan illegaalisesti. Tällaista organisaattorien etujoukkoa tarvitaan nyt erikoisesti Saksassa, jossa eletään parhaillaan kornilovilaisuuden aikaa. Lenin sanoo, että työtätekevien joukkojen keskuudessa, puolueeseen kuulumattomienkin työläisten ja talonpoikain keskuudessa on paljon kyvykkäitä organisaattoreja, mutta me emme ole vielä oppineet löytämään heitä emmekä panemaan oikeille paikoille. Hän sanoo olevansa varma, että työtätekevien joukkojen keskuudesta nousee yhä lukuisammin organisaattoreita, jotka tov. Sverdlovin työtä muistaen seuraavat järkkymättä hänen esimerkkiään.

## KAKSI ÄÄNILEVYIHIN TALLENNETTUA PUHETTA <sup>99</sup>

### 1

#### TYÖSTÄ KULKULAITOKSEN HYVÄKSI

Toverit! Punaisen Armeijan suuret voitot ovat vapauttaneet meidät Koltshakin ja Judenitshin hyökkäyksiltä ja tehneet miitei kokonaan lopun Denikinistä.

On murskattu tilanherrojen ja kapitalistien asevoimat. Nämä tilanherrat ja kapitalistit tahtoivat koko maailman kapitalistien auttamina palauttaa Venäjällä kaikkivaltiuksensa.

Imperialistinen sota ja sitten vastavallankumousta vastaan käyty sota ovat kuitenkin tavattomasti rappioittaneet ja tehneet voimattomaksi koko maan.

On ponnistettava kaikki voimat päästäksemme rappioitilasta, jälleenrakentaaksemme teollisuuden ja maatalouden sekä antaaksemme talonpojille viljasta tuotteita, joita he tarvitsevat.

Nyt, kun olemme voittaneet tilanherrat, vapauttaneet Siperian, Ukrainan ja Pohjois-Kaukasian, meillä on täysi mahdollisuus jälleenrakentaa maamme talous.

Meillä on paljon viljaa, meillä on nyt kivihiiltä ja raakaöljyä. Kaikki riippuu nyt kulkulaitoksesta. Rautatiet ovat epäkunnossa. Kulkulaitos on jälleenrakennettava. Silloin voimme kuljettaa tehtaisiin viljaa, hiiltä ja öljyä, silloin voimme kuljettaa suolaa, silloin alkaa teollisuuden jälleenrakentaminen, loppuu tehdastyöläisten ja rautatieläisten nälänhätä.

Ryhtykööt siis kaikki työläiset ja talonpojat jälleenrakentamaan kulkulaitosta, käykööt he lujasti ja antaumuksellisesti käsiksi tähän työhön.

Kaikki kulkulaitoksen jälleenrakentamiseen tarvittavat työt on tehtävä suurella innostuksella, vallankumouksellisella tarmolla ja rajattomalla antaumuksella.

Me olemme voittaneet verisen sodan rintamalla.  
Me voitamme myös verettömällä rintamalla, työrintamalla.

**Kaikki jälleenrakentamaan kulkulaitosta!**

*Pidetty maaliskuun lopulla 1920*

*Julkaistu ensi kerran  
tammikuun 21 pnä 1928  
„Pravda“ lehden 18. numerossa*

*Julkaistaan äänilevyyn  
tallennetun tekstin mukaan*

---



## 2

## .TYÖKURISTA

Miksi me voitimme Judenitshin, Koltshakin ja Denikinin, vaikka koko maailman kapitalistit auttoivat heitä?

Miksi olemme vakuuttuneita, että voitamme nyt rappion, jälleenrakennamme teollisuuden ja maatalouden?

Me voitimme tilanherrat ja kapitalistit siksi, että puna-armeijalaiset, työläiset ja talonpojat tiesivät taistelevansa sydänasiansa puolesta.

Me voitimme siksi, että koko työväenluokan ja koko talonpoikaiston parhaimmisto osoitti ennen kuulumatonta sankaruutta tässä riistäjiään vastaan käymässään sodassa, osoitti hämmästyttävää urhoollisuutta, kesti ennen kuulumattomia rasituksia, uhrautui ja karkotti armotta riveistään etuiliijat ja pelkurit.

Samoin olemme nytkin vakuuttuneita, että voitamme rappion, sillä koko työväenluokan ja koko talonpoikaiston parhaimmisto nousee taisteluun sitä vastaan yhtä tietoisena, yhtä lujana ja sankarillisena.

Kun miljoonat työtätekevät liittyvät yhteen ja seuraavat yhtenä miehenä luokkansa parhaimmistoa, niin silloin voitto on taattu.

Etuiijjat on ajettu pois armeijasta. Nyt me kaikki sanomme:

„Alas etuiliijat, alas ne, jotka ajattelevat vain omaa etuaan ja keinottelevat, jotka pakoilevat työtä ja pelkäävät voiton vaatimia uhreja!”

Eläköön työkuri, työinto, uskollisuus työväen ja talonpoikain asialle!

Ikuinen kunnia Punaisen Armeijan eturiveissä kaatuneille taistelijoille!

Ikuinen kunnia niille, jotka vievät nyt mukanaan miljoonia työtätekeviä kulkien mitä innokkaimmin työarmeijan eturiveissä!

*Pidetty maaliskuun lopulla 1920*

*Julkaistu ensi kerran  
tammikuun 21 p:nä 1928  
„Pravda” lehden 18. numerossa*

*Julkaistaan äänilevyy-  
tallennetun tekstin mukaan*

---

**VKP(b):n IX EDUSTAJAKOKOUS<sup>100</sup>**

**MAALISKUUN 29 — HUHTIKUUN 5 p:nä 1920**

*Julkaistu kirjassa:*  
*„Venäjän kommunistisen puolueen*  
*yhdeksäs edustajakokous.*  
*Pikakirjoituseloste”. Moskova, 1920*

*Julkaistaan kirjan tekstistä,*  
*joka on tarkistettu*  
*pikakirjoitteen mukaan*



## Личная анкета

для делегатов 9-го Съезда Р. К. П. (большевиков).

1. Имя, отчество и фамилия. *Иванов Иван Иванович*
  2. № делегатского билета ~~регистрация~~ *281*
  3. В какой организации числитесь (уезд, губерния).  
*Минск.*
  4. Число членов вашей организации. *35 000*
  5. Как избраны (на губконференции, уездконференции, общем собрании и т. д.) и когда.  
*Моск. губ. конференция*
  6. Число представленных членов партии на губконференции, уездконференции, общем собрании, на которой вы были избраны на Съезд.  
*35 000*
  7. Возраст. *50*
  8. Образование. *Высшее*
  9. Бывшая профессия (указать вполне определенно), или какие специальности знаете.  
*Работ. на м. и ж. и ж. и ж. и ж. и ж.*
  10. Национальность. *Белорусы*
  11. Семейное положение. *Брачен*
- Партийная работа.**
12. С какого времени состоите членом Р. К. П. (год, месяц).  
*с 1898 г.*
  13. На каких Всероссийских партийных Съездах вы участвовали.  
*Каждый год по всей*
  14. Какую партийную работу исполняли, когда и где.  
*Члены ЦК и ред. ЦК.*

Ensimmäinen sivu V. I. Leninin,  
VKP(b):n IX edustajakokouksen edustajan,  
täyttämästä kyselylomakkeesta.—  
Maaliskuun 29 pnä 1920

*Pienennetty*

## I

AVAJAISPUHE  
MAALISKUUN 29 pnä

Sallikaa minun ennen kaikkea VKP:n Keskuskomitean nimessä tervehtiä puolueen edustajakokoukseen saapuneita edustajia.

Toverit, avaamme puolueen sääntömääräisen edustajakokouksen erittäin tärkeänä ajankohtana. Vallankumouksemme sisäinen kehitys on johtanut mitä suurimpiin ja pikaisiin voittoihin vihollisesta kansalaissodassa, ja maailmantilanteesta johtuen nämä voitot ovat osoittautuneet nimenomaan neuvostovallankumouksen voitoksi maassa, joka ensimmäisenä suoritti neuvostovallankumouksen, mitä heikoimmassa ja takapajuisimmassa maassa, voitoksi koko maailman kapitalismin ja imperialismin yhdistyneistä voimista. Näiden voittojen jälkeen me voimme nyt rauhallisina ja täysin varmoina ryhtyä täyttämään rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön vuorossaolevia tehtäviä vakuutuneina siitä, että tämä edustajakokous tekee yhteenvedot jo kolmatta vuotta jatkuneessa neuvostotyössä saadusta kokemuksesta ja kykenee käyttämään hyväksi saatua opetusta edessäolevan yhä vaikeamman ja monimutkaisemman taloudellisen rakennustyön tehtävän ratkaisemisessa. Kansainvälisen tilanteen kannalta asemamme ei ole ollut vielä koskaan niin edullinen kuin nyt. Meitä ilahduttavat ja innostavat varsinkin ne tiedot, joita saamme joka päivä Saksasta ja jotka osoittavat, että niin vaivalloista ja vaikeaa kuin sosialistisen vallankumouksen syntyminen lieneekin, proletaarinen neuvostovalta laajenee Saksassa vastustamattomasti. Saksalainen kornilovilaisuus esitti myös Saksassa samanlaista osaa kuin Venäjällä. Kornilovilaisuuden jälkeen ei ainoastaan kaupunkien työväenjoukot,

vaan myös Saksan maalaisproletariaatti alkoivat kallistua työväenvallan kannalle, ja tällä käännteellä on maailmanhistoriallinen merkitys. Se vahvistaa jälleen kerran, että olemme oikealla tiellä, ja antaa meille varmuuden siitä, ettei ole kaukana aika, jolloin kuljemme käsi kädessä Saksan Neuvostohallituksen kanssa. (Suosionosoituksia.)

Julistan edustajakokouksen avatuksi ja pyydän valitsemaan kokouksen puhemiehistön.

---



## 2

KESKUSKOMITEAN SELOSTUS  
MAALISKUUN 29 pnä

Toverit, ennen kuin aloitan selostuksen, minun on sanottava, että selostus on nyt, kuten viime edustajakokouksesakin, jaettu kahteen osaan: poliittiseen ja organisaatiotyötä koskevaan osaan. Tämä jako johtaa ennen kaikkea mieleen, millaiseksi muodostui KK:n toiminta ulkonaisesti, organisatoriselta puolelta. Puolueemme on nyt toiminut ensimmäisen vuoden ilman J. M. Sverdlovia, eikä tämä menetyks ole voinut olla vaikuttamatta koko KK:n organisatoriseen puoleen. Kukaan ei ole osannut yhdistää persoonassaan niin hyvin sekä organisatorista että poliittista työtä kuin tov. Sverdlov osasi sen tehdä, ja meidän on pitänyt koettaa korvata hänen työnsä kollegion työllä.

Keskuskomitean jokapäiväistä juoksevaa työtä ovat tänä toimintakautena tehneet kaksi KK:n täysistunnossa valittua kollegiota — KK:n Organisaatiobyroo ja KK:n Poliittinen byroo, ja jotta molempien laitosten päätökset olisivat olleet johdonmukaisia ja sopusoinnussa keskenään, on sihteeri kuulunut kumpaankin byroohon. Asiat ovat olleet sillä tavalla, että Organisaatiobyroon perustehtävänä on tällä kertaa ollut puolueen voimien sijoittelu ja Poliittisen byroon tehtävänä poliittiset asiat. On itsestään selvää, että tämä jako on jossain määrin keinotekoista, sillä onhan ymmärrettävää, ettei mitään politiikkaa voida harjoittaa ilmentämättä sitä henkilönvaihdoksissa ja nimityksissä. Näin ollen mikä tahansa organisatorinen kysymys saa poliittisen merkityksen, ja meillä on tullut tavaksi, että KK:n yhden jäsenen esitys on riittävä, että mikä tahansa kysymys niistä tai näistä asianhaaroista johtuen käsitellään poliittisena kysymyksenä. Tuskin olisi ollut tarkoituksenmukaista yrittää

jollain muulla tavalla jakaa KK:n työtä ja tuskin se olisi käytännössä johtanut päämäärään.

Mainitunlainen asiainhoito on johtanut hyvin suotuisiin tuloksiin: meillä ei ole ollut tapausta, että näiden kahden byroon välillä olisi syntynyt vaikeuksia. Näiden molempien elinten työ on yleensä ollut hyvää yhteistyötä, jota käytännössä on helpottanut sihteerin läsnäolo; puolueen sihteeri on vuorostaan täyttänyt vain yksinomaan KK:n tahdon. Mahdollisten väärinkäsitysten välttämiseksi on heti alussa korostettava, että puolueen KK:n sihteeri on toteuttanut käytännössä yksinomaan vain KK:n kollegisia päätöksiä, jotka on hyväksytty Organisaatiobyroossa tai Poliittisessa byroossa tai Keskuskomitean täysistunnossa. Muuten ei Keskuskomitea voi toimia oikein.

Mainittuani lyhyesti KK:n sisäisestä työjärjestyksestä siirryn varsinaiseen tehtävääni, esittämään KK:n toimintaselostusta. KK:n poliittisen toiminnan selostaminen on kovin vaikea tehtävä, mikäli tämä tehtävä käsitetään kirjaimellisesti. Tänä vuonna Poliittisen byroon työ on valtaosaltaan ollut kaikkinaisten politiikan alalla heränneiden kysymysten jatkuvaa ratkaisemista, kaikkien neuvosto- ja puoluejärjestöjen, kaikkien työväenluokan järjestöjen toiminnan yhdistämistä, koko Neuvostotasavallan toiminnan yhdistämistä ja suuntaamista. Poliittinen byroo on ratkaissut kaikki kansainvälisen ja sisäisen politiikan kysymykset. Selvää on, ettei voida edes pyrkiä luettelemaan likipitäänkään näitä kysymyksiä. Siitä, mitä Keskuskomitea on painattanut tätä edustajakokousta varten, te löydätte tarvittavan aineiston johtopäätöksien tekoa varten. Olisi ylivoimaista, jos yrittäisin toistaa tuon aineiston selostuksessani eikä se nähdäkseni kiinnostaisi edustajia. Jokainen meistä yhdessä tai toisessa puolue- ja neuvostojärjestössä työskennellessään seuraa jatkuvasti poliittisten, ulko- ja sisäpoliittisten kysymysten tavatonta vaihtumista. Näiden kysymysten ratkaisu sinänsä, sellaisena kuin se on ilmennyt Neuvostovallan dekreeteissä, puoluejärjestöjen toiminnassa ja kaikissa käännteissä, on puolueen KK:n arviointia. On sanottava, että asioita on ollut niin paljon, että ne on pitänyt useinkin ratkaista tavattoman kiireellisesti, ja vain siksi, että kollegion jäsenet tunsivat täydellisesti toisensa, olivat selvillä mielipidevivahteista ja luottivat täydellisesti toisiinsa, on työ voitu suorittaa. Muuten se olisi ollut yli-

voimaista kolmekin kertaa suuremmalle kollegiolle. Usein mutkalliset kysymykset jouduttiin ratkaisemaan puhelin-keskusteluilla kokousten pidon asemesta. Niin tehtiin varmoina siitä, etteivät eräät, ilmeisen mutkalliset kiistakysymykset tule sivuutetuiksi. Nyt, kun minun on tehtävä yleinen selostus, rohkenen asioiden kronologisen esityksen ja ryhmittelyn asemesta rajoittua tarkastelemaan vain tärkeimpiä ja oleellisimpia seikkoja ja sitä paitsi juuri niitä seikkoja, jotka sitovat eilispäivän kokemukset tai oikeammin sanoen eletyn vuoden kokemukset edessämme oleviin tehtäviin.

Neuvostovallan historian kirjoittamisen aika ei ole vielä tullut. Ja vaikka se jo olisikin tullut, niin me — sanon sen omasta puolestani ja luullakseni myös KK:n puolesta — emme aio ryhtyä historiankirjoittajiksi, vaan meitä kiinnostaa nykyaika ja tulevaisuus. Päättynyttä toimintakautta me pidämme aineistona ja opetuksena, astuinlautana, jolta meidän on ponnahdettava eteenpäin. Tältä kannalta katsoen KK:n toiminta jakautuu kahteen suureen toimialaan: siihen toimintaan, joka liittyi sotilaallisiin ja tasavallan ulkopoliittisen aseman määrääviin tehtäviin, sekä siihen sisäiseen, rauhanomaiseen taloudelliseen rakennustyöhön, joka on alkanut nousta etutilalle ehkä vasta viime vuoden lopusta tai kuluvan vuoden alusta alkaen, kun kävi täysin selväksi, että me olemme jo saaneet ratkaisevan voiton kansalaissodan ratkaisevilla rintamilla. Viime vuoden keväällä sotilaallinen asemamme oli äärimmäisen tukala, me jouduimme kokemaan, kuten muistatte, lukuisia tappioita, vastavallankumouksen edustajien ja Ententen edustajien uusia suuria ja aivan odottamattomia hyökkäyksiä, joita ei etukäteen osattu aavistaa. Sen vuoksi on aivan luonnollista, että suurin osa tästä kaudesta kului sotilaallisen tehtävän, kansalaissodan tehtävän täyttämiseen, jonka ratkaisu tuntui kaikista pelkureista — menshevikkien, eserrien ynnä muiden pikkuporvarillisten demokraattien edustajain puolueesta puhumattakaan — ja välikerroksiin kuuluvista aineksista mahdollomalta ja joka pani heidät aivan vilpittömästi puhumaan, että tuota tehtävää ei voida ratkaista, että Venäjä on takapajuinen ja heikentynyt maa, joka ei pysty voittamaan koko maailman kapitalistista järjestelmää, koska vallankumous Lännessä viivästyy. Juuri siksi omalla näkökannallamme pysyen meidän oli sanottava

aivan varmoina ja ehdottoman vakuuttuneina, että me voitamme, oli noudatettava käytännössä ohjelauseita: „kaikki voittoa varten” ja „kaikki sodan hyväksi”.

Tuon ohjelauseen nimessä oli aivan tietoisesti ja julki-  
sesti kieltäydyttävä tyydyttämästä monia tuiki tärkeitä  
jokapäiväisiä tarpeita ja jätettävä usein ilman apua hyvin  
monia avun tarpeessa olevia, siinä varmassa uskossa, että  
meidän on keskitettävä kaikki voimat sotaan ja saatava  
voitto sodassa, johon Entente pakotti meidät. Ja ihme, joka  
on nyt tapahtunut, saattoi tapahtua vain sen ansiosta, että  
puolue oli vartiopaikallaan, että puolue noudatti mitä tiu-  
kinta kuria, ja siksi, että puolueen auktoriteetti oli yhdistä-  
mässä kaikkia hallinnonhaaroja ja laitoksia ja KK:n anta-  
maa ohjelauseita noudattivat yksimielisesti kymmenet,  
sadat, tuhannet ja vihdoin miljoonat, ja vain siksi, että  
antauduttiin ennen kuulumattomiin uhrauksiin. Vain siksi  
Ententen imperialistien ja koko maailman imperialistien  
kaksin-, kolmin- ja nelinkertaisista hyökkäyksistä huoli-  
matta me kykenimme voittamaan. Emmekä me tietenkään  
vain korosta asian tätä puolta, vaan meidän on myös otet-  
tava huomioon, että asian tämä puoli on opetuksena siitä,  
että ilman kuria ja ilman keskitystä emme olisi koskaan  
täyttäneet tätä tehtävää. Ne ennen kuulumattomat uhrauk-  
set, joihin antauduimme pelastaaksemme maan vastaval-  
lankumoukselta ja turvataksemme Venäjän vallankumouk-  
sen voiton Denikinistä, Judenitshista ja Koltshakista, ovat  
sosiaalisen maailmanvallankumouksen voiton takeina.  
Kaiken tämän toteuttaminen käytännössä vaati puolue-  
kuria, mitä tiukinta sentralisaatiota ja ehdotonta varmuutta  
siitä, että kymmenien ja satojen tuhansien ihmisten ennen  
kuulumattoman raskaat uhraukset auttavat näiden tehtä-  
vien täyttämistä, että kaikki se voidaan todella tehdä ja  
varmentaa. Mutta sitä varten oli tarpeen, että puolueemme  
ja diktatuuria toteuttava luokka, työväenluokka, että ne oli-  
sivat olleet aineksina, jotka liittävät yhteen monia miljo-  
nia työtätekeviä Venäjällä ja kaikkialla maailmassa.

Jos syvennymme ajattelemaan sitä, mikä loppujen lopuksi  
oli sen syvimpana perustana, että tapahtui sellainen histo-  
rian ihme, että heikko, väsynyt ja takapajuinen maa voitti  
maailman voimakkaimmat maat, niin huomaamme, että  
sinä oli sentralisaatio, kuri ja tavaton itseuhrautuvaisuus.  
Millä pohjalla? Miljoonien työtätekevien järjestäytyminen

mitä valistumattomimmassa maassa, tämä kurinalaisuus ja sentralisaatio on ollut mahdollista vain sen perusteella, että kapitalismi liitti yhteen kapitalismin koulun käyneet työläiset, että proletariaatti on liittynyt yhteen kaikissa kehittyneissä maissa ja sitä laajemmassa mitassa, mitä kehittyneempi maa on; toisaalta sen ansiosta, että omistus, kapitalistinen omistus, pienomistus tavaratuotannossa erottaa. Omistus erottaa, jota vastoin me yhdistämme, yhdistämme yhä useampia miljoonia työtätekeviä kaikkialla maailmassa. Voidaan sanoa, että sen näkevät nyt jo sokeatkin, ainakin ne, jotka eivät halunneet sitä nähdä. Mitä pitemmälle aika on kulunut, sitä suuremmaksi on käynyt vihollistemme hajanaisuus. Heitä on hajottanut kapitalistinen omistus, tavaratuotannossa vallitseva yksityisomistus, riippumatta siitä, ovatko nämä yksityisomistajat pikkuisäntiä, jotka keinottelevat viljaylijäämillä ja rikastuvat nälkää kärsivien työläisten kustannuksella, tai eri maiden kapitalisteja, ja vaikka heillä onkin ollut sotilaallista voimaa ja vaikka he ovatkin perustaneet „Kansainliiton”, tuon maailman kaikkien edistyneimpien kansakuntien „suuren yhtenäisyysliiton”. Tämä yhtenäisyys on kuitenkin pelkkää kuvittelua, pelkkää petosta ja valhetta. Me saimme nähdä — ja se on mainio esimerkki —, että tuo paljon puhuttu „Kansainliitto”, joka yritti jakaa valtioiden hallinto-oikeuksia, yritti jakaa maailman, tuo paljon puhuttu liitto osoitautui bluffiksi, joka paljastui heti, sillä sen perustana oli kapitalistinen omistus. Me saimme nähdä sen mitä suurimmassa historiallisessa mitassa ja se vahvistaa perustotuuden, jonka tunnustamisen pohjalle me rakensimme oikeellisuutemme, ehdottoman varmuutemme, että Loka-kuun vallankumous voittaa, että me käymme käsiksi sellaiseen työhön, joka kaikista vaikeuksista ja esteistä huolimatta vetää mukaansa yhä uusia miljoonia työtätekeviä kaikissa maissa. Me tiesimme, että meillä on liittolaisia, että on kyettävä osoittamaan uhrautuvaisuutta yhdessä maassa, jolle historia on langettanut kunniakkaan ja mitä vaikeimman tehtävän, jotta ennen kuulumattoman raskaat uhraukset korvautuisivat satakertaiseksi, sillä jokainen uusi kuu-kausi, jonka me elämme maassamme, tuo meille miljoonittain liittolaisia kaikissa maissa.

Kun vihdoin syvennymme ajattelemaan sitä, miksi kävi niin, että me saatoimme voittaa, että meidän täytyi voittaa,

niin vain siksi, että kaikki vihollisemme, jotka olivat virallisesti sidotut jos jonkinlaisin sitein maailman voimakkaimpiin hallituksiin ja pääoman edustajiin — olivatpa ne virallisesti yhtyneet miten tahansa —, osoittautuivat eristetyiksi toisistaan, heitä erotti itse asiassa juuri heidän sisäinen yhteytensä sysäten heidät taistelemaan toisiaan vastaan. Kapitalistinen omistus turmeli heitä, muutti heidät liittolaisista villipedoiksi, ja niinpä he eivät huomanneet, että Neuvosto-Venäjä saa yhä enemmän kannattajia Arkan-gelissa maihin nousseiden englantilaisten sotilaiden keskuudessa, Sevastopolissa maihin nousseiden ranskalaisten merimiesten keskuudessa, kaikkien maiden työläisten keskuudessa, poikkeuksetta kaikissa edistyneissä maissa, joissa sosialisovittelijat ovat siirtyneet pääoman puolelle. Juuri tämä on perussyy, se pohjimmainen syy, joka tuotti meille viime kädessä mitä varmimman voiton ja joka oli ja on edelleenkin meidän tärkein, ammentamaton ja ehtymätön voimanlähteemme sallien meidän sanoa, että kun toteutamme maassamme täydessä mitassa proletariaatin diktatuurin ja yhdistämme mahdollisimman tiiviisti proletariaatin voimat sen etujoukon, sen edistyksellisen puolueen avulla, niin silloin voimme odottaa maailmanvallankumousta. Ja itse asiassa juuri siinä ilmenee proletariaatin taistelutahto, päättäväisyys käydä taistelua, se kuvastaa proletariaatin päättäväistä pyrkimystä liittoutua miljoonien ja kymmenien miljoonien työläisten kanssa kaikissa maissa.

Herrat porvarit ja II Internationalen kvasi-sosialistit ovat julistaneet ne agitaatiofraaseiksi. Ei, ne ovat historian todellisuutta, jonka Venäjän verisen ja raskaan kansalais-sodan kokemukset ovat vahvistaneet todeksi, sillä tämä kansalaissota on ollut sotaa maailman pääomaa vastaan, ja tämä pääoma on joutunut itsestään hajoamistilaan tappelussa, kuluttanut itseään, samaan aikaan kun meistä on tullut nälkään ja pilkkukuumeeseen menehtyvän proletariaatin maassa entistä karaistuneempia ja entistä voimakkaampia. Tässä maassa olemme saaneet puolellemme yhä enemmän työtätekeviä. Sen, mikä sovittelijoista näytti ennen agitaatiofraasilta ja mille porvaristo oli tottunut nauramaan, tämä vallankumouksemme vuosi ja varsinkin toimintavuosi on tehnyt lopullisesti kiistattomaksi historialliseksi tosiasiaksi, joka antaa mahdollisuuden sanoa mitä suurimmalla varmuudella: koska olemme sen tehneet, niin

siten olemme näyttäneet toteen, että meillä on yleismaailmallinen perusta, joka on paljon laajempi kuin millään muulla aikaisemmin tapahtuneella vallankumouksella. Olemme solmineet kansainvälisen liiton, jota ei ole merkitty mihinkään eikä virallistettu missään, joka „valtio-oikeuden” kannalta ei ole mitään, mutta joka todellisuudessa, mätänevässä kapitalistisessa maailmassa on kaikki kaikessa. Kaikki ne kuukaudet, joiden kuluessa valtasimme itsellemme asemia tai yksinkertaisesti torjuimme ennen kuulumattoman voimakkaan vihollisen hyökkäyksiä, ovat todistaneet koko maailmalle, että me olemme oikeassa, ja tuoneet meidän puolellemme yhä uusia miljoonia ihmisiä.

Tämä prosessi näytti vaikealta ja siihen liittyi suuria tappioita. Suomessa riehunutta mitä julminta valkoista terroria seurasi Unkarin vallankumouksen tappio juuri tänä toimintakautena. Pettäen omat parlamenttinsa Ententen edustajat tukahduttivat sen Romanian kanssa tekemänsä salaisen sopimuksen mukaisesti.

Se oli mitä katalin petos, kansainvälisen Ententen salaliitto Unkarin vallankumouksen tukahduttamiseksi valkoisen terrorin avulla, puhumattakaan siitä, että Ententen edustajat pyrkivät kaikin keinoin pääsemään sopimukseen saksalaisten sovittelijain kanssa Saksan vallankumouksen tukahduttamiseksi; että nuo miehet, jotka olivat julistaneet Liebnechtin rehelliseksi saksalaiseksi, kävivät kuin vesikauhuiset koirat tämän rehellisen saksalaisen kimppuun yhdessä saksalaisten imperialistien kanssa. He ylittävät siinä kaiken mahdollisen, mutta kaikki nuo heidän vainoitoimenpiteensä vain lujittivat ja voimistivat meitä, kaivoivat maaperää heidän jalkojensa alta.

Mielestäni meidän on otettava huomioon ennen kaikkea juuri tämä saamamme tärkein kokemus. Tässä suhteessa on ajateltava ennen muuta sitä, että kaiken agitaatio- ja propagandatyömme pohjaksi otetaan sen analysointi ja selitys, miksi me voitimme, miksi nämä kansalaissodan vaatimat uhraukset ovat korvautuneet satakertaisesti ja miten meidän on tähän kokemukseen nojautuen meneteltävä saadaksemme voiton toisessa sodassa, jota käydään verettömällä rintamalla, sodassa, joka on vain muuttanut muotoaan, ja jota edelleenkin käyvät meitä vastaan samat vanhan kapitalistisen maailman edustajat, palkkarengit ja johtajat, mutta vain entistä sisukkaammin, raivokkaammin

ja kiivaammin. Vallankumouksemme on paremmin kuin mikään muu vallankumous vahvistanut oikeaksi sen lain, että mitä voimakkaampaa on vallankumous, mitä voimakkaammin se rynnistää, mitä tarmokkaampaa ja päättäväisempää se on, mitä voittoisampaa on sen kulku, sitä kovemmaksi käy myös porvariston vastarinta. Mitä enemmän me saamme voittoja, sitä paremmin kapitalistiset riistäjät oppivat yhdistymään ja sitä päättäväisemmin ne alkavat hyökätä. Sillä te kaikki muistatte hyvin — ajan kannalta katsoen siitä ei ole vielä kulunut niinkään paljon aikaa, mutta elettyjen tapahtumien kannalta siitä on jo kauan —, muistatte, että Lokakuun vallankumouksen alussa bolshevismia pidettiin kuriositeettina; Venäjällä tuosta käsityksestä jouduttiin luopumaan hyvin pian, ja nyt tuosta käsityksestä, joka on ollut proletaarisen vallankumouksen kehittymättömyyden ja heikkouden ilmenemistä, on luovuttu Euroopassakin. Bolshevismi on muodostunut yleismaailmalliseksi ilmiöksi, työväenvallankumous on nostanut päänsä. Neuvostojärjestelmä, jota luodessamme lokakuussa seurasimme vuoden 1905 antamia opetuksia ja kehitelimme omaa kokemustamme, tämä neuvostojärjestelmä on osoittautunut maailmanhistorialliseksi ilmiöksi.

Liioittelematta voidaan sanoa, että kaksi leiriä seisoo nyt täysin tietoisesti vastakkain koko maailman mitassa. Todetakoon, että juuri tänä vuonna ne ovat asettuneet vastakkain ratkaisevassa ja viimeisessä kamppailussa, ja juuri nyt, tämän edustajakokouksemme aikana, me elämme ehkä erästä kaikkein merkittävintä, jyrkintä ja vielä päättymättöntä sodasta rauhaan siirtymisen vaihetta.

Te kaikki tiedätte, miten kävi imperialististen Entente-valtojen johtajien, jotka kirkuivat koko maailmalle: „emme lakkaa koskaan sotimasta usurpaattoreita, rosvoja, vallankaappaajia vastaan, demokratian vihollisia, bolshevikkeja vastaan”, te tiedätte, että he lopettivat ensin saarron, että he epäonnistuivat yrittäessään yhdistää pienet valtiot, sillä meidän onnistui saada puolellemme ei ainoastaan kaikkien maiden työläiset, vaan myös pienten maiden porvaristo, koska imperialistit eivät ole vain omien maittensa työläisten sortajia, vaan myös pienten valtioiden porvariston sortajia. Te tiedätte, miten me saimme puolellemme edistyneimpien maiden horjuvan porvariston, ja nyt on koittanut sellainen aika, että Entente rikkoo entisiä lupauksiaan,



ohjeitaan, se rikkoo sopimuksiaan, joita se on solminut kymmeniä kertoja m.m. kaikenkaltaisten venäläisten valkokaartilaisten kanssa, ja nyt se istuu näine sopimuksineen särkyneen kaukalon ääressä, sillä se on käyttänyt niihin satoja miljoonia viemättä kuitenkaan asiaansa loppuun.

Luovuttuaan saarrosta Entente on nyt tosiasiallisesti aloittanut rauhanneuvottelut Neuvostotasavallan kanssa, eikä se nytkään vie näitä neuvotteluja loppuun; siksi pienet valtiot eivät enää luota siihen, eivät luota sen voimiin. Me näemme, että Ententen asennoitumista, sen ulkopoliittista asennoitumista ei kerta kaikkiaan voida määritellä tavallisten juridiikan käsitteiden kannalta. Ententen valtioilla ei nyt ole bolshevikkien kanssa sotaa eikä rauhaa, ne ovat sekä tunnustaneet meidät että jättäneet tunnustamatta. Ja tämä täydellinen hajaannus vihollistemme keskuudessa, jotka olivat varmoja, että hehän tässä jotakin ovatkin, osoittaa, että he eivät ole yhtään mitään, että he ovat vain mitätön ryhmä kapitalistisia villipetoja, jotka ovat riitaantuneet keskenään ja aivan voimattomia tekemään meille mitään.

Tilanne on tätä nykyä sellainen, että Latvia on tehnyt virallisesti meille rauhantarjouksen; Suomi on lähettänyt meille sähkeen, jossa puhutaan virallisesti demarkaatiolinjasta, mutta itse asiassa se on siirtymistä rauhanpolitiikkaan. Ja vihdoin Puola, sama Puola, jonka edustajat ovat erittäin kiivaasti kalistelleet ja edelleenkin kalistelevat aseita, sama Puola, joka on eniten saanut ja saa edelleenkin junalasteittain tykistöä ja paljon lupauksia kaikenlaisesta avunannosta, kunhan Puola vain jatkaisi taistelua Venäjää vastaan, vieläpä tämä samainen Puola, jonka hallituksen epävakaa asema pakottaa turvautumaan mihin sotaseikkailuun tahansa, tämäkin Puola on lähettänyt kutsun rauhanneuvotteluihin. On oltava erittäin varovaisia. Poliitikamme vaatii mitä suurinta tarkkaavaisuutta. Tässä suhteessa vaikeinta on oikean linjan löytäminen, sillä niitä raiteita, joilla juna on, ei myöskään kukaan vielä tunne — vihollinenkaan ei tiedä, mitä se oikein tekisi. Herrat Ranskan politiikan edustajat, jotka yllyttävät innokkaimmin Puolaa, samoin kuin tilanherrain ja porvariston Puolan johtomiehet eivät tiedä, mikä on edessä, eivät tiedä, mitä he tahtovat. Tänään he sanovat: „Herrat, vielä muutamia junalasteja tykkeitä, muutamia satoja miljoonia, ja me

olemme valmiit sotimaan bolshevikkeja vastaan". He salavat tiedot lakoista, joita Puolassa alkaa olla yhä enemmän, he tiukentavat sensuuria salatakseen totuuden. Mutta valankumousliike kasvaa siellä. Vallankumouksellisen liikkeen voimistuminen Saksassa, sen siirtyminen uuteen vaiheeseen, uudelle asteelle, jolloin työläiset saksalaisen kornilovilaisuuden jälkeen perustavat punaisia armeijoita, osoittaa suoraan (viimeksi sieltä saadut sähköet), että työläisten kiihtymys yhä kasvaa. Porvarien ja tilanherrain Puolan edustajainkin tajuntaan alkaa tunkeutua ajatus: „Eiköhän jo ole myöhäistä, eiköhän Puolasta tule Neuvostotasavalta ennen kuin ehditään tehdä rauhaa tai sotaa tietävä valtioteko?" He eivät tiedä, mitä tekisivät. He eivät tiedä, mitä huomispäivä heille tuo.

Me tiedämme, että joka kuukausi lisää suuresti voimiamme ja on lisäävä niitä yhä enemmän. Siksi asemamme on nyt kansainvälisessä suhteessa lujempi kuin koskaan ennen. Mutta maailmankriisiin meidän on suhtauduttava tavattoman tarkkaavaisesti ja oltava valmiit kaikkien yllätysten varalta. Olemme saaneet muodollisen rauhantarjouksen Puolalta. Nämä herrat ovat tukalassa asemassa, niin tukalassa, että heidän ystävänsä, saksalaiset monarkistit, jotka ovat kouliintuneempia, joilla on enemmän poliittista kokemusta ja tietoja, ovat turvautuneet sotaseikkailuun, kornilovilaisuuteen. Puolan porvaristo on tehnyt rauhantarjouksen, koska se tietää, että sotaseikkailu voi viedä puolalaiseen kornilovilaisuuteen. Kun tiedämme, että vihollisemme on erittäin tukalassa asemassa — vihollinen, joka ei tiedä, mitä se oikein tekisi ja mitä se huomenna tekee —, meidän on sanottava hyvin päättäväisesti itsellemme, että sota on mahdollinen, vaikka rauhantarjous onkin tehty. Heidän tulevaa menettelyään on mahdotonta arvata. Me olemme nähneet nuo miehet, tunnemme nuo Kerenskit, menshevikit ja eserrät. Näiden kahden vuoden aikana olemme saaneet nähdä, miten heitä on vetänyt tänään Koltshakin puoleen, huomenna miltei bolshevikkien luo ja sitten Denikinin luo, ja kaikkea tätä on verhottu korulauseilla vapaudesta ja demokratiasta. Me tunnemme nuo herrat, joten tarraudumme kaksin käsin rauhantarjoukseen tehden niin suuria myönnytyksiä kuin voimme varmoina siitä, että rauha pienten valtioiden kanssa vie asiaamme eteenpäin paljon paremmin kuin sota, sillä sodan avulla imperialistit

ovat pettäneet työtätekeviä joukkoja, sen avulla he ovat salanneet totuuden Neuvosto-Venäjistä, jonka vuoksi mikä rauha tahansa avaa sata kertaa paremman ja laveamman tien vaikutuksellemme. Se on jo muutenkin suurta näinä vuosina. III, Kommunistinen Internationale on saavuttanut ennenkuulumattomia voittoja. Mutta samalla tiedämme, että meidät voidaan minä päivänä hyvänsä pakottaa sotaan. Vihollisemme eivät vielä itsekään tiedä, mihin he tässä suhteessa oikein pystyvät.

Että sotavalmisteluja suoritetaan, siitä ei ole pienintäkään epäilystä. Tähän valtakunnalliseen aseistautumiseen turvautuvat nykyisin monet Venäjän naapureista, ja ehkä monet niistäkin valtioista, jotka eivät ole naapureitamme. Senpä vuoksi meidän täytyy kansainvälisessä politiikassamme enimmäkseen manöveroida, noudattaa mitä tiukimmin omaksumaamme linjaa ja olla valmiina kaikkeen. Me olemme taistelleet erittäin tarmokkaasti rauhan puolesta. Tämä taistelu antaa oivallisia tuloksia. Tällä taistelutantereella me olemme ansioituneet parhaiten, emme ainakaan huonommin kuin Punaisen Armeijan toimintatantereella, verisellä rintamalla. Mutta rauhan solmiminen kanssamme ei riipu pienten valtioiden tahdosta, se ei riipu niiden tahdosta, vaikka ne itse haluaisivatkin rauhaa. Ne ovat korviaan myöten velassa Ententen maille, joiden kesken taas on käynnissä ankara tappelu ja kilvoittelu. Tästä syystä meidän on muistettava, että maailmanhistoriallinen tilanne, joka pohjaa kansalaissotaan ja Ententeä vastaan käytyyn sotaan, tekee rauhan tietenkin mahdolliseksi.

Mutta pyrkiessämme rauhaan meidän on samalla lujitettava sotakuntoisuuttamme ja oltava ehdottomasti riisumatta armeijaamme aseista. Armeijamme on reaalisena takeena siitä, että imperialistiset suurvallat eivät tee pienintäkään, vähäisintäkään hyökkäysyritystä, sillä vaikka ne saattaisivatkin arvella saavuttavansa alussa jonkinlaista tilapäistä menestystä, niin Neuvosto-Venäjä lyö ne sitten kuitenkin täydellisesti. Se meidän on tiedettävä ja sen on oltava agitaatio- ja propagandatyömme perustana, meidän on myös osattava valmistautua tähän ja ratkaistava se tehtävä, joka lisääntyvän väsymyksen takia pakottaa yhdistämään nämä työalat.

Siirryn nyt tarkastelemaan niitä tärkeimpiä periaatteellisia näkökohtia, jotka ovat pakottaneet meidät ohjaamaan

päätävästi työtätekevät joukot käyttämään armeijaa vuorossaolevien perustehtävien ratkaisemiseen. Kurin entinen perusta, pääoma, on heikentynyt, yhtymisen entinen perusta on poissa. Meidän on luotava toisenlainen kuri, toisenlainen kurin ja yhtymisen perusta. Kaikki mikä on pakotusta, synnyttää suuttumusta ja huutoa, melua ja ulvontaa porvarillisten demokraattien taholta, jotka käyttävät mielellään sanoja „vapaus” ja „tasa-arvoisuus” käsittämättä, että pääoman vapaus on rikos työläisiä kohtaan, että kylläisen ja nälkäisen tasa-arvoisuus on rikos työtätekeviä kohtaan. Valhetta vastaan käytävän taistelun nimessä olemme asettuneet sille kannalle, että toteutamme käytännössä työvelvollisuutta ja liitämme yhteen työtätekeviä emmekä pelkää laisinkaan käyttää pakkokeinoja, sillä vallankumousta ei ole missään tehty ilman pakotusta, ja proletariaatilla on oikeus käyttää pakotuskeinoja pitääkseen hinnalla millä hyvänsä puolensa. Kun herrat porvarit, herrat sovittelijat, herrat Saksan riippumattomat, Itävallan riippumattomat ja Ranskan longuetlaiset kiistelivät historiallisesta tekijästä, he unohtivat aina sellaisen tekijän kuin proletariaatin vallankumouksellisen päätäväisyyden, lujjuuden ja järkkymättömyyden. Ja maamme proletariaatin järkkymättömyyttä ja karaistuneisuutta on juuri se, että se on sanonut itselleen sekä muille ja todistanut teoissa, että ennemmin tuhoudumme kaikki viimeistä miestä myöten kuin luovumme alueestamme, kuin luovumme periaatteestamme, kurin ja lujan politiikan periaatteesta, politiikan, jonka hyväksi meidän on uhrattava kaikkemme. Vain tämä poliittinen tekijä on ratkaiseva voima kapitalistimaiden ja kapitalistien luokan hajoamishetkellä, tämän luokan jouduktua epätoivoon ja pulaan. Korulauseet vähemmistöstä ja enemmistöstä, demokratiasta ja vapaudesta eivät ratkaise mitään, vaikka kuluneen historiallisen kauden sankarit kuinka vetoaisivat niihin. Ratkaisevia siinä ovat työväenluokan tietoisuus ja lujuus. Jos se on valmis toimimaan antaumuksellisesti, jos se on todistanut pystyvänsä jännittämään kaikki voimansa, niin se ratkaisee asian. On tehtävä kaikki tämän asian ratkaisemiseksi. Työväenluokan päätäväisyys ja sen järkkymätön halu noudattaa ohjelautsettaan — „mieluummin kaadumme kuin antaudumme” — ei ole ainoastaan historiallinen tekijä, vaan myös ratkaiseva tekijä, voiton tekijä.

Tästä voitosta, tästä varmuudesta me siirrymme ja olemme siirtyneet niihin rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön tehtäviin, joiden ratkaiseminen on edustajakokouksemme tärkein tehtävä. Tässä suhteessa ei mielestäni saa puhua Keskuskomitean Poliittisen byroon toimintaselostuksesta tai oikeammin KK:n poliittisesta toimintaselostuksesta, vaan pitää sanoa suoraan ja avoimesti: niin, toverit, se on kysymys, josta te teette päätöksen ja jota teidän on punnittava puolueen ylimpänä arvovaltaisena instanssina. Olemme selittäneet selvästi tämän kysymyksen teille. Olemme ottaneet määrätyn kannan. Velvollisuuttenne on vahvistaa lopullisesti päätöksemme, oikaista tai muuttaa sitä. Mutta KK:n on toimintaselostuksessaan sanottava, että se on tässä peruskysymyksessä, kipeässä kysymyksessä ottanut täysin määritellyn kannan. Niin, tehtävä on nyt keskittää rauhanomaiseen taloudelliseen rakennustyöhön, rappiolle saatetun tuotannon kunnostamiseen kaikki se, minkä proletariaatti, ehdottoman yhtenäinen proletariaatti pystyy keskittämään. Tämä vaatii rautaista kuria ja raudanlujaa järjestystä, joita ilman emme olisi kestäneet edes kahta kuukautta saatikka alun kolmatta vuotta. Meidän on osattava käyttää hyväksi voittoamme. Toisaalta pitää ymmärtää, että tämä siirtyminen vaatii paljon uhrauksia, joita maamme on jo muutenkin joutunut niin paljon tekemään.

Asian periaatteellinen puoli on ollut KK:lle selvä. Koko toimintamme on palvellut tätä politiikkaa ja sitä on suunnattu tässä hengessä. Esimerkiksi sellainen kysymys, joka tuntuu pikkuseikalta ja jolla sellaisenaan, jos se temmattaisiin irti asiayhteydestä, ei tietenkään voi olla syvää periaatteellista merkitystä — nimittäin kollegista ja yksilöllistä johtovaltaa koskeva kysymys, joka jää teidän ratkaistavakseen —, on hinnalla millä hyvänsä asetettava tietojemme, kokemustemme, vallankumouksellisen käytäntömme antamien perusopetusten näkökulmasta. Meille sanotaan esimerkiksi: „Kollegisuus on eräänmuotoista laajojen joukkojen osallistumista hallintaan”. Keskuskomiteassa olemme pohjineet tätä asiaa ja päättäneet siitä, ja meidän on tehtävä siitä tiliä teille: toverit, moista teoreettista sekasotkia ei saa sietää. Jos olisimme pääkysymyksessä, sotilaallista toimintaamme, kansalaissotaamme koskevassa kysymyksessä sietäneet edes kymmenennen osan moista teoreettista seka-  
vuutta, meidät olisi lyöty ja syystä olisi lyötykin.

Toverit, sallikaa minun KK:n toimintaselostuksen yhteydessä ja kun on kysymys uuden luokan osallistumisesta hallintaan kollegiseen tai yksilölliseen johtovaltaan nojautuen, teoretisoida samalla hieman ja osoittaa, miten luokka hallitsee ja missä sen luokkaherruus ilmenee. Emmehän me ole tässä suhteessa ensikertalaisia, ja meidän vallankumouksemme eroaa aikaisemmista vallankumouksista siinä, että vallankumouksessamme ei ole utopismia. Kun uusi luokka on astunut vanhan luokan tilalle, niin se voi pitää puolensa vain käymällä ankaraa taistelua muita luokkia vastaan, ja voittaa lopullisesti vain siinä tapauksessa, jos se pystyy viime kädessä hävittämään yleensä luokat. Valtava mutkallinen luokkataisteluprosessi asettaa kysymyksen juuri näin, muuten voidaan vajota sekasotkun suohon. Missä ilmenee luokan herruus? Missä ilmeni feodaaleihin kohdistunut porvariston herruus? Perustuslaissa kirjoitettiin vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta. Se oli valhetta. Niin kauan kuin on työtätekeviä, omistajat voivat ja omistajina heidän on jopa pakko keinotella. Me sanomme, että tasa-arvoisuutta ei ole, kylläinen ei voi olla tasa-arvoinen nälkäisen kanssa eikä keinottelija työtätekevän kanssa.

Missä nykyään ilmenee luokkaherruus? Proletariaatin herruus ilmenee siinä, että tilanherroilta ja kapitalisteilta on otettu pois omistusoikeus. Kaikkien entisten perustuslakien — tasavaltaisimpienkin, demokraattisimpienkin — henkenä, perussisältönä oli vain omistus. Meidän Perustuslaillamme on oikeus ja se on vallannut oikeuden historialliseen olemassaoloonsa juuri siksi, että se on lakkauttanut omistusoikeuden muutenkin kuin paperilla. Voittanut proletariaatti on lakkauttanut ja hävittänyt lopullisesti omistusoikeuden, juuri siinä ilmenee luokkaherruus. Siis ennen kaikkea omistuskysymyksessä. Kun omistuskysymys ratkaistiin käytännössä, niin siten taattiin luokan herruus. Kun sen jälkeen Perustuslakiin kirjoitettiin se, minkä elämä oli jo ratkaissut — kapitalistien ja tilanherrojen omistusoikeuden lakkauttaminen — ja kun siihen lisättiin, että työväenluokalla on Perustuslain mukaan suuremmat oikeudet kuin talonpoikaistolla ja että riistäjillä ei ole mitään oikeuksia, niin siten siihen kirjoitettiin se, että me olemme saattaneet voimaan luokkamme herruuden ja sitoneet sillä itseemme kaikki työtätekevien kerrokset ja pikku ryhmät.

Pikkuporvarilliset omistajat eivät ole yhtenäisiä; ne heistä, joilla on enemmän omaisuutta, ovat vähemmän omistavien vihollisia, ja kumoamalla omistusoikeuden proletarit julistavat avoimen sodan heille. On vielä paljon tietämättömiä, sivistymättömiä ihmisiä, jotka kannattavat täydellisesti minkälaista vapaakauppaa tahansa, mutta joista ei ole taistelijoiksi, kun huomaavat riistäjien voittamisen merkitsevän kurinalaisuutta ja itseuhrautuvaisuutta, he eivät ole meidän puolellamme, mutta he ovat voimattomia vastustamaan meitä. Vain luokkaherruus määrää omistussuhteen sekä sen, mikä luokka on pinnalla. Se, joka sitoo sellaisen kysymyksen kuin missä ilmenee luokkaherruus demokraattista sentralismia koskevaan kysymykseen, kuten usein näemme tapahtuvan, saa aikaan sellaista sekaannusta, ettei mikään tuloksellinen työ ole sillä pohjalla mahdollista. Perusehtona on propagandan ja agitaation selvyys. Kun vastustajamme ovat sanoneet ja todenneet meidän saaneen aikaan ihmeitä agitaation ja propagandan kehittämisessä, niin tätä ei saa käsittää muodollisesti sillä tavalla, että meillä olisi ollut paljon agitaattoreita ja kulutettu paljon paperia, vaan se on käsitettävä sisällöllisesti siten, että tähän agitaatioon sisältyvä totuus on todella löytänyt tiensä kaikkien tietoisuuteen. Ja tästä totuudesta ei saa poiketa.

Kun luokka tuli toisen tilalle, niin se muutti omistussuhteita. Kun porvaristo tuli feodalismiin tilalle, niin se muutti omistussuhteita; porvariston perustuslaissa sanotaan: „Omistava on tasa-arvoinen kerjäläisen kanssa”. Se on porvariston vapautta. Tuo „tasa-arvoisuus” antoi kapitalistiluokalle herruuden valtiossa. Mutta luuletteko, että tuluaan feodalismiin tilalle porvaristo sekoitti valtion ja hallinnan toisiinsa? Ei, niin hölmöjä porvarit eivät olleet, he sanoivat, että sitä varten, että voitaisiin hallita, pitää olla siihen kykeneviä miehiä, ja sitä varten pitää ottaa feodaaleja ja uudestikasvattaa heidät. Niin he tekivätkin. Oliko se sitten virhe? Ei ollut, toverit, sillä taito hallita ei tipahda taivaasta eikä ole lähtöisin pyhästä hengestä, ja vaikka kyseinen luokka onkin edistyksellinen luokka, se ei silti kykene heti hallitsemaan. Näemme esimerkiksi, että kunnes porvaristo kulki voittoonsa, se otti hallintatoimiin toisesta luokasta, feodaaliluokasta lähtöisin olevia miehiä eikä se mistään muualta voinutkaan ottaa. Asioita on

tarkasteltava selväjärkisesti: porvaristo käytti edeltäjäloukkaa, ja meidänkin tehtävämme on nyt osata sitä käyttää, alistaa se ja käyttää hyväksi sen tietoja ja valmennusta, käyttää kaikkea sitä luokkavoiton hyväksi. Siksi me sanomme, että voittajaluokalta vaaditaan kypsyyttä, mutta kypsyyttä ei todisteta sanoilla eikä asiakirjoilla, sitä todistaa vain kokemus, käytäntö.

Porvarit voittivat, vaikka eivät osanneet hallita, ja he turvasivat voittonsa sillä, että säätivät uuden perustuslain, värväsivät ja valikoivat hallintomiehiä oman luokkansa keskuudesta ja ryhtyivät opiskelemaan käyttäen hyväkseen edeltäjäloukasta lähtöisin olevia hallintomiehiä, alkoivat opettaa, kouluttaa uusia, omia miehiään hallinnollisiin toimiin käyttäen siihen tarkoitukseen koko valtiokoneistoa, ottaen haltuunsa feodaaliset laitokset, lähettäen kouluun rikkaita, ja näin ollen monien vuosien ja vuosikymmenien mittaan he kouluttivat hallintomiehiksi oman luokkansa edustajia. Hallitsevan luokan mukaiseksi ja kaltaiseksi järjestetyssä valtiossa on nykyään tehtävä niin kuin on ennen tehty kaikissa valtioissa. Ellemme halua asettua mitä puhtaimman utopismin ja sisällyksettömien korulauseiden kannalle, meidän on sanottava, että meidän pitää ottaa huomioon menneiden vuosien kokemus, että meidän pitää turvata vallankumouksen avulla saatu Perustuslaki, mutta hallintatyöhön ja valtiolliseen rakennustyöhön meidän on saatava miehiä, jotka osaavat hallita, joilla on valtiollista ja taloudellista kokemusta, ja tällaisia miehiä emme voi saada muualta kuin edeltäjäloukasta.

Kollegisuudesta järkeillään usein mitä tyhmimmässä hengessä, specialistivastaisessa hengessä. Sellaisin käsitysin on mahdotonta voittaa. Jotta voitaisiin voittaa, on ymmärrettävä mitä syvällisimmin koko vanhan porvarillisen maailman historia, ja jotta voitaisiin rakentaa kommunismi, on otettava sekä tekniikka että tiede ja pantava ne palvelemaan laajempia piirejä, mutta niitä ei voida ottaa muilta kuin porvaristolta. Tämä peruskysymys on asetettava kyllin selvästi, sitä on pidettävä yhtenä taloudellisen rakennustyön perustehtävänä. Meidän on hallittava kukistamaamme luokkaan kuuluneiden miesten avulla, jotka ovat kauttaaltaan luokkansa ennakkoluulojen vallassa ja jotka meidän on uudestikasvatettava. Samalla meidän on löydettävä myös omia hallintomiehiä oman luokkamme



riveistä. Meidän on käytettävä koko valtiokoneistoa siihen, että oppilaitosten toiminta, vapaa kansansivistystyö ja käytännöllinen opetus — kaikki tämä tapahtuisi kommunistien johdolla proletaareja, työläisiä ja työtätekeviä talonpoikia varten.

Vain näin me voimme järjestää asian. Kaksivuotisen kokemuksemme jälkeen emme saa ajatella niin, että me muka käymme vasta ensi kertaa käsiksi sosialistiseen rakennustyöhön. Teimme kyllin paljon tyhmyyksiä Smolnan kaudella ja Smolnan vaiheilla. Siinä ei ole mitään häpeällistä. Mistäpä meillä olisi ollut järkeä, kun kävimme ensi kertaa käsiksi uuteen tehtävään! Kokeilimme yhtä ja toista. Ajelehdimme virran mukana, sillä emme voineet erottaa oikeita aineksia vääristä — siihen tarvitaan aikaa. Nyt se on jo läheistä menneisyyttä, joka on jäänyt taaksemme. Tuo aika, jolloin vallitsi kaaos ja intomieli, on menneisyyttä. Brestin rauha on tuon menneisyyden asiakirjoja. Se on historiallinen asiakirja, enemmänkin, se on historiallinen kausi. Meidät pakotettiin Brestin rauhaan siksi, että olimme heikkoja joka suhteessa. Minkälainen tuo kausi oli? Se oli voimattomuuden aikaa, josta selviydyimme voittajina. Se oli kauttaaltaisen kollegisuuden aikaa. Tätä historiallista tosiasiaa ei voida kiistää, kun sanotaan, että kollegisuus on hallintatyön koulu. Eihän saa istua loputtomasti koulun valmistavalla luokalla! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Se ei käy päinsä. Olemme jo aikuisia, mutta meitä tullaan vetämään lakkaamatta nenästä kaikilla aloilla, jos menettelemme kuin koululaiset. On mentävä eteenpäin. On noustava tarmokkaasti ja yksimielisesti korkeammalle. Ammattiliittojen ratkaistavaksi lankeaa erittäin vaikea tehtävä. Ne on saatava käsittämään tämä tehtävä taisteluksi surullisen kuuluisan demokratismin jäännöksiä vastaan. On tehtävä loppu kaikesta virkaan nimitettyjä henkilöitä \* koskevasta kohusta, tästä kaikesta vanhasta ja vahingollisesta romusta, jota esiintyy eri päätöslauselmissa ja suupuheissa. Muuten emme voi voittaa. Ellemme ole oppineet tätä kahdessa vuodessa, niin olemme jääneet jälkeen, ja jälkeen jääneet lyödään.

Tehtävä on äärettömän vaikea. Ammattiliittomme ovat antaneet tavattoman suurta apua proletaarisen valtion

\* Kysymys on henkilöistä, jotka hoitavat valinnallista virkaa ylempää annetun määräyksen perusteella eivätkä valittuina. Suom.

rakentamisessa. Ne ovat olleet yhdysrenkaana sitomassa puoluetta miljoonaisiin sivistymättömiin joukkoihin. Meillä ei ole syytä salata, että ammattiliitot kantoivat hartioillaan vastoinkäymisiämme vastaan käydyn taistelun taakan, kun oli autettava valtiota elintarvikkeiden hankinnassa. Eikö se ollut mitä suurin tehtävä? Äskettäin ilmestyi „Tilastollisen Keskushallinnon Tiedonantolehti”. Siinä esittävät yhteenvetoja tilastotieteilijät, joita ei suinkaan voida epäillä bolshevismin kannattajiksi. Siinä on kaksi mielenkiintoista numerotietoa: vuosina 1918 ja 1919 kuluttavien kuvernementtien työläiset saivat 7 puutaa, mutta tuottavien kuvernementtien talonpojat kuluttivat 17 puutaa viljaa vuodessa. Ennen sotaa he kuluttivat 16 puutaa vuodessa. Siinä kaksi numeroa, jotka osoittavat luokkien välisen suhteen elintarvikekampailussa. Proletariaatti jatkoi uhrien kantamista. Huudetaan väkivallasta! Mutta proletariaatti on puolustanut ja laillistanut tämän väkivallan, todistanut tuon väkivallan oikeaksi uhraamalla itse eniten. Väestön enemmistö, nälkäisen ja rappiotilaan saatetun Venäjämme tuottavien kuvernementtien talonpojat ovat ensi kerran syöneet paremmin kuin satojen vuosien aikana tsaristisella, kapitalistisella Venäjällä. Ja me sanomme, että joukot joutuvat näkemään nälkää siihen saakka, kunnes Punainen Armeija voittaa. Työväenluokan etujoukon oli kannettava nämä uhrit. Tässä taistelussa se sai koulutuksensa; sen saatuamme meidän on mentävä eteenpäin. Tämä askel on nyt otettava hinnalla millä hyvänsä. Vanhoilla ammattiliitoilla, kuten yleensä kaikilla ammattiliitoilla, on historiansa ja menneisyytensä. Tuossa menneisyydessä ne olivat vastarintaelimiä taistelussa työn riistäjiä, kapitalismia vastaan. Mutta tilanne on muuttunut, sillä työväenluokka on noussut valtaan valtiossa ja sen täytyy nyt kantaa suuria uhreja, nääntyä ja nähdä nälkää.

Kaikki eivät kuitenkaan käsitä tätä muutosta eivätkä välitä syventyä siihen. Siinä meitä auttavat eräät menshevikit ja eserrät, jotka vaativat yksilöllisen johtovalan tilalle kollegista johtovaltaa. Anteeksi, toverit, mutta se ei käy päinsä! Sen olemme jo läpikäyneet. Edessämme on nyt hyvin mutkallinen tehtävä: voitettuaamme veristen taistelujen rintamalla meidän on voitettava myös verettömällä rintamalla. Tämä sota on vaikeampi. Tämä rintama on mitä raskain. Sanomme sen suoraan kaikille tietoisille työ-

läisille. Rintamalla käymämme sodan jälkeen seuraa veretön sota. Tilanne on muodostunut sellaiseksi, että mitä enemmän me saimme voittoja, sitä enemmän osoittautui olevan sellaisia alueita kuin Siperia, Ukraina ja Kuban. Siellä on rikkaita talonpoikia, proletaareja siellä ei ole, ja mikäli proletariaattia onkin, se on pikkuporvarillisten tottumusten turmelemaa, ja me tiedämme, että jokainen, jolla on pienikin maatilkkku, sanoo siellä: „Viis minä hallituksesta. Minä kiskon nälkäisestä niin paljon kuin haluan ja viittaa kintaalla koko hallitukselle”. Keinottelija-talonpoikaa, joka Denikinin valtaan joutuneena alkoi kallistua meidän puoleemme, tulee nyt auttamaan Entente. Sota on muuttanut rintamaa ja muotoaan. Nyt Entente sotii käymällä kauppaa ja harjoittamalla elintarvikekeinottelua, jonka se on paisuttanut kansainväliseksi. Tov. Kamenevin teeseissä, jotka julkaistiin „Izvestija TsK” lehdessä<sup>101</sup>, on selitetty täydellisesti sen periaatteellinen perusta. He haluavat tehdä elintarvikekeinottelun kansainväliseksi. He haluavat muuttaa rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön rauhanomaiseksi Neuvostovallan rappeuttamiseksi. Suokaa anteeksi, herrat imperialistit, me olemme varuillamme. Me sanomme: olemme käyneet sotaa ja voittaneet ja siksi pidämme edelleenkin tärkeimpänä ohjelauseena sitä, mikä auttoi meitä voittamaan. Me jätämme tuon ohjelauseen täydellisesti voimaan ja noudatamme sitä nyt työn rintamalla, nimittäin ohjelauseetta proletariaatin kestävydestä ja sen tahdon yhtenäisyydestä. On tehtävä loppu vielä säilyneistä vanhoista ennakkoluuloista ja tottumuksista.

Lopuksi saanen pysähtyä hieman tarkastelemaan tov. Gusevin kirjasta, joka mielestäni ansaitsee huomiota kahdessa suhteessa: se ei ole hyvä ainoastaan muodolliselta puolelta eikä ainoastaan siksi, että se on kirjoitettu tätä edustajakokoukustamme varten. Jostakin syystä me kaikki olemme tähän saakka tottuneet kirjoittelemaan päätöslausemia. Sanotaan, että kaikenlainen kirjallisuus on hyvää, paitsi ikävä. Päätöslausemat on luullakseni katsottava ikävään kirjallisuuteen kuuluvaksi. Olisi parempi, jos me toveri Gusevin esimerkkiä seuraten kirjoittelisimme vähemmän päätöslausemia ja enemmän kirjasia, vaikka niissä olisikin yhtä runsaasti virheitä kuin on hänen kirjassaan. Mutta näistä virheistään huolimatta se on paras teos, sillä

siinä on huomio keskitetty perustavaa laatua olevaan taloussuunnitelmaan, koko maan teollisuuden ja tuotannon jälleenrakentamissuunnitelmaan, sillä siinä on kaikki alistettu palvelemaan tätä perustavaa taloussuunnitelmaa. Keskuskomitea on liittännyt täällä tänään jaettuihin teeseihinsä kokonaisen kohdan, jonka se on lainannut sellaisenaan tov. Gusevin teeseistä. Asiantuntijain avulla me voimme vielä yksityiskohtaisemmin kehittää tätä perustavaa laatua olevaa taloussuunnitelmaa. Meidän on muistettava, että tämä suunnitelma on laadittu moniksi vuosiksi. Me emme lupaa, että pelastamme maan heti nälänhädästä. Me sanomme, että taistelu tulee olemaan vaikeampaa kuin se oli sotarintamalla, mutta se kiinnostaa meitä enemmän, se vie meidät lähemmäksi varsinaisia perustehäviämme. Se vaatii mitä suurinta voimien jännitystä ja sitä tahdon yhtenäisyyttä, jota olemme osoittaneet aikaisemmin ja jota meidän on nytkin osoitettava. Kun ratkaisemme tämän tehtävän, niin saavutamme verettömällä rintamalla ainakin yhtä suuren voiton kuin kansalaissodan rintamalla. (Suosionosoituksia.)

---

## 3

LOPPULAUSUNTO  
KESKUSKOMITEAN SELOSTUKSEN JOHDOSTA  
MAALISKUUN 30 pnä

Toverit, suurimmaksi hyökkäysten kohteeksi muodostui se KK:n poliittisen toimintaselostuksen osa, jota tov. Sapronov sanoi sättimiseksi. Tov. Sapronov antoi puolustamalleen näkökannalle tavattoman selvän luonteen ja sävyn, ja osoittaakseni teille, miten asianlaita todellisuudessa on, haluaisin aloittaa johtamalla mieleenne eräitä tärkeimpiä päivämääriä. Edessäni on „Izvestija TsK RKP” lehden maaliskuun 2 pn numero; me julkaisimme siinä KK:n nimissä edustajakokouksen järjestämistä koskevan kirjeen VKP:n järjestöille. Heti ensimmäisessä kirjeessä me sanomme: „Puhtaasti teoreettisten pohdiskelujen, yleisistä kysymyksistä käytyjen väittelyjen ja periaatteellisten päätöslauselmien hyväksymisen aika on onneksi ohi. Se on jo läpikäyty aste, se on eilen ja toissa päivänä ratkaistu tehtävä. On kuljettava eteenpäin, on kyettävä ymmärtämään, että ratkaistavanamme on nyt *praktillinen tehtävä*, että rappiotilan mitä nopein lopettaminen on *käytännön tehtävä*, joka on ratkaistava kaikin voimin, aito vallankumouksellisella tarmokkuudella, yhtä antaumuksellisesti kuin parhaat toverimme, puna-armeijalaiset — työläiset ja talonpojat — taistelivat voittaen Koltshakin, Judenitshin ja Denikinin”.

Minun on tunnustettava, että syyllistyin tässä optimismiin, kun luulin, että teoreettisten pohdiskelujen aika on ohi. Tosiaankin, ennen vallankumousta 15 vuotta teoretisoi-tiin, nyt on jo kaksi vuotta johdettu valtiota, on siis jo aika osoittaa toimeliaisuutta ja käytännöllisyyttä, ja niinpä maaliskuun 2 päivänä käännyimme tovereiden puoleen, joilla on käytännön kokemusta. Vastaukseksi siihen maaliskuun 10 päivänä julkaistaan „Ekonomitsheskaja Zhiznissä”<sup>102</sup>

Tomskin teesit, maaliskuun 23 päivänä toverien Saprovin, Osinskin ja Maksimovskin teesit, maaliskuun 27 päivänä ilmestyvät Moskovon kuvernementin puoluekomitean teesit — siis jo sen jälkeen, kun me olimme kääntyneet puoluejärjestöjen puoleen. Ja kaikissa näissä teeseissä kysymys on asetettu teoreettisesti väärin. Joskin kirjeessä esittämämme näkökanta oli optimistinen, ja sikäli virheellinen, koska meistä tuntui, että mainittu aika on jo ohielettyä, niin teesit olivat osoituksena siitä, ettei tuo aika olekaan vielä ohielettyä ja ammattiliittoja edustavien toverien on turha valittaa, että heihin on suhtauduttu epäoikeudenmukaisesti. Ratkaistavanamme on nyt kysymys: onko oikea se näkökanta eli asenne, joita noissa kaikissa maaliskuun 2 pn kirjelmämme jälkeen ilmestyneissä teeseissä puolustellaan? Kaikissa niissä on runsaasti asiallista aineistoa, ja se on otettava huomioon. KK olisi kerrassaan kelvoton laitos, ellei se kiinnittäisi niihin vakavaa huomiota.

Mutta kuulkaapa, mitä kirjoittaa tov. Tomski:

„§ 7. Teollisuuden säännöstely- ja johtoelinten muodostamisessa tärkeimpänä periaatteena, joka yksin vain voi turvata laajojen puolueeseen kuulumattomien työläisjoukkojen osallistumisen niihin ammattiliittojen kautta, on nykyään voimassaoleva teollisuuden kolleginen johtaminen alkaen Korkeimman kansantalousneuvoston puhemiehistöstä ja aina tehdashallintoa myöten. Vain erikoistapauksissa Korkeimman kansantalousneuvoston puhemiehistön ja Yleisvenäläisen ammattiliittojen keskusneuvoston puhemiehistön tai vastaavien ammattiliittojen Keskuskomiteain yhteisestä suostumuksesta voidaan sallia yhden henkilön johtaa jotakin laitosta kuitenkin sillä välttämättömällä ehdolla, että ammattiliitot ja niiden elimet valvovat näitä yksilöllisen johtovallan omaavia hallintomiehiä. § 8. Taloudellisen rakennustyön suunnitelman yhtenäistämiseksi sekä ammattiliittojen ja talousjärjestöjen toiminnan yhdenmukaistamiseksi pitää liittojen osallistumisessa teollisuuden johtamiseen ja sen säännöstelyyn noudattaa seuraavia periaatteita: a) talouspolitiikan yleiset kysymykset käsittelee Korkein kansantalousneuvosto ja sen elimet ammattiliittojen osallistuessa tähän käsittelyyn; b) Korkein kansantalousneuvosto ja sen elimet yhdessä vastaavien ammattiliittoelinten kanssa muodostavat johtavat talouskollegiot; c) talouselinten kollegiot, jotka käsittelevät yhdessä ammattiliittojen kanssa tämän tai tuon tuotantoalan talouspolitiikan yleisiä kysymyksiä ja tekevät säännöllisesti niille tiliä toiminnastaan, ovat vain Korkeimman kansantalousneuvoston elimiä, ne ovat velvollisia panemaan toimeen vain sen päätöksiä; d) kaikki talouselinten kollegiot ovat velvollisia toteuttamaan ehdottomasti käytännössä Korkeimman kansantalousneuvoston ylimpien elimien päätöksiä niin omakohtaisesti kuin myös kollegisesti pitäen tiliä päätösten täyttämistä vain Korkeimmalle kansantalousneuvostolle”.

Tämä on teorian peruskysymysten kauheaa sotkemista. Tosin kyllä johtaminen tapahtuu yhden hallintomiehen kautta, mutta kuka nimenomaan tulee olemaan tuo hallintomies, spesialistiko vai työläinen — se riippuu siitä, kuinka paljon meillä on entisiä ja uusia hallintomiehiä. Nämä ovat teorian peruskysymyksiä. Keskustelkaamme siis niistä. Mikäli haluatte keskustella KK:n poliittisesta linjasta, niin älkää soluttako meidän tilillemme mitään sellaista, mitä emme ole esittäneet emmekä sanoneet. Mitä meille vastattiin kun maaliskuun 2 päivänä kehoitimme tovereita antamaan meille käytännöllistä tukea? Vastaukseksi toverit paikallisjärjestöistä tarjoavat meille ilmeisen virheellisiä teoreettisia asioita. Maaliskuun 23 päivänä ilmestyneet toverien Osinskin, Maksimovskin ja Sapronevin teesit ovat pelkkää teorian vääristelyä. He kirjoittavat, että kollegisuus on muodossa tai toisessa demokratismiin välttämätön perusta. Väitän, että vallankumouksen edellisen sosialidemokratian historian 15-vuotiskaudelta ette löydä mitään sellaista. Demokraattinen sentralismi merkitsee vain sitä, että eri paikkakuntien edustajat kokoontuvat ja valitsevat vastuunalaisen elimen, jonka tehtävänä onkin johtaa. Mutta miten? Se riippuu siitä, paljonko on pätevää väkeä, siitä, paljonko siihen kuuluu hyviä hallintomiehiä. Demokraattinen sentralismi on sitä, että edustajakokous tarkastaa KK:n toiminnan, laskee hajalle entisen ja nimitää uuden KK:n. Mutta jos päähämme pälkähtäisi tarkastella niitä teoreettisia virheitä, joita mainituissa teeseissä esiintyy, emme pääsisi koskaan loppuun. En aio kosketella pitemmälti tätä kysymystä ja sanon vain, että KK on ottanut tässä kysymyksessä kannan, jota se ei voinut olla ottamatta. Tiedän vallan hyvin, ettei tov. Osinski eivätkä toisetkaan ole Mahnon ja Mahajevin kannalla, mutta mahnolaiset eivät kuitenkaan voi olla käyttämättä hyväkseen heidän argumenttejaan. He ovat yhteydessä niihin. Otta-kaamme Moskovan kuvernementin puoluekomitean teesit, jotka meille jaettiin. Niissä sanotaan, että kehittyneessä sosialistisessa yhteiskunnassa, jossa katoaa yhteiskunnallinen työnjako ja ihmisten sitominen ammatteihin, on hallintotehtäviä vuoronperään täyttävien ihmisten aika-ajoittainen vaihtaminen mahdollista vain laajan kollegisuuden pohjalla j.n.e. y.m.s. Kaikki tämä on silkkaa seka-sotkua!

Olemme kääntyneet paikallisjärjestöjen käytännönmiesten puoleen: auttakaa meitä asiallisilla huomautuksilla. Avun asemesta meille sanotaan, ettei KK qta huomioon paikallisjärjestöjen mielipiteitä. Mitä KK ei ota huomioon? Sosialistista yhteiskuntaa koskevia järjelyjäkö? Niissä ei ole mitään käytännöllistä ja asiallista. Meillä tietenkin on mainioita työläisiä, jotka oppivat paljon sivistyneistöltä, mutta joskus oppivat sen, mikä on huonointa eikä parasta. Siis on taisteltava sitä vastaan. Mutta kun vastaukseksi KK:n kehotukseen antaa käytännöllisiä ohjeita esitetään periaatekysymyksiä, niin meidän täytyy niistä puhua. Meidän on tällöin sanottava, että on taisteltava periaatteellisia virheitä vastaan. Niissä teeseissä, jotka on esitetty maaliskuun 2 pn jälkeen, on hirvittäviä periaatteellisia virheitä.

Vakuutan sen todeksi. Keskustelkaamme ja väitelkäämme siitä. Ei sitä tarvitse pakoilla! Tässä on turhaa vedota siihen, ettemme ole teoreetikkoja. Suokaa anteeksi, tov. Saprnov, mutta teidän teesinne ovat teoretikon teesejä. Tulette huomaamaan, että jos niitä sovellettaisiin käytännössä, niin pitäisi ratkaista vanhoja, epäasiallisia kysymyksiä. Ne, jotka alkaisivat toverien Maksimovskin, Saprnovin ja Tomskin teeseistä etsiä käytännöllisiä ohjeita, erehtyisivät suuresti, sillä teesit ovat pohjimmaltaan virheellisiä. Pidän aivan virheellisenä ja taantumuksellisenä näissä teeseissä esitettyä luokan suhtautumista valtiorakenteeseen. Sitä tietenkin puolustavat kaikki jälkeen jäävät ainekset, jotka eivät ole vielä tätä kaikkea kokeneet. Eikä näiden teesien laatijoita ole syytettävä siitä, että he ovat tietoisesti suostuneet puoltamaan leväperäisyyttä, vaan siitä, että tekemällä teoreettisen virheen kysymyksessä, jonka KK kehotti heitä asettamaan, he antavat kelvottomille aineksille eräänlaisen lipun, tietyn puolustautumismahdollisuuden. Ja miksi tämä kaikki on tehty? Ajattelemattomuudessa. Se ilmenee alkuperäisistä asiakirjoista täysin kiistattomasti.

Siirryn tarkastelemaan syytöstä, jonka tov. Jurenev esitti Shljapnikovin osalta. KK olisi menetellyt epäilemättä halpamaisesti, jos se olisi syrjäyttänyt tov. Shljapnikovin opposition edustajana juuri edustajakokouksen edellä. Kun saimme tietää, että tov. Shljapnikov matkustaa, niin sanoimme Poliittisessa byroossa, että emme anna hänelle toimintaohjeita lähdön edellä, ja tov. Shljapnikov kävi



ennen lähtöään luonani ja sanoi, ettei hän matkusta KK:n toimeksiannosta. Näin ollen tov. Jurenev on kuullut vain huhupuheita, joita hän levittää. (Jurenev: „Shljapnikov sanoi minulle sen henkilökohtaisesti...”)

En ymmärrä, miten hän saattoi sanoa sen teille henkilökohtaisesti, kun hän kävi ennen lähtöään luonani ja sanoi, ettei hän matkusta KK:n toimeksiannosta. Jos KK olisi karkottanut opposition edustajakokouksen edellä, niin se olisi tietenkin ollut sallimatonta. Mutta kun puhutaan yleensä karkottamisesta, niin sanon: koettakaa sitten valita sellainen Keskuskomitea, joka voisi sijoittaa oikein voimat ja tehdä mahdottomaksi valitukset. Onko sellainen sijoittaminen mahdollista, että kaikki olisivat tyytyväisiä? Ellei tätä sijoittelua tapahdu, niin kannattaako silloin puhua kaan sentralismista? Mutta mikäli periaatteita on vääristelty, niin puhukaamme niistä esittämällä esimerkkejä. Jos olemme karkottaneet opposition edustajia, niin esittäköä esimerkki, ja me käsittelemme sen; ehkäpä onkin tehty virheitä. Ehkäpä on karkotettu tov. Jurenev, joka on jättänyt valituksen Poliittiselle byroolle, että hänet on aiheettomasti poistettu Länsirintamalta? Käsiteltyään kysymyksen Poliittinen byroo tuli kuitenkin johtopäätökseen, että se oli tehty oikein. Ja valitkaa minkälainen Keskuskomitea tahansa, se ei voi kieltäytyä voimien sijoittelusta.

Edelleen, Organisaatiobyroon ja Poliittisen byroon välisestä työnjaosta. Tov. Maksimovski on organisaatiokysymyksissä minua kokeneempi ja hän sanoo, että Lenin aiheuttaa sekavuutta Organisaatiobyroota ja Poliittista byroota koskevissa kysymyksissä. Tarkastelkaamme siis kysymystä. Meidän mielestämme Organisaatiobyroo sijoittelee voimat ja Poliittinen byroo hoitaa politiikan kysymykset. Ellei tällainen jako ole oikea, niin miten sitten olisi määriteltävä näiden kummankin elimen toiminta-ala? Pitäisikö ehkä kirjoittaa Perustuslaki? Poliittisen byroon ja Organisaatiobyroon tarkka erottaminen ja niiden toimintalan rajoittaminen on vaikeaa. Jokainen kysymys, jopa komendantin nimittäminenkin, voi muuttua poliittiseksi kysymykseksi. Jos jollakin on esitettävänä toisenlainen ratkaisu, niin olkoon hyvä; toverit Saprionov, Maksimovski ja Jurenev, tehkää ehdotuksenne, koettakaa jakaa ja määritellä Organisaatiobyroon ja Poliittisen byroon toiminta-ala. Meille riittää yksi KK:n jäsenen vastalause

tunnustaaksemme kysymyksen poliittiseksi. Meillä ei kuitenkaan ole koko aikana esitetty yhtään vastalauseita. Kaikkein vähimmin on rajoitettu aloitteellisuutta: jokainen KK:n jäsen voi julistaa kysymyksen poliittiseksi. Jokainen organisaatiokysymyksissä vähänkin kokenut käytännönmies, joka ei tunne asioita niin hyvin kuin tov. Maksimovski, vaan kuin työntekijä, joka on vaikka puoli vuotta työskennellyt tällä alalla, on velvollinen arvostelemaan toisin kuin tov. Maksimovski. Tehköt arvostelijat konkreettisia huomautuksia, me otamme ne varteen ja kehotamme valitsemaan uuden Keskuskomitean, joka toteuttaa nuo toivomukset käytännössä. Mutta me olemme saaneet kuulla vain aiheetonta arvostelua, valheellisia väitteitä.

Olettakaamme, että Organisaatiobyroo syrjäytetään poliittisesta johtamisesta. Minä kysyn, mitä siinä tapauksessa on poliittinen johtaminen? Kuka sitten johtaisi, elleivät ihmiset, ja miten voitaisiin johtaa, ellei sijoitella? Voidaanko joku pakottaa toteuttamaan tiettyjä ohjeita, jollei hän siihen kykene? Hänelle annetaan tiettyjä ohjeita, hänen työtään tarkastetaan ja lopuksi hänet siirretään toiseen työhön. Kuinka muutoin voitaisiin opettaa toveri Maksimovskia, Saprionovia ja Osinskia, jotka esittävät teeseisään tehtäväksi teoreettisen oikaisun, joka on aikoja sitten torjuttu? Käytännössä he toimivat vielä hullummin ja todistelevat, ettei ole mitään aineistoa asiallista arvostelua varten.

Tov. Saprionovin puheessa oli yksi asiallinen kohta, ja käytänkin sitä hyväkseni. Tov. Saprionov sanoo: Neuvostojen VII edustajakokous osoitti, että pellavanhankintaa koskeva dekreetti on Yleisvenäläisen TpKK:n päätöksen rikkomista, mutta me emme noudata tätä osiittaa. En jaksaa muistaa kymmenettäkään osaa niistä dekreeteistä, joita me panemme täytäntöön. Mutta tiedustelin Kansankomissarienh Neuvoston sihteeristöstä pellavanhankintoja koskevia ohjeita. Dekreetti hyväksyttiin helmikuun 10 päivänä. Ja mitä saatiin selville? Poliittisessa byroossa enempää kuin Yleisvenäläisessä TpKK:ssakaan ei ole tovereita, jotka vastustaisivat aloitteellisuutta. Me näimme heitä täällä, tällä puhujalavalla. Toverit tietävät, että heillä on sukkela kieli. Miksi he eivät valittaneet tästä päätöksestä? Esittäkää valituksenne! Helmikuun 10 päivän jälkeen ei tätä valitusta ole kuulunut. Tov. Rykovin ehdotuksesta ja sovit-

tuamme asiasta тов. Seredan ja Elintarvikeasiain kansankomissaarin kanssa pitkäaikaisen taistelun jälkeen teimme mainitun päätöksen. Meille sanotaan: „Te olette erehtyneet!” Se voi olla mahdollista. Oikaiskaa meitä. Jättäkää kysymys Poliittisen byroon käsiteltäväksi. Silloin saadaan virallinen päätös. Laatikaa pöytäkirja. Jos siinä on todistettu, että me olemme rikkoneet edustajakokouksen päätöstä vastaan, niin meidät on pantava syytteeseen. Missä se syytös on? Toisaalta moitteita Shljapnikovin takia, toisaalta taas sanotaan, että on rikottu pellavaa koskevaa päätöstä vastaan. Esittäkää tosiasioita siitä, että olemme rikkoneet päätöstä. Mutta te ette esitä tosiasioita. Kaikki sananne ovat pelkkiä sanoja: aloitteellisuus, virkaan nimittämiset j.n.e. Mitä varten sitten on olemassa sentralismi? Olisimmekohan kyenneet pitämään puoliamme kahtakaan kuukautta, ellemmme olisi ketään nimittäneet virkaan kahden vuoden mittaan, jolloin me täydellisestä nääntymyksestä ja rappiosta huolimatta saavutimme eri paikkakunnilla voittoja. Sen takia, ettei teitä miellytä тов. Shljapnikovin ja тов. Jurenevin poiskutsuminen, te sinkoatte noita sanapahasia väkijoukkoon, valistumattoman massan keskuuteen. Тов. Lutovinov sanoo: „Kysymystä ei ole ratkaistu”. Se pitää ratkaista. Jos kaksi kansankomissaaria on eri mieltä Ivan Ivanovitshista ja toinen heistä vakuuttaa, että se on politiikkaa, niin miten on meneteltävä, osoittakaa se! Luuletteko, että ikäviä kysymyksiä on ainoastaan Yleisvenäläisen ТрКК:n puhemiesthistössä? Minä sanon, ettei ole sellaista laitosta, jossa ei olisi ikäviä kysymyksiä, ja kaikki joutuvat käsittelemään jotakin Maria Ivanovnaa ja Sidor Ivanovitshia koskevaa kysymystä. Mutta ei voida sanoa, että politiikkaa ei ole, sillä sitä on jokainen henkilökysymys. Тов. Lutovinovilla oli...— en tiedä, miten sanoisin, pelkään loukkaavani тов. Sapronovin herkkää korvaa ja pelkään käyttää poleemista sanontaa —, mutta hän sanoi, että тов. Krestinski pelotteli hajaannuksella. Tätä kysymystä käsiteltiin byroon istunnossa. On olemassa byroon pöytäkirja, ja pyydän kaikkia edustajakokouksen osanottajia ottamaan tämän pöytäkirjan ja lukemaan sen. Me tulimme johtopäätökseen, että тов. Krestinskin vikana oli äkkipikaisuus, mutta te, тов. Lutovinov ja тов. Tomski, esititte kovin pahalta haiskahtavia syytöksiä. Ehkäpä olemme väärässä — oikaiskaa päätöstämme, mutta on sallimatonta

puhua noin tutustumatta asiapapereihin, vetoamatta siihen, että varta vasten on pidetty istunto, että kysymystä on käsitelty Tomskin ja Lutovinovin läsnäollessa.

Minun on kajottava vielä kahteen kohtaan, ennen kaikkea tov. Buharinin ja Radekin nimittämiseen virkoihin. Sanotaan, että me lähetimme heidät poliittisiksi komissareiksi Yleisvenäläiseen ammattiliittojen keskusneuvostoon, ja samalla yritetään sen kustannuksella todistaa, että siten muka rikotaan omatoimisuutta vastaan ja harjoitetaan virkavaltaisuutta. Jos tiedätte parempia teoreetikkoja kuin ovat Radek ja Buharin, niin osoittakaa heidät meille, jos tiedätte parempia ammatilliseen liikkeeseen perehtyneitä miehiä, niin osoittakaa heidät meille. Eikö siis Keskuskomitealla ole oikeutta antaa ammattiliitolle sellaisia miehiä, jotka ovat teoreettisesti parhaiten perillä ammatillisesta liikkeestä ja tuntevat Saksan kokemuksen sekä voivat oikaista virheellistä linjaa? Keskuskomitea, joka ei täyttäisi tätä tehtävää, ei kykenisi johtamaan! Mitä enemmän on ympärillämme talonpoikia ja Kubanin kasakkoja, sitä vaikeampi on tilanteemme proletaarisen diktatuurin kannalta! Juuri siksi on oikaistava linja ja tehtävä se hinnalla millä hyvänsä teräksenlujaksi, ja me suosittelemme puolueen edustajakokoukselle tällaista linjaa.

Tov. Bubnov sanoi täällä, että hänellä on läheinen yhteys Ukrainaan, ja paljasti siten vastaväitteidensä todellisen luonteen. Hän sanoi, että KK on syysä borotbalaisten<sup>52</sup> voimistumiseen. Tämä on kovin mutkallinen ja suuri kysymys, ja luulen, että tässä suuressa kysymyksessä, joka vaati manöverointia, erittäin taitavaa manöverointia, me olemme päässeet voitolle. Kun puhuimme KK:ssa mahdollisimman suurten myönnytysten tekemisestä borotbalaisille, niin sille naurettiin, sanottiin, että me emme kulje suoraa tietä; mutta suoraa tietä kulkien voidaan taistella silloin, kun vihollisella on suora linja. Kun vihollisemme etenee mutkitellen eikä suoraa linjaa, niin meidän on seurattava sitä ja paljastettava sitä joka mutkassa. Me lupasimme tehdä borotbalaisille mahdollisimman suuria myönnytyksiä, mutta sillä ehdolla, että he noudattavat kommunistista politiikkaa. Täten me todistimme, ettei meillä ole pienintäkään aikomusta olla suvaitsemattomia. Että nämä myönnytykset on tehty aivan oikein, se näkyy siitä, että kaikki parhaat borotbalaisaineokset ovat nyt liittyneet puolueeseemme. Me

olemme rekisteröineet uudelleen tämän puolueen ja kiertämättömältä näyttäneen borotbalaisten kapinan asemesta olemme saaneet aikaan KK:n oikean linjan ansiosta, linjan, jota tov. Rakovski toteutti mainiosti käytännössä — olemme saaneet aikaan sen, että kaikki, mikä oli parasta borotbalaisten keskuudessa, liittyi meidän valvontamme alaisena ja meidän tunnustamana puolueeseemme ja jäljelle jäänyt osa katosi poliittiselta näyttämöltä. Tämä voitto oli parin suurottelun veroinen. Kun siis puhutaan, että KK on syyssä borotbalaisten voimistumiseen, niin se merkitsee, ettei ymmärretä poliittista linjaa kansallisuuskysymyksessä.

Kajoan vielä viimeisen toverin puheeseen, jossa tämä mainitsi, että ohjelmasta on pyyhittävä pois se, mitä siinä on sanottu ammattiliitoista. Tämä on esimerkki hosumisesta. Me emme ratkaise asioita niin kevytmielisesti. Me korostamme, ettei mitään pidä pyyhkiä pois, vaan käsiteltäköön kysymystä kirjasissa, artikkeleissa, lehdistössä j.n.e. Ammattiliitot pyrkivät ottamaan käsiinsä talouselämän, nimenomaan teollisuuden. Sellaiset puheet, että ammattiliittoihin ei pidä ottaa spesialisteja, ovat ennakkoluuloisuutta. Ammattiliitot ovat kasvattajia ja niiltä vaaditaan paljon. Huonoa kasvattajaa KK ei siedä. Kasvattaminen on aikaa vievä ja vaikea tehtävä. Siitä ei selviydytä dekreetillä, se vaatii kärsivällistä ja taitavaa suhtautumista, ja siihen me pyrimme ja tulemme edelleenkin pyrkimään. Tämä tehtävä vaatii olemaan hyvin varovaisia, mutta lujia.

---

## 4

PUHE TALOUDELLISESTA RAKENNUSTYÖSTÄ  
MAALISKUUN 31 pnä

Toverit, ennen kaikkea pari pientä huomautusta. Tov. Saprov moittii edelleenkin minua huonomuistisuudesta, mutta herättämänsä kysymystä hän ei ole kuitenkaan selittänyt. Hän väittää edelleenkin, että pellavanhankintoja koskeva dekreetti rikkoo Yleisvenäläisen TpKK:n päätöstä vastaan. Sanon, että puolueen edustajakokouksessa ei sovi tällä tavalla singota perusteettomia syytöksiä ja sitä paitsi varsin vakavia syytöksiä. Jos Kansankomissaarien Neuvosto olisi rikkonut Yleisvenäläisen TpKK:n päätöstä, niin se olisi tietenkin pantava syytteeseen. Mutta minkä vuoksi helmikuun 10 päivästä lähtien aina tähän päivään saakka ei ole esitetty mitään sellaista valitusta, että tuo dekreetti rikkoo päätöstä vastaan? Meille esitetään täysin perusteeton syytös — niitä on hyvin helppo singota —, mutta tuollaiset taistelukeinot ovat kovin lapsellisia.

Tov. Miljutin sanoo, ettei meillä ole juuri lainkaan erimielisyyksiä, joten näyttää tavallaan siltä, että Lenin vastustaessaan riitaa haastaa sitä itse. Mutta tov. Miljutin vääristelee hieman asioita, mitä ei pitäisi tehdä. Ensimmäisenä päätöslauselmaehdotuksena meillä oli tov. Trotskin hahmottelema ehdotus, jota sitten muokattiin yhteisesti Keskuskomiteassa. Lähetimme tämän ehdotuksen tov. Miljutinille ja Rykoville. He palauttivat sen meille sanoen, että he tulevat vastustamaan sitä. Näin oli laita todellisuudessa. Sen jälkeen, kun me tehostimme agitaatiotamme ja saimme liittolaisia, he rupesivat edustajakokouksessa kaikinlaiseen oppositioon meitä vastaan, ja vasta sitten kun he havaitsivat, etteivät saa mitään aikaan, he alkoivat puhua, että ovat miltei samaa mieltä. Se on tietenkin niin, mutta asia on selitettävä loppuun asti ja todettava, että myöntymykseenne merkitsee teidän täydellistä epäonnistumista sen

jälkeen, kun oppositio esiintyi täällä ja koetti yhtyä kollegisuuden pohjalla. Tov. Miljutin muisti vasta sitten, kun hänen puhumisaikansa, 15 minuuttia, oli kulunut umpeen, että olisi hyvä asettaa kysymys käytännön kannalta. Aivan oikein. Mutta pelkään sen olevan myöhäistä; vaikka tov. Rykov ei olekaan vielä esittänyt loppulausuntoaan, oppositiota ei voida kuitenkaan pelastaa. Jos kollegisuuden puolestajat olisivat kahden viime kuukauden aikana tehneet sen, mihin he kehottavat, jos he olisivat esittäneet edes yhden esimerkin, ei tietenkään sellaista, että on yksi johtaja ja on yksi apulaisjohtaja, vaan olisivat suorittaneet, kuten Kansantalousneuvostojen edustajakokouksessa ja KK:ssa päätettiin, kyselyn tarkoituksenaan kysymyksen seikkaperäinen tutkiminen sekä kollegisuuden ja yksilöllisen johtovallan vertaaminen, niin silloin olisimme paljonkin viisastuneet, silloin edustajakokouksessa ei olisi muodostunut typeriä periaatteettomia keskusteluja, silloin kollegisuuden kannattajat olisivat voineet viedä asiaa eteenpäin. Heidän asenteensa olisi ollut vahva, jos he olisivat voineet todella osoittaa edes kymmenen samanlaisissa oloissa toimivaa tehdasta, joita johdetaan kollegisuusperiaatteen mukaan, ja verrata asiallisesti niiden työtä sellaisten tehtaiden työhön, joiden johdossa on yksi henkilö. Sellaista selostusta varten olisi mille selostajalle tahansa voinut antaa tunnin, ja tämä selostaja olisi edistänyt asiaamme; olisimme kenties havainneet käytännöllistä asteittaista edistystä tällä kollegisuuden pohjalla. Mutta koko juttu on siinä, ettei kukaan heistä, vaikka heillä olisi pitänyt olla käytännöllistä aineistoa, eivät kansantalousneuvoston miehet eivätkä ammattiliittomiehkään, esittänyt mitään, sillä heillä ei ollut mitään esitettävää. Heillä ei ole mitään, ei kerrassaan mitään!

Tov. Rykov väitti täällä, että haluan muuttaa Ranskan vallankumouksen toisenlaiseksi, että kiistan, että porvaristo olisi kasvanut feodaalijärjestelmään. Sitä en ole sanonut. Sanoin, että kukistettuaan feodaalijärjestelmän porvaristo otti palvelukseensa feodaaleja ja oppi heiltä hallintotaitoa, eikä tämä lainkaan ole ristiriidassa sen kanssa, että porvaristo kasvoi feodaalijärjestelmään. Niitä päätelmiäni, että vallattuaan vallan työväenluokka alkaa toteuttaa periaatteitaan, ei myöskään ole kukaan kumonnut. Vallan vallattuaan työväenluokka, samoin kuin mikä luokka

tahansa, pitää ja säilyttää vallan sekä lujittaa sitä muuttamalla omistussuhteita ja antamalla uuden perustuslain. Se on ensimmäinen tärkein päätelmäni, joka on kiistaton! Ehdottoman totta on myös toinen päätelmä, että jokainen uusi luokka ottaa oppia edellisestä luokasta ja ottaa hallintotehtäviin vanhan luokan edustajia. Lopuksi, kolmas päätelmäni on se, että työväenluokan on lisättävä omasta keskuudestaan lähtöisin olevien hallintomiesten lukumäärää, perustettava kouluja ja koulutettava valtion mitassa työntekijäkaadereita. Nämä kolme päätelmää ovat kiistattomia ja aivan ammattiliittojen vastaisia.

Sanoin tov. Tomskille puolueyhymässä, kun käsitteimme heidän teesejään ja kun meidät tov. Buharinin kanssa lyötiin, sanoin, että teesienne 7. kohta jää täydellisen teoreettisen sekasotkun ilmaukseksi. Siinä sanotaan:

„Teollisuuden säännöstely- ja johtelinten muodostamisessa tärkeimpänä periaatteena, joka yksin vain voi turvata laajojen puolueeseen kuuluttomien työläisjoukkojen osallistumisen niihin ammattiliittojen kautta, on nykyään voimassaoleva teollisuuden kolleginen johtaminen alkaen Korkeimman kansantalousneuvoston puhemiehistöstä ja aina tehdashallintoa myöten. Vain erikoistapauksissa Korkeimman kansantalousneuvoston puhemiehistön ja Yleisvenäläisen ammattiliittojen keskusneuvoston puhemiehistön tai vastaavien ammattiliittojen Keskuskomiteain yhteisestä suostumuksesta voidaan sallia yhden henkilön johtaa jotakin laitosta kuitenkin sillä välttämättömällä ehdolla, että ammattiliitot ja niiden elimet valvovat näitä yksilöllisen johtovallan omaavia hallintomiehiä”.

Tämä on kauttaaltaan pötyä, sillä työväenluokan osuus valtiovallan valtaamisessa, kysymys menetelmästä,— kaikki se on sotkettu! Tällaista asiaintilaa ei voida sietää! Tällaiset seikat vievät meitä teoriassa taaksepäin. Samaa voidaan sanoa myös tov. Saponovin, Maksimovskin ja Osinskin demokraattisesta sentralismista. Tov. Osinski unohtaa tämän uskotellessaan, että minä sanon demokraattista sentralismia järjettömyydeksi. Ei saa väaristellä sillä tavalla! Mitä tekemistä tässä on virkaan nimittämisellä, paikallisten järjestöjen suorittamalla henkilövalinnalla? Henkilönvalinta voidaan suorittaa kollegion kautta ja voidaan nimittää myös kollegiot. Kysymys on asetettu aivan sopimattomalla tavalla! Sanotaan, että demokraattinen sentralismi ei ole ainoastaan sitä, että johtaa Yleisvenäläinen TpKK, vaan myös sitä, että Yleisvenäläinen TpKK johtaa paikallisten järjestöjen kautta. Mitä tekemistä tässä on kollegisella tai yksilöllisellä johtovallalla?



Tov. Trotski muisti vuonna 1918 tekemänsä selostuksen ja lukiessaan silloin pitämäänsä puhetta osoitti, että me emme silloin ainoastaan väitelleet peruskysymyksistä, vaan että Yleisvenäläinen TpKK hyväksyi myös konkreettisen päätöksen. Kaivettuani esiin vanhan kirjaseni „Neuvostovallan lähimmät tehtävät”, jonka olin kokonaan unohtanut, huomaan, että kysymys yksilöllisestä johtovallasta oli asetettu ja sitä paitsi sai hyväksymystä Yleisvenäläisen TpKK:n teeseissä. Me työskentelemme niin, että unohdamme kirjoittamamme ja vieläpä senkin, mitä Yleisvenäläinen TpKK on jo päättänyt, ja sitten vetoamme päätökseen. Esitän otteita kirjasesta:

„Pikkuporvarillisen holtittomuuden tietoiset (suurimalta osaltaan nähtävästi kuitenkin tietämättömät) edustajat ovat halunneet selittää „rajattomien” (s.o. diktaattorin-) valtuuksien myöntämisen eri henkilöille merkitsevän muka luopumista kollegisuudesta ja demokratismista sekä Neuvostovallan periaatteista. Siellä täällä vasemmistoeserrien keskuudessa on kehittynyt suorastaan huligaanimainen, s.o. rumiin vaistoihin ja pienomistajain „kahaista”-pyrkimykseen nojautuva, agitaatio diktaattorinvaltuuksia koskevaa dekreettiä vastaan”<sup>103</sup>... „kaikenlainen koneellinen suurteollisuus — s.o. juuri sosialismin aineellinen, tuotannollinen voimalähde ja perusta — vaatii satojen, tuhansien ja kymmenien tuhansien ihmisten yhteistä työtä suuntaavan *tahdon* ehdotonta ja tiukkaa *yhtenäisyyttä*. Se on ilmeisen välttämätöntä sekä teknilliseltä, taloudelliselta että historialliselta kannalta, ja kaikki, jotka ovat mietiskelleet sosialismia koskevia kysymyksiä, ovat aina tunnustaneet sen sosialismin ehdoksi”, — vain siten „voidaan turvata mitä lujin *tahdon yhtenäisyys*”...

„Mutta joka tapauksessa *ehdoton alistuminen* yhden tahdon on tietenkin välttämätöntä, että koneellisen suurteollisuuden mallin mukaan järjestetyt työprosessit voisivat menestyä. Rautateillä se on kaksin, kolmin verroin välttämätöntä”...

„Ja meidän tehtävänäimme, kommunistien (bolshevikien) puolueen, riistettyjen vapauspyrkimysten tietoisien ilmaisijan tehtävänä on vain tajuta tämä murros, käsittää sen välttämättömyys, asettua uupuneiden ja väsyneinä ulospääsyä etsivien joukkojen johtoon, ohjata ne oikealle tielle, työkurin noudattamisen tielle, sille tielle, että

sopuoinnussa ratkaistaisiin työoloja käsittelevien joukko-kokousten pitämistä *koskevat* tehtävät ja ne tehtävät, jotka koskevat ehdotonta alistumista neuvostojohtajan, diktaattorin, tahtoon työn *aikana*"...

„Tarvittiin nimenomaan lokakuussa saatu työtätekevien voitto riistäjästä, tarvittiin kokonainen historiallinen kausi, jonka kuluessa työtätekevät itse alustavasti käsittelevät uusia elämän ehtoja ja uusia tehtäviä, ennenkuin kävi mahdolliseksi siirtyä pysyvästi työkurin korkeampiin muotoihin, ennenkuin ajatus proletariaatin diktatuurin välttämättömyydestä tuli tietoisesti omaksutuksi ja ennenkuin Neuvostovallan edustajain määräykseen alettiin ehdottomasti alistua työaikana”...

„On opittava yhdistämään toisiinsa työtätekevien joukkojen myrskyinen, kevättulvan tavoin kuohuva, yli äyräittänsä pulppuava kokousdemokratismi ja *rautainen* kuri työaikana, *ehdoton alistuminen* yhden henkilön, neuvostojohtajan tahtoon työaikana”.

Huhtikuun 29 p:nä 1918 Yleisvenäläinen TpKK teki päätöslauselman, jossa täydellisesti hyväksyttiin mainitussa selostuksessa esitetyt johtoajatukset, ja antoi Puhemiehistönsä tehtäväksi muovata nuo johtoajatukset teesien muotoon asettaen ne Neuvostovallan perustehtäviksi. Näin ollen toistamme sen, minkä Yleisvenäläinen TpKK hyväksyi kaksi vuotta sitten virallisessa päätöslauselmassaan! Mutta nyt meitä vedetään taaksepäin jo aikoja sitten ratkaistussa kysymyksessä, jonka Yleisvenäläinen TpKK on hyväksynyt ja selittänyt, nimenomaan siinä, että sosialistinen neuvostodemokratismi ei ole lainkaan ristiriidassa yksilöllisen johtovallan ja diktatuurin kanssa, että luokan tahtoa toteuttaa joskus diktaattori, joka joskus tekee yksin enemmän ja on usein välttämättömämpi. Joka tapauksessa periaatteellista suhtautumista kollegiseen ja yksilölliseen johtovaltaan on jo aikoja sitten selitetty ja lisäksi Yleisvenäläinen TpKK on sen hyväksynyt. Tässä suhteessa edustajakokouksemme on osoituksena siitä surkeasta tosiasiasta, että sen sijaan että menisimme eteenpäin, siirtyisimme periaatekysymysten selvittelystä konkreettisiin kysymyksiin, me kuljemme eteenpäin kuin rapu. Taloudellinen tehtävä jää meiltä ratkaisematta, elleimme korjaa tätä virhettä.

Haluan sanoa vielä pari sanaa tov. Rykovin eräiden huomautusten johdosta. Hän väittää, että Kansankomis-

saarien Neuvosto vastustaa talouselämää johtavien komissariaattien yhdistämistä, ja kun sanotaan, että tov. Rykov haluaa syödä tov. Tsjurupan, niin Rykov vastaa: „En välitä vaikka Tsjurupa minut söisi, kunhan vain talouselämää johtavat komissariaatit tulevat yhdistetyiksi”. Tiedän mihiin tämä johtaa, ja minun on sanottava, että Korkeimman kansantalouselämyneuvoston pyrkimys järjestäytyä eräänlaiseksi Puolustusneuvostosta ja Kansankomissaarien Neuvostosta eristäytyneeksi talouselämää johtavien komissariaattien liitoksi ei jäänyt Keskuskomitealta huomaamatta ja siihen suhtauduttiin kielteisesti. Puolustusneuvosto on nyt nimetty Työ- ja Puolustusneuvostoksi. Te tahdotte eristäytyä sotilaskomissariaatista, joka käyttää parhaat voimansa sotatarkoituksiin ja on sellainen laitos, jota ilman te ette voi toteuttaa käytännössä edes työvelvollisuutta, me taas emme voi toteuttaa työvelvollisuutta ilman Sisäasiain kansankomissariaattia. Ottakaamme esimerkiksi posti, me emme voi lähettää kirjeitä ilman Posti- ja lennätinasiaain komissariaattia. Ottakaa Terveyskansankomissariaatti. Miten voidaan toteuttaa taloustehtäviä, kun 70% väestöstä on pilkkukuumeessa? Osoittautuu, että meidän on sovittava jokaisesta asiasta ja esitettävä se talouselämää johtavalle komissariaatille. Tämähän on täysin kelvoton suunnitelma! Tov. Rykovilla ei ollut pätevää perustaa! Sen vuoksi sitä vastaan taisteltiin eikä Keskuskomiteakaan sitä tukenut.

Edelleen tov. Rykov teki pilaa tov. Goltsmanin kanssa solmittavasta liitosta, jota tov. Tomski suunnittelee. Haluaisin huomauttaa muutamalla sanalla, että liitto on aina tarpeen niiden puolueryhmien välillä, jotka ovat oikeassa. Oikea politiikka edellyttää sitä välttämättömästi aina. Jos tov. Goltsman, jota valitettavasti tunnen vähän, mutta jonka olen kuullut edustavan metallityöläisten keskuudessa virtausta, joka vaatii varsinkin järkevien menetelmien soveltamista — sitä on korostettu minunkin teeseissäni —, jos hän vaatii tältä kannalta yksilöllistä johtovaltaa, niin se voi tietenkin olla vain varsin hyödyllistä. Olisi mitä hyödyllisintä liittoutua sellaisen virtauksen kanssa. Jos KK:ssa voimistetaan ammattiliittojen edustusta, niin olisi hyödyllistä, että sinne tulisi rinnan kollegisuuden äärimmäisten edustajien kanssa, jotka taistelevat demokrasian nimessä ja tekevät virheitä, myös mainitun virtauksen

edustajia, sillä vaikka tämä virtaus olisikin jossain suhteessa väärä, niin silti se on omalaatuinen ja sillä on tietty vivahte. Olkoot kummatkin edustettuina KK:ssa — silloin muodostuukin liitto. Pantakoon KK kokoon siten, että liiton avulla voidaan luoda toimintamahdollisuudet koko vuodeksi eikä ainoastaan sen viikon ajaksi, jolloin pidetään puolueen edustajakokousta. Olemme aina kieltäytyneet alue-edustusperiaatteesta, sillä siinä ilmenee paljon alueellista kuomakuntalaisuutta. Kun on tarpeen olla lujemmassa yhteydessä ammattiliittoihin, on pidettävä silmällä ammattiliittojen jokaista suuntavivahdetta, omattava yhteys niihin — on välttämätöntä, että KK muodostettaisiin siten, että ammattiliittojen laajoihin joukkoihin (meillä on 600.000 puolueen jäsentä ja 3.000.000 ammattiliittojen jäsentä) olisi side, joka yhdistäisi KK:n samanaikaisesti puolueen 600.000 jäsenen ja ammattiliittojen 3.000.000 jäsenen yhtenäiseen tahtoon. Ilman tällaista sidettä me emme kykene johtamaan. Mitä laajemmalti me olemme valloittaneet Siperiaa, Kubania ja Ukrainaa talonpoikaisväestöineen, sitä vaikeammaksi on käynyt tehtävämme, sitä vaivalloisemmin toimii koneistomme, sillä proletariaattia Siperiassa on vähän ja Ukrainassa se on heikompaa. Mutta me tiedämme, että Donetsin ja Nikolajevin työläiset ovat suoranaisesti torjuneet yritykset, joiden tarkoituksena on ollut puolustaa puolittain demagogista kollegisuutta, johon tov. Saprnov on langennut. On selvää, että proletarinen aines Ukrainassa on toisenlaista kuin Pietarissa, Moskovassa ja Ivanovo-Voznesenskissa, eikä suinkaan sen vuoksi, että se on huonoa, vaan pelkistä historiallisista tapahtumista johtuen. Se ei ole joutunut karaistumaan nälässä, kylmässä ja taisteluissa niin kuin Moskovan ja Pietarin proletarit. Sen vuoksi ammattiliittoihin on oltava sellainen yhteys, organisoitava KK sellaiseksi, että KK tietäisi ei ainoastaan 600.000 puolueen jäsenen, vaan myös 3.000.000 ammattiliittojäsenen mielipidevivahteet, että se voisi aina johtaa kaikkia kuin yhtä miestä! Sellainen organisaatio on välttämätön! Se on tärkein, poliittinen vaatimus, jota ilman proletariaatin diktatuuri ei ole diktatuuria. Kun kerran liitto, niin olkoon liitto! Sitä ei pidä pelätä, vaan pitää tervetulleena sekä lujittaa ja laajentaa itsessään puolueen keskuselimissä!

## 5

PUHE OSUUSTOIMINNASTA <sup>104</sup>  
HUHTIKUUN 3 pnä

Vasta eilisiltana ja tänään sain mahdollisuuden tutustua osittain kumpaankin päätöslauselmaehdotukseen. Olen sitä mieltä, että valiokunnan vähemmistön päätöslauselmaehdotus on oikeampi. Tov. Miljutin hyökkäsi sitä vastaan käyttäen runsaasti hirmusanoja, löysi siitä puolinaisuutta ja jopa puolittain puolinaisuutta, moitti sitä opportunistiseksi. Mutta minusta tuntuu, ettei piru olekaan niin kauhea kuin miksi se maalataan. Jos tarkastelemme asiaa syvällisemmin, huomaamme, että juuri Miljutinin argumentit, kun hän yritti asettaa kysymyksen periaatteelliselta kannalta, osoittavat tov. Miljutinin puolustaman päätöslauselmaehdotuksen virheelliseksi ja kelvottomaksi nimenomaan käytännölliseltä, asialliselta ja marxilaiselta kannalta katsoen. Tuo virheellisyys on seuraavanlaista: Miljutin osoitti, että hänen päätöslauselmaehdotuksessaan, valiokunnan enemmistön ehdotuksessa, puhutaan sulautumisesta volostin toimeenpanevaan komiteaan, alistumisesta volostin Tpk:n tahtoon, ja sitä hän pitää päätöslauselmaehdotuksensa suorutena ja radikaalisuutena, jota vastoin vähemmistön ehdotus ei ole kyllin vallankumouksellinen. Pitkäaikaisen vallankumoukscamppailumme kulussa olemme tulleet huomaamaan, että silloin kun olimme valmistelleet vallankumouksellisia toimintojamme, ne toteutettiin menestyksellisesti; silloin kun ne olivat ainoastaan vallankumouksellisen innon sanelemia, ne päättyivät tappioon.

Mitä sanotaan valiokunnan vähemmistön päätöslauselmaehdotuksessa? Vähemmistön ehdotuksessa sanotaan: suuntaa huomiosi siihen, että voimistat kulutusosuuskunnissa kommunistista työtä ja saat enemmistön puolellesi,

valmista ne elimet, joiden johdettavaksi tahdot osuustoiminnan antaa ja sitten annatkin. Verratkaa tätä Miljutinin ajamaan linjaan. Hän sanoo: osuustoiminta on kehnoa, joten antakaa se volostien toimeenpanevien komiteoiden johdettavaksi. Entä onko kommunistista pohjaa siinä osuustoiminnassa, jonka tahdotte siirtää niiden huostaan? Tärkein seikka — valmistelu — sivuutetaan huomiotta ja annetaan ainoastaan viimeinen ohjelause. Jos on tehty tätä kommunistista valmistelutyötä ja muodostettu ne elimet, jotka kykenevät ottamaan osuustoiminnan johdettavakseen, niin siinä tapauksessa siirto on ymmärrettävää eikä tätä asiaa tarvitse puolueen edustajakokouksessa esittää. Mutta vähänkö te olette uhkailleet talonpoikia! Vähänkö samainen Korkein kansantalousneuvosto on uhkaillut talonpoikaistoa ja osuuskuntia pellavanhankintakysymyksessä! Kun palautatte mieleenne paikalliselinten ja Kansankomissaarien Neuvoston työssä saadun käytännöllisen kokemuksen, niin sanotte, että tuo on väärää suhtautumista asiaan ja että oikea on se päätöslauselma, jossa puhutaan, että kommunistinen kasvatustyö ja työntekijäkaaderien kouluttaminen on välttämätöntä, ilman sitä ei voida siirtoa toteuttaa.

Toisena peruskysymyksenä on yhteys kulutusosuustoimintaan. Tässä kysymyksessä тов. Miljutin on tavattoman epäjohdonmukainen. Jollei kulutusosuustoiminta täytä kaikkia vaatimuksia, s.o. niitä tehtäviä, joista on puhuttu jo kaksi vuotta monissa kulakkeja vastaan suunnatuissa dekreeteissä, niin on muistettava, että niitä valtakeinoja, joita me käytämme kulakkeja vastaan, voidaan käyttää myös kulutusosuuskuntia vastaan. Ja niitä käytetäänkin aivan riittävästi. Nyt on tärkeintä tuotannon kohottaminen ja tuotteiden määrän lisääminen. Ellei kulutusosuustoiminta pyri tätä tekemään, niin sitä tullaan siitä rankaisemaan. Mutta jos se tuotannolliseen osuustoimintaan sitoutuneena kykenee hiukankin lisäämään tuotemäärää, on sille nostettava hattua ja tuettava sen aloitetta. Jollei kulutusosuustoiminta kykene lisäämään tuotemäärää, vaikka sillä on eri paikkakunnilla kiinteä ja elävä yhteys tuotantoon, niin se ei siis ole täyttänyt Neuvostovallan suoranaista tehtävää. Jos ujestissa on edes pari, kolme tarmokasta toveria, jotka ovat valmiit taistelemaan kulakkeja ja porvaristoa vastaan, niin voitto on turvattu. Missä тов. Tshu-

tshinin aloitteellisuutta on rajoitettu? Hän ei esittänyt yhtäkään esimerkkiä. Mutta se ajatus, että on sidottava tuotannollinen osuustoiminta kulutusosuustoimintaan ja tehtävä kaikenlaisia myönnytyksiä, kunhan vain lähitulevaisuudessa saadaan lisätyksi tuotemäärää, se ajatus juontuu kahden vuoden kokemuksestamme. Se ei lainkaan estä kommunisteja eikä neuvostotyöntekijöitä taistelemasta kulakkimaista, porvarillista osuustoimintaa vastaan. Se ei suinkaan estä, vaan päinvastoin antaa heidän käteensä uuden aseensa. Jos osaat jotain järjestää, annamme sinulle palkkion, mutta jos et täytä tätä tehtävää, niin lyömme sinua muustakin kuin siitä, että olet vastavallankumouksellinen, siitä pitää huolen Tsheka (Erikoiskomissio), kuten täällä aivan oikein huomautettiin: ei, me lyömme sinua siitä, että jätät täyttämättä valtiovallan, Neuvostovallan, ja proletariaatin antaman tehtävän.

Tov. Miljutin ei esittänyt yhtään asiallista argumenttia kulutusosuuskuntien yhdistämistä vastaan, hän vain huomautti, että se tuntuu hänestä opportunistilta tai puolinaisuudelta. On kummallista kuulla tällaista tov. Miljutinilta, joka aikoi saada yhdessä tov. Rykovin kanssa hyvinkin suurta aikaan, mutta vakuuttui, ettei kykene tekemään kymmenesosaakaan siitä. Toisaalta yhteys kulutusosuustoimintaan on myönteistä, se antaa mahdollisuuden ryhtyä heti tuottamaan. Estetään kaikin keinoin sekaantumasta poliittiseen työhön, mutta asetetaan tuotannollinen ja taloudellinen elämä täysin riippuvaiseksi Maanviljelyksen kansankomissariaatista, Korkeimmasta kansantalousneuvostosta. Kaikkia näitä keinoja teillä on olemassa siinä määrin kuin voitte valvoa osuustoimintaa.

Siirrymme nyt tarkastelemaan kolmatta kysymystä, valtiollistamista, jota Miljutin puolusteli niin kovin, että ihan kummastutti. Muodostettiin valiokunta, jossa tov. Krestinski ei saanut enemmistön kannatusta ja tov. Miljutin selvisi voittajaksi, mutta nyt hän sanoo: „Mitä valtiollistamiseen tulee, niin suostun olemaan väittelemättä”. Miksi sitten valiokunnassa väiteltiin? Mikäli suhtaudutte kysymykseen kuten tov. Tshutshin, niin olette väärässä kieltäytyessänne valtiollistamisesta. Täällä sanottiin: jos kerran kansallistettiin kapitalistien omaisuus, niin miksei kansallisteta kulakkien omaisuutta? Mutta tämä argumentti ei suotta aiheuttanut täällä hilpeyttä. Todellakin, laskettakoon

miten hyvänsä, niin varakkaita talonpoikia, jotka eivät tule toimeen ilman vieraan työn riistoa, on ainakin puoli miljoonaa ja ehkäpä miljoonakin, miten siis me voisimme kansallistaa heidän omaisuutensa? Se on mielikuvitusta. Siihen meillä ei ole nyt voimia.

Tov. Tshutshin on aivan oikeassa sanoessaan, että osuuskunnissa on koko joukko vastavallankumouksellisia, mutta se ei kuulu tähän. Täällä puhuttiin aivan oikein Tshekasta. Ellette lyhytnäköisyytenne vuoksi kykene paljastamaan erinäisiä johtavia osuustoimintamiehiä, niin lähettäkää sinne yksi kommunisti, että hän osoittaisi nuo vastavallankumoukselliset, ja jos hän on kunnan kommunisti, ja kunnan kommunisti on samalla myös hyvä Tshekan mies, niin kulutusosuuskuntaan työhön lähetettynä hän vetänee päivänvaloon ainakin pari vastavallankumouksellista osuustoimintamiestä.

Juuri siksi tov. Tshutshin on väärässä, kun hän propagoi viipymätöntä valtiollistamista. Se olisi hyvä, mutta se on mahdotonta, koska olemme tekemisissä sellaisen luokan kanssa, johon vaikutuksemme on vähäisempi ja joka ei missään tapauksessa ole kansallistettavissa. Emme ole kansallistaneet kaikkia teollisuuslaitoksiakaan. Ennen kuin päähallintojen ja keskuselinten nimissä annettu määräys saapuu paikkakunnille, se on jo kerrassaan merkityksetön: se joko häviää tykkänään paperien paljouteen tai ei mene perille teiden, lennätinyhteyden y.m.s. puuttumisen takia. Sen vuoksi nyt ei voida puhua osuuskuntien kansallistamisesta. Tov. Miljutin ei ole periaatteellisestikaan oikeassa: hän tuntee heikkoutensa ja olettaa, että tuo kohta voidaan ilman muuta poistaa. Mutta siinä tapauksessa te, tov. Miljutin, typistätte päätöslauselmaehdotustanne, siinä tapauksessa te todistatte, että vähemmistön ehdotus on oikea, sillä teidän päätöslauselmaehdotuksenne henki — osuustoiminnan saattaminen volostin toimeenpanevan komitean alaiseksi (ensimmäisessä kohdassa niin sanotaankin — „on ryhdyttävä toimenpiteisiin”) — on Tshekan henkeä, jota on virheellisesti tuotu taloudelliseen kysymykseen. Toisessa päätöslauselmaehdotuksessa sanotaan, että ensi kädessä on lisättävä kommunistien lukumäärää, voimistettava kommunistista propagandaa ja agitaatiota, että on luotava perusta. Siinä ei ole mitään erittäin mahtipontista, siinä ei luvata heti maitovirtoja eikä kiisselirantoja.



---

Mutta, kun paikkakunnilla on kommunisteja, niin he tietävät, mitä on tehtävä, eikä tov. Tshutshinin tarvitse selittää, mihin vastavallankumoukselliset on toimitettava. Toiseksi on muodostettava elin. On muodostettava se ja kokeiltava sitä työssä, kokeiltava, lisääntyykö tuotanto — näin sanotaan vähemmistön päätöslauselmaehdotuksessa! Ennen kaikkea on luotava perusta ja sitten — sittenpäähän nähdään. Siitä seuraa itsestään se, mitä pitääkin. Sellaisia dekreettejä, että vastavallankumoukselliset on lähetettävä Tshekaan ja ellei ole Tshekaa, niin Vallankumouskomiteaan, esitetään kyllin runsaasti. Vähemmän tätä vauhkoi-lua. On hyväksyttävä vähemmistön päätöslauselmaehdotus, jossa viitoitetaan peruslinja.

---

## 6

EDUSTAJAKOKOUKSEN PÄÄTTÄJÄISPUHE  
HUHTIKUUN 5 pnä

Toverit, tehdessämme lyhyen yhteenvedon edustajakokouksemme työstä meidän on mielestäni kosketettava ennen kaikkea puolueemme tehtäviä. Edustajakokous hyväksyi seikkaperäisen päätöslauselman organisaatiokysymyksestä, ja tässä päätöslauselmassa on, kuten olikin odotettavissa, mitä tärkein sija sellaisella kysymyksellä kuin puolueemme jäsenten kasvattaminen ja opettaminen sekä heidän järjestöllinen käyttämisensä. Valtakirjojen tarkastusvaliokunta tiedotti, että tässä kokouksessa on edustettuna yli 600 tuhatta puolueemme jäsentä. Kaikki me tiedämme mainiosti, kuinka suuria vaikeuksia puolueemme on joutunut kokemaan tänä taistelujen kautena jota kautemme on ollut, kun on pitänyt taistella sitä vastaan, ettei hallituspuolueeseen — tietenkin julkiseen puolueeseen, sillä sehän on hallituspuolue ja tarjoaa tien valtaan — pääsisi tunkeutumaan ja soluttautumaan kelvottomia aineksia, vanhan kapitalismin hylkiöitä. Eräänä taistelukeinona on ollut puolueviikkojen järjestäminen. Vain ne ihmiset, jotka ovat vilpittömästi uskollisia työtätekevien vapauttamisen asialle, saattoivat liittyä puolueeseen sellaisen tilanteen vallitessa, sellaisena ajankohtana, jolloin puolueen ja työväenliikkeen tila oli erikoisen vaikea, jolloin Denikin oli Orelin pohjoispuolella ja Judenitsh — 50 virstan päässä Pietarista.

Tällainen tilanne ei tule toistumaan nyt ainakaan lähitulevaisuudessa, ja on sanottava, että se puolueemme suuri jäsenmäärä, joka nyt on olemassa ja johon on päästy edellisiin edustajakokouksiin verrattuna, antaa aihetta eräänlaiseen huolestukseen ja täysin reaalisena vaarana on se, että puolueemme rivien kasvu on toisinaan nopeampaa

kuin ehditään kasvattaa ne suorittamaan puolueen nykyhetken tehtäviä. Meidän on pidettävä aina mielessä, että tämän 600-tuhantisen armeijan on oltava työväenluokan etujoukkona ja että tuskinpa olisimme voineet näinä kahdena vuotena ilman rautaista kuria täyttää tehtäväämme. Ankaran kurimme noudattamisen ja säilymisen perusehtona on uskollisuus: kaikista vanhoista kurinpitokeinoista ja -perusteista on tehty loppu, toimintamme perustana olemme pitäneet vain harkintaa ja tietoisuutta. Se on antanut meille mahdollisuuden noudattaa sellaista kurinalaisuutta, joka on korkeampitasoista kuin missään muussa valtiossa ja joka perusteidensa puolesta ei muistuta sitä kurinalaisuutta, joka vielä on säilynyt, mikäli se yleensä saattaa säilyä kapitalistisessa yhteiskunnassa. Siksi meidän on muistettava, että sodassa saavuttamiemme loistavien voittojen jälkeen lähivuoden tehtävänäme ei ole niinkään paljon puolueemme laajentaminen kuin sisäinen työ, jonka tarkoituksena on puolueemme jäsenistön kasvataminen. Organisaatiokysymystä koskevissa päätöslauselmissamme kiinnitetään tähän ansaitusti mitä suurinta huomiota.

Hinnalla millä hyvänsä on päästävä siihen, että tämä proletariaatin etujoukko, tämä 600.000 jäsentä käsittävä armeija olisi niiden tehtävien tasalla, jotka lankeavat sen ratkaistavaksi, ja sen ratkaistavaksi lankeavat erittäin suurimerkityksiset ulko- ja sisäpoliittiset tehtävät! Mitä ulkopoliittisiin tehtäviin tulee, niin ulkopoliittinen asemamme ei ole koskaan ollut niin mainio kuin nykyään. Niin harvoin kuin saammekin ulkomailta tietoja sikäläisten työläisten elämästä, niin kuitenkin joka kerta, kun saat pari kirjettä tai muutamia Euroopan ja Amerikan sosialististen työväenlehtien numeroita, tunnet mitä suurinta mielihyvää nähdessäsi, miten joukkojen keskuudessa, joihin propaganda ei ole aikaisemmin lainkaan kajonnut tai jotka ovat olleet surkean opportunistin, puhtaasti parlamentaarisen sosialismin kahleissa, on kaikkialla ja yleisesti, paljon laajemmalti kuin tiedämme kukaan maapallon kaikilla äärillä havaittavissa valtavasti lisääntyvää kiinnostusta Neuvostovaltaa ja uusia tehtäviä kohtaan, miten kaikkialla on syvälekäypää vallankumouksellista liikettä ja kuuhuntaa ja asetetaan päiväjärjestykseen vallankumous.

Eilen sain tilaisuuden tutustua Englannin sosialistisen työväenpuolueen julkaiseman sanomalehden numeroon. Englannin työläiset, joilla oli intelligentit johtajat, jotka vuosikymmeniä suhtautuivat halveksuvasti teoriaan, puhuvat nyt täysin selvästi, ja lehtikin todistaa, että Englannin työläisten keskuudessa on nyt herännyt mielenkiinto vallankumouskysymystä kohtaan, on herännyt ja voimistunut mielenkiinto sitä taistelua kohtaan, jota käydään revisiionismia, opportunistia ja parlamentaarista sosialismia vastaan, tuota sosialipetturuutta vastaan, jonka olemme niin hyvin tulleet tuntemaan. Tämä taistelu alkaa tulla päiväjärjestykseen! Voimme varmuudella sanoa, että aivan oikeassa oli amerikkalainen toveri R., joka julkaisi paksun kirjan, jossa on useita Trotskin ja minun kirjoituksia ja jossa tehdään yhteenveto Venäjän vallankumouksen historiasta. Tämä toveri sanoo, että Ranskan vallankumous on tuottanut voiton maailmanhistoriallisessa mitassa, ja joskin se saatiin välittömästi tukahdutetuksi, niin vain siksi, että Ranskaa ympäröivät Euroopan mantereella takapajuiset maat, joissa ei voinut heti syntyä tätä vallankumousta jäljittelevää ja tukevaa liikettä, myötätuntoliikettä. Sen sijaan Venäjää, jossa vallankumous puhkesi tsarismien sorron ja monien muiden ehtojen (yhteys vuoteen 1905 j.n.e.) takia aikaisemmin kuin muissa maissa, ympäröivät maat, jotka kapitalistisen kehityksensä puolesta ovat korkeammalla asteella ja lähenevät vallankumousta hitaammin, mutta vakaammin, varmemmin ja perusteellisemmin! Me huomaamme, että vuosi vuodelta ja jopa kuukausi kuukaudelta Neuvostotasavallan kannattajien ja ystävien lukumäärä kasvaa kaikissa kapitalistisissa maissa kymmen-, sata- ja tuhatkertaiseksi, ja on sanottava, että meillä on ystäviä ja liittolaisia enemmän kuin tiedämme niitä olevan!

Maailman imperialismi on kärsinyt täydellisen vararikon yrittäessään kuristaa meidät sodan avulla! Maailmantilanne on suonut nyt meille paljon pitemmän ja varmemman hengähdystauon kuin se, joka meillä oli vallankumouksen alussa. Mutta on muistettava, että tämä on vain hengähdystauko. On muistettava, että koko kapitalistinen maailma on aseistautunut hampaisiin asti ja odottelee otollista hetkeä ja strategista tilannetta sekä harkitsee hyökkäyskeinoja. Missään tapauksessa ei saa unohtaa, että

koko kapitalistinen maailma on tällä haavaa vielä taloudellisesti ja sotilaallisesti mahtavampi! Vaikka olemmekin maailman mitassa vielä heikkoja, me kehitymme nopeasti, voimistumme, riistämme vihollisen käsistä aseensa toisensa jälkeen, mutta vihollinen väijyy Neuvostotasavaltaa joka askeleella! Kansainvälisen pääoman selvänä pyrkimyksenä, laskelmoituna suunnitelmassa on nykyään saarron lopettamisen ohella yhdistää, sulauttaa ja liittää yhteen kansainvälinen elintarvikekeinottelu, kansainvälinen vapaa-kauppa ja maamme sisällä tapahtuva elintarvikekeinottelu ja valmistella tämän elintarvikekeinottelun pohjalla uutta sotaa meitä vastaan, valmistella yhä uusia ansoja ja satimia.

Nyt siirrymme tarkastelemaan sitä perustehtävää, joka oli edustajakokouksemme tärkein kysymys, sen huomion peruskohde. Tänä perustehtävänä on rakennustyö. Tässä suhteessa edustajakokous on ollut hyvin antoisa, on nimittäin hyväksytty yksimielisesti päätöslauselma peruskysymyksestä — taloudellisesta rakennustyöstä ja kululaitoksesta. Ja puoluekasvatustyön avulla saamme nyt kaikki kolme miljoonaa ammattiliittoihin kuuluvaa työläistä yhtenä miehenä toteuttamaan käytännössä tätä päätöslauselmaa. Me pyrimme tällä päätöslauselmalla myötävaikuttamaan siihen, että keskittyisimme koko voimallamme, kurinalaisuudellamme ja tarmollamme maan talouden jälleenrakentamiseen, ennen kaikkea kululaitoksen kunnostamiseen ja edelleen elintarviketilanteen parantamiseen.

Propagandatyötä varten meillä on nyt useita kysymyksiä, ja tässä suhteessa jokainen ulkomailta saatu tiedotus ja jokainen kymmenkunta uutta puolueen jäsentä antavat meille uutta aineistoa propagandaa varten. Propagandatyötä on tehtävä suunnitelmallisesti, voimia hajottamatta ja pirstomatta. Meidän on pidettävä lujasti mielessämme, että sotilasalalla saavuttamiemme menestysten ja tapahtuneiden ihmeiden lähteenä oli se, että me keskityimme aina peruskysymykseen, tärkeimpään, että me ratkaisimme kysymyksen sillä tavalla, johon kapitalistipiirit eivät kyenneet! Asia on niin, että kapitalistipiirit ratkaisevat kaiken, mikä erikoisesti kiinnostaa kansalaisia — heidän taloudelliset elinehtonsa, sota ja rauha, — kaiken tämän kapitalistipiirit ratkaisevat salassa itse yhteiskunnalta; tärkeimmät

kysymykset — sodan, rauhan ja diplomatian kysymykset ratkaisee mitättömän pieni ryhmä kapitalisteja, jotka pettävät joukkoja ja usein jopa parlamenttiakin. Maailmassa ei ole parlamenttia, joka jolloinkin sanoisi sodan ja rauhan kysymyksestä jotain päättävää! Työätekevien taloudellisen elämän peruskysymykset — työätekevien nälkäisen tai hyvän elämän kysymykset — ratkaisee kapitalistisessa yhteiskunnassa kapitalisti, tämän yhteiskunnan herra ja jumala! Kaikissa kapitalistisissa maissa, demokraattisissa tasavalloissa kansan huomion kääntää sellaisina kausina toisaalle lahjottavissa oleva porvarilehdistö, jota nimittää vapaaksi sanaksi ja joka keksii jos jotakin ja käyttää kaikkia keinoja petkuttaakseen, johtaakseen harhaan tätä joukkoa! Meillä sen sijaan koko valtiovaltakoneisto, tietoisuuden työläisen koko huomio on keskitetty täydellisesti ja poikkeuksetta tärkeimpään, ratkaisevaan seikkaan, perustehtävään! Sotilaallisella alalla olemme saavuttaneet tässä suhteessa valtavaa menestystä, ja tätä kokemusta meidän on nyt käytettävä hyväksi myös taloudellisella alalla.

Me kuljemme kohti sosialismia, ja siis oleellisin kysymys — leivästä ja työstä — ei enää ole yksityisluontoinen kysymys, se ei ole yrittelijän yksityisasiä, vaan koko yhteiskunnan asia. Jokaisen vähänkin ajattelevan talonpojan on nyt tajuttava ja käsitettävä selvästi, että jos valtio lehdistössään, jokaisessa artikkelissa, lehtiensä jokaisessa numerossa asettaa kysymyksen kulkulaitoksesta, niin se on yhteinen asia! Tämä rakennustyö merkitsee talonpojalle vapautumista siitä sokeudesta ja pimeydestä, joka oli tehnyt hänestä orjan, todellista vapautta, sitä, että työätekevät ovat tietoisia kaikista edessäolevista vaikeuksista ja suuntaavat kaikki yhteiskuntajärjestelmän ja valtiokoneiston voimat, koko agitaatiotyön mitä arkisimpien ja oleellisimpien tehtävien täyttöön välittämättä katinkullasta, turhasta koreudesta ja kaikenlaisesta päätöslauselmapielistä, niistä huippuviisaista lupauksista, joita jokaisen porvarimaan lehtiagitaattorit antavat! On keskitettävä kaikki voimat, koko huomio näihin mitä arkisimpiin talustehtäviin, jotka ovat ymmärrettäviä jokaiselle talonpojalle, joita kukaan vähänkään rehellinen keskivarakas ja jopa varakaskaan talonpoika ei voi vastustaa ja joita asettaessamme missä tahansa kokouksessa osoittaudumme olevan aina ehdottomasti oikeassa. Valveutumattomimmatkin työ-

läis- ja talonpoikaisjoukot myöntävät, että tärkeintä nyt on kunnostaa talous siten, ettei se voisi joutua jälleen riistäjien käsiin, ettei annettaisi myöten kenellekään, joka nälkää näkevässä maassa käyttää hallussaan olevia viljaylijäämiä rikastumiseen ja pakottaa köyhälistön näkemään nälkää. Te ette löydä kehittymättömintäkään, sivistymättömintäkään ihmistä, joka ei ymmärtäisi, että se on epäoikeudenmukaista, jolla ei olisi edes hämärää, epäselvää käsitystä, mutta kuitenkin käsitystä, että Neuvostovallan kannattajain esittämät argumentit vastaavat täydellisesti työvätekevien etuja.

Näihin arkisiin tehtäviin, jotka suurissa kapitalistisissa yhteiskunnissa lykätään taka-alalle ja joita pidetään isäntien yksityisasiana, näihin kysymyksiin meidän on keskitettävä 600.000 puolueen jäsentä käsittävän armeijan huomio ja tämän armeijan riveissä me emme saa sietää yhtään tehtävänsä laiminlyövää jäsentä. Kaiken tämän nimessä meidän on saatava koko työväki täydellisesti, luottavasti ja uhrautuvasti liittymään meihin! Se on vaikeasti järjestettävissä, mutta sillä on suuri moraalinen merkitys ja vakuuttavuudessaan jättiläismäinen voima — se on työvätekevien kannalta katsottuna oikein! Ja vakuuttuneina siitä, että tämä tehtävä voidaan nyt edustajakokouksemme työn ansiosta täyttää yhtä loistavasti kuin täytimme sotilaallisen tehtävän, joskin kärsien samoin useita tappioita ja tehden virheitä — vakuuttuneina siitä voimme sanoa, että kaikkien Euroopan ja Amerikan maiden työläiset suuntaavat nyt odottavan katseensa meihin: pystymmekö me ratkaisemaan tämän edessämme olevan vielä vaikeamman tehtävän, sillä tämä tehtävä on vaikeampi kuin sotilaallisen voiton saavuttaminen! Sitä ei voida ratkaista pelkällä innostuksella eikä pelkällä itseuhrautuvaisuudella enempää kuin sankaruudellakaan! Tässä organisaatiotyössä, jossa me venäläiset olemme olleet muita heikompia, tässä itsekurin luomistyössä, tässä työssä, jossa tulee osata jättää sivuun syrjäiseikat ja tehdä tärkein, ei saada mitään aikaan nopeasti, tässä viljanhankinta- ja liikennevälineiden korjaustyössä, tässä vaaksa vaaksalta edistyvässä talouden jälleenrakentamistyössä, jossa valmistetaan maaperää ja tehdään vähän, mutta varmasti, — tässä työssä ovat hengessään mukana kaikkien maiden työläiset odottaen

meiltä uusia voittoja! Olen varma, että nojaamalla edustajakokouksemme päätöksiin ja saamalla aikaan sen, että 600.000 puolueen jäsentä työskentelee yhtenä miehenä ottaen yhä kiinteämmän yhteyden talous- ja ammattiliitto-elimiin,— me pystymme täyttämään tämän tehtävän yhtä voitokkaasti kuin täytimme sotilaallisen tehtävän, ja alamme edetä nopeasti ja varmasti kohti Maailman Sosialistisen Neuvostotasavallan voittoja! (Suosionosoituksia.)

-----



## KOMPROMISSEISTA <sup>105</sup>

Keskustellessaan kanssani tov. Lansbury korosti erikoiden Englannin työväenliikkeen opportunististen johtajien seuraavaa argumenttia:

bolshevikit tekevät kompromisseja kapitalistien kanssa, niinpä esimerkiksi Eestin kanssa solmimaan rauhansopimuksessa he ovat suostuneet antamaan toimilupia metsäteollisuuden harjoittamiseen; kun kerran asia on näin, niin yhtä laillisia ovat Englannin työväenliikkeen maltillisten johtajien ja kapitalistien väliset kompromissit.

Tov. Lansbury pitää tätä argumenttia Englannissa hyvin yleisenä ja sellaisena, jolla on merkitystä työväelle ja joka vaatii välttämättä erittelyä.

Koetan täyttää tämän toivomuksen.

### I

Voiko proletaarisen vallankumouksen kannattaja tehdä kompromisseja kapitalistien tai kapitalistiluokan kanssa?

Tämä kysymys on nähtävästi otettu pohjaksi edellä esittämässäni päätelmässä. Mutta tämän kysymyksen asettaminen näin ylimalkaisesti todistaa sitä, että kysyjä joko on poliittisesti tavattoman kokematon ja tietämätön tai aikoo veijarimaisesti puolustaa vaivihkaa sofismin avulla rosvousta, ryöväystä ja kaikkinaista kapitalistien väkivaltaa.

Kieltävä vastaus tähän ylimalkaiseen kysymykseen olisi tosiaankin ilmeistä järjettömyyttä. Proletaarisen vallankumouksen kannattaja voi tietenkin tehdä kompromissin tai sopimuksen kapitalistien kanssa. Kaikki riippuu siitä,

*millainen* tämä sopimus on ja *millaisissa oloissa* se solmitaan. Tämän ja vain tämän perusteella voidaan ja tulee etsiä proletaarisen vallankumouksen kannalta oikean sopimuksen ja petturimaisen, kavalan (samalta kannalta katsottuna) sopimuksen välistä eroa.

Selittääkseni tämän palautan ensin mieleen marxismin perustanlaskijain päätelmän, ja esitän sitten mitä yksinkertaisimpia ja havainnollisimpia esimerkkejä.

Marxia ja Engelsiä ei suotta pidetä tieteellisen sosialismin perustajina. He olivat kaiken sanahelinän armottomia vihollisia. He opettivat asettamaan sosialismin kysymykset (muun nuassa sosialistisen taktiikan kysymykset) tieteellisesti. Viime vuosisadan 70-luvulla, kun Engels eritteli Ranskan blanquilaisten, Kommuunin pakolaisten vallankumouksellista manifestia, Engels sanoi heille kurssilemmalla, että heidän mahtipontinen julistuksensa „ei mitään kompromisseja” on tyhjä korulause<sup>106</sup>. Ei saa kiven kovaan kieltäytyä kompromisseista. Kysymys on siitä, että kaikista kompromisseista huolimatta, joihin tilanne väliin pakottaa vallankumouksellisimmankin puolueen, vallankumouksellisimmankin luokan, on osattava säilyttää työväenluokan ja sen järjestyneen etujoukon, kommunistisen puolueen vallankumouksellinen taktiikka ja organisaatio, vallankumouksellinen tietoisuus, päättäväisyys ja valmius, on osattava varmistaa, karaista ja kehittää niitä.

Se, joka tuntee Marxin opin perusteet, tekee kiertämättä tähän oppiin perustuen yllämainitun johtopäätöksen. Mutta koska Englannissa trade unionien ja osuuskuntien opporunnat, puolittain porvarilliset johtajat ovat monien historiallisten syiden takia työntäneet marxilaisuuden taka-alalle chartismin ajoista asti (chartismi oli monessa suhteessa marxilaisuuden valmistelua, marxilaisuuden „viimeistä edellinen sana”), niin koetan selittää esitetyn katsantokannan oikeellisuutta tuomalla tyypillisiä esimerkkejä jokapäiväisen, poliittisen ja taloudellisen elämän yleisesti tunnettujen ilmiöiden alalta.

Aloitin esimerkistä, jonka olen jo kerran aikaisemmin esittänyt eräässä puheessani. Olettakaamme, että aseistetut rosvot ovat hyökänneet auton kimppuun. Olettakaamme, että kun revolveri on painettu ohimoanne vasten, te annatte rosvoille auton, rahanne, revolverinne ja rosvot käyttävät hyväkseen autoanne j.n.e. jatkaakseen rosvoamistaan.

Täten te teette epäilemättä kompromissin, sopimuksen rosvojen kanssa. Allekirjoittamaton ja äänettömästi tehty sopimus jää silti epäilemättä täysin konkreettiseksi ja täsmälliseksi sopimukseksi: „minä annan sinulle, rosvo, auton, asean, rahat ja sinä vapautat minut miellyttävästä seurastasi”.

Herää kysymys, sanoisitteko te henkilöä, joka on solminut rosvojen kanssa *mainitunlaisen* sopimuksen, *osalliseksi* ryöväykseen, *osalliseksi* joidenkin kolmansien henkilöiden ryöstöön, jonka rosvo suorittavat tämän sopimuksen solmineelta henkilöltä saamiensa auton, rahojen ja asean avulla?

Ei, ette sanoisi.

Kysymys on aivan selvä ja kovin yksinkertainen.

Yhtä selvää on sekin, että jokainen tervejärkinen ihminen tunnustaa, että toisenlaisissa oloissa auton, rahojen ja asean äänetön luovuttaminen rosvoille merkitsisi ryöväykseen osallistumista.

Johtopäätös on selvä: on yhtä järjetöntä kieltäytyä kiven kovaan kaikenlaisten sopimusten tai kompromissien tekemisestä rosvojen kanssa kuin puolustella osallistumista ryöväykseen pitämällä lähtökohtana sitä abstraktista teesiä, että yleensä puhuen sopimus rosvojen kanssa on joskus sallittua ja välttämätöntä.

Ottakaamme nyt poliittinen esimerkki.

*Kirjoitettu maalisi- ja huhtikuussa 1920*

*Julkaistu ensi kerran v. 1936*

*Julkaistaan  
käsikirjoituksen mukaan*

**SÄHKE G. K. ORDZHONIKIDZELLE**

2/IV 1920

Kaukasian rintaman Vallankumouksellinen sotaneuvosto  
Ordzhonikidze

Pyydän vielä kerran toimimaan varovasti ja osoittamaan ehdottomasti mitä suurinta hyvántahtoisuutta muhamettilaisia kohtaan, varsinkin kun tulette Dagestaniin. Osoitakaa kaikin tavoin ja lisäksi mitä juhlallisimmin myötätuntoanne muhamettilaisia, heidän autonomiaansa, riippumattomuuttaan y.m.s. kohtaan. Tiedottakaa asiain kulusta mahdollisimman tarkasti ja usein.

*Lenin**Julkaistu ensl kerran v. 1942**Julkaistaan  
konekirjoitusjäljennöksen  
mukaan*

---

## PUHE VUORITYÖLÄISTEN I YLEISVENÄLÄISESSÄ PERUSTAVASSA EDUSTAJAKOKOUKSESSA <sup>107</sup>

Toverit! Sallikaa minun ensiksikin tervehtiä Kansankomissaarien Neuvoston nimessä vuori- ja kivihiliteollisuuden työläisten ensimmäistä edustajakokousta.

Toverit, tällä edustajakokouksella ja koko tällä teollisuusosalalla on erittäin tärkeä merkitys Neuvostotasavalalle. Kaikki te tietenkin tiedätte, ettei voi olla mitään nykyajan teollisuutta, mitään tehtaita ja tuotantolaitoksia ilman hiiliteollisuutta. Hiili on teollisuuden todellista leipää, ilman tätä leipää teollisuus joutuu seisomaan, ilman tätä leipää rautatieliikenteen tila pysyy mitä kurjimpana eikä sitä voida millään kunnostaa; ilman tätä leipää kaikkien maiden suurteollisuus hajoaa, rappioituu, palaa takaisin alkukantaisuuden tilaan; mutta nykyään jopa niissäkin maissa, jotka ovat paljoa kehittyneempiä kuin Venäjä ja jotka ovat kärsineet sodasta paljoa vähemmän kuin Venäjä, jopa voittajamaissakin, hiilennälkä ja hiilipula tuntuvat erittäin tuskallisesti. Sitäkin välttämättömämpää on, että toverit, jotka ovat nyt kokoontuneet luodakseen lujan, voimakkaan, mahtavan ja tietoisien vuorityöläisten liiton, että he käsittäisivät täysin selvästi, kuinka valtavia tehtäviä koko Neuvostotasavalta, työläisten ja talonpoikain valta asettaa tälle edustajakokoukselle, asettaa vuorityöläisille, sillä nyt, käytyämme kaksi vuotta ankaraa taistelua koko maailman kapitalistien tukemia valkokaartilaisia ja kapitalisteja vastaan ja saavutettuumme voiton, meitä odottaa jälleen ankara taistelu, yhtä vaikea kuin edellinenkin, joskin kiitollisempi, nimittäin taistelu veretömällä rintamalla, työrintamalla.

Kun tilanherrat ja kapitalistit yrittivät verisellä rintamalla murskata Venäjän Neuvostovallan, näytti siltä, että

Neuvostotasavallan asia on toivoton, että Neuvosto-Venäjä, heikoin, jäljellejäänein ja pahimmin runneltu maa, ei kykene pitämään puoliaan koko maailman kapitalisteja vastaan. Maailman rikkaimmat valtakunnat auttoivat tässä taistelussa Venäjän valkokaartilaisia, ne tuhlasivat satoja miljoonia ruplia tähän avunantoon, lähettivät varusteita, järjestivät ulkomailla erikoisia upseerien koulutusseirejä ja nytkin vielä on ulkomailla värväystoimistoja, jotka maailman rikkaimpien kapitalistien auttamina värväivät venäläisiä sotavankeja ja vapaaehtoisia sotaan Neuvosto-Venäjää vastaan. Luonnollisestikin näytti siltä, että tilanne on toivoton ja ettei Venäjä kykene pitämään puoliaan meitä voimakkaampia maailman sotilaallisia suurvaltoja vastaan. Mutta sellainen ihme osoittautui kuitenkin mahdolliseksi, ja näinä kahtena vuotena Neuvosto-Venäjä on tehnyt tämän ihmeen.

Neuvosto-Venäjä selvisi voittajaksi maailman kaikkia rikkaimpia suurvaltoja vastaan käymässään sodassa. Minkä vuoksi? Ei tietenkään sen vuoksi, että me olisimme olleet sotilaallisessa suhteessa voimakkaampia. Asianlaita ei ole niin. Vaan sen vuoksi, että sivistysvaltioissa oli sotilaita, joita ei voitu enää pettää, vaikka heille yritettiinkin käyttämällä pinomäärin paperia todistaa, että bolshevikit ovat Saksan asiamiehiä, vallananastajia, kavaltajia ja terroristeja. Tämän touhun tulokseksi huomaamme, että sotilaat lähtivät takaisin Odessasta joko vakaumuksellisinä bolshevikkeina tai miehinä, jotka sanoivat, että „he eivät rupea sotimaan työläisten ja talonpoikain hallitusta vastaan”. Voittomme perustui ennen kaikkea siihen, että Länsi-Euroopan kehittyneiden maiden työläiset osoittautuivat sikäli ymmärtäväisiksi ja myötämielisiksi työväenluokalle koko maailman mitassa, että miljoonapainoksina ilmestyvän porvarilehdistön valheista ja bolshevikkeihin kohdistuneesta iljettävästä parjausryöpystä huolimatta työläiset olivat meidän puolellamme ja tämä seikka ratkaisi sodan eduksemme. Kaikille oli selvä, että jos sadat tuhannet sotilaat olisivat sotineet meitä vastaan samalla tavalla kuin Saksaa vastaan, niin me emme olisi kyenneet pitämään puoliamme. Se oli ilmeistä jokaisesta, joka tietää mitä sota on. Siitä huolimatta tapahtui sellainen ihme, että me voitimme heidät, että he sortuivat keskinäiseen eripuraisuuteensa, että paljon puhutusta Kansainliitosta tuli

raivopäisten koirien liitto, koirien, jotka rähinöivät lualoista eivätkä pääse sopimukseen yhdestäkään kysymyksestä, kun taas bolshevikkien kannattajien, niin välittömien kuin välillistenkin, niin tietoisten kuin vähätietoistenkin, määrä lisääntyy joka maassa ei vain päivä päivältä, vaan tunti tunnilta.

Kaikki, jotka ovat myötämielisiä sosialismille, tietävät mikä on II Internationale, joka 25 vuotta, vuodesta 1889 vuoteen 1914, johti sosialistista liikettä kaikissa maissa, mutta kun imperialistinen sota alkoi, II Internationalen sosialistit siirtyivät oman hallituksensa puolelle, jokainen puolusti omaa hallitustaan; kaikki, jotka lukeutuivat tasavaltalaisiin, eseriin ja menshevikkeihin, asettuivat joka maassa oman hallituksensa puolelle, puolustivat isänmaataan, eivät paljastaneet salaisia sopimuksia eivätkä julkaisseet niitä; sosialistit, joita oli pidetty työväenluokan johtajina, siirtyivät kapitalistien puolelle, esiintyivät Venäjän työväenluokkaa vastaan. Saksan hallituksen johdossa ovat scheidemannilaiset, jotka yhä vieläkin sanovat itseään sosialidemokraateiksi, mutta ovat mitä halpamaisimpia pyöveleitä, jotka liitossa tilanherrain ja kapitalistien kanssa ovat murhanneet Saksan työväenluokan johtajat Rosa Luxemburgin ja Karl Liebknechtin sekä tuhonneet 15 tuhatta Saksan proletaaria. III, Kommunistinen Internationale, on sitten perustetuksi tultuaan saavuttanut vuoden mittaan täydellisen voiton. II Internationale on hajonnut lopullisesti.

Näin voimakas on ollut Venäjän Neuvostovallan vaikutus koko maailman työläisiin kaikesta valheesta ja kaikesta Neuvostovaltaa vastaan kohdistuneesta parjauksesta huolimatta. Sotilaat ja työläiset ovat sitä mieltä, että valtan tulee kuulua niille, jotka tekevät työtä, ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä, ken tekee työtä, hänellä on äänioikeus valtiossa, hän voi vaikuttaa valtion asioiden ratkaisuun. Tämä on selvä totuus, ja työväenluokan miljoonaiset joukot ovat sen käsittäneet.

Nyt on ratkaistavananne vaikea tehtävä — sotilaallisten voittojemme jälkeen on saavutettava vielä vaikeampi voitto. Tämän voiton saavuttaminen on oleva sitäkin vaikeampi, koska siihen ei riitä pelkkä sankaruus, tässä suhteessa päästään tuloksiin vain sitkeällä työllä, se vaatii vuosikautia ahkeraa työtä.

Kaikkialla maailmassa kapitalistit kokoavat työvoimaa ja lisäävät tuotantoa, mutta työläiset sanovat heille: antakaa ensin työläisille ruokaa, lopettakaa ensin tora, jossa on kysymyksessä työläisten henki, lopettakaa ensin teurastukset, sillä vielä eilen niissä tuhoutui miljoonia ihmisiä sen takia, kuka, englantilaisetko vai jotkut muut saalistajat saavat hallita. Niin kauan kuin valta on kapitalisteilla, me emme ajattele tuotannon kohottamista, vaan kapitalistien karistamista niskastamme.

Mutta heti kun kapitalisti on nujerrettu, todistakaa, että kykenette kohottamaan tuotantoa ilman kapitalisteja, kumotkaa valhe, jota kapitalistit levittävät tietoisista työläisistä sanoen, ettei kysymyksessä ole vallankumous eikä uusi järjestys, vaan pelkkä hävitys, kosto kapitalisteille ja että työläiset itse eivät milloinkaan kykene järjestämään asioita eivätkä kohottamaan maataan rappiotilasta, he saavat aikaan vain anarkiaa. Tämä on se valhe, jota kaikkien maiden kapitalistit levittävät miljoonin eri keinoin ja joka puolueeseen kuulumattomien välittämänä, bolshevikien vihollisten välittämänä tunkeutuu tuhansin eri tavoin myös Venäjän työläisten keskuuteen, etenkin sellaisten työläisten keskuuteen, jotka ovat vähimmin valistuneita, jotka ovat eniten kapitalismin turmelemia tai takapajuisimpia. Me sitä vastoin olemme huomanneet, että jos kohta olemme Neuvostovallan olemassaolon kahden vuoden aikana voittaneet koko maailman, niin se on tapahtunut etupäässä vain työläisten sankaruuden ansiosta.

Meitä moititaan proletariaatin diktatuurin, raudanlujan, säälimättömän ja horjumattoman työläisten vallan vuoksi, joka on valmis kaikkeen ja sanoo: kuka ei ole kanssamme, se on meitä vastaan, ja pieninkin tähän valtaan kohdistuva vastarinta murretaan. Mutta me olemme siitä ylpeitä ja sanomme, että ellei tätä työläisten raudanlujaa valtaa, tätä työväen etujoukkoa olisi ollut, emme olisi kyenneet pitämään valtaa edes kahta kuukautta saattikka kahta vuotta. Tämä diktatuuri antoi meille sen, että joka kerta kun sodassa koitti vaikea hetki, puolue mobilisoi kommunisteja, ja eturiveissä taistellen he kaatuivat ensimmäisinä, heitä kaatui tuhansittain Judenitshin ja Koltshakin rintamalla; kaatui työväenluokan parhaita miehiä, jotka uhrasivat itsensä käsittäen, että he tuhoutuvat, mutta pelastavat sukupolvia, tuhansia työläisiä ja talonpoikia. He saattoivat



armotta häpeään etuilijat, ne jotka sodassa pitivät huolta ainoastaan omasta itsestään, ja ampuivat säälimättä nuo etuilijat. Me olemme ylpeitä tästä diktatuurista, tästä työläisten raudanlujasta vallasta, joka sanoi: me kukistimme kapitalistit ja olemme kaikki valmiit kaatumaan taistelussa, jos he tekevät pienimmänkin yrityksen valtansa palauttamiseksi. Kukaan ei ole näinä kahtena vuotena nähnyt nälkää enemmän kuin Pietarin, Moskovan ja Ivanovo-Voznesenskin työläiset. Nyt on laskettu, että näinä kahtena vuotena he saivat viljaa korkeintaan 7 puutaa vuodessa, jota vastoin viljarikkaiden kuvernementtien talonpojat kuluttivat vähintään 17 puutaa vuodessa. Työläiset ovat antaneet lukuisia uhreja, kestäneet monia sairauksia, heidän riveissään lisääntyi kuolevaisuus, mutta sittenkin he todistavat, etteivät työläiset ole nousseet kapinaan kapitalisteja vastaan kostontunteesta, vaan sen vuoksi, että he ovat järkähtämättömästi päättäneet luoda yhteiskuntajärjestelmän, jossa ei tule olemaan tilanherroja eikä kapitalisteja. Juuri sen vuoksi on annettu nämä uhrin ja vain näiden ennen kuulumattomien uhrausten hinnalla, joihin sitä paitsi on antauduttu tietoisesti, vapaaehtoisesti ja alistumalla Punaisen Armeijan kuriin, Armeijan, jossa ei turvauduta vanhoihin kurinpitokeinoihin,—vain näiden suurten uhrausten hinnalla ovat edistyneet työläiset voineet säilyttää diktatuurinsa ja saavuttaa oikeutettua kunnioitusta koko maailman työläisten taholta. Niiden, jotka eniten parhaavat bolshevikkeja, ei pitäisi unohtaa, että diktatuuri on merkinnyt ennen kaikkea uhrauksia, ennen kaikkea nälänhätää itse työläisille, jotka ovat toteuttaneet diktatuuria käytännössä. Ivanovo-Voznesenskin, Pietarin ja Moskovan työläiset ovat näiden kahden vuoden aikana joutuneet kärsimään enemmän kuin kukaan muu punaisilla rintamilla käydyissä taisteluissa.

Hiiliteollisuudessa työskentelevien tovereiden on otettava huomioon etupäässä ja ennen kaikkea tämä ja painettava se visusti mieleen. Te olette etujoukkoa. Me jatkamme sotaa — emme veristä sotaa, sen olemme onneksi lopettaneet, nyt ei kukaan uskalla hyökätä Neuvosto-Venäjän kimppuun, koska tietää tulevansa lyödyksi, sillä tietoisia työläisiä ei voida lähettää meitä vastaan: he räjäyttävät satamat niin kuin he räjäyttivät englantilaisten sataman Arkangelissa, niin kuin he räjäyttivät Odessan sataman.

Tämä on varmaa, tässä suhteessa olemme jo saaneet voiton, mutta silti me jatkamme sotaa, jatkamme sitä taloudellisella rintamalla. Säckimiehet, vähäinen määrä työläisiä, jotka ovat vanhan kapitalismin turmelemia ja ajattelevat, että „minun palkkaani on korotettava, muista minä vähät välitän”, nämä ovat niitä, joita vastaan me nyt taistelemme. „Maksa minulle kaksinkertainen palkka, anna minulle 2—3 naulaa leipää päivässä”, mutta he eivät ajattele lainkaan sitä, että heidän pitäisi tehdä työtä työläisten ja talonpoikien puolustuksen hyväksi ja taistella voittaakseen kapitalistit. Heitä vastaan on taisteltava kasvattamalla heitä toverillisesti, vaikuttamalla heihin toverillisesti, ja tätä ei voi suorittaa kukaan muu, paitsi ammattiliitot. Näille työläisille on selitettävä, että mikäli he asettuvat elintarvike- ynnä muiden keinottelijain puolelle, niiden rikkaiden talonpoikien puolelle, jotka sanovat, että „mitä enemmän minulla on viljaa, sitä enemmän rikastun”, että „jokainen huolehtikoon itsestään, jumala yksin kaikista”, niin siinä tapauksessa he ajattelevat samoin kuin herrat kapitalistit ja kaikki ne, jotka vaalivat vanhoja kapitalistisia tottumuksia, mutta niitä, jotka ajattelevat vanhaan tapaan me pidämme petteureina, kavaltajina, jotka työväenluokan tulee julkisesti tuomita ja saattaa häpeään. Meitä ympäröi suurin osa kapitalistisia maita, ne liittoutuvat kaikkialla maailmassa meitä vastaan, ne liittoutuvat säkkimiestemme ja keinottelijoittemme kanssa, ne tahtovat kukistaa meidät väkivalloin, ne luulevat olevansa meitä voimakkaampia. Me olemme edelleenkin kuin piiritetyssä linnoituksessa, johon koko maailman työläiset suuntaavat katseensa tietäen, että täältä heille tulee vapaus, ja tässä piiritetyssä linnoituksessa meidän on toimittava sotilaallisen jyrkästi, antaumuksellisesti ja sotilaallista kuria noudattaen. Etuiliijoita, jotka eivät halua saattaa ryhmänsä intressejä sopusointuun kaikkien työläisten ja talonpoikain intressien kanssa, emme saa sietää työväen keskuudessa.

Ammattiliiton avulla on saatava aikaan samanlainen toverikuri kuin meillä on ollut Punaisessa Armeijassa. Sitä vakiinnuttavat meillä käytäntöön kaikki parhaat ammattiliitot, ja olen varma, että tekin, perustettuanne nyt vuorityöläisten ammattiliiton, luotte sellaisen kurin.

Ammattiliitonne on muodostuva erääksi johtavimmaksi liitoksi, ja tässä suhteessa valtiovalta tulee antamaan kaikkea sitä apua, mitä suinkin voidaan antaa. Olen vakuuttunut siitä, että tekin olette valmiit uhrauksiin luodaksenne lujan työkurin, kohottaaksenne työn tuottavuutta ja antaumuksellisuutta hiiliteollisuustyöläisten keskuudessa, jotka tekevät kenties raskainta, likaisinta, tappavinta työtä, josta ihmiskunta pyrkii yleensä tekemään lopun tekniikan avulla.

Mutta pelastaaksemme Neuvostovallan nyt, on teollisuudelle annettava ravintoa, s.o. hiiltä. Ilman sitä ei voida kunnostaa taloutta eikä käyttää rautateitä, ilman sitä ei voida panna käyntiin tehtaita eikä valmistaa teollisuustuotteita viljan vastikkeeksi talonpojille, jotka tietenkään eivät voi tyytyä pelkkiin värillisiin papereihin ja jotka antavat meille lainaa, sillä he ovat velvollisia antamaan lainaa nälkäisille työläisille. Mutta me olemme velvollisia palauttamaan tuon lainan, ja senpä vuoksi tuotantoa on lisättävä kymmenkertaisesti ja pantava käyntiin kaikki tehtaat.

Tällainen on siis, toverit, se jättiläistehtävä, joka on kaikkien tietoisten työläisten ratkaistavana ja kuuluu kaikille työläisille, jotka käsittävät, että kysymyksessä on Neuvostovallan ja sosialismin säilyttäminen ja lujittaminen, jotta tulevat sukupolvet saataisiin pelastetuiksi ikiajoiksi tilanherrain ja kapitalistien ikeen alaisuudesta. Se, joka ei halua käsittää tätä, on karkotettava työläisten keskuudesta, mutta siihen, joka ei käsitä tätä kyllin selvästi, ammattiliittojen on vaikutettava opettamalla, arvovallallaan ja propagandan avulla, pitämällä mitä suurinta huolta tuotannosta ja työkurista. Tätä tietä lujitamme työläisten ja talonpoikain valtaa, ja tätä, joskin hitaasti edistyvää, mutta mitä tärkeintä työtä tehden te saavutatte ja teidän täytyy saavuttaa voittoja, jotka ovat tärkeimpiä kuin Punaisen Armeijamme rintamavoitot.

*Julkaistu v. 1920 kirjasessa:  
„Vuorityöläisten I yleisvenäläisen  
perustavan edustajakokouksen  
pääöstauselmat ja päätökset”.  
Moskova*

*Julkaistaan kirjasen  
tekstin mukaan*

**PUHE AMMATTILIITTOJEN III YLEISVENÄLÄISESSÄ  
EDUSTAJAKOKOUKSESSA <sup>108</sup>  
HUHTIKUUN 7 p:nä 1920**

(Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoituksiksi.) Toverit, sallikaa minun ennen kaikkea tervehtiä Kolmatta yleisvenäläistä edustajakokousta Kansankomissaarien Neuvoston nimessä. (Suosionosoituksia.) Toverit, Neuvostovalta elää parhaillaan erikoisen merkittävää aikaa, joka asettaa monessa suhteessa ratkaistavaksemme varsin monimutkaisia ja erittäin mielenkiintoisia murroskauden tehtäviä. Juuri tämän ajankohdan erikoisuus asettaa myös ammattiliitoille erikoisia tehtäviä ja erikoisen vastuun sosialismin rakentamisessa.

Tämän takia haluaisinkin nyt puhua enemmän muusta kuin äskettäin päättyneen puoluekokouksen eri päätöksistä (niistä teille tullaan tekemään seikkaperäisempi selostus). Haluaisin pysähtyä tarkastelemaan niitä neuvostomaan poliittisissa oloissa tapahtuneita muutoksia, jotka kytkevät sosialistisen rakennustyön tehtävät ja ammattiliittojen toiminnan toisiinsa. Nykyisen ajankohdan peruserikoisuutena on siirtyminen sotilaallisista tehtävistä, jotka ovat tähän asti vaatineet kokonaan Neuvostovallan huomion ja voimat, rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön tehtäviin. Ennen kaikkea on huomautettava, että tässä suhteessa Neuvostovalta ja Neuvostotasavalta eivät ole joutuneet ensimmäisen kerran tällaiseen ajankohtaan. Tähän asiaan me käymme käsiksi jo toisen kerran, historia asettaa toisen kerran proletariaatin diktatuurin kaudella etualalle rauhanomaisen rakennustyön tehtävät.

Ensimmäisen kerran se tapahtui vuoden 1918 alussa, jolloin Saksan imperialistiset saalistajat pakottivat meidät

Brestin rauhaan Saksan imperialismiin ryhdyttyä lyhyt-aikaiseen, mutta iskuteholtaan erittäin voimakkaaseen hyökkäykseen oloissa, jolloin vanha kapitalistinen armeija oli täydellisessä hajoamistilassa eikä meillä ollut omaa armeijaa emmekä kyenneet sitä lyhyessä ajassa luomaan. Näytti siltä, että sotilaalliset tehtävät olivat Neuvostoval-lan reaalisen voiman heikkouden takia siirtyneet takalalle. Näytti siltä, että me voimme siirtyä rauhanomaisen rakennustyön tehtäviin. Jouduin silloinkin, lähes 2 vuotta sitten, huhtikuun 29 p:nä 1918 tekemään selostuksen Yleis-venäläisessä TpkK:ssa; KK hyväksyi selostukseni johdosta useita teesejä, jotka on julkaistu. Muistutan teille niistä, sillä teeseissä lueteltiin jo silloin useita työkuria y.m.s. koskevia kysymyksiä, joita on tämän edustajakokouksen työjärjestyksessä. Silloinen ajankohta muistuttaa nykyistä ajankohtaa. Vakuutan, että nytkin huomiomme on keskit-tynyt samoihin kiistoihin ja erimielisyyksiin, joita amma-tillisessa liikkeessä käytiin kaksi vuotta sitten. On kerras-saan väärin sanoa, että VKP:n IX edustajakokouksen päätökset ovat tulos nykyisistä kiistoista. Sellainen väite on omiaan antamaan väärän kuvan tapahtumain todelli-sesta kulusta. Ja senpä vuoksi, jotta voitaisiin ymmärtää oikein kysymyksen olemus ja tehdä oikea päätös, on hyö-dyllistä tehdä vertailuja ja ajatella sitä, minkälainen oli tilanne vuoden 1918 alussa ja minkälainen se on nyt.

Kun sota Saksan imperialisteja vastaan keskeytyi het-keksi, asettuivat etutilalle rauhanomaisen rakennustyön tehtävät. Näytti siltä, että rauhanomaisen rakennustyön kausi muodostuu meillä kenties pitkäksikin. Kansalaissota ei ollut vielä alkanut. Krasnov oli vasta ilmaantunut Donille saaden apua saksalaisilta. Uralilla ja pohjoisessa ei ollut vielä mitään levottomuuksia. Neuvostotasavallan hallussa oli suunnaton alue, vaikkei otettaisikaan lukuun aluetta, jonka se menetti Brestin rauhassa. Tilanne oli sel-lainen, että voitiin olettaa rauhanomaisen työn kauden jatkuvan pitkän aikaa. Ja tässä tilanteessa ensimmäisenä tehtävänä, jonka Kommunistinen puolue asetti päiväjär-jestykseen ja jota korostettiin useissa päätöslauselmissa, varsinkin vuoden 1918 huhtikuun 29 päivän päätöslausel-massa, oli laajan propagandan harjoittaminen ja työkurin noudattamisen tiukka vaatiminen.

Diktatorinen valta ja yksilöllinen johtovalta eivät ole ristiriidassa sosialistisen demokratismien kanssa. Tämä on nyt muistettava pitämämme puoluekokouksen hyväksymien päätösten ymmärtämiseksi. Tämä ei suinkaan ole vastaus vasta nyt herätettyihin kysymyksiin, vaan se johtuu nykykauden olosuhteista. Ja se, joka epäilee tätä, ottakoon vertailukohteeksi kaksi vuotta sitten vallinneen tilanteen ja käsittäköön, että nykyisenä ajankohtana huomion kohteena ovat työkuri ja työarmeijoita koskevat kysymykset, kun sen sijaan kaksi vuotta sitten työarmeijoista ei ollut edes puhuttakaan. Vain vertailemalla nykyistä ja silloista kysymyksen asettelua voimme tulla oikeaan johtopäätökseen, jättää syrjään pikkuseikat ja erottaa yleisen ja tärkeimmän. Kommunistien puolueen ja Neuvostovallan koko huomio on keskittynyt rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön kysymykseen, diktatuuria ja yksilöllistä johtovaltaa koskeviin kysymyksiin. Näiden kysymysten tällaiseen ratkaisuun eivät meitä johda yksinomaan kaksi vuotta jatkuneessa kovassa kansalaissodassa saadut kokemukset.

Asettaessamme nämä kysymykset ensimmäisen kerran vuonna 1918, meillä ei ollut mitään kansalaissotaa eikä mistään kokemuksesta voinut olla puhuttakaan.

Näin ollen ei ainoastaan Punaisen Armeijan ja voittosan kansalaissodan antama kokemus, vaan jokin syvempi syy, joka on yhteydessä yleensä työväenluokan diktatuuriin tehtäviin, pakotti meidät nyt kuten 2 vuotta sitten keskittämään koko huomiomme työkuriin, joka on sosialismin taloudellisen rakennustyön keskeisin kysymys, proletariaatin diktatuuri-käsitteemme perusta. Kapitalismin tultua kukistetuksi vallankumouksemme jokainen päivä vieroittaa meitä perinpohjaisesti siitä käsityksestä, josta entiset, läpeensä pikkuporvarilliset internationalistit pitivät melua luullen, että porvarillisen parlamentarismien demokraattisissa laitoksissa tehty enemmistöpäätös — maan, tuotantovälineiden ja pääoman yksityisomistuksen säilyessä — voi olla kysymyksen ratkaisuna, kun tosiasiaissa ainoana ratkaisuna on vain ankara luokkataistelu. Proletariaatin diktatuuriin merkitys ja sen todelliset käytännölliset edellytykset selvisivät meille sitä mukaa kuin otettuamme vallan ryhdyimme toteuttamaan tätä diktatuuria käytännössä; me huomasimme, ettei luokkataistelu lakannut siihen, ettei kapitalistien ja tilanherrojen voittaminen hävittänyt näitä

luokkia, se ainoastaan löi ne hajalle, mutta ei hävittänyt lopullisesti. Riittää kun viittaamme pääoman kansainväliseen yhteyteen, joka on pitempiaikaista ja lujempaa kuin nykyinen työväenluokan yhteys.

Kansainvälisessä mitassa otettuna pääoma on nytkin Neuvostovaltaa ja neuvostojärjestelmää voimakkaampi paitsi sotilaallisessa myös taloudellisessa suhteessa. Tätä perusteeksi on pidettävä lähtökohtana eikä sitä saa koskaan unohtaa. Pääomanvastainen taistelu muuttuu muodoltaan, se vuoroin saa avoimen kansainvälisen luonteen, vuoroin taas keskittyy yhteen maahan. Sen muodot muuttuvat. Olkoon kysymyksessä sotilaallinen, taloudellinen tila tai jokin muu yhteiskuntaelämän puoli, taistelu kuitenkin jatkuu, ja vallankumouksemme osoittaa luokkataistelun peruslain pitävän paikkansa. Mitä tiiviimmin proletariaatti liittyy yhteen kukistaessaan porvariluokkia, sitä enemmän se oppii. Vallankumous kehittyy itse taistelun kulussa. Taistelu ei lakkaa kapitalistien kukistamisenkaan jälkeen. Yhdessä maassa suoritetulla kukistamisella tulee olemaan käytännöllistä merkitystä koko maailman mitassa vasta sitten, kun se on varmistettu. Pitiväthän kapitalistit Lokakuun kumouksen alussa vallankumoustamme hassutuksena: vähänkö sitä muka syrjäseuduilla sattuu kummallista.

Ennen kuin proletariaatin diktatuurilla saattoi olla yleismaailmallista merkitystä, se täytyi käytännöllisesti vakiinnuttaa jossain maassa. Vasta sen tapahduttua kapitalistit — ei ainoastaan Venäjän kapitalistit, jotka heti syöksivät hakemaan apua toisilta kapitalisteilta, vaan myös kaikkien muidenkin maiden kapitalistit — vakuuttuivat, että tähän kysymykseen suhtautuminen omaa kansainvälisen merkityksen. Vasta sitten kapitalistien vastarinta saavutti kansainvälisessä mitassa sen voiman, mikä sillä olikin. Vasta sitten Venäjällä puhkesi kansalaissota, ja kaikki voittajamaat ryhtyivät yhdessä auttamaan Venäjän kapitalisteja ja tilanherroja tässä kansalaissodassa.

Venäjällä luokkataistelu oli täysin muotoutunutta jo vuoteen 1900 mennessä, kun taas sosialistisen vallankumouksen voitto saavutettiin v. 1917. Paitsi sitä, että kukistetun luokan vastarinta yltyi tämän luokan tultua kukistetuksi, se sai uutta voimaa proletariaatin ja talonpoikaiston välisistä suhteista. Tämän tietävät kaikki, jotka ovat

tutkineet edes jonkin verran marxilaisuutta, jotka ovat pitäneet sosialismin perustana, sen ainoana tieteellisenä perustana kansainvälistä työväenliikettä. Kaikki tietävät, että marxilaisuus on luokkien hävittämisen teoreettinen perusta. Mitä se merkitsee? Sosialismin voittoon ei riitä kapitalistien kukistaminen, vaan se vaatii myös proletariaatin ja talonpoikaiston välisen eroavuuden hävittämistä. Talonpoikaiston asema on sellainen, että toisaalta se on työtätekevien luokka, jota tilanherrat ja kapitalistit ovat sortaneet kymmeniä ja satoja vuosia, ja joka sen vuoksi tulee kauan aikaa muistamaan, että vain työläiset vapauttivat sen sornonalaisuudesta. Tästä voidaan väitellä vuosikymmeniä, tästä kysymyksestä on kirjoitettu kokonaisia paperiröykkiöitä ja tämän kysymyksen pohjalla on muodostunut useita ryhmäkuntia, mutta nyt me huomaamme, että elämän tosiasiat ovat vähentäneet näiden erimielisyyksien merkitystä. Työtätekevinä talonpojat eivät unohda pitkään aikaan, että vain työläiset vapauttivat heidät tilanherrain vallan alta ja niinhän asia todellisuudessa onkin. Tämä on kiistatonta, mutta tavaratalouden vallitessa talonpojat jäävät edelleenkin omistajiksi. Kaikkalainen viljan myynti vapailla markkinoilla, hamstraus ja keinottelu on tavaratalouden ja siis myös kapitalismin palauttamista. Kukistamalla kapitalistit vapautimme samalla myös talonpoikaiston, luokan, joka vanhalla Venäjällä muodosti epäilemättä väestöenemmistön. Omassa tuotannossaan talonpoikaisto on edelleenkin omistaja, ja porvariston kukistamisen jälkeen se on synnyttänyt ja synnyttää uusia kapitalistisia suhteita. Tällaisia ovat taloudellisen asemamme peruspiirteet. Juuri tästä saavatkin alkunsa ne järjettömät puheet, joita me kuulemme asiaintilaa ymmärtämättömiltä henkilöiltä. Puheet tasa-arvoisuudesta, vapaudesta ja demokratiasta ovat nykytilanteessa pötyä. Me käymme luokkataistelua ja päämääränämme on luokkien hävittäminen. Sosialismi jää toteuttamatta niin kauan kuin on työläisiä ja talonpoikia. Käytännössä käydään leppymätöntä taistelua joka askeleella. On harkittava, miten ja minkälaisissa oloissa proletariaatti, jolla on käytettävissään sellainen tehokas pakotuskeino kuin valtiovalta, voi saada talonpojan puolelleen työntekijänä ja voittaa tai neutralisoida hänet, tehdä hänet vaarattomaksi vastaanhangoittelevana omistajana.



Tässä suhteessa luokkataistelu jatkuu, ja proletariaatin diktatuurin merkitys tulee esiin uudessa valossa. Proletariaatin diktatuuri ei ole enää yksinomaan eikä niinkään paljon valtiovaltakoneiston pakotuskeinojen käyttämistä riistäjien vastarinnan tukahduttamiseen. Tietysti oikeassa ollaan, kun sanotaan, että tälläkin perustalla toimien me olemme tehneet paljon, mutta meillä on lisäksi toinenkin menetelmä, se, että proletariaatti esittää työnteon, elämäkokemusten, kapitalistisen tehtaan kurin kouliman organisaattorin osaa. Meidän pitää osata järjestää talous uudelle, kehittyneemmälle perustalle käyttämällä hyväksi kaikkia kapitalismin saavutuksia ja ottaen ne huomioon. Muussa tapauksessa emme kykene rakentamaan mitään sosialismia enempää kuin kommunismiakaan. Tämä tehtävä on paljon vaikeampi kuin sotilaallinen tehtävä. Sotilaallisen tehtävän ratkaiseminen on meille monessa suhteessa helpompaa. Se voidaan ratkaista suuremmalla tarmolla, itseuhrautuvaisuudella. Talonpoikaiston oli helpompi ja sille oli ymmärrettävämpää lähteä ikuista vihollistaan — tilanherraa vastaan. Talonpojan ei tarvinnut käsittää, mitä yhteyttä on työläisten vallalla ja sillä, että vapaakauppa pitäisi poistaa. Venäjän valkokaartilaiset, tilanherrat ja kapitalistit kaikkine menshevikkiapureineen oli helppo voittaa, mutta kyseisen voiton saavuttaminen tulee meille sekä ajan että voimien suhteen kalliimmaksi.

Taloudellisten tehtävien alalla voittoa ei voida saavuttaa samalla tavalla kuin sotilasalalla. Vapaakauppaa ei voida poistaa innostuksella eikä itseuhrautuvaisuudella. Siihen vaaditaan jatkuvaa toimintaa, etenemistä tuuma tuumalta, proletariaatin järjestyskykyä, tällä alalla voidaan voittaa vain siinä tapauksessa, että proletariaatti käyttää diktatuuriaan kaikkien työtätekevien ja muun muassa ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen jättiläismäisenä järjestyneenä, järjestävänä ja moraalisenä voimana. Mikäli olemme ratkaisseet menestyksellisesti ja ratkaisemme edelleenkin yhtä menestyksellisesti ensimmäistä ja yksinkertaisinta tehtävää — riistäjien nujertamista, riistäjien, jotka pyrkivät suorastaan pyyhkäisemään olemattomiin Neuvostovallan, sikäli tulee ratkaistavaksi toinen vaikeampi tehtävä — on järjestettävä proletariaatin voimat, opittava hyviksi organisaattoreiksi. Työtoiminta tulee järjestää uudella tavalla, luoda uudet työhön mukaanvetämisen

ja työkuriin alistamisen muodot. Kapitalismikin ratkoi vuosikymmeniä tätä tehtävää. Tässä suhteessa tehdään usein mitä törkeimpiä virheitä. Vastustajiemme joukossa on paljon sellaisia, jotka eivät lainkaan ymmärrä tätä kysymystä. He julistivat meidän utopisteiksi, kun sanoimme, että valta voidaan vallata. Toisaalta he vaativat meitä saamaan työtoiminnan järjestelyssä muutamassa kuukaudessa tuloksia, joihin vaaditaan vuosikausia. Se on järjetöntä. Tietyissä poliittisissa oloissa valta voidaan säilyttää työläisten innostuksen voimalla, vaikka kenties koko maailma olisi vastaan. Olemme sen todistaneet. Mutta yhteiskunnallisen kurin uusien muotojen luominen vaatii vuosikymmeniä. Kapitalismikin tarvitsi monia vuosikymmeniä vanhan järjestelmän uudistamiseen. Kun meiltä vaaditaan ja kun työläisille ja talonpojille uskotellaan, että me voimme järjestää työtoiminnan lyhyessä ajassa uudella tavalla, niin se on teoreettisesti aivan järjetöntä.

Eikä ainoastaan järjetöntä, vaan vieläpä äärettömän vahingollistakin, sillä siten estetään työläiset käsittämästä selvästi, mikä ero on uusien ja vanhojen tehtävien välillä. Uutena tehtävänä on teollisuuden ja ensi kädessä omien voimiemme järjestäminen, mutta järjestämisessä me olemme heikkoja, kaikkia kehittyneitä kansoja heikompia. Sitä taitoa kehittää koneellinen suurteollisuus. Mitään muuta aineellista historiallista perustaa ei ole. Miljoonien ihmisten tuotannollinen työ etukäteen tehdyn suunnitelman mukaan koneellisen suurteollisuuden välinein — mitään muuta perustaa ei ole. Tässäkään eivät proletariaatin ja talonpoikaiston edut käy yhteen. Tässä alkaa vaikea taistelukausi, — taistelu talonpoikaistoa vastaan. Toisaalta meidän on todistettava talonpoikaistolle, ettei sillä ole muuta ulospääsyä: sen joko on kuljettava yhdessä työläisten kanssa, autettava proletariaattia tai joudutaan jälleen tilanherrain valtaan. Keskitietä ei ole, keskitie on menshevikeillä, se on kauttaaltaan kestämaton, se pettää kaikkialla, se pettää Saksassakin. Talonpoikaisjoukot eivät jaksa käsittää tätä teorian eivätkä II ja III Internationalen toiminnan tarkkailunkaan perusteella. Talonpoikaisjoukot — kymmenet miljoonat ihmiset — voivat käsittää tämän vain oman käytäntönsä, jokapäiväisen elämän perusteella. Talonpoikaisto saattoi käsittää Koltshakista ja Denikinistä saadun voiton. Se asetti havainnollisesti Koltshakin ja

Denikinin vastakohtaksi työväenluokan diktatuurin, siis sen, jolla talonpoikaistoa eniten peloteltiin ja jolla menshevikit ja eserrät koettavat vielä nytkin pelotella talonpoikaistoa. Mutta talonpoikaisto ei itse asiassa voinut eikä voi askarrella teorian parissa. Talonpoikaisjoukot näkevät, että menshevikit ja eserrät aina valehtelevat, talonpoikaisto näkee myös taistelun, jota me käymme keinottelua vastaan. On tunnustettava, että ottamalla oppia armeijamme poliittisista osastoista menshevikit ovat myös saavuttaneet agitaatiotyössään tiettyä menestystä. Talonpojat näkivät lipun, johon ei ollut kirjoitettu sanoja proletariaatin diktatuuri, vaan sanat perustava kokous, kansanvalta, „diktatuuri” sanaa he eivät nähneet, sitä sanaa he eivät ymmärtäneet. Mutta käytännön kokemuksesta he ymmärsivät Neuvostovaltan paremmaksi.

Nyt on edessämme toinen tehtävä — on vaikutettava moraalisesti talonpoikaistoon. Ja talonpoikaistoon nähden emme paljoakaan auta asiaa väkivaltakeinoilla. Tässä on kysymyksessä talonpoikaiston sisäinen taloudellinen rajankäynti. Kukistettuaan kapitalistit työläiset ovat taistelussa, kaksi vuotta jatkuneessa kansalaissodassa yhdistyneet, liittyneet tiiviisti yhteen. Talonpoikaisto sen sijaan hajaantuu sitä enemmän, mitä pitemmälle aika kuluu. Talonpojat eivät voi unohtaa tilanherroja eivätkä kapitalisteja, he muistavat nämä. Toisaalta taas nykyinen talonpoikaisto ei ole yhtenäistä, toisen osan edut eroavat toisen osan eduista. Talonpoikaisto ei ole yhteenliittynyttä. Eihän jokaisella talonpojalla ole elintarvikeylijäämää. Tässä suhteessa ei ole mitään tasa-arvoisuutta. Se on lörpöttelyä. Talonpoikaiston kahtiajakaminen ja ei-kulakkiainesten saaminen puolellemme, vaatii paljon aikaa. Taistelu muodostuu pitkäaikaiseksi ja siinä me tulemme käyttämään kaikkia voimavarojamme, kaikkia keinojamme. Mutta voittoa ei saavuteta pelkästään voimalla, vaan on käytettävä moraalisiakin keinoja. Tässä tulevatkin esille kaikki diktatorista valtaa ja yksilöllistä johtovaltaa koskevat kysymykset, jotka hyvin monista, joka tapauksessa voidaan sanoa varmasti — eräistä, tuntuvat nousseen esille vasta meidän eilispäiväisistä väittelyistämme. Mutta siinä erehdytään. Verratkaa vuoteen 1918. Mitään väittelyjä ei ollut.

Heti kun Saksan rauhan solmimisen jälkeen eteemme nousi kysymys, mihin on valtamme pohjattava, me

kommunistit vastasimme: on selitettävä, että Neuvostovaltan oloissa demokratismi ei ole ristiriidassa diktatuurin kanssa. Tämä oli vastenmielistä monille entisen Internationalen johtajille. Kautskykin moitti minua tästä.

Talonpojat ovat puolittain työtätekeviä, puolittain omistajia, ja talonpoikien saamiseksi puolellemme on oltava yksimielisiä, jokaisessa käytännön kysymyksessä kaikkien on toimittava yhtenä miehenä. Yksimielisyys ei saa olla korulause, symboli. Me vaadimme, että niin olisi käytännössä. Sodassa yksimielisyys ilmeni siten, että kun joku asetti henkilökohtaiset etunsa, kyläkuntansa, ryhmänsä edut yhteisiä etuja korkeammalle, hänet leimattiin etuiljaksi ja ammuttiin, ja tällaisiin ampumisiin oikeutti työväenluokan moraalinen tietoisuus siitä, että työväenluokan on saatava voitto. Noista ampumisista me puhuimme avoimesti, sanoimme, että emme salaa väkivallankäyttöä, sillä tiedämme, että vanhasta yhteiskunnasta ei päästä, jollei käytetä pakotuskeinoja proletariaatin takapajuisen osan suhteen. Juuri siinä ilmeni yksimielisyys. Tämä yksimielisyys olennoitui käytännössä jokaisen rintamakarkurin rangaistuksena, jokaisessa taistelussa, kamppailussa kommunistien kulkiessa eturiveissä esimerkkiä näyttäen. Nyt tehtävänä on koettaa rakentaa tätä yksimielisyyttä teollisuudessa ja maataloudessa. Meillä on tuhansien virstojen laajuinen alue, loputon määrä tehtaita. Te ymmärrätte, ettemme kykene rakentamaan sitä yksinomaan pakkotoimenpitein, te käsitätte, kuinka jättiläismäinen tehtävä on ratkaistavanamme, te käsitätte, mitä tämä yksimielisyys on. Se ei ole pelkästään tunnuslause. Tätä seikkaa on pohdittava, harkittava. Tämä tunnuslause vaatii meiltä aikaa-vievää jokapäiväistä työtä. Ottakaa vuosi 1918, jolloin näitä väittelyjä ei ollut ja jolloin jo osoitin, että yksilöllinen johtovalta on välttämätön, että neuvostoaatteen käytännöllisen toteuttamisen kannalta katsoen on yhden henkilön diktaattorivaltuudet tunnustettava välttämättömiksi. Kaikki puheet tasa-arvoisuudesta ovat jaarittelua. Me emme käy luokkataistelua tasa-arvoisuuden pohjalta. Proletariaatti voi voittaa vain siten. Se voi voittaa, koska sen riveissä on satoja tuhansia kurinalaisia ihmisiä, jotka ovat yksimielisiä, se voi voittaa talonpoikaiston taloudellisen pirstoutuneisuuden, talonpoikaiston, jolla ei ole sitä yhteistä perustaa, joka yhdistää proletariaatin tehtäissa

ja kaupungeissa. Talonpoikaisto on hajanainen taloudellisesti. Se koostuu osaksi omistajista ja osaksi työtätekevästä talonpojista. Omistus vetää sitä kapitalismin puoleen: „Mitä edullisemmin myyn, sitä parempi”. „Jos on nälänhätä, niin sitä kalliimmasta myyn”. Mutta työtätekevä talonpoika tietää, että tilanherra riisti häntä, ja tästä riistosta hänet vapautti työläinen. Tässä on käynnissä talonpojan kahden minän välinen taistelu, joka juontuu talonpoikaiston taloudellisesta asemasta. Nämä kaksi minää on erotettava toisistaan. Me voitamme vain siinä tapauksessa, kun noudatamme varmaa linjaa. Kaikki työtätekevät ovat meistä aina työtätekeviä. Mutta mitä tulee omistajatalonpoikiin, niin heitä vastaan meidän on taisteltava. Paitsi sitä, että he ovat eripuraisia keskenään, he ovat vielä valistumattomiakin. „Kansainliiton” herrat eivät, jumalan kiitos, ole valistumattomia, he lienevät valistuneempia kuin menshevikkimme ja eserrämme, mutta mitä siellä silti tehdään? Japani ylistää „Kansainliittoa”, mutta yrittää samalla kampata Amerikan j.n.e.

Kaikki ne tappelevat keskenään, mutta me olemme yhtenäisiä, ja siksi kaikkien maiden työläiset siirtyvätkin puolellemme. Kun kerran olemme kyenneet lyömään niinkin valistuneet, harjaantuneet ja rikkaat herrat kuin kansainvälisen politiikan johtajat, joilla on tykkeitä ja panssarilaivoja sata kertaa enemmän kuin meillä, niin olisi naurettavaa luulla, ettemme kykene ratkaisemaan talonpoikaiskysymystä. Tässä suhteessa voitto saavutetaan kurinalaisuudella, uskollisuudella ja yksimielisyydellä. Satojen ja kymmenien tuhansien tahdon ilmaisijana voi olla yksi henkilö. Tämä yhteinen tahto muovautuu neuvostojen tietä. Maailman ainoassakaan valtiossa ei ole ollut niin paljon talonpoikien ja työläisten edustajakokouksia kuin niitä on ollut meillä. Siten me kehitämme tietoisuutta. Yksikään valtio ei ole voinut 200 vuodessa antaa sitä, minkä antaa Neuvostoperustuslaki. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Otta-  
kaamme vaikkapa edustajakokousten lukumäärä — yksikään valtio ei ole sata vuotta jatkuneen demokratismien aikana kutsunut koolle yhtä paljon kokouksia, ja juuri tällä tavalla me laadimme yhteiset päätökset ja luomme yksimielisyyden.

Neuvostoperustuslakimme, Neuvostovaltamme rakentuu tälle mitä laajimmalle pohjalle. Tästä seuraa, että

Neuvostovallan päätökset ovat ennen näkemättömän arvovaltaisia, niille antavat voimaa työläiset ja talonpojat. Mutta se ei meille riitä. Me olemme materialisteja emmekä tyydy pelkkään arvovaltaan. Ei, tehkää hyvin ja toteuttakaa tämä käytännössä. Me huomaamme, että yliotteen saavat vanhat porvarilliset valtoimet voimat, ne ovat meitä voimakkaampia — tämä meidän on tunnustettava suoraan. Vanha pikkuporvarillinen tottumus isännöidä yksikseen ja lujittaa vapaakauppaa — kaikki se on meitä voimakkaampaa.

Kapitalismi synnytti ammattiliitot uuden luokan kehityskeinona. Luokka on käsite, joka muodostuu taistelun ja kehityksen kulussa. Ei ole olemassa mitään muuria erottamassa luokkia toisistaan. Työläisiä ja talonpoikia ei ole erottamassa toisistaan Kiinan muuri. Miten ihminen on oppinut yhdistymään? Ensiksi ammattikunnissa, sittemmin ammatin mukaan. Kun proletariaatti muodostui luokaksi, siitä tuli sikäli voimakas, että se otti haltuunsa koko valtiokoneiston, julisti sodan koko maailmalle ja saavutti siinä voiton. Ammattikunnat ja ammattialat alkavat tällöin jo käydä aikansaeläneiksi asioiksi. Kapitalisminkin aikana oli kausi, jolloin proletaarien yhdistyminen tapahtui ammattikunnittain ja ammattialoittain. Silloin se oli edistysellinen ilmiö. Proletariaatti ei voinut muutoin liittyä yhteen. On järjetöntä sanoa, että proletariaatti pystyi heti yhdistymään luokaksi. Tämä yhdistyminen saattaa jatkaa vuosikymmeniä. Kukaan ei ole taistellut näitä lyhytnäköisiä lahkolaishenkisiä katsantokantoja vastaan kiihkeämmin kuin Marx. Proletariaatti kehittyy luokaksi kapitalismin oloissa, ja kun koittaa sopiva hetki vallankumouksen suorittamista varten, se ottaa valtiiovallan käsiinsä. Silloin kaikki ammattikunnat ja ammattialat osoittautuvat aikansaeläneiksi, ne esittävät jo taantumuksellista osaa, ne vetävät taaksepäin, ei siksi, että niissä toimisi jonkinlaisia huonoja ihmisiä, vaan siksi, että huonot ihmiset ja kommunismin vastustajat löytävät niistä maaperää propagandalleen. Meitä ympäröi pikkuporvaristo, joka elvyttää henkiin vapaakauppaa ja kapitalismia. Karl Marx taisteli eniten vanhaa utooppista sosialismia vastaan ja vaati noudattamaan tieteellistä katsantokantaa, joka osoittaa, että luokka kehittyy luokkataistelussa ja luokkaa on autettava kypsymään. Sama Marx kävi taistelua niitä

työväenluokan johtajia vastaan, jotka tekivät virheitä. Vuonna 1872 Liittoneuvosto hyväksyi päätöslauselman, jossa Marxia moitittiin siitä, että hän oli sanonut englantilaisia johtajia porvariston lahjomiksi. Marx ei tietenkään tarkoittanut tällä sitä, että ne ja ne henkilöt ovat pettureita. Se on pötyä. Hän tarkoitti sillä työläisten tietyn osan ja porvariston välistä liittoa. Porvaristo tukee välillisesti ja välittömästi tätä osaa työläisistä. Lahjominen ilmeneekin juuri siinä.

Edustajiensa saamisessa valituksi parlamentteihin — tässä suhteessa Englannin porvaristo on saanut aikaan ihmeitä, se on kulkenut toisten edellä. Marx ja Engels paljastivat porvaristoa vuodesta 1852 vuoteen 1892, 40 vuoden ajan, mutta porvaristohan tekee siten kaikissa maissa. Kaikkialla maailmassa ammattiliittojen muuttuminen orjan osan esittäjästä rakentajan osan esittäjäksi merkitsee murrosta. Me olemme olleet olemassa kaksi vuotta ja mitä se on merkinnyt? Nykyään se merkitsee työväenluokan suurempaa nälänhätää. Vuosina 1918 ja 1919 valtion teollisuustyöläiset saivat kukin vain 7 puutaa viljaa, jota vastoin viljarikkaiden kuvernementtien talonpojat — 17 puutaa. Tsaarin aikana talonpojalla oli parhaassa tapauksessa 16 puutaa, mutta meidän valtamme aikana hänellä on 17 puutaa. Siitä on olemassa tilastollista todistusaineistoa. Proletariaatti näki kaksi vuotta nälkää, mutta tämä nälänhätä osoitti sen, että työläinen on valmis uhraamaan henkensäkin eikä ainoastaan ammattikuntansa intressejä. Kaksi vuotta proletariaatti on jaksanut kestää nälkää, sillä kaikki työtätekevät ovat tukeneet sitä moraalisesti, ja se on osoittanut tätä itseuhrautuvaisuutta siksi, että työläisten ja talonpoikien valta voitaisi. Tosin työläisten ammatillinen jako on edelleenkin olemassa, ja on paljon sellaisia ammatteja, joita kapitalistit tarvitsivat, mutta me emme tarvitse. Ja me tiedämme, että näiden ammattialojen työläiset näkevät nälkää muita enemmän. Toisin ei voi olla. Kapitalismi on murskattu, mutta sosialismia ei ole vielä rakennettu, ja sitä tullaan rakentamaan vielä kauan. Tässä suhteessa me joudumme tekemisiin kaikenlaisten väärinkäsitysten kanssa, jotka eivät ole satunnaisia, vaan tulos siitä, että ammattiliittojen historiallisena osana on ollut toimia ammattikunnallisen yhteenliittämisen välikappaleena kapitalismin aikana ja valtiiovallan vallanneiden

työläisten luokkayhdistymisen välineenä. Nämä työläiset ovat valmiit uhraamaan kaikkensa, he luovat kurinalaisuuden, joka pakottaa sanomaan ja hämäästi tuntemaan, että luokkaintressit ovat ammattikunnallisten intressien yläpuolella. Niitä työläisiä, jotka eivät kykene samanlaiseen uhrautuvaisuuteen, me pidämme etuilijoina, ja karkotamme heidät proletaariperheestä.

Tällainen on yleensä otettuna se työkuria ja yksilöllistä johtovaltaa koskeva peruskysymys, jota puolueen edustajakokous käsitteli. Tällainen on puolueen edustajakokouksen päätösten sisältö; nämä päätökset te kaikki tunnette ja erikoiset selostajat tulevat kertomaan niistä seikkaperäisemmin. Niiden sisältö on se, että työväenluokka on kasvanut ja varttunut; se on ottanut vallan käsiinsä ja taistelee koko porvarillista maailmaa vastaan ja taistelu käy yhä vaikeammaksi. Sodassa oli helpompi taistella. Nyt on tehtävä organisaatiotyötä, moraalista kasvatustyötä. Lukumäärältään Venäjän proletariaatti ei ole nyt kovinkaan suuri. Sen rivit ovat sodan aikana harvenneet. Saavuttamiemme voittojen takia meidän on nyt vaikeampi hallita maatamme. Niin ammattiyhdistysmiesten kuin työläisjoukkojenkin on se käsitettävä. Kun puhumme diktatuurista, niin se ei ole sentralistien päähänpisto. Neuvosto-Venäjän alue on valtaamiemme alueiden vuoksi huomattavasti laajentunut. Me olemme voittaneet takaisin Siperian, Donin ja Kubanin. Prosenttimääräisesti siellä on proletariaattia mitättömän vähän, vähemmän kuin meillä täällä. Velvollisuutemme on mennä suoraan työläisen luo ja sanoa hänelle avoimesti, että toimintaolot ovat tulleet vaikeammiksi. Tarvitaan parempaa kurinalaisuutta, suurempaa yksilöllistä johtovaltaa ja diktatuuria. Muutoin ei voida edes haaveilla suuresta voitosta. Meillä on kolmimiljoonainen järjestynyt armeija. 600.000 kommunistin, puolueen jäsenen tulee olla sen etujoukkona.

Mutta on ymmärrettävä, että voiton saamista varten meillä ei ole muuta armeijaa kuin 600.000 kommunistia ja 3.000.000 ammattiliiton jäsentä. Talonpoikais- ja kulakki- väestön asuman alueen liittäminen vaatii proletaareilta uusia voimainponnistuksia. Proletaaristen ja ei-proletaaristen joukkojen ja niiden sosiaalisten ja luokkaintressien suuruussuhde on nyt meillä toinen. Pelkällä väkivallalla ei saada nyt mitään aikaan. Tarvitaan ehdottomasti organi-



saatiota ja moraalista arvovaltaa. Tästä johtuu se ehdoton vakaumuksemme, jonka esitimme puolueen edustajakokouksessa ja jota pidän velvollisuutenani puolustaa. Tärkein ohjelauseemme on: enemmän ja lähemmäksi yksilöllistä johtovaltaa, tiukempi työkuri, on ryhdistädyttävä, toimittava sotilaallisen päättäväisesti, lujamielisesti ja uhrautuvaisesti; jättäen syrjään ryhmä- ja ammattikunta-intressit ja uhraten kaikki yksilölliset intressit! Muussa tapauksessa emme kykene voittamaan. Mutta jos me toteutamme tämän puolueen päätöksen elämässä, jos toteutamme sen yhtenä miehenä kolmimiljoonaisen työläisjoukon avulla ja edelleen kymmenien miljoonien talonpoikien avulla, jotka alkavat tuntea niiden ihmisten moraalisen arvovallan ja voiman, jotka ovat uhranneet kaikkensa sosialismin voitolle, niin silloin meistä tulee ehdottomasti ja lopullisesti voittamattomia. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

„Ammattiliittojen  
III yleisvenäläisen edustajakokouksen  
bulletini” № 2,  
huhtikuun 8 pnä 1920

Julkaistaan v. 1921 ilmestyneen  
kirjan „Ammattiliittojen kolmas  
yleisvenäläinen edustajakokous.  
Pikakirjoitusseloste” tekstistä,  
joka on tarkistettu „Bulletinin”  
tekstiin mukaan

## IKIVANHAN YHTEISKUNTAMUODON HÄVITTÄMISESTÄ UUDEN LUOMISEEN

Lehtemme <sup>109</sup> on omistettu kommunistiselle työlle.

Se on mitä tärkein sosialismin rakentamiseen liittyvä kysymys. Ennen kaikkea on tehtävä itsellemme täysin selväksi, että tämä kysymys *saatettiin* asettaa käytännössä vasta sitten, kun proletariaatti oli valloittanut poliittisen vallan, vasta sitten kun oli pakkoluovutettu tilanherrojen ja kapitalistien omaisuus, vasta sitten, kun valtiovallan valloittanut proletariaatti oli saanut ratkaisevan voiton riistäjistä, jotka olivat tehneet vimmittua vastarintaa, järjestäneet vastavallankumouksellisia kapinoita ja kansalais-sodan.

Vuoden 1918 alussa näytti siltä, että tuo aika oli koittanut — ja se todellakin koitti sen jälkeen, kun Saksan imperialismi oli tehnyt sotaretken Venäjälle helmikuussa (1918). Mutta silloin tuo aika oli niin lyhyt, vastavallankumouksellisten kapinoiden ja hyökkäysten uusi ja entistä voimakkaampi aalto tulvahti niin nopeasti, ettei Neuvostovallalla ollut mahdollisuutta käydä edes jossain määrin keskittyneemmin ja tarmokkaammin käsiksi rauhallisen rakennustyön kysymyksiin.

Nyt me olemme eläneet kaksi ennen kuulumattomien ja uskomattomien vaikeuksien, nälänhädän, puutteen ja viit-  
sausten vuotta, jotka ovat samalla olleet Punaisen Armeijan ennen kuulumattomien voittojen, kansainvälisen kapitalistisen taantumuksen sotalaumoista saatujen voittojen vuosia.

Nyt on olemassa hyviä toiveita siitä (ellei Ranskan kapitalistien onnistu yllyttää Puolaa sotaan), että me saamme kestävämmän ja pitempiaikaisen rauhan.

Kahden vuoden aikana olemme saaneet jo jonkin verran kokemusta sosialismin perustalla tapahtuvasta rakennustyöstä. Siksi kysymys kommunistisesta työstä voidaan ja on asetettava välittömästi — oikeammin on muuten sanoa: ei kommunistisesta, vaan sosialistisesta työstä, sillä kysymys ei ole kapitalismista esiin kasvavan uuden yhteiskuntamuodon korkeammasta, vaan sen alemmasta, ensimmäisestä kehitystasesta.

Kommunistinen työ on sanan suppeammassa ja tarkassa merkityksessä ilmaista työtä yhteiskunnan hyväksi, työtä, jota ei tehdä tietynä rasituksena, oikeuden saamiseksi tiettyihin tuotteisiin eikä edeltäkäsän säädettyjen ja laillistettujen normien mukaan, vaan vapaaehtoista työtä, työtä ilman normia, työtä, jota tehdään korvausta tavoittelematta, ilman korvausehtoja, työtä, jota tehdään tottumuksesta yhteiseksi hyödyksi ja tajuten tietoisesti (mikä on tullut tottumukseksi) yhteiseksi hyödyksi tehtävän työn välttämättömyyden, työtä, jota terve elimistö vaatii.

Jokaiselle on selvää, että me, s.o. meidän yhteiskuntamme, meidän yhteiskuntamuotomme, emme voi vielä kohtakaan siirtyä *tällaiseen* työntekoon laajassa, todella joukkoimitassa.

Mutta askeleena eteenpäin tällä tiellä on jo sekin, että tämä kysymys on herätetty, että sen on herättänyt niin koko valveutunut proletariaatti (kommunistinen puolue ja ammattiliitot) kuin myös valtiovalta.

Jotta saataisiin aikaan suurta, on aloitettava pienestä.

Toisaalta taas „suuren” jälkeen, kapitalistien omistusoikeuden poistaneen ja proletariaatille vallan antaneen valtiokumouksen jälkeen *uudella* perustalla tapahtuvan talouselämän rakentaminen *voidaan* aloittaa vain *pienestä*.

Talkoot, työarmeijat, työvelvollisuus — nämä ovat käytännöllisen sosialistisen ja kommunistisen työntöön eri muotoja.

Tässä työntöössä on vielä paljon puutteellisuuksia. Nau-raen (tai kiukkua purkaen) voivat näihin muotoihin suhtautua vain henkilöt, joilla ei ole lainkaan ajattelukykyä, ellei puhuta kapitalismin puolustajista.

Epäkohdat, virheet ja harhaiskut ovat kiertämättömiä tässä uudessa, näin vaikeassa ja suuressa asiassa. Se, joka pelkää sosialismin rakennustyön vaikeuksia, antaa pelottaa

itseään niillä ja joutuu epätoivoon tai menettää pelkurimaisesti malttinsa, ei ole sosialisti.

Uuden työkurin luominen, ihmisten yhteiskunnallisten suhteiden uusien muotojen luominen, uusien muotojen ja menetelmien kehittäminen saadaksemme ihmiset mukaan työhön — kaikki tämä on monia vuosia ja vuosikymmeniä vaativaa työtä.

Se on mitä kiitollisinta ja kunniallisinta työtä.

Oli hyvä, että kukistettuamme porvariston ja lannistettuamme sen vastarinnan me kykenimme valmistamaan itsellemme maaperän, jolla tämän työn suorittaminen *on mahdollista*.

Me ryhdymme koko tarmolla tähän työhön. Horjumattomuus, sitkeys, alttius, päättäväisyys ja taito kokeilla satoja eri kertoja, oikoa virheitä satoja kertoja ja saavuttaa päämäärä hinnalla millä hyvänsä — ovat ominaisuuksia, jotka proletariaatti on hankkinut jo 10, 15, 20 vuoden aikana ennen Lokakuun vallankumousta, se on hankkinut ne kahden vallankumouksenjälkeisen vuoden aikana kärsien ennen kuulumatonta puutetta, nälkää, kurjuutta ja hätää. Nämä proletariaatin ominaisuudet ovat takeena siitä, että proletariaatti voittaa.

Huhtikuun 8 pnä 1920.

„Kommunistišeski Subbotnik“,  
huhtikuun 11 pnä 1920  
Allekirjoitus: N. Lenin

Julkaistaan  
„Kommunistišeski Subbotnik“  
lehden tekstin mukaan

**PUHE TEKSTIILITYÖLÄISTEN  
III YLEISVENÄLAISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA<sup>110</sup>  
HUHTIKUUN 19 p:nä 1920**

(Myrskyisiä suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoituksiksi.) Toverit, sallikaa minun kiittää tervehdyksestänne ja samalla tervehtiä teitä Kansankomissaarien Neuvoston nimessä.

Kaikki me olemme nyt puolueen äskettäin päättyneen edustajakokouksen ja sen tekemien päätösten uusien vaikutelmien vallassa. Kaikki niin ikään tietävät, kuinka tärkeitä tehtäviä puolueen edustajakokous asetti Neuvostotasavallan työläisten, talonpoikien ja kaikkien työtätekevien joukkojen ratkaistavaksi. Nämä tehtävät tarkoittavat yhteisen työrintaman luomista.

Nyt, kun olemme Venäjän proletariaatin onneksi ja eduksi päättäneet menestyksellisesti kansalaissodan, kun meitä uhkaa vaara enää vain Puolan taholta, jota Länsi-Euroopan imperialistit kannustavat innokkaasti, tehtävämme on siirtyä järjestämään sisäistä elämäämme, mikä on tavattoman vaikeaa.

Selittääkseni sitä valtavaa murrosta, niitä vaikeuksia, jotka työväenluokan on nyt voitettava, rohkenen luonnehtia kaikkia niitä tärkeimpiä kehitysvaiheita, joiden kautta Venäjän proletariaatti on kulkenut kommunistiseen järjestelmään.

Jouduttuaan ensimmäisen kerran hyvin kalustettuun, uudenaikaisimman tekniikan ihmeillä varustettuun tehtaaseen sivistymättömät, tiedottomat talonpojat joutuivat ymmälle, tunsivat itsensä tehtaan tavattoman mahtavuuden masentamiksi. Sivistymätön talonpoika piti tehtailijaa hyväntekijänään, ruokkijanaan, joka antaa työtä ja jota ilman työläinen ei voi elää. Takapajuisessa syrjäkylässä elänyt avuton työläinen joutuessaan kuohuvaan tehtaaseen,

jossa hän sai siedettävemmän toimeentulon ja mahdollisuuden pysyä jotenkuten hengissä, joutui samalla kapitalistisen riiston rasittavaan ikeeseen. Kaikki tietävät hyvin sen, mitä Venäjän ja muiden maiden työläiset ovat kokeneet noina raskaina aikoina. Mutta sitten näemme, että työläinen vapautuu vähitellen tuosta talonpoikaisesta takapajuisuudesta ja nöyryytyksestään ja alkaa nousta korkeammalle kehitysasteelle, että yritetään ensimmäisen kerran taistella sortajia vastaan — järjestetään lakkoja, hajanaiset proletaarijoukot yrittävät järjestäytyä ammattiliittoihin, että työläinen alkaa tuntea itsessään uutta voimaa, että jokainen lakko, vaikka sen tulokset olisivatkin mitättömiä, antaa jotakin erittäin arvokasta, uutta, hyödyllistä, sisällökästä. Lakot ovat opettaneet työläisen tajuamaan, että vain yhdistyminen toisten työläisten kanssa tietää voimaa, mahtavaa voimaa, joka voi pysäyttää koneet, muuttaa orjan vapaaksi ihmiseksi ja antaa hänelle mahdollisuuden käyttää niitä hyödykkeitä, jotka oikeuden mukaan kuuluvat tuottajalle. Kaikki tietävät, miten lakko- liike on kehittynyt viimeisten 10 vuoden aikana, miten pienistä, hajanaisista lakoista on siirrytty vähitellen laajoihin järjestyneisiin lakkoihin. Vuonna 1905 lakkoliike levisi valtavana vyörynä kautta Venäjän. Samalla kun lakkojen muodossa käyty järjestynyt taistelu kapitalisteja vastaan voimistuu, työläisten voima kasvaa ennen näkemättömästi. Ammattiliittojärjestöt ovat tässä suhteessa eräitä tärkeimpiä tekijöitä. Työläinen tajuaa, että kaikki teknilliset keksinnöt, kaikki koneet ja tuotantovälineet, joita kapitalistit käyttävät omaksi edukseen ja proletariaatin vahingoksi, voivat ja niiden täytyy tulla proletariaatin omaisuudeksi. Tämä uusi vaihe, jolloin työläiset ammattiliittojen avulla tekevät järjestyneesti vastarintaa kapitalisteille, on askel eteenpäin proletaarisen itsetietoisuuden kehityksen historiassa. Työläinen ei ole enää tarmoton, avuton ase riistäjien käsissä. Työläistä ympäröivä todellisuus saa hänet vakuuttumaan, että on taisteltava jatkuvasti, väsymättömästi ja peräänantamattomasti. Työläinen pyrkii saamaan aikaan jonkinlaista parannusta taloudelliseen asemaansa, hän pyrkii kohottamaan työpalkkaa, lyhentämään työpäivää. Ammattiyhdistysliikkeen tällä kehitysasteella haaveiden ja toiveiden kohteena on kutakuinkin siedettävä elämä.

Mutta koitti aika, jolloin tämäkin proletariaatin luokkatietoisuuden taso, joka aikoinaan oli valtavan suuri edistyksellinen saavutus, osoittautui riittämättömäksi. Elämä kannusti eteenpäin.

Kaikissa maissa kapitalistit kuristivat häikäilemättömästi työväenjoukkoja ja saattoivat ne lopullisesti puristukseen järjestämällä maailmansodan, jonka tarkoituksena oli vapauteen pyrkivän proletariaatin jatkuva sortaminen ja toistensa alueiden anastaminen. Hampaisiin asti aseistautuneet imperialistiset saalistajat iskivät yhteen. Työläiselle vakuutettiin, että sotaa käydään joidenkin jalojen, ihmiskunnan vapautukseen tähtäävien aatteiden nimessä. Mutta työmies ei ollut kauan sokea. Brestin ja Versailles'in rauhaan liittyvät tapahtumat, Englannin ja Ranskan suorittama kaikkien siirtomaiden anastus saivat työläiset tajuamaan kyllin hyvin asian todellisen tilan. Selvisi, että maailmansodassa oli tuhoutunut 10 miljoonaa ja tullut sotavammaisiksi 20 miljoonaa miestä ja vain sen takia, että saalistajat saisivat vielä enemmän rikkauksia.

Tultuaan tietoiseksi työläinen nousee pääoman sortoa vastaan, puhkeaa yhteiskunnallinen vallankumous, jolle antoivat alun lokakuun tapahtumat. Tehtävämme ei ole nyt ainoastaan olla ammattiliittojärjestöjemme jäseniä, se ei riitä. Työläisten on kohottava entistä korkeammalle tulakseen sorretusta luokasta hallitsevaksi luokaksi. Talonpoikaistoa ei toistaiseksi vielä voi ottaa lukuun. Se on hajanaista, avutonta eikä se pääse vielä kohtakaan pimeydestä. Talonpoikaiston voi johdattaa valoon tietämättömyyden yöstä vain luokka, joka itsekin talonpoikaistosta lähteneenä on oppinut ymmärtämään, mikä voima on järjestäytyminen, ja kyennyt saavuttamaan parannuksia elämänsä muissakin kuin kapitalismin oloissa, sillä niitähän ovat saavuttaneet myös Länsi-Euroopan työläiset, mikä ei kuitenkaan pelastanut heitä sodalta. Työläisen on käsitettävä, että hänen ratkaistavanaan on uusi, paljon vaikeampi tehtävä — hänen on otettava koko valtion hallinta omiin käsiinsä. Työläisen on sanottava itselleen: niin kauan kuin on olemassa yksityisomistus, niin kauan kuin kapitalismi on nujertamatta, kenelläkään toisen kustannuksella elävällä ei saa olla valtaa.

Juuri tähän pyrkii Neuvostovalta, jonka saama kannatus koko maailman proletariaatin keskuudessa lisääntyy

tavattoman nopeasti. Luomalla uuden proletaarisen valtion työväenluokka otti kannettavakseen tavattoman taakan. Työläiset saattavat hävittää riistäjaluokat ja luoda sosialismin ainoastaan toimimalla käsi kädessä talonpoikaiston kanssa. Mutta talonpojat hoitavat talouttaan edelleenkin toisistaan erillään myyden ylijäämät vapailla markkinoilla ja siten rikastuttaen yhä enemmän saalistajakoplaa. Talonpojat tekevät sen tiedottomasti, sillä he elävät aivan erilaisissa oloissa kuin työläinen. Mutta vapaakauppa on kapitalistiseen orjuuteen palaamista. Tämän välttämiseksi tulee työ järjestää uudella tavalla, ja sitä ei tee kukaan muu kuin proletariaatti.

Nykyään työläinen ei ole ainoastaan oman ammatti-liittojärjestönsä jäsen. Sellainen näkökanta merkitsee vanhaan palaamista. Taistelu pääomaa vastaan ei ole vielä päättynyt. Kapitalismi jarruttaa yhä vieläkin Neuvostoval-  
lan aloitteita elintarvikekeinottelun, Suharevkan \* y.m. avulla. Tätä voimaa vastustavana voimana voivat olla vain työväenjärjestöt, jotka on rakennettu uusien periaatteiden mukaan, pitäen silmällä koko valtion etuja eikä ahtaita ammatillisia etuja. Vain silloin, jos koko työväenluokka pystyy ammatista riippumatta yhdistymään hallitsevaksi luokaksi ja luomaan yhtenäisen työarmeijan, vain silloin se saa osakseen koko maailman kunnioituksen.

Vakuututtuaan, että Koltshak ja Denikin lyötiin proletaarin voimin, talonpoikaistokin on jo alkanut tuntea hyvän isännän varman käden. Mutta talonpoikaisto on luottava proletariaattiin täydellisesti vasta sitten, kun kaikki kapitalismin palauttamisyrietykset ovat käyneet mahdottomiksi. Vasta sitten talonpoika käsittää, että proletaarisessa maassa ei ole paikkaa kulakeille eikä loiseläjille. Mutta toistaiseksi talonpoika ei usko vielä varmasti sitä, että proletariaatti suoriutuu suuresta tehtävästään.

Kahden viime vuoden aikaisista ennen kuulumattomista kieltäymyksistä, joihin Venäjän proletariaatti antautui tietoisesti Punaisen Armeijan eturiveissä taistellen, ei ole vieläkään tullut loppua. Edessä on uusia kieltäymyksiä, uusia tehtäviä, jotka muodostuvat sitä vaikeammiksi, mitä useampia voittoja saavutetaan Punaisella rintamalla. On

\* *Suharevka* — aikoinaan kauppari Moskovaassa. Kansalaissodan vuosina Suharevkalla myivät tavaroitaan keinottelijat. Sanaa „Suharevka” käytettiin joskus laajemmassa merkityksessä tarkoittamaan vapaata kauppaa. *Suom.*



vallattu laajat Siperian ja Ukrainan alueet, missä ei ole sellaista proletariaattia kuin on Moskovon, Pietarin ja Ivanovo-Voznesenskin proletariaatti, joka on todistanut käytännössä, ettei se luovu millään hinnalla vallankumouksen saavutuksista. Tietoisten työläisten tulee osata pujot-tautua valtiovallan kaikkiin elimiin, lähentyä oikealla tavalla talonpoikaista ja järjestää se silmälläpitäen sen luokan etuja, joka on heittänyt harteiltaan tilanherrojen ikeen ja rakentaa valtiota ilman kapitalisteja. Tarvitaan uhrautuvaisuutta ja rautaista kuria. On välttämätöntä, että proletariaatti yhtenä miehenä tekisi työrintamalla samanlaisia ennen kuulumattomia ihmeitä, kuin se teki veristen taistelujen rintamalla. Monet pitivät alussa vallankumouksen asiaa toivottomana. Armeijan täydellinen hajaannus, joukkomittainen rintamakarkuruus, ammusten puute,—tämän me saimme perinnöksi Kerenskiltä. Venäjän proletariaatti on kyennyt liittämään yhteen ja tiivistämään hajanaiset voimat, se on luonut yhtenäisen, vankan Punaisen Armeijan. Punainen Armeija sai aikaan ihmeitä, se torjui koko maailman kapitalistien tukemien kapitalistien rynnistyksen. Työrintaman tehtävät ovat vieläkin vaikeampia. Mutta kun Punaiseen Armeijaan tarvittiin vain miehiä, niin nyt työrintamalle on lähetettävä maamme kaikki työkykyiset voimat, niin miehet kuin naisetkin, vieläpä keskenkasvuisetkin. Tarvitaan rautaista kuria — meillä, venäläisillä, se on heikko kohta. Tarvitaan päättäväisyyttä, kestävyyttä, tahdonlujuuutta ja yksimielisyyttä. Ei ole kaihdeettava mitään keinoja. Kaikki työläisten ja talonpoikain vallan ja kommunismin pelastamiseksi.

Sota ei ole päättynyt, se jatkuu verettömällä rintamalla. Myönnettäköön, että tällä rintamalla viholliset ovat vielä meitä voimakkaampia. Niitä pienisäntiä, jotka myyvät tuotteensa vapailla markkinoilla, rientää auttamaan maailman pääoma, joka on valmis palauttamaan toisella kädellään kauppasuhteet ja tukahduttamaan toisella proletariaatin ja Neuvosto-Venäjän.

Koko nelimiljoonaisen proletaarijoukon on oltava valmis uusiin uhrauksiin, uusiin kieltäymyksiin ja kärsimyksiin, jotka eivät ole sodanaikaisia vähäisempiä. Ja vasta silloin voidaan toivoa, että vihollinen tulee lopullisesti löydyksi. Talonpoika, joka vielä odottelee ja horjuu, varmistuu lopullisesti proletariaatin voimasta. Talonpoika muistaa

vielä hyvin tilanherrat, Denikin ja Koltshakin, Mutta samainen talonpoika näkee myös laiskuruutta, lorvailua ja sanoo: „Se voisi olla hyväkin asia, mutta menepä ja tiedä!”.

Talonpoikaiston on nähtävä jotakin muuta. Järjestäköön työväenluokka tuotannon niin kuin se järjesti Punaisen Armeijan. Jokaisen työläisen on tajuttava, että hän hallitsee maata. Mitä vähemmän meitä on, sitä enemmän meiltä vaaditaan. Venäjän täytyy muuttua mahtavaksi työarmeijaksi, joka tietoisena uhraa sankarillisesti kaikkensa yhteisen asian — työtätekevien vapauttamisen hyväksi.

Kaikki tietävät, että tekstiiliteollisuus on mitä pahimmassa rappiotilassa, koska puuvillaa, jota ennen tuotiin ulkomailta, ei nyt ole, sillä Länsi-Eurooppakin kärsii kovaa raaka-aineen puutetta. Ainoa raaka-ainelähde on Turkestan, joka on vasta hiljattain valloitettu takaisin valkokaartilaisilta, mutta kulkulaitos ei ole vielä kunnossa.

Eräänä pelastuskeinona tällä hetkellä on kiireellinen turpeen nosto ja sen muokkaus, mikä antaa mahdollisuuden panna kaikki sähkövoimalaitokset toimimaan täydellä teholla ja poistaa kokonaan täydellinen riippuvaisuus kaukana Keski-Venäjältä sijaitsevista kivihiilialueista.

Nykyisen rappiotilan vallitessa ei voida luottaa, että saadaan riittävästi polttopuita. Turve-esiintymiä sijaitsee pääasiassa tekstiiliteollisuusalueilla. Tekstiiliteollisuusproletariaatin tärkeimpiä tehtäviä on turpeen tuotannon järjestäminen. Tiedän hyvin, että tämä työ on erittäin raskasta, täytyy seisoa polvia myöten vedessä, ei ole jalkineita eikä asuntoja — vaikeudet ovat erittäin suuria. Mutta oliko Punaisella Armeijalla kaikki, mitä tarvittiin?! Kuinka paljon saivatkaan uhrata, kuinka paljon saivatkaan kärsiä puna-armeijalaiset, jotka kahlasivat vyötäröään myöten vedessä eteenpäin kaksi kuukautta valloittaen englantilaisilta hyökkäysvaunuja. Kapitalistit luottavat siihen, että nääntyneinä ja nälkiintyneinä työläiset eivät kestä. Kapitalistit kyttäilevät työläisten valtaa, ja panevat kaiken toivonsa siihen, että proletariaatti, epäonnistuttuaan yhteisen työrintaman luomisessa, palauttaa heidät valtaan.

En laisinkaan ajattele, että edessäoleva työ on helppo, mutta kaikki vaikeudet on voitettava ja ne voidaan voittaa. Jokaisen työläisen tulee auttaa työn järjestelyssä, että talonpoikaisto näkisi hänessä organisaattorin, että työhön

suhtauduttaisiin kuten työläisten ja talonpoikain vallan säilyttämisen ainoaan keinoon. Kun tehtailijat jo Kerenskin aikana vakuutuivat, etteivät he saa pitää tehtaitaan, niin he tarvelivät tuotantovälineitä, solmivat toisten maiden kapitalistien kanssa sopimuksia Venäjän teollisuuden tuhoamisesta, ettei se vain joutuisi työläisten käsiin, ja näännyttivät proletariaattia kansalaissodalla.

Työväenluokan edessä on mitä kovin koetus, jokaisen työläisen, miehen ja naisen on saatava aikaan vielä suurempia ihmeitä kuin mitä puna-armeijalaiset saivat aikaan rintamalla. Voiton saavuttaminen työrintamalla, uhrautu-  
vaisuus harmaissa arkioloissa on paljon vaikeampaa, mutta se on sata kertaa arvokkaampaa kuin elämänsä uhraaminen.

Alas vanha eristyneisyys! Ammattiliiton jäsenenä on arvokas olemaan vain se työläinen, joka on kunnostautunut työn Punaisen Armeijan soturina. Me emme pelkää sitä, että tulee satoja virheitä, tuhansia tappioita. Pitää muistaa, että vain sisukkaalla proletaarisella rynnäköllä saavutamme voiton.

Jo kaksi vuotta proletariaatti on puolustanut työläisten ja talonpoikain valtaa. Kaikkiialla maailmassa kypsyy yhteiskunnallinen vallankumous. Todistaaksemme, että me kaikki olemme ratkaistavaksemme asetetun tehtävän tasalla, meidän on tilanteen vaikeudesta huolimatta koko tarmomme ja varmuutemme voimalla säilytettävä proletaarinen innostuksemme ja saatava rauhanomaisella työrintamalla aikaan samanlaisia ihmeitä kuin Punainen Armeija sai verisellä rintamalla taistellessaan imperialisteja ja heidän käytyreitään vastaan. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

„Pravda” № 83,  
huhtikuun 20 pnä 1920

Julkaistaan Moskovassa v. 1920  
ilmestyneen kirjasen:  
„Tekstiilityöläisten liiton  
III yleisvenäläisen  
edustajakokouksen pöytäkirjoja”  
tekstistä, joka on tarkistettu  
pikakirjoitteen mukaan

**PUHE VKP(b):n MOSKOVAN KOMITEAN  
JÄRJESTÄMÄSSÄ V. I. LENININ 50-VUOTISPÄIVÄLLE  
OMISTETUSSA KOKOUKSESSA <sup>111</sup>  
HUHTIKUUN 23 pnä 1920**

(Myrskyisiä suosionosoituksia.) Toverit! Minun on tietenkin ennen kaikkea kiitettävä teitä kahdesta seikasta: ensiksikin niistä tervehdyksistä, joita olen saanut tänään, ja toiseksi vieläkin enemmän siitä, ettei minun tarvinnut kuunnella juhlapuheita. (Suosionosoituksia.) Arvelen, että saamme kenties tällä tavalla vähitellen, vaikka emme tietenkään heti, kehitellyksi merkkipäivien juhlimistavan, joka on sopivampi, kuin se, mitä on noudatettu tähän asti käytännössä ja mikä on antanut väliin aihetta ihmeteltävän hyville pilakuville. Tässä on yksi sellainen erään huomattavan taiteilijan piirtämä ja tämänkaltaisia juhlallisuuksia kuvaava pilakuva. Sain sen ja samalla erittäin ystävällishenkisen kirjeen tänään, ja koska toverit ovat olleet niin ystävällisiä, että ovat säästäneet minua juhlapuheilta, niin annan tämän pilakuvan kaikkien katseltavaksi siinä tarkoituksessa, ettei meidän tarvitsisi vastaisuudessa osallistua tämäntapaisiin juhlallisuuksiin.

Edelleen haluaisin sanoa muutaman sanan bolshevikki-puolueen nykyisestä tilasta. Tähän ajatukseen minut johdattivat erään kirjailijan 18 vuotta sitten, vuonna 1902 kirjoittamat rivit. Tämä kirjailija on Karl Kautsky, josta olemme nyt joutuneet ottamaan tavattoman jyrkästi eron ja jota vastaan on nyt taisteltava, mutta joka oli aikaisemmin Saksan opportunistimia vastaan käydyssä taistelussa proletaarisen puolueen johtajia, ja jonka kanssa olimme joskus yhteistyössä. Bolshevikkeja ei silloin ollut, mutta kaikki, joista sittemmin tuli bolshevikkeja ja jotka olivat yhteistyössä hänen kanssaan, pitivät häntä suuressa arvossa. Tämä kirjailija kirjoitti silloin, v. 1902: „Nykyään” (päinvastoin kuin vuonna 1848) „on syytä olettaa, että paitsi sitä, että slaavilaiset ovat astuneet vallankumouk-

sellisten kansojen riveihin, myös vallankumouksellisen ajattelun ja vallankumouksellisen toiminnan painopiste alkaa yhä enemmän siirtyä slaavilaisten puolelle. Vallankumouksen keskus siirtyy lännestä itään. XIX vuosisadan alkupuolella se oli Ranskassa, toisinaan Englannissa. Vuonna 1848 myös Saksa astui vallankumouksellisten kansojen riveihin... Uusi vuosisata alkaa tapahtumilla, jotka panevat ajattelemaan, että vallankumousliikkeen keskus tulee edelleenkin siirtymään, siirtymään nimenomaan *Venäjälle*... Venäjä, joka on saanut paljon vallankumouksellisia herätteitä Lännestä, on nyt ehkä itse valmis olemaan sille vallankumouksellisen tarmon lähteenä. Venäjän kiihtyvä vallankumouksellinen liike saattaa hyvinkin osoittautua parhaimmaksi keinoksi, jonka avulla voidaan hävittää se selkärangattoman poroporvällisuuden ja pikkutärkeän politikoimisen henki, joka alkaa levitä riveissämme, ja saada jälleen leimahtamaan kirkkaana liekkiä taisteluhalu ja kiihkeä uskollisuus suurille aatteillemme. Venäjä on jo aikoja sitten lakannut olemasta pelkkä Länsi-Euroopan taantumuksen ja absolutismin linnake. Asia lienee nyt aivan päinvastoin. Länsi-Eurooppa on muuttumassa Venäjän taantumuksen ja absolutismin linnakkeeksi... Venäjän vallankumoukselliset olisivat ehkä jo aikoja sitten tehneet selvän tsaarista, ellei heidän olisi pitänyt samanaikaisesti taistella myös sen liittolaista — Euroopan pääomaa vastaan. Toivomme, että tällä kertaa he onnistuvat saamaan voiton kummastakin vihollisesta ja että uusi „pyhä allianssi” romahtaa edeltäjiään nopeammin. Mutta päättyköönpä Venäjän nykyinen taistelu miten tahansa, ne marttyyrit, joita tämä taistelu vaatii valitettavasti liikaakin, eivät suotta uhraa henkeään ja onneaan. Ne hedelmöittävät yhteiskunnallisen kumouksen oraat koko sivistysmaailmassa, panevat ne kasvamaan rehevämmin ja nopeammin. Vuonna 1848 slaavilaiset olivat paukkuvana pakkasena, joka tuhosi kansan kevään kukkaset. Kenties heidän osanaan on nyt olla sinä myrskynä, joka murtaa taantumuksen jään ja tuo vastustamattomasti tullessaan kansoille uuden, onnellisen kevään”. (*K. Kautsky*. „Slaavilaiset ja vallankumous”. „Iskra” 1902, № 18, maaliskuun 10 pnä.)

Näin kirjoitti 18 vuotta sitten Venäjän vallankumousliikkeestä huomattava sosialisti, jonka kanssa meidän on nyt

pitänyt katkaista välimme niin jyrkästi. Nämä sanat tuovat mieleeni ajatuksen, että puolueemme voi nyt joutua ehkä hyvinkin vaaralliseen asemaan — nimittäin ylpistyneen henkilön asemaan. Sellainen asema on melko nolo, häpeällinen ja naurettava. On tunnettua, että poliittiset puolueet ovat ennen vastoinkäymisiä ja rappeutumista olleet hyvin usein sellaisessa asemassa, jossa näillä puolueilla on ollut mahdollisuus ylpistyä. Todellakin, ne Venäjän vallankumoukseen perustetut toiveet, jotka esitin nykyisen pahimman vihollisemme sanoilla, ovat tavattoman suuria. Kaikki loistavat menestykset ja loistavat voitot, joita meillä on tähän asti ollut,— nehan on saavutettu oloissa, joissa perusvaikeuksia ei vielä voitu voittaa. Ne on saavutettu oloissa, jolloin tehtävänämme oli sotia, taistella mitä pahimpia, mitä elinvoimaisimpia tilanherrain ja tsaarin, kenraalien taantumusvoimia vastaan; näin ollen sen taistelun järjestämisen tehtävät, jota käydään pikkuporvarillisen alkuvoimaisuuden, pirstoutuneisuuden ja hajanaisuuden jokapäiväistä arkista ilmenemistä vastaan, s.o. kaikkea sitä vastaan, mikä vie takaisin kapitalismiin, ovat lykanneet tuonemmaksi niitä tehtäviä, jotka muodostavat sosialistisen kumouksen olemuksen. Näiden tehtävien täyttämisen on lykkäytynyt tuonemmaksi sekä taloudellisessa että poliittisessa mielessä: meillä ei ole ollut mahdollisuutta käydä tosilla niihin käsiksi. Sen vuoksi kaikkien bolshevikien on sekä yksilöllisesti että yhtenäisenä poliittisena puolueena otettava erikoisesti huomioon se vaara, josta muistuttavat meitä ylempänä esitetyt sanat. Meidän tulee käsittää, että puolueemme viimeisen edustajakokouksen päätökset on hinnalla millä hyvänsä toteutettava käytännössä, ja se merkitsee, että meitä odottaa suunnaton työtaakka ja että on tehtävä paljon enemmän työtä kuin mitä tähän asti on pitänyt tehdä.

Sallikaa minun lopettaa puheeni toivomukseen, ettemme millään tavoin saattaisi puoluettamme ylpistyneen puolueen asemaan. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

*Lyhyt selostus julkaistu huhtikuun 24 pnä 1920  
„Pravda” lehden 87. numerossa*

*Julkaistu kokonaisuudessaan lokakuussa 1920 kirjasssa:  
„Vladimir Iljitš Uljanov-Leninin  
50-vuotispäivä (1870—huhtikuun 23.—1920)”*

*Julkaistaan kirjasen  
tekstin mukaan*

## HUOMAUTUKSIA





<sup>1</sup> *Kerenskin aika* — toukokuusta lokakuuhun 1917, jolloin porvarillisen Väliaikaisen hallituksen johdossa oli Kerenski.

*Kornilovin kapinaliike* — tsaarin kenraali Kornilovin johtama Venäjän porvariston vastavallankumouksellinen salaliitto elokuussa 1917. Armeijan ylimpään päällystöön nojaten salaliittolaiset laskelmoivat junkkari- ja kasakkajoukkojen avulla miehittävänsä vallankumouksellisen Pietarin, tuhoavansa bolshevistisen puolueen, hajottavansa Neuvostot ja pystyttävänsä maassa sotilasdiktatuuriin. Bolshevikkipuolueen Keskuskomitean kehotuksesta Pietarin työläiset, vallankumoukselliset matruusit ja sotilaat tukahduttivat Kornilovin kapinan. Joukkojen painostuksesta Väliaikaisen hallituksen oli pakko antaa määräys Kornilovin ja hänen kumppaneittensa vangitsemisesta ja vetämisestä oikeuteen vastaamaan kapinasta. Porvariston ja tilanherrain yritys tukahduttaa vallankumous meni myttyyn. Kornilovin kapinaliikkeen tukahduttamisen jälkeen bolshevistisen puolueen vaikutusvalta joukkojen keskuudessa voimistui huomattavasti. Kaikkialla maassa alkoi Neuvostojen bolshevisoitumisen vaihe. Bolshevikit esittivät jälleen tunnuksen: „Kaikki valta Neuvostoille!” — 2.

<sup>2</sup> *Kaledinin kapina* — vastavallankumouksellinen kapina Donilla vuoden 1917 lopulla. Kapinan alullepanijana oli tsaarin kenraali, kasakka-atamaani Kaledin.

*Koltshakin kapinaliike* — tsaarin laivaston amiraali Koltshakin johtama vastavallankumouksellinen esiintyminen neuvostovaltaa vastaan. Englantilais-amerikkalais-ranskalaisen imperialismiin välikappale Koltshak julisti marraskuussa 1918 itsensä „Venäjän ylivaltaaksi” ja pystytti sotilasdiktatuuriin. Koltshakin joukot miehittivät Siperian, mutta vuonna 1919 Punainen armeija löi ne hajalle ja Koltshakin miehittämällä alueella palautettiin jälleen Neuvostovalta.

*Denikinin kapinaliike* — tsaarin kenraali Denikinin johtama porvarien ja tilanherrain vastavallankumous Etelä-Venäjällä ja Ukrainassa. Englannin, Ranskan ja USA:n avustamana Denikin teki

kesällä ja syksyllä 1919 hyökkäyksen valloittaakseen Moskovan. Punainen Armeija löi Denikinin joukot v. 1920 alkuun mennessä.— 2.

<sup>3</sup> *Smolna* — entisen Smolnan instituutin rakennus Leningradissa. Vuoden 1917 lokakuussa siinä sijaitsi bolshevikkipuolueen Keskuskomitea ja Pietarin Neuvoston Sofilaallinen vallankumouskomitea. Se oli Neuvostohallituksen virkatalona ennen sen muuttoa Moskovaan maaliskuussa 1918.— 3.

<sup>4</sup> *Brestin rauha* — rauhansopimus, joka solmittiin Brest-Litovskissa vuoden 1918 maaliskuussa toisaalta Neuvosto-Venäjän ja toisaalta Saksan sekä sen liittolaisten välillä Venäjälle tavattoman raskailla ehtoilla. Solmimalla Brestin rauhansopimuksen Neuvostomaa sai kipeästi kaipaamansa hengähdystauon, mahdollisuuden irrottautua sodasta ja koota voimia murskatakseen Venäjän vastavallankumouksen ja englantilais-ranskalais-amerikkalais-japanilaisten maahantunkeutujain yhdistetyt voimat, jotka hyökkäsivät pian Neuvosto-Venäjän kimppuun.

Saksan vallankumouksen jälkeen (marraskuu 1918) Brestin rauhansopimus julistettiin mitättömäksi.— 4.

<sup>5</sup> Lenin tarkoittaa Versailles'n rauhansopimusta, johon päättyi vuosien 1914—1918 ensimmäinen maailmansota. Sen allekirjoittivat Versailles'issa vuoden 1919 kesäkuussa toisaalta Englanti, Ranska, Italia ja Japani ja toisaalta antautunut Saksa.

Versailles'in sopimus vahvisti maailman uudelleenjaon voittajavaltoiden eduksi. Saksa menetti ei ainoastaan kaikkia siirtomaitaan, vaan myös huomattavan osan emämaastaan. Sopimus velvoitti Saksan maksamaan suunnattoman summan sotakorvauksia. Voittajat ottivat Saksalta suuren määrän aluksia, kymmeniä miljoonia tonneja hiiltä, puolet kaikista värjäysainevaroista ja kemiallisista tuotteista j.n.e.

Versailles'in rauhansopimus laskeutui koko painollaan Saksan kansanjoukkojen hartioille: niiden oli pakko maksaa suuria veroja, kestää jatkuvan työttömyyden tuottamia kärsimyksiä. Mitä tulee Saksan imperialisteihin, raskaan teollisuuden magnaatteihin, niin he säilyttivät valta-asemansa maassa ja panivat edelleenkin suunnattomia voittoja taskuihinsa.— 4.

<sup>6</sup> *Siperian hallitus* — kesällä 1918 Omskissa muodostettu vastavallankumouksellinen valkokaartilaishallitus.— 4.

<sup>7</sup> Tarkoitetaan tshekkoslovakialaisen armeijakunnan vastavallankumouksellista kapinaa, jonka Ententen imperialistit nostattivat menshevikkien ja eserrien osallistuessa siihen aktiivisesti.

Tshekkoslovakialainen armeijakunta oli muodostettu Venäjällä sotavangeista jo ennen Lokakuun Suurta sosialistista vallankumousta. Neuvostovallan pystyttämisen jälkeen Ententen imperialistit ja Venäjän vastavallankumoukselliset ainekset käyttivät armeijakunnan vastavallankumouksellista upseeristoa hyväkseen taistelussa Neuvostotasavaltaa vastaan. Kapina alkoi toukokuussa 1918 Tsheljabinskissa. Kesäkuun alussa 1918 tshekkoslovakialaiset joukot val-

loittivat Omskin ja Samaran (nykyinen Kuibyshev), missä muodostettiin Perustavan kokouksen jäsenten komitea, joka julistautui väliaikaiseksi vallanpitäjäksi kapinaan nousseiden joukkojen miehittämällä alueella. Heinäkuun 5 pnä, vähän ennen vasemmistoeserrien kapinaa Moskovassa, tshekkoslovakit valloittivat Ufan. Tilanteen huononeminen Itärintamalla johtui Itärintaman komentajan, vasemmistoeserriä M. A. Muravjovin petturuudesta. Hän yritti heinäkuun 11 pnä päästä sopimukseen tshekkoslovakien kanssa ja saada sotavoimat liikkeelle Moskovaa vastaan vasemmistoeserrien kapinan tukemiseksi, mutta sai surmansa aivan seikkailunsa alussa.

Tshekkoslovakialaisen armeijakunnan kapina kukistettiin lopullisesti vuoden 1919 lopulla Koltshakin kukistamisen yhteydessä.—4.

<sup>8</sup> Eestissä olleen Englannin sotilaslähetystön edustajan ehdotus Eestin porvarillisen hallituksen kukistamisesta oli luonteeltaan provokatorinen.—7.

<sup>9</sup> *Bernin Internationaleksi* nimitettiin sosialishovinististen ja keskusta- puolueiden liittoutumaa, joka muodostettiin Bernin konferenssissa vuoden 1919 helmikuussa tarkoituksella herättää henkiin II Internationale. V. I. Lenin arvostelee Bernin Internationalea artikkelissa „III Internationalen tehtävistä” (ks. Teokset, 29. osa, ss. 471—489) ynnä muissa kirjoituksissa.—9.

<sup>10</sup> *Scheidemannilaiset* — Scheidemannin, erään Saksan sosialidemokraattien taantumuksellisimman johtajan kannattajia. Scheidemann osallistui tammikuussa 1919 Berliinin työläisten kapinan kukistamiseen ja helmikuusta kesäkuuhun 1919 johti Saksan porvarillista hallitusta.

„Vorwärts” („Eteenpäin”) — päivälehti, Saksan sosialidemokraattisen puolueen pää-äänenkannattaja, ilmestyi Berliinissä vuodesta 1891. F. Engels kävi lehden palstoilla taistelua kaikkinaisia opportunistien ilmauksia vastaan. 1890-luvun toiselta puoliskolta lähtien, F. Engelsin kuoleman jälkeen „Vorwärtsin” toimitus oli puolueen oikeistosiiven käsissä ja julkaisi säännöllisesti opportunistien kirjoituksia. Valaisten tendenssimäisesti taistelua opportunistia ja revisionismia vastaan VSOTP:ssa „Vorwärts” kannatti „ekonomisteja” ja puolueemme jakaannuttua — menshevikkejä. Taantumisvuosina „Vorwärtsissa” julkaistiin Trotskin parjausjuttuja, mutta Leninille, bolshevikille ei sen palstoilla annettu tilaisuutta kumota niitä eikä selostaa objektiivisesti puolueessa vallitsevaa asiaintilaa. Ensimmäisen maailmansodan kaudella (1914—1918) „Vorwärtsin” kanta oli sosialishovinistinen; Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen jälkeen lehti harjoitti neuvostovastaista propagandaa. Ilmestyi Berliinissä vuoteen 1933.—9.

<sup>11</sup> *Amerikan kommunistinen puolue* perustettiin syyskuussa 1919. Sen perustana oli Amerikan Sosialistisen puolueen vasemmistosiipi, joka muovautui Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen vaikutuksesta.—17.

<sup>12</sup> *Kansainvälisten yhteyksien ennallistamiskomitean* muodostivat Ranskan internationalistit tammikuussa 1916. Toukokuussa 1919 Kansainvälisten yhteyksien ennallistamiskomitea muutettiin III Internationalen komiteaksi, joka aloitti agitaation Kommunistiseen Internationalen liittymisen puolesta. Vuoden 1920 lopulla tämä komitea liittyi vastamuodostettuun Ranskan kommunistiseen puolueeseen.

*Yhteispuolustuskomitean* muodosti syksyllä 1916 ryhmä syndikalisteja, jotka erosivat Kansainvälisten yhteyksien ennallistamiskomiteasta, koska eivät hyväksyneet parlamenttitoimintaa. Toukokuussa 1919 Yhteispuolustuskomitea päätti yhtyä Kommunistiseen Internationalen; tämän Komitean vallankumouksellisimmat ainekset liittyivät III Internationalen komiteaan.— 17.

<sup>13</sup> „*Internationale*” („L'Internationale”) — Ranskan syndikalistien päivälehti, Yhteispuolustuskomitean äänenkannattaja, ilmestyi Pariisissa 1919.— 17.

<sup>14</sup> *Britannian sosialistinen puolue* (British Socialist Party) perustettiin vuonna 1911 Manchesterissa Sosialidemokraattisen puolueen ja muiden sosialististen ryhmien yhteenliittymisen tuloksena. BSP harjoitti agitaatiota marxismin aatteiden hengessä, se „ei ollut opportunistinen, vaan liberaaleista todella riippumaton” puolue (V. I. Lenin. Teokset, 19. osa, s. 264). Puolueen jäsenmäärän vähäluokuisuus sekä puolueen irtautuneisuus joukoista aiheuttivat kuitenkin sen, että puolue oli luonteeltaan hiukan lahkokuntamainen.

Vuosien 1914—1918 imperialistisen maailmansodan kaudella puolueessa alkoi kärkevä taistelu internationalistisen virtauksen (A. Inkpin, Th. Rothstein, J. Maclean, W. Gallacher y.m.) ja Hyndmanin johtaman sosialishovinistisen virtauksen välillä. Internationalistisessa virtauksessa oli epäjohdonmukaisia aineksia, jotka olivat useissa kysymyksissä keskustalaisella kannalla.

Vuoden 1916 helmikuussa ryhmä Britannian sosialistisen puolueen toimihenkilöitä perusti „The Call” nimisen sanomalehden, jolla oli tärkeä osuus internationalistien yhtenäisyyden lujittamisessa. Huhtikuussa 1916 Salfordissa pidetty BSP:n vuosikokous tuomitsi Hyndmanin ja hänen kannattajiensa sosialishovinistisen asenteen, ja he erosivat puolueesta.

Britannian sosialistinen puolue tervehti Lokakuun Suurta sosialistista vallankumousta. BSP:n jäsenet esittivät merkittävää osaa Englannin työtätekevien liikkeessä Neuvosto-Venäjän puolustamiseksi ulkomaiden interventiolta. Vuonna 1919 enemmistö puolueen paikallisjärjestöistä (98 neljää vastaan) kannatti liittymistä Kommunistiseen Internationalen. Britannian sosialistinen puolue yhdessä Kommunistisen yhtenäisyysryhmän kanssa oli päätekijänä Iso-Britannian kommunistisen puolueen perustamisessa. Vuonna 1920 pidetyssä ensimmäisessä, yhdistävässä edustajakokouksessa suurin osa BSP:n paikallisjärjestöistä liittyi Kommunistiseen puolueeseen.— 17.

<sup>15</sup> *Tehtaanvanhinten komiteat* (Shop Stewards Committees) olivat valinnallisia työväenjärjestöjä, joita oli monilla tuotannonaloilla Englannissa ensimmäisen maailmansodan ajoista lähtien. Lokakuun

Suuren sosialistisen vallankumouksen voiton jälkeen Neuvostovaltaa vastaan alkaneen ulkomaisten sotilaallisen intervention kaudella tehtaanvanhinten komiteat toimivat aktiivisesti Neuvosto-Venäjän tukemiseksi. Monet tehtaanvanhinten komiteain toimihenkilöt (W. Gallacher y.m.) liittyivät Englannin kommunistiseen puolueeseen.—17.

- <sup>16</sup> *Sveitsin sosialistinen puolue* perustettiin v. 1888. Puolueessa oli voimakas vaikutusvalta opportunisteilla, joista ensimmäisen maailmansodan kaudella tuli sosialishovinisteja. Syksyllä 1916 oikeisto erosi puolueesta ja muodosti oman järjestönsä. R. Grimmin johtama puolueen enemmistö asetti keskustalaiselle, sosialipasifistiselle kannalle. Puolueen vasemmistosiiven kanta oli internationalistinen. Sveitsissä olonsa aikana 1914—1917 Leninillä oli yhteys Sveitsin sosialistisen puolueen vasemmiston edustajiin; arvostellessaan heidän virheitään Lenin samalla auttoi heitä asettumaan oikealle kannalle. Venäjällä tapahtuneen Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen vaikutuksesta sosialistisen puolueen vasemmistosiipi voimistui. Joulukuussa 1920 vasemmistolaiset erosivat sosialistisesta puolueesta ja v. 1921 liittyivät Sveitsin kommunistiseen puolueeseen, joka perustettiin v. 1919.—17.
- <sup>17</sup> *Spartakistit* — ensimmäisen maailmansodan kaudella, tammikuussa 1916 perustetun „Spartakus” liiton jäseniä. Sodan alussa Saksan vasemmistolaiset sosialidemokraatit muodostivat „Internationale” ryhmän, jota johtivat K. Liebknecht, R. Luxemburg, F. Mehring, C. Zetkin y.m.; myöhemmin tätä ryhmää alettiin sanoa „Spartakus” liitoksi. Spartakistit harjoittivat joukkojen keskuudessa vallankumouksellista propagandaa imperialistista sotaa vastaan, paljastivat Saksan imperialismiin anastuspolitiikan ja sosialidemokratian johtajien petturuuden. Mutta spartakistit eivät päässeet vapaiksi puolimenshevistisistä virheistä teorian ja politiikan tärkeimmissä kysymyksissä. Saksan vasemmistolaisten virheitä on arvosteltu seuraavissa V. I. Leninin kirjoituksissa: „Juniuksen kirjasen johdosta”, „Marxilaisuuden irvikuvasta ja „imperialistisesta ekonomismista”” (ks. Teokset, 22. osa, ss. 295—310 ja 23. osa, ss. 18—69) y.m. Vuoden 1917 huhtikuussa spartakistit liittyivät keskustalaiseen Saksan riippumattomaan sosialidemokraattiseen puolueeseen säilyttäen siinä organisatorisen itsenäisyytensä. Saksan marraskuun vallankumouksen jälkeen vuonna 1918 spartakistit erosivat „riippumattomista” ja joulukuussa samana vuonna perustivat Saksan kommunistisen puolueen.—17.
- <sup>18</sup> „*La Feuille*” („Lehtinen”) — sanomalehti, ilmestyi Genevessä ranskan kielellä elokuusta 1917. Olematta muodollisesti minkään puolueen äänenkannattaja sanomalehti oli itse asiassa II Internationaalin opportunistisella kannalla.—17.
- <sup>19</sup> Lenin tarkoittaa alustavia neuvotteluja, joita käytiin maaliskuussa 1919 Bullittin kanssa. Englannin ja USA:n hallitukset lähettivät hänet Neuvosto-Venäjälle ottamaan selvää, millä ehdoilla Neuvostohallitus on suostuvainen aloittamaan rauhanneuvottelut. Kohta Bullittin matkustettua pois Neuvosto-Venäjältä Koltshakin onnistui saavuttaa tiettyä menestystä Itärintamalla. Perustuen laskelmansa

Neuvosto-Venäjän tuhoutumiseen Englannin ja USA:n imperialistiset hallitukset kieltäytyivät käymästä neuvotteluja sen kanssa. Toisen maailmansodan jälkeen Bullit esiintyy mitä pahimpana Neuvostoliiton vihollisena ja neuvostoliitonvastaisen sodan lietsojana.— 32.

<sup>20</sup> Lenin tarkoittaa lokakuun 5—8 p:nä 1919 Bolognassa pidetyn Italian sosialistisen puolueen XVI kongressin päätöksiä.— 34.

<sup>21</sup> „*Punainen Lippu*” („*Die Rote Fahne*”) — päivälehti; Saksan kommunistisen puolueen pää-äänenkannattaja; K. Liebknecht ja R. Luxemburg perustivat sen „Spartakus” liiton pää-äänenkannattajaksi. Lehti ilmestyi vuoden 1918 marraskuun 9 p:stä alkaen Berliinissä ja joutui useaan otteeseen Scheidemannin—Nosken hallituksen vainotilojenpiteiden ja ilmestymiskiellojen kohteeksi; fasistien valtaantulon jälkeen v. 1933 lehti lakkautettiin, mutta sitä julkaistiin edelleenkin illegaalisesti. Vuonna 1935 lehden julkaiseminen siirtyi Prahaan (Tšekkoslovakiaan); vuoden 1936 lokakuusta vuoden 1939 syksyyn „*Die Rote Fahne*” julkaistiin Brysselissä (Belgiassa).— 35.

<sup>22</sup> *Baselin manifesti*.— Marraskuussa 1912 Baselissa pidettiin kansainvälinen sosialistikongressi (II Internationalen ylimääräinen kongressi), joka oli kutsuttu koolle protestoimaan alkanutta Balkanin sotaa ja valmistettavaa imperialistista maailmansotaa vastaan. Baselin kongressi hyväksyi päätöslauselman (Manifestin), joka kehotti kaikkien maiden sosialisteja „ehkäisemään sodan syyttymisen”. „Proletariaatti katsoo rikokseksi ampua toisiaan”, sanotaan Baselin manifestissa, „kapitalistien liikevoittojen lisäämisen, hallitsijasukujen kunnianhimon tyydyttämisen tai salaisten diplomaattisopimusten täyttämisen takia”. Siinä tapauksessa, jos sota kuitenkin syttyy, „sosialistien velvollisuutena on puuttua asiaan lopettaakseen sodan mahdollisimman pian, käyttäen mitä laajimmin hyväksi sodan aiheuttamaa taloudellista ja poliittista kriisiä nostattaakseen kansan ja jouduttaakseen siten pääoman herruuden luhistumista”.

Kun sitten heinäkuussa 1914 puhkesi imperialistinen maailmansota, niin suurin osa II Internationalen kuuluneiden sosialististen puolueiden johtajista kavalsi sosialismin, ja kieltäytyttyään täyttämästä Baselin päätöslauselmaa asettui omien imperialististen hallitustensa kannalle. Leninin johtamat Venäjän bolshevikit samoin kuin Saksan vasemmistolaiset sosialidemokraatit (K. Liebknecht, R. Luxemburg y.m.) sekä muiden sosialististen puolueiden eräät ryhmät pysyivät uskollisina internationalismin periaatteille ja Baselin manifestin mukaisesti kehittivät omien maitensa työläisiä taistelemaan imperialistista hallitustaan ja imperialistista sotaa vastaan.— 35.

<sup>23</sup> „*Freiheit*” („*Vapaus*”) — päivälehti, Saksan keskustalaisen Riippumattoman sosialidemokraattisen puolueen äänenkannattaja; ilmestyi Berliinissä vuoden 1918 marraskuusta vuoden 1922 lokakuuhun.— 36.

<sup>24</sup> *Puolueviikko* pidettiin VKP(b):n VIII edustajakokouksen sen päätöksen perusteella, jossa kehoitettiin lisäämään puolueen jäsenmäärää ottamalla puolueeseen työläisiä sekä työläis- ja talonpoikaisnuoria. Ensimmäisen kerran puolueviikko pidettiin Pietarin järjestössä

- elokuun 10—17 p:nä 1919; Moskovan kuvernementtijärjestössä puolueviikko pidettiin syyskuun 20—28 p:nä; Moskovan kaupunkijärjestössä puolueviikko pidettiin lokakuun 8—15 p:nä. Puolueen Keskuskomitean täysistunto teki syyskuun 26 p:nä 1919 päätöksen puolueviikon pitämisestä myös muissa kaupungeissa, maaseudulla sekä armeijassa. Puolueeseen hyväksyttiin yli 200 tuhatta uutta jäsentä.— 46.
- <sup>25</sup> *Puolueen jäsenten uudelleenrekisteröinti* suoritettiin VKP(b):n VIII edustajakokouksen päätöksen perusteella vuoden 1919 toukuusta alkaen syyskuun loppuun mennessä. Uudelleenrekisteröinti muodostui itse asiassa puoluerivien ensimmäiseksi puhdistukseksi.— 46.
- <sup>26</sup> Lenin tarkoittaa Jean Longuet'n, Merrheimin, Jouhaux'n y.m. johtaman ranskalaisten sosialisovittelijain ryhmän petturimaista menettelyä heinäkuun 21 päiväksi 1919 määrätyn kansainvälisen poliittisen lakon yhteydessä. Lakon tunnuksena oli Venäjän ja Unkarin vallankumousten tukeminen sekä vaatimus imperialistien puuttomuudesta Venäjän ja Unkarin asioihin. Jouhaux, Merrheim ja muut Työn yleisjärjestön johtajat asettuivat työläisiä pettääkseen aluksi lakon kannalle, mutta myöhemmin, jo lakon aattona, ehdottivat siirtämään sen tuonemmaksi. Tällä petturinteollaan he tekivät tyhjäksi kansainvälisen lakon ja auttoivat siten imperialistisia hallituksia näiden interventiossa Neuvosto-Venäjää ja Unkaria vastaan.— 69.
- <sup>27</sup> Saksan kommunistisen puolueen kahtiajakaantuminen tapahtui puolueen II edustajakokouksessa, joka pidettiin illegaalisesti lokakuun 20—23 p:nä 1919. Edustajakokouksessa esiintyi „vasemmistolaiten” ryhmä, joka puolusti anarko-syndikalistisia katsomuksia — parlamentin boikotointia, kielteistä suhdetta poliittiseen taisteluun, vaatimusta, että on kieltäydyttävä osallistumasta taantumuksellisten ammattiliittojen toimintaan j.n.e. „Vasemmistolaiset” jäivät vähemmistöksi ja heidät erotettiin puolueen riveistä. He perustivat oman järjestönsä, n.s. Saksan kommunistisen työväenpuolueen, joka sittemmin rappeutui pieneksi vastavallankumoukselliseksi anarko-syndikalistiseksi ryhmäksi.— 71.
- <sup>28</sup> Lenin tarkoittaa K. Marxin kirjettä J. Weydemeyerille maaliskuun 5 p:ltä 1852.— 79.
- <sup>29</sup> Lenin tarkoittaa K. Marxin kirjettä L. Kugelmannelle joulukuun 13 p:ltä 1870 (ks. Marx-Engels, *Ausgewählte Briefe*, Berlin 1953, s. 292).— 81.
- <sup>30</sup> Ks. K. Marx ja F. Engels, Valitut teokset kahdessa osassa, I osa, Petroskoi 1958, s. 17.— 81.
- <sup>31</sup> Lenin tarkoittaa F. Engelsin kirjettä A. Bebelille maaliskuun 18—28 p:ltä 1875 (ks. Marx-Engels, *Ausgewählte Briefe*, Berlin 1953, s. 344).— 82.

- <sup>32</sup> Lenin tarkoittaa F. Engelsin kirjettä A. Bebelille maaliskuun 18—28 piltä 1875 (ks. Marx-Engels, *Ausgewählte Briefe*, Berlin 1953, s. 347).— 83.
- <sup>33</sup> Ks. F. Engels, *Anti-Dühring*, Kansankulttuuri, Lahti 1951, s. 113.— 83.
- <sup>34</sup> Ks. F. Engels, *Perheen, yksityisomistuksen ja valtion alkuperä* (K. Marx ja F. Engels, *Valitut teokset kahdessa osassa*, II osa, Petroskoi 1959, ss. 286—287).— 84.
- <sup>35</sup> Lenin tarkoittaa Marxin ja Engelsin vv. 1852—1892 esittämiä lausuntoja työväenluokan huippukerroksen porvarillistumisen johdosta. Eräs Engelsin ensimmäisiä lausuntoja tästä kysymyksestä sisältyy hänen Marxille syyskuun 24 p:nä 1852 lähettämään kirjeeseensä. Engelsin myöhempiin lausuntoihin samasta kysymyksestä kuuluu hänen v. 1892 kirjoittama esipuhe kirjansa „Englannin työväenluokan asema” toiseen saksankieliseen painokseen (ks. K. Marx ja F. Engels, *Valitut teokset kahdessa osassa*, II osa, Petroskoi 1959, ss. 363—377).
- Huomattavaa osaa näistä lausunnoista Lenin siteeraa artikkelissaan „Imperialismi ja sosialistisen liikkeen hajaannus” (ks. *Teokset*, 23. osa, ss. 106—108).— 86.
- <sup>36</sup> Lenin tarkoittaa Marxin puhetta, jonka hän piti I Internationalen Haagin kongressissa syyskuussa 1872 ja jossa hän lausui julki mieliteensä englantilaisten työväenjohtajien lahjottavuudesta. Tästä Marxin puheesta Engels tiedotti Sorgelle kirjeissään syyskuun 21 piltä ja lokakuun 5 piltä 1872.—86.
- <sup>37</sup> Yleisvenäläisen TpKK:n valiokunnan valmisteleva ja Neuvostojen V yleisvenäläisen edustajakokouksen heinäkuun 10 p:nä 1918 vahvistama *VSFNT:n Perustuslain 23. pykälä* kuuluu: „Pitäen ohjeenaan koko työväenluokan etuja Venäjän Sosialistinen Federatiivinen Neuvostotasavalta riistää erinäisiltä henkilöiltä ja ryhmiltä oikeudet, joita nämä käyttävät sosialistisen vallankumouksen etujen vastaisesti”.— 88.
- <sup>38</sup> Ks. F. Engels, *Anti-Dühring*, Kansankulttuuri, Lahti 1951, s. 113.— 100.
- <sup>39</sup> Artikkelin jäi kesken.— 101.
- <sup>40</sup> „*Bednota*” („Köyhälistö”) — talonpoikia varten julkaistu päivälehti; alkoi ilmestyä maaliskuun 27 p:nä 1918 VKP(b):n KK:n päätöksen mukaisesti „*Derevenskaja Bednota*”, „*Derevenskaja Pravda*” ja „*Soldatskaja Pravda*” („Maaseutuköyhälistö”, „Maaseudun Totuus” ja „*Sotilaan Totuus*”) nimisten lehtien asemesta. „*Bednota*” ilmestyi vuoden 1931 tammikuun 31 päivään saakka, minkä jälkeen se yhdistettiin „*Sotsialistitsheskoje Zemledelie*” („Sosialistinen Maanviljely”) lehden kanssa.— 108.



- <sup>41</sup> Lenin tarkoittaa Rautatieläisten ammattiliiton yleisvenäläistä toimeenpanevaa komiteaa (Vikzhel), jossa eserrillä ja menshevikkeillä oli suuri enemmistö. Verhoutuen ensi päivinä Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen voiton jälkeen puolueettomuuden lipulla Vikzhel oli tosiasiasa eräs vastavallankumouksen keskuksista. Vikzhelin käsissä oli rautateiden hallintokoneisto. Venäjän rautateiden virkailijain, rata- ja konepajatyöläisten ylimääräisen edustajakokouksen tammikuussa 1918 tekemän päätöksen mukaan Vikzhel lakkautettiin.— 114.
- <sup>42</sup> Lenin kirjoitti kirjeen „*Turkestanin kommunistitovereille*” sen yhteydessä, kun Turkestanin lähetettiin lokakuussa 1919 Yleisvenäläisen TpKK:n ja Kansankomissaarien Neuvoston Turkestanin asiain komissio. Komission tehtävänä oli oikoa paikallisten työntekijäin virheitä, joita nämä olivat tehneet kansallisuuspolitiikan toteuttamisessa Turkestanissa.
- Jo ennen komission lähettämistä VKP(b):n Keskuskomitea oli antanut Turkestanin johtaville työntekijöille ohjeita heidän virheitensä korjaamisen välttämättömyydestä. Kysymystä paikallisen väestön mukaansaamisesta valtiolliseen toimintaan tähdennettiin erityisesti Turkestanin hallitukselle heinäkuun 12 p:nä 1919 lähetetyssä VKP(b):n radiosanomassa.
- Leninin kirje käsiteltiin Turkestanin kommunistisen puolueen V:ssä aluepiirin yleisessä puoluekonferenssissa tammikuussa 1920. Konferenssi lähetti Leninille kirjeen, jossa lupasi korjata tehdyt virheet yhteistyössä Yleisvenäläisen TpKK:n ja KKN:n komission kanssa.— 122.
- <sup>43</sup> *Puolustusneuvosto* (Työläisten ja Talonpoikien Puolustusneuvosto) muodostettiin Yleisvenäläisen TpKK:n päätöksellä marraskuun 30 p:nä 1918 johtamaan Neuvostotasavallan puolustusta. Tällä päätöksellä Puolustusneuvoston tehtäväksi annettiin toteuttaa elämässä YTpKK:n syyskuun 2 p:nä 1918 antamaa dekreettiä, jolla Neuvostotasavalta julistettiin sotaleiriksi, ja saattaa voimaan sotatilaa vastaava järjestys elintarvikevarustelussa ja kulkulaitoksessa sekä myös sotateollisuudessa. Puolustusneuvostolla oli kaikki valtuudet maan voimien ja varojen liikekannalle panemiseksi maanpuolustuksen etuja silmälläpitäen. Puolustusneuvosto johti täydennysjoukkojen lähettämistä rintamalle, aseistus-, muonitus- ja varusteluhoitoa. Puolustusneuvoston johdossa oli V. I. Lenin.
- Sen jälkeen kun tärkeimmät rintamat oli likvidoitu, Puolustusneuvosto reorganisoitiin huhtikuun alussa 1920 Työ- ja Puolustusneuvostoksi. Kansalaissodan päätyttyä Työ- ja Puolustusneuvosto toimi Neuvostojen VIII yleisvenäläisen edustajakokouksen joulukuun 29 p:nä 1920 tekemän päätöksen mukaisesti Kansankomissaarien Neuvoston valiokunnan oikeuksin vuoden 1936 loppuun asti.— 122.
- <sup>44</sup> *Maaseudun puolueetyölle omistettu I yleisvenäläinen neuvottelukokous* pidettiin Moskovassa marraskuun 16—19 p:nä 1919. Neuvottelukokoukseen osallistui 99 edustajaa kuvernementtien, ujesien ja volostien puoluekomiteoista. Lenin puhui neuvottelukokouksen

kolmantena työskentelypäivänä; puheensa alussa Lenin onnitteli kokouksen osanottajia sen johdosta, että Punaisen Armeijan joukot olivat vapauttaneet Kurskin kaupungin.— 127.

<sup>45</sup> *Idän kansojen kommunististen järjestöjen II yleisvenäläinen edustajakokous* pidettiin Moskovassa marraskuun 22 — joulukuun 3 pnä 1919. Edustajakokouksen aattona, marraskuun 21 pnä, pidettiin Leninin toimiessa puheenjohtajana alustava neuvottelu, johon osallistuivat puolueen KK:n jäsenet ja ryhmä kokouksen edustajia. Edustajakokouksessa oli läsnä lähes 80 osanottajaa — Turkestanin, Azerbaidzhanin, Hivan, Buharan, Kirgisian, Tatarian, Tshuvashian, Bashkirian, Kaukasian y.m. muhamettilaisten kommunististen järjestöjen edustajaa. V. I. Lenin teki selostuksen nykyisestä tilanteesta edustajakokouksen ensimmäisenä työskentelypäivänä.

Edustajakokous kuuli ja käsitteli Idän kansojen kommunististen järjestöjen Keskustoimikunnan toimintaselostuksen, valitsi uuden toimikunnan ja hahmotteli Idässä suoritettavan puolue- ja neuvostotyön tehtävät.— 135.

<sup>46</sup> Leninin kirjoittama „*Ukrainan Neuvostovaltaa koskeva VKP(b):n Keskuskomitean päätösehdotus*” hyväksyttiin VKP(b):n KK:n Politbyroon istunnossa marraskuun 21 pnä 1919 päätösehdotuksen pohjaksi ja siirrettiin lopullisen sanamuodon viimeistelyä varten valiokuntaan. Kun valiokunta oli tehnyt päätösehdotuksen sanamuotoon korjauksensa ja siihen oli lisätty Leninin ehdottama 2. pykälä, se vahvistettiin VKP(b):n KK:n täysistunnossa marraskuun 29 pnä 1919 ja julkaistiin. VKP(b):n VIII yleisvenäläinen konferenssi vahvisti KK:n päätöslauselman joulukuun 3 pnä 1919.— 148.

<sup>47</sup> *Sotavoimien yhdistämistä koskeva päätöslauselma toukokuun 18 pttä 1919* hyväksyttiin Ukrainan SNT:n Toimeenpanevan Keskuskomitean istunnossa. Päätöslauselmassa asetettiin tehtäväksi Neuvostotasavaltojen kaikkien voimien yhdistäminen Neuvostovallan vihollisia vastaan käytävää aseellista taistelua varten ja kaikkien sitä varten tarvittavien aineellisten varojen keskittäminen yhden keskuksen käsiin; samanlaiset ehdotukset tehtiin Latvian, Liettuan ja Valko-Venäjän Neuvostohallituksille.

Näiden ehdotusten mukaisesti julkaistiin kesäkuun 1 pnä 1919 Yleisvenäläinen TpKK:n asetus „*Venäjän, Ukrainan, Latvian, Liettuan ja Valko-Venäjän Neuvostotasavaltojen yhteenliittämisestä maailman imperialismia vastaan käytävää taistelua varten*”. Asetuksessa viitattiin siihen, että kaikkien edellä mainittujen tasavaltojen sotilaallinen liitto on tarpeen Neuvostovallan vihollisten torjumiseksi. Yleisvenäläinen TpKK totesi välttämättömäksi suorittaa Neuvostotasavaltojen sotilaallisen organisaation ja sotilasjohdon yhdistäminen sekä myös keskittää kansantalouden perusalojen johto yhteisten johtaelinten käsiin.— 148.

<sup>48</sup> *VKP(b):n VIII yleisvenäläinen konferenssi* pidettiin Moskovassa joulukuun 2—4 pnä 1919. Konferenssissa oli läsnä 45 päätösvaltaista ja 73 neuvottelevan äänioikeuden omaavaa edustajaa. Konferenssin päiväjärjestys: 1. KK:n selostus (poliittinen ja organisaatiokysymyksiä koskeva); 2. Selostus kansainvälisestä tilanteesta; 3. Neuvosto

jen VII yleisvenäläisen edustajakokouksen päiväjärjestykseen kuuluvat kysymykset; 4. Ukrainan Neuvostovallasta; 5. Puolueen säännöistä; 6. Uusista puolueen jäsenistä.

Konferenssi alkoi V. I. Leninin avajaispuheella. Toisessa istunnossa Lenin esitti KK:n poliittisen selostuksen ja loppulausunnon selostuksen johdosta. Lenin valmisti päätöslauselmaehdotuksen kansainvälistä poliittikkaa koskevasta kysymyksestä (ks. tätä osaa, ss. 176—177). Kolmannessa ja neljännessä istunnossa Lenin piti puheen Ukrainan Neuvostovallasta ja esitti loppulausunnon tästä kysymyksestä. Konferenssi hyväksyi VKP(b):n VIII edustajakokouksen päätöksen mukaisesti uudet puolueen säännöt.— 151.

49 „*L'Humanité*” („Ihmiskunta”) — päivälehti, jonka J. Jaurès perusti vuonna 1904 Ranskan sosialistisen puolueen äänenkannattajaksi. Imperialistisen maailmansodan vuosina (1914—1918) lehti oli Ranskan sosialistisen puolueen äärioikeiston käsissä ja sen kanta oli sosialishovinistinen. Pian sen jälkeen kun sosialistinen puolue jakautui kahtia Tours'in kongressissa (joulukuun 1920) ja kun perustettiin Ranskan kommunistinen puolue, lehdestä tuli viimeksi mainitun äänenkannattaja. Lehti ilmestyy nykyään Pariisissa Ranskan kommunistisen puolueen pää-äänenkannattajana.— 156.

50 „*Ohjekirjelmän VKP:n kuvernementti-, ujesti- ja volostikomiteoille maaseututyöstä*” laati alustavasti VKP(b):n VIII maaseututyön osasto. Maaseudun puolueetyölle omistettu I yleisvenäläinen neuvotelukokous hyväksyi luonnoksen vähäisin muutoksin.— 176.

51 Lenin laati tämän päätöslauselmaehdotuksen kansainvälistä poliittikkaa koskevasta kysymyksestä VKP(b):n VIII yleisvenäläisen konferenssin istunnossa joulukuun 2 p:nä 1919. Konferenssi hyväksyi päätöslauselmaehdotuksen vähäisin korjauksin, sitten Lenin esitti sen joulukuun 5 p:nä selostuksessaan Neuvostojen VII yleisvenäläiselle edustajakokoukselle (ks. tätä osaa, ss. 217—218), ja edustajakokous hyväksyi sen yksimielisesti rauhantarjoukseksi ententevalloille. Edustajakokouksen päätöslauselma julkaistiin sanomalehdissä joulukuun 6 p:nä 1919.

Edustajakokouksen rauhantarjous lähetettiin ententevaltojen edustajille joulukuun 10 p:nä 1919. Englannin, Ranskan, Yhdysvaltojen ja Italian hallitukset kieltäytyivät käsittelemästä sanottua ehdotusta.— 176.

52 *Borotbalaiset* olivat ukrainalaisia vasemmistoeserriä, jotka olivat muodostaneet toukokuussa 1918 itsenäisen puolueen. Nimensä borotbalaiset saivat puolueensa pää-äänenkannattajan, „Borotba” („Taistelu”) nimisen lehden mukaan. Sen johdosta, että bolshevikien vaikutus Ukrainan talonpoikaisjoukkoihin voimistui, borotbalaisten oli maaliskuussa 1920 pakko laskea puolueensa hajalle ja yhdistyä Ukrainan kommunistiseen (bolshevikkien) puolueeseen. Ukrainan KP(b):n IV konferenssi teki päätöksen borotbalaisten ottamisesta puolueeseen, tällöin kaikki uusina jäseninä puolueeseen otetut joutuivat käymään läpi uudestirekisteröinnin.— 178.

- <sup>53</sup> *Maanviljelyskommunien ja maatalousarttelien I edustajakokous* kutsuttiin koolle Maatalouden kansankomissariaatin toimesta ja pidettiin joulukuun 3—10 p:nä 1919 Moskovassa. Edustajakokouksessa oli läsnä 140 edustajaa, joista 93 oli kommunisteja. Lenin puhui edustajakokouksen toisena työskentelypäivänä. Edustajakokous hyväksyi Yleisvenäläisen tuotannollisten maataloustyökollektiivien (kommunien ja arttelien) liiton säännöt, jotka Maatalouden kansankomissariaatti sitten vahvisti.— 180.
- <sup>54</sup> *Miljardirahasto* perustettiin Kansankomissaarien Neuvoston marraskuun 2 p:nä 1918 antaman asetuksen mukaisesti „tarkoituksessa parantaa ja kehittää maataloutta ja reorganisoida se pikaisesti sosialistiselta pohjalta”. Tästä rahastosta annettiin avustuksia ja lainoja maatalouskommuuneille, työosuuskunnille ja maalaisyhdykskunnille tai -ryhmille sillä ehdolla, että viimeksi mainitut siirtyvät kollektiiviseen maanviljelyyn.— 180.
- <sup>55</sup> Yleisvenäläinen TpKK hyväksyi „Asetuksen sosialistisesta maanjärjestelystä ja toimenpiteistä sosialistiseen maanviljelyyn siirtymiseksi” helmikuussa 1919. Lenin osallistui välittömästi asetuksen laadintaan ja sen sanamuodon viimeistelyyn. „Asetuksessa” suunniteltiin joukko käytännöllisiä toimenpiteitä maatalouden uudelleenjärjestämiseksi sosialistiselta pohjalta, maatalouden tuottavuuden kohottamiseksi ja kylvöalojen laajentamiseksi.— 180.
- <sup>56</sup> *Neuvostojen VII yleisvenäläinen edustajakokous* pidettiin 5—9 p:nä joulukuuta 1919 Moskovassa. Edustajakokouksessa oli läsnä 1 366 edustajaa, heistä 1 278 kommunistia. Edustajakokouksen päiväjärjestys sisälsi seuraavat kysymykset: 1. Yleisvenäläisen TpKK:n ja Kansankomissaarien Neuvoston selostus; 2. Sotatilanne; 3. Kommunistisesta Internationalesta; 4. Elintarviketilanne; 5. Polttoainekysymys; 6. Neuvostorakennustyö keskuksessa ja maaseudulla; 7. Yleisvenäläisen TpKK:n vaalit.
- Lenin esitti edustajakokouksen avajaispäivänä Yleisvenäläisen TpKK:n ja Kansankomissaarien Neuvoston selostuksen, seuraavana päivänä loppulausunnon selostuksen johdosta; joulukuun 8 p:nä hän piti puheen edustajakokouksen organisaatiovaliokunnassa ja viimeisenä kokouspäivänä päättäjäispuheen.— 191.
- <sup>57</sup> Saksan hallitus katkaisi diplomaattiset suhteet VSFNT:hen marraskuun 5 p:nä 1918 ja karkotti neuvostolaisen lähetystön Berliinistä esittäen vaiheellisen verukkeen, että viralliset neuvostoedustajat muka harjoittivat agitaatiota Saksan valtion laitoksia vastaan. Saksan ja VSFNT:n väliset diplomaattiset suhteet palautuivat ennalleen vasta v. 1922.— 197.
- <sup>58</sup> Lenin tarkoittaa Pietarissa marraskuussa 1919 paljastettua suurta vastavallankumouksellista salaliittoa. Salaliiton johdossa oli Judenitshin kanssa yhteydessä ollut ja Ententen rahoittama valkokaartilaisjärjestö. Siihen kuului tsaarivallan korkeita virkamiehiä, tsarin armeijan kenraaleja sekä amiraaleja, Punaiseen Armeijaan sotilas-spesialisteina soluttautuneita vastavallankumouksellisia, kadettipuolueen ja valkokaartilaisen vakoilujärjestön „Kansallisen keskuksen”

jäseniä sekä myös eserrä- ja menshevikkipuolueita lähellä olleita henkilöitä. Tämän vastavallankumouksellisen järjestön tarkoituksena oli valmistella kapinaa, jonka oli määrä alkaa Pietarissa Judenitshin lähestyessä kaupunkia. Salaliitto paljastettiin ja likvidoitiin.— 222.

<sup>59</sup> *Organisaatiovaliokunta* eli neuvostorakennustyön valiokunta muodostettiin Neuvostojen VII yleisvenäläisessä edustajakokouksessa käsittelemään niitä muutoksia, joita oli tapahtunut neuvostorakennustyön käytännössä sen jälkeen, kun Neuvostojen V edustajakokous oli hyväksynyt VSFNT:n Perustuslain kesäkuussa 1918. Leninin pidettyä puheensa valiokunnan istunnossa otettiin perustaksi neuvostorakennustyötä koskeva päätöslauselma, jonka VKP(b):n VIII yleisvenäläinen konferenssi oli aikaisemmin hyväksynyt.— 230.

<sup>60</sup> Lenin tarkoittaa K. Marxin sanoja hänen joulukuun 13 p:nä 1870 L. Kugelmannille lähettämästään kirjeestä.— 247.

<sup>61</sup> Ks. K. Marx. „Louis Bonaparten brumairekuun kahdeksastoista” ja „Kansalaissota Ranskassa” (K. Marx ja F. Engels. Valitut teokset kahdessa osassa, I osa, Petroskoi 1958, ss. 278—279 ja 422—424).— 251.

<sup>62</sup> Tarkoitetaan Suomessa puhjennutta proletaarista vallankumousta, joka alkoi tammikuussa 1918 maan eteläisissä, teollistuneissa osissa ja jonka Suomen porvaristo kukisti. Porvarillisen hallituksen onnistui muuttaa suurtilallisten ja vauraiden maanviljelijäin asuttama Pohjois-Suomi vastavallankumouksen ponnahtuslaudaksi ja muodostaa valkoinen armeija. Porvarihallitus itse sytytti kansalaissodan ryhtymällä eri puolilla maata hyökkäyksiin Punaisen kaartin osastoja vastaan. Suomen työläiset ja heidän perustamansa Punainen kaarti taistelivat sankarillisesti, mutta Suomen sosialidemokraattisen puolueen oikeistosiiven petturimainen taktiikka heikensi heidän vastustuskykyään, eikä Suomessa silloin vielä ollut vallankumouksellista proletaarista puoluetta. Suomen valkokaartilaiden ja Saksan armeijan joukko-osastojen yhdistetyin voimin proletaarinen vallankumous kukistettiin julmasti huhti- ja toukokuussa 1918. Suomessa alkoi valkoinen terrori; kymmeniä tuhansia vallankumouksellisia työläisiä teloitettiin.— 260.

<sup>63</sup> Tervehdys, jonka Lenin oli osoittanut „Meidän vaihdollemme”, lähetettiin Pietarin kuvernementin nuorisolle Pietarin nuorisoliittojärjestön viettämän „nuorisson viikon” johdosta.— 264.

<sup>64</sup> VKP(b):n Moskovan kaupunkikonferenssi pidettiin joulukuun 20—21 p:nä 1919. Konferenssissa käsiteltiin seuraavia kysymyksiä: 1. Yleisvenäläisestä puoluekonferenssista; 2. Polttoainetilanteesta; 3. Talkootoiminnasta; 4. Pilkkukuume-epidemiasta ja toimenpiteistä sen torjumiseksi; 5. Moskovan elintarviketilanteesta; 6. Yleisestä sotilasopetuksesta erikoiskomennuskunnissa. Talkootoiminnasta tehdyn Leninin alustuksen johdosta hyväksyttiin päätöslauselma, jossa tähdennettiin talkootöiden valtavaa merkitystä ensi askeleena kommunismin käytännöllisen toteuttamisen tiellä.— 271.

- <sup>65</sup> Kirjoituksen „*Venäjän kielen puhdistamisesta*” Lenin on kirjoittanut v. 1919 tai 1920.— 286.
- <sup>66</sup> Kysymys on Työläis- ja talonpoikaisinspektion perustamista koskevasta ohjekirjelmästä, jonka VKP(b):n KK:n Poliittinen byroo hyväksyi Leninin ehdotuksesta tammikuun 23 p:nä 1920. KK:n ohjekirjelmän ja tässä J. V. Stalinille osoitetussa kirjeessä esitettyjen Leninin ohjeiden perusteella laadittiin „Asetus Työläis- ja talonpoikaisinspektiosta”, jonka Yleisvenäläinen TpKK VII kokoonpanosaaan sitten vahvisti ensimmäisellä istuntokaudellaan helmikuun 7 p:nä 1920.— 288.
- <sup>67</sup> Lenin kirjoitti „*Päätösehdotukset ja ohjeet osuustoiminnasta*” osuustoimintakysymykselle omistetun neuvottelukokouksen aikana. Neuvottelukokous pidettiin tammikuun 26 p:nä 1920 Leninin toimiessa puheenjohtajana. Leninin ohjeiden nojalla neuvottelukokous teki päätöksen, joka muodosti perustan Kansankomissaarien Neuvoston tammikuun 27 p:nä 1920 antamalle asetukselle kaikkien osuustoimintajärjestöjen yhdistämisestä ja Kansankomissaarien Neuvoston samana päivänä tekemälle päätökselle Osuustoimintakokousten neuvoston hajottamisesta.— 295.
- <sup>68</sup> *Kansantalousneuvostojen III yleisvenäläinen edustajakokous* pidettiin Moskovassa 23—29 p:nä tammikuuta 1920. Edustajakokouksen päiväjärjestys sisälsi seuraavat kysymykset: Neuvosto-Venäjän taloudellinen tilanne; sotateollisuus ja Punaisen Armeijan huolto; talouselämän hallinnon järjestäminen; työn järjestäminen; yleinen työvelvollisuus; kulkulaitoksen nykyinen tila; polttoainekysymys y.m. Lenin piti puheensa edustajakokouksen täysistunnossa tammikuun 27 p:nä.— 297.
- <sup>69</sup> *Yleisvenäläisen TpKK:n VII kokoonpanon ensimmäinen istuntokausi* oli helmikuun 2—7 p:nä 1920. Istuntokaudella hyväksyttiin päätökset: yleisen työvelvollisuuden soveltamisjärjestyksestä, Venäjän sähköistämisestä, yleisestä väestölaskennasta, Työläis- ja talonpoikaisinspektiosta y.m. Istuntokaudella tehtiin päätös erityisen valiokunnan muodostamisesta Yleisvenäläisen TpKK:n Puhemiehistön yhteyteen käsittelemään VSFNT:n federatiiviseen rakenteeseen liittyviä kysymyksiä. Yleisvenäläinen TpKK hyväksyi Puolan kansalle osoitetun vetoumuksen ja ratifioi Eestin kanssa solmitun rauhansopimuksen.— 303.
- <sup>70</sup> Lenin luki pääkaupungin lehdistä tammikuun 18 p:nä 1920 julkaistun uutisen ententemaiden hallitusten päätöksestä lopettaa Neuvosto-Venäjän saarto ja sallia kaupankäynti Venäjän kanssa. Uutisessa tähdennettiin, että sanottu päätös „ei missään tapauksessa merkitse muutosta liittoutuneiden politiikassa Neuvostohallitukseen nähden”.— 304.
- <sup>71</sup> Leninin mainitsemat asiakirjat oli saatu Neuvostovallan puolelle siirtyneeltä valkokaartilaisupseeri Oleinikovilta. Hänen oli määrä

kuljettaa sanotut asiakirjat Pariisista S. D. Sazonovilta Ruotsin kautta Judenitshille.

Asiakirjoissa mainitut henkilöt: Sazonov — tsaarihallituksen ja Koltshakin hallituksen ulkoministeri, Koltshakin ja Denikinin edustaja Pariisissa; Gulkevitch — Koltshakin Ruotsin-lähettiläs; Bahmetev — Koltshakin Washingtonin-suurlähettiläs; Sukin — Omskin ulkoasiainministeriön johtaja; Sablin — Koltshakin asiainhoitaja Lontoossa; Knox — kenraali, Englannin hallituksen edustaja Koltshakin luona.— 308.

- <sup>72</sup> Tässä on puhe neuvotteluista, joita Punainen Risti kävi sotavankien vaihdosta, pakolaisten kotiuttamisesta j.n.e.— 311.
- <sup>73</sup> Lenin tarkoittaa Puolan hallitukselle ja Puolan kansalle osoitettua VSFNT:n Kansankomissaarien Neuvoston julkilausumaa, joka julkaistiin pääkaupungin lehdissä tammikuun 30 p:nä 1920. Sen lisäksi Yleisvenäläisen TpKK:n VII kokoonpanon ensimmäisellä istuntokaudella hyväksyttiin helmikuun 2 p:nä Yleisvenäläisen TpKK:n vetoamus Puolan kansalle. Vetoamuksessa paljastettiin imperialististen valtioiden parhaavat väitteet, että Neuvosto-Venäjä muka hautoo valloitusaikeita Puolaan nähden, ja tähdennettiin Neuvostohallituksen johdonmukaista pyrkimystä rauhaan ja ystävällisten, hyvien naapurisuhteiden luomiseen riippumattoman Puolan kanssa.— 312.
- <sup>74</sup> *Bashkirian Autonominen Neuvostotasavalta* muodostettiin Keskusneuvostovallan ja Bashkirian hallituksen kesken tehdyn autonomista Neuvosto-Bashkiriasta koskevan sopimuksen tuloksena. Sopimuksen allekirjoitti Lenin ja se julkaistiin sanomalehdissä maaliskuun 23 p:nä 1919. Sanotun sopimuksen mukaan Bashkirian tasavalta liittyi VSFNT:hen sen federatiivisena osana.— 313.
- <sup>75</sup> *Tatarian Autonominen Neuvostotasavalta* muodostettiin toukokuun 27 p:nä 1920. Tasavallan perustamista koskeva Yleisvenäläisen TpKK:n ja Kansankomissaarien Neuvoston dekreetti oli Leninin ja Kalininin allekirjoittama.— 313.
- <sup>76</sup> Lenin tarkoittaa tässä niitä monia hallituksen päätöksiä, joiden tarkoituksena oli taloudellisen rappiotilan torjuminen ja kansantalouden jälleenrakentaminen. Kansankomissaarien Neuvostossa tehtiin tammikuun 13 p:nä 1920 päätös III armeijan siirtämisestä Uralilla työn rintamalle, samalla kun se sai uuden nimen — I vallankumouksellinen työarmeija. Ukrainan työarmeijan neuvostoa koskeva asetus hyväksyttiin tammikuun 20 p:nä 1920 VSFNT:n Kansankomissaarien Neuvostossa yhteisymmärryksessä Yleisukrainalaisen vallankumoukskomitean kanssa. Päätös tasavallan Reserviarmeijan voimien ja kaluston käyttämisestä rautatiekuljetusten parantamiseksi Moskovan—Kazanin radalla tehtiin Puolustusneuvostossa tammikuun 23 p:nä 1920. Kansankomissaarien Neuvosto hyväksyi tammikuun 29 p:nä 1920 päätöksen yleisen työvelvollisuuden soveltamisjärjestyksestä sekä yleistä työvelvollisuutta toteuttavien komiteoiden ohje-säännön.— 321.

- <sup>77</sup> Lenin kirjoitti „*Luonnoksen (eli teesit) VKP:n vastaukseksi Saksan riippumattoman sos.-dem. puolueen kirjeeseen*” vastaukseksi Saksan riippumattoman sos.-dem. puolueen tarjoukseen ryhtyä neuvottelemaan edoista, joilla tämä olisi voinut liittyä Kommunistiseen Internationalen.— 325.
- <sup>78</sup> Lenin tarkoittaa Yleisvenäläisen TpKK:n VII kokoonpanon ensimmäisellä istuntokaudella hyväksytyä asetusta Työläis- ja talonpoikaisinspektiosta.— 339.
- <sup>79</sup> „*Le Populaire'n*” („Kansan Lehden”) perustivat v. 1916 ranskalaiset keskustalaiset sosialistit; ilmestyi alussa Limoges'issa, vuoden 1917 heinäkuusta Pariisissa. Sen jälkeen kun Ranskan sosialistinen puolue hajosi Tours'in edustajakokouksessa joulukuussa 1920 ja muodostettiin Ranskan kommunistinen puolue, „*Le Populaire*” lehdestä tuli vuodesta 1921 alkaen opportunistisen Ranskan sosialistisen puolueen virallinen äänenkannattaja. Nykyään lehti on oikeisto-sosialistien käsissä.— 340.
- <sup>80</sup> „*Internationalen uudestijärjestämisvaliokunnan*” perustivat vuoden 1919 lopulla Ranskan sosialistisen puolueen keskustalaiset ainekset J. Longuet'n ja P. Faure'in johdolla.— 340.
- <sup>81</sup> „*La Vie Ouvrière*” („Työväen Elämä”) — sanomalehti, Ranskan valankumouksellisten syndikalistien kerran viikossa ilmestynyt äänenkannattaja; ilmestyi Pariisissa vuoden 1919 huhtikuusta vuoteen 1939, jolloin se lakkautettiin. Lehteä alettiin julkaista uudestaan v. 1944. Nykyään „*La Vie Ouvrière*” on Ranskan työväenluokan ammattijärjestön — Työn yleisjärjestön äänenkannattaja.— 340.
- <sup>82</sup> „*Kommunistinen Internationale*” („Kommunistitsheski Internatsional”) — aikakauslehti, Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan komitean äänenkannattaja; ilmestyi toukokuun 1 päivästä 1919 kesäkuuhun 1943.— 340.
- <sup>83</sup> „*Avantii*” („Eteenpäin”) — päivälehti, Italian sosialistisen puolueen pää-äänenkannattaja; perustettiin joulukuussa 1896. Lehteä julkaisiin samanaikaisesti Roomassa, Milanossa ja Torinossa. Imperialistisen maailmansodan vuosina (1914—1918) „*Avantii*” oli epäjohdonmukaisesti internationalismin kannalla eikä katkaisut yhteyksiään reformisteihin. Lehti ilmestyy nykyään Italian sosialistisen puolueen pää-äänenkannattajana.— 340.
- <sup>84</sup> *Unkarin neuvostotasavalta* oli olemassa maaliskuun 21 päivästä elokuuhun 1919.— 342.
- <sup>85</sup> „*Die Rote Fahne*” („Punainen Lippu”) — sanomalehti, Itävallan kommunistisen puolueen Pää-äänenkannattaja; ilmestyi Wienissä vuoden 1918 marraskuusta. Ensin nimellä „*Der Weckruf*” („Herätys huuto”); vuoden 1919 tammikuusta — „*Die Soziale Revolution*” („Sosialistinen Vallankumous”); vuoden 1919 heinäkuusta — „*Die Rote Fahne*”. Vuodesta 1933 „*Die Rote Fahne*” lehteä jouduttiin julkaisemaan illegaalisesti. Vuoden 1945 elokuusta se on Itävallan



kommunistisen puolueen Pää-äänenkannattaja ja ilmestyy nimellä „Österreichische Volksstimme” („Itävallan Kansan Ääni”).— 342.

- <sup>86</sup> „La Bataille” („Taistelu”)— sanomalehti, Ranskan anarko-syndikaalisten äänenkannattaja; alkoi ilmestyä Pariisissa vuoden 1915 marraskuusta. Ensimmäisen maailmansodan aikana sekä sodanjälkeisellä kaudella lehden kanta oli shovinistinen.— 343.
- <sup>87</sup> Lenin tarkoittaa Wagnerin sanoja Goethen tragediasta „Faust”:  
 „Ei, toista on, kun aatteen siivin entää  
 lehdestä lehteen läpi kirjain saati!”  
 (Ks. Goethe. „Faust”. Valtion kustannusliike Kirja, Petroskoi, 1936, s. 44).— 349.
- <sup>88</sup> Kysymykset esitti Leninille radioitse amerikkalaisen porvarillisen „New York Evening Journal” lehden („New Yorkin Iltalehden”) Berliinissä oleva edustaja. Leninin vastauksen teksti tiedotettiin radiosanomana Berliiniin, mistä se välitettiin New Yorkiin helmikuun 21 p:nä 1920. Saman päivän iltana Leninin vastaus julkaistiin „New York Evening Journal” lehdessä. Saksan kommunistinen ja sosialistinen lehdistö myös julkaisi Leninin radiosanomana.— 353.
- <sup>89</sup> Lontoolaisen vanhoillisen „Daily Express” lehden Kööpenhaminan erikoiskirjeenvaihtaja kääntyi Leninin puoleen pyytäen vastaamaan neljään kysymykseen. Leninin vastaus saatiin Kööpenhaminaan helmikuun 22 päivänä ja seuraavana päivänä julkaistiin „Daily Express” lehdessä.— 356.
- <sup>90</sup> Lenin tarkoittaa A. Bogdanovin y.m. marxisminvastaisia katsantokantoja. „Proletaarisen kulttuurin” varjolla nämä levittivät taantumuksellisia porvarillisia katsomuksia filosofiassa (machilaisuus) ja turmeltunutta makua taiteen alalla (futurismi). Bogdanov ja hänen kannattajansa kielsivät Kommunistisen puolueen ja Neuvostovaltion johtavan osuuden kulttuurityössä ja eristivät neuvostokulttuurin kehittämisen sosialistisen rakennustyön yleisistä tehtävistä; he eivät pitäneet välttämättömänä sitä, että proletariaatti käyttää hyväkseen entisajoilta saadun kulttuuriperinnön parhaimpia saavutuksia. Lenin vastusti jyrkästi Bogdanovin yrityksiä juurruttaa marxisminvastaisia, porvarillisia teoriapahasia „Proletkultin” järjestöihin; joulukuun 1 p:nä 1920 „Pravdassa” julkaistussa kirjeessään „Proletkultista” VKP(b):n Keskuskomitea tuomitsi nämä vahingolliset teoriapahaset. Vuodesta 1922 lähtien „Proletkultin” järjestöt alkoivat hajaantua.— 366.
- <sup>91</sup> Lenin tarkoittaa dekreettiä rauhasta, jonka hyväksyi työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostojen II Yleisvenäläinen edustajakokous lokakuun 26 p:nä (marraskuun 8 p:nä) 1917 (ks. Teokset, 26. osa, ss. 231—234).— 371.
- <sup>92</sup> Lenin tarkoittaa sanomalehtiä, joita VKP(b):n ulkomaalaisryhmät julkaisivat vuosina 1918—1919 englannin, saksan ja ranskan kielellä interventiojoukkojen ja sotavankien keskuuteen levittämistä varten.

- Englannin kielellä ilmestyi „The Call” („Kutsu”), jota levitettiin Pohjoisrintamalla. Saksan kielellä ilmestyi kaksi julkaisua: „Der Völkerfriede” („Kansojen Rauha”) ja „Weltrevolution” („Maailmavallankumous”). Kumpaakin julkaisua levitettiin saksalaisten sotavankien keskuuteen Ukrainassa. Ranskan kielellä ilmestyi viikkolehti „La Lanterne” („Lyhty”), jota levitettiin Venäjän eteläosissa.— 373.
- <sup>93</sup> Lenin tarkoittaa Kansankomissaarien Neuvoston dekreettiä joulukuun 18 (31) päivältä 1917 Suomen itsenäisyyden tunnustamisesta. Lenin antoi tämän dekreetin henkilökohtaisesti Svinhufvudille, Suomen porvarillisen hallituksen päämiehelle. Dekreetti Suomen itsenäisyydestä vahvistettiin Yleisvenäläisen TpKK:n istunnossa joulukuun 22 p:nä 1917 (tammikuun 4 p:nä 1918).— 376.
- <sup>94</sup> Lenin tarkoittaa monarkistien sotilaallisen vallankaappauksen valmistelua Saksassa. Tämän vallankaappauksen, niin sanotun „Kapp-Putschin”, suoritti saksalainen taantumuksellinen sotilasjunta Kappen johdolla. Salaliittolaiset valmistautuivat vallankaappaukseen sosialidemokraattisen hallituksen suhtautuessa siihen ilmeisen suopeasti. Maaliskuun 13 p:nä 1920 salaliittolaiset marssivat sotilaalliset joukko-osastonsa Berliiniin ja kohtaamatta vastarintaa hallituksen taholta julistivat hallituksen kukistetuksi ja muodostivat uuden hallituksen. Berliinin työläiset vastasivat vallankaappaukseen yleislakolla. Maaliskuun 17 päivänä Kappen hallitus luhistui työläisten painostuksesta; valtaan tulivat jälleen sosialidemokraatit, jotka ryhtyivät rankaisutoimenpiteisiin työläisiä vastaan.— 381.
- <sup>95</sup> VKP(b):n IX edustajakokouksen työjärjestys julkaistiin helmikuun 11 p:nä 1920 „Pravda” lehden 30. numerossa.— 391.
- <sup>96</sup> Moskovan Neuvoston edustajaksi Leninin valitsi helmikuussa 1920 kaksi järjestöä: Valtion kondiittoritehdas № 3 (nykyään „Bolshevik” tehdas) ja Nikolain rautatien Hovrinon aseman työläiset ja toimihenkilöt.— 398.
- <sup>97</sup> Lenin tarkoittaa puolueen IX edustajakokoukselle esitettyjä VKP(b):n KK:n teesejä „Taloudellisen rakennustyön lähimmät tehtävät”.— 416.
- <sup>98</sup> J. M. Sverdlovin kuoleman vuosipäivänä pidettiin Suuressa teatterissa surujuhlaistunto, jossa olivat läsnä VKP(b):n KK:n, Yleisvenäläisen TpKK:n ja Yleisvenäläisen Ammattiliittojen Keskusneuvoston jäsenet ynnä muiden järjestöjen edustajat. V. I. Lenin piti VKP(b):n Keskuskomitean nimessä J. M. Sverdlovin muistolle omistetun puheen.— 422.
- <sup>99</sup> Puheet „Työstä kulkulaitoksen hyväksi” ja „Työkurista” Lenin piti maaliskuun lopulla 1920. Leninin puheiden oton äänilevyille järjesti Tsentropetshat (Yleisvenäläisen TpKK:n yhteydessä toiminut painotuotteiden varustelun ja niiden levitystyön keskus). Kolmen vuoden aikana (1919—1921) otettiin levyille 13 Leninin puhetta.— 423.
- <sup>100</sup> VKP(b):n IX edustajakokous pidettiin Moskovassa maaliskuun 29—huhtikuun 5 p:nä 1920. Edustajakokouksessa oli läsnä 554 päätösval-

taista ja 162 neuvottelevan äänioikeuden omaavaa edustajaa, jotka edustivat 611,978 puolueen jäsentä. Edustajakokous oli omistettu pääasiassa taloudellisen rakennustyön kysymyksille. Kokous hyväksyi seuraavan työjärjestyksen: 1. Keskuskomitean toimintaselostus; 2. Taloudellisen rakennustyön lähimmät tehtävät; 3. Ammattiyhdistysliike; 4. Organisaatiokysymykset; 5. Kommunistisen Internationalen tehtävät; 6. Suhtautuminen osuustoimintaan; 7. Siirtyminen miliisijärjestelmään; 8. Keskuskomitean vaalit.

Edustajakokous alkoi työnsä Suuressa teatterissa V. I. Leninin avajaispuheella. Lenin teki selostuksen puolueen Keskuskomitean poliittisesta toiminnasta ja esitti loppulausunnon selostukseensa, hän piti puheen taloudellisesta rakennustyöstä, osuustoiminnasta sekä edustajakokouksen päättäjäispuheen ja esitti puolueen Keskuskomitean jäsen ehdokkaiden luettelon. IX edustajakokous määritteli lähimmät taloudelliset tehtävät kulkulaitoksen, elintarvike- ja polttoainehuollon sekä teollisuuden alalla; edustajakokous piti välttämättömänä ammattiliittojen osallistumista taloudelliseen rakennustyöhön. Erikoista huomiota kiinnitettiin yhtenäiseen taloussuunnitelmaan; tärkein sija siinä oli maan kansantalouden sähköistämisellä. Edustajakokous antoi päättävän vastaiskun puoluevastaiselle „demokraattisen sentralismin” ryhmälle (Sapronov, Osinski y.m.), joka yhdessä Rykovin ja Tomskin kanssa vastusti yksilöllistä johtovaltaa ja tuotantolaitosten johtajien henkilökohtaista vastuuvuolisuutta sekä pyrki horjuttamaan teollisuuden johtoperustaa. V. 1927 pidetty VKP(b):n XV edustajakokous erotti puolueesta „demokraattisen sentralismin” ryhmän yhdessä trotskismien johtomiesten kanssa.

IX edustajakokouksessa valittiin VKP(b):n KK:n jäseniksi V. I. Lenin, A. A. Andrejev, F. E. Dzierżyński, M. I. Kalinin, J. V. Stalin y.m.

Edustajakokouksen päätyttyä juhlittiin V. I. Leniniä hänen lähenevän 50-vuotispäivänsä johdosta. Tilaisuudessa puhuivat: M. I. Kalinin, J. M. Jaroslavski, F. J. Kon y.m. Hyväksyttiin päätös V. I. Leninin koottujen Teosten julkaisemisesta.— 427.

<sup>101</sup> „Izvestija Tsentralnogo Komiteta Rossiiskoi Kommunistitsheskoj Partiji (bolshevikov)” („Venäjän Kommunistisen Puolueen (bolshevikkien) Keskuskomitean Tiedonantoja”) — KK:n informaatiobulletiini; perustettiin VKP(b):n VIII edustajakokouksen päätöksellä; alkoi ilmestyä Moskovassa vuoden 1919 toukokuussa. Lokakuussa 1929 „Izvestija TsK” muutettiin aikakauslehdeksi „Partiinoje Stroitelstvo” („Puoluerakennustyö”), joka ilmestyi vuoden 1946 kesäkuuhun saakka.— 449.

<sup>102</sup> „Ekonomitsheskaja Zhizn” („Talouselämä”) — päivälehti; ilmestyi vuoden 1918 marraskuusta lähtien Korkeimman kansantalousneuvoston ja talouselämää johtavien kansankomissariaattien äänenkannattajana. Lehteä julkaistiin vuoden 1937 marraskuuhun saakka; viimeksi se oli SNTL:n Finanssiasiain kansankomissariaatin, Valtionpankin ynnä muiden SNTL:n finanssilaitosten sekä pankkityöntekijäin ammattiyhdistyksen KK:n äänenkannattaja.— 451.

- <sup>103</sup> „*Diktaattorinvaltuuksia koskevaksi dekreetiksi*” menshevikit ja eserät nimittivät demagogisesti Kansankomissaarien Neuvoston dekreettia „*Rautateiden johdon sentralisoinnista, niiden suojelemisesta sekä kuljetuskyvyn lisäämisestä*”, joka julkaistiin lehdistössä vuoden 1918 maaliskuussa.— 463.
- <sup>104</sup> VKP(b):n IX edustajakokouksessa muodostettiin osuustoimintajaosto, joka istunnossaan huhtikuun 2 p:nä v. 1920 käsitteli osuustoimintaa koskevien teesien useampia muunnelmia, nämä teesit sitten esitettiin edustajakokouksen käsiteltäväksi. Alusta jaoston istunnossa otettiin perustaksi Miljutinin teesit, joissa hän ehdotti osuuskuntien valtiollistamista. Miljutinin teesejä vastaan suunnatun Leninin puheenvuoron jälkeen edustajakokous hyväksyi suurella äänen enemmistöllä päätöslauselman, jota Lenin puolusti.— 467.
- <sup>105</sup> Asiakirja „*Kompromisseista*” on Leninin keskenjääneen artikkelin alkua. Tässä asiakirjassa esitetyt ajatukset Lenin kehittäi yksityiskohtaisemmin teoksessaan „*Vasemmistolaisuus*” lastentautina kommunismissa”.— 479.
- <sup>106</sup> Ks. F. Engels. „*Kommuunin blanquilaisten emigranttien ohjelma*”.— 480.
- <sup>107</sup> *Vuorityöläisten I yleisvenäläinen perustava edustajakokous* pidettiin Moskovassa huhtikuun 1—6 p:nä 1920. Edustajakokouksessa oli läsnä 173 edustajaa, jotka edustivat noin 200.000 vuoriteollisuustyöläistä. Lenin puhui edustajakokouksessa huhtikuun 4—6 päivien välisenä aikana.— 483.
- <sup>108</sup> *Ammattiliittojen III yleisvenäläinen edustajakokous* pidettiin Moskovassa Ammattiliittojen talolla huhtikuun 6—13 p:nä 1920. Edustajakokouksessa oli läsnä noin 1600 edustajaa, jotka edustivat yli 4 miljoonaa ammattiliiton jäsentä. Kommunisteja ja heille myötämielisiä oli 1180. Edustajakokouksen työjärjestyksessä oli seuraavia kysymyksiä: Yleisvenäläisen Ammattiliittojen Keskusneuvoston toimintaselostus; Työasiain kansankomissariaatin toimintaselostus; ammattiliittojen tehtävät; organisaatiokysymys; tariffipolitiikka; työläisten aineellinen varustelu; ammattiliitot ja kansantalous; kansainvälinen ammattiyhdistysliike; kulttuuri- ja valistustoiminta.
- Lenin piti puheen edustajakokouksen toisessa täysistunnossa. Leninin puheen johdosta edustajakokous hyväksyi päätöslauselman: on käännettävä Neuvosto-Venäjän työläisten ja kaikkien työläitekevien puoleen kehotuksella taistella tarmokkaasti taloudellisen rappiolilan poistamiseksi, saattaa ammattiliittojen jäsenten keskuudessa voimaan luja työkuri ja voimistaa ammattiliittojen välityksellä työläisjoukkojen vetämistä mukaan Kommunistisen puolueen johtamaan kommunistiseen rakennustyöhön.— 490.
- <sup>109</sup> Kysymys on yhden kerran ilmestyneestä sanomalehdestä „*Kommunistitsheski Subbotnik*” („*Kommunistiset talkoot*”), jonka moskova-

laisten lehtien toimitukset ja näiden lehtien sekä tietotoimisto „ROSTAn” työntekijät valmistivat huhtikuun 10 pnä 1920 pidettyjen talkoiden aikana.— 504.

- <sup>110</sup> *Tekstiilityöläisten III yleisvenäläinen edustajakokous* pidettiin Moskovassa huhtikuun 16—20 pnä 1920. Edustajakokouksessa oli läsnä 358 edustajaa, joista 199 kommunistia ja heille myötämielistä, 156 puolueetonta ja 3 menshevikkiä. Lenin puhui edustajakokouksen kuudennessa täysistunnossa. Kokouksen puhemiehistö onnitteli Leniniä edustajakokouksen nimessä hänen 50-vuotispäivänsä johdosta, edustajat tervehtivät Leniniä myrskyisin suosionosoituksin.— 507.
- <sup>111</sup> V. I. Leninin 50-vuotispäivän kunniaksi VKP(b):n Moskovan komitea järjesti tilaisuuden, johon osallistui Moskovan kaupungin puolue työntekijöitä. Tilaisuudessa puhuivat Leninistä: A. M. Gorki, A. V. Lunatsharski, M. I. Olminski, J. V. Stalin ynnä muut. V. I. Lenin, joka otettiin vastaan lämpimästi, myrskyisin suosionosoituksin, piti vastauspuheen.— 514.
-



TIETOJA  
V. I. LENININ  
ELÄMÄSTÄ JA TOIMINNASTA  
*(Syyskuu 1919 — huhtikuu 1920)*





## 1919

- Syyskuu, 3.* Lenin tekee tilannekatsauksen Moskovan Basmannajan, Lefortovon, Aleksejevskin ja Sokolnikin kaupunginosien puoluejaottomassa työläisten ja puna-armeijalaisten konferenssissa.
- Syyskuu, 5.* Lenin sähköittää Bashkirian vallankumouskomitealle, että bashkirialaiset joukko-osastot on heti siirrettävä Pietariin osallistumaan sen puolustukseen; hän lähettää tervehdyksen bashkirialaisille puna-armeijalaisille.
- Syyskuu, 12.* Lenin johtaa Puolustusneuvoston istuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on kysymys Moskovan lähistöllä sijaitsevan kivihiihtialueen työn tuloksista, elintarvikkeiden jakelusta erikoisen tärkeissä puolustustöissä työskenteleville Pietarin ja Kronstadtin työläisille ynnä muita kysymyksiä.
- Syyskuu, 16.* Lenin kirjoittaa S. I. Guseville kirjeen, jossa arvostelee ankarasti Tasavallan Vallankumouksellista sotaneuvostoa sotatoimien huonosta johtamisesta ja Trotskia — tehtävien laiminlyömisestä Etelärintamalla.
- Syyskuu, 18—20.* Lenin kirjoittaa artikkelia „Kuinka porvaristo käyttää luopioita”.
- Syyskuu, 23.* Lenin kirjoittaa kirjeen „Amerikan työläisille”.  
 Lenin pitää puheen puoluejaottomassa Moskovan työläisnaisten IV kaupunkikonferenssissa.
- Syyskuu, 24.* Lenin johtaa Puolustusneuvoston istuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on sotatila-alueen määrittäminen Denikinin hyökkäyksen yhteydessä ja tämän alueen valmistaminen puolustukseen; yleisen soti-

lasopetuksen järjestäminen; elintarvikearmeijan turvaaminen aseilla ja vaatetuksella y.m. kysymyksiä.

*Syyskuu, 26.*

Lenin johtaa VKP(b):n KK:n täysistuntoa. Täysistunnon päiväjärjestyksessä on puolueviikon pitäminen, toimenpiteistä Etelärintaman lujittamiseksi, suhtautumisesta kasakkaväkeen y.m. kysymyksiä.

*Syyskuu—  
lokakuu.*

Lenin laatii kirjasen „Proletariaatin diktatuurista” hahmotelmaa ja konseptia.

*Lokakuu, 2.*

Lenin lähettää Pietarin työläisille sähkeen, jossa kiittää heitä tarmokkaasta työstä työntekijäin mobilisoimiseksi Etelärintamalle lähettämistä varten.

*Lokakuu, 3.*

Lenin kirjoittaa artikkelin „Pietarin työläisten esimerkki”.

*Lokakuu, 5.*

Lenin kirjoittaa vastauksen amerikkalaisen „The Chicago Daily News” lehden kirjeenvaihtajan kysymyksiin.

*Lokakuu, 6.*

Lenin lähettää tervehdyksen Venäjän Kommunistisen nuorisoliiton II yleisvenäläiselle edustajakoukselle.

*Lokakuu, 8.*

Lenin antaa ohjeet Orenburgin kuvernementtikomitealle ja kuvernementin toimeenpanevalle komitealle Etelärintaman auttamisesta lisäjoukoilla.

*Lokakuu, 10.*

Lenin kirjoittaa artikkelin „Tervehdys Italian, Ranskan ja Saksan kommunisteille”.

Sähkeessään Ufan työläisille, jotka korjasivat Belaja-joen sillan, Lenin kiittää työn lopettamisesta ennen määräaika.

*Lokakuu, 11.*

Lenin kirjoittaa artikkelin „Työväen valtio ja puolueviikko”.

*Lokakuu, 13.*

Lenin lähettää V armeijan Vallankumoukselliselle sotaneuvostolle ja Turkestanin rintaman komentajalle M. V. Frunzelle sähkeen, jossa tiedottaa KK:n toimintaohjeen avun antamisesta Etelärintamalle.

*Lokakuu, 14.*

Pietarin Neuvoston Toimeenpanevalle komitealle lähettämässään sähkeessä Lenin antaa ohjeet neuvostolaitosten työntekijäin mobilisoimisesta rintamalle, Judenitshin hyökkäyksen torjumisesta ja Etelärintaman jatkuvasta auttamisesta.

- Lokakuu, 15.* Lenin antaa Tasavallan Vallankumoukselliselle sotaneuvostolle määräyksen kenttäradioaseman lähettämistä kiireellisesti Etelärintamalle.
- Lenin antaa N. A. Semashkolle ohjeen laatia dekreettiehdotus Haavoittuneiden avustamiskomitean muodostamisesta Yleisvenäläisen TpKK:n yhteyteen.
- Lokakuu, 16.* Lenin pitää Moskovan Neuvoston parvekkeelta tervehdyspuheen Denikinin rintamalle lähetetyille Jaroslavl'n ja Vladimirin kuvernementtien kommunistityöläisten osastoille.
- Lokakuu, 17.* Lenin kirjoittaa vetoimuksen „Pietarin työläisille ja puna-armeijalaisille”.
- Lokakuu, 17—18.* Lenin pyytää Elintarvikeasiain kansankomissaarilta tiedot Pietariin lähetetyistä elintarvikkeista ja ilmoittaa ne Pietarin Neuvostolle.
- Lokakuu, 18.* Lenin antaa VKP(b):n Pietarin komitealle ohjeen Judenitshin murskaamisen jouduttamisesta; tiedottaa sotajoukkojen lähettamisestä Pietarin rintamalle.
- Lokakuu, 19.* Lenin kirjoittaa vetoimuksen „Tovereille puna-armeijalaisille”.
- Lokakuu, 20.* Lenin antaa Tulan kuvernementin tpk:n puheenjohtajalle ja kuvernementin sotilaskomissaarille ohjeen keskittää kaikki voimat sotilaalliseen ja sotilashankintatoimintaan järjestäen kaiken työn uudelleen sotatilaa vastaavasti.
- Lokakuu, 21.* Lenin kirjoittaa artikkelin „Moskovan puolueviikon tulokset ja meidän tehtävämme”.
- Lokakuu, 22.* Lenin antaa Tasavallan Vallankumoukselliselle sotaneuvostolle ohjeen 20 tuhannen Pietarin työläisen lisämobilisoinnista Judenitshin lopullista tuhoamista varten.
- Lokakuu, 24.* Lenin pitää Ammattiliittojen talon Sinisessä salissa tervehdyspuheen rintamalle mobilisoiduille Ivanovo-Voznesenskin kommunistityöläisille.
- Lenin pitää puheen rintamalle lähteville J. M. Sverdlovin yliopiston opiskelijoille.
- Lokakuu, 28.* Lenin pitää puheen rintamalle lähtevien vapaan kansansivistystyön kurssien opiskelijoille.
- Lenin kirjoittaa kirjeitä ulkomaalaisille kommunisteille: Ranskan, Italian, Saksan kommunistisen

- puolueen Keskuskomitean jäsenille sekä Saksan kommunistisesta puolueesta eronneelle kommunistiryhmälle.
- Lokakuu, 30.* Lenin kirjoittaa artikkelin „Talous ja politiikka proletariaatin diktatuurin kaudella”.
- Marraskuu, 1.* Lenin antaa lennättimitse ohjeen Pietariin keskittää Pietarin edustalle suuria voimia Judenitshin murskaamiseksi.
- Marraskuu, 5.* Lenin kirjoittaa Neuvostovallan kaksivuotispäivän johdosta artikkelin „Tervehdys Pietarin työläisille”.
- Marraskuu, 6.* Julkaistaan Leninin artikkeli „Neuvostovalta ja naisen asema”, jonka hän kirjoitti Neuvostovallan kaksivuotispäiväksi.
- V. I. Lenin johtaa VKP(b):n KK:n Poliittisen byroon istuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on kysymys Yleisvenäläisen puoluekonferenssin ja Yleisvenäläisen Neuvostojen edustajakokouksen koollekutsumisesta. Samassa istunnossa hyväksytään myös päätös täydennysjoukkojen lähettämisestä Etelärintamalle.
- Marraskuu, 7.* Julkaistaan Leninin artikkeli „Kaksi vuotta Neuvostovaltaa”.
- Lenin pitää Yleisvenäläisen TpKK:n, Moskovan Neuvoston, Yleisvenäläisen Ammattiliittojen Keskusneuvoston ja tehdaskomiteain yhteisessä istunnossa Lokakuun vallankumouksen kaksivuotispäivälle omistetun puheen.
- Marraskuu, 10.* Julkaistaan Leninin kirje „Turkestanin kommunistitovereille”.
- Marraskuu, 11.* Lenin sähköittää Itärintaman erikoisen elintarvikekomitean puheenjohtajalle, että on järjestettävä Uralin työläisten elintarvikehuolto.
- Lenin johtaa Kansankomissaarien Neuvoston istuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on yhtenäisen metsänhallintoelimen muodostaminen (Lenin laatii siitä päätöslauselmaehdotuksen), neuvostovirkailijain mobilisointi polttopuiden hankintaan, Tretjakovin gallerian, kirjastojen ynnä muiden kulttuuri- ja valistuslaitosten turvaaminen polttoaineilla, kysymys toverioikeuksista y.m. kysymyksiä.
- Marraskuu, 13.* Julkaistaan Leninin kirjoittama VKP(b):n KK:n kiertokirje puoluejärjestöille „Taisteluun polttoainepulaa vastaan”.

- Marraskuu, 18.* Lenin pitää puheen maaseudun puolueytyölle omistetuissa I Yleisvenäläisessä neuvottelukokouksessa.
- Marraskuu, 21.* V. I. Lenin pitää Idän kansojen kommunististen järjestöjen II yleisvenäläiseen edustajakokoukseen saapuneen edustajaryhmän ennakkoneuvottelun.  
Lenin johtaa Poliittisen byroon istuntoa, jossa käsitellään ja hyväksytään hänen kirjoittamansa päätösehdotus Ukrainan Neuvostovallasta.
- Marraskuu, 22.* Lenin tekee selostuksen Idän kansojen kommunististen järjestöjen II yleisvenäläisessä edustajakokouksessa.
- Marraskuu, 27.* Lenin antaa Korkeimman kansantalousneuvoston puhemiesistölle ohjeen käsitellä kysymys sellaisten määrärajoittain ilmestyvien selostusten julkaisemisesta „*Ekonomitsheskaja Zhizn*” lehdessä, jotka valaisevat kansantalouden perusalojen kehittämiseen tähdätyn toiminnan tuloksia.
- Marraskuu, 29.* Lenin johtaa VKP(b):n KK:n täysistuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on kysymys Yleisvenäläisen puoluekonferenssin ja Yleisvenäläisen Neuvostojen edustajakokouksen valmistamisesta, Ukrainan Neuvostovallasta y.m. kysymyksiä.
- Joulukuu, 2—4.* Venäjän kommunistisen (bolshevikkien) puolueen VIII yleisvenäläinen konferenssi. Lenin johtaa konferenssin työtä.
- Joulukuu, 2.* Lenin avaa konferenssin pitämällä alkupuheen, hänet valitaan puhemiesistöön ja hän johtaa konferenssin ensimmäistä (aamu-) istuntoa.  
Lenin pitää konferenssin toisessa (ilta-) istunnossa Keskuskomitean poliittisen selostuksen ja loppulausunnon selostuksen johdosta.  
Lenin kirjoittaa päätöslauselmaehdotuksen kansainvälistä politiikkaa koskevasta kysymyksestä; konferenssi hyväksyy päätöslauselmaehdotuksen.
- Joulukuu, 3.* Lenin pitää konferenssin kolmannessa (aamu-) istunnossa puheen Ukrainan Neuvostovallasta.  
Lenin esittää konferenssin neljännessä (ilta-) istunnossa loppulausunnon Ukrainan Neuvostovaltaa koskevan kysymyksen johdosta.
- Joulukuu, 4.* Lenin pitää puheen maanviljelyskommunien ja maatalousarttelien I edustajakokouksessa.
- Joulukuu, 5—9.* Työläisten, talonpoikain, puna-armeijalaisten ja kassakain edustajain Neuvostojen VII yleisvenäläinen

- edustajakokous. Lenin johtaa edustajakokouksen työtä.
- Joulukuu, 5.* Lenin valitaan edustajakokouksen ensimmäisessä istunnossa puhemiehistöön. Hän tekee Yleisvenäläisen TpKK:n ja Kansankomissaarien Neuvoston selostuksen ja esittää kansainvälistä politiikkaa koskevan päätöslauselmaehdotuksen, jonka kokous hyväksyy yksimielisesti.
- Joulukuu, 6.* Lenin esittää edustajakokouksen toisessa istunnossa loppulausunnon Yleisvenäläisen TpKK:n ja Kansankomissaarien Neuvoston selostuksen johdosta.
- Joulukuu, 8.* Lenin käyttää edustajakokouksen organisaatiovaliokunnan toisessa istunnossa puheenvuoron neuvostorakennustyötä koskevan selostuksen johdosta.
- Joulukuu, 9.* Neuvostojen VII edustajakokouksen viidennessä istunnossa Lenin valitaan Yleisvenäläisen TpKK:n jäseneksi.  
Lenin pitää päättäjäispuheen edustajakokouksen lopussa.
- Joulukuu, 11.* Orelin kuvernementin elintarvikekomissaarille lähettämässään sähkössä Lenin kehottaa tutkimaan Lavrovskin volostin talonpoikain valituksen liian korkeasta viljanluovutusnormista ja jos valitus osoittautuu oikeaksi, alentamaan luovutusnormia.
- Joulukuu, 16.* Lenin kirjoittaa artikkelin „Perustavan kokouksen vaalit ja proletariaatin diktatuuri”.
- Joulukuu, ei ennen 17.* Oikeusasiain kansankomissaarille D. I. Kurskille lähettämässään kahdessa kirjelmässä Lenin antaa ohjeet, miten on taisteltava virastovitkuttelua vastaan.
- Joulukuu, 18.* „Smena” lehdessä julkaistaan Leninin tervehdys „nuorisoviikkoa” viettäneelle Pietarin nuorisoliittöjärjestölle.
- Joulukuu, 19.* Lenin pitää puheen Presnjan kaupunginosassa Prohorovin (nykyään Trjohgornajan) Tekstiilitehtaan huoneistossa vuoden 1905 Moskovan joulukuun aseellisen kapinan muistopäivälle omistetussa joukkokokouksessa.
- Joulukuu, 20.* Lenin pitää VKP(b):n Moskovan kaupunkikonferenssissa alustuksen talkootoiminnasta.  
Lenin antaa Itärintaman Vallankumoukselliselle sotaneuvostolle ja V armeijan Vallankumoukselli-

selle sotaneuvostolle sekä kaikille Kulkulaitosten kansankomissariaatin laitoksille käskyn ryhtyä kiireellisiin toimenpiteisiin vähintään kahdensadan veturin lähettämiseksi keskukseseen. Nämä veturit olivat tarpeen sotilas- ja elintarvikejunien liikenteen järjestämiseksi.

*Joulukuu, 21.* Lenin lähettää VKP(b):n Tulan kuvernementtikomitealle ja kuvernementin toimeenpanevalle komitealle ohjeen kiireellisen elintarvikeavun järjestämisestä Moskovalle.

*Joulukuu, 23.* Lenin johtaa Kansankomissaarien Neuvoston istuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on tiedemiesten olojen parantaminen; Neuvostojen VI edustajakokouksessa hyväksytyjen lakien ehdoton noudattaminen y.m. kysymyksiä.

*Joulukuu, 26.* Lenin lähettää Harkovin kuvernementin toimeenpanevalle komitealle sähkeen, jossa kehottaa jännittämään kaikki voimat hiilen kuljettamiseksi keskukseseen ja veturien korjaustöiden jouduttamiseksi.

*Joulukuu, 28.* Lenin kirjoittaa „Kirjeen Ukrainan työläisille ja talonpojille Denikinistä saavutettujen voittojen johdosta”.

*Joulukuu.* Lenin kirjoittaa ehdotuksen Keskuskomiteaan Poliittisen byroon päätöslauselmaksi, joka koskee borotbalaisten puoluetta; hän asettaa kysymyksen tuon puolueen hajallelaskemisesta, koska se esiintyy proletariaatin etujen vastaisesti.

*Joulukuun loppupuolisko.* Lenin laatii vertailutaulukon luonnoksen, jossa osoittaa kuinka paljon VSFNT:n väestö on kuluttanut elintarvikkeita ennen imperialistista sotaa ja Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen jälkeen; hän lähettää luonnoksen Tilastolliseen keskuhallintoon arvosteltavaksi.

*Joulukuu, 31.* Lenin pitää Basmannajan kaupunginosassa (viljapörssin huoneistossa) uuden vuoden vastaanottojuhlassa puheen Punaisen Armeijan saavuttamista voitoista ja edessä olevasta taistelusta taloudellisen rappiotilan poistamiseksi.

## 1920

*Tammikuu, 5.* Lenin antaa Elintarvikeasiain kansankomissariaatin kollegian jäsenen A. I. Sviderskin tehtäväksi ottaa Balashinin tehtaan työläisten edustajat vastaan ja käsitellä heidän kanssaan kysymys työläisten

varustamisesta elintarvikkeilla; Lenin pyytää tiedotamaan hänelle tehdystä päätöksestä.

- Tammikuu, 9.* Lenin johtaa Puolustusneuvoston istuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on kysymys toimenpiteistä Uralin hiiliteollisuuden parantamiseksi y.m. kysymyksiä.
- Tammikuu, 10.* Lenin kirjoittaa tervehdyskirjeen Pietarin kuvernementin työläis- ja talonpoikaisnaisten edustajakokoukselle.
- Tammikuu, 12.* III armeijan Vallankumoukselliselle sotaneuvostolle ja V armeijan vallankumoukselliselle sotaneuvostolle lähettämässään sähköisessä Lenin tervehtii III armeijaa sen johdosta, että se muutettiin työarmeijaksi; Elintarvikeasiain kansankomissaarille A. D. Tsjurupalle lähettämässään kirjelmässä Lenin hahmottelee tätä kysymystä koskevan Kansankomissaarien Neuvoston päätösehdotuksen.
- Lenin pitää Yleisvenäläisen Ammattiliittojen Keskusneuvoston kommunistiryhmän istunnossa puheen kurin merkityksestä sekä yksilöllisestä ja kollegiisesta johtovallasta talousalan tuotantolaitoksia johdattaessa.
- Tammikuu, 13.* Lenin puhuu Yleisvenäläisen TpKK:n kommunistiryhmän istunnossa työvelvollisuuskysymyksestä.
- Tammikuu, 16.* Yleisvenäläiseen Ammattiliittojen Keskusneuvostoon Tomskille lähettämässään kirjeessä Lenin arvostelee ankarasti Yleisvenäläisen Ammattiliittojen Keskusneuvoston johtavia työntekijöitä vitkuttelusta, byrokratismista ja saamattomuudesta ammattitaitoitien työläisten käyttämisessä kulkulaitoksen kunnostamistöissä; hän vaatii ryhtymään käytännöllisiin toimenpiteisiin taistelun käymiseksi byrokratismia vastaan.
- Tammikuu, 17.* Lenin johtaa Kansankomissaarien Neuvoston istuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on kysymys viljelysalan laajentamisesta; posti- ja lennätinlaitoksen työstä (Lenin tekee korjauksia sitä koskevaan päätöslauselmaehdotukseen); kysymys kuolemanrangaistuksen kumoamisesta; A. I. Herzenin muiston ikuistamisesta; toimenpiteistä neuvostotoimihenkilöiden aseman parantamiseksi y.m. kysymyksiä.
- Lenin antaa ohjeen Turkestanin rintaman komentajalle M. V. Frunzelle jouduttua Aleksandrov-Gai — Emba rautatien rakennustöitä ja naftan kuljettamista keskukseen.



- Tammikuu, 23.* Lenin johtaa Keskuskomitean Poliittisen byroon istuntoa; hän esittää ohjekirjelmäluonnoksen Työläis- ja talonpoikaisinspektiota koskevan asetuksen laatimisesta.
- Lenin antaa G. M. Krzhizhanovskille lähettämässään kirjeessä ohjeet suunnitelman laatimisesta VSFNT:n sähköistämiseksi.
- Tammikuu, 24.* V. I. Lenin kirjoittaa ja lähettää J. V. Stalinille huomautuksensa Työläis- ja talonpoikaisinspektiota koskevan asetuksen suhteen.
- Lenin pitää puheen Presnjan kaupunginosan puoluejaoittomassa työläisten ja puna-armeijalaisten konferenssissa.
- Tammikuu, 26.* V. I. Lenin johtaa osuustoimintakysymystä käsittelemään kokoontunutta neuvottelukokousta, jonka päiväjärjestyksessä on eri osuustoimintamuotojen yhdistäminen ja osuustoimintakysymyksiä käsittelevien edustajakokousten Neuvoston likvidoiminen sekä kulutusosuuskuntien tehtävät hankinnoissa; Lenin kirjoittaa osuustoimintaa koskevat päätösehdotukset ja ohjeet.
- Tammikuu, 27.* Lenin pitää puheen Kansantalouseluovostojen III yleisvenäläisessä edustajakokouksessa.
- Lenin johtaa Kansankomissaarien Neuvoston istuntoa; hän esittää käsiteltäväksi Puolan hallitukselle lähetettävän vetoituksen luonnoksen, koska porvarien ja tilanherrojen Puola valmistelee hyökkäystä Neuvosto-Venäjiä vastaan. Istunnossa hyväksytään dekreetit osuustoiminnasta sekä käsitellään kysymys neuvostotilojen johtamisesta, ulkomaankaupasta y.m. kysymyksiä.
- Tammikuu, 31.* Lenin johtaa puolueen KK:n täysistunnon työtä, jossa hyväksytään päätöslauselma Työläis- ja talonpoikaisinspektiota.
- Helmikuu, 1.* Lenin kirjoittaa Puolustusneuvoston jäsenille kirjeen, jossa hahmottelee useita kiireellisiä toimenpiteitä rautatieliikenteen katastrofimaisten tilan parantamiseksi.
- Lenin kirjoittaa huomautuksensa työläisten ja toimihenkilöiden palkitsemista koskevaan päätöslauselmaehdotukseen.
- Lenin puhuu kuvernementtien ja ujestien toimeenpanevien komiteoiden edustajien neuvottelukokouksessa toimeenpanevien komiteoiden tehtävistä.

- Helmikuu, 2.* Lenin tekee Yleisvenäläisen TpKK:n VII kokoonpanon ensimmäisellä istuntokaudella selostuksen Yleisvenäläisen TpKK:n ja Kansankomissaarien Neuvoston työstä.
- Helmikuu, 3.* Lenin antaa Nizni-Novgorodin kuvernementin toimeenpanevan komitean puheenjohtajalle määräyksen auttaa Nizni-Novgorodin radiolaboratoriota.
- Ennen helmikuun 5 päivää.* Lenin kirjoittaa „Luonnoksen (eli teesit) VKP:n vastaukseksi Saksan riippumattoman sos.-dem. puolueen kirjeeseen”.
- Helmikuu, 5.* Lenin pitää puheen Moskovan ratasolmun rautatieläisten konferenssissa.
- Helmikuu, 7.* Lenin kirjoittaa artikkelin „Sodassa sodan tavalla”.
- Helmikuu, 9.* Lenin pitää puheen Blagushan ja Lefortovon kaupunginosan työläisten ja puna-armeijalaisten puoluejaottomassa konferenssissa.
- Helmikuu, 14.* Lenin kirjoittaa artikkelin „Publisistin kirjoituksia”.
- Helmikuu, 17.* Lenin tiedustelee lennättimitse G. K. Ordzhonikidzelta Kaukasian rintamalla olevien neuvostojoukkojen tilaa; hän vaatii ryhtymään kiireellisiin toimenpiteisiin näiden joukkojen taistelukunnon kohottamiseksi.
- Helmikuu, 20.* V. I. Lenin lähettää lennättimitse Harkoviin J. V. Stalinille sähkeen, jossa kehottaa ryhtymään kiireellisiin toimenpiteisiin kahden divisioonan lähettämiseksi viipymättä Lounaisrintamalta Kaukasian rintamalle.
- Helmikuu, 21.* Moskovan Neuvoston vaalien yhteydessä Lenin kirjoittaa vetoamuksen „Työläisnaisille”.
- Lenin antaa Aleksandrov-Gai—Emba rautatien rakennustöiden johtajistolle käskyn ryhtyä tarmokkaisiin toimenpiteisiin rautatien rakennustöiden jouduttamiseksi; hän kehottaa Työläis- ja talonpoikaisinspektion kansankomissariaattia ja Tasavallan Vallankumouksellista sotaneuvostoa turvaamaan rakennustyömaan tarvittavilla rahavaroilla, liikennevälineillä, polttoaineella ynnä muilla materiaaleilla.
- Helmikuu, 25.* Lenin pitää puheen kuvernementtien kansanvalistusosastojen vapaata kansansivistystyötä ohjaavien jaostojen johtajien III yleisvenäläisessä neuvottelukokouksessa.

Elintarvikeasiain kansankomissariaatin kollegion jäsenille lähettämässään kirjeessä Lenin kehottaa käsittelemään kiireellisesti kysymyksen Moskovan kuvernementin Uhtomskin (Ljuberetskin) tehtaan työläisten auttamisesta elintarvikkeilla.

*Helmikuu, 27.*

Lenin kehottaa Tasavallan Vallankumouksellista sotaneuvostoa kiinnittämään kaiken huomion Länsirintaman lujittamiseen, mikä on tarpeen sen vuoksi, että on valmistauduttava sotaan aatelisherrojen Puolaa vastaan, koska se aikoo hyökätä Neuvostovenäjän kimppuun.

Elintarvikeasiain kansankomissariaatin kollegion jäsenille lähettämässään kirjeessä Lenin pyytää tiedottamaan, onko mahdollista suurentaa Tverin kuvernementin Vesjegonskin ujestin opettajien elintarvikeannoksia.

*Helmikuu, 28.*

Ranskan sosialistisen puolueen Strassburgin kongressissa luetaan Leninin vastauskirje J. Longuet'lle; kirjeessään Lenin tiedottaa, että Ranskan sosialistinen puolue voidaan hyväksyä III Internationaleen vain ehdolla, että tämän puolueen riveistä erotetaan opportunistit.

*Helmikuu.*

Valtion kondiittoritehtaan № 3 (nykyään „Bolshevik” tehdas) ja Hovrinon aseman työläiset ja toimihenkilöt valitsevat Leninin Moskovan Neuvoston edustajaksi.

*Maaliskuu, 1.*

Lenin ottaa vastaan Gluhovon tekstiilitehtaan työläisten edustajiston; hän tiedustelee Elintarvikeasiain kansankomissariaatista, Tekstiiliteollisuuden päähallinnosta ja Maatalouden kansankomissariaatista tämän tuotantolaitoksen työläisten elintarviketilannetta.

Lenin tekee selostuksen työtätekevien kasakkojen I yleisvenäläisessä edustajakokouksessa.

Lenin pitää puheen lääkintätyöntekijäin II yleisvenäläisessä edustajakokouksessa.

*Maaliskuu, 2.*

Julkaistaan Leninin kirjoittama Keskuskomitean kirje VKP(b):n järjestöille puolueen edustajakokoukseen valmistautumisesta.

*Maaliskuu, 4.*

Lenin kirjoittaa artikkelin „Kansainvälisen työläisnaisten päivän johdosta”.

*Maaliskuu, 6.*

Lenin pitää puheen Moskovan työläisten ja puna-armeijalaisten edustajain Neuvoston istunnossa.

Lenin pitää puheen III Internationalen vuosipäivälle omistetussa Moskovan Neuvoston juhlaistunnossa.

- Maaliskuu, 9.* Lenin antaa Siperian vallankumouskomitealle ohjeen, ettei menshevikeille ja eserrille ole tehtävä minkäänlaisia myönnytyksiä neuvotteluissa, joita käydään näiden osallistumisesta Kaukoidässä muodostettavaan hallitukseen.
- Maaliskuu, 10.* Lenin antaa kansankomissariaateille määräyksen kutsua koolle neuvottelukokous, jossa määritellään kiireelliset toimenpiteet Ivanovo-Voznesenskin kuvernementin työläisten elintarviketilanteen parantamiseksi.
- Lenin johtaa Puolustusneuvoston istuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on kysymys rautatieliikenteestä sekä Puolustusneuvoston päätöksiä ja määräyksiä antavien istuntojen järjestämisestä (Lenin tekee lisäyksiä sitä koskevaan päätöslauselmaehdotukseen), kysymys Kashiran voimalaitoksen rakennustöiden turvaamisesta työvoimalla, Ivanovo-Voznesenskin työläisten varustamisesta elintarvikkeilla y.m. kysymyksiä.
- Maaliskuu, 11.* Kaukasian rintamalle G. K. Ordzhonikidzelle lähettämässään sähköessä V. I. Lenin antaa ohjeen sotajoukkojen lähettämisestä Länsirintamalle, koska porvarien ja tilanherrojen Puola mahdollisesti hyökkää Neuvosto-Venäjän kimppuun.
- Maaliskuu, 14.* Lenin kirjoittaa G. M. Krzhizhanovskille kirjeen GOELRO:n (Venäjän sähköistämisen valtionkomitean) työtä koskevan ohjelmaluontoisen lausunnon ensimmäisen hahmotelman johdosta.
- Astrakaniin S. M. Kiroville lähettämässään sähköessä Lenin tiedustelee Kirovin mielipidettä naftan kuljettamisen keinoista.
- Maaliskuu, 15.* Lenin pitää puheen vesiliikennetyöläisten III yleisvenäläisessä edustajakokouksessa.
- Lenin pitää puheen Yleisvenäläisen Ammattiliittojen Keskusneuvoston kommunistiryhmän istunnossa, jossa puolustaa yksilöllisen johtovallan periaatetta talousalan tuotantolaitosten hallinnassa.
- Maaliskuu, 16.* Lenin pitää puheen J. M. Sverdlovin muistolle omistetussa surujuhlaistunnossa, joka pidettiin Suuressa teatterissa.
- Maaliskuu, 17.* Lenin lähettää Kaukasian rintaman Vallankumoukselliseen sotaneuvostoon G. K. Ordzhonikidzelle

sähkeen, jossa kehottaa keskittämään kaikki voimat Bakun valloittamiseen.

*Maaliskuu, 19.*

Lenin johtaa Puolustusneuvoston istuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on kysymys kiireellisistä toimenpiteistä Tasavallan rajojen suojelun tehostamiseksi, kysymys vesiliikenteestä ja kysymys komitean muodostamisesta niiden tappioiden arvioimiseksi, joita imperialististen valtioiden toimeenpanema hyökkäys ja saarto aiheuttivat Neuvostotasavallalle.

Pietariin A. M. Gorkille lähettämässään sähkössä Lenin tiedottaa, että Gorkin pyyntö tiedemiesten varustelun parantamisesta on täytetty.

*Maaliskuu, 22.*

Lenin ottaa vastaan Idän kansojen kommunististen järjestöjen Keskusbyroon edustajat ja keskustele heidän kanssaan Tatarian tasavallan perustamisesta.

*Maaliskuu, 23.*

Lenin johtaa Kansankomissaarien Neuvoston istuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on Venäjän sähköistämisen valtionkomiteaa koskevan asetusehdotuksen hyväksyminen sekä kysymys tuotantolaitoksista, jotka ovat välittömästi Korkeimman kansantalousneuvoston keskuselinten alaisia (Lenin kirjoittaa siitä päätöslauselmaehdotuksen), kysymys Eestille myönnettävästä metsäkonsessiosta y.m. kysymyksiä.

*Maaliskuu, 25.*

VKP(b):n Moskovan kaupunkikonferenssi valitsee Leninin VKP(b):n IX yleisvenäläisen edustajakokouksen edustajaksi.

Lenin johtaa Puolustusneuvoston\* ja Kansankomissaarien Neuvoston istuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on kysymys vesiliikennekuljetuksista, viljan ja kalan kuljetuksen jouduttamisesta tasavallan keskukseen, Komitean muodostamisesta tiedemiesten elinolojen parantamiseksi y.m. kysymyksiä.

*Maaliskuun loppu.*

Lenin pitää kaksi äänilevyihin tallennettavaksi tarkoitettua puhetta: „Työstä kulkulaitoksen hyväksi” ja „Työkurista”.

*Maaliskuu, 29—  
huhtikuu, 5.*

Venäjän kommunistisen puolueen (bolshevikkien) IX edustajakokous. Lenin johtaa edustajakokouksen työtä.

*Maaliskuu, 29.*

V. I. Lenin pitää edustajakokouksen avajaispuheen.

V. I. Lenin valitaan edustajakokouksen puhemieshistoriaan.

Lenin tekee selostuksen puolueen Keskuskomitean poliittisesta toiminnasta.

- Maaliskuu, 30.* Lenin esittää edustajakokouksen toisessa (aamu-) istunnossa loppulausunnon Keskuskomitean selostuksen johdosta.
- Maaliskuu, 31.* Lenin pitää edustajakokouksen neljännessä (aamu-) istunnossa puheen taloudellisesta rakennustyöstä.
- Maaliskuu—huhtikuu.* Lenin kirjoittaa artikkelia „Kompromisseista”.
- Huhtikuu, 2.* V. I. Lenin lähettää Kaukasian rintaman Vallankumoukselliseen sotaneuvostoon G. K. Ordzhonikidzelle sähkeen, jossa osoittaa, kuinka on suhtauduttava muhamettilaisiin, varsinkin Dagestaniin saavuttaessa.
- Huhtikuu, 3.* Lenin pitää VKP(b):n IX edustajakokouksen kahdeksannessa (ilta-) istunnossa puheen osuustoiminnasta.
- Huhtikuu, 4—6.* Lenin pitää puheen vuorityöläisten I yleisvenäläisessä perustavassa edustajakokouksessa.
- Huhtikuu, 5.* Edustajakokouksen kymmenennessä (aamu-) istunnossa tiedotetaan V. I. Leninin valitsemisesta VKP(b):n Keskuskomitean jäsenistöön.  
 Lenin pitää edustajakokouksen päättäjäispuheen.  
 Lenin pitää lyhyen puheen Keskuskomitean jäsen ehdokkaiden luettelon johdosta.  
 Kokouksen edustajat juhlivat V. I. Leniniä hänen lähenevän 50-vuotispäivänsä johdosta; tilaisuudessa puhuvat: M. I. Kalinin, J. M. Jaroslavski, F. J. Kon y.m. Hyväksytään päätös V. I. Leninin koottujen Teosten julkaisemisesta.
- Huhtikuu, 6.* Lenin kirjoittaa Kazaniin V. V. Adoratskille kirjeen, jossa pyytää häntä mahdollisuuksiensa mukaan kokoamaan aineistoa kansalaissodan historian ja Neuvostotasavallan historian julkaisemista varten.  
 Lenin johtaa Kansankomissaarien Neuvoston istuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on kysymys kirjavarojen kansallistamisesta sekä Moskovon ja Pietarin kirjavarojen laajemmasta käytöstä maaseudun tarpeisiin.
- Huhtikuu, 7.* Lenin pitää puheen Ammattiliittojen III yleisvenäläisessä edustajakokouksessa.
- Huhtikuu, 8.* Lenin kirjoittaa artikkelin „Ikivanhan yhteiskuntamuodon hävittämisestä uuden luomiseen”.

- Huhtikuu, 16.* V. I. Lenin johtaa Työ- ja Puolustusneuvoston istuntoa, jonka päiväjärjestyksessä on kysymys toimenpiteistä naftan kuljettamisen tehostamiseksi, rautateiden polttoainekulutuksen valvonnan järjestämisestä, tilanteesta Donetsin laakion kivihiiliteollisuudessa y.m. kysymyksiä.
- Huhtikuu, 19.* Lenin pitää puheen tekstiilityöläisten III yleisvenäläisessä edustajakokouksessa.
- Huhtikuu, 20* Pietariin Itämeren laivastolle lähettämässään sähkössä Lenin antaa määräyksen ryhtyä viivyttelämättä kunnostamaan Pietarin satamaa puutavaran maastaviennin järjestämistä varten.
- Huhtikuu, 23.* V. I. Lenin pitää puheen bolshevistisen puolueen tehtävistä VKP(b):n Moskovon komitean järjestämässä Leninin 50-vuotispäivälle omistetussa kokouksessa.
-





## SISÄLTÖ

Esipuhe .....	IX
---------------	----

## 1919

PUHE BASMANNAJAN, LEFORTOVON, ALEKSEJEVSKIN JA SOKOL- NIKIN KAUPUNGINOSIEN PUOLUEJAOTTOMASSA TYÖLAISTEN JA PUNA-ARMEIJALAISTEN KONFERENSSISSA SYYSKUUN 3 pnä 1919	1—7
KUINKA PORVARISTO KÄYTTÄÄ LUOPIOITA .....	8—19
AMERIKAN TYÖLAISILLE .....	20—21
TYÖLAISNAISLIIKKEEN TEHTÄVISTÄ NEUVOSTOTASAVALLASSA. <i>Puhe puoluejaottomassa Moskovan työläisnaisten IV kaupunki- konferenssissa syyskuun 23 pnä 1919</i> .....	22—28
PIETARIN TYÖLAISTEN ESIMERKKI .....	29—31
VASTAUS AMERIKKALAISEN „THE CHICAGO DAILY NEWS” LEH- DEN KIRJEENVAIHTAJAN KYSYMYKSIIN .....	32—33
TERVEHDYS ITALIAN, RANSKAN JA SAKSAN KOMMUNISTEILLE	34—45
TYÖVÄEN VALTIO JA PUOLUEVIIKKO .....	46—48
PUHE ASEISIIN KUTSUTUILLE KOMMUNISTITYÖLAISILLE, PIDET- TY MOSKOVAN TYÖLAISTEN JA PUNA-ARMEIJALAISTEN EDUS- TAJAIN NEUVOSTON PARVEKKEELTA LOKAKUUN 16 pnä 1919. <i>Lehtiselostus</i> .....	49—50
PIETARIN TYÖLAISILLE JA PUNA-ARMEIJALAISILLE .....	51—52
TOVEREILLE PUNA-ARMEIJALAISILLE .....	53—54
MOSKOVAN PUOLUEVIIKON TULOKSET JA MEIDÄN TEHTÄVÄMME	55—59
PUHE RINTAMALLE LÄHTEVILLE SVERDLOVIN YLIOPISTON OPISKELIJOILLE LOKAKUUN 24 pnä 1919 .....	60—68

TOVERI LORIOT'LLE JA KAIKILLE III INTERNATIONALEEN YHTYNEILLE RANSKALAISILLE YSTAVILLE .....	69—70
KIRJE SAKSAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN KESKUSKOMITEALLE KAHTIAJAKAUTUMISEN JOHDOSTA. <i>Tovereille Paul Leville, Klara Zetkinille, Eberleinille ja kaikille Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean jäsenille</i> .....	71—72
KOMMUNISTITOVEREILLE, JOTKA OVAT KUULUNEET YHTEISEEN „SAKSAN KOMMUNISTISEEN PUOLUEESEEN” JA MUODOSTA-NEET NYT UUDEN PUOLUEEN .....	73—74
TOVERI SERRATILLE JA ITALIAN KOMMUNISTEILLE YLEENSA .....	75—76
PROLETARIAATIN DIKTATUURISTA .....	77—88
I (A) Proletariaatin diktatuuri proletariaatin luokka- taistelun uusina muotoina .....	79
II (B) Proletariaatin diktatuuri porvarillisen demo- kratian hävittämisenä ja proletaarisen demo- kratian luomisena .....	83
III (C) Proletariaatin diktatuuri ja imperialismin erikoisuudet .....	86
IV (D) Proletariaatin diktatuuri ja Neuvostovalta .....	87
TALOUS JA POLITIIKKA PROLETARIAATIN DIKTATUURIN KAU- DELLA .....	91—101
1 .....	91
2 .....	92
3 .....	94
4 .....	95
5 .....	98
TERVEHDYS PIETARIN TYÖLÄISILLE .....	102—103
NEUVOSTOVALTA JA NAISEN ASEMA .....	104—107
KAKSI VUOTTA NEUVOSTOVALTAA .....	108—110
KAKSI VUOTTA NEUVOSTOVALTAA. <i>Puhe Yleisvenäläisen TpKK:n, Moskovan työläisten ja puna-armeijalaisten edusta- jien Neuvoston, Yleisvenäläisen Ammattiliittojen Keskusneu- voston ja tehdaskomiteain yhteisessä, Lokakuun vallanku- mouksen kaksivuotispäivälle omistetussa istunnossa marras- kuun 7 pnä 1919</i> .....	111—121
TURKESTANIN KOMMUNISTITOVEREILLE .....	122
TAISTELUUN POLTTOAINEPULAA VASTAAN. <i>Kiertokirje puolue- järjestöille</i> .....	123—126
PUHE MAASEUDUN PUOLUETUYLLE OMISTETUSSA I YLEISVENÄ- LAISESSA NEUVOTTELUKOKOUKSESSA MARRASKUUN 18 pnä 1919 .....	127—134
SELOSTUS IDÄN KANSOJEN KOMMUNISTISTEN JÄRJESTÖJEN II YLEISVENÄLAISESSA EDUSTAJAKOKOUKSESSA MARRASKUUN 22 pnä 1919 .....	135—147

UKRAINAN NEUVOSTOVALTAA KOSKEVA VKP(b):n KESKUSKOMITEAN PÄÄTÖSEHDOTUS .....	148—150
<b>VKP(b):n VIII YLEISVENÄLÄINEN KONFERENSSI joulukuun 2—4 pñä 1919</b> .....	<b>151—179</b>
1. PUHE KONFERENSSIN AVAJAISISSA JOULUKUUN 2 pñä .....	153
2. KESKUSKOMITEAN POLIITTINEN SELOSTUS JOULUKUUN 2 pñä .....	154
3. LOPPULAUSUNTO KESKUSKOMITEAN POLIITTISEN SELOSTUKSEN JOHDOSTA JOULUKUUN 2 pñä .....	174
4. PÄÄTÖSLAUSELMAEHDOTUS KANSAINVÄLISTÄ POLITIIKKA KOSKEVASTA KYSYMYKSESTÄ .....	176
5. LOPPULAUSUNTO UKRAINAN NEUVOSTOVALTAA KOSKEVAN KYSYMYKSEN JOHDOSTA JOULUKUUN 3 pñä .....	178
PUHE MAANVILJELYSKOMMUUNIEN JA MAATALOUSARTTELIEN I EDUSTAJAKOKOUKSESSA JOULUKUUN 4 pñä 1919 .....	180—189
<b>NEUVOSTOJEN VII YLEISVENÄLÄINEN EDUSTAJAKOKOUS joulukuun 5—9 pñä 1919</b> .....	<b>191—239</b>
1. YLEISVENÄLÄISEN TpKK:n JA KANSANKOMISSAARIEN NEUVOSTON SELOSTUS JOULUKUUN 5 pñä .....	193
2. LOPPULAUSUNTO YLEISVENÄLÄISEN TpKK:n JA KANSANKOMISSAARIEN NEUVOSTON SELOSTUKSEN JOHDOSTA JOULUKUUN 6 pñä .....	219
3. PUHE ORGANISAATIOVALIOKUNNASSA JOULUKUUN 8 pñä .....	230
4. EDUSTAJAKOKOUKSEN PÄÄTTÄJÄISPUHE JOULUKUUN 9 pñä .....	236
PERUSTAVAN KOKOUKSEN VAALIT JA PROLETARIAATIN DIKTATUURI .....	240—263
I .....	240
II .....	243
III .....	247
IV .....	249
V .....	253
VI .....	259
MEIDÄN VAHDOLLEMME .....	264
PUHE VUODEN 1905 JOULUKUUN KAPINAN MUISTOPÄIVÄLLE OMISTETUSSA JOUKKOKOKOUKSESSA PRESNJAN KAUPUNGINOSASSA JOULUKUUN 19 pñä 1919 .....	265—270
ALUSTUS TALKOOTOIMINNASTA VKP(b):n MOSKOVAN KAUPUNKIKONFERENSSISSA JOULUKUUN 20 pñä 1919 .....	271—276
KIRJE UKRAINAN TYÖLÄISILLE JA TALONPOJILLE DENIKINISTÄ SAAVUTETTUIJEN VOITTOJEN JOHDOSTA .....	279—285
VENÄJÄN KIELEN PUHDISTAMISESTA ( <i>Mietteitä lepoheikinä, t.s. kokouspuheita kuunnellessa</i> ) .....	286

1920

PIETARIN KUVERNEMENTIN NAISTEN EDUSTAJAKOKOUKSEN TOIMIKUNNALLE.....	287
J. V. STALINILLE TAMMIKUUN 24 pnä.....	288—289
PUHE PRESNJAN KAUPUNGINOSAN PUOLUEJAOTTOMASSA TYÖLAISTEN JA PUNA-ARMEIJALAISTEN KONFERENSSISSA TAMMIKUUN 24 pnä 1920. <i>Sanomalehtiselostus</i> .....	290—294
PAÄTÖSEHDOTUKSET JA OHJEET OSUUSTOIMINNASTA.....	295—296
PUHE KANSANTALOUSNEUVOSTOJEN III YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA TAMMIKUUN 27 pnä 1920. <i>Sanomalehtiselostus</i> .....	297—301
PUOLUSTUSNEUVOSTON JÄSENILLE.....	302
SELOSTUS YLEISVENÄLÄISEN ТрКК:n JA KANSANKOMISSAARIEN NEUVOSTON TYÖSTÄ YLEISVENÄLÄISEN ТрКК:n VII KOKOONPANNON ENSIMMÄISELLÄ ISTUNTOKAUDELLA HELMIKUUN 2 pnä 1920	303—324
LUONNOS (ELI TEESIT) VKP:n VASTAUKSEKSI SAKSAN RIIPPU-MATTOMAN SOS.-DEM. PUOLUEEN KIRJEeseen.....	325—332
PUHE MOSKOVAN RATA-SOLMUN RAUTATIELÄISTEN KONFERENSSISSA HELMIKUUN 5 pnä 1920. <i>Lyhyt sanomalehtiselostus</i> .....	333—334
SODASSA SODAN TAVALLA.....	335—336
PUHE BLAGUSHAN JA LEFORTOVON KAUPUNGINOSAN PUOLUEJAOTTOMASSA KONFERENSSISSA HELMIKUUN 9 pnä 1920. <i>Sanomalehtiselostus</i> .....	337—339
PUBLISISTIN KIRJOITUKSIA.....	340—350
I.....	340
II.....	342
III.....	345
IV.....	347
SÄHKE J. V. STALINILLE HELMIKUUN 16 pnä.....	351
SÄHKE J. V. STALINILLE HELMIKUUN 18 pnä.....	352
VASTAUS AMERIKKALAISEN „NEW YORK EVENING JOURNAL” LEHDEN KIRJEENVAIHTAJAN KYSYMYKSIIN.....	353—355
VASTAUS ENGLANTILAISEN „DAILY EXPRESS” LEHDEN KIRJEENVAIHTAJAN KYSYMYKSIIN.....	356—357
LOUNAISRINTAMAN VALLANKUMOUKSELLISEN SOTANEUVOSTON JÄSENELLE TOVERI STALINILLE LENNÄTTIMITSE.....	358
TYÖLÄISNAISILLE.....	359—360
SÄHKE J. V. STALINILLE HELMIKUUN 22 pnä.....	361

PUHE KUVERNEMENTTIEN KANSANVALISTUSOSASTOJEN VAPAA- TA KANSANSIVISTYSTYÖTÄ OHJAAVIEN JAOSTOJEN JOHTAJIEN III YLEISVENÄLÄISESSÄ NEUVOTTELUKOKOUKSESSA HELMI- KUUN 25 pnä 1920 .....	362—367
SELOSTUS TYÖTÄTEKEVIEN KASAKKOJEN I YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA MAALISKUUN 1 pnä 1920.....	368—388
PUHE LÄÄKINTÄTYÖNTEKIJÄIN II YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUS- TAJAKOKOUKSESSA MAALISKUUN 1 pnä 1920. <i>Pöytäkirjamerkin- töjä</i> .....	389—390
KIRJE VKP:n JÄRJESTÖILLE PUOLUEEN EDUSTAJAKOKOUKSEEN VALMISTAUTUMISESTA .....	391—395
KANSAINVÄLISEN TYÖLÄISNAISTEN PÄIVÄN JOHDOSTA .....	396—397
PUHE MOSKOVAN TYÖLÄISTEN JA PUNA-ARMEIJALAISTEN EDUS- TAJAIN NEUVOSTON ISTUNNOSSA MAALISKUUN 6 pnä 1920.....	398—404
PUHE III INTERNATIONALEN VUOSIPÄIVÄLLE OMISTETUSSA MOSKOVAN NEUVOSTON JUHLAISTUNNOSSA MAALISKUUN 6 pnä 1920 .....	405—413
PUHE VESILIKENNETYÖLÄISTEN III YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUS- TAJAKOKOUKSESSA MAALISKUUN 15 pnä 1920 .....	414—421
PUHE J. M. SVERDLOVIN MUISTOLLE OMISTETUSSA ISTUN- NOSSA MAALISKUUN 16 pnä 1920. <i>Lyhyt sanomalehtiselostus</i>	422
KAKSI ÄÄNILEVYIHIN TALLENNETTUA PUHETTA .....	423—426
1. TYÖSTÄ KULKULAITOKSEN HYVÄKSI .....	423
2. TYÖKURISTA .....	425
VKP(b):n IX EDUSTAJAKOKOUS <i>maaliskuun 29 — huhtikuun 5 pnä 1920</i> .....	427—478
1. AVAJAISPUHE MAALISKUUN 29 pnä .....	429
2. KESKUSKOMITEAN SELOSTUS MAALISKUUN 29 pnä.....	431
3. LOPPULAUSUNTO KESKUSKOMITEAN SELOSTUKSEN JOH- DOSTA MAALISKUUN 30 pnä .....	451
4. PUHE TALOUDELLISESTA RAKENNUSTYÖSTÄ MAALISKUUN 31 pnä .....	460
5. PUHE OSUUSTOIMINNASTA HUHTIKUUN 3 pnä.....	467
6. EDUSTAJAKOKOUKSEN PÄÄTTÄJÄISPUHE HUHTIKUUN 5 pnä	472
KOMPROMISSEISTA .....	479—481
I.....	479
SÄHKE G. K. ORDZHONIKIDZELLE.....	482
PUHE VUORITYÖLÄISTEN I YLEISVENÄLÄISESSÄ PERUSTAVASSA EDUSTAJAKOKOUKSESSA.....	483—489
PUHE AMMATTILIITTOJEN III YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJA- KOKOUKSESSA HUHTIKUUN 7 pnä 1920 .....	490—503

IKIVANHAN YHTEISKUNTAMUODON HAVITTAMISESTA UUDEN LUOMISEEN .....	504—506
PUHE TEKSTIILITYÖLÄISTEN III YLEISVENALAISESSA EDUSTAJA-KOKOUKSESSA HUHTIKUUN 19 p:nä 1920 .....	507—513
PUHE VKP(b):n MOSKOVAN KOMITEAN JÄRJESTÄMÄSSÄ V. I. LENININ 50-VUOTISPAIVÄLLE OMISTETUSSA KOKOUKSESSA HUHTIKUUN 23 p:nä 1920 .....	514—516
<i>Huomautuksia</i> .....	517—539
<i>Tietoja V. I. Leninin elämästä ja toiminnasta</i> .....	541—558

## K U V A T

V. I. Leninin muotokuva.— 1920 .....	XII—1
Ensimmäinen sivu V. I. Leninin käsikirjoituksesta „Talous ja politiikka proletariaatin diktatuurin kaudella”.— Lokakuun 30 p:nä 1919 .....	89
Ensimmäinen sivu V. I. Leninin käsikirjoituksesta „Kirje Ukrainan työläisille ja talonpojille Denikinistä saavutettujen voittojen johdosta”.— Joulukuun 28 p:nä 1919 .....	277
Ensimmäinen sivu V. I. Leninin käsikirjoituksesta „Sähke J. V. Stalinille”.— Helmikuun 18 p:nä 1920 .....	352—353
Ensimmäinen sivu V. I. Leninin, VKP(b):n IX edustajakokouksen edustajan, täyttämästä kyselylomakkeesta.— Maa-liskuun 29 p:nä 1920 .....	428—429

## LUKIJALLE

*Vieraskielisen kirjallisuuden kustannusliike pyytää lukijoita esittämään mielipiteensä tämän kirjan suomennoksen laadusta ja kirjan asusta. Kustannusliike on kiitollinen myös muista ehdotuksista ja toivomuksista.*

*Osoitteemme:*

*Zubovski bulvar, 21  
Moskova, Neuvostoliitto.*